

Giới thiệu Cung Khuyết

Ngày đầu hắn bị treo trên tường thành cũng là ngày hắn cảm nhận được ai mới thật tâm với mình, khi người con gái bao lần bị hắn đồn đến đường chết lại đưa tiễn hắn.

Đem đầu hắn đi nhưng hắn không biết đem đi đâu nhưng tìm hắn vì nàng mà đau. Một đường đi xuống, đau thấu xương tủy, cũng không dám quên.

Liệu nếu hắn có cơ hội trùng sinh nữa thì kết cuộc sẽ thay đổi như thế nào mời các bạn đón xem truyện Cung Khuyết để cảm nhận nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đầu

Mây đen phủ xuống tường thành, gió lạnh lộ ra từng hơi thở huyết sắc. Xuyên thấu qua bức màn vậy máu đỏ, ta nhìn xuống dân chúng đang đi lại dưới tường thành, phần lớn bọn họ đều mặc y phục đơn bạc, trên mặt mang theo một loại khí sắc tiêu điều cùng thời tiết hiện giờ không khác nhau là mấy. Bọn họ không một ai ngẩng đầu liếc mắt một cái xem đầu ta đang treo trên cao.

Bọn họ không quan tâm, không mấy may quan tâm đến cái chết của ta.

Ta là Nguyên Quân Diệu, là hoàng đế của Đại Triệu. Năm 22 tuổi ta đăng cơ, tính đến bây giờ đã là hơn 10 năm. Hơn 10 năm qua, ta vẫn cho rằng mình là một hoàng đế tốt, ít nhất, ta luôn luôn cố gắng để bảo hộ quốc gia, thống nhất 2 miền Nam Bắc. Cho đến khi đầu ta rơi xuống bởi địch nhân, ta mới phát hiện ra bị kịch bắt đầu từ trong nội bộ.

Ta đã sớm chết đi, thân thể không vẹn toàn, thân một nơi, đầu một chỗ, nhưng lại không biết vì sao ta vẫn có thể nhìn thấy hết thảy tất cả mọi vật. Đầu mùa đông ở phương Bắc rét lạnh, nhưng so với cái lạnh cắt da cắt thịt của thời tiết thì lòng người còn lạnh hơn gấp trăm ngàn lần.

Nơi đây rất tốt! Dõi mắt nhìn về hướng hoàng cung có thể nhìn thấy Trích Tinh Các, mái ngói cong cong ở phía cuối chân trời, là nơi gần với Vân Tiêu điện nhất. Hình ảnh bên nhón đầu thương thoáng vụt qua trong đầu ta. Đó là nơi khiến lòng ta nhói đau – là minh chứng cho một thứ tình cảm mù quáng, ngu xuẩn.

Hiện tại, ở trong đầu ta hiện lên đủ loại biểu tình, nhưng không có bất cứ một loại biểu tình nào trừ sự coi thường làm lòng ta cảm thấy vô hạn bị thương.

Ta đã tỉnh ngộ, ta có ngày hôm nay cũng là do ta tự tạo nghiệt. Đối với một người cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nhìn, ngay cả kì vọng duy nhất cũng không thể nói ra – ta hy vọng có thể nhìn thấy một giọt nước mắt, một giọt nước mắt vì ta mà rơi. Hy vọng của một thế hệ đế vương, lập tức trở nên hèn mọn như thế.

Bọn người đó nói muốn phơi thây ta 10 ngày nhưng hôm nay đã là ngày thứ 11, có lẽ bọn họ đã sớm quên ta rồi.

Ta nghĩ sẽ không có người đến nhặt xác cho ta, càng sẽ không có người vì ta mà rơi lệ.

Đây mới là bi ai lớn nhất của một đời người: bị mọi người xa lánh mà tới chính ta còn không biết.

Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều, bọn họ đã sớm quên ta nhưng ta lại không thể quên được bọn họ. Đến hiệ tại ta mới chính thức hiểu được nỗi thống khổ bị cả thiên hạ vứt bỏ.

Ta là một hôn quân không ai để ý. Bởi vì trong mắt mọi người, ta Nguyên Quân Diệu cũng chưa từng để bọn họ vào trong mắt. Trong mắt của ta chỉ có Thục phi Phùng Yên Nhi, vì nàng, ta thực xin lỗi người trong thiên hạ.

Đương nhiên, Phùng Yên Nhi sẽ không vì ta mà rơi một giọt lệ. Bởi vì, tự tay nàng đem một ly câu hôn đến trước mặt ta.

Câu hôn là một loại độc trí mạng khiến cho lục phủ ngũ tạng hoàn toàn bị phá hủy. Ta chỉ uống một ngụm liền đau đến cong thắt lưng.

Thục phi cười, nụ cười của nàng giống như dĩ vãng. Nàng nói, rượu này rất thích hợp cho ta. Một khắc kia ta đau đến tê tâm liệt phế.

Nàng biết ta đã không còn sức lực để nhắc kiểm lên cho nên nàng ở trước mặt ta không cần giả bộ nữa.

“Người nhanh chút” – nàng thúc giục ta, bộ dạng làm nũng giống như dĩ vãng. “Ta còn phải vội vã ra cung đây, cha ta đã sắp xếp hết rồi, ta phải nhanh chút đi xem” – nàng nhìn ta đau đớn co rút thành một đoàn, còn chê ta chết chậm làm trì hoãn chuyện tốt của nàng.

Mà ta, từng đã yêu nàng sâu đậm như vậy!

Ngay lúc nàng nói những lời đó, đệ tử của phụ thân nàng, người nàng mang tiền cung – Lí Dật – trước mặt của ta, đem nàng kéo vào trong lòng nói “Rất ngoan!”

Thục phi cười khanh khách, đẩy hẳn một phen.

Mà Lí Dật kia ta mới phong hẳn làm thống lĩnh cấm vệ quân, là người mà Thục phi tiến cử.

Mọi người đều nói ta Nguyên Quân Diệu là người đa nghi, có lẽ bọn họ nói đúng. Ta không tin nhiệm chúng thần, không tin nhiệm dân chúng. Hơn nữa sự không tin nhiệm này làm ta mất đi lòng tin của người dân phía Nam. Nhưng đối với

Thục phi ta lại không mấy may nghỉ ngơi phòng bị nàng.

Cho dù trước kia lúc phụ hoàng thống nhất thiên hạ hay trước khi người chết đã từng căn dặn ta, phải đối với dân chúng khoan dung, bình đẳng cho dù đó là Nam hay Bắc. Ta cũng chỉ nghe tai này lọt tai kia. Cho nên đến ngày ta chết, ngay cả một người vì ta mà nói chuyện cùng không có, càng không cần nói đến có người vì ta mà xuất lực hay rơi lệ.

Ta thực xin lỗi bọn họ.

Đối với đối Thục phi, cũng là chết tâm.

Thục phi bộ dạng xinh đẹp không cần phải nói, lần đầu tiên khi ta thấy nàng liền thích ngay. Khi đó ta còn chính là hoàng tử, vì có được nàng, ta đã phí rất nhiều tâm tư, đánh bại các huynh đệ khác. Có được nàng, so với có được thiên hạ còn khó khăn hơn.

Nàng xinh đẹp tinh tế, mảnh mai sáng chói như ngọc. Ta vẫn cẩn thận nâng niu nàng trong lòng bàn tay. Mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười của nàng đều làm tâm ta rung động. Ta ngây ngốc yêu nàng, bất cứ thứ gì nàng cần, ta đều chiều theo nàng. Phùng Yên Nhi yêu vũ (múa), ta liền vì nàng mà xây Trích Tinh Các, ngụ ý là nàng có muốn sao trên trời ta cũng sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho nàng. Ta thần hồn điên đảo, nàng như tiên nữ váy áo thướt tha tung bay trong điệu múa ở trên gác lầu cao. Nhưng ta lại chưa từng nghĩ tới khuôn mặt luôn tươi cười đó lại giấu móng vuốt sắc nhọn luôn chờ cơ hội để đâm ta một nhát.

Khi đó, nàng thường xuyên ở trước mặt ta làm nũng roi lệ, mỗi giọt lệ châu rơi xuống là mỗi lần ta cảm thấy máu ở đầu quả tim của ta chảy ra.

Ta cứ như vậy mà thích nàng! Khi ta lên làm hoàng đế, ta muốn lập nàng làm hoàng hậu, nhưng theo quy củ của Đại Triệu, một hoàng hậu thì phải sinh hoàng tử. Phùng Yên Nhi vẫn không thể sinh nhi nữ cho ta (nhi tử, nữ nhi).

Cho dù như vậy, Phùng Yên Nhi vẫn là nữ nhân có địa vị cao nhất hậu cung. Có nàng là Thục phi, ta không bao giờ đem phi vị phong cho nữ nhân khác, như vậy mới có thể làm cho nàng ở hậu cung, cùng làm hoàng hậu giống nhau.

Người khác đều nói quân vương vô tình, ta lại cho một mình nàng ba ngàn sủng ái. Ta hàng đêm cùng nàng hoan hảo, hận không thể cùng nàng kết hợp làm một, bất quá dùng hai chữ tâm can đến hình dung quả thật không ngoa. Ta cùng với nàng thề non hẹn biển, làm chim liền cánh, vì tình nghĩa phu thê, đời đời kiếp kiếp vĩnh chẳng xa, sinh đồng giương, tử đồng huyệt, ta từng nghĩ đến nàng cùng ta sẽ mai cùng một chỗ. Nhưng hôm nay, chỉ có ta một mình nơi đây.

Bởi vì nàng, ta đề bạt trọng dụng nhà mẹ đẻ của nàng. Phụ thân của nàng Phùng Ký, trước sau phong làm đại tướng quân, Đại Đô Đốc, đại Tư Mã, quan nội hầu. Thống lĩnh binh mã thiên hạ. Hai người huynh đệ của nàng cũng đều được phong quan tam phẩm, tỵ muội của nàng cũng được phong làm phu nhân, ngay cả con cháu đệ tử nhà nàng, ta tất cả đều cho phong hào.

Ta dựa vào lời Phùng gia, đem những lão thần không nghe lời tất cả đều thu thập một lần, nhất là những thần tử ở phương Nam, cơ hồ bị ta tẩy trừ không còn gì. Nếu không phải bọn họ thật sự căn cơ thâm hậu, đại khái sẽ bị ta diệt cỏ tận gốc.

Ta không biết, ta làm như vậy kết quả cuối cùng là hoàn toàn thất hết lòng người. Phùng Ký gạt ta nói người phương Nam mưu phản, điều động binh phù, ta còn tin là thật, bị bọn họ qua mặt. Không ai nói cho ta biết tình hình thực tế, cho đến khi Lạc Kinh bị phản quân bao vây, ta mới từ trong ôn nhu của Phùng Yên Nhi tỉnh ngộ ra.

Khi ta điều động nhân mã cứu giá là lúc ta biết quân đội tan rã, lương thảo không đủ, vô lực ứng chiến. Ta hướng các quan lại trong kinh khẩn cầu, tự mình tới cửa từng nhà nhờ trợ giúp nhưng nhà nào cũng bế môn (đóng cổng). Khi đó ta mới biết được ta sớm đã không còn là một quân vương uy nghiêm, rơi vào đường cùng không ai giúp đỡ.

Nghĩ như vậy, ta thật muốn khóc, nhưng đã không còn nước mắt để mà khóc.

Ta cuối cùng không có uống hết câu hôn mà Phùng Yên Nhi đưa đến, ít nhất, ta còn có dừng khí tự sát.

Ta cầm lên ba thước lụa trắng, giầy dựa bước đi hướng ngự hoa viên Mối Sơn, nơi đó có một gốc cây hòe cổ, cành cây tà tà vươn ra. Trước kia ta từng ở dưới tàng cây tự mình trát một cái bàn đu dây, Phùng Yên Nhi nở tiếng cười thanh thúy dưới tàng cây làm tâm ta nhộn nhạo.

Cho đến lúc này, đi theo phía sau ta chỉ có một tiểu thái giám, ta nhớ rõ hẳn tên là Như Ý.

Vì ta đã không còn khí lực nên hẳn giúp ta vắt dài lụa trắng lên nhánh cây, đồng thời ở bên cạnh cũng vắt thêm một cái cho chính hẳn. Ta xoa tóc mình ra, ta vô thanh vô sắc đi gập liệ tồ liệ tồ của ta.

Ta dựa vào Như Ý nâng, tự mình bắt tại cổ hộc phía trên, đây là một chút tôn nghiêm cuối cùng ta muốn vì chính mình mà lưu lại.

Như Ý treo cổ ở một thân cây khác, đến lúc này chỉ có hân cùng ta.

Ta nghe được tiếng kêu khóc, trở mắt nhìn những hậu phi không thể đào tẩu cùng hai nữ nhi của ta bị phản quân chà đạp. Ta vẫn không có nhi tử, chỉ có hai tiểu nữ nhi này, ta nhìn thấy các nàng chết không nhắm mắt.

Lí Dật theo lại đây, sai người cời thi thể của ta xuống, bọn họ đem ta đem đến thiên điện.

Ta nhìn thấy Phùng Ký lúc này chiếm long ý của ta, hân cười lớn hỏi con cháu nên xử trí ta như thế nào.

Phùng Yên Nhi, từng là Thục phi của ta, cười đẩy Lí Dật một phen, Lí Dật dường như sợ người khác tranh công của hân, hân một bước đi lên, giờ đao cắt đầu ta xuống.

Phùng Ký cười to, nói liền ba từ "Tốt", sau đó kêu một tiếng "Dật nhĩ", nói: "Long ý này chung quy là của ngươi".

Đây là có chuyện gì?

Phùng Yên Nhi kiều diễm dựa vào bên người Lí Dật, trong mắt rất cực hiện lên biểu tình kinh hãi, ánh lên trong mắt nàng là sự thông suốt: rất cực cũng có ngày này, còn hỏi cha nàng, có cái gì phong thường.

Nguyên lai mỗi ngày nàng ở cùng ta là chịu dây vò, mà ta, vẫn nghĩ nàng cũng yêu ta.

Ta sớm đáng chết.

Ta nhớ lại tình hình lúc trước khi nàng đem Lí Dật dẫn đến trước mặt ta, không biết khi nào thì nàng sinh ra dị tâm, ta đối nàng tốt như vậy, vì sao nàng lại làm như thế?

Cũng may ta chỉ còn lại có một cái đầu, không bao giờ cảm thấy đau lòng nữa.

Đầu ta bị bọn họ biến thành xúc cức (chắc là trái banh ak), đá hai ngày, sau cảm thấy chán, liền bị treo lên đầu tường Lạc Kinh. Khi ở trước cửa thành, lần đầu tiên ta cẩn thận quan sát bộ dạng con dân của mình. Bọn họ nhìn thấy đầu ta, một đám người mặt xanh xao, run rẩy trong gió. Mỗi ngày đều có người chết đói gục ở dưới đầu ta. Gian khổ giãy dựa chiến đấu giữa ranh giới của sự sống và cái chết, ngay cả ăn no đều là cả một vấn đề, khó trách bọn họ coi thường cái chết của ta. Ta thật áy náy, hy vọng bọn họ nhanh nhanh đem ta quên mất.

Mười mấy năm nay, trong mắt trong lòng của ta chỉ có một người là Phùng Yên Nhi, ngày ngày cùng nàng sinh ca, hàng đêm hoan hảo. Chưa từng liếc mắt xem qua dân chúng, cũng không nghĩ tới cuộc sống của bọn họ lại khốn đến như vậy! Ta thật là đáng chết ngàn lần vạn lần.

Chỉ vì một nữ nhân, ta thẹn với dân chúng của ta, thẹn với giang sơn thiên hạ này. Ta sai lầm rồi! Hối hận thì đã muộn, chính là, lời này ta rút cuộc không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Nếu ông trời cho ta một lần cơ hội, ta nghĩ ta là không bao giờ yêu thêm một người nào nữa.

Bầu trời xám xịt càng ngày càng trầm thấp, gió bắc mang theo từng cơn rét lạnh gào thét đảo qua ngoài thành vọng đến. Mười ngày, đầu ta lơ vẫn treo cao ở phía đông Lạc Kinh, làm cho ta nhìn không tới nước sông chậm rãi. Đây là đế kinh Đại Triệu, thống nhất Bắc Nam, ngạo nghễ với thiên hạ.

Ta hôn quân đã tạo ra cái nghiệt gì, làm cho dân chúng của ta phảo rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay.

Hân sương ở trên mặt ta ngưng kết, gió bắc như đao cắt qua da thịt ta, ta nghĩ, cũng sẽ không có người đến để ý ta. Đại khái kết cục cuối cùng của ta chính là bị thú hoang cắn xé. Không đúng, thân thể ta ở nơi nào ta cũng không biết, chỉ còn lại có một cái đầu này, còn chưa đủ để đã cầu ăn no nê.

Những bông tuyết nhỏ bay xuống, gió bắc gào thét tạo nên một bức tranh đầy mê lương. Đầu ta thoáng lung lay một cái, ta chết không nhắm mắt, hồn phách không biết ở phương nào.

Như vậy cũng tốt, ta đã không có tâm, không bao giờ yêu nữa.

"Chư vị quân gia, ta mang đến cho các ngươi một vò rượu ngon". Thanh âm mềm mại vang lên ở dưới đầu ta.

Ta nhìn thoáng xuống phía dưới, không khỏi chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: A Nam

Ở dưới cửa thành, một bóng dáng nho nhỏ đang đứng đó, trên người mặc một cái áo bông quá khổ, dơ bẩn và nhiều mảnh vá như của ăn mày. Một thanh gỗ bình thường chặn ngang ngực, như xuyên thủng qua bộ y phục rách rưới.

Lúc này nàng vừa vận ngón đầu lên liếc mắt nhìn ta một cái, ta nhận ra nàng.

Gương mặt vàng vọt, xanh xao hé ra, trên đó còn có một vết sẹo thật dài.

Sở Tư Nam!

Ta đương nhiên nhận ra nàng! Khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, liền bị nàng dùng gương mặt này lừa gạt, chuyện này ta vẫn nhớ kỹ, ta làm sao có thể không nhận ra nàng! Huống chi, vết sẹo trên mặt nàng vẫn là tự tay ta lưu lại.

Ta đã thật lâu không nhìn thấy người quen, lúc này nhìn thấy nàng, tâm của ta co rút một chút, đúng vậy, là tâm của ta, nó giống như đã trở lại.

Những thủ vệ kia vừa nghe có rượu thì tất cả đều nhảy khỏi tấm ván gỗ trong phòng đi ra.

"Người là người phương nào?" Bọn họ đánh giá nữ nhân nho nhỏ trước mắt này.

Nàng không trả lời, chỉ lấy từ trong chiếc áo bông ra một khối bạch bố (ta không hiểu từ này lắm nên để nguyên cả, nàng nào biết thì chỉ ta nha), mặt trên có ghi một chữ "Nghĩa" thật to.

"Người đến từ nghĩa trang?" Thủ vệ hỏi nàng.

Nàng gật gù đầu, "Đến nhặt xác." Thuận tiện chỉ chỉ xe đẩy tay phía sau nàng. Nàng kéo đến đây một chiếc xe đẩy tay, bên dưới chiếc chiếu hăn là thi thể của ta. Khó trách tâm ta lại bắt đầu đau.

Ta đã cho rằng thi thể ta đã sớm bị dã cầu ăn, không nghĩ tới cứ nhiên ở chỗ của nàng. Nhưng là nàng..

"Được, chúng ta đây cũng có thể trở về rồi." Thủ vệ thập phần cao hứng, tin lời của nàng. Bọn họ cứ nhiên không ai hoài nghi một chút nào, thanh âm miền nam Nhã Ngôn của nàng, làm sao có thể đến từ nghĩa trang Nghĩa Công chứ.

Có người đi lên đầu tường, cúi đầu ta xuống, để vào trên xe đẩy tay của nàng nói "Đi nhanh đi". Bọn họ đều vội vã chui vào phòng lát gỗ sồi ảm ướt rượu, không ai để ý nàng đem ta đi đâu, làm gì.

Mà ta chính mình cũng đã không cần, không bận khoản chuyện gì nữa. Chính là nàng..

Xe đẩy tay kéo kẹt vang lên, hướng phương hướng ngoài thành mà đi. Tuyết rơi nhiều, dường như che đi hết thảy dơ bẩn cùng xấu xí của thiên địa. Gió tuyết gào thét trên đỉnh đầu, lưng nàng cong xuống, gian nan lôi kéo xe đẩy tay. Nhìn bóng dáng của nàng, trong cái áo rộng thùng thình kia càng làm nổi bật lên thân thể gầy gò ốm yếu của nàng. Nàng ho khan liên tục. Mỗi bước chân đều trở nên hỗn loạn, thở dốc trầm trọng.

Ta nhớ ra rồi, nàng bị ta nhốt tại lãnh cung hơn mười năm, thân thể càng ngày càng tệ, vài năm gần đây, mỗi lần thấy nàng, nàng đều ho lợi hại. Chính là ta cho tới bây giờ không có hỏi qua nàng bị bệnh gì. Chỉ kỳ quái là nàng bị bệnh lâu như vậy, cứ nhiên không chết.

Ngày ta chết, ta đã mở cửa cung, để cho nhóm tàn phi của ta thoát đi. Đương nhiên, ta biết, các nàng rất nhiều người nếu không phụ thuộc vào Phùng gia, kỳ thật không có chỗ nào để chạy trốn, đi đến đâu thì cũng chỉ có con đường chết. Lúc đó, khi biết số phận ta phải chết, ta đồng thời cũng muốn xử tử Sở Tư Nam. Ta nhớ rõ, ngay tại lúc ta uống xong ly rượu độc của Phùng Yên Nhi, ta còn muốn tự mình giết chết yêu nữ này cho hả giận. Bởi vì ta nghĩ đến trước kia dân chúng phía Nam không chịu quy phục, khởi binh tạo phản.

Mà Sở Tư Nam, là công chúa duy nhất của Nam Sở, nữ nhi của Sở Liệt Đế, chất nữ của Sở Hiến Đế. Phụ hoàng phong nàng là Nam Hương công chúa.

Nàng là tu dung của ta. Một phong hào có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đường đi ngày càng hoang vắng, ta không biết nàng muốn kéo ta đi đâu. Tuyết rơi dày đặc, đường không dễ đi, nàng gầy đến đáng thương, gầy dựa thật lâu mới đi được một bước về phía trước. Lần đầu tiên, ta thấy hận chính mình, bộ dạng cao lớn như thế để làm gì, làm cho nàng thêm vất vả.

Ta ngơ ngác nhìn bóng dáng của nàng. Cảm thấy cho tới bây giờ ta đều không biết nàng.

Ta là vì cưới nàng mới có được đế vị.

Ta không biết đó là một thử nghiệm của phụ hoàng.

Hôm đó là gia yến đêm Trung thu, phụ hoàng cứ nhiên mời Sở Hiến Đế mang theo người nhà cùng tham gia. Đương nhiên, khi đó Sở Hiến Đế đã là Quy Mệnh hầu, sớm hưởng Đại Triệu ta đầu hàng. Người một nhà bọn họ ở trước mặt phụ hoàng ta hành lễ, khấn trương, ngay cả đầu cũng không dám nâng

Ta đối với một nhà Sở Hiến Đế không có hứng thú, ta mới cưới Phùng Yên Nhi, một lòng chỉ ngóng trông yến hội sớm chấm dứt, để cùng Phùng Yên Nhi cộng phở vu son.

Lúc này, phụ hoàng nói, hẳn nên vì Sở Tư Nam tuyển một vị hôn phu, mà vị hôn phu này nên tuyển chọn từ trong những huynh đệ chúng ta.

Ta lúc này mới nhìn thoáng qua Sở Tư Nam, nàng ngày đó với ngày hôm nay giống nhau, gương mặt thừng trướng, da mặt vàng vọt khó coi, một đôi mắt đen to tròn tò mò, lặng lẽ đem chúng ta các hoàng tử tất cả đều đánh giá một lần.

Ta vốn cảm thấy chuyện này không liên quan đến ta, nhưng không một huynh đệ nào lên tiếng, ta vì muốn sớm chấm dứt yến hội này, ma xui quỷ khiến như thế nào nói ta sẽ cưới nàng.

Ta thật sự cưới Nam Hương công chúa, kết quả phụ hoàng đem để vị cho ta. Hẳn nói bởi vì ta nhìn xa trông rộng! Muốn thống nhất vương triều cần một đế vương như vậy. Ta cùng với nhị ca so chiến công anh dũng giết địch, cùng cửu đệ so cơ trí thông tuệ, cuối cùng tất cả đều so ra kém với cưới một Sở Tư Nam mới gặp mặt một lần.

Xe đẩy tay ngừng lại ở một chân núi, nơi này hoang tàn vắng vẻ, chỉ có gió núi gào thét thổi qua, cuộn cuộn nổi lên bông tuyết, lộ ra vùng đất đai cứng rắn lạnh buốt.

Ta nhìn thấy trên vùng đất lạnh lẽo đó không biết tự bao giờ đã có một cái hố sâu. Hố cũng đủ lớn, hẳn là có thể hạ táng thân hình cao lớn này của ta. Chính là đất đai nơi này cứng rắn như thế, nàng lại gầy như thế, không biết đào bao lâu mới đào được cái hố to như này.

Sở Tư Nam ho khan, thở dốc trong chốc lát, rồi quay đầu lại nhìn ta.

Ánh mắt của nàng vẫn trong sáng như vậy, cùng gương mặt hiện tại không hề cân xứng. Đây không phải là diện mạo vốn có của nàng, nàng vốn xinh đẹp phần nổi, còn vương chút nét trẻ con. Sau khi gả cho ta vài ngày, gương mặt thừng trướng biến mất, lộ ra dung nhan vốn có của nàng. Ta mới phát hiện, nàng là cố ý đem chính mình biến thành bộ dạng xấu xí kia, muốn tránh sự tranh giành đấu đá của huynh đệ chúng ta.

Ta rất tức giận.

Khi đó ta đã nghe rất nhiều người nói người phía Nam giao hoạt gian trá. Quả nhiên, tuy rằng nàng đã giải thích đây là nàng dùng dược thủy để thay đổi dung mạo, là một loại vui đùa nhỏ, nhưng ta quyết định không bao giờ muốn nhìn mặt nàng nữa.

Đương nhiên, khi đó, ta đã có Phùng Yên Nhi, ta cảm thấy hết sức thỏa mãn.

Ta chưa từng thích nàng. Lấy có nàng lừa gạt ta, ta đem nàng ném tới một bên, đầu tiên là phòng ốc cũ kĩ ở vương phủ, sau lại là lãnh cung rách nát trong hoàng cung.

Vì để không có ai dị nghị, ta cho nàng một cái phong hào, nhưng ta vẫn không để nàng vào trong mắt. Ta chỉ hy vọng, không cần ta xuống tay, chính nàng tự vẫn là tốt nhất.

Nàng hướng ta đi tới. Tay để ở bên miệng hà khí, bởi vì lạnh, tóc của nàng đã kết một tầng sương mỏng, ngay cả lông mi cũng biến thành màu trắng.

Sau đó, nàng nâng đầu ta lên. Tiếp xúc với bàn tay của nàng làm tâm ta ấm áp lên một chút. Nàng dùng ngón tay thon dài xanh xao chỉnh lại mái tóc dài tán loạn của ta, đầu ta đã bị rất nhiều người chà đạp, lại đã ở đầu tường đông lạnh mười ngày, ta không biết nàng còn có thể hay không nhận ra ta.

Nàng kinh ngạc nhìn ta, "Người vốn kiêu ngạo như vậy". Nàng nói rồi thở dài một hơi.

Vết sẹo thật dài trên mặt nàng co rúm lại, thật lâu mới bình tĩnh xuống dưới.

Tâm của ta cũng co rúm lên, vết sẹo này, là ta lưu cho của nàng. Chỉ là vì nàng không chịu giải thích cho ta khối ngọc bội kia là ở đâu mà nàng có, nó thật quá mức thần bí, làm cho ta không thể không đối với nàng sinh ra nghi ngờ.

Cả đời này của ta, chưa cùng nàng nói qua mấy câu, cho tới bây giờ cũng không hiểu được tâm tư của nàng. Nàng đối ta cũng như vậy.

Nàng dùng một cái khăn, dính chút tuyết cẩn thận lau hai gò má của ta. Ta nhìn nàng, trong lòng có một chút khát vọng.

Chúng ta ở cùng với nhau cũng không nhiều lắm, mà tất cả đều là ở trong tình huống xảy ra xung đột. Vô luận nàng làm cái gì, ta đều cho rằng nàng sai, có khi khó chịu, ta liền không kiềm chế được chính mình.

Không biết nàng còn có nhớ hay không, ta thực xin lỗi những chuyện ta đã làm với nàng.

Nàng đem đầu ta lộ cùng thân thể lên. Sau đó, từ trong lòng nàng lấy ra châm tủy. Những ngón tay mảnh khảnh của nàng bắt đầu may, động tác linh hoạt, may vá thành thạo. Trên gáy của ta cảm giác được một trận đau đớn.

Ta đều không nhớ nổi có bao nhiêu lần ta muốn dồn nàng vào chỗ chết, nếu không phải phụ hoàng của ta, sinh tiền lần nữa nói với ta, vị Nam Hương công chúa này ở Nam Sở danh vọng rất cao, thậm chí còn vượt qua thúc phụ của nàng, ta khẳng định đã sớm xuống tay đối với nàng. Cho dù như vậy, ta vẫn nhiều lần làm tổn thương nàng.

Cho tới bây giờ ta đối với Phùng Yên Nhi cũng là thương tiếc không dám đụng đến một đầu ngón tay của nàng.

Tiếng gió lạnh lẽo kêu gào ở ta bên tai, ta nghe được âm thanh của nàng: "Có điểm đau, người nhìn một chút, rất nhanh thì tốt rồi". Ta cảm thấy trái tim của ta đột nhiên bị một đôi tay nhỏ bé gắt gao cầm lấy.

Ở trong trí nhớ của ta, ta tuyệt đối không đối xử tốt với nàng, lại còn tự mình động thủ đánh nàng mấy lần. Nàng nhất định nhớ rõ nỗi đau thể xác đó.

"Ta không đành lòng nhìn người thân thù mỗi thứ một nơi" nàng nói, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ, "Làm như vậy, cũng là bởi vì ta còn thiếu người một ân tình, cảm ơn người đã không giết tiêu đệ đệ của ta".

Ta nghĩ tới, nàng có một tiểu đệ đệ, trước khi phụ thân nàng chết, vẫn còn quán tá lốt, là nàng một người nuôi nấng lớn lên. Thúc phụ của nàng đăng cơ, lại đầu hàng Đại Triệu, nàng cũng liền mang theo đệ đệ của nàng đến Đại Triệu. Khi nàng gả cho ta, đệ đệ của nàng đã tám tuổi. Ta vốn nghĩ đem đứa nhỏ kia cùng con của Quy Mệnh hầu cùng nhau, sau này tìm cơ giết chết. Nhưng sau lại mềm lòng, ta lại đưa hấn sung quân phương Bắc lạnh lùng khiep cho xong việc. Tính ta cả đời có lẽ ta cũng không làm được bao nhiêu việc tốt, không nghĩ tới vào lúc này chiếm được hồi báo.

Rốt cục, nàng đem đầu ta cùng thân thể khâu xong. Nàng duỗi thẳng thắt lưng, nhìn ta, thần nhiên tươi cười hóa thành thương xót "Người xứng đáng!" nàng nói "Ta an táng hài cốt của người, coi như ta trả xong ân tình cho người, từ nay về sau chúng ta không ai thiếu nợ nhau. Người và ta vô duyên, kiếp sau người nếu có chút phúc, hy vọng người không cần làm hoàng đế, cũng hy vọng người và ta từ nay về sau là hai người xa lạ, ta cùng với người đời đời kiếp kiếp vĩnh biệt, không bao giờ gặp lại". Một giọt lệ rơi xuống trong mắt của ta.

Thân ảnh của nàng trở nên mơ hồ, thanh âm của nàng hòa tan trong cơn gió rét lạnh. Ánh mắt của ta đau, một đường đau đi xuống, mãi cho đến tâm, tâm của ta run rẩy, đau thấu xương tủy. Ta sai lầm rồi, ta biết chính mình sai lầm rồi, sai thái quá, sai không thể tha thứ.

A Nam! Ta đột nhiên nhớ tới nhũ danh của nàng, nàng từng cho rằng ở thời điểm ta không chú ý, nhỏ giọng nói với chính mình: A Nam không sợ hãi, A Nam muốn kiên trì.

Ta nhớ rõ, đó là lúc ta dùng cái chặn giấy bằng ngọc đánh vỡ cái trán của nàng. Khi đó nàng không khóc.

A Nam! A Nam! A Nam!

Tại đây mùa đông rét lạnh, đột nhiên có một luồng ánh sáng mặt trời thẳng tắp đánh vào trên người của ta, cơ thể của ta trở nên nhẹ nhàng, không khí ấm áp vây quanh ta, thân thể ta cứng ngắc bắt đầu hòa tan từng chút một, mang đến cảm giác đau đớn. Giống như khi nàng dùng kim khâu thân thể cho ta. Ta nghĩ ta sẽ thật sự chết đi, an tường chết đi mà cho tới bây giờ cũng chưa từng nghiêm túc nhận thức nữ nhân bên người.

A Nam!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trùng sinh

Ta mở mắt ra, chung quanh khô nóng làm trên người ta ra một tầng mồ hôi dính dính.

"Hoàng Thượng, người tỉnh!" Một oanh thanh mang theo kinh hãi, dễ nghe đánh của tai ta. Ta chuyển động thân thể, nhìn đến một gương mặt hoa lệ đài vỹ đang gắt gao nằm bên cạnh ta. Trang dung tinh xảo, mùi thơm ngát bay vào mũi, còn có ánh mắt biểu lộ kinh hãi, hết thảy đều quen thuộc như vậy.

Phùng Yên Nhi thường ở trước mặt ta roi lệ, bởi vì nàng biết, nàng vừa khóc, ta liền sẽ đau lòng.

Nếu ngày xưa, ta thấy nàng như vậy, sẽ kêu một tiếng Yên nhi, sau đó lập tức đem nàng kéo vào trong lòng, dỗ dành nàng.

Nhưng hiện tại... trong bụng của ta một trận quặn đau, như là ở nhắc nhở ta cái gì.

Có lẽ là thấy được sự trầm mặc của ta "Hoàng Thượng, vừa rồi xúc xúc..." Một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên trán của ta "Đau không, choáng váng sao?". Ta nhích đầu qua một chút, tránh thoát tay nàng.

Trên mặt của nàng lập tức lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Ánh mắt của ta di chuyển sang nơi khác, thấy được đỉnh đầu nồng đậm hơi ẩm. Bầu trời màu lam, có mấy đám mây trắng từ từ bay qua. Ta vừa rồi liền chú ý, trên tai của Phùng Yên Nhi đeo dạ minh châu mà ta vất vả tìm kiếm. Ban ngày đeo, đến buổi tối sẽ phát ra ánh sáng. Nàng mang dạ minh châu này không lâu sau liền cảm thấy hết mới mẻ liền để nó sang một bên không động tới nữa. Dù sao ta cũng sẽ tìm được cái khác hiếm lạ hơn đưa đến để

chiếm được một nụ cười của nàng. Nhưng đây là chuyện đã diễn ra rất lâu trước kia rồi.

Là ta đang nằm mơ sao?

Ta giãy dụa, động đậy thân thể liền thuận thế ngồi dậy. Nguyên lai, lúc này ta đang nằm trên một cái tháp bằng trúc, xung quanh có rất nhiều người. Trên người mỗi người đều mang theo vẻ mặt lo lắng.

Ta nhớ ra rồi, một màn như thế này hết sức quen thuộc, đây là mùa hè năm thứ hai sau khi ta đăng cơ, ở ngự hoa viên chơi xúc cúc, bất ngờ một cái xúc cúc bay vào đầu ta. Hết thấy đều là giống nhau như đúc, nó lại xảy ra một lần nữa.

Ta có chút mê mang, bởi vì cảnh vật như trước, nhưng tâm tình của ta cũng đã không giống trước.

"Hoàng Thượng, ngài không có việc gì chứ? Thật sự là dọa chết thiếp", thanh âm uyển chuyển lại một lần nữa vang lên bên tai ta, ta liếc mắt một cái, quả nhiên là Phùng Yên Nhi, đôi mắt tha thiết chăm chú nhìn vào ta. "Đầu của người...", trong mắt của nàng ta toát ra vẻ thần thiết.

Ta sờ đầu mình một chút, đau đến mức thân thể run lên, hút một ngụm lãnh khí. Trên đầu sưng lên một khối không lớn không nhỏ.

Cảm giác đau đớn lại chân thật đến thế, đây không phải đang nằm mơ.

"Xin Hoàng Thượng thứ tội", một người đang quỳ ở bên ngự tháp.

Đây nhất định là Trương Thiệu Ngũ, ta đương nhiên nhận thức, hẳn cũng là Phùng gia đệ tử, là đường đệ bà con xa của Phùng Yên Nhi. Ta nhớ rõ ta đã ban cho hắn một chức quan nhỏ. Phùng gia người nhậm chức quan rất nhiều, ta đều không nhớ rõ hắn cuối cùng làm đến cấp bậc gì.

Hiện tại, ta tất cả đều nghĩ tới, đây là mùa hè Cảnh Định năm thứ hai, ta vừa phong cho phụ thân Phùng Yên Nhi làm Bình Nam đại tướng quân, quan nhất phẩm. Một ngày này, ta vừa qua khỏi sinh thần hai mươi tư tuổi không bao lâu. Phùng gia phái một vài đệ tử trẻ tuổi vào cung đến chơi xúc cúc với ta. Ta bị thiếu niên trước mắt này đá xúc cúc trúng đầu, từng hôn mê gần ngui một lát.

"Hoàng Thượng", khăn tay mang theo mùi thơm của hoa ôn nhu phất qua mặt của ta, thay ta lau mồ hôi. Mùi huân hương đặc hữu kia của Phùng Yên Nhi, làm cho ta có điểm mê say. "Không có việc gì là tốt rồi, phải biết rằng, tâm của thiếp đều vì người mà thấp thỏm", nàng lại rất nhanh trưng ra một khuôn mặt tươi cười cho ta xem.

Dung nhan vẫn như trước, bộ dạng xinh đẹp ôn nhu, đột nhiên nhìn đến, tâm của ta cũng đau một chút. Ngay sau đó, sau lưng ta một trận lạnh run kéo đến toàn thân. Khi nàng đưa câu hôn đến cho ta cũng là bộ dáng tươi cười ôn nhu như vậy.

Thời gian tựa hồ quay trở lại, ta hết thấy nhớ lại trước kia. Ta không thể tin được đây là thật sự, nhưng chính nó đã xảy ra. Chính là ta, ta của hiện tại, tâm tình của ta rốt cuộc không còn bình yên như trước nữa. Trong bụng của ta vẫn còn ả ả đau, chỗ cổ của ta còn cảm giác được kim châm. Ta cần thận suy nghĩ, mùa hè Cảnh Định năm thứ hai, phụ thân của Phùng Yên Nhi đã là đại tướng quân, một tay che trời nắm toàn bộ binh quyền của Đại Triệu. Bây giờ đại ca của nàng vẫn là Hộ bộ thị lang, đến chức Hộ bộ thượng thư còn rất xa. Nhị ca của nàng, mùa xuân năm tiếp theo mới có thể thông qua khoa cử trở thành tân khoa Trạng Nguyên, cách thời gian trở thành Binh Bộ thượng thư còn nhiều năm.

Ta nghĩ hết thấy còn cứu vãn được. Trái tim của ta bắt đầu nhảy lên rất nhanh. Nguyên Quân Diệu ta cúi đầu cảm tạ trời đất.

Trên mặt Phùng Yên Nhi còn dính nước mắt, nhưng lại không lau đi, tỏ vẻ nàng đã khóc. Nhưng hiện tại ta đã không còn cảm động. Dù sao, cảnh tượng đầu ta treo trên tường thành vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ của ta.

Nếu là trước kia, khi thấy nàng như vậy, ta đã đau lòng, sớm đem nàng ôm vào trong lòng an ủi, giống như chính ta bị thương vậy. Nhưng hiện tại... trong bụng ta một trận quặn đau, tưởng như đem com canh đêm trước tất cả đều nhả ra.

Nàng không có vì người nhà của nàng mà hướng ta cầu tình, đó không phải là sự thanh cao của nàng. Ta hiện tại thấy rõ, đó là bởi vì nàng biết ta khẳng định sẽ không trách phạt người nhà của nàng. Nàng đã sớm hiểu rõ, biết tình yêu của ta đối với nàng sâu đậm như thế nào.

Tâm của ta đau đớn, đối mặt với khuôn mặt kiều mỵ làm người thương tiếc này, không bao giờ có thể khôi phục tình cảm như xưa nữa.

Nàng nhu nhược ngồi lên tháp, dựa đầu vào bả vai của ta "Hoàng Thượng, có muốn thiếp xoa cho người không? Thiếp sẽ thật nhẹ nhàng mà, như thế ngài sẽ không đau nữa".

Má đào của nàng cọ vào cằm của ta, trong mắt tất cả đều là nhu thuận lấy lòng.

Ta một trận buồn nôn, cứng ngắc đẩy nàng ra.

Sắc mặt của nàng đại biến, "Hoàng Thượng!"

"Trẫm, đầu của trẫm còn choáng váng", ta nói, nhớ tới binh quyền còn trên tay phụ thân của nàng, còn có Phùng gia đã muốn công cao chấn chủ. Ta lấy đại cuộc làm trọng nói "Yên nhi, ta hồi cung nghỉ ngơi một chút".

Nàng lập tức xoay người đi đến, đuổi thái giám bên người ta đi, lại tự mình dìu ta đứng dậy "Hoàng Thượng, người chậm một chút".

Đến lúc này, không thể không thừa nhận, nàng luôn luôn như thế - làm việc chu đáo, cẩn thận. Chính điểm ấy ta mới bị nàng mê hoặc, đem nàng trở thành tri kỷ.

Hiện tại ta biết, mắt của ta bị mù.

Ta bước lên kiệu, ánh mắt đảo nhanh qua người Phùng gia đệ tử. Ta vốn hỏi qua danh tính câu bọn họ, chuẩn bị sẵn ngày sau đề bạt bọn họ. Nhưng hiện tại ta không làm như vậy.

Phùng Yên Nhi đương nhiên cũng đuổi theo ta, vì ta buông sa liêm xuống, sau đó dựa vào trên người ta. Lần này, ta cố nén, không đẩy nàng ra.

Lúc này, thái giám cung nữ hầu hạ ta đều do Phùng Yên Nhi chỉ thị, bọn họ xếp thành đội ngũ thật dài, đi ở hai bên kiệu. Nhìn những người này, ta liếc mắt một cái thấy được một thiếu niên đang cầm đồ đựng đá.

"Hoàng Thượng, người muốn ăn Mai Tử sao?" (hk bix nó là cái gì nên để giống cv hjhj) Phùng Yên Nhi sát ngôn quan sắc (nhìn mặt đoán tâm) rất tốt, nàng lập tức chú ý tới ánh mắt của ta, "Bằng không thiếp thay ngài đánh một khối băng để làm lạnh khăn mặt?"

Hai loại ta đều không cần. Lúc này, bởi vì có nàng bên người. Ta cảm thấy cả người lông tóc dựng đứng, ruột gan khó chịu. Ta thuận miệng nói muốn Mai Tử, hơn nữa nhìn thiếu niên đang cầm đồ đựng đá kia hỏi "Trẫm nhớ rõ người kêu Như Ý?"

Đứa nhỏ kia bị ta dọa nhảy dựng, đang cầm đồ đựng đá, cuống quýt quỳ xuống.

Phùng Yên Nhi tự mình tiến lên, yếu điệu dùng đá ướp lạnh Mai Tử, dùng thìa vàng, hai tay đưa đến trước mặt của ta.

Ta nhìn móng tay màu đỏ chót của nàng, còn có bàn tay ngọc ngà cùng màu vàng của cái thìa (đoạn này ta chém đọc cv hk hiểu j). Cả người lại là một trận run rẩy, giống như lại một lần nữa cảm nhận được sự đau đớn ở trong bụng ta do câu hôn gây ra.

"Quên đi!", ta tùy tay lướt qua nó, một tay đưa cho Như Ý, "Đột nhiên lại không có khẩu vị, thưởng cho người". Ta xem hắn đang cầm đồ đựng đá, cả người quần áo đều ướt đầm. "Người ở trong này ăn hết đi, ăn xong lại đuổi theo ta", ta nói.

"Nô tài tạ ơn", hắn đang cầm đồ đựng đá, không có cách nào khác đập đầu, lại là một trận luống cuống tay chân.

"Người bao nhiêu tuổi?", ta hỏi, nhìn mặt hắn còn vương nét trẻ con, lúc này hắn là còn rất nhỏ đi.

"13 ạ !", hắn rốt cục tiếp nhận thìa vàng, giữ ở trong tay, cũng không dám ăn.

Quả nhiên, lúc này hắn mới 13 tuổi, cách thời gian cùng ta chịu chết còn rất lâu.

Ta cũng không nói thêm cái gì, ý bảo tiếp tục đi về phía trước. Ta đã quyết định, Như Ý này, về sau chính là nội vụ tổng quản. Trong cung thái giám không ai có thể cao hơn hắn.

Còn có người kia, trong lòng ta nghĩ tới, A Nam! Cho dù ta không thích nàng, cũng muốn đối xử với nàng thật tốt. Nàng là người duy nhất mai táng hài cốt của ta, mà ta đã từng đối xử với nàng như thế, đó là ta nợ nàng.

Đương nhiên, ta sẽ không bao giờ yêu bất luận kẻ nào nữa, thật lòng ta không chịu nổi nữa. Bất quá, ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt, đó là điều duy nhất ta có thể làm cho nàng.

Ánh mắt của ta nhìn về hướng Vĩnh Hạng cung. Đây chính là bản năng, bởi vì lãnh cung nơi A Nam ở ngay tại bên Vĩnh Hạng cung.

Kết quả, ta có chút không tin vào ánh mắt của mình. Cách tầng sa mỏng, ta thật sự nhìn thấy cái bóng dáng nhỏ gầy kia, nàng lúc này đang ngồi xổm xuống cạnh cửa cung, hết sức chuyên chú vội vàng làm cái gì đó. Xiêm váy màu lam, nhan sắc đã không còn rạng rỡ xinh đẹp như trước. Thân thể nàng đơn bạc làm cho người ta đau lòng, giống như chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi nàng bay đi.

"Hình như là Sở Tu Nghi", Phùng Yên Nhi rất nhanh có thể bắt giữ tâm tư của ta. Lông mày tinh tế của nàng nhướn lên một chút khinh thường, "Nàng như thế nào lại đi ra đây?"

Tim của ta nhói một cái đau xót, A Nam vì sao không thể đi ra?

"Ta gọi người đi nói cho nàng biết, về sau không thể rời đi tâm cung của nàng, miễn làm cho Hoàng Thượng nhìn thấy phiền lòng", Phùng Yên Nhi săn sóc hướng ta ôn nhu cười.

"Quên đi", ta lập tức nói, "Đừng để ý đến nàng". Ta phải cẩn thận một chút, miễn cho Phùng Yên Nhi sinh nghi, bây giờ còn không phải thời điểm trở mặt, cho dù là hoàng đế, ta cũng phải học được ẩn nhẫn. Ai bảo ta chính mình hồ đồ, đem binh quyền cho người ngoài!

Còn có vây cánh của Phùng gia, rốt cuộc ở địa phương nào, ta hoàn toàn không biết gì cả. Ta còn không biết có thể bảo toàn chính mình hay không, nên trăm ngàn lần không thể đưa phiền toái tới cho A Nam.

Ta lại nhìn thoáng qua bóng dáng nhỏ gầy kia, cách quá xa, A Nam căn bản không chú ý tới tới đoàn người của chúng ta. Ở trong mắt của ta, bóng dáng của nàng khi ở trong cung, cùng hình ảnh nàng lôi kéo xe đẩy tay trong kiếp trước thật giống nhau. Nàng thực gầy. Tâm của ta đau đớn.

"Muốn truyền thái y sao?", Phùng Yên Nhi đột nhiên hỏi ta, xem ánh mắt có chút hoài nghi. Tuy rằng trong nháy mắt, nhưng vẫn bị ta bắt giữ được, nàng xem ta kinh hoàng. Nàng sợ hãi, không phải lo lắng vì ta ốm đau, là vì chính nàng mà sợ hãi.

Nàng quả nhiên cho tới bây giờ đều không có yêu ta.

"Tuyên thái y đi", ta nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Yêu nữ

Hoa thái y lúc này tóc đã hoa râm, lưng cũng hơi có chút còng xuống. Ta nhớ rõ, vài năm sau hắn một đầu tóc bạc trắng. Hắn cũng lão thần của phụ hoàng, chính là đến sau này lại bị ta đuổi ra khỏi cung.

Ta biết thời điểm hắn đi thực không cam lòng, nhưng nếu hắn không đi, Phùng Yên Nhi sao có thể gạt ta uống chén câu hôn kia.

Hắn tiến vào, liền đi tới xem vết thương trên đầu ta. Ta để cho hắn nhìn, nghe hắn nói liên miên một chút. Bất quá là khuyên ta không nên đá xúc cục nữa, tránh để đầu lại bị thương. Ta nghe hắn nói xong lại thấy hắn dường như có chuyện muốn nói nhưng lại thôi, liền quay qua nói với Phùng Yên Nhi người vẫn luôn chờ ở một bên: "Thực phi, nàng cũng mệt mỏi rồi, về nghỉ trước đi. Trẫm muốn đi ngủ một chút, đầu thật sự hỗn loạn, ngủ một lát có lẽ sẽ tốt hơn".

Khi nói lời này, ta còn cố gắng hướng Phùng Yên Nhi nở một nụ cười.

Quả nhiên, nàng ngoan ngoãn lui xuống. Còn giống như có chút không tình nguyện. Nhưng kỳ thật ta biết nàng sớm ước gì đi ra khỏi đây nhanh một chút, không cần ở trước mắt ta chịu dày vò! "Vâng", nàng nói, nàng vẫn diễn rất khá.

Trước khi đi, nàng còn không quên cho ta một cười rạng rỡ.

Ta rùng mình một cái. Cũng may Hoa thái y ở trong này, nàng không có làm ra cử chỉ thân thiết hơn.

Ta đưa tay cho Hoa thái y.

Hoa thái y bắt mạch cho ta, ta nhìn thấy của đôi lông mày của hắn càng nhăn càng chặt, sắc mặt cũng dần dần trắng bệch. Chắc là hắn không dám nói ra.

Ta cho mọi người lui hết, tầm cung chỉ còn lại 2 người là ta cùng Hoa thái y, "Là câu hôn sao?" Ta hỏi.

Hoa thái y lập tức quỳ xuống.

Ta cười rộ lên, cười không ngừng khiến nước mắt chảy xuống.

"Hoàng, Hoàng Thượng!" Hoa thái y ước chừng chưa từng thấy qua tình hình như vậy, khấn trương không biết nên làm thế nào mới tốt, "Hoàng Thượng bảo trọng!" Hắn cầu xin nói với ta.

"Trẫm biết!" Ta cắn răng, vuốt vuốt đầu của mình, "Ta sẽ cẩn thận chiếu cố chính mình." Ta đương nhiên phải bảo trọng, ta đã từng chứng kiến, nữ nhân ta yêu thương nhất cùng các tần phi khác, bọn họ cười trước thi thể của ta, còn rét lạnh hơn cả gió bắc. Điều đã thật sâu khắc vào tâm của ta, ta sẽ từng chút từng chút trả lại tất cả cho bọn họ, làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn chôn.

Hoa thái y không rõ ta nghĩ gì, cứ như vậy mà quỳ ở đó.

Ta không muốn giải thích rõ ràng cho Hoa thái y. Tuy rằng hắn thập phần lấy làm kì lạ vì sao ta trúng câu hôn mà vẫn còn hoàn hảo đứng ở chỗ này.

Ta có rất nhiều việc phải làm, rất nhiều việc từ từ sẽ đến, ta sẽ không bao giờ giẫm lên vết xe đổ lần nữa. Nhưng việc đầu tiên ta muốn làm chính là đi xem A Nam một chút.

Ta nhớ rõ nàng ở lãnh cung, cũng nhớ rõ một năm này ta vì rất nhiều sự việc mà giận chó đánh mèo lên nàng, nhưng ta thật sự không nhớ rõ nàng cùng ta rốt cuộc xung đột đến tình trạng nào.

Ta cố gắng hồi tưởng lại từng chút một về A Nam, nhưng rất nhiều sự tình lại trở nên thập phần mơ hồ. Cho tới bây giờ ta đều không hiểu hết nàng. Mới vừa rồi khi nhìn thấy nàng ngồi xổm ở đó, ta có cảm giác rất xa lạ. Hơn mười năm qua, ta chưa từng nghiêm túc quan tâm tới A Nam, cho tới bây giờ

cũng không biết nàng đang đắm chiều suy nghĩ điều gì. Nếu là ta trước kia, nàng có làm cái gì cũng không liên quan đến ta. Nếu ta cao hứng, nhiều nhất cũng chính là hồ hững. Nếu ta mất hứng, khi thấy nàng xuất hiện trong tầm mắt của ta, ta liền giận chó đánh mèo, trút tất cả bức bối lên người nàng.

Nàng dường như luôn luôn có chút bí mật, cất giấu thật sâu, không cho một người nào biết. Cũng không làm cho người ta nghi ngờ nàng. Loáng thoáng, trong cung có tin đồn A Nam là yêu nữ. Ta chỉ biết là nàng luôn làm cho ta khó chịu mà ta cũng không thể nói rõ nguyên nhân là tại sao.

Nhưng hiện tại không giống với trước kia, ta thực sự muốn hiểu rõ nàng.

Ta phân phó đám cung nhân không ai được đi theo ta, ta muốn đi một mình.

Lúc này vừa qua khỏi giữa trưa, nhiệt độ vẫn còn rất cao. Ta mặc áo đơn, đi được vài bước liền chịu không được liền dừng lại. Trí nhớ của ta vô cùng hỗn loạn, hàng năm ta cũng không gặp được A Nam vài lần, nhưng đối với đường tới Vĩnh Hạng cung lại thật phần quen thuộc.

Lúc này đây, ta không biết bao lâu rồi không tới Vĩnh Hạng cung, nhìn nó cũ nát nhưng thật ra không ngoài dự liệu của ta, đương nhiên, nếu nó không phải cũ nát như thế, ta cũng sẽ không đưa A Nam đến chỗ này.

Lòng ta có chút chua xót, A Nam bởi vì ta mà chịu khổ rất nhiều. Ta hy vọng hiện tại còn kịp, hy vọng chuyện đáng sợ nhất vẫn còn chưa phát sinh.

Đi qua Vĩnh Hạng chính là Trường Tín cung nơi A Nam đang ở. Đây là cung điện tiền triều lưu lại, nhiều năm không tu sửa, sớm đã không còn rường cột chạm trổ. Lộ ra ở bên ngoài là một bức tường màu xám nghiêng ngả, phòng ở giống như tùy thời đều có thể sụp đổ. Nhưng ta biết, nó cùng A Nam giống nhau, kiên cố đứng thẳng mười mấy năm, tuy rằng thoát nhìn bệnh tật nhưng so với hôn quân là ta đây tuổi thọ còn dài hơn.

Cửa viện được mở ra, ta liền đi vào. Đầu tiên đập vào mắt ta là bóng dáng gầy yếu kia. Nàng đưa lưng về phía ta, ở chân tường vội vàng làm cái gì đó. Nàng so với tướng tượng của ta còn gầy hơn, chiếc áo mỏng dính, có thể thấy xương vai và cột sống nổi lên.

Đầu óc của ta lập tức rối loạn, thân thể nàng như vậy, làm thế nào có thể kéo được cái xe đẩy tay kia chứ? Ta quên mục đích ban đầu đến tìm A Nam, chỉ biết ngăn người nhìn bóng dáng trước mặt.

Trong nháy mắt, ánh mắt của ta lại có chút mơ hồ.

Nhưng nhìn bóng dáng của nàng cũng toát lên một phong thái hoạt bát phong độ. Nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ quật cường, có phòng bị, cũng có kiên định của nàng làm tâm của ta động.

Ta cố ý ở dưới chân làm ra một chút tiếng động.

Nàng tỉnh táo quay đầu lại.

Ta hít một ngụm khí lạnh. Vẫn là chậm!

Trên cái trán của nàng có một vết sẹo rất mới, đã lên da non, lúc này lộ ra một khối hồng nhạt, thoát nhìn thật phần ghê người.

Ta mấp máy môi, lại không phát ra được một tiếng nào.

Ta sai lầm rồi, vẫn là ta đã chậm một bước. Nàng nhất định sẽ không tha thứ cho ta.

Nàng kinh nghi (kinh ngạc + nghi hoặc) đôi mắt mở to nhìn ta.

Khi nhìn đến đôi mắt này, một cỗ nhiệt khí theo đáy mắt của ta vọt lên, ta cảm thấy mũi mình vừa chua xót vừa trướng đau. Trong nháy mắt, ánh mắt ta có chút cảm giác mơ hồ. Ánh mắt này, từng vì ta mà chảy một giọt nước mắt.

Ta ngay lập tức đã cảm thấy rất thích ánh mắt này. Ánh mắt của A Nam!

Nàng giống như đột nhiên có phản ứng, ở trước mặt ta thẳng tắp đứng dậy. Trên mặt của nàng một trận co rút, nhưng rất nhanh trấn định lại, ánh mắt cụp xuống, chậm rãi quỳ xuống: "Sở dung Sở Tư Nam tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế", thanh âm của nàng bình thản nhưng lại giống như không quá tình nguyện.

Điều này làm cho ta nhớ lại, nàng nguyên bản là vị công chúa duy nhất của Nam triều.

Ta đi từng bước về phía trước, kéo nàng đứng lên, ta mới chạm vào tay của nàng, thân thể của nàng lập tức căng cứng. Không cần ta kéo, chính nàng đứng lên, nhưng ánh mắt vẫn buông xuống, không chịu ngẩng lên nhìn ta.

Chẳng lẽ nàng phải đợi đến lúc ta chết, khi đối mặt với cái đầu của ta, mới bằng lòng liếc mắt nhìn ta một cái sao?

Ta bình tĩnh cúi đầu xuống, nhìn vật nhỏ trước mắt này. Ta trước kia chưa từng cẩn thận ngắm nhìn dung nhan của nàng, lúc này nhìn kỹ, ta mới phát giác ngũ quan của nàng tinh xảo, thập phần tinh tế xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vẫn còn vương chút nét trẻ con. Chính là vết sẹo trên trán của nàng đã hoàn toàn phá hủy đi gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo tốt đẹp này. Tâm của ta tan nát.

Nàng bao nhiêu tuổi? Ta nhắm tính trong lòng, nàng gả cho ta khi mười bốn tuổi, một năm sau ta đăng cơ, lại qua hai năm, đến bây giờ nàng hẳn là mười

bảy.

Nhìn dáng người khô quắt kia, thấy thế nào cũng không giống một thiếu nữ mười bảy tuổi. Nàng rất gầy, đây ước chừng cũng là lỗi của ta.

Ta nhấc tay lên rồi hạ xuống vài lần, rốt cục đầu ngón tay của ta cũng chạm vào cái trán của nàng. Hàm răng của nàng cắn cắn môi dưới, ánh mắt càng buông xuống. Đối với ta tràn ngập đề phòng. Nhưng nàng càng như vậy càng biểu lộ sự không khuất phục đối với ta. Nay vật nhỏ quật cường!

Hiện tại ta muốn đối với nàng thật tốt, lại còn chưa nghĩ ra mình có thể làm cái gì. Có lẽ là bởi vì ta đã trải qua sự phản bội, mới cảm thấy nàng thật đáng quý. Chỉ tiếc, có lẽ ta sẽ không bao giờ đi yêu thương bất luận kẻ nào nữa. Ta đã không còn khí lực để yêu nữa. Bất quá ta đã nghĩ rồi, tuy rằng ta không thể thương nàng, nhưng ta sẽ cho nàng tất cả những thứ tốt nhất, cho nàng tiêu dao tự tại tại mà sống.

Ta nhớ rất rõ ràng mình đã làm nàng bị thương như thế nào. Ở phía Nam ta bắt được một đám phản tặc, lại nghe Phùng gia xui khiến, ta hạ lệnh giết nhóm người đó. Nàng đột nhiên xông vào ngự thư phòng của ta. Chúng ta đã thật lâu không gặp mặt. Khó có lúc nàng chủ động tới tìm ta, lại là vì phản bác quyết định của ta. Nàng cùng ta tranh cãi, nghe thanh âm mang chút âm hưởng phía Nam của nàng làm ta nhớ đến đám người phản tặc kia. Ta nhất thời cảm thấy rất tức giận, đã cầm cái chặn giấy bằng ngọc trên bàn ném về phía nàng...

Lúc này, tay ta run rẩy lợi hại, không, không chỉ có tay, toàn bộ thân thể của ta đều phát run, trong đó mãnh liệt nhất là tâm của ta. Nghĩ lại lúc ấy lí trí của ta bị sự giận dữ che mờ, như thế nào có thể hạ thủ với nàng. Nàng hiện tại nhất định rất oán hận ta.

"A Nam!", cuối cùng ta cũng kêu nàng, vừa kêu xong nhất thời có chút khiếp đảm.

Quả nhiên, nàng càng thêm đề phòng ta, neho lông mi liếc mắt nhìn ta một cái, lại lập tức đem ánh mắt giấu sau gương mặt nhỏ nhắn thanh tú "Hoàng Thượng làm sao mà biết khuê danh của ta?" Nay vật nhỏ quật cường, đúng là phòng bị ta đến mức này! Ta biết khuê danh của nàng thì làm sao?

Cuối cùng, tay của ta phủ trên gương mặt của nàng, "Còn đau không?" Ta hỏi.

Nàng càng chấn kinh, "Hoàng, Hoàng Thượng!" Nàng nói không nên lời, nhưng cũng may không có né tránh bàn tay của ta. Nàng tốt xấu vẫn nhớ rõ ta là hoàng đế.

Đầu ngón tay của thủ thăm dò, lại chung quy không dám xúc động. Đầu ngón tay của ta cuối cùng trượt xuống, dừng ở trên môi của nàng, "Không được cắn môi, coi chừng cắn nát". Nhìn nàng cắn môi của mình, xem ra là ta làm cho nàng khấn trương. Bất quá, ta cũng không thể khống chế được thanh âm của chính mình. Nghe qua giống như là đang răn dạy nàng.

Mặt của nàng không có tí huyết sắc nào, môi của nàng cũng trở nên tái nhợt. Lúc này nhất thời bị ta dọa, nhanh chóng buông lỏng hàm răng đang cắn môi ra, lập tức trên đôi môi tái nhợt đó hiện lên màu đỏ máu, thấp phẫn chói mắt.

Ta giật mình, đau lòng không thôi.

"Không cần đứng ở đây phơi nắng, ánh mặt trời chói chang như vậy, sẽ làm lưu lại sẹo ở trên trán", ta tận lực thả lỏng giọng điệu. Tuy rằng lời này nghe qua như là chôn đến chúc tết gả.

Quả nhiên, gân xanh nổi lên trên chiếc cổ tinh tế kia, càng phát ra biểu tình cùng ta giằng co, tuyệt không có ý tứ trở lại trong phòng.

Nếu là trước kia, nàng cầm chắc cái chết, cho dù ta không chính mình động thủ, cũng hạ lệnh cho bọn thái giám lôi nàng ra ngoài đánh mấy bản tử. Nhưng hiện tại...

Tay ta nhanh nhẹn nắm lấy thất lưng của nàng, ôm lấy nàng.

Nàng cúi đầu phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Sau đó thì không có bất kì thanh âm nào nữa. Thân thể của nàng rất nhẹ, giống như một mảnh lá cây. Thân thể của nàng cần bán không có một chút thịt, lòng ta sinh ra một cổ đau đớn. Thân thể như vậy, làm sao mà nàng có thể sống sót qua hơn mười năm này nhất là vào mùa đông khắc nghiệt?

Ta mạnh mẽ ôm nàng vào phòng, nàng cũng không giãy dụa, tựa hồ là bị hành động của ta làm cho sợ hãi.

Nguyên lai trong trí nhớ nàng lúc nào cũng cùng ta chống đối, cũng có thời điểm sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quật cường

Trong phòng trống rỗng, trừ bỏ chiếc giường lớn ra, cơ hồ không có vật gì khác. Tâm của ta rút lại một chút. Nàng như thế nào sống qua ngày đây! Mà tất cả những điều này đều là do ta đối với nàng không tốt! Mũi ta có chút đau xót, ta thật đáng chết.

Ta ôm nàng đi đến bên giường. Đem nàng đặt lên giường, ta nắm thật chặt cánh tay của nàng, muốn an ủi nàng. Kết quả ta cảm thấy ta nghe được tiếng kêu kệt vang ra từ trong xương của nàng. Ta vội vàng thả tay ra, ta sợ nếu cứ như vậy nàng sẽ tan biến trước mặt ta.

Ta nhất định phải nuôi cho nàng mập lên một chút, dưỡng cho bộ xương này thêm chắc chắn một chút, để đến ngày nào đó, nàng còn có thể đủ sức để nhặt xác và mai tang cho ta nữa.

Ta vừa mới buông tay, lập tức nàng liền đi chuyển đến mép giường tránh xa ta, dùng ánh mắt tràn ngập đề phòng nhìn ta.

Đầu tiên ta rất là sững sốt, tiếp theo ta nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn luôn tái nhợt của nàng bỗng đỏ bừng lên, thế ta mới biết thì ra là nàng hiểu lầm.

Ta nhìn ra được, nàng không thích ta, không muốn cùng ta trên giường. Ta có một chút thất vọng.

Kỳ thật ta cũng không quá để ý chuyện này, dù sao ta cùng với Phùng Yên Nhi còn cùng với nữ nhân khác, còn sinh hai nữ nhi. Thật ra Phùng Yên Nhi cũng không nói gì, sau đó, ta chỉ là vì muốn làm cho Phùng Yên Nhi cao hứng mới tận lực không đi trêu hoa ghẹo nguyệt mà thôi.

Thực đáng tiếc, ta nghĩ ta đời này ta sẽ không bao giờ yêu ai nữa, yêu điên cuồng giống như yêu Phùng Yên Nhi nữa.

Như vậy xem ra, ta cùng A Nam suy nghĩ giống nhau.

Ta cố gắng nhớ lại, quan hệ của ta cùng A Nam từ lúc nàng bị thương trở về sau liền trở nên vô cùng căng thẳng, không thể tháo gỡ. Ta làm nàng bị thương, từ đó về sau nàng cũng không để ý ta đến ta nữa. Nhưng, hiện tại, ta phải làm mọi cách để cứu vãn mối quan hệ của chúng ta. Bởi vì nàng là nữ nhân quý giá nhất.

"A Nam", ta ra về thoải mái, "Ta sẽ đổi một cung điện khác cho nàng". Ta nhìn khắp mọi nơi trong phòng, nơi này thật sự không có một cái gì đáng giá.

"Khỏi bẩm Hoàng Thượng, nơi này rất tốt!", nàng kiên quyết trả lời, lại còn lặng lẽ hướng bên cạnh đi chuyển, cách xa ta được chừng nào hay chừng ấy dù chỉ là một bước chân nhỏ.

Ta ngẫm nghĩ. Lúc này đột nhiên đổi chỗ ở cho nàng, tất nhiên sẽ khiến cho người khác chú ý, gây ảnh hưởng đến nàng. Lại nói, ta vừa mới xây Trích Tinh Các cho Phùng Yên Nhi, nếu hiện tại lại xây dựng thêm một cung điện nữa thì thật sự không thích hợp.

Ta không kiên trì nữa, việc này, ta phải bàn bạc kỹ hơn, phải đi từng bước một.

"Người ở nơi này đâu hết rồi? Như thế nào chỉ có một mình nàng? Làm sao hầu hạ nàng..."

"Khỏi bẩm Hoàng Thượng, là ta để cho bọn họ đi rồi", nàng nói đồng thời lén liếc mắt nhìn ta một cái, cân nhắc vì sao ta lại hỏi điều này, "Ta nơi này điều kiện không tốt, bọn họ ở lại đây cũng không có cái gì tốt". Cặp mắt to tròn kia chợt lóe lên một tia giao hoạt, ngay sau đó lại buông mắt xuống không có biểu tình. Nay vật nhỏ! Nàng cho là ta không biết sao?

Đối với những cung nhân này ta cũng biết, gió chiều nào theo chiều ấy, ta nghĩ nàng cũng không muốn nhìn sắc mặt của những người này. Nhưng là, nàng như vậy cũng không được, đầu tiên, nàng rất gầy, lại nói, nơi này rất lạnh, thiếu hơi người.

"Trẫm sẽ an bài vài người đến đây", ta nói, "Nàng là tu dung, ít nhất cũng phải ra dáng một chút".

Nàng không lên tiếng, ta lại giống như cho mình hai cái tát, "Ta không phải nói bộ dáng của nàng, ta là nói hạ nhân nơi đây...". Tuy rằng ta đối với A Nam không tốt, nhưng cho tới bây giờ cũng không cảm thấy bộ dáng của nàng không đẹp. Ta vẫn biết nàng là mỹ nữ, chính là nàng không cho ta cảm giác của một mỹ nữ mềm mại, uyển chuyển.

"Hoàng Thượng đến nơi này của thiếp, rốt cuộc có chuyện gì?", nàng đánh gãy lời ta, lời nói mang chút bất mãn nhưng vẫn khách khí, lễ độ. Ta cảm thấy thời điểm nàng tự xưng thiếp, tâm không cam tình không nguyện.

"A! Đúng rồi! Phán quân phía Nam bao giờ thì xử trảm?", ta đột nhiên nhớ tới việc này, đây chính là nguyên nhân ta cùng A Nam âm ỷ, nếu nàng để ý như vậy, ta cần phải để tâm chuyện này một lần nữa. Nhưng thời gian đã lâu như vậy, ta thật sự cũng không nhớ rõ nữa.

Nàng lại cần môi, một đôi mắt to đánh giá ta. Nàng miên man suy nghĩ, ta như thế nào ngay cả việc này đều phải hỏi nàng?

Ta tận lực cố gắng thả lỏng chính mình, làm cho chính mình không đến mức quá mất tự nhiên ở trong mắt nàng.

Một hồi lâu, phán môi của nàng phun ra hai chữ: "Sau mùa thu".

Nàng lại không nói gì nữa. Thân thể gầy nhỏ phòng bị nhìn ta.

Như vậy việc này còn kịp, ta nghĩ, chờ một chút ta đi ngự thư phòng xem xét lại việc này một lần nữa. Nếu là ta sai lầm, ta liền sửa.

Hiện tại ta không thể như trước đây được, sự cô độc chờ đợi trong từng cơn gió lạnh rét buốt kia cùng với những hình ảnh đáng sợ ở kiếp trước vẫn còn ám ảnh trong đầu ta. Ta nghĩ, ta phải xem xét, cân nhắc lại từng hành động của chính mình một lần nữa. Ta phải thay đổi chính mình, trở thành một Nguyên Quân Diệu hoàn toàn mới.

Nhưng khi ở trước mặt A Nam muốn nói lời xin lỗi, ta dường như không nói nên lời.

"A Nam", ta thận trọng nói, đi lên từng bước, kéo tay nàng qua, "Ta sẽ thăm tra án tử này lại một lần nữa. Ta sẽ không giết oan mạng người". Việc này là do Phùng gia bắt đầu lên, ta xác thực phải nên xem kỹ một lần nữa.

Nàng cũng không tin lời của ta nói, ngay cả tay nàng cũng đều cự tuyệt ta. Nàng nắm thành quyền nhỏ đặt trên đầu gối, không cho ta tiếp xúc với lòng bàn tay ấm áp kia. Đôi bàn tay nhỏ bé này đã từng khâu lại thân thể cho ta; cũng chính đôi bàn tay này đã từng vì ta mà đào ra một khối mai cốt trong trời đông buốt giá. Ta nhớ rất rõ hơi ấm của nó, mà hiện tại, chủ nhân của chúng nó không cho ta nắm lấy, ta chỉ có thể sử dụng đôi tay to lớn của ta bao phủ ở bên ngoài nó.

Nàng cúi đầu, không có tỏ vẻ gì. Cũng không có rút tay về.

Ta biết, nàng nơi nơi phòng bị ta, không thích tiếp xúc với ta, ta nhất định phải làm điều gì đó để nàng gỡ bỏ phòng bị đối với ta, làm cho nàng yên tâm. "A Nam, chờ một ta kêu bọn thái giám thỉnh Hoa thái y lại đây, để cho hắn nhìn xem miệng vết thương của nàng. Vết thương này, ta xem như thế nào cũng không ổn lắm!", ta chợt dạ nhìn nàng cái trán nàng hồng nộn một mảnh.

Ta không đợi nàng đáp lại, ta cơ hồ là chạy trốn chết. Ta trừ bỏ thương tổn nàng, cái gì cũng không làm được cho nàng, ta còn tới đây làm gì!

Khi ra tới cửa ta liền quay đầu lại một chút. Ta nhìn thấy nàng chậm rãi quỳ xuống, miệng không nhanh không chậm nói, "Cung tiễn Hoàng Thượng", nhưng nàng đồng thời còn chưa nhận thức được, hình ảnh ấy ở trong mắt ta hiện lên sự cứng rắn, mạnh mẽ luôn phảng phất sự cô độc. Tâm của ta lập tức nhói lên một cái.

Ra tới Vinh Hạng cung ta liền trông thấy Như Ý.

Hắn hiển nhiên là đang chờ ta. Nhìn thấy ta, hắn đảo nhanh vài bước hướng ta thì lễ, "Hoàng Thượng, nô tài vừa mới đến tìm ngài...", nghĩ đến hắn ăn xong mai tử, vừa vặn đến tìm ta, đứng ở nơi này chờ.

"Tốt lắm", ta đánh gãy lời hắn, "ngươi tới vừa vặn, đi tìm Hoa thái y lại đây để cho hắn đi xem vết thương của Sở tu dung đi". Ta biết là đã chậm nhưng vẫn muốn làm một cái gì đó, như vậy mang lại cho ta một chút hy vọng.

Như Ý "Dạ" một tiếng, xoay người muốn chạy đi.

"Chờ một chút", ta gọi hắn lại, "Xong việc của Sở tu dung rồi, ngươi đi ngự hoa viên Mối Sơn, đem cây hòe cỏ thụ chém đi".

Như Ý hoảng sợ, chần chờ một chút, nhẹ giọng phản ứng lại "Dạ", lại xoay người tỉnh rồi đi.

"Chờ một chút!", Ta lại gọi hắn lại. Trong lòng thấy khó chịu, "Quên đi, đem cây kia lưu lại đi, đem cái bàn đu dây kia hủy đi", thanh âm của ta chậm rãi thấp đi, vô hạn buồn bã. Ta biết, ta phải lưu lại cái cây kia, như vậy mới có thể tùy thời nhắc nhở chính mình, nhắc nhở cho ta biết tri nhân tri diện bất tri tâm, đó là nơi bảo tồn tôn nghiêm cuối cùng của ta. Ta muốn nhớ kỹ hết thảy những điều này.

Ta đương nhiên có thể chặt cái cây kia đi, ta thậm chí có thể đi hủy đi thành lâu Lạc Kinh. Nhưng đau thương đầm đìa màu máu tươi kia trong kiếp trước cũng không nên quên đi. Cái kết cục bị thảm đó thời thời khắc khắc nhắc nhở ta, làm cho ta tỉnh táo lại.

Như Ý khó hiểu nhìn ta, nhưng hắn vẫn lên tiếng "Dạ", lúc này mới chạy nhanh đi.

Ta nhớ rõ đứa nhỏ Như Ý này do chính ta mang về từ phía Nam, năm đó, ta cùng phụ hoàng chinh chiến, ta thu vài đứa nhỏ sắp đói chết vào vương phủ. Như Ý thông minh lại biết quy củ, ta liền đem hắn điều đến bên người. Hắn cũng không làm việc gì quan trọng, chính là trải giường chiếu, bưng trà đổ nước mà thôi. Ta nghĩ, về sau, ta phải cho hắn làm nhiều việc quan trọng hơn.

Ta về tới ngự thư phòng, chuyện đầu tiên chính là tìm lại bản tấu chương về phản loạn ở Giang Nam.

Những việc kia ta biết không nhiều lắm, đều là Phùng Ký bắt đầu lên. Hắn ở phương Nam bình định phản tặc. Ta ban thưởng cho chiến công của hắn. Những phản tặc này cũng không có áp giải hồi kinh, hắn chỉ gửi tấu chương nói, đám phản tặc bị giết ngay tại chỗ ở Giang Nam, giết một người răn trăm người. Bởi vì điều này, dân chúng phía Nam không còn tin tưởng triều đình, nảy sinh xung đột.

Ta không thăm tra lại mà chấp thuận. Lúc ấy chuẩn tấu cho hắn.

Nhưng A Nam lại tới tìm ta, nói là việc này không đúng, muốn ta điều tra lại. Ta nhớ rõ bộ dáng sốt ruột của nàng, ánh mắt đều có chút đỏ, "Hoàng Thượng có hiểu rõ những người được gọi là phản tặc là những người nào sao?".

"Người nào? Ta Nguyên Quân Diệu không biết, chẳng lẽ người Sở tu dung một kẻ ở chốn thâm cung lại biết? Nói, có phải người cùng người bên ngoài cấu kết với nhau hay không?".

Ta kỳ thật đối với nữ nhân hậu cung cũng không nghiêm khắc. Ngày thường cũng cho phép các nàng thỉnh thoảng gặp những người thân trong nhà. Chính là, ta đối Sở Tư Nam thì đặc biệt hơn, không muốn nàng cùng ngoại giới giao tiếp. Trong cung đều đồn thổi nàng biết yêu pháp, không chỉ có riêng khả

năng dịch dung hạng nhất, thậm chí có khi nàng có thể chuẩn xác mà nói ra khi nào trời mưa, khi nào có gió. Chân chính yêu dị phi thường.

Nhưng đối với án phân loạn ở Giang Nam này, ta hiện tại cũng bắt đầu cảm thấy có chỗ không đúng. Chỉ luận việc Phùng Ký giết người liền cảm thấy có chút kỳ quái. Khẩu cung của những người đó đâu? Nhân chứng vật chứng đâu? Cho dù không có, vì sao không để cho ta nhìn thấy đám phản tặc? Chỉ nói muốn ở Giang Nam giết ngay tại chỗ, còn nói cái gì là bị uy hiếp! Đây là muốn dùng đầu người đến hù dọa dân chúng sao?

Mắt của ta đã không còn như trước nữa, nó đã trải qua huyết lệ cùng lễ rửa tội, có thể nhìn đến góc sáng của cùng đờ bản âm u. Tâm của ta cũng đã không còn như trước nữa, đã có ánh sáng chiếu vào nó.

Ta ngồi yên ở phía sau ngự án, Phùng Ký rốt cuộc muốn làm gì?

"Hoàng Thượng", Như Ý đã trở lại.

"Sự việc như thế nào rồi?", ta hỏi.

"Hoa thái y nói vết thương của Sở tu dung nhìn xem đã hơi chậm trễ, vẫn là lưu lại sẹo, hần chỉ có thể tận lực trị liệu. Bàn đu dây ở Mối Sơn đã được hủy đi", Như Ý nói chuyện rất đơn giản. Hần nói chuyện đã không còn khẩu âm của phương Nam, có lẽ là bởi vì theo ta thời gian lâu.

Mắt của ta tà nghệ nhìn hần. Quả nhiên, hần lại nói tiếp, "Hai sự kiện kia Thục phi nương nương đều đã biết. Nhưng nàng không nói gì cả". Quả nhiên đứa nhỏ thông minh.

Ta lấy tay chà xát mắt, Phùng Yên Nhi sẽ không nói gì. Nàng luôn luôn biểu hiện sự nhu thuận, biết thời thế, chưa bao giờ cùng ta xung đột chính diện. Nhưng việc này tuyệt không chậm dứt dễ dàng như vậy, còn không biết khi nào thì lại quấy nhiễu ta.

Ta nghĩ, hạ lệnh cho Như Ý: "Đi truyền thừa tướng cùng Hộ bộ thượng thư tiến vào".

Thừa tướng Lý Tề cùng Hộ bộ thượng thư Trương Tiếp đều là lão thần. Nguyên bản nhiều năm sau ta sẽ cho bọn họ cáo lão hồi hương. Thừa tướng Lý Tề tính tình luôn luôn thẳng thắn chính trực, cùng Phùng Ký không hợp, trong triều đình hai người nhiều lần đối diện khác khẩu. Trương tiếp thật ra không âm ỹ, ta hỏi cái gì hần đều pha trò. Nhưng hần không phục Phùng Ký, phạm là chuyện hần không muốn làm, hần sẽ tìm cơ này cơ khác, xem như là một kẻ gian trá.

Như Ý lĩnh mệnh mà đi.

Ta có chút đau đầu, ta đi nhìn A Nam, lại hủy đi bàn đu dây, hai việc này nhìn như không có gì, nhưng nếu là người có tâm thì lại là chuyện khác.

Ta đương nhiên không sợ bọn họ đa tâm, ta lo lắng mẫu hậu bên kia. Mẫu hậu ở Khôn Trữ cung, lúc này thân thể của người còn sức khoẻ dồi dào. Ngày thường không có chuyện gì lớn mẫu hậu sẽ không quản, nhưng người mới là người làm chủ hậu cung.

Giờ này, chắc hần mẫu hậu vẫn còn tại tiểu khê (ta không biết nó là chỗ nào, nàng nào hiểu thì nói ta nhé), người luôn ở đó cho đến chạng vạng. Những chuyện phát sinh hôm nay có lẽ sáng mai người mới biết, đến lúc đó ta mới có thể biết phản ứng của mẫu hậu.

Ta vừa mới nghĩ tới mẫu hậu thì đã nghe thấy ngoài cửa bẩm báo: Khôn Trữ cung nội sử đến.

Ta thờ dãi một hơi, mẫu hậu đã phái người đến đây. Hôm nay tới thực nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hi vọng của mọi người

Tiểu nội thị quý gối dưới chân ta, "Thái hậu nương nương hạ lệnh cho nô tài đưa hóa ứ tán đến Hoàng Thượng. Hỏi Hoàng Thượng đầu có còn đau hay không. Nếu còn đau, cũng đừng đi dạo chung quanh nữa, nghỉ ngơi quan trọng hơn. Cũng không cần để ý đến những việc khác".

Quả nhiên, chuyện ta bị xúc cức đá trúng đầu, mẫu hậu đều đã biết.

"Thái hậu đang làm gì ở đâu?" Ta tiếp nhận bình được, thuận miệng hỏi. Trong lòng lại tò mò sao mẫu hậu biết chuyện nhanh như thế.

"Thái hậu đang ở cùng Thục phi nương nương dưỡng da", tiểu nội thị trả lời chi tiết.

Cái này khó trách, nghĩ đến Phùng Yên Nhi luôn tặng mẫu hậu nhiều thứ đồ mới mẻ khiến người vui vẻ, thuận tiện, nhiều chuyện cũng liền rơi vào tai mẫu hậu. Ta buông bình sứ, nở nụ cười, nói với tiểu nội thị kia: "Đi bẩm với thái hậu, vết thương của trẫm không đáng lo. Nhưng thái hậu phải giữ gìn sức

khỏe, thời tiết nắng nóng như vậy rất dễ sinh nhiệt trong người".

Ta hướng ánh mắt ra hiệu cho Như Ý, Như Ý hiểu ý, đi ra phía sau lấy một lọ Bạc Hà lộ đến đưa cho tiểu nội thị, ta bảo hần đưa cho mẫu hậu. Đây cũng chỉ là lễ vật nho nhỏ không đáng giá, bất quá đây là cách mẫu tử liên tâm tình cảm mà thôi.

Lý Tề tướng cùng Trương Tiệp vào yết kiến. Hai người vừa tiến đến, lập tức hiện ra khí phái khác nhau.

Trương Tiệp đảo mắt, nhìn đến cây quạt trên án thư của ta, lập tức nói: "Hoàng Thượng ban thưởng thần cây quạt này dùng đi", đồng thời chính mình vén vạt áo đi tới. Giống như là ta không cho hần cũng lấy.

Lý Tề tướng thờ gập, cung kính quỳ xuống dập đầu.

"Lý Ái khanh đứng lên đi, người bị thấp khớp quỳ lâu liền đứng dậy không nổi. Trương ái khanh đừng làm bộ quỳ nữa, cây quạt này có thể cho người, người chỉ cần trà trẩm tám phần là được", ta nói.

Hai người đều cùng nhau nâng đầu kỳ quái nhìn ta.

Ta âm thầm cười, ta cũng biết tính huống của hai người bọn họ. Đừng cho là ta ở thâm cung đối với chuyện của bọn họ sẽ toàn không hay biết gì. Nay ta muốn dùng hai lão thần mà phụ hoàng đã lưu lại cho ta, cũng phải đánh động bọn họ một chút.

Hai người đều bị ta làm cho kinh ngạc, lúc này ta mới nói vào chủ đề chính: "Trương ái khanh, người nói một chút tình hình thu thuế ở các địa phương phía Nam năm trước. Vì sao có tin đồn, năm trước phía Nam thu thuế khắc nghiệt, làm cho quan bức dân phản? Mùa đông này đúng là bất được phản tặc?".

Ta đây là xao son chán hồ, giả không biết vì sao có phản tặc, ta trước lừa hần một chút.

"Không thể nào!", Lý Thừa tướng ngược lại giành trước mở miệng, "Hoàng Thượng chẳng lẽ đã quên? Tiên đế đã hạ chỉ miễn thuế cho phía Nam trong ba năm, sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, năm trước là lần đầu tiên hướng các địa phương ở phương Nam thu thuế, Hoàng Thượng biết dân tình, vẫn là chỉ thu một nửa thuế. Thực tế mức thuế ban đầu Quy Mệnh hầu thu cũng là một phần năm. Làm sao mà gọi là nhiều được!".

Ánh mắt của ta chuyển hướng Trương Tiệp.

Hần bị ta nhìn chằm chằm lên tiếng, "Hoàng Thượng đừng nhìn ta, ta vốn cũng đã đồ mò hôi. Ta nơi này có ấn chỉ thu thuế, một phần không nhiều lắm, cái khác ta cũng không biết."

Lời này quả nhiên có ý tứ, hần không biết, như vậy nói đúng là có người đã biết! Xem ra sự nghi ngờ của ta là đúng.

"Ai phụ trách công phẩm Giang Nam?", ta hỏi.

Trương Tiệp đã muốn cầm lấy cây quạt của ta, "Hoàng Thượng tại đây đề chữ trên mặt quạt đi. Một cái là tốt rồi. Hoàng thượng ban thưởng cho thần, dù sao cũng phải có bút tích của người để chứng thực chứ. Thần không có muội muội xinh đẹp để cùng kết thân với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng liền cùng thần xa lạ sao?"

Ta xem sắc mặt của người này, thập phần chán ghét, nếu không phải nghĩ đến trường tử của Phùng gia Phùng Tiến sau này tác oai tác quái, hôm nay ta cũng không có hứng thú cùng hần nói nhiều. Nói cái gì mà muội muội xinh đẹp, không phải là ám chỉ người Phùng gia sao?

"Người nói là Phùng Tiến chủ trì công phẩm phía Nam?", ta trực tiếp hỏi rõ hần, "Tốt lắm, người liệt kê các công phẩm phía Nam, cùng với tất cả các thứ mà Hộ bộ thu vào, tất cả đều trình lên một phần cho trẩm".

Người này giờ vẫn không nói gì Lý Tề tướng, lão gia hỏa lúc này lại mở miệng, "Bây giờ có tra cũng không tra được cái gì". Hần nhìn nội thị bưng lên trà lên cũng không uống, nước miếng tung bay nói, "Mùa đông năm trước, nhiều người dân phía Nam muốn vào kinh ăn xin. Lại bị Phùng Ký chặn ở cửa thành, việc này mọi người đều tận mắt nhìn thấy, Nam Hương công chúa, a, cũng chính là Sở Tu nghi, cũng sớm dâng tấu. Hoàng Thượng hẳn là nhớ rõ đi".

Hần nhắc tới A Nam, trong lòng ta lại căng thẳng. Ta cũng không sợ cùng hai lão cáo già này hư thực thực hư, nhưng lại sợ bọn họ nhắc tới A Nam. Trán A Nam đã trúng cái chặn giấy của ta, cũng không chịu để ý ta, ta nên làm như thế nào mới tốt? Càng tới đây ta càng thấy khó hiểu: điều này làm cho ta nghĩ A Nam có chỗ rất dị chỗ, A Nam ở thâm cung, ít gặp người ngoài, nhưng xác thực mỗi khi bên ngoài có chuyện gì thì nàng lại biết nhất thanh nhị sở (rõ ràng). Hỏi nàng, nàng nói là phụ thân nàng Sở Liệt Đế báo mộng, chuyện ma quỷ hết cái này đến cái khác, thập phần đáng giận. Nàng khẳng định cùng ngoại giới có liên hệ, chính là ta tra không được thôi.

Nàng làm việc không lộ sơ hở, làm cho người ta nghi ngờ, xác thực yêu khí mười phần. Nhưng nghĩ lại nàng là người duy nhất nhất xác cho ta, ta mới ý thức được, A Nam kỳ thật thông minh dị thường, hơn nữa can đảm can trọng, có chỗ hơn người. Chính là ta hồ đồ, không có linh hội được.

"Loại sự tình này, Hoàng Thượng vốn nên cùng Sở Tu nghi thương lượng lại, tiên đế lúc trước để cho Hoàng Thượng cưới Nam Hương công chúa là có ý tứ này". Lão gia hỏa này nói chuyện cho tới bây giờ luôn khẩu vô ngăn cản. Cùng người kia tứ bình bát ổn, chuyên tâm uống trà - Trương Tiệp - hình thành sự đối lập rõ ràng.

Ta nào dám tiếp lời của hần, chỉ phải chuyển hướng qua Trương Tiệp, "Trương ái khanh!".

"A? Hoàng Thượng trà này rất ngon, cái này có nhiều không, cũng ban cho thần một chút. Thần đưa về cho thế tử nhìn xem để biết cái gì gọi là trà vua ban", Trương Tiệp chớp mắt, vẻ mặt vô tội.

Hắn ở đây nói lời ngon ngọt, thuận tiện châm chọc ta, ta như thế nào lại nghe không hiểu. Ta có thứ gì tốt cùng chưa bao giờ nghĩ đến A Nam. Nhưng là, về sau sẽ không như thế nữa.

Hai cái lão gia tử này, lời trong ý ngoại, đều chỉ trích ta không tốt. Ta hoa mắt ư tai bị lừa gạt, đều bị bọn họ xem tại trong mắt.

Ta khê cần môi, "Lý tướng thay trầm nghĩ cách, áp giải phản tặc phía Nam vào kinh đi".

Không đợi Lý tướng đáp ứng, Trương Tiệp hai mắt đảo qua đáp, "Ai áp?".

Lần này, ta thực bị hỏi khó. Ta vốn tưởng tự mình muốn thấy mặt vài tên phản tặc bọn họ sẽ không phản đối. Cũng không tưởng, cho dù ta nghĩ gặp cũng không nhất định thấy được. Theo lý thuyết, việc này nên để cho đại tướng quân Phùng Ký đến an bài, nhưng hiện nay... Mô hôi lạnh của ta chảy xuống dưới. Bình quyền tất cả đã muốn ở trong tay Phùng Ký, ta không có người tin nhiệm để dùng. Ta đây là chính mình đào mộ cho mình mà, thực xứng với câu nói của A Nam "Xứng đáng!".

Ta đã phạm sai lầm lớn, ta còn có thể tin nhiệm ai?

Lý Tể tướng lúc này cũng không nói chuyện, hắn cũng nghĩ không ra có thể chọn người nào được. Quân quyền Đại Triệu dĩ nhiên rơi vào trong tay Phùng gia, ai còn có thể chống lại Phùng gia?

Trương Tiệp lúc này đã uống tới ly trà thứ ba, hắn ở trước mặt ta uống như trâu (ta k chém đầu nha), hoàn toàn coi ta như vô hình, ta càng cảm thấy người này thật đáng ghét. Ta làm hoàng đế đứng là thất bại, ngay cả một người giống đại thần tâm phúc đều không có.

"Hoàng Thượng, trà này...", tại thời điểm mấu chốt này, hắn còn không quên hướng ta muốn trà.

"Cho người hai cân", Ta nói, không kiên nhẫn, cũng ai trách chính mình không tốt, ta thiếu đúng là nhân vật quân lĩnh, không phải một cái, mà là một đám.

"Trà, trồng nhiều ở phía Nam, Hoàng Thượng có được cũng không dễ dàng", hắn nói, một bộ dáng thay ta suy nghĩ, "Thần không dám lấy hai cân, Hoàng Thượng ban cho thần một cân ném thử là thần đã rất thỏa mãn rồi". Hắn nháy mắt một cái, "Hoàng Thượng, thứ tốt cũng không thể tùy tiện cho đi, đặc dụng ở mấu chốt chỗ a."

Hắn nói làm ánh mắt của ta sáng ngời, lão gia kia là đang nhắc nhở ta. A Nam! Việc này có thể hỏi nàng, nàng là công chúa Nam Sở, biết phía Nam ai có thể là hy vọng của mọi người.

Trong lòng ta buông lỏng, thở dài một hơi. Lại quan sát hai lão gia sát ngôn quan sắc này. Bọn họ không hèn mà cùng lảng tránh ánh mắt của ta. Già vờ già vị ở trước mặt ta còn thật sự chuyên chú uống trà, động tác liên tục đều giống nhau như đúc. Đáng giận!

Ta hạ lệnh trực khách: "Hai vị khanh gia có thể đi rồi! Ta đưa các người mỗi người một cân lá trà, muốn uống trà về nhà uống đi!"

Trước kia, ta cuối cùng nghĩ đến A Nam không có ai quen biết, không có nơi dựa vào, một cái Quy Mệnh hầu cũng bất quá chỉ là một thúc thúc không thân thiết, chính hắn tự thân khó bảo toàn, có thể sống sót hay không còn phải xem sắc mặt của ta, làm sao quân A Nam - chất nữ này.

Hiện tại xem ra, ta là sai lầm rồi. Lý Tể tướng cùng Trương Tiệp rõ ràng coi trọng A Nam. Chẳng lẽ đây là cái mà phụ hoàng gọi là "Danh vọng"?

Chờ hai lão gia hóa này cáo từ, ta trở về kêu: "Như Ý".

"Dạ!", Như Ý nhanh như chớp chạy đến trước ngực án của ta.

"Đến buổi chiều, thỉnh Sở tu dung đến dùng bữa cùng trầm", ta nói.

"Dạ"

Trong lòng thở dài một hơi, ta vốn cũng không định cùng A Nam quá mức thân cận, nhưng hiện tại ta cần nàng trợ giúp.

Ta ngơ ngác ngồi nhìn ngoài cửa sổ, đợi đến bữa tối. Ngoài cửa ngự thư phòng vài cành liễu chặn ngang tầm mắt của ta. Ta sờ vết thương trên đầu, sự việc xảy ra trong ngày hôm nay làm ta có chút mệt mỏi. Sự tình một khi suy tính lẫn nữa, nhiều chỗ thâm ảo, liền không dễ dàng bỏ qua như vậy. Phía Nam nhất định là xảy ra đại sự.

Mà tâm của ta lúc này ngược lại trầm tĩnh yên ổn, phần nộ, bi ai, hối tiếc, rất nhiều cảm xúc đan vào cùng một chỗ, làm cho ta thanh tĩnh phần chần vại phần. Cảm tạ ông trời cho ta một cơ hội để sửa chữa tất cả sai lầm, tựa như những việc A Nam đã làm với ta, ta phải tỉnh táo lại, sửa chữa lỗi lầm.

Xem ra, ta phải thường xuyên gặp A Nam mới được. Cho nên, ta tính mỗi ngày cùng nàng dùng bữa tối.

Như ta an bài, A Nam khẳng định sẽ không cao hứng, đối với người lại cố tình muốn cho nàng mất hứng một hồi, không chỉ có hôm nay, về sau mỗi một ngày ta đều muốn như vậy, ta muốn nhìn nàng ăn cái gì, đem nàng dưỡng béo, không còn gầy gò như thế nữa. Ít nhất ta muốn dưỡng nàng cho đến khi ôm thấy mềm mềm.

Tuy rằng ta sẽ không bao giờ yêu thêm một người nào nữa, nhưng ta muốn hảo hảo dưỡng A Nam, bằng không, nàng nhỏ gầy như vậy, về sau như thế nào có khí lực kéo xe đẩy tay nhặt xác cho ta? Cái mũi của ta lại bắt đầu đau xót.

"Như Ý?", ta thì thảo kêu.

"Dạ"

"Còn có, ngày mai người đi đến chế tạo giam (cái này hk bix edit sao nên để z, chắc là thuộc về xây dựng) nói bọn họ trùng tu phòng bên Vĩnh Hạng cung, đặc biệt là Trường Tín cung".

Như Ý nháy mắt một cái, ngay cả hần cũng cảm thấy được ta cùng đi vắng không giống sao?

"Dạ", hần vẫn ngoan ngoãn trả lời, cho dù thật sự có thắc mắc gì, cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bắt nạt

A Nam đã đến, giống như suy nghĩ của ta, còn cách một đoạn khá xa nàng liền hướng ta khom người làm bộ đáng hành lễ. Nàng đã thay đổi bộ y phục màu xanh thành màu phấn hồng, khuôn mặt hơi trang điểm, trên đầu cũng cài thêm trâm, nhìn nàng như vậy có vẻ tươi sáng lên nhiều. Cho dù đó không phải là bộ y phục mới, cũng làm cho ánh mắt của ta sáng ngời.

"Sở tu dung miễn lễ", ta đi đến nâng nàng đứng dậy.

Nàng cũng liền thuận thế không quỳ nữa. Buông mí mắt xuống, vẫn là không chịu nhìn ta.

Ta cũng đã quen với biểu tình này của nàng, biết nàng tỏ vẻ không tin nhiệm ta. Nàng ở trước mặt ta, đem sự kích động và nghi hoặc tất cả đều giấu sau đôi mắt to tròn kia. Mà cuối cùng ta cũng cảm thấy, ánh mắt này từng nhìn thấy bộ dạng đáng thương nhất của ta, hiện lên một chút u buồn, nàng nhất định là người hiểu ta rõ nhất. Nàng lúc này không nhìn ta cũng tốt, miễn cho ta quẫn bách ở trước mặt nàng.

"Đây là Hoa thái y đã trị thương cho nàng sao?", ta chỉ vào miếng băng trắng trên đầu nàng, lúc này, trên trán của nàng có chỗ hơi nhô lên, còn có một cổ vị thuốc nhẹ nhàng tỏa ra.

Nàng sờ sờ cái trán của chính mình, "Kỳ thật vết thương đã tốt lắm rồi, tạ ơn Hoàng Thượng", nàng chẳng hề để ý trả lời ta.

Ta nghĩ mới đầu khi ta cố ý làm xấu mặt nàng, cùng với sau này, ta lại làm nàng bị thương. Nàng giống như đã sớm biết rằng, ta sẽ thương tổn nàng, cho nên nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, làm công tác phòng bị thật tốt.

Ta đã tạo ra cái nghiệt gì, làm cho nàng cho tới bây giờ đối với ta đều không có một điểm sợ hãi cũng không có một chút tin tưởng nào.

Ta cố gắng hướng nàng nở nụ cười, khóe miệng hơi hơi hơi lên về phía trước, lại run run vô lực hạ xuống, trong lòng một mảnh chua xót. A Nam khi nào thì có thể tin tưởng ta sẽ không bao giờ thương tổn nàng nữa?

"Đến đây", ta đưa tay lại gần A Nam, "Ngồi bên này". Lần này, tay của ta chỉ chạm nhẹ vào tay nàng, nàng liền đi theo ta.

Ta nghĩ ta không thể vội vàng, phải cho nàng thời gian thích ứng cũng là cho chính mình một chút thời gian để lấy lại lòng tin từ nàng.

"Ta có chuyện hỏi nàng", ta nói, đem nàng an bài ở bên người ta ngồi xuống. Nàng ngồi nhưng thân mình không được tự nhiên, bộ dáng thẳng tắp cứng nhắc.

Đầu bếp ở ngự phòng đã bắt đầu bày thức ăn lên.

A Nam ước chừng đoán được là ta có việc tìm nàng, nàng cup mắt xuống, một bộ dáng cúi đầu cần tuân chờ ta lên tiếng.

Đồ ăn rất nhanh đã dọn xong, ánh mắt của ta đảo qua mặt bàn, "Trẫm tra qua, phản tặc phía Nam lúc này còn trong đại lao ở Kim Lăng", ta gấp vào chén cho nàng một viên thịt heo, "Mau ăn!". Ta nhớ rõ vị của món thịt viên này rất được.

"Trẫm tính toán đem bọn họ tất cả đều giải lên kinh tự mình thẩm tra". Ta thấy trên bàn có món cá chép kho tàu, liền dịch lại gần chỗ ta rồi gấp một miếng bỏ vào trong chén com của A Nam.

Như Ý muốn đi lên hỗ trợ, bị ta dùng ánh mắt ngăn trở.

"Thuận tiện, trẫm còn muốn gặp quan viên phía Nam một lần", ta nhìn chén canh hầm móng giò ở xa, một cái ánh mắt, Như Ý liền dùng ngân khoái (hũ bích nó là cái gì) chuyển đến trước mặt ta, ta tiếp liền động tay lại gấp một khối vào bát cơm trước mặt A Nam. "A Nam, nàng xem do ai áp giải phản tặc nhập kinh thì thích hợp?"

Ta nói nhiều như vậy, kỳ thật đã nghĩ muốn nàng cho ta một chủ ý. Ta chăm chú nhìn trông chờ câu trả lời của nàng.

A Nam nghe ta nói xong có lẽ hiểu được sự khó khăn của ta. Nàng trầm tư, "Ai cũng không thích hợp", nàng nói thấp phần rõ ràng, lập tức đánh tan hy vọng của ta.

Ta ngهنộng trن trời nhìn nàng.

"Đường xá xa xôi, nếu trên đường xảy ra chuyện gì, thì mạng của vài quan viên phía Nam không đủ cho Hoàng Thượng giết". Nàng thủy chung buông ánh mắt xuống không nhìn ta, nhưng lời nói ra như chém đinh chặt sắt, giết người không thấy máu. Vật nhỏ này là tóe để chinh ta đi! Trong hậu cung, người khác đối với hoàng đế, đối với phu quân, có kiểu nói chuyện như thế này sao?

Ta nhìn đĩa thịt gà trên bàn, mới nhìn thoáng qua, Như Ý liền lập tức hiểu được, liền dùng ngân khoái đẩy đến trước mặt ta. Ta lại dùng đũa gấp cho A Nam. Thức ăn trong chén nàng đã có chút đầy, ta sợ miếng thịt gà lán xuống, lại dùng đũa đè nó nằm xuống trong chén cơm của nàng.

"Ăn!" Ta tức giận, rống nàng.

Ánh mắt của nàng nâng lên rồi nhanh chóng hạ xuống một lần nữa. Ta chỉ thấy hai hàng lông mi nàng rung động. Ta lại nhớ lại trong trời đông giá rét kia, chúng nó kết băng sương, chính là phiến Bạch Vũ xinh đẹp, tốt đẹp nhất. Nàng như vậy ta có thể làm sao bây giờ?

"Trẫm muốn gặp đám người phản tặc kia, A Nam có biện pháp nào không?", ta lại mún cho nàng một chén canh.

A Nam lại dùng hàm răng cắn cắn phần môi, suy nghĩ một hồi. Ta lẳng lắg chờ nàng.

Quả nhiên, nàng đã mở miệng: "Nếu không áp giải vào kinh được, Hoàng Thượng có thể hay không thân chinh đến Giang Nam?", nàng hỏi.

Ta gạt mình, phía Nam cũng là ranh giới của Đại Triệu, phía Nam quy thuận nhiều như vậy năm, nhưng ta lại không nghĩ đến việc này.

"Nếu là Hoàng Thượng đồng ý, ta có thể đề cử một người. Việc hấn có thể làm chính là bảo đảm mấy người lao trung vô ngu, cho nên chỉ có thể đề cho Hoàng Thượng tự động tôn giá".

Thật sự là kỳ quái, nàng cái gì cũng đều nhìn thấu rõ ràng, đối với tình cảnh trước mắt của ta cũng rõ như lòng bàn tay. Nàng làm như thế nào?

"Trẫm nên đi Giang Nam một chuyến", ta nói. Từ vài năm trước theo phụ hoàng xuất chinh, sau bao nhiêu năm đều không đi đến đó nữa. Làm một đế vương, đối với giang sơn của mình, hai mắt đã có chút bị che mờ, thật sự là không nên!

"Ta đây có thể đề cử một người", A Nam thoải mái nói, cũng không chờ ta truy vấn một lần nữa, "Hấn gọi Tạ Từ Nam, nay là Châu thứ sử, có thể đem hấn điều đến Kim Lăng. Người này được xưng là cường hạm, chính là cứng đầu cứng cổ, không chịu cúi đầu trước ai. Làm người có chút nóng nảy, tính tình không ai khác chế được. Có hấn ở đó trấn áp phạm nhân, tuyệt đối không có người nào dám động. Trừ phi có người dám phát binh tấn công thành Kim Lăng". Nàng một hơi nói xong.

Ta dò xét sắc mặt của A Nam, nàng nói chuyện rất ngắn gọn, rõ ràng, trúng trọng tâm, nhân danh, chức vị, sở trường. Một câu dư thừa cũng không có.

Nhưng trong lòng ta cũng không lấy gì làm lạ. Lúc này nhìn khuôn mặt phấn bạch nhỏ nhắn của nàng, mặt mày thanh tú, đôi mắt to tròn sáng như ánh trăng rằm. Điều này lại làm cho ta nhớ rõ, kiếp trước trên mặt của nàng có vết sẹo dài dữ tợn cũng là do ta làm bấy mà ra. Ta còn nhớ rất rõ nguyên nhân, trong lòng khó chịu, lại có rất nhiều câu hỏi nhưng đến miệng rồi lại không thể hỏi. Ta suy nghĩ một lúc lâu, lại bỏ thêm thức ăn vào trong chén của nàng.

Tạ Từ Nam, tên này rất đẹp, trong lòng ta nói không nên lời không thoải mái. Nghe tên này liền liên tưởng đến một thư sinh văn nhã. Về phần vì sao không thoải mái, ta cũng sẽ không nói.

"Hoàng Thượng muốn hỏi cái gì cứ việc hỏi. Nếu là Hoàng Thượng thật sự muốn thẩm tra lại bản án này, thiếp nhất định tri vô bất ngôn (có gì nói nấy)". Nàng giống như không cùng ta nói chuyện, lại giống như đang trò chuyện khe khẽ với bát cơm trước mặt. Nói xong lập tức lại cắn môi, sợ mình nhiều lời.

"Tạ Từ Nam bao nhiêu tuổi?", ta thốt ra, liền đem lòng dạ hẹp hòi của ta bại lộ.

Kỳ thật, ta vốn nên hỏi nàng là: nên ban cho Tạ Từ Nam chức quan gì. Từ châu điều nhập quận trung, khẳng định là lên chức. Cùng là thứ sử nhưng bản chất lại không giống nhau. A Nam cố tình không chịu nói rõ, đây là nàng cẩn thận, biểu hiện không tín nhiệm ta. Nhưng tâm nhãn của ta, cho tới bây giờ đều rối rắm ở một chỗ. Lúc này thói quen không thay đổi. Trong miệng vừa động, liền hỏi một vấn đề đến chính ta cũng cảm thấy xấu hổ. Tuổi tác! Chọn một đại thần, ta đề ý đến tuổi tác của người ta làm gì?

Quả nhiên, A Nam nâng đôi mắt lên nhìn ta, khoe miệng nổi lên một chút cười nhạo nhưng chỉ trong giây lát. Sau đó, lại lập tức chính mình giấu vào cặp

mất đường như biết rõ mọi thứ kia.

"Tạ đại nhân hẳn là hơn bốn mươi", nàng nói, "Hắn là đệ tử Tạ gia ở Giang Nam, dùng hẳn có thể có nhiều ưu việt khác".

Hơn bốn mươi, trong lòng ta thoáng buông lỏng, tiếp theo lại khẩn trương đứng lên. Làm sao mà nàng biết được chuyện này, nàng nhất định là có bí mật giấu ta. Trong lòng ta liền nghĩ đến khối ngọc bài kia, A Nam giấu thập phần cẩn thận. Sau khi bị ta phát hiện, ta ép hỏi nàng, lưu lại vết sẹo đáng sợ trên mặt nàng, nhưng nàng kiên quyết không khai ra. Trên khối ngọc bài kia có một chữ "Hương", thấy thế nào cũng thập phần ái muội. Là trộm hương thiết ngọc hay là thương hương tiếc ngọc?. A Nam vốn là nữ nhi được Sở Liệt Đế sủng ái nhất, công chúa duy nhất của Nam Sở, có hôn ước hoặc kế hoạch bí ẩn nắm giữ ở trong tay nàng, đều thập phần bình thường.

A Nam nàng đúng là vẫn còn ẩn giấu bí mật.

Ta hiện tại như chim sợ cành cong, A Nam là sự tin cậy, là niềm hy vọng duy nhất của ta, những chuyện như vậy, ta mong rằng không bao giờ phát sinh.

Bất quá chuyện dùng Tạ Tử Nam, cứ như vậy mà quyết định, ta cũng nên dùng danh vọng của thế gia ở Giang Nam này. Dù sao còn phải thu mua lòng người, việc ta vẫn luôn khinh thường ở kiếp trước, làm cho chính mình trả giá đại giới.

"Hoàng Thượng, đồ ăn đều đã lạnh", đứa nhỏ Như Ý kia ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở ta. Ta xem trong bát mình, còn chưa động qua đĩa. Lại nhìn A Nam trước mặt, ta chính mình cũng không khỏi nở nụ cười.

A Nam nhìn bát cơm của nàng mà phát sầu, bởi vì bát cơm của nàng đã cao gấp đôi toàn là thức ăn ta gấp cho nàng, đúng là làm cho nàng không thể nào ăn hết.

"Không được để lại!", Ta cố ý hù嚇.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng mấp máy, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn ta.

"Ăn!" Ta xuất ra quân uy, chính mình dẫn đầu động đũa.

Bữa cơm ăn này ăn rất lâu, thẳng đến khi chiều tà mới ăn xong. Ta nhìn chằm chằm A Nam, đến khi nàng thật sự ăn không vô nữa, mới ân chuẩn cho nàng buông đũa xuống.

Nàng ngồi ở chỗ kia, thẳng tắp, giống như động cũng không dám động. Ta cố ý đi kéo nàng đi, "Ăn cơm rồi, đứng lên đi dạo một chút".

Nàng còn chưa kịp phản ứng, liền ở trước mặt ta ợ thật to một cái.

Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy qua sự thất lễ nào như vậy.

Trong cung, tần phi vô luận xuất thân, lễ nghi đều không dám có điểm khiếm khuyết, lo là. Ăn không được ăn no, là do trong cung ước định mà thành quy củ. Huống chi nàng vẫn là công chúa, khẳng định chưa từng thất lễ như vậy. Ăn đến no còn ợ lên một cái rõ to!

Mặt của nàng nháy mắt đỏ ửng, bộ dáng quần đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Ta cố nén cười, không cười ở trước mặt nàng.

"Cái này ta biết khẩu vị của nàng", ta nghiêm trang nói, "Về sau, mỗi bữa cơm cứ ăn như vậy, không được từ chối."

Biểu tình của nàng ả chẳng muốn khóc. Tốt xấu gì cũng xem như đứng đắn nhìn thẳng vào ta, trên mặt có chút ý tứ cầu xin tha thứ.

Ta thế này mới thả nàng ra, "Tốt lắm, nàng đi về trước đi, về sau ta còn rất nhiều sự tình muốn hỏi nàng. Đến lúc đó sẽ gọi nàng đến".

Ta không thể hiện cùng nàng quá mức thân mật, ngày mai chỗ mẫu hậu và Thục phi khẳng định sẽ có một chút phong ba. Ta phải nhìn xem gió hướng, mới quyết định bước đi tiếp theo như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đồng tắm (cùng giường)

Ta đã nghĩ qua, ngày mai sẽ sai người tu sửa Vĩnh Hạng cung. Phòng ốc A Nam ở quá mức cũ nát, chỗ ở như vậy khẳng định sẽ không thoải mái.

Đây chỉ là kế tạm thời, tại thời điểm này ta không muốn xung đột lợi ích chính diện cùng Phùng Yên Nhi, chỉ cải thiện một chút tình cảnh của A Nam ở trong cung. Thành thần dễ đưa thần khó. Ai bảo ta đem Phùng gia nâng như thế cao, cao đến ngay cả ta chính mình đều đã không thể kiềm chế được?

Nhưng người tỉnh không bằng trời tỉnh. Ngay đêm hôm đó, khi ta đang ngủ đến nửa đêm, đột nhiên nghe được ngoài cửa sổ âm thanh mưa rơi tí tách. Ở trong mộng, ta còn mơ hồ hồi lâu, thế này mới xác định thật sự là trời đang mưa.

Ta lập tức nhảy dựng lên.

"Hoàng Thượng!", tiểu thái giám trực đêm đi lại cung kính quỳ xuống. Không phải Như Ý.

"Trời mưa?", ta hỏi.

"Vâng, trời đang mưa", tiểu thái giám lúc này còn mơ ngủ ngáp một cái ngay cả nói đều hàm hồ.

Chúng ta một người hỏi một người đáp. Máy đại thái giám khác nghe được, tất cả đều tiến vào xem có chuyện gì.

"Trời mưa rất lớn đi", ta nghe được từng giọt mưa nặng nề rơi xuống đánh vào mái hiên tạo ra âm thanh ào ào, cực kỳ lớn.

"Rất lớn", bọn họ trả lời ta.

"Thay quần áo, bãi giá Trường Tín cung", ta nhảy xuống giường, tự mình mặc xiêm y. Ta bất chấp không nghĩ nhiều.

"Hoàng Thượng, người muốn đi cung nào?", bọn họ hỏi ta.

Những thái giám này tuyệt đối không nghiêng ngả. Bọn họ chính là quen thuộc với hành tung của ta. Có điểm không tin lỗi tại chính mình thôi. Ta biết, hôm nay lúc chạng vạng, ta không phiên bài tử của Thục phi, đã làm cho bọn nô tài trong cung có điểm kinh ngạc. Vào đêm hôm nay, Phùng Yên Nhi còn sai người tặng cây cánh kiến trắng tới ta. Có thể thấy được nàng cũng có chút thiếu kiên nhẫn.

Kỳ thật, ta hôm nay không phiên bài tử của Phùng Yên Nhi, nhưng cũng không phiên bài tử của các tần phi khác. Bất quá, ban ngày ta đi qua Vĩnh Hạng cung, bữa tối lại cùng A Nam dùng bữa, trong lòng bọn họ liền nổi lên nghi ngờ.

Nhóm tần phi ở trước mặt ta bình thường đều biểu hiện tự nhiên hào phóng, nhất là Phùng Yên Nhi, ta nguyên lai vẫn nghĩ nàng rất hiểu lễ nghi, rộng lượng. Hiện tại xem ra, cũng không hẳn là như vậy.

Những gì đã trải qua, sau này lại được trùng sinh, ta nhìn lại mỗi người các nàng đều không giống với trước kia.

Về phần những nô tài này, trong lòng ta hơi hơi cười lạnh, bọn họ đều là gió chiều nào che chiều ấy.

Ta chạy nhanh trong mưa, vội vội vàng vàng tới Vĩnh Hạng cung. Quả nhiên không ngoài sở liệu, ban ngày nhìn nơi này cũ nát. Mái ngói hư hỏng, căn bản ngăn không được ngày mưa hè mưa to. Ta đẩy cửa ra liền nhìn đến trong phòng, vu, bòn, biều, bát, loạn thất bát tao. Ngoài phòng mưa to, trong phòng mưa nhỏ. Rất nhiều lọ, bị hạt mưa đánh vào, leng keng thùng thùng như là tấu nhạc.

Ta nhìn thấy A Nam, trong phòng đều thành như vậy, nàng cư nhiên an ổn ngủ ngon. Bọc mình trong chăn, ôm gối đầu, chỉ cần giường này khô ráo không bị ẩm ướt, nàng có thể say sưa giấc mộng.

Vài thái giám xem này tình hình, bước lên phía trước hô, "Tu dung nương nương, mau tỉnh lại, Hoàng Thượng tới rồi".

A Nam động một cái, kéo cái chăn lên đầu bịt kín.

Ta vừa bực mình vừa buồn cười. Vật nhỏ này thật có thể thích ứng, cũng thật có thể chấp nhận. Khó trách nàng có thể sống đến lúc thấy kết cục của ta. Bất quá, nếu không phải nàng ương ngạnh như thế. Làm sao có Nguyên Quân Diệu ta ngày hôm nay?! Ta vẫn cảm thấy ta trùng sinh, cùng vật nhỏ này có quan hệ rất lớn. Nếu không phải nàng khâu lại thân thể cho ta, nếu không phải một giọt nước mắt kia của nàng vì ta mà rơi. Ta làm sao có được cơ hội một lần nữa.

Nhìn thân mình nhỏ bé bị bọc kín kia, tâm của ta lập tức trở nên vô cùng mềm mại.

Ta tiến lên từng bước, đem toàn bộ cái khối nhỏ nhỏ kia ôm vào trên giường. Dù sao nàng cũng rất nhẹ, ta ôm nàng cũng không phí khí lực.

Nàng nhanh chóng tỉnh lại, "Hoàng Thượng! Buông ta ra!"

Ta cười lạnh một tiếng, "Nàng ngủ tiếp đi, miễn cho trầm quấy nhiều mộng đẹp của nàng, điều này làm cho trầm rất băn khoăn, có lỗi!"

Nàng bị ta dọa, không hề lộn xộn nữa, chỉ dùng tay ôm cổ của ta để duy trì cân bằng, bối rối không biết làm thế nào mới tốt.

Ta cứ như vậy ôm nàng, hướng đến tấm cung của ta mà đi. Bọn thái giám cuống quýt đi lên mở ô ra che cho chúng ta.

"Các người lấy quần áo của Sở tu dung đem theo, ngày mai nàng sẽ theo ta ở tại nơi này, ngày mai trực tiếp đi thỉnh an mẫu hậu", ta phân phó.

A Nam cả người đều cứng lại, "Hoàng, Hoàng Thượng!"

Ta nói: "Như thế nào, nàng sợ mẫu hậu sao? Nàng hôm nay đã cùng ta dùng bữa tối, ngày mai muốn mượn cơ ỏm không đi thỉnh an thì thật không hợp lý chút nào".

Nàng lại cắn môi, hơn nửa ngày mới ừ một tiếng. Không nói thêm cái gì.

Ta an ủi vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, ở nàng bên tai nói: "Nàng khẳng định có thể ứng phó rất tốt".

Mẫu hậu của ta, ngay cả ta cũng biết không rõ tâm tư của người. Nhưng ta biết người thực lòng yêu ta, khắp nơi thay ta suy nghĩ. Ta hy vọng người có thể giúp ta chinh lý hậu cung.

Trong tâm cung, Như Ý đã ở đó, đưa nước ấm chờ chúng ta. Ta cùng A Nam rửa mặt sạch sẽ liền đến trên giường.

Ta đột nhiên cảm thấy buồn cười, muốn nhìn một chút biểu hiện của A Nam. Kết quả nàng luôn cúi mặt, đứng ở nơi đó toàn tâm toàn ý nhìn ngón chân chính mình. Bàn chân của nàng trắng mịn non mềm, đầu ngón chân đều co lại. Vật nhỏ có tính nhẫn nại rất tốt, có thể đứng trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, chờ hành động của ta.

Ta nghĩ, biết nàng không chịu nói cung thỉnh ta trên giường. Ta đành phải làm ác nhân mới được. Vì thế ta hướng nàng nói: "Lên giường!"

Thân thể của nàng có chút cứng ngắc, còn run lên một chút. Bây giờ còn là mùa hè, ta thề, nàng tuyệt đối sẽ không phát run bởi vì trời lạnh.

Thấy nàng còn kinh ngạc, "Hử?", ta phát ra âm thanh trong lỗ mũi.

Nàng lập tức hiểu được, nhảy tới trên giường, cương trực nằm xuống, kéo chăn qua không dám nhìn thẳng ta, hai người đều chỉ mặc áo lót. Nàng cứng ngắc thành như vậy, hình như là muốn chịu chết.

"Hoàng Thượng, thỉnh người nghỉ ngơi, ngày mai còn lâm triều sớm", mấy đại thái giám bắt đầu khuyên ta. Bọn họ khả thật đáng ghét. Đem lời A Nam nên nói cướp đi nói.

Ta đột nhiên nổi lên ý xấu, muốn trêu chọc A Nam. Ta rất nhanh nhảy đến trên giường, đoạt chăn trên người A Nam. Ta đương nhiên sẽ không chỉ có cái chăn. Nhưng hôm nay, ta càng muốn bắt nạt nàng một chút. Sau khi chiếm phần lớn chăn, ta còn không dừng tay, lại kéo đi một góc chăn còn lại trên người nàng.

Quả nhiên, sau khi ta kéo hết chăn, nàng không còn gì che chắn. Ta lập tức được một tác lại muốn tiến một thước, gắt gao dịch sát người vào nàng. Tiếp theo cánh tay ta duỗi ra, chạm vào cánh tay nàng. Nàng chỉ mặc một cái áo đơn trên người, áo lót màu trắng áo lót, không có vật gì che lại, mơ hồ có thể thấy da thịt trắng mịn của nàng. Thật tốt!

Cũng không chờ ta thấy rõ ràng thân thể của nàng, nàng xoay người lại, đưa ra cái lưng trong trạng thái phòng bị, chỉ lưu lại cái ỏt cho ta.

Như vậy cũng biết! Nàng đã quên ta là hoàng đế sao? Nàng cũng không ngần ngại, ta nếu muốn, nàng sao có thể trốn được. Ngay cả giang sơn Đại Triệu đều là của ta, huống chi chỉ là một A Nam nhỏ nhỏ.

Cánh tay của ta vừa thu lại, có thể đem cả người nàng đều ôm vào trong lòng của ta.

Quả nhiên, thân thể của nàng lại run lên một chút, cũng không dám phản kháng, chỉ có thể đem chính mình cuộn lại bộ dáng như con tôm.

Bọn thái giám thôi tắt nến, buông sa trường, đi ra ngoài. Trong tâm cung liền chỉ còn lại hai người chúng ta.

Tiểu thân thể trước ngực này, nóng hầm hập, làm cho người ta có cảm giác an ủi. Còn có một mùi hương thơm xông vào mũi. Hẳn là mùi của dược liệu trên trán nàng. Trên trán nếu không lưu lại sẹo thì tốt rồi, A Nam còn có thể sớm một chút tiêu tan phòng bị đối với ta. Nhưng, Hoa thái y cũng không lạc quan. Nghĩ như vậy một chút, ta rất khó chịu, vết sẹo này sẽ luôn ở lại trong lòng chúng ta, về sau, không biết năm tháng nào mới có thể chậm rãi xóa sạch nó. Mà ta, cũng không biết chính mình có thể hay không có được thời gian lâu dài như vậy.

Cũng may, ta còn kịp sửa sai, ta thật sự sẽ không thương tổn nàng lần nào nữa.

Tay của ta không thành thật vuốt ve nàng. Theo cái cổ dài nhỏ tròn bóng, kéo dài đến nơi bằng phẳng trước ngực. Cái gì cũng không có. Thật là kỳ quái, ngọc bội kia nàng ngày thường giấu ở nơi nào? Ta không nghĩ đến một ngày nào đó, Phùng Yên Nhi đột nhiên giao cho ta thứ gì đó, ta không nghĩ, một ngày nào đó ta lại một lần nữa không khắc chế được chính mình, vung trường kiếm hướng vào nàng. Nghĩ như vậy, tâm của ta thu lại. Nếu là nàng cũng phụ ta, ta nên làm cái gì bây giờ?

Tiểu thân thể trong ngực ta động đập, nàng kháng cự ta, không thích ta đối với nàng như vậy.

Ta lại sờ sờ, xác định trên thân thể của nàng thật sự không mang khối ngọc bội kia. Nàng nhất định cất nó ở nơi khác. Ta sợ hãi, nếu như chuyện của kiếp trước một lần nữa lại xuất hiện trước mặt ta, vào thời điểm mất cảm nhất, ta nên làm sao? Thật sự, ta hy vọng ta có thể bình tĩnh, ta không thể lại phạm sai lầm, thật sự không thể lại sai lầm.

Hiện tại, thân thể của nàng cơ hồ hiện ra tư thế nằm úp sấp, không cho ta thuận lợi sờ nàng. Mặt cũng chôn hết vào trong chiếc gối. Ta có chút thất vọng, nàng đã quên nàng là tu dung của ta sao?

Không, không đúng! Đây không phải kháng cự bình thường. Tay của ta di chuyển qua nơi nào, nơi đó của nàng dường như nóng lên, dùng sức lui về phía sau. Càng ngày càng lại gần trong lòng ta. Ta đột nhiên phản ứng lại, nhẹ nhàng nở nụ cười. Tay của ta dò xét nàng nhưng thật là cái gì cũng không có làm, nàng là như thế nào tưởng tượng, nàng nghĩ ta muốn...?

Ta dù chưa phát ra tiếng, lại cười đến cả người phát run, trước người vật nhỏ, cứng ngắc bất động. Chính nàng biết thân thể của chính mình, hơn nữa ngưng ngừng. Nàng đương nhiên không biết ta sờ vốn là muốn tìm cái gì, nàng lại một lần hiểu lầm ý đồ của ta.

Ta đâm lao phải theo lao, đối với vật nhỏ không có hảo ý, cố ý dùng tay ở nơi mềm mại trước ngực, "Ngày mai đồ ăn sáng, nàng phải ăn ít nhất hai cái bánh bao", ta dùng khẩu khí ra lệnh.

Nàng không có lên tiếng trả lời.

"Nữ nhân khác đều giống như bánh bao, nàng lại không có, này không thể được!", ta là còn nói thêm một câu nữa muốn trêu đùa nàng

Nàng lui càng nhanh.

Ta rốt cục buông tha nàng, lẳng lặng ôm lấy nàng nhắm hai mắt lại. Cũng không biết nàng có ngủ say không. Dù sao khi sáng sớm ta bị bọn thái giám gọi tỉnh dậy, cảm thấy chính mình ban đêm cho tới bây giờ không có giấc ngủ say như vậy.

Ta tròn mắt nhìn tư thế ngủ của hai người, lại một lần nữa cười rộ lên, chúng ta đã lăn vào trong một góc giường, cả người nàng gắt gao ôm cạnh giường, lui thành một đoàn nho nhỏ, mà ta gắt gao ôm trọn phía sau thân thể của nàng, làm cho nàng không có đường trốn.

Ta nhìn qua mặt nàng, gò má phàn đào, đôi cũng ngập nước, đúng là thập phần rung động. Lòng ta ngứa một chút, vẫn là nhịn xuống.

"Vừa vặn", ta xoa bóp mặt của nàng. "Hôm nay dậy sớm một chút, cùng ta cùng nhau dùng bữa, nàng hảo hảo thay xiêm y. Cũng cần thận suy nghĩ như thế nào ứng phó mẫu hậu". Ta ngay tại trên giường đối mặt nàng nói rõ, mẫu hậu sinh năm Kỷ đại, thích thơ từ ca phú, yêu những điều mới mẻ, ta đều nói cho nàng. Nàng không thể so với Phùng Yên Nhi, nàng thường xuyên ốm bệnh, cơ hội nhìn thấy mẫu hậu không nhiều lắm.

Đồ ăn sáng đưa lên, ta thật sự buộc nàng ăn hai cái bánh bao thịt heo. Nhìn trên mặt nàng một mảnh hồng hồng, buồn cười nửa ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hậu cung

Lúc lâm triều, ta đoán trước áp lực ở bên trong sẽ tới rất nhanh.

Kỳ thật, ta vẫn thực cẩn cù, ngồi ở trên long ý hơn mười năm, ta đều đã sớm chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến đám triều thần chuẩn bị trình diện. Ngày thường vào triều, bình thường thời điểm ta đến, bên ngoài còn im ắng. Nhưng hôm nay lại khác, ta sớm nghe thấy âm thanh ồn ào nhao nhao ngoài cửa. Kia thanh âm rơi vào trong Lưỡng Nghi điện, ta nhìn không được ngoáy lỗ tai.

"Tuyên đi!", ta nói.

Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, trong điện Lưỡng Nghi vẫn còn đốt đèn lồng để nghị sự. Có lẽ là tâm tính thay đổi, ta chưa bao giờ cảm thấy thê lương như bây giờ. Trong ánh sáng mờ ảo, ta cảm thấy không gian bên dưới ngự tọa có vẻ quá mức rộng rãi, ta cũng chưa bao giờ có cảm giác cô độc như hiện tại.

Nhóm triều thần nói đầu nhau vội vàng nhưng có trật tự mà vào, một đám trên mặt tất cả đều thập phần nghiêm túc. Trong lúc đó, nhìn cũng không nhìn liếc mắt một cái.

Ta biết đây là vì sao. Trong lòng cười lạnh một tiếng. Trong cung vô luận phát sinh chuyện gì, luôn rất nhanh truyền đi. Bọn họ đã biết ta ngày hôm qua tra hỏi chuyện thu thuế ở phía Nam. Chờ lúc nửa khuya trở về, ta phải đem ngự thư phòng xử lý sạch sẽ, trừ bỏ Như Ý, đem những thái giám ăn cây táo rào cây sung kia tất cả đều xử lý một lần. Trước kia ta không cần, cảm thấy Phùng Ký là người một nhà, hiện tại, bọn họ cùng Phùng gia tiếp xúc, chính là muốn chết.

Quả nhiên, Phùng Ký vừa đến, liền kính cẩn hướng ta thi lễ, "Hoàng Thượng, thần nghe nói Hoàng Thượng điều tra phản tặc phía Nam, hôm nay thần đã cho người đem hồ sơ lần đó thần xuất chinh sửa sang lại một lần, Hoàng Thượng người cần xem sao?", hẳn đây là đang thử ta.

Ta nhìn hắn một cái, "Phùng ái khanh có tâm, bất quá, trẫm lúc này muốn biết tình hình thu thuế ở phía Nam một chút. Chẳng lẽ Phùng ái khanh cũng biết chút gì?"

Phùng Ký ánh mắt có chút tối tăm. Kỳ thật hắn vẫn người có tâm tư thâm trầm. Nhưng ta bị Phùng Yên Nhi làm đầu óc mê loạn, ngày thường không có chủ ý tới ánh mắt âm trầm kia của Phùng Ký. Ta biết lúc này hắn mà trả lời thì sẽ có điểm giấu đầu lòi đuôi, hắn là đại tướng quân, vốn không quản được việc thu thuế của Hộ bộ.

"Thần ở phía Nam thật ra nghe nói bọn họ oán giận thuế nặng, nhưng đây toàn là điều dân, vô luận Hoàng Thượng có giảm thuế như thế nào, bọn họ đều oán giận.", Phùng Ký nói. Thập phần dối trá.

Lý Tể tướng hừ lạnh một tiếng, "Phùng đại nhân nếu không thu cái gì gọi là tiêu kim thuế, thuế ở phía Nam ít nhất có thể giảm đi một phần mười".

Cái này, ta thật sự kinh hãi, "Tiêu kim thuế là cái gì vậy?"

Lý Tể tướng cái lão già này cũng không phải người tốt, xem ra hắn biết không ít, lại cũng không nói trước cho ta biết. Đột nhiên nghe được thuế mục, đối với ta hoàng đế mà nói hoàn toàn mới.

Lý Tể tướng tiến lên từng bước, "Hôm qua sau khi Hoàng Thượng gặp lão thần, lão thần đi thăm dò trình báo của các quận ở phía Nam, trong lúc vô ý phát hiện tiêu kim thuế, về phần đây là cái gì, Hoàng Thượng phải hỏi Phùng đại nhân mới biết được".

Đầu của ta chuyển hướng Phùng Ký.

Phùng Ký nhìn rất thông dong, hắn liếc mắt trắng nhìn Lý Tể tướng một cái, "Tiêu kim thuế đều không phải là lão thần thu, vì sao hỏi ta? Bất quá ta biết thuế này khi tiền đế còn đã nói qua, vì sau khi thu phục các nơi ở phía Nam, phía Nam có trăm đạo thương, mã phóng Nam Sơn, thu binh vì nước. Cho nên muốn tiêu hủy binh khí dân gian, mới đề ra thuế này".

Xem ra thực sự là có loại thuế này, nhưng ta lại không biết gì. "Như vậy tiền thu thuế đâu?", ta kinh ngạc hỏi. Ta thực chưa thấy qua khoản thuế này, việc này rất khả nghi.

"Thuế này vốn là Phi Quốc thuế, tiền đế chỉ xét thu ở phía Nam. Có vài địa phương, ngoan dân không phục, thu kim không dễ, không thể không tổ chức nhân thủ chuyên môn làm việc này, thế này mới thu được thuế. Thu thuế kim sử dụng ở tại địa phương. Vẫn chưa giao cho Hộ bộ".

Một lúc lâu sau ta nói không nên lời, một hồi hiểu được, Đại Triệu, chỉ sợ những chuyện ta không biết còn rất nhiều. Nếu ta không cố ý hỏi đến, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không cho ta biết. Càng kỳ diệu là: nay có tiêu kim thuế, nói không chừng còn có ăn cơm thuế, ngủ thuế, y phục thuế, nhà vệ sinh thuế. Những người này còn tưởng là có thể qua mắt ta một lần nữa?

"Bình bộ!", ta kêu một tiếng.

Bình Bộ thượng thư dữ dội đứng dậy.

"Khi thu kim thuế, người Bình bộ chắc thu được binh khí bọn họ nộp lên đi?", ta đầu óc nhanh nhạy, lập tức nghĩ tới điều này.

"Này..."

"Có hay không có?"

"Có một chút"

"Cái gì là gọi có một chút! ?"

Lão là kẻ đại dối trá, ta sớm đã biết, hơn nữa hắn cùng thông đồng với Phùng Ký, hai người thường hỗ trợ cho nhau, lúc thượng triều đấu võ mồm cùng bọn người Lý Tể tướng. Nhưng hôm nay nhìn hắn, cảm thấy người này nói đều là những lời đáng ghét.

"Thu thì có thu, nhưng những dạng binh khí này, cũng không thể sử dụng được, thu xong cũng chỉ có thể để đó", hắn tiến lên liền nói một tràng. Miễn cho ta lại hướng hắn muốn binh khí.

"Không phải tiêu kim sao? Kim đâu? Hoặc đồng hoặc thiết, cũng có thể lấy để tạo mũi tên?", nếu dựa vào tính tình ta trước kia, ta sẽ không để tâm đến những chuyện vụn vặt này, hôm nay không biết sao, ý nghĩ thập phần sáng suốt, lập tức liền nghĩ tới rất nhiều chi tiết đáng ngờ.

Tranh cãi nửa ngày, nói không ra lời. Phương diện này nhất định có quỷ.

Khó trách lúc trước khi A Nam vọt vào ngự thư phòng của ta, có vẻ cấp bách, nàng chỉ nói, nếu còn như vậy, dân chúng phía Nam sẽ không sống nổi nữa. Ta nghĩ đến nàng nói chuyện giật gân, cố ý chọc giận ta, hiện tại nghĩ đến, nàng nói hoàn toàn đều là sự thật.

Vết thương trên đầu nàng, thực oan uổng, ta hôn quân thật thẹn đối với nàng.

Những đại thần còn lại đều mắt lạnh nhìn ta, bọn họ chỉ sợ là mang ý xấu, xem ta xử lý việc này ra sao. Nhưng ta không thể cứ như vậy cùng Phùng Ký trở mặt, binh quyền còn ở trên tay hắn, lòng người cũng đã ít nhiều bị hắn thu phục. Lúc này trở mặt, ta không có phần thắng. Ta thậm chí không biết, phía dưới đại diện kia, đám triều thần đó có thể có mấy người cuối cùng có thể đứng bên ta.

Ta nghĩ đến thời điểm cuối cùng kia, khi ta đến từng nhà một khẩn cầu sự giúp đỡ, nhưng một người chìa tay giúp đỡ cũng không có, tâm của ta phát

lạnh. Ta muốn chậm rãi tẩy trừ, đem vài người đáng tin cậy trở thành trung thần.

"Quên đi", ta nói, "Tiêu kim chi thuế ngừng thu, cũng không cần đi thu những binh khí vô dụng này, đã có Phùng đại nhân trấn áp, những thứ binh khí mục nát này cũng không dậy nổi biển". Lòng ta hơi hơi cười lạnh. Chỉ sợ bọn họ đã lấy được không ít lợi, cũng nên thu tay lại đi.

"Dạ!" Lý Tề tướng lão gia hỏa này thập phần vang dội trả lời, "Kia... Hoàng Thượng có muốn thanh sát một chút tình hình thu thuế ở phía Nam không?", hẳn thật ra đã được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Ta nghĩ, "Cũng là không cần lập tức gây chiến", ta nói, "Lý ái khanh giúp Trẫm lưu ý, xem còn có khoản thuế nào không nên thu, lập tức hướng Trẫm bẩm báo". Ta trầm ngâm, "Trẫm thật ra cảm thấy, cái gọi là quan bức dân phản, trẫm chính là có chỗ xử lý không đúng. Mới khiến Phùng ái khanh lao sư viễn chinh. Trẫm luôn tâm tâm niệm niệm, tổng là có chút áy náy. Trẫm muốn hướng Kim Lăng làm một ít chuyện bình ôn lòng dân. Thành Kim Lăng từng là kinh thành Nam Sở, dân chúng phía Nam rất coi trọng". Rất nhiều việc có lui mới có thể tiến. Hôm nay chuyện này ta có thể tạm lui từng bước, lại vì một khác chỗ tiến thêm từng bước.

"Hoàng Thượng tính như thế nào thu mua lòng người?", Phùng Ký hỏi ta.

Ta ha ha cười, "Tự nhiên không thể lại phái đại tướng quân đi sát thương một hồi. Trẫm thật ra vì Kim Lăng chọn được một người, nhất định có thể được dân chúng ủng hộ, làm cho mọi người tâm phục khẩu phục".

Ta nói có ý tứ, vừa không đắc tội Phùng Ký, cũng hiện ra khí lượng của ta. Nhưng mục đích lại chỉ có một, ta muốn đem người A Nam đề cử đến Kim Lăng. Đồng thời, còn phải làm cho Phùng Ký bọn họ không thể nhìn ra được mục đích chân thật của ta.

Trong triều đình một mảnh yên tĩnh, bọn họ đều đang đợi ta nói ra cái kia tên.

"Các ngươi xem, Tạ Từ Nam người này thế nào?", ta hỏi.

Không ai nói lời nào, có lẽ rất nhiều người còn không rõ vị này Việt Châu thứ sử là thần thánh phương nào. Việt Châu xa xôi, không ai biết hẳn cũng không có gì lạ.

Chỉ có Phùng Ký nói một câu: "Là người phía Nam! Tạ gia". Hẳn thế nhưng lại biết. Có thể thấy được hẳn sớm bày bố cục không phải ngày một ngày hai.

"Đúng, là người Tạ gia ở Giang Nam, vừa vặn lấy nam chế nam". Ta nhìn thoáng qua Phùng Ký, "Hiện tại nhậm chức ở Kim Lăng là cháu trai bên nhà vợ của Phùng ái khanh, trẫm chuẩn bị điều hẳn nhập kinh, có việc khác trọng dụng. Phùng ái khanh ngươi xem được chưa?"

Ta có ý nói trước mặt chúng thần, đương nhiên thứ sử Kim Lăng là người nhà Phùng Ký. Ta muốn điều hẳn hỏi kinh, Phùng Ký không có gì để nói. Nhiều lời, đó là có tư tâm, chính là hướng ta muốn quan. Ta lập tức liền điểm ra tăng quan hệ này, nhìn như vì muốn tốt cho Phùng Ký, kì thực là chặn họng hẳn.

Quả nhiên, không có người nào phản đối.

Việc này cứ như vậy thuận lợi nghị định. Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, sau khi bãi triều ta đến nội thất thay quần áo khi, phát hiện quần áo lót phía trong toàn thân ướt đầm. Ta hiện tại mới biết được, trong triều đình, cũng như chiến trường, đấu là tâm lực, trí lực. Năm ta cùng phụ hoàng chinh chiến sa trường, còn không có giống như hôm nay nom nớp lo sợ. Vào lúc này ta tỉnh táo lại đầu còn có thể có chút tác dụng. Ta sờ sờ cổ mình, nơi này là A Nam dùng từng đường kim mũi chỉ may lại, chỉ cần nó còn ở đây một ngày, ta liền không phụ một mảnh tâm ý của A Nam.

Phải biết rằng, khi bãi triều, ta chú ý tới ánh mắt Phùng Ký nhìn ta không giống dĩ vãng, ánh mắt kia rõ ràng như châm chọc lợi hại. Nhìn đến đó, tâm của ta liền nhảy lên một chút. Nghĩ đến tâm tư của hẳn coi trọng ngôi vị hoàng đế của ta đã lâu, ta nếu từng bước vô ý, sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Còn một việc nữa làm cho ta đau đầu, ta hiện tại không muốn gặp lại Phùng Yên Nhi, nhưng nếu địa vị của Phùng Yên Nhi ở trong cung đột nhiên xuống dốc không phanh, tất nhiên khiến cho Phùng Ký cảnh giác. Dựa vào sự miễn cảm của Phùng Ký, tất nhiên sẽ kích khởi đột biến. Việc này, ta còn phải tìm cách xử trí thật tốt mới được.

Hơn nữa lúc này, ta liền nghĩ tới, còn có một chiêu nghi Hà Tử Ngư chanh chua điêu ngoa, địa vị còn trên A Nam. Ta tuy rằng không quá sùng hạnh nàng, nhưng nàng ở hậu cung cũng không phải là người yên phận. Những người này liên tục thông đồng với ngoại nhân, đã sớm bố trí hết thảy.

Trong đầu ta còn đang miên man suy nghĩ, "Hoàng Thượng", bên người thay quần áo cho ta, Như Ý đột nhiên kêu ta một tiếng.

Ta nhìn hẳn.

Hẳn có chút ngập ngừng, đè thấp thanh âm, "Thái hậu bên kia, đem Sở Tu nghi giữ lại".

Lòng ta đột nhiên nhảy dựng. Ta lo lắng nhất, đó là ám đầu ở hậu cung này. Nếu là trước kia, ta sẽ đem việc này xem như không ảnh hưởng đến toàn cục còn là tình thú ở hậu cung, nhưng hiện tại, ta đã biết sự tình không có đơn giản như vậy. Nữ nhân hậu cung, sau lưng là đủ loại thế lực. Ta hiện tại mới biết được, các nàng muốn sùng hạnh không phải là vì ở hậu cung ta là giống đực duy nhất mà còn nhiều nguyên nhân khác.

Việc này, sự tình quá trọng đại, Như Ý đưa nhỏ này như thế nào đến lúc này mới nói!

Ta nhìn hán lúc này trên mặt còn có chút sợ hãi, không đành lòng trách cứ hán, "Còn chờ cái gì, mau chuẩn bị kiệu!", ta nhắc thường bào liền hướng ra phía ngoài chạy. Như Ý đi theo sau ta, "Hoàng Thượng, ngài còn chưa có rửa mặt đâu".

Ta thế nào còn có tâm tư rửa mặt, trong lòng nóng nảy, chỉ sợ mẫu hậu ủy khuất A Nam. Hôm nay là lần đầu tiên sau khi bị thương A Nam đi bái kiến mẫu hậu. Mà tâm tư mẫu hậu, ta luôn luôn không làm rõ được. Nhưng ta đột nhiên nhớ tới, mẫu hậu cùng Phùng Yên Nhi cũng có điểm thân thích. Tuy rằng kia quan hệ kia dường như so với từ Kim Lăng đến Lạc Kinh khoảng cách còn xa. Nhưng nếu mẫu hậu coi trọng quan hệ kia, A Nam liền ăn khổ.

A Nam còn có thương trong người, mẫu hậu trăm ngàn đừng hạ ngoan thủ với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ai bị phạt

Bởi vì cơn mưa hôm qua, trong vườn không khí trong lành mát mẻ. Hôm nay trên bầu trời từng đám mây phả lệ trong xanh hơn nhiều, thích hợp ra ngoài hóng mát. Quả nhiên, ta nhìn thấy mẫu hậu chuyển cái tháp Hương phi, đặt ở dưới cây bồ đào. Thư thư phục phục dựa vào, cùng Phùng Yên Nhi trò chuyện vui vẻ. Lá cây bồ đào xanh mơn mẫm, đã treo thành chuỗi Thanh Quả tử, chính là còn chưa chín, chưa ăn được.

Không đợi nhóm nội giám thông bẩm, mẫu hậu từ xa liền nhìn thấy ta: "A, Hoàng Thượng hôm nay đến sớm".

Ta nghe mẫu hậu nói chuyện trong giọng nói không quá bất ngờ.

Ta tươi cười nhảy xuống kiệu, trong lòng nhảy loạn, đi trước tìm bóng dáng của A Nam nhưng không thấy. Ta càng khẩn trương. Lại còn phải làm bộ như không có việc gì.

Nhìn thoáng qua Phùng Yên Nhi, nàng đang ở trước mặt mẫu hậu theo cái gì đó. Ta đoán nàng đang theo cái gì đó nho nhỏ đẹp để để nịnh bợ, lấy lòng mẫu hậu. Phùng Yên Nhi luôn luôn như vậy. Ta tại vị hơn mười năm, đến lúc mẫu hậu qua đời, nàng cùng mẫu hậu ở một chỗ vẫn rất hòa hợp.

Ánh mắt của ta đảo qua một vòng, vẫn không thấy được A Nam, chỉ nhìn thấy Hà chiêu nghi đang đứng dưới mái hiên. Nàng một người cô đơn chiếc bóng, mặt trời trên đỉnh đầu, trốn không chỗ trốn, giấu không chỗ giấu. Muốn khóc không khóc được, vẻ mặt đều là ủy khuất. Cung nhân cũng chỉ có thể đứng xa xa quan sát, muốn giúp cũng giúp không được việc.

Lại đang diễn màn kịch gì đây?

Ta đi lên vấn an mẫu hậu. Sau đó kéo cánh tay đang hướng ta hành lễ của Phùng Yên Nhi lên, "Yên nhi cũng theo cho ta một cái đi".

Ta còn phải ổn định nữ nhân này, không muốn làm cho Phùng gia phát hiện ra sự khác thường.

"Người đừng sai khiến Yên nhi làm việc", mẫu hậu giả quát ta, "Yên nhi không phải những người khác, là thiên kim của Phùng đại tướng quân, người khác hầu hạ nàng cũng chỉ sợ là không xứng. Nàng bất quá là muốn hiếu thuận với ai gia, việc này mà người cũng ghen tị!". Quả nhiên, nàng đã chiếm được niềm vui của mẫu hậu.

Ánh mắt của ta lại đảo qua một vòng, A Nam rốt cuộc ở nơi nào? Ngược lại, Phùng Yên Nhi đang nắm tay ta có chút then thùng. Tâm của ta lại giật giật. Phùng Yên Nhi không hổ danh là mỹ nữ, ở trước mặt ta cúi đầu, lộ ra một mảng da lớn trắng nõn sau gáy, so với bất luận kẻ nào đều thanh tú hơn. Ta tránh mắt đi. Phùng Yên Nhi mỹ mạo như vậy, nói đối với nàng không động tâm đó là gạt người. Chẳng qua trải qua hình ảnh máu chảy đầm đìa kia, hiện tại lại nhìn thấy nữ nhân này, ta chỉ cảm thấy cả người đều rét run.

"Yên nhi, lần trước trẫm nhìn thấy người bí mật luyện điệu vũ mới, nay luyện được thế nào rồi?", ta nắm tay Phùng Yên Nhi, cố ý cùng nàng tỏ vẻ thân cận.

Quả nhiên, nàng nhẹ nhàng đánh ta một chút, càng phát ra then thùng.

Mẫu hậu giống như không vừa ý, "Cũng là bí mật luyện, người hài tử ngốc này còn cố tình chọc nàng. Nàng luyện vũ còn không phải là vì muốn người cao hứng, muốn cho người một sự kinh hi sao?"

"Không phải, nhi thần luyện vũ là vì chuẩn bị cho sinh thần của mẫu hậu", Phùng Yên Nhi nói, lại bỏ nhào vào bên người mẫu hậu, "Mẫu hậu, đến lúc đó nhi thần chỉ múa cho ngài xem thôi".

Mẫu hậu ha ha cười rộ lên, vui vẻ nói liền vài tiếng hảo hảo tử.

Ta nhìn vào mặt Hà chiêu nghi, nàng tràn đầy oán giận nhìn chằm chằm chúng ta bên này. Lại không dám động, chỉ có thể đứng ở dưới mái hiên sinh hồn.

đổi.

"Mẫu hậu, Hà chiêu nghi làm sao vậy?", ta hỏi bộ dạng thập phần tò mò.

Mẫu hậu vốn đang cười, lúc này lập tức ngừng lại: "Yên nhi, người lui xuống trước đi, chờ một chút ai gia sẽ bảo Hoàng Thượng đi tìm người."

Trong lòng ta lộp bộp, biết sự tình có điểm không ổn. Bất quá có thể để Phùng Yên Nhi đi trước, ta cầu còn không được.

Phùng Yên Nhi đứng dậy cáo từ, trước khi đi còn không quên liếc mắt nhìn ta một cái. Ta hướng nàng cười, ý bảo nàng đi trước đi.

Phùng Yên Nhi đi rồi. Sắc mặt mẫu hậu liền trở nên khó coi, "Hà chiêu nghi hôm nay thật đúng là chọc giận người. Ai gia phạt nàng đứng, không đứng qua ba nén hương thì nàng đừng nghĩ được về nghỉ ngơi".

Ta lại nhìn thoáng qua Hà chiêu nghi, bộ dạng đáng thương mong chờ nhìn ta. Hà chiêu nghi là thiên kim bảo bối của Binh bộ thượng thư, khuê danh Từ Ngự. Đại khái là được người trong nhà nuông chiều quá mức, ở trong hậu cung này, nàng được xem như là người có tính tình tệ nhất. Nhưng nàng cùng Phùng Yên Nhi giao hảo tốt, mỗi ngày các nàng thường xuyên qua lại. Có một thời gian, ta bởi vì cùng Phùng Yên Nhi nên cùng nàng cũng coi như thân cận, đại khái nàng như thế này cũng do ta đối nàng có chút sủng ái.

"Mẫu hậu đừng vì các nàng mà tức giận", ta nói, "Đừng làm bị thương thân mình, làm cho nhi thần sốt ruột. Hà chiêu nghi nàng làm sai cái gì?". Vẫn không nhìn thấy A Nam, lòng ta lại trùng xuống.

"Hà chiêu nghi kia quá mức chanh chua, trước mặt ai gia cùng Sở tu dung tranh cãi. Nếu không phạt nàng, về sau không có ai gia, nàng ở trong cung này không biết còn ương ngạnh kiêu ngạo đến mức nào đâu!"

Tâm của ta trầm xuống, A Nam! Kỳ thật vừa nghe mẫu hậu nói như vậy, trong lòng của ta cũng đã hiểu được, Hà chiêu nghi này sợ là rất ngu ngốc, bị lấy ra làm chim đầu đàn (giống như bìa đỡ đạn). Nàng tính tình cao ngạo như vậy, thích gì là làm, bất kể hậu quả, lại không có ánh mắt thức thời, thường bị người lợi dụng. Huống chi, phụ thân của nàng vốn cấu kết cùng Phùng Kỷ làm việc xấu.

"Ở trước mặt mẫu hậu cãi nhau sao?", ta cẩn thận hỏi thăm, trong lòng một bên nghĩ đối sách. A Nam ở trước mặt ta thập phần quật cường, nếu là lại cùng mẫu hậu chống đối, việc này rất rắc rối!

"Cũng không phải như thế!", mẫu hậu tức giận, dừng một chút rồi nói, "Thật ra không âm ỹ lắm, Sở tu dung không có nói cái gì".

Trong lòng ta thở phào một hơi. Ta thực sợ A Nam thẳng tính, nàng dám cùng ta giáp mặt tranh chấp, vạn nhất thực cùng những nữ nhân ở hậu cung này nháo một hồi, kia còn không kinh thiên động địa?

"Ánh mắt của người không cần nhìn loạn!", mẫu hậu thâm ý nói, "Người kia ở bên trong phòng phía tây, ai gia phạt nàng giúp ta sao chép kinh thư".

"Mẫu hậu!", ta hoảng sợ, nguyên lai mẫu hậu đã sớm nhìn thấu tâm tư của ta.

Ánh mắt ta nhanh chóng đảo qua hướng tây, quả nhiên ở bên cửa sổ kia, nhìn thấy bóng dáng nhỏ gầy ngồi thẳng tắp, cẩn thận tỉ mỉ viết cái gì đó.

Ta nghĩ nghĩ cảm thấy việc này không đúng, A Nam nếu không có làm sai cái gì, mẫu hậu sao vẫn phạt nàng sao kinh, có điểm không thể hiểu được.

"Ta cũng là vì nàng tích một chút công đức", mẫu hậu nói, "Nàng tuổi trẻ, phải học được tinh tâm hạ khí cùng người ở chung".

"Vâng!", ta không muốn cùng mẫu hậu tranh cãi, lại lặng lẽ nhìn A Nam một cái. Nàng nếu không phạm sai lầm, làm sao học được cái gì tinh tâm hạ khí chứ. Mẫu hậu rõ ràng là cố ý làm khó A Nam. Bất quá A Nam thực chuyên tâm, vẫn không có ngẩng đầu lên, giống như căn bản không chú ý ta đã đến. Ta nghĩ, nhắc nhở mẫu hậu, "Sao kinh là nàng phải làm, bất quá, hai ngày trăm có mấy chuyện muốn cùng với Sở tu dung".

Mẫu hậu trừng mắt liếc ta mắt, "Ai gia vẫn nói, người thân là đế vương, ở hậu cung muốn làm gì thì làm nhưng không thể chỉ độc sủng một mình Phùng Yên Nhi. Cho nên người thân sủng người nào, ai gia mới mặc kệ người. Những tần phi này của người, không một người nào làm cho người khác bất lo, người phải thu thập các nàng thật tốt, đừng để cho các nàng đầu đá thành gà bay chó sủa".

"Mẫu hậu nói phải", ta kính cẩn nghe theo đáp lại.

Mẫu hậu nhìn ta, "Mặc kệ nói như thế nào, chuyện ngày hôm nay, nguyên nhân là vì Sở tu dung, Hà chiêu nghi không tuân thủ quy củ, nàng cũng có trách nhiệm. Sở tu dung là công chúa, vẫn là công chúa Nam triều, thân phận tôn quý, phải có lòng bao dung, người hiểu rõ chưa?"

Ta cười, mẫu hậu ý tứ hàm xúc, ta còn có thể nói cái gì nữa? Ta biết không thể tiếp tục nói đề tài này nữa, ta phụ họa mẫu hậu cũng không tốt, chống đối mẫu hậu lại không được.

"Còn Hà chiêu nghi nữa, hôm nay mặt trời càng ngày càng đỏ, ngài còn cho nàng đứng đó sao?", ta có ý lấy Hà Từ Ngự mờ mịt chuyển hướng.

Quả nhiên, mẫu hậu phớt xuy một chút nở nụ cười, "Nhìn người đi! Yêu người này, đau người kia, một cái đều luyến tiếc. Người như thế nào làm hoàng đế đây? Đêm tần phi đều sủng không có bộ dáng". Nói xong nàng dương thanh, "Hà chiêu nghi, Hoàng Thượng cầu tình cho người, người còn không lại đây cảm ơn Hoàng Thượng".

Hà Tử Ngự quả nhiên lập tức kích động vô cùng, cơ hồ là chạy lại đây, trước tiên dập đầu lạy ba cái ở trước tháp tiền của mẫu hậu, lại quỳ lại đây tạ ơn ta.

"Quên đi", ta kéo nàng đứng lên, "Người về sau quản cái miệng cho tốt!", ta nghiêm khắc nói, "Lúc này mẫu hậu tha thứ người, lần sau, người còn như vậy, ngay cả trẫm cũng muốn phạt người".

"Tử Ngự không dám", nàng một bộ dáng rom róm nước mắt, nói xong vừa muốn hướng ta hạ bái.

Lần này, ta không có ngăn nàng, chỉ đối với nàng nói, "Hôm nay, người cũng mệt mỏi rồi, đi về suy ngẫm lại đi". Ta không hỏi nàng vì sao làm khó dễ A Nam, biết nàng không có chủ ý gì chỉ do có nhân châm ngòi, tùy tiện một chút việc nhỏ, đều có thể trở thành cớ để nàng phát tác.

Nhìn Hà chiêu nghi ủy ủy khuất khuất đi xa, ta mới lại ngồi vào bên người mẫu hậu, "Tạ ơn mẫu hậu sau giúp trẫm quản lý hậu cung", ta nói, trong lòng lại ngại hậu cung nhiều người nhiều phiền não. Sớm biết như vậy, ngày trước ta tuyển nhiều người thế này tới làm cái gì? !

Mẫu hậu lại nhíu mày, "Ta nào dám quản các nàng, một đám mắt cao hơn trời, ai gia đã già rồi, cho dù có lòng cũng lực bất tòng tâm. Nếu không thấy các nàng cũng không sao, nhưng cố tình lại có cái quy củ thình an này. Nếu đều có thể miễn, ai gia mới thật cao hứng".

Ta nghe lời người, biết mẫu hậu không vui về việc của A Nam, bởi vì trước đây xin miễn thình an do nghi bệnh, chỉ có mình A Nam.

Ta nghĩ một chút, "Ngày gần đây phía Nam không quá an ổn. Khi phụ hoàng còn trên đời lo lắng nhất chính là phía Nam. Trẫm gần đây muốn xử lý tốt chuyện tệ nạn kéo dài lâu ngày ở các địa phương phía Nam, nên không còn tâm lực đi xử lý chuyện hậu cung, còn phải thình mẫu hậu lo lắng nhiều hơn". Ta nói lời này, là muốn cho thấy sự trọng yếu của A Nam đối với ta.

Mẫu hậu liếc mắt ta một cái, "Haiz", một tiếng, "Ai gia đã nói, để cho nàng sao hai bản Kim Cương Kinh cũng là vì nàng tích phúc. Tuổi còn nhỏ mà bệnh tật nhiều sau này không có phúc. Nếu hết bệnh rồi, mỗi ngày bắt quá là tới nơi này của ai gia sao kinh khoảng hai canh giờ. Nhất thiên kinh văn mấy ngàn chữ, sao mười ngày nửa tháng cũng xong. Ngay cả việc này người cũng đau lòng sao?"

Ta đương nhiên đau lòng, A Nam bệnh tật cũng là do ta tạo thành. Về phần Phúc Thọ của nàng, ít nhất so với ta hôn quân này cũng lâu dài hơn.

Ta thường xuyên không rõ tâm tư của mẫu hậu, không biết khi nào thì người mất hứng, hiện tại ta liền có chút không rõ ràng thái độ của mẫu hậu đối với A Nam. Vô luận như thế nào, để cho A Nam sao kinh, vẫn là xử phạt A Nam, chẳng qua mẫu hậu không thừa nhận mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Có thai

Ta nghĩ một lúc lại nói về chuyện của Hà Tử Ngự, "Hôm nay Hà chiêu nghi lại gây ra sự tình gì? Ngày thường trẫm ở cạnh Yên nhi cũng gặp nàng, nàng đều là hữu thuyết hữu tiếu".

"Hà chiêu nghi là người không có đầu óc", mẫu hậu có chút trào phúng, "Sáng nay lúc đến thình an ta, nàng thấy Sở tu dung đi phía trước mình, rối loạn thứ tự, cho nên liền nói Sở tu dung không biết lễ nghi". Mẫu hậu vừa nói vừa nhìn ta, "Nghe nương một câu, ta xem thân mình Hà chiêu nghi sức khỏe dồi dào, mộng nở (lời tác giả) có thể sinh con tốt. Người cùng Phùng Yên Nhi thành thân đã năm sáu năm nay, nàng cũng không vì người sinh nhất nam bán nữ, sao người không thử sủng hạnh Hà chiêu nghi xem?". Mẫu hậu thế nhưng trông cậy vào Hà chiêu nghi!

Ta hắc hắc nở nụ cười, "Trẫm cũng không muốn con mình sinh ra cũng không có đầu óc", ta nói, "Hài tử cũng có chút giống nương, tựa như trẫm thông minh là bởi vì trẫm có một mẫu hậu thông minh".

Mẫu hậu phớt cười, "Dẻo miệng!", người suy nghĩ một chút rồi nói, "Cũng đúng, Hà chiêu nghi tính tình cũng không tốt. Chính là tuổi của người cũng không nhỏ nữa, chuyện con nối dòng phải nhanh chóng lên".

"Đương nhiên", ta nói, "Trẫm ở hậu cung này sẽ chọn một người thích hợp ít nhất cũng phải so sánh được với mẫu hậu".

Mẫu hậu thở dài một hơi, "Tùy người đi. Chính là để Sở tu dung sinh cho người một hài tử cũng là chuyện tốt, nhưng nhìn thân hình nàng gầy gò ốm yếu thế kia không biết có được hay không đây".

"Việc này không vội", ta cười cười nói với mẫu hậu. Trong đầu lại nhin không được suy nghĩ đến thân thể nhỏ bé của A Nam, tưởng tượng nàng sinh hài tử cho ta, ha!

Lời tuy nói như vậy, nhưng việc mẫu hậu muốn ôm tôn tử cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Việc này ta cũng phải để tâm lo lắng một chút.

Mặt khác, mẫu hậu cũng chưa nói hôm nay A Nam có hay không thật sự không tuân thủ thứ tự lễ nghi, việc này cũng đã chứng minh cho một vấn đề. A Nam là công chúa, phải xử sự khéo, không để cho các nàng bất được nhược điểm, bằng không sợ là so với tình cảnh hiện tại của nàng lại càng thêm không ổn, không thể cứ chép kính là có thể qua. Trong lòng mẫu hậu hiểu rất rõ điều này, người đứng là vẫn còn thiên vị.

Ta lại liếc nhìn sang căn phòng phía một cái, "Mẫu hậu yên tâm, trăm sẽ chọn một người thích hợp bởi vì ta sinh con, ta sẽ cân nhắc".

Ta đã nhủ rằng sẽ không yêu thương bất luận kẻ nào nữa, nhưng trong lòng ta hiểu được, ta sẽ vì hài tử của mình mà tìm một mẫu thân thích hợp. Ta cần nhất con trai, ít nhất phải hoàn thành việc này trước khi ta chết. Trong lòng ta đau xót, lần đầu ta cảm thấy, hai mươi tư tuổi chính mình đã già, thời gian không nhiều lắm.

Ở chỗ mẫu hậu, ta nỗ lực khắc chế, cuối cùng không ở trước mặt mẫu hậu trước mặt A Nam. Ta không muốn ở trước mặt mẫu thân hiển lộ ra nhiều sự khác lạ, miễn cho mẫu thân đối nàng không có hảo ý. Hơn nữa ta còn phải tạm thời giấu bó quan hệ cùng Phùng gia. Bởi vậy, ta vẫn phải tuân thủ lời hứa, lên kiệu đến cung của Phùng Yên Nhi, mặc kệ lòng của ta rất không muốn. Trước khi rời đi, ta lại nhìn thoáng qua A Nam nàng vẫn đang chuyên tâm chép kính.

Phùng Yên Nhi đốt hương đợi ta.

Nàng vừa nhìn thấy ta, liền lập tức nhào vào trong lòng ta, "Hoàng Thượng, thiếp cứ nghĩ người giận thiếp, không thích thiếp nữa".

Trong lòng ta không được tự nhiên, nhưng vẫn hướng nàng cười một chút. Vỗ vỗ lưng của nàng trấn an, thế này mới thoát được nàng, đi đến ngồi vào thắp, "Nàng nói vì sao trăm phải giận nàng?". Ta lấy Đản Hương phiến nàng để tại thắp hương thức ở trong tay.

"Quả nhiên là tức giận". Nàng miệng nhếch miệng, giậm chân nhưng lại lập tức hướng lại chỗ ta ngồi vào bên cạnh, tưởng chừng như chui vào trong lòng của ta. Ta kéo nàng ra một chút, thân thể cứng ngắc đứng lên, cả người đều không thoải mái.

Hôm nay nhìn hình dáng Trích Tinh Các từ xa ta đều có chút mờ mịt. Nhớ lại khi đầu ta treo ở trên tường thành thì hình ảnh của nó lại hiện lên rõ rệt. Nó như đâm vào trong lòng ta một cây đao, làm cho ta đau đớn thanh tỉnh.

"Phùng Duệ không phải có ý". Phùng Yên Nhi nói, Phùng Duệ là đệ tử Phùng gia đã đá xúc cức trúng đầu ta.

Ta im lặng không muốn nói thêm gì về việc này nữa. Thậm chí ta nghĩ bọn họ có phải hiện tại còn có ý giết ta hay không, cho mới cho thiếu niên kia đá xúc cức vào đầu ta. Trong lòng măm mống hoài nghi dần dần hình thành, liên giống cỏ dại mọc lan tràn sinh sôi nhanh chóng. Ta cảm giác được bụng có chút đau.

Thấy ta không lên tiếng, Phùng Yên Nhi liền biết, đúng lúc thay đổi đề tài, "Chuyện hôm nay, thiếp sẽ nói Hà chiêu nghi, nàng đối với Sở tu dung như vậy thật sự không ổn chút nào. Cho dù trong hậu cung, thân phận Hà chiêu nghi nàng cao hơn một chút. Nhưng Sở tu dung dù sao cũng là Nam Hương công chúa. Cũng phải lưu lại cho người ta ba phần mặt mũi".

Phùng Yên Nhi xác thực rất biết ăn nói, nghe khẩu khí của nàng, bên ngoài dường như vì A Nam mà biện giải, kỳ thật là nói giống như A Nam thực làm việc gì có lỗi với Hà chiêu nghi. Cũng may trước đó ta đã nghe mẫu hậu nói qua. Biết việc này toàn không liên quan đến A Nam.

Thì ra trước kia các nàng cùng kết phùng như thế này để đối phó A Nam. Hiện tại ta cuối cùng cũng đã biết.

Tuy rằng ta đã nhìn thấu các nàng, nhưng ta vẫn ôn tồn nói với Phùng Yên Nhi: "Đây là chuyện ở hậu cung, nàng tốn nhiều tâm tư, cũng coi như vì mẫu hậu phân ưu. Đừng làm cho các nàng vì một chút việc nhỏ lại gây ra phong ba, làm cho mẫu hậu không vui".

Phùng Yên Nhi thanh âm mềm mỏng đáp ứng.

Thấy ta đã dịu xuống, Phùng Yên Nhi lại hưng trí bừng bừng, nàng càng nhanh hướng tới ta, nũng nịu nói, "Hoàng Thượng, nói đến chuyện hậu cung, thiếp có một chuyện cầu người".

Khó có lúc nàng nói cầu ta, ta bất giác dâng lên cảnh giác. Cùng nàng ở một chỗ đã lâu, nàng vẫn luôn luôn thuận theo ta, hôm nay nàng làm sao vậy? Chữ "cầu" này, ta không dám đương nổi.

"Lâm mỹ nhân mang thai", Phùng Yên Nhi ở ta trong lòng ta ngẩng mặt lên, gương đôi mắt phượng ngập nước tràn đầy hy vọng nhìn ta, "Thiếp muốn xin...cho nàng đến Trích Tinh Các, như vậy thiếp sẽ tiện chiều cổ nàng".

Tin tức này làm cho ta cả kinh. Giống như không hiểu được nhìn chằm chằm khuôn mặt kiều diễm mỹ miều trước mặt này.

Hơi thở như lan của Phùng Yên Nhi làm ta cảm thấy chính mình dường như hít thở không thông.

Ta liền nhớ lại chuyện này, xác thực có một Lâm mỹ nhân đã từng hoài thai. Ta hiện tại đã không nhớ rõ bộ dáng của nàng, chỉ nhớ rõ đó là một nữ tử thành thật nhưng e dè. Quan trọng là, nàng từng hoài thai một nhi tử, chính là vì khó sinh mà một thi hai mệnh. Khi đó ta đã có hai nữ nhi mới sinh. Ta nhớ rõ khi đó ta cũng không quá quan tâm đến vấn đề con nối dòng, cho nên rất nhanh liền quên mất chuyện này. Nhưng, sau khi trùng sinh, ta cảm thấy

hết thấy đều không giống trước kia, sự việc này không hề đơn giản.

Ta lập tức ngồi dậy.

"Hoàng Thượng!", Phùng Yên Nhi bị hành động của ta làm cho hoảng sợ.

Ta không nhìn nàng, huyết thái dương đột đột nhảy không ngừng. Ta hiện tại rất muốn bảo toàn đứa nhỏ này, nếu hiện tại đứa nhỏ này vẫn còn trong bụng Lâm mỹ nhân, ta phải cẩn thận ngấm lại việc này.

"Lâm mỹ nhân có thai mấy tháng rồi?", ta hỏi Phùng Yên Nhi.

"Vừa mới phát hiện, nhưng đã được hơn hai tháng", Phùng Yên Nhi cười rộ lên, "Lại nói tiếp, Lâm mỹ nhân thật sự là bất cần, nàng đã nôn khan vài lần, nhưng lại không truyền thái y tới xem bệnh. Cho tới sáng hôm nay bị ta nhìn thấy, mới cho nô tài đi cung Hạnh Bạc tra qua, nguyên lai Hoàng Thượng từng sủng ái nàng khoảng hơn hai tháng trước. Sau đó cho truyền thái y, mới biết được nàng đã có hi mạch". Nàng nhìn ta, đột nhiên hướng ta cười ngọt ngào, "Xem ra, Hoàng Thượng chính mình cũng không nhớ rồi".

Ta nhìn nụ cười của nàng, tuy rằng ngọt, nhưng lại không thành thật một chút nào.

Ta thờ dãi một hơi, bình phục cảm xúc, "Vừa rồi ái phi nói muốn chiều cổ mẹ con các nàng?"

Phùng Yên Nhi thấp đầu, nhẹ giọng nói: "Dạ!". Lại nhìn ta trông mong, "Ta sẽ chiều cổ thật tốt hai mẹ con nàng".

Ta có chút giật mình. Vì sao đột nhiên Phùng Yên Nhi đưa ra yêu cầu này? Trước kia đối với loại sự tình này nàng đều có vẻ không quan tâm. Có lẽ là bởi vì ngày hôm qua ta ngủ lại với A Nam?

Có lẽ là thấy ta trầm ngâm hồi lâu không nói gì, thân mình Phùng Yên Nhi lại sát vài ta, "Thái y nói, là nam thai!"

Thì ra là thế! Là nam thai, lại thêm ta bắt đầu sủng A Nam, Phùng Yên Nhi rất miễn cưỡng, cảm thấy được nguy cơ.

Ta nên cẩn thận suy nghĩ. Trọng yếu nhất là, phải suy nghĩ đến hậu quả đáp ứng hoặc không đáp ứng thỉnh cầu của nàng. Trong trí nhớ của ta Lâm mỹ nhân sinh ra một cái thai chết, sau đó chính nàng rong huyết mà chết. Nguyên nhân nghe nói là vì Lâm mỹ nhân thân mình quá yếu.

Đương nhiên, khi đó, ta còn sủng Phùng Yên Nhi, nàng rất tin tưởng tương lai có thể sinh nhi dục nữ cho ta. Cho nên chúng ta hoàn toàn không bận tâm nhiều đến cái chết của Lâm mỹ nhân. Ta không biết bọn họ có nói đúng sự thật hay không.

Nhưng hiện tại, hiển nhiên Phùng Yên Nhi sâu sắc cảm giác được địa vị của nàng có nguy cơ gặp phải sự khiêu chiến lớn.

Phùng Yên Nhi làm nũng lắc lắc cánh tay của ta, "Thiếp không có ý tứ gì khác, chính là nghĩ thay Hoàng Thượng phân ưu. Hoàng Thượng ngay cả điều này đều không đáp ứng thiếp sao?"

Đến lúc này, ta phục hồi tinh thần, ở trong hậu cung của ta, chỉ có Phùng Yên Nhi là có một phong hào Thực phi, vị trí hoàng hậu để trống, chỉ chờ ta lựa chọn trong những phi tử đã sinh hài tử cho ta. Trước kia ta không nghĩ nhiều, nếu Lâm mỹ nhân thuận lợi sinh hoàng tử, hơn nữa lại là hoàng tử duy nhất, hậu vị kia chẳng lẽ nên cấp cho Lâm mỹ nhân sao?

Nghĩ vậy một chút, ta bối rối đứng lên.

Trong nháy mắt ta hiểu được Phùng Yên Nhi đang muốn tính toán cái gì. Nữ nhân này quả nhiên gian trá.

"Việc này, người đi cùng mẫu hậu thương lượng đi", cuối cùng ta nói. Cũng không phải là ta muốn đem việc này đẩy dờ đi, mà là ta cảm thấy hần là để cho mẫu hậu nhìn thấu tâm cơ của Phùng Yên Nhi. Nhưng không biết vì sao, lúc này ta lại nghĩ tới A Nam, đó là một cơ hội tốt, là cơ hội tốt nhất từ khi ta trùng sinh tới nay. Nhưng còn A Nam thì sao? Chuyện ta có con, đối với nàng mà nói, đây là chuyện tốt hay xấu? Thậm chí ta cũng không thể thật sự cùng A Nam có một đứa con sao? Nói thật, ta còn chưa nghĩ tới. Ta sẽ không đặt tình cảm trên người ai nữa. Hiện tại, hết thấy đều thành vấn đề lớn.

Ta không nhìn tới sự thất vọng trên gương mặt Phùng Yên Nhi, ngược lại cười đứng lên, "Yên nhi nói ta mới nhớ, ta phải đi xem hai vị tiểu công chúa của ta, thật lâu không có đến thăm các nàng. Ta làm phụ hoàng thật không tốt a!"

Ta đi nhanh như bay, sợ đi chậm lại bị Phùng Yên Nhi cuốn lấy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: An bài

Cho đến khi ăn cơm ta mới gặp lại A Nam.

Nàng tự nhiên theo sau Như Ý đi vào cung của ta. Hướng ta trừng mắt nhìn, quỳ gối, hành lễ, "Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Ta nhìn nàng, vật nhỏ này cấp bậc lễ nghĩa chưa bao giờ sai, cũng không biết vì sao, ta vẫn cảm thấy nàng đối ta có chút không phục. Là mang thù sao?

"Hôm nay ở chỗ nẫu hậu chép được bao nhiêu chữ?"

"Một ngàn"

"Có mệt hay không?"

Nàng đứng ở nơi đó, nhìn ta, nhưng không trả lời, ngược lại nói với ta, "Trường Tín cung của ta bị bọn họ sửa không còn bộ dáng cũ nữa". Nói xong lại dùng hàm răng cắn môi chính mình. Hiện nhiên điều này làm cho nàng rất phức tạp, đến thảo phạt ta.

"À", ta có điểm hăm hở, trong lòng đoán không biết A Nam có nhìn ra cái gì hay không. Ta thừa nhận, ta cho người sửa chữa Trường Tín cung của A Nam, cũng có một mục đích khác là muốn tìm ra khối ngọc bài mà nàng đã giấu đi. Ta biết nàng vẫn phòng bị ta, để lại đường lui cho chính mình. Cũng biết nàng không thương ta. Nàng rất thần nhiên, ta thực không thể nhìn thấu nàng. Kỳ thật A Nam có khi thập phần quý dị, hành vi của nàng luôn ngoài dự đoán của mọi người, cho dù là hiện tại, nàng cũng luôn làm cho ta có điểm bất an. Nàng đem khối ngọc bài thần bí kia giấu ở nơi nào? Giấu kĩ như vậy, rõ ràng chính là để phòng ta.

Mới nghĩ tới đó, trong lòng ta đúng là vẫn còn rất tức giận, chính là bây giờ mỗi khi ta nghĩ đến hành động của A Nam đối với ta ở kiếp trước, ta không có cách nào nổi giận với nàng được.

"Trong lúc Trường Tín cung tu sửa, nàng chuyển đến nơi này với trẫm", ta nói với A Nam, "Trẫm vừa vặn có việc muốn cùng nàng thương lượng".

Hôm nay A Nam ở trước mặt ta, so với ngày hôm qua tự nhiên rất nhiều, không hề tỏ ra giả bộ cung kính ở trước mặt ta, lông mi nàng khẽ động, hướng mắt nhìn ta, cường chế lại nụ cười không cho là đúng. Cứ nhiên nàng không xem lời nói của ta là thật. Ngày hôm qua sau khi chạm qua nàng, cái gì ta cũng không làm, nàng nhất định là hiểu lầm. Kỳ thật, nàng không biết, đêm qua ta nổi lên ý xấu muốn trêu chọc nàng một chút, nhưng nhìn nàng nao núng như vậy mới buông tha nàng. Ta nghĩ chắc đêm qua nàng ngủ cũng không được ngon giấc, cuối cùng đành thương lui đến một góc giường, ôm cạnh giường mà ngủ. Ta rốt cục nhịn không được, cười ha hả.

"Nàng yên tâm, trẫm không có tính ăn nàng!", ta nhìn nàng, nàng lại rất nhanh cúi đầu xuống, dùng hàm răng cắn môi dưới.

"Trẫm sẽ đặt một cái tháp bên cạnh giường trẫm cho nàng nằm. Bất quá trong vài ngày này, chờ sửa chữa tốt bên Trường Tín cung, nàng có thể chuyển về đó".

Lần này, hủy đi Trường Tín cung của nàng cũng không thu hoạch được gì, ta cũng không tin là sẽ không tìm được khối ngọc bài kia, nàng không mang ở trên người, nhất định giấu ở chỗ nào đó. Lúc này tìm không được, ta còn có biện pháp khác. Kỳ thật ta cũng không biết nếu tìm được khối ngọc bài kia, ta sẽ làm cái gì. Ta hẳn là sẽ không xúc động mất kiểm chế đi thương tổn A Nam một lần nữa. Ta sẽ kiên nhẫn, chậm rãi hỏi nàng có chuyện gì xảy ra. Ta hy vọng đó không phải là thứ mà nàng dùng để uy hiếp ta.

Ta hiện tại chính là chìm sợ cảnh cong, sợ A Nam có dị tâm. Nếu thật sự là như vậy, ở trên đời này ta thật sự không còn chỗ sống.

Ta đi đến trước mặt A Nam, nàng còn đang vì chuyện ở cùng với ta mà không được tự nhiên. Ta đoán nàng đang cân nhắc nói như thế nào để cho ta thu hồi mệnh lệnh đã ban, nhanh chóng thoát khỏi ta. Cho nên hiện tại ta không nên trêu đùa nàng nữa, nên bàn vào chính sự.

Ta nghiêm mặt nói, "Sở tu dung, người đề cử Tạ Tử Nam là thứ sử Kim Lăng. Về sau nếu hắn phạm sai lầm, trẫm cần phải bắt người hỏi tội!". Ta cố ý ra vẻ nghiêm túc, chuyện này không thể làm qua loa được, lòng ta kỳ vọng người nàng đề cử là người đắc lực.

Đang tập trung suy nghĩ làm thế nào để thoát thân khỏi ta, A Nam lấp bắp kinh hãi, "Hoàng Thượng nhanh như vậy người đã muốn dùng hắn?"

"Trẫm đã tuyên bố khi lâm triều", ta nói, "Thứ sử Kim Lăng cho hắn làm, nếu Kim Lăng xảy ra sơ xuất gì, trẫm không chỉ truy cứu hắn, cũng sẽ không bỏ qua người".

A Nam lúc này mới tin tưởng ta không phải nói cho có, "Người thật sự dùng Tạ Tử Nam?", nàng vẫn không tin tưởng hoàn toàn, thấy ta phụng phịu tỏ rõ lập trường đây là sự thật, nàng mới nói, "Nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghĩ người. Hoàng Thượng nếu dùng thì nên tin tưởng hắn". Nói xong lớn mật liếc mắt nhìn ta một cái, xem như đáp lại lời vừa rồi của ta. Vật nhỏ này gan thật lớn, ở trước mặt ta tuyệt không biết uyển chuyển.

Đến lúc dùng bữa, ta thừa lúc A Nam đang toàn lực đối phó với núi nhỏ đồ ăn, đột nhiên tập kích hỏi A Nam: "Lâm mỹ nhân mang thai, cho nàng chiếu cố nàng ta, nàng nguyện ý không?"

Chuyện Lâm mỹ nhân mang thai, kỳ thật đối với những phi tần từ ngũ phẩm trở lên đều là chuyện kinh động thật lớn. Bởi vì các nàng mỗi người đều có khả năng làm hoàng hậu. Đối với A Nam hẳn cũng giống nhau.

Nhưng A Nam giống như không hề để ý, nàng gian nan đối phó với cái đùi gà, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, thiếp không biết Lâm mỹ nhân".

Ta lập tức nở nụ cười, nàng có lẽ xác thực không biết Lâm mỹ nhân. Ta thực hoài nghi nàng đối với những nữ nhân ở hậu cung của ta, có thể có bao nhiêu hứng thú để nhận thức. Mặc dù nàng là tu dung của ta! Đương nhiên, ở kiếp trước, quan hệ giữa ta cùng với A Nam phi thường bất hòa, ta cùng với nàng chưa từng có da thịt chi thân (í nói a c chưa động phòng ak), hơn nữa dường như vĩnh viễn cũng không có khả năng. Cho nên nàng không cần quan tâm đến nữ nhân khác trong hậu cung của ta.

"A Nam", ta thật sự nhìn không được, "Nàng có biết hay không, Đại Triệu ta có một quy củ bất thành văn, hoàng hậu là người sinh được hoàng tử. Từ tổ tiên đến tiên đế đều dựa trên quy củ đó mà lập hậu cũng như phế hậu". Lúc này, Phùng Yên Nhi đã già ta được năm sáu năm, vẫn chuyên sủng, nhưng vẫn không có con. Ta muốn lập nàng làm hậu vấp phải rất nhiều khó khăn. Đương nhiên, còn có những nguyên nhân khác, nhưng chúng thần hoài nghi nàng không thể sinh dục, đó là một trong những lý do quan trọng nhất.

A Nam nhìn ta một cái rồi thật sự trả lời: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, ta không biết!" Nói xong lại vui đầu vào đối phó cái chân gà. Hôm nay, ta xem như thủ hạ lưu tình, trong bát cơm của nàng không có gấp quá nhiều đồ ăn giống như hôm qua. Lúc này, nàng đã ăn được non nửa.

"Vậy nàng có nguyện làm hoàng hậu của ta hay không?", ta hỏi như vậy, kỳ thật hơn phân nửa vẫn là thử nàng. Vị trí hoàng hậu không thể khinh suất, ngay cả A Nam cũng thế.

Không nghĩ tới, đề nghị của ta lại làm cho A Nam kinh hách, nàng buông đũa xuống, thẳng lưng, gương mặt trắng bệch, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, việc này không thể lấy ra đùa. Ta không dám nhận".

A Nam thật là người thông minh.

Cho nên, này đề tài phải có chừng có mực, đến đây là ngưng. Ta không nói thêm gì nữa. Chính A Nam cũng sẽ không nghĩ đến, lúc này, ta đã hạ quyết tâm, ta nhất định sẽ cho nàng những thứ tốt nhất, đối xử tốt với nàng. Cho dù nàng không phải là hoàng hậu, thì thân phận, địa vị của nàng ở trong cung là tuyệt đối tôn quý, bất cứ ai cũng không thể xâm phạm. Ta không muốn lại cô đơn, nhục nhã trải qua cái lạnh thấu xương trong trời đông rét buốt, cho dù A Nam không cười nhạo ta, nội tâm của ta vẫn cảm thấy nổi si nhục thật lớn. Ta cần một nơi ấm áp để tựa vào, mà hết thấy những điều này, ta chỉ có thể trông cậy vào A Nam.

Bởi vì ta tin tưởng, trong hậu cung, không ai là không thông minh, âm mưu quỷ kế.

Điều ta không nghĩ tới chính là: bên trong hậu cung lúc này bởi vì ta thay đổi mà sóng to gió lớn sắp nhấc lên.

Lúc này đã có hai trận phong ba lớn. Một cái đương nhiên là ta đặt thêm một cái tháp bên cạnh giường ta cho A Nam nằm. Từ khi ta cùng với Phùng Yên Nhi thành thân tới nay, hai tối liên tiếp ta ngủ với cùng một nữ nhân, lại là ở trong chính tẩm cung của ta, hơn nữa nữ nhân này không phải là Phùng Yên Nhi, đây chính là chuyện chưa từng có. Khó trách kinh động đến các nàng.

Mà một sự kiện khác, đương nhiên chính là Lâm mỹ nhân mang thai.

Có lẽ là bởi vì thái y kết luận trong bụng Lâm mỹ nhân là nam thai, toàn bộ hậu cung trung đều lập tức trở nên căng thẳng. Trừ bỏ Phùng Yên Nhi xin mẫu hậu muốn chiếu cố Lâm mỹ nhân, còn có rất nhiều người cũng làm như vậy. Các nàng nhìn thấu Lâm mỹ nhân ở trong cung địa vị thấp kém, đều cảm thấy chính mình có thừa khả năng.

Các nàng một đám đều đi gặp mẫu hậu, về phần các nàng là như thế nào đào góc tường, ta cũng không biết tình hình cụ thể. Chẳng qua, nghe nói A Nam cùng Phùng Yên Nhi cùng nhau, thành chứng thất chi (chỗ này không hiểu sao ak).

Bất quá, mẫu hậu đã đưa ra một quyết định ngoài dự đoán. Nàng tuyên bố, Lâm mỹ nhân đang ở cùng sáu người trong Trọng Hoa cung sẽ chuyển tới Từ Lưu cung ở một mình. Lại bởi vì Từ Lưu cung gần Vinh An cung nhất, cho nên mẫu hậu liền nhìn như thuận tiện, sai người ở tại Vinh An cung là Tiền Chiêu Vinh đến chiếu cố Lâm mỹ nhân. An bài này, làm cho cả hậu cung giật nảy mình.

Ngay cả ta cũng hoàn toàn không ngờ.

Tiền Chiêu Vinh, có lẽ là cửu tần, tư sắc bình thường, lại cùng ta có liên hệ sâu xa nhất. Tiền Chiêu Vinh tên là Tiền Bảo Bảo, năm đó khi ta còn nhỏ liền cùng ta có hôn ước. Khi đó, mẫu hậu cùng ta ở trong cung không có chỗ dựa, mẫu hậu liền dùng phương thức kết thân để tìm nơi dựa vào, bảo toàn hai mẹ con ta. Phụ thân của Tiền Bảo Bảo, lúc ấy là quan viên ngoại phóng, mẫu hậu cảm thấy sau này đã có thể yên tâm ít nhất ta cũng sẽ có đất phong của chính mình. Cho nên liền định ra hôn sự cho ta cùng với Tiền Bảo Bảo.

Thế nên cho đến hiện tại, rất nhiều triều thần cũng bởi vậy mà cho rằng, Tiền Chiêu Vinh mới là nguyên phối của ta.

Nhưng ta đã cưới Phùng Yên Nhi trước. Khi ta cùng phụ hoàng chinh chiến lập công, càng ngày càng được phụ hoàng yêu thích, ta lúc đó tâm cao khí ngạo, một nữ nhân bình thường như Tiền Chiêu Vinh sao có thể thỏa mãn ta. Nếu có thể từ hôn, thậm chí ta đã từng có ý niệm từ hôn cùng Tiền gia. Nhưng chung quy lại sợ bị người khác chỉ trích nên từ bỏ. Nàng ở trong hậu cung của ta, nếu so sánh vị trí cùng với Thục phi Phùng Yên Nhi và Chiêu nghi Hà Từ Ngự, thì nàng đứng hàng thứ ba. Điều này cùng với việc ta thích không thích nàng đều không có quan hệ.

Tiền Chiêu Vinh hoàn toàn không phải mỹ nữ, nhất định nàng ở trong hậu cung cũng không thể có tiếng tăm gì. Nhưng sự ảnh hưởng của nàng ở trong

hậu cung cũng không nhỏ, bởi vì sự tồn tại của nàng, khiến cho rất nhiều lão thần phản đối việc ta muốn lập Phùng Yên Nhi làm hoàng hậu.

Nếu nói Phùng Yên Nhi không thể làm hoàng hậu chủ yếu là bởi vì nàng không thể sinh dục, như vậy điểm thứ yếu chính là tại trên người vị Tiễn Chiêu Vinh này. Tiễn Chiêu Vinh còn tồn tại một ngày, ở trong mắt những lão thần bảo thủ thì Phùng Yên Nhi liền thêm một ngày là họa thủy.

Ta biết Tiễn Chiêu Vinh cùng Phùng Yên Nhi quan hệ không tốt. Nhưng không nghĩ tới mẫu hậu lại lấy Tiễn Chiêu Vinh làm mất mặt mũi Phùng Yên Nhi. Điều này lại làm cho ta nhìn không thấu mẫu hậu.

Sau khi bãi triều ta liền đi tới chỗ mẫu hậu.

Mẫu hậu đang ở dưới tán cây Bồ Đào hóng mát. Lần này, Thục phi không ở bên người nàng. Ta biết mẫu hậu đang chờ ta.

Ta hạ kiệu, trước nhìn thoáng qua cửa sổ căn phòng phía tây. Thân ảnh nho nhỏ của A Nam ngưng nhiên bất động. Nàng đang chuyên tâm sao kinh thư. Thấy được nàng, tâm của ta trấn định lại. Mỗi ngày nhìn thấy A Nam sống tốt, trong lòng ta liền thấp phần thư sướng.

"Ngươi đã nghe nói?", mẫu hậu không đợi ta vấn an, đã mở miệng trước. Trên mặt còn có chút đắc ý nho nhỏ, "Phiền não của ngươi, ta giúp ngươi giải quyết".

Ta có chút quẫn.

"Ta an bài được chứ?", mẫu hậu truy vấn.

"Tốt !", ta đi đến ngồi xuống thấp bên cạnh mẫu hậu, khi nói như vậy, ta cũng

không thật sự cho rằng mẫu hậu an bài là tốt.

Mẫu hậu nở nụ cười, "Lớn như vậy, khi không có ai còn muốn thân thiết làm nũng với mẫu thân a!", mẫu hậu nói không có người, là chỉ nhóm tần phi không có ở một bên. Mẫu hậu đã quên là còn có A Nam sao? Có lẽ không phải.

"Nhi thần có lớn cũng vẫn là đứa nhỏ ở trước mặt mẫu hậu", ta lấy lòng mẫu hậu.

Mẫu hậu vỗ vỗ tay của ta.

"Ta biết trong lòng của ngươi đang có chủ ý gì", mẫu hậu cười đến thần bí, "Nhưng ngươi phải tin tưởng, an bài của ta là tốt nhất, lần này, có thể đem tâm tư của các nàng dẹp loạn, miễn cho các nàng tâm tồn vọng tưởng".

"Sở tu dung cũng không có..."

"Sở tu dung không có, ngươi có!" Mẫu hậu vạch trần ta, "Ngươi hiện đúng là nóng nảy, còn không bằng trước kia ở cùng Phùng Thục phi".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Định vị

"Mẫu hậu!", ta lấp bắp kinh hãi, chính mình lại dễ dàng bị mẫu hậu nhìn thấu như vậy sao? Nhưng ta đến cảm xúc của mẫu hậu như thế nào cũng không biết.

Mẫu hậu nở nụ cười, "Ngươi cũng đừng vô tình như vậy, mặc kệ Yên nhi đã làm cái gì, nàng đã đi theo ngươi lâu, là đứa nhỏ khiến người khác đau lòng lại nhu thuận sẵn sóc, quá hai ngày ngươi hết giận, vẫn là trở về như cũ đi". Mẫu hậu lại vỗ vỗ tay của ta.

Mẫu hậu bài xích A Nam. Ta không thể nói với mẫu hậu chuyện phát sinh sau này, cũng không thể nói cho mẫu hậu, độc câu hôn trong bụng của ta còn chưa tiêu hết. Ta không có biện pháp để cho mẫu hậu biết đau cùng hận của ta. Cho nên chỉ có thể đau khổ cười, "Nhi thần đã biết".

Ta sẽ không bỏ qua cho Phùng Yên Nhi, cũng sẽ không bỏ qua bất cứ người nào giống như Phùng Yên Nhi đối với ta có dị tâm. Ta hiện tại ảm nhẫn, là tự giáo huấn kiếp trước.

Chính là Tiễn Chiêu Vinh, nói thật, nguyên bản kiếp trước nàng không có gì cơ hội gì, chẳng lẽ lại bởi vì ta trùng sinh, mà cải biến vận mệnh sao? Ta giống như kiếp trước không có chán ghét nàng như vậy, bởi vì ta căn bản không biết nàng.

Mẫu hậu thanh âm hòa hoãn thay ta tính kế: "Tiễn Chiêu Vinh đáng thương, mẹ con chúng ta đã phụ nàng, mà Lâm mỹ nhân kia nếu thật sự có thể sinh con trai, cũng không thể bạc đãi nàng. Cho nên giải quyết như vậy là tốt nhất. Nếu mẫu tử bình an, người liền phong cấp cho hai người các nàng. Nếu chỉ còn đứa nhỏ, vậy đem đứa nhỏ nuôi dưới tên Tiễn Chiêu Vinh đi. Dù sao ta biết người cũng sẽ không cho nàng cái gì khác". Mẫu hậu đề thấp thanh âm, nói những lời này thật sự là ý trong lời.

Ta cả kinh một thân mồ hôi lạnh, lại một lần nữa lĩnh giáo sự vô tình của mẫu hậu "Nếu chỉ còn đứa nhỏ!". Ya tứ của nàng là muốn bỏ qua, không quan tâm đến sự sống chết của Lâm mỹ nhân, chỉ cần bảo toàn đứa nhỏ mà thôi. Nàng đem một cái ân điển lớn như vậy cho Tiễn Chiêu Vinh, quả thực là một loại phóng túng. Nếu Tiễn Chiêu Vinh thật sự làm ra cái gì, chẳng phải đã rõ ràng, cũng sẽ không bị trừng phạt.

Đối với người, không thể dễ dàng tha thứ phản bội.

"Mẫu hậu, lời này, người nói với Tiễn Chiêu Vinh rồi?", ta cũng đề thấp thanh âm, vạn phần khẩn trương. Lần đầu ta biết, thế giới của nữ nhân trong hậu cung cũng đầy huyết vũ tình phong.

Mẫu hậu trắng mắt liếc ta một cái, "Làm sao có thể!". Nàng nhìn khắp nơi, đưa ánh mắt nhìn bọn nô tài một cái, bọn họ liền lui xuống. Lúc này mới bắt đầu nói ra tính toán của người, "Ngày ấy người nói muốn có đứa nhỏ, ta thay người tính qua, bên cạnh người, trừ bỏ Phùng Thực phi ra, cửu tần khác cũng có điểm bất đồng. Thứ nhất là Hà chiêu nghi, người ngại nàng không có đầu óc".

Ta cười gượng một tiếng. Nàng đâu chỉ không có đầu óc, nàng cùng nàng cha đều là đồng lõa của Phùng gia, ta sớm hay muộn cũng phải cho nàng biết cái gì là hối hận. Nàng làm rất nhiều việc, ta đều xem ở trong mắt. Ta hiện tại không thể động vào Phùng gia, chẳng lẽ còn không thể động vào nàng sao? Ta lúc này lưu nàng lại chính là còn muốn lợi dụng nàng.

Mẫu hậu không đề ý ta, tiếp tục tính toán, "Thứ hai chính là Tiễn Chiêu Vinh, nàng bộ dạng không đẹp, người không thích. Tiếp theo là Cát Chiêu Viện, cả ngày nằm trên giường, người cũng không tìm người thay thế. Thứ ba là Lý Tu nghi, cháu gái Lý Tề tướng, miệng đóng chặt như hồ lô, việc gì cũng không chịu mở miệng. Thứ tư là đến Sở tu dung. Thứ năm là Liễu Tu viện, đã vì người sinh một nữ nhi. Ca ca của nàng có giữ một chức quan trong giáo phường sử liệu (k bix edit sao cái nơi này), thân phận có chút thấp. Thứ sáu..." Mẫu hậu đem tất cả mọi người tính toán một lần, nàng nói không nhiều lắm, hơn nữa không có bình luận A Nam. Đại khái là vì nàng thấy ta gần đây sủng ái A Nam, không muốn nhiều lời. Nhưng không biết vì sao, ta lơ mơ nhận ra ý tứ của mẫu hậu. Có lẽ là ta lý giải sai lầm rồi?

Kỳ thật, nếu là thế nào cũng phải an bài một hoàng hậu, ta hiện tại cũng nguyên ý để Tiễn Chiêu Vinh làm. Dù sao ta cũng sẽ không bao giờ yêu ai nữa, cho nên, ai giúp ta quản lý hậu cung này cũng không phải đều giống nhau sao?

Ta chỉ lo lắng một chút, "Mẫu hậu, người xem Tiễn Chiêu Vinh làm người được chứ?"

Mẫu hậu lại trắng mắt liếc ta một cái, "Người còn muốn xen vào nàng là loại người nào sao? Cái dạng nữ nhân gì, đến hậu cung này, cuối cùng đều là tâm địa giống nhau. Khác biệt chỉ tại có dám hay không dám, cùng làm tốt hay không tốt mà thôi. Kỳ thật, Lâm mỹ nhân đã chiếm được tiên cơ, về sau phải xem chính nàng". Mẫu hậu nói ngoan độc, hơn nữa còn cảm thấy đương nhiên.

Ta lại ra một thân mồ hôi lạnh. Ta không tin mẫu hậu, A Nam sẽ không phải là người như vậy, kiếp trước ta thương tổn nàng như vậy, nàng lại còn nhớ rõ cái ân tình nhỏ nhoi kia của ta mà chính ta cũng đã quên, tiến đến báo đáp ta. A Nam không giống với bất luận kẻ nào.

Đúng rồi, nói đến chuyện A Nam báo đáp, ta liền nghĩ đến tiểu đệ đệ của A Nam! Ta đương nhiên còn nhớ rõ chuyện này. Lúc này hắn đã bị ta đưa đến sung quân ở phương bắc lạnh lùng khiếp kia. Ta phải tìm thời cơ thích hợp, chọn người thích hợp, giúp ta đem kia đứa nhỏ kia mang về.

"Tròng mắt đừng chỉ nhìn chăm chăm Sở tu dung!", mẫu hậu cười khê một tiếng, "Ta chỉ nhắc nhở người một câu, người Nam gian trá, người vẫn là cẩn thận chút đi. Đừng quên Cửu đệ của người".

Mẫu hậu nhắc nhở ta, ta cùng mẫu hậu vẫn không thể tin nhiệm người phía Nam kỳ thật là có nguyên nhân. Ta còn có vài huynh đệ, trong đó mẫu phi của Cửu đệ Thẩm Đức phi chính là người phía Nam, tuổi trẻ mỹ mạo, thanh âm phía Nam mềm mại uyển chuyển làm cho phụ hoàng thân diễn bất đảo. Trong một đoạn thời gian rất dài, phụ hoàng có ý đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Cửu đệ, ngay cả nhị ca nhi tử của hoàng hậu đều bị phụ hoàng gạt sang một bên.

Cửu đệ cùng nhị ca tranh đoạt đến gay cấn. Điều này thuận lợi cho ta có thể ngư ông đắc lợi.

Thẩm Đức phi được chuyên sủng cộng thêm việc mẫu hậu nhiều năm không thấy được mặt phụ hoàng một lần, oán khí của mẫu hậu tích tụ lại ngày càng nhiều.

"Ta nghe nói Cửu đệ người đến nay vẫn không an phận. Hắn nay là Trương Vương, lại vẫn mỗi ngày ca múa yến ẩm, quy cách đều muốn cùng người sánh vai. Người cũng nên kiểm chế hắn một chút", mẫu hậu lại gõ ta.

Mẫu hậu nói đúng, việc này nhắc nhở ta còn có nhị ca, hắn được phong làm Sở Vương, đang cùng Cửu đệ vi lân. Ta vốn là muốn làm cho bọn họ kiềm chế lẫn nhau, hiện tại xem ra, nếu bọn họ cùng Phùng Ký cầu kết, chẳng phải là ta nắm phần thua thiệt sao? Đến nay ta vẫn còn chưa biết được có những ai tham gia, cầu kết cùng Phùng Ký, cái gọi là người phía Nam tạo phản, có bao nhiêu phần là sự thực đây. Phương diện này còn có rất nhiều nghi vấn, ta cần từ từ coi bỏ từng phần một.

"Mẫu hậu yên tâm", ta thu lại suy tư, "Trẫm sẽ có an bài". Ta nghĩ, còn thật nhiều chuyện phải làm a! Ngàn đầu vạn tự, mà ta, chỉ sợ không kịp.

Ta lại nhìn không được nhìn A Nam.

Lúc này A Nam cuối cùng cũng ngừng đầu lên, nàng duỗi hai cánh tay cho đỡ mỏi, thuận tiện nhìn thoáng qua hướng cây Bồ Đào. Sau đó, nàng hiển nhiên nhìn thấy ta.

"Kêu Sờ tu dung lại đây", ta phân phó Như Ý.

Như Ý lĩnh mệnh, chạy qua. Thừa dịp này, ta nói với mẫu hậu, "Vài ngày nữa, Trường Tín cung của Sờ tu dung sửa chữa xong, mẫu hậu cấp cho Sờ tu dung vài thái giám cùng cung nữ thành thật, ít lời sang hầu hạ nàng đi. Bên người nàng vẫn có mấy người đề sai khiến".

Lời này ta nói rất hàm súc, nhưng ta tin tưởng mẫu hậu biết ý tứ của ta.

Mẫu hậu cười, "Chỉ cần nàng đừng đuổi bọn họ về là được"

Ta nghĩ, lần sau nếu lại đuổi người, cũng không phải A Nam đuổi, chính ta sẽ làm việc đó. Mẫu hậu quản lý hậu cung, nhưng là có chừng có mực. Ta sẽ không cho bất luận kẻ nào bắt nạt A Nam. Ta còn trông cậy vào A Nam giúp ta đào huyệt mai thi, không có nàng, ta làm sao bây giờ a!

A Nam đi theo phía sau Như Ý, chậm quá đi tới đây, quy quy củ củ hành lễ. Ta chờ nàng hành lễ xong mới ở trước mặt mẫu hậu hỏi nàng, "Sờ tu dung người nói xem, nếu phụ hoàng của người Sờ Liệt Đế muốn từ phía Nam tiến công lên phương Bắc, sẽ lựa chọn tiến công từ vùng nào qua sông Trường Giang?"

Vấn đề này khá có thâm ý, khiến cho A Nam nhủ mảy, nàng nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, "Từ phía Nam tiến công phương Bắc không dễ dàng chút nào. Trong đó ngựa là vấn đề lớn nhất". Nàng nói thập phần thẳng thắn. Nhưng nàng suy nghĩ thời gian dài như vậy, hiển nhiên là đã có tính toán hết thảy. Ta biết nàng rất thông minh, mưu lược mà.

Sờ Liệt Đế kỳ thật đã vượt sông một lần để tấn công Đại Triệu, nhưng không thành. A Nam cố ý đem việc này bỏ bớt đi không đề cập tới.

"Người chỉ cần nói là nơi nào", ta nhắc nhở nàng.

"Nếu vậy thì phải là từ Tuyên Châu", nàng nói. Đây đúng là nơi năm đó phụ hoàng của nàng đã chọn làm nơi tiến công. "Nơi đó thủy thổ tối bình, địa thế cách Lạc Kinh cũng gần nhất, bất quá binh quý thần tốc, không ngựa bắt thành". Nàng nói ra nguyên nhân thất bại lần đó của phụ hoàng nàng.

Ta gật gù đầu, tỏ vẻ tán thưởng, đây là ta cố ý để mẫu hậu thấy, để cho mẫu hậu biết A Nam đối với ta rất trọng yếu. "Người tiếp tục đi sao kinh đi", ta nói với A Nam.

Chờ A Nam đi rồi, ta quay sang nói với mẫu hậu, "Trẫm sẽ cho người giám sát các nơi trọng yếu nhất trên sông trường Giang bao gồm cả Tuyên Châu, để cho Nhị ca cùng Cửu đệ không thể hành động thiếu suy nghĩ".

Mẫu hậu không có tiếp lời của ta, chỉ hướng ta nở nụ cười, "Ta sẽ phái vài thái giám và cung nữ thành thật ít lời đi hầu hạ Sờ tu dung của người".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phó thác

Lâm mỹ nhân đã chuyển sang nơi ở mới nên ta đi qua đó nhìn nàng một cái. Thân hình mảnh mai có vẻ yếu ớt nhìn không ra đang mang bầu. Ta thật không rõ trước kia xem trọng nàng cái gì, về mặt có chút cứng nhắc, lúc này có lẽ bởi vì mang thai, sắc mặt thêm khó coi rất nhiều. Nhìn là biết nàng thấy ta thập phần sợ hãi, rụt rè, lại thỉnh thoảng vụng trộm liếc mắt nhìn ta một cái. Làm cho ta không thoải mái nửa ngày. Ta nghĩ ánh mắt của ta trước kia thật sự là kỳ lạ.

Nhưng Tiễn Chiêu Vinh lại khác, lúc ấy đang bồi ở bên người Lâm mỹ nhân, ở trước mặt ta thoải mái có lẽ, còn cùng ta nói chuyện phiếm đôi câu về Lâm mỹ nhân. Khí phách so với sự tương tượng của ta tốt hơn nhiều. Trước kia, ta có lẽ đã nhìn nhầm, nàng cũng không phải là một nữ tử bình thường. Khó trách dám thỉnh thoảng cùng Phùng Yên Nhi đối nghịch. Rốt cuộc vẫn là mẫu hậu có tuệ nhãn cao. Nếu là nàng thật tình coi chừng, chăm sóc Lâm mỹ nhân thì cùn làm người ta yên tâm hơn. Chính là, lúc này, ta cũng không dám dễ dàng tin tưởng ai.

Đương nhiên, ngoại trừ A Nam!

Ta không dám ở nơi này lâu. Bởi vì ta mới vừa mới tới chỗ Lâm mỹ nhân đã có người tiến vào thông báo, Thục phi muốn tới thăm Lâm mỹ nhân.

Tiến Chiêu Vinh nở nụ cười mỉa: "Tới thực khéo!"

Điều này làm cho ta không khỏi nhìn nàng nhiều thêm một cái. Lời này của nàng tràn đầy thâm ý, rõ ràng là nói cho ta nghe.

Ta cũng hiểu được việc này nên nhanh chóng đứng lên rồi đi. Lâm mỹ nhân mang thai, trong cung không ít tần phi theo Phùng Yên Nhi đến thăm Lâm mỹ nhân. Nhưng các nàng lại cố tình đến vào lúc này, rõ ràng là biết ta đang ở đây.

Tiền Chiêu Vinh quả nhiên là người lợi hại, nếu bộ đánh của nàng đẹp một chút, không biết sẽ gây nên sóng gió gì nữa.

Ta phải sớm rời khỏi nơi này của Lâm mỹ nhân. Miễn cho những nữ nhân không có việc gì làm này, tất cả đều mượn cớ đến thăm Lâm mỹ nhân để tới nhìn ta, cấp thêm cho Lâm mỹ nhân nhiều phiền toái.

Ta trở lại tẩm cung của mình, vừa vặn thấy A Nam đã sao kinh trở về.

"Sao nàng không đến thăm Lâm mỹ nhân?", ta hỏi nàng.

Nàng vẻ mặt vô tội, "Ta cùng với Lâm mỹ nhân không quen biết. Đột nhiên đi ngược lại không tốt lắm". Ánh mắt của nàng giao hoạt chớp chớp, "Lâm mỹ nhân hiện tại là khối bảo bối, mọi người phải có trách nhiệm thật cao khi tiếp xúc với nàng".

Nghe nàng nói hay thật!

Ta biết, nàng đây là đang châm chọc tần phi trong cung của ta tranh thủ tình cảm. Bất quá, mấy câu nói của vật nhỏ này đã nói ra toàn bộ lo lắng của nàng. Ngay cả ta nghe xong cũng muốn thở dài một phen.

"Nàng ta cũng không phải tiểu hài tử, nên biết như thế nào để bảo hộ chính mình", ta nói, trong lòng thực mất hứng. A Nam tuy rằng không có nói rõ, nhưng ở trong mắt nàng, hậu cung của ta là chỗ nào đáng sợ. Có nghiêm trọng như vậy sao?

A Nam có điểm chờ mong nhìn ta, "Nói thật, ta cảm thấy nếu Hoàng Thượng thật muốn bảo trụ đứa nhỏ của Lâm mỹ nhân, còn không bằng để cho Lâm mỹ nhân chuyển đến tẩm cung của ngài". Nàng trông mong nhìn ta.

A Nam thật tình! Chẳng lẽ nàng vội vã muốn né tránh ta như vậy sao? Nàng cũng không ngấm lại, tẩm cung của ta là chỗ nào! Nàng thật hào phóng, nhưng ta lại không thích loại hào phóng này chút nào, điều này làm cho ta cảm thấy nàng tuyệt không để ý đến ta.

Ta kéo nàng đến đối diện trước mặt ta, còn cách không đến một thước.

"Người cho là người nào cũng có thể tùy tiện ở trong tẩm cung của trẫm sao?", ta hỏi nàng, cường chế phần nộ trong lòng không, "Trẫm cho người ở nơi này là vì trẫm muốn hỏi người một ít phong tục lễ nghi phía Nam. Người đừng tưởng rằng đây là trẫm bắt đầu sủng ái người". Ta đã nghĩ ra có này lâu rồi để biện hộ cho hành vi những ngày gần đây của chính mình. Ta đã sớm nghĩ sẽ không yêu thương bất luận kẻ nào nữa nên sẽ không để cho bất cứ ai một tia hy vọng nào.

Nàng đại khái nhìn ra ta tức giận, liền quỳ xuống rồi thi lễ, "Là thiếp lảm nhảm, thiếp không dám phỏng đoán lung tung, Hoàng Thượng muốn biết cái gì cứ việc hỏi".

Ta quan sát nàng, trong lòng biết chính mình hiện nay không có khả năng làm nàng tin tưởng, nhưng vật nhỏ này thường chống đối ở trước mặt ta, cho tới bây giờ không sợ cái gì, cùng Lâm mỹ nhân kia tương phản! Đây cũng là việc hiện tại làm ta tức giận.

Không được, ta phải phạt nàng, ta nghĩ nghĩ, "A Nam biết ca hay là khiêu vũ? Bằng không nàng có thể đánh đàn được không?"

Bộ dáng của nàng lập tức trở nên vô cùng quần bách, tội nghiệp nhìn ta, "Không cần..."

"Cái gì không cần?", ta cố ý lạnh mặt.

"Ta không thể khiêu vũ", nàng hừ hừ, "Thực phi múa rất khá". Dường như có Phùng Yên Nhi, nàng không có ý tứ muốn so đo.

"Vậy đánh đàn!", ta hạ lệnh chắc chắn, "Trong một tháng này nàng nên luyện tập cho thật tốt". Ta mơ hồ nhớ rõ hình như nàng biết đánh đàn.

Rất nhiều sự việc ta đã bắt đầu bố trí một chút, lợi dụng A Nam một chút cũng không sao. Ta hạ mệnh lệnh đối với nàng, không phải cùng nàng thương lượng, nàng chính là có mười vạn lần không muốn cũng vô dụng.

Bất quá nàng nhắc nhở ta, ta cho người truyền Hoa thái y đến.

Sau khi Hoa thái y đến, đầu tiên là nhìn vết thương trên đầu ta, nói là đã sắp bình phục. Lại bắt mạch cho ta, thở dài một hơi, bởi vì A Nam ở đây nên hẳn không nói thêm cái gì, chỉ viết ra giấy đưa cho ta xem qua, ta nhìn thoáng qua, là tiết độc, liền chuẩn.

Sau đó hẳn đòi được cho A Nam, thời điểm đòi được, hẳn nói với ta: "Hoàng Thượng sau này nên kìm nén giận dữ, bằng không sau này hối hận cũng không kịp".

Nếu là trước kia, nghe hẳn nói như vậy nói, ta đã sớm nổi giận, một chút cũng không khống chế được. Nhưng hiện tại, ta chỉ hướng hẳn gật gật đầu. Sau khi trùng sinh, tính tình ta thay đổi rất nhiều, bởi vì ta biết, đem tức giận biểu hiện hết ra ngoài là một bất lợi lớn.

Sau đó, ta hỏi hẳn chuyện Lâm mỹ nhân.

"Lâm mỹ nhân thân thể yếu đuối điểm, nhưng thân đã vì nàng kê thuốc dưỡng thai, điều dưỡng cho tốt, đứa nhỏ sẽ không có chuyện gì". Hoa thái y bình tĩnh nói.

Ánh mắt của ta sáng ngời, "Người là nói, đứa nhỏ có thể bảo trụ?"

Hoa thái y có chút kinh ngạc, "Đương nhiên, chỉ cần không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra".

Hô hấp của ta dồn dập, "Không phải nói thân thể Lâm mỹ nhân suy nhược sao?"

"Đúng là suy nhược, cho nên cần điều dưỡng cho tốt". Hần hiển nhiên không rõ khăn trương cùng hưng phấn của ta từ đâu mà đến.

Ta mừng rỡ ở trong phòng đi lại, "Ta sắp có hoàng tử?"

"Tám phần là như thế", Hoa thái y cẩn thận nói, "Mạch tượng đôi khi cũng không chính xác mười phần". Hần là người có bản sự, lại muốn biểu hiện không giống như vậy, luôn có vẻ phá lệ cẩn thận.

Ta không nghe thấy lời của hắn, ta biết đó là con trai, có thể sinh hạ là tốt rồi. Ta cần đứa con trai này.

"A Nam, A Nam", ta nói với A Nam đang đứng một bên yên lặng lắng nghe: "Về sau vạn nhất trăm xảy ra chuyện, hài tử này trăm muốn phó thác cho nàng", ta nói năng có chút lộn xộn, "Đến lúc đó nàng trăm ngàn lần đừng quên". Ta biết A Nam cùng Hoa thái y nghe không hiểu ta nói cái gì, bọn họ đều bị lời nói của ta dọa sợ tới mức mặt không còn chút máu, nhưng ta còn tiếp tục nói: "A Nam nàng hãy giúp trăm chiếu cố", ta đối với A Nam nói, "Khi không có việc gì, nàng giúp trăm quan sát thật kỹ động tĩnh bên phía Lâm mỹ nhân, đứa nhỏ này, trăm rất muốn hắn được an bình sinh hạ".

A Nam có chút kinh hoàng quỳ xuống.

A Nam ở nơi này cùng ta được bốn đêm, điều này gây nên một trận sóng to gió lớn trong cung. Nhưng trên thực tế, trừ bỏ đêm đầu tiên nàng cùng ta chen chúc trên một cái giường, ta sờ soạng nàng một chút, những đêm còn lại, nàng đều ngủ ở trên tháp được đặt kế bên giường của ta. Chúng ta trong lúc đó thậm chí ngay cả nói đều không có, mỗi người một tâm sự, chỉ im ắng ngủ.

Ngày thứ tư, A Nam mang theo hai đại thái giám và hai cung nữ mà mẫu hậu ban cho, còn có mấy tiểu thái giám và tiểu cung nữ trở về Trường Tín cung của chính mình.

Ta không có dặn dò nàng cái gì, nàng là người thông minh, biết nên làm như thế nào.

Bất quá ta nghe nói, sau khi nàng trở về, Phùng Yên Nhi liền đưa lễ vật đến, nàng cũng bồi Phùng Yên Nhi một lúc. Nơi ở của A Nam trở nên náo nhiệt.

Vài ngày sau, mẫu hậu cũng đã nghe nói chuyện A Nam luyện cầm.

Theo ta được biết, lúc này trong cung, các vị tần phi, tất cả đều vội vàng luyện tập tài nghệ. Ngay cả Trích Tinh Các của Phùng Yên Nhi, ngày ngày đều truyền ra thanh âm đàn hát.

Hết thảy những điều này đều không nằm ngoài dự liệu của ta.

Mẫu hậu không có chỉ trích ta hoặc A Nam, chính là một ngày nào đó, người vui tươi hơn hờ hời ta đêm tháng bảy an bài cái gì. Lúc đó, A Nam vẫn là trước sau như một, ngồi ở tây ốc của mẫu hậu, cửa sổ hạ xuống, nhât bút nhât hoa thật sự chăm chú sao "Kim Cương Kinh". Nghe nói đã sao được gần tám mươi lần, sắp xong.

Ta cười đối mẫu hậu nói, "Nhi thần chỉ là muốn cùng mẫu hậu, còn có chư vị lão thái phi ở trong cung buồn cũng không thú vị. Cho nên tính thừa dịp đêm thất tịch này, mang theo mọi người đi bờ sông cầu bình an, tế Hà Bá. Nguyên bản muốn cho mẫu hậu một kính hi, không nghĩ đến mẫu hậu đã sớm biết".

Mẫu hậu nghe xong, quả nhiên cao hứng. Lão nhân gia đều là muốn được dỗ dành.

Cùng ngày hôm đó nhưng thời gian đã có chút trễ, Phùng Yên Nhi đột nhiên đến cầu kiến.

Ta thật lâu không có lật bài tử của ai, nàng ước chừng là gấp đến độ nhịn không được. Hoặc là, nàng lại muốn nói gì đó với ta. Lòng ta âm thầm cười lạnh.

Phùng Yên Nhi thấy ta, lập tức mở miệng: "Hoàng Thượng không thương thiếp!"

Lúc đó, ta đang ở ngự thư phòng xử lý tấu chương, xem xét mật báo danh sách môn khách của Phùng Ký. Ta không nhìn thấy tên Lí Dật trong này. Trong lòng ta đoán niên kỷ của người này cũng không kém ta mấy tuổi, nhưng còn một thời gian dài nữa Phùng Yên Nhi mới tiến cử hắn với ta. Ta không biết quan hệ giữa hắn cùng với Phùng Yên Nhi ra sao, là quen biết đã lâu? Hay là sau mới quen? Hiện tại ta đối với người này mờ mịt không rõ ràng.

Nói đến đây ta hiện tại phát giác, ta đối với Phùng Yên Nhi hiểu biết rất ít, trừ năm đó nàng cập kê, Phùng Ký mang nàng ra ngoài dạo chơi, để cho các hoàng tử kiến thức mỹ mạo của nàng, những cái khác trừ tài nghệ của nàng ra, ta thật sự cũng không biết được cái gì có liên quan đến nàng ta nữa. Nàng đa tài đa nghệ, nổi bật trong tất cả các các tiểu thư kinh thành. Nhưng... hiện tại ta đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không quá thích hợp. Nữ hài tử có chút tài nghệ đương nhiên là tốt, nhưng tài nghệ của nàng cũng không phải có chút quá tình thông sao. Bình thường nhà giàu người ta đều bồi dưỡng tiểu thư nhà mình như thế này sao? Hiện tại xem ra cũng không phải ai cũng như vậy. A Nam khẳng định không tình thông vũ đạo, Hà Tử Ngư sẽ không

đánh đàn, Tiền Bảo Bảo thì có lẽ hát không hay...

Mà Phùng Yên Nhi... Nàng cơ hồ là toàn tài, mà vũ đạo của nàng lại là một thân tuyệt kỹ.

Ta nhìn nàng một cái, "Trẫm sao lại không thương Yên nhi của ta?", ta cười, nhìn nàng quỳ gối, ngẩng gương mặt trang điểm tỉ mỉ kia lên nhìn ta, "Nàng là phi tử xinh đẹp nhất trong hậu cung của trẫm, lại đa tài đa nghệ không có người nào có thể sánh kịp, trẫm không thương nàng thì còn thương ai?"

Khi nói lời này, ta đột nhiên cảm thấy có điểm nghi hoặc, nàng thật là nữ nhân xinh đẹp nhất trong hậu cung sao? Hôm nay, ta đột nhiên phát giác, miệng lưỡi của Phùng Yên Nhi rất lợi hại. Trước kia, ta cảm nhận cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hiện tại thoạt nhìn như là một lưỡi dao sắc bén.

Ta lắc đầu, làm cho chính mình thanh tỉnh bình tĩnh lại. Hôm nay, ta làm sao vậy?! Chẳng lẽ, chúng ta cứ như vậy mà bắt đầu giao phong?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kê đơn

Phụ hoàng từng giáo dục chúng ta, người nói, làm người, vô luận là đế vương hay dân thường, kiên nhẫn cùng kiên nghị đều là phẩm cách quý giá nhất để thành công. Hai điều này, những đứa nhỏ sinh ra đã sống trong phú quý như chúng ta hoàn toàn khuyết thiếu.

Từ khi trùng sinh tới nay, ta thường kiểm điểm chính mình, phát hiện ta đều khuyết thiếu hai điểm này.

Trước kia, ta thường thiếu kiên nhẫn, một việc nhỏ cũng nổi trận lôi đình. Ngoại trừ Phùng Yên Nhi, ta đối với bất cứ ai đều không có kiên nhẫn. Đây chính là nguyên nhân dẫn đến kết quả thảm trọng kiếp trước của ta.

Nay trong lòng ta đã có mục tiêu, ta đem hai chữ kiên nhẫn khắc thật sâu vào đáy lòng. Vô luận hiện tại, ta dù không thích Phùng Yên Nhi đến mấy, cũng không thể bốc đồng giống như trước, đem hết mọi cảm xúc thể hiện ra mặt.

Chính là, hiện tại ta phát hiện, khi đối mặt với Phùng Yên Nhi, chữ "Yêu" kia ta không thể nói nên lời. "Yên nhi biết mà, trẫm vẫn thích Yên nhi nhất", ta nói. Hy vọng cứ như vậy là xong chuyện.

"Hoàng Thượng yêu Sờ tu dung", Phùng Yên Nhi khẳng định nói.

"Làm sao có thể", ta tiếp tục giả cười, "Sờ tu dung không giống Yên nhi có thân hình mềm mại như vậy". Trong lòng ta một trận chua xót, nguyên bản, ta yêu nhất nữ nhân mềm mại. Nhưng A Nam thân hình gầy gò yếu ớt, chống đỡ thân thể yếu đuối đầy xe. Thế sự khó lường, người ta không biết cái gì quan trọng với bản thân nhất cho đến khi nhận ra thì đã quá muộn.

"Nhưng Hoàng Thượng thà rằng nghe Sờ tu dung đánh đàn, cũng không chịu xem Yên nhi khiêu vũ", Phùng Yên Nhi liền bỏ nhào vào ta.

Ta đến bây giờ vẫn không cho nàng đứng lên.

Ta không đẩy nàng ra, trái lại néo néo mặt của nàng, mặt của nàng vẫn như vậy, làn da non mịn, vô cùng mịn màng. "Đó là bởi vì nàng không cần luyện tập, tùy thời đều có thể nhảy cực đẹp. Không, Yên nhi cho dù không khiêu vũ, chỉ đứng ở nơi đó, cũng là nữ tử xinh đẹp nhất", ta thuận miệng dỗ nàng, "Trẫm cũng không muốn làm nàng quá mệt mỏi", ta lại bổ sung một câu. Ta phát giác những câu dỗ dành này đã sớm thành thói quen.

Nếu như ta cũng nói như vậy với A Nam, A Nam sẽ có phản ứng gì đây? Ta nghĩ nghĩ, nhin không được buồn cười. Nàng không giống với các nữ nhân khác, A Nam luôn cho người ta cảm giác khác biệt.

"Hoàng Thượng cũng sẽ mang thiếp đi ra sông cầu bình an chứ?", Phùng Yên Nhi đáng yêu ngẩng đầu lên nhìn ta, ta phát giác nàng biết ta thích động tác này của nàng.

"Đương nhiên, nàng không đi, hậu cung này ai còn xứng đi? Khi đó, nàng thay trẫm chiếu cố hảo mẫu hậu, thảo mẫu hậu niềm vui là có thể."

"Thiếp muốn khiêu vũ!", nàng nói, "Ca hát cũng biết, cho dù đánh đàn thiếp cũng có thể. Hoàng Thượng thích cái gì?", nàng tiếp tục trông mong nhìn ta. Nàng quyết tâm muốn cùng A Nam phân định thắng thua.

"Cái gì cũng tốt, tài nghệ của nàng, trong hậu cung này không ai có thể so sánh", ta có lệ nói, "Đúng rồi, nàng phái người đi đến Đồng Tước dọn dẹp một chút, đến lúc đó chúng ta vào trong đó thưởng yến".

"Nhưng Hoàng Thượng khâm điểm Sờ tu dung đánh đàn, vì sao không điểm cho thiếp đánh đàn?", Phùng Yên Nhi làm nũng, "Thiếp biết cảm nghệ của Sờ tu dung rất tốt, không cần luyện đã hơn thiếp rồi. Nhưng Hoàng Thượng nghe thiếp đánh đàn một chút cũng không ảnh hưởng đến nhã hứng của

Hoàng Thượng".

Ta sững sốt, suy nghĩ một chút, "Sở tu dung không cần luyện? Nàng biết Sở tu dung không luyện đàn sao?". Chẳng lẽ, tiểu nha đầu này đem lời của ta nói vào tai này ra tai kia a! Kêu nàng luyện cầm, cư nhiên tuyệt không để bụng!

"Nàng a", Phùng Yên Nhi cười khanh khách, "Thiếp mới từ chỗ nàng đến, nàng giống như thật nhân rồi, dường như đang làm chuyện gì đó ở bên bức tường. Thiếp cũng biết xấu hổ nên không quấy rầy nàng, tới đây gặp Hoàng Thượng".

Trong lòng ta lộp bộp một chút, lần trước thấy A Nam, cũng thấy nàng ngồi xổm bên bức tường, sau lại xấu hổ chật vật, cư nhiên đã quên xem xét nàng ở đó làm gì.

Phùng Yên Nhi luôn luôn sát ngôn quan sắc, nhìn ta mỉm cười, "Hoàng Thượng không biết sao? Sở tu dung thích thảo dược".

Phùng Yên Nhi đi rồi, ta nhìn nàng, khoe miệng gọi lên một tia cười lạnh.

Nàng còn tưởng rằng ta không chú ý.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt phù thũng quý dị của A Nam, ta đã cảm thấy A Nam có chút thần bí. Mỗi khi đến mùa đông, nàng thường thường ho khan sinh bệnh, cũng không có ai trị liệu cho nàng, sau đó thì tự nhiên tốt lên. Người nàng tuy gầy gò nhưng ánh mắt lại luôn sáng rực có thần, so với người khác thì tinh lực nhiều gấp bội. Huống chi ta thường nghe người ta nói A Nam là yêu nữ, trong lòng lại thêm chút không được tự nhiên. Lúc này lại đột nhiên nghe được A Nam thích được liệu...

"Nhr Ý, người nói Sở tu dung có phải thật sự là yêu nữ không?", ta đột nhiên hỏi Nhr Ý bên cạnh.

Lúc này trong phòng chỉ có hai người, hấn cùng ta giống nhau, lẳng lẳng, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhr Ý hoảng sợ, không dám tiếp lời, thành thành thật thật đứng nhìn ta.

Ta nghĩ một chút, đứng lên, "Đi, chúng ta đi nhìn xem", ta vừa nói chân liền hướng tới nơi A Nam đang ở.

Lần này, ta tới mà không báo trước, Trường Tín cung trung hoàn toàn không có chuẩn bị, thủ vệ tiểu thái giám vừa định thông bẩm, ta đã đi vào trong viện của A Nam.

"Hoàng Thượng giá lâm", tiểu thái giám ở phía sau kéo dài âm thanh chói tai.

Thời gian gấp như vậy chỉ đủ để A Nam từ trong phòng chạy ra, làm gì còn thời gian thay quần áo, rửa mặt lau tay sạch sẽ.

"Miễn lễ", trước khi nàng nói ta liền giành nói trước, hơn nữa vài bước liền đến trước mặt nàng, tùy tiện nhéo nhéo bàn tay ẩm ướt của nàng. Vừa rồi quả nhiên nàng đang làm gì đó trên đất, trên tay còn lẫn bùn đất chưa tẩy sạch.

"A Nam, nghe nói nàng trồng thảo dược?", ta thông thả đi đến góc tường, phải tốn chút khí lực mới có thể giả bộ dường như không có việc gì, nhìn những cây cỏ cỏ này ta cảm thấy có chút không được tự nhiên. A Nam quả nhiên có chút khác thường, trong cung loại dược liệu này nàng cũng trồng được. Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, nàng liền dịch dung thay đổi diện mạo gạt người.

Nàng tinh táo lại tinh thần, "Cái kia a, là có sẵn ở Trường Tín cung", nàng đứng ở bên người của ta, "Lá cây to bản này là Thanh Diệp, trị thương phong; bên kia cỏ xuyên cùng cỏ xa tiền tử, có thể cầm máu; bên kia tỏa ra hương thơm ngào ngạt là Tiểu Hoa, là cây kim ngân; còn lại là Bạc Hà, thanh lương có thể pha trà...".

Nàng nhát nhát giới thiệu cho ta, cuối cùng nói cho ta biết, "Trường Tín cung căn bản không có người ở lại, khi bị chút bệnh phong hàn thông thường hay bị thương nhẹ cũng có thể dùng chút thảo dược này. Sau thiếp lại vào đây, có một mình thật không thú vị, không được nuôi chó mèo, cảm thấy có thể thấy vật sống như vậy mỗi ngày cũng có ý nghĩa hơn, cho nên liền tiếp tục chăm sóc chúng nó", nàng nhìn nhìn ta, lại nhỏ giọng thêm một câu, "Không có loại thảo dược nào đặc biệt, thật sự đều chỉ là thảo dược thông thường".

Nàng thật sự thông minh, vừa nói đã biểu lộ hết ý tứ. Ta nhìn nàng cũng có chút tâm ý, khó có được nàng cẩn thận hướng ta giải thích nhiều như vậy.

Mặt ta run rẩy một chút, ta đây là làm sao vậy? Uống qua một lần câu hôn, liền

trở nên đề ý như vậy sao? Ta nhìn A Nam, đôi mắt của nàng to tròn hắc bạch phân minh, còn thật sự nhìn ta chăm chăm. Cẩn thận, nghi hoặc, còn có... đề phòng.

"Hoàng Thượng nếu không thích, thiếp sẽ cho người nhổ nó đi", nàng nói.

"Không, không cần!", ta vội vàng nói. Ta đã thương cái trán của nàng, sau lại không gọi người truyền ngự y. Miệng vết thương trên trán của nàng có thể nhanh được như vậy, đại khái vẫn là nhờ vào những thứ thảo dược nàng tự tay trồng này. Nơi này không có dược liệu tốt, cho nên miệng vết thương mới có bộ dạng không tốt. Nàng một người tịch mịch, lấy việc chăm sóc thảo dược làm lạc thú, ta sao có thể cướp đoạt điểm khoái hoạt nhỏ nhỏ của nàng đây? Là ta quá đa nghi.

Ta lảng tránh ánh mắt to tròn, vô tội của nàng, hướng vào trong phòng đi,

"Ngày ấy, trẫm nhìn thấy nàng ngồi xổm ở đó", ta nói.

"A, thiếp đang tưới nước cho chúng", nàng trả lời cực nhanh.

Nguyên lai là như vậy, nàng thật ra không để tâm thân phận công chúa của mình. Có lẽ đây gọi là cô được dẫn được.

"Nàng biết chút y dược?", ta hỏi nàng, thật là kỳ quái, trước khi trùng sinh, ta luôn cảm thấy, A Nam là một người tâm tư khó dò, sẵn sàng cho người khác một ly câu hôn, nhưng sự thật lại cổ tình trên cột tạ.

"Kỳ thật cũng không hiểu biết nhiều", nàng cười đi theo ta vào phòng, "Bất quá là nhìn mấy quyển sách mà thôi".

"Năm đó khi mới gặp trẫm, gương mặt của nàng lúc đó cũng là do dùng thảo dược sao?", ta hỏi, khẩu khí không khỏi có chút chua. Cuối cùng ta vẫn cảm thấy đó là biểu hiện nàng ghét bỏ những hoàng tử như chúng ta, bao gồm cả ta Nguyên Quân Diệu. Đứng vậy, tiểu nha đầu này vẫn luôn ghét bỏ ta, nghĩ như vậy một chút, ta có chút tức giận bất bình.

Những lời ta nói hôm nay dường như khiến nàng có suy nghĩ nào đó, nàng không có trả lời ta, đi trước vào pha cho ta một ly trà. Sau đó nhợt nhạt cười, đem nước trà đưa tới trước mặt ta, "Đó không phải thảo dược, chỉ là dùng dịch thủy của thiềm (con cóc) để rửa mặt. Chính là bạch tương dưới chân sau của nó, sau đó cho vào trong nước..."

Không biết nàng có nói sự thật hay không. Nhưng một công chúa tự nhiên biết việc này, quả nhiên có chút yêu khí!

Nàng đem trà dâng đến bên môi ta, "Hoàng Thượng có sợ hay không? Còn dám uống trà thiếp ngâm trong dược thiềm không?" Lúc này vẻ mặt nàng lại có một chút buồn bực. Mặt mày khỏe miệng tất cả đều là linh khí. Bộ dáng nàng như thế này này ta chưa bao giờ gặp qua, lập tức có chút ngần ngại.

Ta nhất thời không tiếp cái chén trên tay nàng, tay nàng có chút quật cường cũng không thu hồi. Trên bàn tay bạch ngọc của nàng là ly trà tròn bóng, bích thanh hương khí, trong chén còn để trầm vài lá trà, còn có màu vàng của Hoa Nhị ở phía trong chén nhẹ nhàng, bông bênh như vân vụ.

Ngay cả trà cũng gọi phong cảnh như vậy.

Nhưng việc này không đúng! A Nam không thể nào cười với ta, nhưng hiện tại nàng đang cười! Hơn nữa nụ cười của nàng lại tươi rói đẹp đẽ, câu lòng người như vậy!

Ta khàn trương đứng lên, cảm giác trong người nóng lên, thế nhưng lúc này mồ hôi đã ướt đầm áo ta!

Ta có nên tín nhiệm A Nam vô điều kiện hay không? Tiểu yêu nữ này sẽ không hạ cổ hoặc hạ độc ta chứ?

Ta lại ngây người một lát, dường như suy nghĩ rất nhiều, lại dường như không suy nghĩ gì cả.

A Nam đang chờ ta, thực chắc chắn.

Ta đưa tay ra, lập tức cầm lấy ly trà trong tay nàng.

"Đây chính là dược trà a", nàng nhắc nhở ta, bốn cợt chờ xem kịch vui.

Ta ngẩng đầu uống cạn ly trà.

Nàng ngây dại, ngay sau đó cúi thấp đầu, cắn môi, vụng trộm cười, nụ cười ấy chợt lóe lướt qua. "Là trà táo", nàng nhanh nhẩu nói. Tựa hồ là muốn cho ta an tâm, "Nếu Hoàng Thượng lo lắng, có thể cho Hoa thái y kiểm tra".

Ta không cảm nhận được hương vị trà, chỉ cảm thấy sau khi uống ly trà này xong, toàn bộ thể xác và tinh thần liền thoải mái rất nhiều. Nàng vẫn là hương ta kẻ đơn, nhưng chẳng qua không phải độc dược. Có lẽ nàng chính là muốn thử ta, xem ta có thể uống hay không. Nhưng lần này ta nghĩ, ngay cả câu hôn đều uống thì còn sợ thứ gì nữa sao? Huống chi đây là A Nam đưa cho ta. Ta đã không thể tin tưởng người nào nữa, nếu ngay cả A Nam cũng không tin, thì còn có thể tin cái gì đây?

Chính là, ta hy vọng, A Nam cũng có thể bởi vậy mà tín nhiệm ta.

Nàng ngưng thần nhìn ta, "Hoàng Thượng gần đây khí sắc không tốt, Hoa thái y có nói với Hoàng Thượng không?" Nói xong dường như nàng cảm thấy mình nói lỡ, hoang mang rối loạn cúi đầu, không chịu nhìn ta.

Thời gian giống như yên lặng, chỉ có từng cơn gió thỉnh thoảng thổi vào làm tung bay một góc màn cửa sổ, ta ngo ngắc nhìn nàng, thì ra cũng có thời điểm nàng chú ý đến ta, ta như thế nào vẫn không biết? Ta nghĩ nàng không thêm để ý ta đâu. Cái này có phải nàng cũng không oán hận ta như ta nghĩ, có phải ta vẫn còn cơ hội? Ta rút cuộc không có khí lực đi yêu, nhưng lại vẫn khát vọng được yêu.

"A Nam!", ta kéo nàng ôm vào trong lòng, đầu ta đặt lên bả vai nàng, tay đặt trên thất lưng tinh tể của nàng. Trên người của nàng duy nhất nơi này còn có một chút thịt, "Nàng sẽ không phụ ta đúng không?", ta nói, "Nàng thủy chung sẽ vì ta nhặt xác, mai tang cho ta đúng không?" Yêu cầu của ta cũng không nhiều, có điều này, ta đã thực cảm kích. Ta gắt gao ôm nàng thật chặt, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Ta nghĩ nàng bị ta dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hăm hại

Ta muốn xin lỗi vì đã oan uổng nàng nên ta ban thưởng cho A Nam vài sa la.

Loại vải này là cống phẩm Giang Nam, năm nay chỉ có một kiện duy nhất, nếu là lúc trước, tự nhiên sẽ là của Phùng Yên Nhi. Đưa cho nàng (Phùng Yên Nhi) để đổi lại là nụ cười giả dối nhất thời. Còn không bằng đưa cho người quan trọng, xứng đáng hơn.

Đúng vậy, ta không phải vô duyên vô cớ ban thưởng cho A Nam. Loại vải này may y phục rất đẹp, A Nam mặc nhất định rất đẹp. Nhưng còn một điều nữa, ta muốn dùng nó để điều động, sắp xếp thế cục trong cung.

Ta mặc kệ A Nam có cao hứng hay không, bởi vì ta mơ hồ cảm thấy những thứ này không hiếm lạ đối với A Nam, mà lạ ở chỗ ta đối với nàng rất là sủng ái. Trên thực tế, khi nàng tiếp nhận những thứ ta ban thưởng, dường như có chút thương cảm.

"Thích không?", ta hỏi.

"Thích", nàng thi thảo nói.

"Thích là tốt rồi, trăm muốn đêm thất tịch nàng sẽ mặc nó", ta nói.

"Mặc đêm Thất Tịch?", đầu tiên A Nam rất sững sốt, mặc danh kỳ diệu, sau đó mặt của nàng lập tức đỏ lên, ta phát giác A Nam rất dễ dàng đỏ mặt. Lúc trước cùng nàng khắc khẩu xung đột, ta cũng không chú ý tới.

"Quần áo này mặc vào thì đúng là có đẹp", nàng có điểm ấp a ấp úng, "Chính là, chính là... Chính là ban đêm ở bờ sông trên đài cao mặc cái này thì có chút lạnh", nàng rất là thật tình.

Ta không biết nói gì hơn.

Tiểu nha đầu này cũng thật không hiểu phong tình, đồ tốt như vậy, còn có thể nói ra lời sát phong cảnh đến thế. Nếu là nữ nhân khác tuyệt đối sẽ không như vậy.

"Trăm thích nhất là ngắm trăng, bên dưới là dòng sông trong vắt chảy qua, dáng người yếu điệu của la y nữ tử. Như thế nào, Sở tu dung không muốn làm cho trăm cao hứng sao?". Ta thuận miệng nói vậy, vừa nói xong lập tức đen mặt. Khi nói những lời này ta biết sẽ hù dọa nhiều người.

Quả nhiên A Nam không nói thêm cái gì, chỉ đang cầm mảnh vải kia ngăn người. Tiểu nha đầu đáng thương, chắc hẳn là đang rất khó xử. Lòng ta có một chút đắc ý.

Ta sủng ái A Nam, lại một lần nữa truyền khắp hậu cung. Một đám tần phi, vô luận là gia thế hay tướng mạo, đều bắt đầu tìm mọi biện pháp để làm ra một bộ y phục long lẫy, đẹp đẽ. Ta nghe nói Phùng Yên Nhi đã vận dụng thế lực của Phùng gia, mọi nơi cướp đoạt, muốn tìm một bộ y phục tốt hơn để so sánh với A Nam. Ta đang chờ đợi, nếu không ai ra tay, thì kế hoạch của ta không phải đã thất bại sao?

Năm ngày sau việc ta chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Khi ta đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Đột nhiên mẫu hậu phái người mời ta đến Khôn Trữ cung. Ta biết, nhất định đã xảy ra chuyện. Ta nhảy dựng lên, trò hay bắt đầu diễn.

Lần này, bởi vì không phải ở dưới cây Bồ Đào, mà là ở trong phòng, cho nên ta vừa vào cửa, liền cảm thấy không khí so với lần trước âm trầm hơn nhiều.

Mới đi qua cửa, ta liền nhìn thấy thân thể nhỏ bé gầy gò của A Nam đang quỳ ở trong Khôn Trữ cung.

Trong phòng đứng rất nhiều người. Phùng Thực phi, Hà chiêu nghi đều ở đây, ngay cả Tiền chiêu dung cũng không buông tha cơ hội tốt như vậy. Còn có vài tần phi khác mà ta cũng không biết tên rành rồi đến xem náo nhiệt. Trong cung này có một chút gió thổi cỏ lay cũng không thể che giấu được.

Trong đám người ấy ta thấy được một người đặc biệt, đệ đệ Phùng Yên Nhi - Phùng Mai. Phùng Mai lúc này khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, bởi vì chưa qua lễ đội mũ (lễ trưởng thành của nam nhân thời xưa), mọi người đều đem hân trở thành tiểu hài tử. Ít nhất đối với ta là như thế, hân ngẫu nhiên tiến cung thăm tỷ tỷ, không cần thông báo với ta. Đây đều là ta đặc biệt cho phép.

Lúc này, hân đứng bên người mẫu hậu, trên mặt là biểu tình co quắp. Lần đầu tiên ta ý thức được, hân không phải đứa nhỏ, lúc này vóc người hân đã rất

cao lớn, mặt trắng đáng tron, mi thanh mục tú, một bộ dạng tuấn tú.

Chỉ có A Nam một người đang quỳ, những người khác hoặc ngồi hoặc đứng. Rất nhiều người trong mắt có chút vui sướng khi người gặp họa.

Ta lập tức đau lòng, nền gạch vừa cứng lại vừa lạnh, đầu gối nàng chỉ toàn là xương không có thịt, nàng không đau sao? Ta hơi quá đáng, làm cho A Nam thành cái đích cho mọi người ngắm. Nhưng ta cũng là bất đắc dĩ, mong A Nam trăm ngàn không cần giận ta a.

"Mẫu hậu", ta nhìn thoáng qua mẫu hậu uy nghi ngồi trên ghế.

Mẫu hậu nhìn thấy ta bước vào cửa cung, nhìn chăm chăm vào ta, lúc này, nàng đột nhiên nở nụ cười, "Hoàng thượng tới!". Trong giọng nói có chút kỳ kỳ quái quái ý tứ hàm xúc.

Ta tiến lên đi về phía mẫu hậu hành lễ, mẫu hậu phát phát tay nói, "Mau đến xem hôm nay Mị nhi đưa thứ tốt đến cho tỷ tỷ hân!"

Mẫu hậu nhắc lên kiện nhũ đồ bạc sắc, theo tay mẫu hậu từ từ hiện ra một loại màu sắc sáng mờ như Lưu Hỏa. Lúc này ta mới nhìn rõ, đây là một bộ cung trang vô cùng diễm lệ, chói mắt. Giống như mây bay nước chảy, mặt trên thêu tiên hạc Bạch Vũ.

"Thật đẹp!", ta nói lời tự đáy lòng, trong lòng lại âm thầm phỏng đoán, Phùng gia thật là có bản lĩnh, không biết từ nơi nào là tìm được một bộ y phục như thế ngay cả ta cũng chưa thấy qua.

"Thứ này gọi là gì?", mẫu hậu nhìn Phùng Yên Nhi. Ta lại thừa cơ nhìn thoáng qua A Nam đang quỳ trên mặt đất. A Nam thoát nhìn rất là khản trương, hai tay nắm chặt, nàng giống như không chú ý chúng ta đang nói gì, chỉ cúi đầu nghiên cứu mặt đất.

Nàng còn đang chờ đợi trách phạt, không có tâm tư nghe chúng ta nói gì.

"Bất quá chỉ là kiện sa sam tử thôi, chính là màu sắc sáng rõ chút mà thôi", Phùng Yên Nhi khiêm tốn cười, "Kỹ thuật cũng không được tốt, chỉ là thêu mấy tiên hạc, không thể so với kiếm điệp tình thâm". Lời của nàng rõ ràng có chút chua, vừa nói vừa hờn dỗi nhìn ta liếc mắt một cái. Lúc này ta này mới hiểu được, thì ra kiện y phục ta cấp A Nam có thêu bướm hoa, ngụ ý đúng là kiếm điệp tình thâm.

Ta lập tức cảm thấy có chút ngượng ngùng, vụng trộm liếc mắt nhìn A Nam một cái, nàng vẫn là vẻ mặt có chút khản trương kia, dường như không nghe thấy bất cứ điều gì. Tiểu nha đầu này không phải là bị dọa sợ chứ, chẳng lẽ nàng không tin tưởng ta một chút nào sao?

Mẫu hậu khanh khách cười rộ lên, cố ý khoa trương nhăn mũi, "Ta hôm nay cũng không có ăn chanh a, sao lại nghe chua vậy?"

Mọi người trong phòng đều nở nụ cười, ta cũng chỉ hắc hắc hai tiếng. Về mặt mẫu hậu không những không giương cung bạt kiếm mà hoàn toàn tương phản, thật ra thấp phần nhẹ nhàng. Nhưng A Nam rõ ràng còn quỳ trên mặt đất, chờ mẫu hậu trách phạt. Có nhiều khi ta thực không hiểu mẫu hậu, không biết nàng rốt cuộc đã biết cái gì hay là chưa biết cái gì.

"Người mặc kiện sa sam tử này hôm đi Đồng Tước đài đi", mẫu hậu hướng Thục phi nháy mắt mấy cái, "Ta đảm bảo ngày đó ngươi là người nổi bật nhất, không ai có thể so sánh với ngươi". Lời nói này dường như còn hàm chứa một ý nghĩa khác.

Ngày đó ta nói chuyện với A Nam ở Trường Tín, đúng là rơi vào tai mẫu hậu không thiếu một chữ, mẫu hậu đây là ở nhắc nhở ta cái gì? Người hầu hạ A Nam đều là người do mẫu hậu phái tới, cũng không trách được người có thể biết hết mọi chuyện!

"Hôm nay đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra?", ta trầm mặt.

Mẫu hậu liếc ánh mắt về phía Hà Chiêu Nghi, mang theo một phần trào phúng, "Nói đi!"

Quả nhiên lại là nàng!

Hà Từ Ngự tiến từng bước về phía trước, quỳ trước mặt ta, "Là Sở tu dung không tuân thủ nữ tắc, bị thần thiếp phát hiện, nói cho Thục phi nương nương..."

Có lẽ thấy ta lộ ra mấy phần không vui, Phùng Yên Nhi cũng cuống quýt xuống, "Việc này có liên quan đến đệ đệ của thần thiếp, thiếp không dám tự tiện, cho nên cùng đệ đệ đến nơi này của mẫu hậu nhờ mẫu hậu phân xử".

Không tuân thủ nữ tắc! Thật sự là kỳ quái, đây không phải lần đầu tiên ta nghe được người khác nói A Nam như vậy. Ta không thích nghe từ này, thật sự không thích nghe. Trong hậu cung điều cấm kị nhất đó chính là nữ nhân hậu cung tiếp xúc với nam nhân khác, nhưng đến đây ngẫm lại chắc chắn có điều không đúng. Nếu như là trước kia, khi nghe người khác nói từ này, ta sẽ nổi trận lôi đình.

A Nam quỳ ở nơi đó, không biết suy nghĩ cái gì, đầu nàng thậm chí cũng chưa nâng một chút, chính là hai bàn tay vẫn gập gao nắm thật chặt. Ta biết rõ hết thấy những chuyện này đều là một cái bẫy, nhưng cái bẫy này lại do chính ta cố ý tạo ra. Trong lòng A Nam không sợ một chút nào sao? Sợ một chút cũng tốt a.

Ta ngốc lăng nhìn nàng, không biết vì sao, ta hiện tại cư nhiên không phát hỏa được. Nữ tắc! Thật sự là kỳ quái, ta từng hoài nghi A Nam không tuân thủ nữ tắc, thậm chí bởi vì vậy mà làm nàng bị thương. Nhưng cuối cùng người phản bội ta lại là Phùng Yên Nhi, người mà ta hết lòng yêu thương, tin tưởng lại là người đưa ta vào chỗ chết, sau đó đi tìm hoan cùng nam nhân khác. Có lẽ còn có Hà Chiêu Nghi, ta nhớ rõ nàng trốn về nhà mẹ đẻ. Ta còn nhớ rõ ở thời khắc cuối cùng khi ta đi nhờ sự giúp đỡ cũng không thấy Hà gia ra mặt. Đây cũng là một loại phản bội đi! Cái gì mà không tuân thủ nữ tắc? Ta thật

sự hoài nghi.

"Tần phi trong cung không thể tiếp xúc với nam nhân khác", Hà chiêu nghi lớn tiếng nói, "Thần thiếp nhìn thấy Sở tu dung cùng một nam tử đứng nói chuyện hồi lâu. Cảm thấy kỳ quái, liền đi nói cho Thục phi".

Ta nhìn nhìn Phùng Mai.

Phùng Mai cũng lập tức quỳ xuống.

Ta hiểu được.

"Sở tu dung, người vì sao chạy đến nơi đó, người không biết đoạn đường đó là trẫm đặc biệt cho phép đệ đệ của Thục phi vào cung đi sao?", ta đen mặt.

Đệ đệ Phùng Mai của Phùng Yên Nhi, vẫn cùng tỷ tỷ thập phần thân mật, lúc trước ta nghĩ rằng, đệ đệ cùng tỷ tỷ thân mật cũng là nhân chi thường tình. Thêm vào đó khi hân còn nhỏ bộ dạng môi hồng răng trắng, chọc người yêu thích, ta lúc đó xem như có chút yêu ai yêu cả đường đi. Ta nghĩ đến người thân đi lại một chút cũng không ngại, cho nên đặc biệt cho phép hân tùy ý vào cung theo hướng phía đông đến thẳng Trích Tinh Các.

Các tần phi khác đều biết việc này, vì tránh hiềm nghi, bình thường sẽ không đi đến con đường phía đông. Chỉ là A Nam, chẳng lẽ nàng không biết sao?

A Nam lại rất bình tĩnh trả lời, "Cái gì là đường phía đông? Thần thiếp cũng không biết ở địa phương nào. Thần thiếp chỉ là đi dạo sau đó nhìn thấy Phùng gia tiểu thiếu gia, ngay lúc đó thì thấy Hà chiêu nghi cùng cung nhân đi phía sau".

Không đợi nàng nói xong, Hà chiêu nghi liền đánh gãy lời nàng, "Nhưng người đứng cùng Phùng công tử nói hồi lâu, còn nói nói cười cười, cung nữ thái giám đều thấy".

A Nam lại không nói gì, cúi đầu, lần này nàng lại nghiêng cứu cạp váy của mình.

Ta thật sự là hận tới ngứa răng, A Nam luôn bày ra bộ dáng này, nàng giống như cái gì cũng đều không ngại, lười biện giải. Nàng như vậy, thay vì nói là không để ý đến lời nói của Hà chiêu nghi, thì phải nói là đang khinh thường ta. Nàng chung quy vẫn không tin ta.

"Phùng công tử tuổi tuy nhỏ, nhưng Sở tu dung nhìn cũng xấp xỉ tuổi hân đi? Để cho người khác nhìn thấy thì không thích hợp. Thần thiếp cũng không có ý gì khác, chính là muốn để Thục phi tỷ tỷ nhắc nhở Sở tu dung một tiếng". Hà Tử Ngư cư nhiên cũng có thời điểm thông minh. Nàng đây là nói cho mọi người biết, việc này cũng có một phần của Phùng Yên Nhi.

"Chuyện này là như vậy", Thục phi lên tiếng, "Mai nhi đến nơi này đưa xiêm y cho thần thiếp, thần thiếp thuận miệng nói hoa viên có Hà Hoa mới nở, còn có Lục Hà, hân còn có tâm tính tiểu hài tử, liền nói muốn nhìn. Thần thiếp nghĩ giữa trưa nóng bức, cũng không có ai đi dạo vườn vào lúc này, liền cho hân đi. Ai ngờ gặp được Sở tu dung cũng đang đi dạo. Không biết như thế nào bọn họ liền tán gẫu. Cũng là Hà chiêu nghi cảm thấy Sở tu dung cùng đệ đệ nói chuyện có phần không ổn, thiếp cũng không dám giấu diếm, liền đến chỗ mẫu hậu để người quyết định. Mai nhi cũng ngày càng lớn, việc này cũng là thần thiếp không tốt, không quản giáo đệ đệ cho tốt".

Phùng Yên Nhi vẫn có thể nói được như vậy, nàng nói rõ ràng rành mạch như thế, người khác còn có thể chỉ trích cái gì? Huống chi việc đệ đệ nàng vào cung, cũng là do ta chấp thuận. Đệ đệ của nàng không hiểu chuyện thì cũng không có gì, nhưng A Nam không hiểu chuyện lại là một chuyện khác. Trong lòng nàng kỳ thật thực hiểu rất rõ điểm này đi.

Ánh mắt mẫu hậu nhìn ta cùng Phùng Yên Nhi hiện lên chút băn khoăn. Nhưng người cái gì cũng không nói.

Ta nên mở miệng. Lúc này lòng ta hơi hơi cười lạnh. Một đám người cùng diễn một tiết mục cũng nên đủ rồi.

Không nghĩ tới, vào lúc này, người luôn thờ ơ lạnh nhạt ở một bên - Tiền chiêu dung đột nhiên đứng lên, nàng tiến lên từng bước, quỳ xuống trước mặt ta cùng mẫu hậu, "Nô tì muốn nói ra suy nghĩ của mình".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lô đình

Mẫu hậu cười tủm tỉm, "Tiền chiêu dung nói nghe xem".

Ta cũng muốn nghe xem Tiền chiêu dung nói cái gì, đây là lần đầu tiên ta nghe được Tiền chiêu dung nói ra cái nhìn của nàng.

"Theo nô tì, việc này không thể chỉ đổ cho một mình Sở tu dung", Tiễn Bảo Bảo mở miệng liền nói như vậy, tuy rằng nàng dung mạo không xinh đẹp, kém rất nhiều so với nữ nhân trong hậu cung, nhưng trước mặt người khác không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, "Phùng gia đệ đệ tới nơi này thăm tỷ tỷ hẳn chắc cũng được một hai năm rồi. Điều này đã được cho phép từ khi còn ở vương phủ. Nói như thế nào thì Phùng gia đệ đệ cũng là người trong nhà, chúng ta đều sớm xem hắn thành thân đệ đệ bình thường nhà mình. Không nghĩ đứa nhỏ này là người ngoài".

Vừa nói, Tiễn Bảo Bảo vừa liếc mắt nhìn thoáng qua Phùng Yên Nhi, "Đây vốn là ân điển của Hoàng Thượng, không nên lấy đó làm nguyên nhân để sinh sự ở hậu cung. Đừng nói là Sở tu dung, ngay cả ta khi thấy Phùng gia đệ đệ, cũng phải tiếp đón nói chuyện. Không có đạo lý nào khi thấy đệ đệ nhà mình tựa như thấy tặc liền tránh đi. Nếu thật sự là như vậy, vừa bị người ta nói thành vô lễ, vừa cô phụ một mảnh hảo tâm của Hoàng Thượng. Tóm lại, nói chuyện hay không nói lời nào đều bị người khác lấy cớ mà sinh sự, không biết phải làm như thế nào mới là đúng?"

Nàng nói rất có đạo lý! Ngay cả A Nam cũng nâng mắt rất nhìn Tiễn Chiêu Vinh một cái. Các nàng không quen nhau, thật khó tin được nàng lại nói đỡ cho A Nam.

Tiến Bảo Bảo còn chưa nói xong, ánh mắt nàng đảo qua Phùng Yên Nhi, "Đây vốn là hảo ý ân điển của Hoàng Thượng, lại không được người khác hiểu. Ngay từ đầu, nên hảo hảo quy ước với đệ đệ nhà mình. Hoàng Thượng cho phép đi đường phía đông, thì không nên chạy đến nơi khác. Chính mình không tuân thủ, điều này không phải rõ ràng cố ý làm cho người khác vi phạm quy củ hay sao?" Nói xong, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Phùng Yên Nhi, "Nói là nói như vậy, nhưng Sở tu dung cũng có lỗi, nàng cũng đã trưởng thành lại không biết kiềm hãm chính mình, cố nhiên hành động thất nghi. Nhưng chúng ta làm tỷ tỷ không quản đệ đệ mình, cũng không thể thoát can hệ". Nói xong, nàng hướng ta cùng mẫu hậu dập đầu một cái, "Nô tì nguyện chịu trách phạt".

Rất được! Ta âm thầm cảm thán, ra chiều rất là cái cần, tỉ mỉ. Xem chừng trước kia nàng cũng hiểu đạo lý rõ ràng như vậy, cho nên mẫu hậu mới xem trọng nàng. Nhưng đến nay ta mới hoàn toàn nhận thức. Ta không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Tiến Chiêu Dung này từng câu từng chữ dường như là tự trách, kì thực khắp nơi chỉ hướng Phùng Yên Nhi và Hà Chiêu Nghi. Phùng Yên Nhi là loại người nào, làm sao mà nghe không hiểu được ý tứ trong đó.

Nàng lập tức nói rõ, "Là nô tì không quản giáo đệ đệ mình cho tốt, nô tì nguyện ý bị phạt. Tự phạt bổng lộc nửa năm. Nô tì về sau cũng sẽ nói rõ quy định trong cung cho đệ đệ". Phùng Mai cũng đã lớn, mùa xuân năm sau liền đi thi Trạng Nguyên, Phùng gia sợ là đã chuẩn bị tốt, cho nên cũng không cần luyến tiếc cái ân điển này.

Các nàng một đám đều thật sự thông minh! Nhưng các nàng tuyệt không biết được tâm tư ta lúc này.

Ta háng giọng, chậm rãi hỏi mẫu hậu: "Mẫu hậu, trầm nhớ rõ Sở tu dung mỗi ngày đều ở nơi này của người sao kinh, cũng phải sao đến sau giữa trưa một canh giờ". Ta đây là đang nhắc nhở mẫu hậu. Bởi vì trừ bỏ bất động thanh sắc mỉm cười, người cái gì cũng không nói.

"A! Đúng rồi!", mẫu hậu giống như vừa mới nhớ tới điều này, "Sở tu dung đúng là ở chỗ ta sao kinh xong mới đi ra ngoài".

Ta hiểu được, các nàng mỗi người đều biết điểm này, các nàng là cố ý hãm hại A Nam mà thôi. Mẫu hậu cũng là cố ý giả ngu.

A Nam mỗi ngày đều ở bên mẫu hậu sao kinh, sau đó liền hồi cung. Hà Chiêu Nghi cùng đám cung nhân chờ sẵn trên đường mà A Nam trở về Trường Tín cung. Các nàng tính thời gian vừa vặn để cho Phùng Mai cùng A Nam gặp nhau. Cái này thật đúng là bỏ vốn lớn a, thân đệ đệ Phùng Yên Nhi tự thân xuất mã, đến chứng minh A Nam lỗ mãng. Nếu như là trước kia, ta đã thật sự tức giận.

Nhưng hôm nay, cung nhân bên người A Nam, tất cả đều là người mẫu hậu phái tới, A Nam cùng Phùng Mai nói cái gì mẫu hậu đã sớm rõ như lòng bàn tay. Nếu có điểm khác thường nào, mẫu hậu sao có thể trấn tĩnh như vậy. A Nam không biện minh cũng là biết rõ điểm ấy, nàng rất rõ ràng việc này trong lòng mẫu hậu đã sớm biết, chỉ là chờ mẫu hậu có nguyện ý phân xử theo lẽ công bằng hay không. Mà chính nàng, chỉ cần nghe người phân xử thôi. Thêm nữa, nếu nàng thấy Phùng Mai mà không để ý tới, liền giống như lời Tiễn Chiêu Dung, đắc tội với khách nhân, lại chứng minh nàng mang tâm ý xấu, vẫn giống nhau bị phạt quý.

Sợ là trong lòng mẫu hậu đã sớm hiểu được, người là cố tình không nói lời nào mà thôi.

Tất cả mọi người đều cho mình thông minh, liền xem ta như một kẻ ngốc. Trước kia đúng là ta không biết thật, chuyện tình hậu cung lại phiền toái như vậy. Bất quá, đây chẳng phải là điều ta cần sao?

Ta làm bộ trầm ngâm một lát, "Sở tu dung".

"Dạ"

"Người đã biết chỗ sai của mình chưa?", thanh âm cố ý uy nghiêm.

A Nam nâng đầu, hướng ta nhìn một lát.

Ta trừng nàng.

"Thiếp đã biết sai", nàng lập tức nói, lại cúi đầu. Nhìn không ra trong lòng nàng suy nghĩ cái gì.

"Tốt lắm, người lại sao thêm bốn lần 《 kim cương kinh 》 vì mẫu hậu cầu phúc. Thất Tịch người cũng không cần đi Đồng Tước đài dự tiệc. Thành thật ở trong cung đóng cửa suy ngẫm". Trong lòng ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, haiz! Đồng Tước đài là ta tự an bài, ta vốn cũng không muốn để cho nàng đi

gây thêm nhiều rắc rối cho nàng.

A Nam lại cúi đầu "Dạ" một tiếng, không có gì là không tình nguyện.

"Người hiện tại có thể đi rồi, đi sao kinh đi, không sao xong không được nghỉ".

"Dạ", A Nam lại lên tiếng.

Nàng hướng ta đập đầu, cuối cùng còn hướng Phùng Thục phi đập đầu một cái nữa. Bởi vì hiện tại Phùng Yên Nhi có phẩm vị cao nhất hậu cung, hưởng thụ lễ nghi hoàng hậu. Lúc này, ta đều cảm thấy ủy khuất thay A Nam. Phùng Yên Nhi hại nàng, nàng còn phải tạ ơn Phùng Yên Nhi. Nếu là ta, khẳng định hận chết Phùng Yên Nhi, nhưng A Nam không có biểu hiện ra ngoài. Cuối cùng, nàng hướng Tiền chiêu dung gật đầu một cái, đây là tạ ơn Tiền chiêu dung vì nàng nói chuyện. Mặc kệ mục đích của Tiền chiêu dung hôm nay là cái gì, ít nhiều xem như cũng giúp A Nam.

Ta chú ý, lúc này Phùng Yên Nhi cùng Hà Tử Ngư lặng lẽ giao tiếp bằng ánh mắt mang ý cười. Xem ra, các nàng đã được như nguyện. Quả nhiên hậu cung hiểm ác. Nếu là trước kia, ta sẽ không nhầm chán đến mức chú ý quan sát cử chỉ nhỏ nhặt của những nữ nhân này.

A Nam được sự cho phép, liền đứng lên. Bởi vì quý lâu, lúc này tự nhiên đứng lên, nàng liền lay động một chút. Cung nữ liền đi lên giúp đỡ nàng một phen.

Ta nhìn cung nữ dìu A Nam, khắp khiêng đi ra Khôn Trữ cung. Vừa đến ngoài cửa, nàng liền xoa xoa đầu gối.

Nàng thủy chung ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn ta một cái, tiểu nha đầu này thật tuyệt tình a!

Ta làm bộ như không nghe thấy mẫu hậu hướng ta cười quý dị, ta ngẩng đầu, lớn tiếng kêu: "Hà chiêu nghi!"

Hà Tử Ngư nhất thời bị dọa, đồng một tiếng quỳ xuống. Chút đắc ý tươi cười vừa rồi vẫn còn trên gương mặt nàng.

"Lời nói hàm hồ, uế ngôn hậu cung! Đây là tội lớn. Huống chi người dám hắt nước bẩn vào ấu đệ Phùng Thục phi. Người tội, và miệng hai mươi cái!"

Một tiếng thét chói tai thê lương vang lên.

Vài tần phi nhất gan không tự chủ được lui về phía sau.

Ta đã nghĩ đến việc phải trừng phạt miệng của Hà Tử Ngư đã lâu, hôm nay xem như tìm được một cơ hội tốt, huống chi nàng còn dám vu tội cho A Nam của ta! Không có đầu óc còn không quản tốt cái miệng của mình, hậu cung là nơi có thể tùy tiện nói về chuyện nam nữ hay sao? Bị vả miệng ở hậu cung này, so với đánh bằng roi còn nhục nhã hơn, Hà Tử Ngư nên nhớ rõ lần giáo huấn này. Chẳng lẽ nàng nghĩ nàng có núi để dựa vào, thì có thể tùy ý làm càn sao?

Bất quá đó cũng không quan trọng, cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của ta, hôm nay trừng phạt nàng, là cho nàng một cảnh cáo, cũng là cho nàng một cơ hội. Về sau phải xem chính nàng có hiểu được việc phải thu liễm lại hay không.

Đến lúc này, Hà Tử Ngư hồi cũng không còn kịp. Nàng bị nội giám kéo đi ra ngoài, kéo ra rất xa, thỉnh thoảng nghe được tiếng khóc đột nhiên vang lên.

Ta nhìn một đám người ở Khôn Trữ cung lúc này. Các nàng một đám xanh mặt, hiển nhiên bị ta dọa sợ. Ngay cả Tiền chiêu dung cũng lặng lẽ lui về phía sau. Các nàng rất ít khi thấy ta nổi trận lôi đình như vậy, đều nổi lên chút sợ hãi.

Ta lạnh lùng quét một lượt qua tất cả, "Việc này trăm cũng có trách nhiệm, là trăm sơ sót", ta nói, "Bất quá mới vài ngày không thấy, Mị nhi đã lớn như vậy rồi. Tiền chiêu dung nói rất đúng, trong cung ai cũng xem hân là đứa nhỏ, đã thành thói quen. Dám nói hươu nói vượn, là những người rắc tâm bất lương. Như vậy đi, về sau Mị nhi sẽ không thể tùy ý vào cung nữa. Sắp trưởng thành rồi, cũng đến thời điểm vì Phùng gia Quang Tông Diệu Tổ rồi. Trăm nghe nói sang năm Mị nhi muốn tham gia khoa cử? Ở nhà cần cù học tập đi cho thật tốt". Việc này cứ như vậy dừng ở đây, ta không muốn nhắc lại nữa.

Ta không biết Phùng Yên Nhi lúc này cảm thấy thế nào, dù sao các nàng đều đã đi rồi về sau, mẫu hậu cười nói với ta: "Cái này đúng ý của người rồi chứ".

Ta ngồi yên không nhúc nhích. Ta không xử phạt Phùng Yên Nhi, nhưng từ nay về sau người nhà nàng tự ý tiến cung, cũng coi như tuyệt đường. Đây là cảnh cáo nhỏ đối với nàng, bất động thanh sắc, làm nàng không thể nói được gì.

Mẫu hậu miễn cưỡng ý bảo cung nữ đến đỡ người đứng dậy, "Ta hiện tại đã biết chủ ý của người", người một bên đứng lên một bên nói với ta, "Người không thích toàn gia của người kia. Cũng tốt, nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà, để phòng sớm một chút cũng tốt, nhưng đừng làm quá. Nếu Phùng gia lại an bài một nam hài khác tiến cung tới gặp tỷ tỷ, người cũng không thể ngăn cản hết. Trong cung nữ nhân cũng cần có nơi để dựa vào, không thể để người ta tuyệt lộ".

Lời mẫu hậu nói đúng, ta cũng nhớ rõ trước khi trùng sinh, Phùng gia vẫn cùng người trong cung liên hệ, ngoài Phùng Mị, còn có người khác, ta chưa từng đề ý, cũng không có ngăn trở. Về sau không thể như vậy được.

Còn có A Nam, thật sự là quật cường, tuy rằng biết là bị người khác hãm hại, nhưng nàng cũng không chịu biện hộ cho chính mình. Khó trách trước kia nàng luôn chịu thiệt. Đây là điểm không tốt của nàng, ta phải dạy bảo nàng lại điều này.

Rõ ràng là đã đúng với những gì ta mong muốn, nhưng sau khi ra khỏi cung của mẫu hậu trong lòng ta vẫn thập phần ghen khuấy. Ta cũng không gọi A Nam đến cùng ta dùng bữa, thật vất vả mới có chút thành quả, ta cũng không nên vội vàng.

Bất quá như vậy cũng tốt, trừ bỏ nghe nói Hà Tử Ngư tìm đến cái chết một hồi, hậu cung cũng hoàn toàn im lặng.

Ta vẫn kiên nhẫn đến buổi chiều, đuổi thái giám tới đưa thẻ bài hỏi ta muốn làm hạnh ai, ta tự nhiên không muốn lật thẻ bài của ai cả. Mặc kệ các nàng muốn suy nghĩ cái gì. Chờ khi không còn người khuấy rầy ta, lúc này mới thoát xiêm y, chỉ mặc một lớp áo đơn giản, đi thẳng đến Trường Tín cung của A Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nghe cảm

Không ngoài sở liệu, A Nam đang chuẩn bị đi ngủ, nghe tiểu thái giám thông báo, A Nam vội vàng đi ra nghênh đón ta. Ta không đợi nàng quỳ, liền nắm lấy tay nàng, "Thời tiết oi bức, trẫm ngủ không được".

Ngủ không được là thật, trong lòng ta kỳ thật có rất nhiều điều muốn nói với A Nam, muốn giải thích sự tình hôm nay với nàng, còn có những việc gần đây. Nhưng ta lại không khỏi suy nghĩ, hiện tại nói ra có sớm quá hay không?

A Nam không đáp lại, nàng buông mí mắt xuống, cắn môi không chịu nói.

"Không được cắn môi!", ta nói, biết là không nên xúc động, nhưng ngón tay không tự giác liền xoa đôi môi đỏ mọng của nàng.

Nàng bị ta làm cho hoảng sợ, rốt cục cũng nâng đôi mắt lên nhìn ta.

Ta sợ nàng cắn nát đôi môi trong suốt phần ngọn đỏ mọng kia. Trên đầu nàng còn quấn băng trắng, ta nhìn thấy mà đau lòng, nàng giúp ta khâu lại thân thể, ta lại làm cho nàng bị thương. Nếu nàng lại một lần nữa bị xước da đỏ máu, ta làm sao mà chịu được.

Tay của ta lướt qua đôi môi anh đào của nàng, một cảm giác tê dại lập tức theo đầu ngón tay xuyên thấu đến trái tim ta. Trái tim ta nhảy dựng lên, sau đó bất động, cả người đều cảm thấy không được tốt lắm. Có một loại ý tưởng đem thiên hạ trước mắt, toàn bộ xoa nắn một lần.

"Hôm nay trời nóng! Rất oi bức!", ta nói một lần nữa, ngay cả hô hấp đều trở nên có chút căng cứng.

A Nam hơi rụt lại làm cho sợi tóc bên tai nàng nhẹ nhàng lay động, "Ngày mai trời sẽ mưa to".

"Nàng làm sao biết!", lần này ta cảm thấy tốt hơn, A Nam cho ta cảm giác có chút thần bí, người khác nói nàng là yêu nữ, sao biết được hiện tượng thiên nhiên, chẳng lẽ nàng thật thông thiên đến thế?

A Nam quy củ cúi đầu, "Băng Thanh (k bix nó là cái gì) của thiếp làm bằng lê mộc, cùng cái khác không giống nhau, mỗi khi mưa to tiền nó cảm bản thượng sẽ gấp gấp ngưng lộ (hix câu này k hiểu lắm, có ai bix thì chỉ t nha), trước kia ở phía Nam chính là như thế".

Thì ra là thế, làm ta sợ nhảy dựng lên, xem ra, nguyên do là thế.

"Ta muốn nghe nàng đánh đàn", ta nói, "Nàng đã luyện mấy ngày nay, cũng nên có chút thành tựu".

Nàng chần chờ một chút, sau đó gật gật đầu, chỉnh đốn trang phục thi lễ,

"Vâng, Hoàng Thượng, bất quá đã lâu thiếp không đánh đàn, nên có chút trức trặc". Nàng dẫn ta đi vào phòng của nàng.

Nay nhìn lại phòng của nàng một lần nữa, căn phòng đã có chút nhân khí, có thêm không ít đồ đạc tuy là nhỏ nhặt linh tinh nhưng không còn trống trải như trước. Nàng dẫn ta vào thiên điện. Phòng thiết kế đơn giản, nhưng trong đơn giản lại có ý nhị. Trong phòng nhỏ màn cửa sổ đang buông xuống, có một cái lư hương Thanh Đồng, còn một cái cầm án để trên tháp gần cửa sổ.

"Không có bàn, chỉ có thể thỉnh Hoàng Thượng ngồi vào tháp", A Nam có điểm có lỗi.

Ta cũng cười giã, đi tới tháp, lập tức đi đến bên cửa sổ, vén màn che lên, ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc, ánh trăng mờ lung bị mây mờ che khuất, quả nhiên là trời muốn mưa to.

Cung nữ đi lên, một lần nữa đốt hương. Trong điện rộng rãi tỏa ra một làn sương trắng lượn lờ.

"Hoàng Thượng muốn nghe bài nào?", A Nam quỳ ở phía sau cầm án.

Ta ngồi xuống bên người nàng, cơ hồ có chút dồn dập, một tay nắm lấy tay A Nam đặt vào trong lòng ta, "Sao lại quỳ? Thương thế của nàng ra sao?". Tay ta vén ống quần của nàng lên, "Đầu gối còn đau không?", ta hỏi nàng.

Nàng hờ hững lắc đầu.

Đầu gối của nàng không sao, chỉ là có chút hồng hồng, có lẽ ngày mai sẽ hết. Mẫu hậu đề cho nàng quỳ thời gian không ngắn, cũng may không đến mức bầm tím, thương gân động cốt. Trong lòng ta lại có chút khó chịu, ôm lấy nàng, đặt lên trên đùi ta, để cho nàng dựa hẳn vào người ta. Cách một lớp áo mỏng manh, ta có thể cảm nhận được thân thể ấm áp của nàng dán vào ta, làm cho ta cảm nhận được sự ấm áp đã lâu không có này, sưởi ấm lòng ta trong ngày đông gió rét ấy.

Nàng thật sự tốt lắm, nếu có thể làm lại từ đầu, ta nguyện ý chậm rãi tìm hiểu nàng, yêu thương nàng. Đáng tiếc, hiện tại ta cũng không muốn vướng vào thứ tình cảm này nữa.

Ta lấy ra một lọ thuốc mỡ, bôi thuốc lên đầu gối của nàng. Bạch Từ này có màu xanh, tản mát ra hương vị nhẹ nhàng thanh khiết của Bạc Hà, cùng mùi hương tỏa ra từ trên người nàng thập phần hài hòa. Ta dùng đầu ngón tay lấy ra một chút thuốc, xoa xoa lên chỗ sưng đỏ trên đầu gối nàng.

A Nam có chút khó có thể tin nhìn chằm chằm tay của ta.

"Hôm nay thiếu chút nữa là trẫm cho người đánh nàng rồi". Là ta đã hù dọa nàng đi, "Các nàng ấy đồ oan cho nàng như vậy, sao nàng không biện bạch?". Ta làm sao có thể thật sự cho người đánh nàng. Chỉ là ta rất không thích cái biểu hiện hờ hững này của nàng. Biết nàng cùng Phùng Mai nói chuyện, trong lòng ta vốn có chút chua, huống chi, nàng bị xử phạt mà còn chẳng hề để ý.

Nàng cúi mắt, lại muốn cắn môi.

"Hử?", ta liếc mắt nhìn nàng, hừ mũi một cái.

Nàng không dám cắn. Ta lại thuận thế ôm chặt nàng vào lòng, "A Nam, nàng không cần quật cường như thế, có chuyện gì nàng có thể nói với ta, ta sẽ nghe". Nàng cùng người khác có thể nói nói cười cười, nhưng ở trước mặt ta liền làm biểu cảm bất hòa ngăn cách. Đúng là không công bằng.

Nàng chán chừ, dường như có chuyện muốn nói với ta, lại như có điều lo lắng.

Ta không bức nàng, chờ đến thời điểm nàng tự nhiên sẽ nói cho ta biết. Bức nàng, sẽ chỉ làm nàng cùng ta càng ngày càng bất hòa.

Chờ ta bôi thuốc xong cho nàng, A Nam lại không yên ở trong lòng ta. Nàng thoáng giây dụa, muốn đứng lên, trên mặt biểu cảm đông cứng, hi hi cười, "Hoàng Thượng, đề thiếp đánh đàn cho người nghe".

Ta không lên tiếng, cẩn thận thả ống quần nàng xuống, giấu đi đôi chân bạch ngọc thon dài kia. Ta không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy đôi chân của tiểu nha đầu này rất đẹp.

Nàng lập tức từ trong lòng ta đứng dậy. Đến cầm án ngồi xuống, không dám cựa vào đầu gối vừa mới được ta bôi thuốc. Trái lại đem cầm chuyển xuống dưới, đặt cầm lên đùi mình. Nàng ngẩn đầu, đôi mắt to tròn nhìn ta.

Đây là tư thái của cao thủ cầm kỹ mới có được, phong lưu tùy ý, tùy tiện gảy hồ cầm đã có thể thuận buồm xuôi gió. Ta mặc dù không hiểu cầm nghệ, nhưng cũng biết, xem ra cầm kỹ của A Nam không phải ai cũng có thể vượt qua.

Ta thối lui đến trên tháp, dựa vào tường, thỏa mãn hưởng thụ mùi thơm ngan ngát, lẳng lặng nhắm hai mắt lại, chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đàn nhẹ nhàng sâu kín cất lên, truyền vào tai ta. Nghe như tiếng mưa phùn bên tai, lời cuốn lưu luyến mùi hương, cỏ cây như được phủ một lớp màng mỏng ướt át, vạn vật không tiếng động. Tiếng đàn êm dịu, toàn bộ thân thể đều dần dần thả lỏng. Tiếng đàn quanh quẩn bên tai, một tác lại một tác thấm vào cốt tủy, một tia hóa nhập lòng ta. Đến khi hết thấy hóa thành vô hình, chỉ còn Thanh Sơn ở trước mắt, một gốc cây U Lan trong bùn đất lặng lẽ nở rộ.

A Nam!

Khi mở mắt ra, ta đã không biết đã trải qua bao lâu, A Nam an vị đối diện, ngơ ngác nhìn ta. Gương mặt nhỏ nhắn không có biểu tình, ẩn sâu một tầng suy nghĩ. Ta ngồi xuống, lúc này mới phát hiện trên người có một cái chăn nhưng. Ta đang ngủ. Sự khô nóng, khó chịu trên người không còn nữa, thật là kỳ quái.

"Hoàng Thượng, đêm đã khuya", nàng ở phía đối diện ta lên tiếng, cung kính hướng ta cúi đầu. Đây là ý tứ nhắc nhở ta, nàng đàn xong rồi, lập tức đã muốn ta đi.

"Bây giờ là lúc nào?", ta hỏi, kỳ thực tự trách mình như thế nào cứ như vậy mà ngủ. Có lẽ mấy ngày nay suy nghĩ nhiều việc, có chút mệt mỏi. Ta không sợ cùng người giao chiến, ý vào tuổi trẻ thân hình cao lớn, thích cùng người khác tranh đấu, xúc xúc, đấu vật đều là thứ ta thích. Nhưng hôm nay động não tính toán rất nhiều, liền cảm thấy đặc biệt nặng nề, không thú vị, thể xác và tinh thần mệt mỏi. Nhưng cứ như vậy mà ngủ ở trước mặt A Nam, vẫn là thập phần cổ quái.

"Đã qua canh ba", A Nam nói, lại đập đầu một cái. Nàng thực là muốn ta đi nhanh a.

Ta ngồi ngay ngắn, chú ý tới trong phòng có chút biến hóa, mảnh trường lúc này ta vén lên đã được hạ xuống, ta không nhìn thấy được nguyệt huy quang hoa bên ngoài cửa sổ. Trong điện vẫn còn sương trắng, cùng là mùi hương giống như trước. Chỗ nào không thích hợp đâu?

"Sở Tư Nam!", ta gọi to một tiếng.

Một chút kinh hoàng không dễ phát hiện chợt lóe lướt qua trên mặt nàng.

Trong nháy mắt ta như hiểu được điều gì. Không đợi nàng phản ứng kịp, ta một tay kéo nàng vào trong lòng.

Nàng bị kéo bất ngờ phát ra một tiếng kêu áp lực ngăn ngại sợ hãi.

Nàng giật mình một phen, ở ta trong lòng giãy dụa đứng lên, một đôi mắt to tràn đầy hoảng sợ nhìn ta.

Quả nhiên!

"Yêu nữ!", ta mắng một tiếng, tay ta giờ lên. Tiểu nha đầu trong lòng lập tức cứng lại, ngay sau đó mắt to gấu gao nhắm lại, hàng mi rung rung, một bộ dạng chuẩn bị bị đánh.

Hết chương 18

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn Từ Ný về bài viết trên: Yên My, tytyty Hôm qua, 20:06 Từ Ný Tổ phó Ngày tham gia: 21.11.2015, 17:38

Bài viết: 25

Được thanks: 100 lần

Điểm: 9.56

Re: [Cổ đại - Trùng sinh] Cung khuyết - Trịnh Lương Tiêu - Điểm: 11 Chương 19: Nảy lòng tham

Lòng của ta nhói đau một chút, lúc này nàng khóc ta còn cảm thấy dễ chịu hơn, nàng như vậy giống như không hề quan tâm ta muốn làm cái gì. Hiện tại so với trước kia không giống nhau, ta sao có thể nhẫn tâm ra tay chứ.

Kết quả ta nhẹ nhàng hạ tay xuống, dừng ở cái gáy của nàng. Sau đó dùng lực, kéo đầu của nàng vào trong ngực ta. Trên đó vẫn còn vết thương cũ ta lưu lại đang được quần băng trắng.

Một hồi lâu, ta vẫn không nhúc nhích, trong lòng một mảnh hỗn loạn, ta nên làm gì đối với nàng bây giờ? Không có nàng, hiện tại cũng không có ta. Nhưng lá gan của nàng cũng không phải quá lớn đi. Hạ độc hoàng đế, nàng không muốn sống nữa sao? Hơn nữa, đây không phải là lần đầu tiên nàng hạ độc ta, lần trước là trà hoa, hôm nay là huân hương, nàng xem ta là cái gì?!

Ở ta ôm nàng trầm mặc một hồi, thân thể A Nam cứng ngắc, một chút cũng không thả lỏng, luôn đề phòng ta.

Rốt cục vẫn là nàng mở miệng trước, "Không có độc", trong lòng ta tiểu nha đầu thanh âm buồn bã hờn dỗi nói, "Không tin người có thể đi hỏi Hoa thái y". Nàng luôn luôn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Hoa thái y? Nếu lúc này ta thật sự đến hỏi Hoa thái y, Hoa thái y sẽ nói trong thân thể ta có câu hồn. Khi đó tiểu nha đầu này còn mệnh sao? Nàng cái gì cũng không biết lại dám hung hồn như thế!

"Nàng muốn hỏi ta cái gì thì có thể hỏi thẳng ta". Ta cắn răng, thật sự là có chút tức giận, nàng vẫn là tính tình kia, không thể cùng ta nói chuyện cho tốt được sao? Ta thật sự là hận nghiền răng, "Không được lên lút làm này làm nọ!", ta rống nàng.

"Thiếp chỉ là bỏ thêm một chút mê hương trong lư hương", nàng ở ta trong lòng ta nói, bởi vì ta ôm chặt, nên giọng nói của nàng có phần cổ sức. Cách tăng y phục mỏng manh, ta có thể cảm nhận được cái miệng nhỏ nhắn của nàng đang mấp máy ở trước ngực của ta. "Sau đó dùng tiếng đàn... Thiếp không làm chuyện xấu, Hoàng Thượng không có việc gì". Nàng dường như còn rất là đúng lý hợp tình? Tiểu nha đầu vô tâm vô phé!

Ta không cho nàng không gian, đem đầu nàng gấu gao ôm vào trong ngực. nàng cho ta ngửi mê hương phải không? Ta đây phải làm cho nàng cảm nhận được mùi trên thân thể ta. Làm cho nàng quen thuộc với hương vị của ta, xem sau này nàng còn ngượng ngùng ở trước mặt ta không.

Bất quá việc này hôm nay cũng thật cổ quái. Ta nhớ rõ vừa rồi khi ngủ, chỉ cảm thấy lạnh. Lại cảm thấy chính mình đang ở trong trời tuyết trắng xóa, nhìn thấy bóng dáng A Nam. A Nam dường như ta hỏi cái gì đó nhưng ta không trả lời, nàng tức giận xoay người đi không để ý đến ta nữa. Cảnh tượng trong mộng, có lẽ giống như những gì đang diễn ra. Tiểu nha đầu này nhất định lúc này đang nói chuyện với ta!

"Nàng thừa dịp ta hôn mê muốn hỏi ta cái gì?", ta lớn tiếng hỏi nàng, nhện không được dùng tay kia ra sức nhéo ở mũi nàng một cái, cũng thật rắn chắc.

"Hoàng Thượng không hôn mê, Hoàng Thượng chính là đang ngủ", nàng vẫn còn biện bạch.

"Cái gì?", ta lại nhéo thêm một cái nữa. Thế nhưng nàng còn dám mạnh miệng.

"Chính là ngủ mà thôi, Hoàng Thượng thường ngủ cùng Phùng Thục phi, như thế nào không thấy Hoàng Thượng tức giận?"

Tiểu nha đầu này lại cãi lại! Cho tới bây giờ chưa thấy qua tần phi nào như nàng, nàng biết mình đang nói cái gì sao? Cần thận nhớ lại trong sử sách, không có một phi tử nào giống như A Nam.

"Ngủ cùng hôn mê có thể giống nhau sao?", ta rống giận, "Hay là nàng muốn ta ngủ cùng nàng?". Vừa nói, tay của ta đã muốn tháo đai lưng của nàng xuống.

"A!". Nàng tỉnh táo lại, bàn tay nhỏ bé vô lực, vung lên muốn ngăn cản ta.

Nàng cũng không dám đánh ta, chỉ có thể chụp tay ta lại. Thân thể của nàng không ngừng cử động nhấp nhô, một chút một chút lại động đến tiểu đệ của ta. Ta cư nhiên nổi lên phản ứng. Ta chỉ cảm thấy ngày càng lớn, cứng rắn. Dục vọng bành trướng, ta thật vất vả mới bình tĩnh lại nháy mắt liền nóng rực đứng lên. Ta muốn sớm tắt hỏa diễm đang hùng hực thiêu đốt trong bụng ta. Ta muốn nàng!

Việc này quá đột ngột, ngay cả ta cũng có chút ngoài ý muốn. Ta bất động, tay đặt bên hông của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngơ ngác nhìn tiểu nha đầu vẫn còn ra sức giãy dụa. Thân thể gầy linh linh, tràn ngập sức sống. Ta thầm nghĩ muốn đặt nàng dưới thân ta.

Thân thể ta nóng rực theo bản năng ép nàng xuống từng chút. Mà nàng lại chỉ lo giãy dụa muốn thoát ra, tuyệt đối không biết nguy hiểm tới gần.

Hôm nay trời cũng quá oi bức đi.

Không được! Ta lắc đầu, làm cho chính mình trấn định lại.

Ta lúc này còn phải cùng nàng tính sổ, nàng hạ độc ta cũng không phải là chuyện đùa. Ta phải làm cho nàng biết lợi hại của việc này. Về sau còn phải cùng nàng ở chung, nàng nếu là không có việc gì liền độc ta một hồi, ta chẳng phải bị nàng bắt nạt chết?

"Nàng thành thật cho ta, rốt cuộc nàng đã làm cái gì?". Nói xong, lại nhéo nàng thêm một cái nữa, lần này tay ta hơi dùng lực, nàng đau run lên một chút.

Tiểu nha đầu này lại quật cường không đáp lại.

Ta cố gắng nhớ lại, "Nàng hỏi ta phương Bắc lạnh khủng khiếp...", ta nhắc nhở nàng. Đánh mất ý niệm muốn chống chế trong đầu nàng. Đồng thời, tay cũng không rời thân thể nàng, gắt gao đè lại, làm cho nàng không thể động đến bộ phận mất cảm kia.

Nàng lập tức bất động, biểu hiện xấu hổ khi bị ta vạch trần.

"Đệ đệ, đệ đệ", cuối cùng A Nam cũng nhỏ giọng mở miệng. Tiểu đệ đệ của ta hiện tại vốn có chút rực rạch, bị nàng nói ra như vậy, không khỏi có chút lấp bắp kinh hãi.

"Hắn còn nhỏ, cầu xin Hoàng Thượng đừng giết hắn, hắn cái gì cũng chưa trải qua", thanh âm của nàng lại nhỏ đi, "Thiếp chỉ muốn hỏi tiểu đệ đệ của thiếp hiện tại thế nào", nàng không giãy dụa nữa, đầu chôn ở trong lòng ta.

Ta cảm thấy trước ngực có một mảnh ướt át chậm rãi khuếch tán, làm cho xiêm y mỏng manh dán tại trước ngực ta.

A Nam khóc, ta nghĩ nàng sẽ không khóc.

Thì ra là như vậy, nàng muốn nghe chuyện của đệ đệ nàng. Ta lại nghĩ đi đâu.

Địa vị của A Nam ở trong cung chỉ là một tu dung. Nàng là công chúa hòa thân, đệ đệ của nàng còn sung quân ở nơi cực Bắc lạnh khủng khiếp. Thúc thúc của nàng Quy Mệnh hầu tính mạng tùy thời sớm tối nguy hiểm. Mà nàng, lại không được sủng ái. Đệ đệ là thân nhân duy nhất của nàng, cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau. Mỗi ngày nàng đều lo lắng một ngày nào đó ta mất hứng, liền giết đệ đệ nàng.

Ta thờ dãi một hồi, trong lòng A Nam, đệ đệ là quan trọng nhất, nàng sẽ vì hắn mà rơi lệ, chứ không phải ta.

"Vừa rồi ta trả lời nàng như thế nào?", ta hỏi.

"Hoàng Thượng cái gì cũng chưa nói. Hoàng Thượng chỉ là kêu lạnh, còn nói: 'A Nam chớ đi' ", trong thanh âm có điểm nức nở, nhưng nàng cố gắng ức chế.

"Cầu xin Hoàng Thượng đừng làm gì đệ đệ của thiếp, người có thể làm cái gì với thiếp cũng được, cầu xin người tha cho đệ đệ thiếp".

Trước ngực ta lại một mảng ẩm ướt.

"Ta đã phái người đi tìm đệ đệ của nàng", ta nói thẳng, "Hắn sẽ không có việc gì".

Ta còn rất tức giận, nàng không chỉ tính kế với ta, còn không tín nhiệm ta. Là cái gì làm cho nàng khi suy nghĩ đến đệ đệ của mình, cũng không dám trực tiếp nói cho ta biết? Đây là lỗi của ta, chúng ta vốn không cần xa lạ như thế. Mà ta hiện tại, cứ nhiên rất muốn cứ như vậy cùng tiểu nha đầu này cách xa một chút.

Ta lập tức đẩy nàng ra, từng ngậm từng ngậm thờ mạnh.

Nàng lập tức theo đà đứng dậy, lập tức chạy đi, né tránh ta rất xa. Mặt nàng đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, liều mạng cắn môi, không dám lên tiếng.

Ta dựa vào tường không nhúc nhích, nhìn nàng vội vội vàng vàng dùng tay áo lau mặt mình, hơn nữa rất nhanh sửa sang lại quần áo.

Kỳ thật ta cũng bị nàng biến thành chặt vật, không chỉ có vật áo trước bị nước mắt của nàng làm ẩm ướt một mảng lớn, hơn nữa y bào trên người bị nàng nắm đến nhăn nhúm. Kỳ thật ta cái gì cũng chưa làm, rất là oan uổng.

"Việc làm của nàng hôm nay, vốn là tử tội", ta nghiêm mặt, lạnh nhạt nói.

Nàng phản ứng cực nhanh, lập tức quỳ xuống dập đầu một cái thật mạnh trước mặt ta, "Tạ Hoàng Thượng!"

Cảm tạ cái gì? Cảm tạ ta néo miệng nàng? Hay là cảm tạ ta không lập tức muốn nàng? Nước mắt trên mặt nàng chưa khô, ánh mắt to tròn long lanh, bộ dáng rất là thú vị. Ta biết, trong giọng nói cảm tạ ta kia có một chút hàm hồ, nàng đoán là ta muốn buông tha cho nàng. Nàng thật ra rất thông minh, làm cho ta càng không thể xử phạt nàng.

Phải biết rằng, ta hiện tại thập phần khó chịu, vừa muốn trừng phạt nàng lại vừa không nỡ.

Được rồi, ta xác thực không muốn xử phạt nàng, mê hương, nàng hẳn là không gạt ta, hương này cũng thật dễ chịu, đúng là ngửi thấy rất dễ dàng đi vào giấc ngủ. Nếu nàng vẫn muốn lừa ta, ta cũng không biết. Chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Lại nói, ta còn có điểm chột dạ, "Sự việc ngày hôm nay...". Ta không thể không nhắc tới việc này.

"Thiếp biết", A Nam không đợi ta nói xong liền nói trước, "Thiếp biết Hoàng Thượng kỳ thật ngay từ đầu cũng không thật sự muốn cho thiếp đi Đồng Tước đài". Ánh mắt của nàng thực đậm đặc, đối với việc ta muốn làm gì ở Đồng Tước đài, nàng một chút hiểu kỳ cũng không có.

Nàng nghĩ nghĩ lại hỏi, "Người muốn thiếp đem kia kiện sa Yên La xiêm y trả lại cho Hoàng Thượng sao?"

Trả lại cho ta? Hoàng đế ban thưởng gì đó còn có thể lấy về sao? Ta lập tức nhớ tới hàm nghĩa hoa văn thêu trên đó, không thể không hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái.

"Nàng để đây đi. Ta đã ban thưởng cho nàng thì nàng cứ mặc đi".

"Lần sau Hoàng Thượng cần, thiếp lại lấy ra", nàng nói thẳng.

Ta chỉ gạt đầu một cái, thật sự là không thể so đo cùng tiểu nha đầu này, bằng không ta lại càng thêm tức giận. "Nàng đừng đi. Ngày mai trời mưa, nàng an tâm ở trong cung nghỉ ngơi, ăn nhiều tấm bổ", ta đơn giản nói. Hiện tại ta chỉ muốn như vậy, A Nam phối hợp là tốt rồi.

A Nam quả nhiên hiểu được ý ta, nàng vẫn không nói gì, thành thành thật thật, nhưng ta rất vui. Kỳ thật ta thích nữ tử thông minh, chính là không thích các nàng đem tâm kế dùng để tính kế ta. A Nam a!

Nàng hiển nhiên đối với những việc ta muốn làm ở đêm Thất Tịch không có bao nhiêu hứng thú, ta cũng không muốn nói thêm gì về chuyện này nữa. Nghĩ đến ngày mai còn nhiều việc muốn làm, ta thả lỏng bản thân. Ta còn nhiều việc bề bộn phải làm, nào có tâm địa đi thỏa mãn xúc động nhất thời của mình.

Nhất là hiện tại đối mặt với sự không tin tưởng của A Nam, ta nào có tâm tình làm việc đó.

"Khúc vừa rồi rất dễ nghe", ta nói, "Tài nghệ của nàng cũng không bình thường". Đây là lời tự đáy lòng của ta, cảm nghệ của A Nam quả không tầm thường. Nàng là cao thủ, thiếu chút nữa ta đã bỏ lỡ. Không biết nàng còn bản lĩnh gì mà ta không biết hay không, tiểu nha đầu này trừ bỏ tính tình quật cường chết người kia, thật đúng là thâm tàng bất lộ a.

"Vừa rồi là khúc U Lan thảo", A Nam rất xa quỳ nói.

Ta gật gù đầu, "Về sau có cơ hội ta còn muốn nghe nàng đánh đàn. Nhưng chỉ sợ cơ hội không nhiều lắm. Chỉ hy vọng mỗi lần nàng đều có thể mang ta tiến vào một thế giới mới, chỉ cần đừng giống lần này bỏ mê hương cho ta là được rồi".

Ta nói lời thật lòng, mười năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Thời gian của ta không nhiều lắm, nhưng ta vẫn dành nhiều thời gian ở cùng A Nam. Tiếng đàn của A Nam có cái gì đó, khiến người nghe không tự chủ được mà đắm sâu vào. Ta nhìn nàng, thật đáng tiếc lúc này nàng không thể hiểu được tâm tình của ta.

"Ta hy vọng nàng luôn thẳng thắn với ta", ta nói.

Nàng vẫn như cũ buồn mí mắt xuống, một hồi lâu đột nhiên lại cười yếu ớt, "Hoàng Thượng muốn nghe thiếp thẳng thắn sao?", nàng nói, "Thiếp đây nói, Hoàng Thượng cũng đừng trách phạt thiếp. Hôm nay Phùng Mại nói với thiếp một ít chuyện thú vị, Hoàng Thượng có muốn nghe hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nảy lòng tham

Lòng của ta nhói đau một chút, lúc này nàng khóc ta còn cảm thấy dễ chịu hơn, nàng như vậy giống như không hề quan tâm ta muốn làm cái gì. Hiện tại so với trước kia không giống nhau, ta sao có thể nhẫn tâm ra tay chứ.

Kết quả ta nhẹ nhàng hạ tay xuống, dừng ở cái gáy của nàng. Sau đó dùng lực, kéo đầu của nàng vào trong ngực ta. Trên đó vẫn còn vết thương cũ ta lưu lại đang được quần băng trắng.

Một hồi lâu, ta vẫn không nhúc nhích, trong lòng một mảnh hỗn loạn, ta nên làm gì đối với nàng bây giờ? Không có nàng, hiện tại cũng không có ta. Nhưng lá gan của nàng cũng không phải quá lớn đi. Hạ độc hoàng đế, nàng không muốn sống nữa sao? Hơn nữa, đây không phải là lần đầu tiên nàng hạ độc ta, lần trước là trà hoa, hôm nay là huân hương, nàng xem ta là cái gì?!

Ở ta ôm nàng trầm mặc một hồi, thân thể A Nam cứng ngắc, một chút cũng không thả lỏng, luôn đề phòng ta.

Rốt cục vẫn là nàng mở miệng trước, "Không có độc", trong lòng ta tiểu nha đầu thanh âm buồn bã hờn dỗi nói, "Không tin người có thể đi hỏi Hoa thái y". Nàng luôn luôn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Hoa thái y? Nếu lúc này ta thật sự đến hỏi Hoa thái y, Hoa thái y sẽ nói trong thân thể ta có câu hôn. Khi đó tiểu nha đầu này còn mệnh sao? Nàng cái gì cũng không biết lại dám hung hồn như thế!

"Nàng muốn hỏi ta cái gì thì có thể hỏi thẳng ta". Ta cắn răng, thật sự là có chút tức giận, nàng vẫn là tính tình kia, không thể cùng ta nói chuyện cho tốt được sao? Ta thật sự là hận nghiền răng, "Không được lên lút làm này làm nọ!", ta rống nàng.

"Thiếp chỉ là bỏ thêm một chút mê hương trong lư hương", nàng ở ta trong lòng ta nói, bởi vì ta ôm chặt, nên giọng nói của nàng có phần cố sức. Cách tăng y phục mỏng manh, ta có thể cảm nhận được cái miệng nhỏ nhắn của nàng đang mấp máy ở trước ngực của ta. "Sau đó dùng tiếng đàn... Thiếp không làm chuyện xấu, Hoàng Thượng không có việc gì". Nàng dường như còn rất là đúng lý hợp tình? Tiểu nha đầu vô tâm vô phé!

Ta không cho nàng không gian, đem đầu nàng gất gao ôm vào trong ngực. nàng cho ta ngửi mê hương phải không? Ta đây phải làm cho nàng cảm nhận được mùi trên thân thể ta. Làm cho nàng quen thuộc với hương vị của ta, xem sau này nàng còn ngượng ngùng ở trước mặt ta không.

Bất quá việc này hôm nay cũng thật cổ quái. Ta nhớ rõ vừa rồi khi ngủ, chỉ cảm thấy lạnh. Lại cảm thấy chính mình đang ở trong trời tuyết trắng xóa, nhìn thấy bóng dáng A Nam. A Nam dường như ta hỏi cái gì đó nhưng ta không trả lời, nàng tức giận xoay người đi không để ý đến ta nữa. Cảnh tượng trong mộng, có lẽ giống như những gì đang diễn ra. Tiểu nha đầu này nhất định lúc này đang nói chuyện với ta!

"Nàng thừa dịp ta hôn mê muốn hỏi ta cái gì?", ta lớn tiếng hỏi nàng, nhìn không được dùng tay kia ra sức nhéo ở mũi nàng một cái, cũng thật rắn chắc.

"Hoàng Thượng không hôn mê, Hoàng Thượng chính là đang ngủ", nàng vẫn còn biện bạch.

"Cái gì?", ta lại nhéo thêm một cái nữa. Thế nhưng nàng còn dám mạnh miệng.

"Chính là ngủ mà thôi, Hoàng Thượng thường ngủ cùng Phùng Thục phi, như thế nào không thấy Hoàng Thượng tức giận?"

Tiểu nha đầu này lại cãi lại! Cho tới bây giờ chưa thấy qua tần phi nào như nàng, nàng biết mình đang nói cái gì sao? Cần thận nhớ lại trong sử sách, không có một phi tử nào giống như A Nam.

"Ngủ cùng hôn mê có thể giống nhau sao?", ta rống giận, "Hay là nàng muốn ta ngủ cùng nàng?". Vừa nói, tay của ta đã muốn tháo đai lưng của nàng xuống.

"A!". Nàng tỉnh táo lại, bàn tay nhỏ bé vô lực, vùng lên muốn ngăn cản ta.

Nàng cũng không dám đánh ta, chỉ có thể chụp tay ta lại. Thân thể của nàng không ngừng cử động nhấp nhô, một chút một chút lại động đến tiểu đệ của ta. Ta cư nhiên nổi lên phản ứng. Ta chỉ cảm thấy ngày càng lớn, cứng rắn. Dục vọng bành trướng, ta thật vất vả mới bình tĩnh lại nháy mắt liền nóng rực đứng lên. Ta muốn sớm tắt hỏa diễm đang hùng hực thiêu đốt trong bụng ta. Ta muốn nàng!

Việc này quá đột ngột, ngay cả ta cũng có chút ngoài ý muốn. Ta bất động, tay đặt bên hông của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngơ ngác nhìn tiểu nha đầu vẫn còn ra sức giả vờ. Thân thể gầy linh linh, tràn ngập sức sống. Ta thầm nghĩ muốn đặt nàng dưới thân ta.

Thân thể ta nóng rực theo bản năng ép nàng xuống từng chút. Mà nàng lại chỉ lo giãy dụa muốn thoát ra, tuyệt đối không biết nguy hiểm tới gần.

Hôm nay trời cũng quá oi bức đi.

Không được! Ta lắc đầu, làm cho chính mình trấn định lại.

Ta lúc này còn phải cùng nàng tính sổ, nàng hạ độc ta cũng không phải là chuyện đùa. Ta phải làm cho nàng biết lợi hại của việc này. Về sau còn phải cùng nàng ở chung, nàng nếu là không có việc gì liên độc ta một hồi, ta chẳng phải bị nàng bắt nạt chết?

"Nàng thành thật cho ta, rốt cuộc nàng đã làm cái gì?". Nói xong, lại nhéo nàng thêm một cái nữa, lần này tay ta hơi dùng lực, nàng đau run lên một chút.

Tiểu nha đầu này lại quật cường không đáp lại.

Ta cố gắng nhớ lại, "Nàng hỏi ta phương Bắc lạnh khủng khiếp...", ta nhắc nhở nàng. Đánh mất ý niệm muốn chống chế trong đầu nàng. Đồng thời, tay cũng không rời thân thể nàng, gắt gao đè lại, làm cho nàng không thể động đến bộ phận mẫn cảm kia.

Nàng lập tức bất động, biểu hiện xấu hổ khi bị ta vạch trần.

"Đê đê, đê đê", cuối cùng A Nam cũng nhỏ giọng mở miệng. Tiểu đê đê của ta hiện tại vốn có chút rục rịch, bị nàng nói ra như vậy, không khỏi có chút lấp bắp kinh hãi.

"Hắn còn nhỏ, cầu xin Hoàng Thượng đừng giết hắn, hắn cái gì cũng chưa trải qua", thanh âm của nàng lại nhỏ đi, "Thiếp chỉ muốn hỏi tiểu đê đê của thiếp hiện tại thế nào", nàng không giãy dụa nữa, đầu chôn ở trong lòng ta.

Ta cảm thấy trước ngực có một mảnh ướt át chậm rãi khuếch tán, làm cho xiêm y mỏng manh dán tại trước ngực ta.

A Nam khóc, ta nghĩ nàng sẽ không khóc.

Thì ra là như vậy, nàng muốn nghe chuyện của đê đê nàng. Ta lại nghĩ đi đâu.

Địa vị của A Nam ở trong cung chỉ là một tu dung. Nàng là công chúa hòa thân, đê đê của nàng còn sung quân ở nơi cực Bắc lạnh khủng khiếp. Thúc thúc của nàng Quy Mệnh hầu tước tùy thời sớm tối nguy hiểm. Mà nàng, lại không được sủng ái. Đê đê là thân nhân duy nhất của nàng, cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau. Mỗi ngày nàng đều lo lắng một ngày nào đó ta mất hứng, liền giết đê đê nàng.

Ta thở dài một hơi, trong lòng A Nam, đê đê là quan trọng nhất, nàng sẽ vì hắn mà rơi lệ, chứ không phải ta.

"Vừa rồi ta trả lời nàng như thế nào?", ta hỏi.

"Hoàng Thượng cái gì cũng chưa nói. Hoàng Thượng chỉ là kêu lạnh, còn nói 'A Nam chớ đi' ", trong thanh âm có điểm nức nở, nhưng nàng cố gắng ức chế.

"Cầu xin Hoàng Thượng đừng làm gì đê đê của thiếp, người có thể làm cái gì với thiếp cũng được, cầu xin người tha cho đê đê thiếp".

Trước ngực ta lại một mảng ẩm ướt.

"Ta đã phái người đi tìm đê đê của nàng", ta nói thẳng, "Hắn sẽ không có việc gì".

Ta còn rất tức giận, nàng không chỉ tính kế với ta, còn không tín nhiệm ta. Là cái gì làm cho nàng khi suy nghĩ đến đê đê của mình, cũng không dám trực tiếp nói cho ta biết? Đây là lỗi của ta, chúng ta vốn không cần xa lạ như thế. Mà ta hiện tại, cư nhiên rất muốn cứ như vậy cùng tiểu nha đầu này cách xa một chút.

Ta lập tức đẩy nàng ra, từng ngậm từng ngậm thờ ơ mạnh.

Nàng lập tức theo đà đứng dậy, lập tức chạy đi, né tránh ta rất xa. Mặt nàng đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, liều mạng cắn môi, không dám lên tiếng.

Ta dựa vào tường không nhúc nhích, nhìn nàng vội vội vàng vàng dùng tay áo lau mặt mình, hơn nữa rất nhanh sửa sang lại quần áo.

Kỳ thật ta cũng bị nàng biến thành vật chết, không chỉ có vật áo trước bị nước mắt của nàng làm ẩm ướt một mảng lớn, hơn nữa y bào trên người bị nàng nắm đến nhăn nhúm. Kỳ thật ta cái gì cũng chưa làm, rất là oan uổng.

"Việc làm của nàng hôm nay, vốn là tử tội", ta nghiêm mặt, lạnh nhạt nói.

Nàng phản ứng cực nhanh, lập tức quỳ xuống dập đầu một cái thật mạnh trước mặt ta, "Tạ Hoàng Thượng!"

Cảm tạ cái gì? Cảm tạ ta nhéo mũi nàng? Hay là cảm tạ ta không lập tức muốn nàng? Nước mắt trên mặt nàng chưa khô, ánh mắt to tròn long lanh, bộ dáng rất là thú vị. Ta biết, trong giọng nói cảm tạ ta kia có một chút hàm hồ, nàng đoán là ta muốn buông tha cho nàng. Nàng thật ra rất thông minh, làm cho ta càng không thể xử phạt nàng.

Phải biết rằng, ta hiện tại thật phần khó chịu, vừa muốn trừng phạt nàng lại vừa không nỡ.

Được rồi, ta xác thực không muốn xử phạt nàng, mê hương, nàng hẳn là không gạt ta, hương này cũng thật dễ chịu, đúng là người thấy rất dễ dàng đi vào giấc ngủ. Nếu nàng vẫn muốn lừa ta, ta cũng không biết. Chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Lại nói, ta còn có điểm chột dạ, "Sự việc ngày hôm nay...". Ta không thể không nhắc tới việc này.

"Thiếp biết", A Nam không đợi ta nói xong liền nói trước, "Thiếp biết Hoàng Thượng kỳ thật ngay từ đầu cũng không thật sự muốn cho thiếp đi Đồng Tước đài". Ánh mắt của nàng thực đậm đặc, đối với việc ta muốn làm gì ở Đồng Tước đài, nàng một chút hiếu kỳ cũng không có.

Nàng nghĩ nghĩ lại hỏi, "Người muốn thiếp đem kia kiện sa Yên La xiêm y trả lại cho Hoàng Thượng sao?"

Trả lại cho ta? Hoàng đế ban thưởng gì đó còn có thể lấy về sao? Ta lập tức nhớ tới hàm nghĩa hoa văn thêu trên đó, không thể không hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái.

"Nàng để đây đi. Ta đã ban thưởng cho nàng thì nàng cứ mặc đi".

"Lần sau Hoàng Thượng cần, thiếp lại lấy ra", nàng nói thẳng.

Ta chỉ gật đầu một cái, thật sự là không thể so đo cùng tiểu nha đầu này, bằng không ta lại càng thêm tức giận. "Nàng đừng đi. Ngày mai trời mưa, nàng an tâm ở trong cung nghỉ ngơi, ăn nhiều tâm bổ", ta đơn giản nói. Hiện tại ta chỉ muốn như vậy, A Nam phối hợp là tốt rồi.

A Nam quả nhiên hiểu được ý ta, nàng vẫn không nói gì, thành thành thật thật, nhưng ta rất vui. Kỳ thật ta thích nữ tử thông minh, chính là không thích các nàng đem tâm kế dùng để tính kế ta. A Nam a!

Nàng hiển nhiên đối với những việc ta muốn làm ở đêm Thất tịch không có bao nhiêu hứng thú, ta cũng không muốn nói thêm gì về chuyện này nữa. Nghĩ đến ngày mai còn nhiều việc muốn làm, ta thả lỏng bản thân. Ta còn nhiều việc bề bộn phải làm, nào có tâm địa đi thỏa mãn xúc động nhất thời của mình.

Nhất là hiện tại đối mặt với sự không tin tưởng của A Nam, ta nào có tâm tình làm việc đó.

"Khúc vừa rồi rất dễ nghe", ta nói, "Tài nghệ của nàng cũng không bình thường". Đây là lời tự đáy lòng của ta, cảm nghệ của A Nam quả không tầm thường. Nàng là cao thủ, thiếu chút nữa ta đã bỏ lỡ. Không biết nàng còn bản lĩnh gì mà ta không biết hay không, tiểu nha đầu này trừ bỏ tính tình quật cường chết người kia, thật đúng là thâm tàng bất lộ a.

"Vừa rồi là khúc U Lan thảo", A Nam rất xa quỳ nói.

Ta gật gù đầu, "Về sau có cơ hội ta còn muốn nghe nàng đánh đàn. Nhưng chỉ sợ cơ hội không nhiều lắm. Chỉ hy vọng mỗi lần nàng đều có thể mang ta tiến vào một thế giới mới, chỉ cần đừng giống lần này bỏ mê hương cho ta là được rồi".

Ta nói lời thật lòng, mười năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Thời gian của ta không nhiều lắm, nhưng ta vẫn dành nhiều thời gian ở cùng A Nam. Tiếng đàn của A Nam có cái gì đó, khiến người nghe không tự chủ được mà đắm sâu vào. Ta nhìn nàng, thật đáng tiếc lúc này nàng không thể hiểu được tâm tình của ta.

"Ta hy vọng nàng luôn thẳng thắn với ta", ta nói.

Nàng vẫn như cũ buông mí mắt xuống, một hồi lâu đột nhiên lại cười yếu ớt, "Hoàng Thượng muốn nghe thiếp thẳng thắn sao?", nàng nói, "Thiếp đây nói, Hoàng Thượng cũng đừng trách phạt thiếp. Hôm nay Phùng Mại nói với thiếp một ít chuyện thú vị, Hoàng Thượng có muốn nghe hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gian thần

"Cái gì?", trong giọng nói của ta không tự giác liền nghiêm lịch lên. Nàng khá lắm, chắc đây là chuyện lúc này nàng muốn nói với ta. Thật không dễ dàng! Có lẽ đây là chuyện mà ta cũng không muốn nghe đến.

"Phùng Mại nói hắn nguyện ý cùng tỷ hắn đổi thân phận", A Nam nhanh nhẩu nói.

Ta không để ý tới hỏi, "Đổi? Đổi như thế nào? Hắn là nam tử".

Khóe miệng A Nam mân lại, không lên tiếng.

Ta nghĩ một chút, trong lòng như hiểu được cái gì, lại nhìn thoáng qua A Nam, "Trẫm xác thực không biết đến cái này a, trẫm đã biết sai rồi".

Khó trách nàng vừa rồi không chịu nói. Lời này nhìn như vui đùa, nhưng kì thực là châm chọc ta. A Nam, hiện tại rất khôn ngoan, nàng muốn nói thẳng, cũng không chịu nói thẳng, trái lại để cho ta tự mình lĩnh ngộ.

Ngay cả bộ dáng lúc ta chột vật nhất A Nam cũng đều gặp qua, ở trước mặt nàng, ta nhận thức sai lầm cũng không mất mặt cho lắm. Lúc ta xấu xí, chột vật nhất, A Nam đều biết. Ta toàn tâm sùng ái Phùng Yên Nhi, không để ý lời ra tiếng vào. Phùng Mai nửa thật nửa giả, nhìn như cùng A Nam nói giỡn, kỳ thật lại là lời nói thật, hẳn cảm thấy tỷ tỷ hẳn gạt ta thực dễ dàng. Thật là, bi ai là đây, trải qua sinh tử ta mới hiểu được điểm này.

Ta đứng dậy, "Không còn sớm", ta nói, "Nàng cũng nên nghỉ ngơi".

A Nam lập tức cúi đầu, không dám nhìn ta.

Ta khẳng định hiện tại nàng đang rất lo lắng, không biết nàng nói Phùng gia như vậy, có thể làm cho ta mất hứng hay không.

Ta xác thực mất hứng, nhưng là đối với chính mình. Ta không thể nhìn thấu sự việc từ sớm, ta thật sự là xứng đáng.

Ta không ngủ lại ở chỗ A Nam, ta cũng không muốn cùng nàng có loại quan hệ như thế này. Ta muốn đối xử tốt với nàng, cũng không phải theo cách này, nếu ta đối với nàng giống như đối với Phùng Yên Nhi, đó là ta đã xem nhẹ A Nam. Huống hồ, nàng cũng không thích.

Ta làm hết thấy, đều là chuẩn bị cho chuyến vi hành phía Nam

~~~~~

Ngày hôm sau, quả nhiên ngay sáng sớm trời đã bắt đầu nổi gió. Dù trời mưa cũng phải lên triều. Tối nay chính là Thất Tịch, ta đang rất là mong chờ.

Ta đã chuẩn bị tốt hết thấy mọi chuyện, hiện tại có thể cùng bọn họ thương lượng chuyến vi hành phía Nam. Nói là thương lượng, trên thực tế hoàn toàn không cần ý kiến của bọn họ. Chủ ý ta đã quyết định, quyết sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Lúc này, bên ngoài tiếng mưa rơi lộp bộp, đại điện lại yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Bá quan văn võ sau khi nghe ta nói muốn nam tuần liền không biết làm sao.

Trong đại điện âm u, ta chỉ chuyên chú nhìn biểu cảm chần chờ trên mặt Phùng Ký, trong lòng biết, hẳn đang nghĩ đối sách đi, nghĩ phải làm như thế nào khuyên ta buông tha cho lần này nam tuần này. Hiểu rõ hẳn muốn gì, ta lên tiếng trước, "Từ khi trẫm đăng cơ tới nay, đây là lần đầu tiên nam tuần, cũng là lần đầu tiên ta trở lại phái Nam sau khi tiền đế cùng trẫm thu phục nam thổ. Sự tình trọng đại".

Kỳ thật ta nên sớm đi phía Nam xem xét, nhưng bởi vì trước kia ta luôn lưu luyến cho Phùng Yên Nhi, sống những ngày quá hoang đường, cứ nghĩ là mình còn có nhiều thời gian. Hiện tại xem ra, hết thấy đều sai lầm, sinh mệnh ngắn ngủi, cơ hội đã bỏ qua liền không thể lấy lại.

"Đương nhiên", ta nhìn về phía Phùng Ký, lại tiếp tục, "Lần này, trẫm cũng tính mang theo một vài tần phi, cho các nàng mở mang tầm mắt. Thực phi đương nhiên là người đầu tiên".

Phùng Ký vẫn còn lo lắng, nhưng không có biện pháp đáp lại ta.

"Điều này không nhất định", Lý tể tướng lập tức nói, "Hoàng Thượng đừng quên Nam Hương công chúa là nữ nhi được Sở Liệt Đế yêu thương nhất, được dân chúng phía Nam kính yêu".

Ánh mắt của ta phiêu đảng lướt qua. Vừa rồi khi ta nói muốn nam tuần, liền nhìn Thấy về mặt Lý tể không cho là đúng. Ta biết lão gia hỏa này lòng dạ hẹp hòi, hẳn sợ ta đi ra ngoài làm loạn mà thôi. Bất quá, lúc này bởi vì muốn cùng Phùng Ký tranh cãi, chính mình thốt ra lời nói như vậy, đúng là hợp ý ta.

"Đúng, còn có Sở tu dung", ta vừa vặn biết thời biết thế, lại giả trang lo lắng, lúc sau mới không tình nguyện, miễn cưỡng đáp ứng, "Trẫm nghĩ mang theo Sở tu dung đi cũng là chuyện tốt". Lời này vừa nói ra, tương đương đã thu phục toàn bộ đám văn thần do Lý tể đứng đầu. Tất cả bọn họ đều đã cho ta là đi du ngoạn sao? Vì sao tất cả đều nghiêm mặt? Bọn họ cũng quá coi thường ta.

Ta nhìn xuống bên dưới chính điện, biết trong bọn họ còn rất nhiều người phản đối việc ta nam tuần, "Người Nam quy thuận đã lâu, nhưng lòng người lại còn do dự, ngày ấy nói đến việc thu thuế, làm cho muốn chân chính tới Nam Sơn một lần, ổn định nhân tâm. Lần này Trẫm nam tuần, là muốn hiển té nam Phương đại vũ, làm cho dân chúng hiểu rõ Nam Bắc nhất thể, thiên hạ quy tâm".

Ta thật tâm nói, ta phải yên ổn phía Nam Đại Triệu, như thế mới có thể cam đoan thời điểm ta gặp khó khăn mới không tứ cố vô thân. Tuy rằng ta biết Phùng Ký người này sẽ không cam lòng. Nhưng ta tin tưởng, trước mắt đại đa số quần thần vẫn có thể hiểu được việc này quan trọng như thế nào.

Bên ngoài trời mưa mỗi lúc một lớn, làm cho ta càng quyết tâm hơn. Dù sao ta vẫn là hoàng đế, lúc này vẫn chưa hoàn toàn mất đi lòng người, ta có uy nghiêm của ta, kiên trì của ta, đại đa số triều thần cũng đều ủng hộ kế hoạch của ta. Ngay cả Phùng Ký cũng bởi vì ta đột nhiên ra chiêu, lại đáp ứng mang theo nữ nhi của hắn, cũng lựa chọn trầm mặc.

Chuyện này liền quyết định như vậy.

Sau khi bãi triều, quả nhiên Phùng Ký không lập tức rời đi, hần yên lặng đuổi kịp ta, sắc mặt âm trầm đủ để cho ta biết tâm tình lúc này của hần.

Ta đi đến ngự thư phòng, chính mình ngồi xuống sau thư án, ta cũng không cho hần ngồi, chỉ lẳng lặng chờ hần mở miệng trước.

Hiện tại cũng hiểu được, trừ phi hần ngồi được lên ngôi vị hoàng đế, nếu không, ta vĩnh viễn cũng không có cách nào làm cho vị Phùng ái khanh này của ta cao hứng.

"Hoàng Thượng không nên đáp ứng cho Sở tu dung bồi Hoàng Thượng cùng nhau nam tuần", Phùng Ký nghiêm túc nói, giống như một trung thần, người này luôn luôn bắt cầu ngôn tiểu, cho nên ta mới bị hần lừa xem hần là người chính trực. Xem ra, hiện tại hần không phản đối chuyện nam tuần, chính là không muốn ta mang theo A Nam.

"Hử?", ta có ý bày ra vẻ mặt không có gì hứng thú với vấn đề này.

"Thần biết, chuyện hôm qua khuyến tử làm cho Hoàng Thượng không vui", Phùng Ký nói nhanh, đồng thời làm ra dáng vẻ cung kính, cúi đầu, "Khuyến tử luôn là tâm tính tiểu hải nhi, trong lòng có chuyện gì cũng không giấu được, bởi vì từng nghe nói qua một chút chuyện xưa của Sở tu dung, hôm qua vừa thấy Sở tu dung, liền nhất thời nôn nóng, đứng lại hỏi nàng vài câu".

"Ồ"

"Những lời nó nói đều là do người nhà thần không giữ mồm giữ miệng nên bị nó nghe được. Đây là lỗi của thần. Nhưng những lời này cũng không phải là nói bậy"

"A!"

"Từ nhỏ Sở tu dung đã sinh trưởng ở Kim Lăng. Hoàng Thượng cũng biết, Kim Lăng phong cảnh giản dị, nam nữ tạp du không biết kiêng dè, cũng không quan trọng nam nữ hữu biệt. Sở tu dung thân là công chúa, ở Kim Lăng cũng có nhiều tin đồn, hần là Hoàng Thượng cũng có nghe thấy", lúc này Phùng Ký nâng mắt nhìn ta một chút.

Hần nói chuyện đơn giản trực tiếp, đánh luôn vào trọng điểm. Nhưng lúc này khi nghe những âm thanh nó ta chỉ cảm thấy phá lệ chói tai. Nay ta đã biết, ngôn ngữ nhìn như ngay thẳng cũng có thể là lời nói dối. Hơn nữa mặt ngoài ngay thẳng, có lẽ cũng chỉ là lừa gạt.

Nhưng tay ta vẫn không tự giác gắt gao nắm thành quyền.

"Hoàng Thượng lần này nếu mang theo Sở tu dung hồi phía Nam sợ là không ổn, Hoàng Thượng không sợ những thế gia vọng tộc và quần chúng nơi này lấy cớ rục rịch sao?", vẻ mặt Phùng Ký chính nghĩa, hướng ta cúi đầu thật sâu, "Xin Hoàng Thượng cân nhắc".

Ta ngồi yên nhìn Phùng Ký. Lúc hần nói lời này, hần muốn hy vọng cái gì? Là muốn ta chỉ mang Phùng Yên Nhi đi nam tuần? Hay vẫn là đơn giản như vậy đưa A Nam vào chỗ chết?

Nếu như là trước kia, hần khẳng định có thể đã được như nguyện. Như vậy hiện tại thì sao? Ta chỉ cảm thấy lòng bàn tay ta lúc này tất cả đều là mồ hôi.

Phùng Ký cũng trầm mặc, vẫn như cũ cung kính chấp tay cúi đầu. Hần đang chờ đợi, chờ đợi ta hỏi về quá khứ của A Nam ở phía Nam

Ta sẽ không cho hần được thỏa mãn.

"Phùng ái khanh yên tâm", cuối cùng ta nói, chính mình cũng hiểu được thập phần gian nan, "Chuyện Nam tuần còn chưa định xong. Trừ bỏ Yên nhi, cuối cùng là ai đi, ai không đi, hiện tại nói còn quá sớm". Cái gì ta cũng không hỏi, cái gì cũng không muốn biết. Hết thấy chỉ hướng tới trước mục tiêu phía trước, không ai có thể ngăn cản ta, ngay cả A Nam cũng không thể.

Phùng Ký nghe ta nói như vậy, cư nhiên cũng không cần phải nhiều lời nữa, hần chỉ hướng ta hành lễ, liền thống thống khoái khoái lui ra. Ta cảm thấy hần dường như có thể nhìn thấu ta, nhìn thấu nội tâm ta lúc này trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Gian thần quả nhiên có sở trường của hần, Lý tử có khi cũng không thể so với Phùng Ký.

Phùng Ký đi rồi, ta lại ngồi yên thật lâu. Vô số ý niệm kỳ quái chợt lóe lên trong đầu ta. Nhưng cuối cùng, ta cảm thấy không thể nắm bắt được cái gì. Kiên nhẫn cùng kiên trì, vô luận đối với ai cũng đều giống nhau.

Cuối cùng ta cũng quyết tâm phải thu phục Phùng Yên Nhi.

Ta biết, Phùng Ký không phản đối chuyện nam tuần, tuyệt đối có liên quan đến chuyện ta muốn mang Phùng Yên Nhi đi cùng.

Nhưng căn bản không có khả năng ta sẽ mang Phùng Yên Nhi đi, mang theo nàng, khẳng định sẽ vương tay vương chân, hết thấy hành động tất cả đều không thoát khỏi lòng bàn tay của Phùng Ký. Ta nhất định phải thoát khỏi Phùng gia, đêm Thất Tịch hôm nay, ta vì riêng Phùng Yên Nhi mà chuẩn bị.

## Chương 21: Đồng Tước

Hậu cung cũng là một chiến trường ác liệt.

Ta đang yên lặng ngắm nghĩ, Như Ý nhìn ta vài lần muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì? Như Ý?"

Hắn bước lên phía trước từng bước, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, là thái giám bên cung Tiền chiêu dung đến truyền lời, nàng hôm nay không đi Đồng Tước đài, nàng muốn lưu lại bồi Lâm mỹ nhân."

Chuyện này ta cũng không nghĩ tới.

Hậu cung lúc này đang là thời điểm khẩn trương náo nhiệt nhất, mưa to như vậy, cũng không làm mất đi hứng thú của các nàng, dù sao các nàng cũng có kiệu, Đồng Tước đài còn có phòng nghỉ. Các nàng muốn rửa mặt chải đầu thay y phục đều có thể. Ta không cần nhìn cũng biết, các cung nữ lúc này đều vội vàng chạy tới chạy lui, loạn thành một đoàn.

"Tiền chiêu dung còn nói, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng, mưa to, thời tiết chuyển lạnh, Hoàng Thượng đừng quên mặc thêm y phục", Như Ý chi tiết truyền lời.

"Tốt!", ta tán thưởng một tiếng, "Người đi truyền chỉ sai người đem hai bộ trang sức châu hoa ban thưởng cho Tiền chiêu dung và Lâm mỹ nhân". ta nói, "Các nàng không đi cũng tốt, miễn cho trẫm phải bận tâm!".

"Khâm Thiên giám nói, trời mưa tới chính Ngọ có thể ngừng", Như Ý hỏi.

"Không cần ngừng cũng được", ta cười, "Hy vọng mưa lớn hơn một chút".

Vì muốn ta liếc mắt nhìn một cái mà nữ nhân trong cung dùng hết mọi biện pháp, mọi thủ đoạn. Tỷ như việc làm bộ ngẫu nhiên gặp ta, hay như lúc ta đi ngang qua liền nghe thấy ca hát. Bất quá là các nàng dành được sự ưu ái của hoàng đế, điều này cũng không có gì đáng trách. Chỉ tiếc, hiện tại ta xem như thấy rõ, các nàng cần ta là vì ta có thể cho các nàng địa vị tôn quý, mà không phải chính con người ta. Một khi tai vạ đến nơi, các nàng tự nhiên đều tự bay đi. Đến lúc đó chỉ còn ta một người cô đơn.

Cho nên, các nàng cũng chỉ uống phí tâm tư mà thôi, nói thật, hậu cung này nữ nhân nhiều vô số, nhưng những người mà ta chân chính nhận thức, sợ là không tới mười người.

Tiền Bảo Bảo lại một lần nữa làm cho ta nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Tại thời điểm mà ai cũng muốn nổi bật này, lại một lần nữa chứng minh nàng không giống với nữ nhân khác.

"Còn có", Như Ý hạ thấp thanh âm, "Hà chiêu nghi cũng không đi."

Ta chỉ cười gượng một tiếng. Gương mặt sưng phù thì làm sao còn có can đảm đi gặp người.

Mưa, vẫn ngừng, sau khi Như Ý đến chỗ Tiền chiêu dung trở về thì mưa cũng hết. Lúc này mọi người trong hậu cung đã an vị, trừ bỏ tiểu nha đầu A Nam giả chết ở trong cung. Nàng biết rõ hôm nay việc ta sắp làm đối với nàng thập phần có lợi, nhưng cũng không hướng ta tỏ vẻ gì. Còn không bằng Tiền Chiêu Vinh tới thông báo một tiếng. Chẳng lẽ chuyện ma quỷ mà Phùng Ký có vài phần là thật?

Trong lòng ta khó chịu, nhưng lại không có chỗ phát tác, nhìn canh giờ cũng không còn sớm, ta để cho Như Ý giúp ta thay quần áo.

Ta ngày hôm ta lấy ở chỗ Hoa thái y một bình sứ, lúc này để ở đai lưng. Hoa thái y còn hỏi ta muốn làm gì, bị ta hung hăng trừng mắt.

Kỳ thật mọi việc ta an bài hôm nay, tất cả đều hướng về phía Phùng Yên Nhi, những người khác tham gia chỉ là nguy trang mà thôi. Ta sẽ không mang Phùng Yên Nhi đi nam tuần, hơn nữa cũng không muốn cho nàng thoải mái. Không thể không phí nhiều tâm tư. Đối nàng cũng chỉ xem như khiến trách nhỏ nhỏ, chuyện này cũng không có biện pháp nào khác.

Sau cơn mưa không khí chuyển lạnh rất nhanh, bầu trời cũng không còn trong xanh, luôn âm u, những cây chuối tây trog đình viện đều khoác lên một màu xanh thẫm. Gió có chút mạnh, những cành liễu bị gió thổi lung lay.

Hôm nay là bảy tháng, đã vào thu, gió thu thổi qua khiến lòng người thêm sầu. Về sau những ngày Lập Thu luôn lạnh, ta hy vọng có thể lạnh một ít, lạnh thì mới có người không thể mặc được sa mông.

Ngoài điện Lương Nghi đã lưu riu ẩm ỷ thành một mảnh, nữ nhân trong cung không chịu nổi tịch tịch a. Tàn phi của ta, còn có mấy vị thái phi, thái hoàng thái phi, đều có chút tịch tịch. Cuộc sống của các nàng rất không thú vị, khó có dịp được xuất cung, nên lần này ai cũng háo hức.

Ta đột nhiên có ý nghĩ muốn xóa bỏ hậu cung, nhiều nữ nhân tịch tịch như vậy, ở lại trong cung cũng không hề có ý nghĩa. Nghĩ lại lúc trước chờ ta sắp chết mới để các nàng xuất cung để giữ mạng, không bằng sớm cho các nàng một con đường sống. Bất quá, việc này phải chờ sau khi ta đi nam tuần trở về mới tính tiếp. Lúc này, hoàn cảnh của ta cũng không hơn gì các nàng.

Tiếng bánh xe lộc cộc vang lên, xuất phát dần dần ra cửa cung, càng đi càng xa. Chắc hẳn chúng lại mắng ta hoa mắt ư tai? Cứ để cho bọn họ mắng chửi đi, hiện tại mắng còn tốt hơn nhiều biểu cảm lạnh lùng nhìn ta.

Ta nghe ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt hương khí từ xa bay vào mũi ta, tiếng động đinh đinh đang đang truyền vào tai ta, cuối cùng cũng đến nơi.

Phùng Yên Nhi vừa thấy ta còn có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng trong suốt hướng ta hành lễ, nhẹ nhàng dịu dàng đi tới trước mặt ta, "Hoàng Thượng, hôm nay thần thiếp có đẹp không?", nàng nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm trong trẻo. Một thân nhũ đỏ bạc sam phiêu phiêu, như là một tia sáng mờ xẹt qua trước mắt ta. A Nam không đi, không có người cùng nàng tranh giành, nàng có lẽ rất đắc ý đi.

"Rất đẹp!", ta tự đáy lòng nói. Ta không biết nàng làm như thế nào, thân thể của nàng luôn luôn có một loại mùi thơm nhẹ nhàng, giống như có thể tùy thời theo gió khuếch tán, có một đoạn thời gian rất dài, ta phi thường mê luyến.

Nàng đi lên ôm lấy cánh tay ta, đôi môi đỏ hồng khẽ nói, "Thiếp muốn cùng Hoàng Thượng ngồi chung một chiếc xe."

"Được, được", ta vỗ vỗ tay nàng, hôm nay ta cũng không muốn nàng rời khỏi tầm mắt của ta.

Cửa chúng lên xe ngựa dần dần ra khỏi thành, trên bầu trời vẫn còn một vài tia nắng. Lúc này đã sắc trời đã gần đến hoàng hôn, thái dương như lòng đỏ trứng gà tỏa ra sự ấm áp không còn uy lực như trước, nhưng lại làm cho Đồng Tước đài như chìm vào một không gian mệnh mang, rộng lớn.

Đồng Tước ở thành Nam đài có hơn trăm năm lịch sử, được phụ hoàng tu sửa, nó được xây ở ven sông, đài cao mười trượng, gồm năm tầng lầu, chỗ cao nhất là Hiên các, mái ngói cong cong như muốn cất cánh bay lên trời, bởi vậy được gọi là Đồng Tước đài. Nơi này rất cao có thể nhìn bao quát hết cả kinh thành, là nơi có tầm nhìn rất đẹp. Nhưng nơi này về sau lại bị hủy vì Phùng Yên Nhi, có một lần nàng hướng ta phát giận, bởi vì nơi này lại dám so đo độ cao với Trích Tinh Các, ta liền làm chuyện ngu xuẩn.

Kiếp trước ta làm người thật là thất bại, hủy diệt đi cái đẹp thật sự, lại trân trọng biểu hiện giả dối. Cuối cùng ngay cả chính mình cũng bị hủy diệt. Cũng may lần này ta trùng sinh trở về, Đồng Tước đài vẫn còn, thực là may mắn.

Các tàn phi đến sớm, đã đi lên đài, lưu riu trò chuyện ngắm cảnh. Vốn vẫn luôn ở trên người ta sự ảm đạm, Phùng Yên Nhi bỗng tỉnh táo tinh thần, "Hoàng Thượng, nô tì nên đi hầu hạ mẫu hậu, leo lên đài cao như vậy chắc người cũng rất mệt mỏi".

Ta biết nàng muốn đi ra oai, khoe mẽ, nữ nhân đều là như thế này, nhất là Phùng Yên Nhi, nàng biết ở trong mắt ta, Phùng Yên Nhi nàng đẹp hơn nữ nhân khác, cho nên luôn muốn cùng nữ nhân khác tranh cao thấp.

Ta nhìn nàng nhảy xuống xe, nhũ đỏ ánh bạc chột lóc, hiên ngang đi về phía chiến trường của nàng.

Như Ý đi lên đỡ ta, ta không nóng nảy, an vị ở trong xe hỏi Như Ý, "Người đoán lúc này Sở tu dung đang làm cái gì?". A Nam cũng là may mắn của ta, cùng với Đồng Tước đài giống nhau, ta đã trở về, nàng vẫn còn ở nơi này.

Như Ý ngăn người, muốn nói gì lại thôi, cuối cùng nói một câu, "Nô tài không biết".

Điều này gây lên hứng thú cho ta, "Như Ý, cứ nói thật!"

Như Ý đỏ mặt, ánh mắt của hắn lưu chuyển qua hai bên, rốt cục đề thấp thanh âm, "Nô tài đoán Sở tu dung đang nhìn bản đồ".

"Cái gì?", ta hưng trí, tránh không được đề cao thanh âm. A Nam đang nhìn bản đồ! Ta không nghĩ tới.

"Sở tu dung sai người đi lấy bản đồ của Đại Triệu, hai ngày nay mỗi ngày đều xem. Không biết nhìn cái gì ở đó". Như Ý cũng chỉ là đứa nhỏ, vừa nói vừa nhìn ta, hắn còn có điểm sợ hãi, thấy ta trừng mắt tiền quý xuống, "Là thái giám Hi Nhạc bên người Sở tu dung nói, Sở tu dung thích xem bản đồ".

Ta ngồi yên một lát, A Nam làm những việc thật sự là ngoài dự kiến của ta, có nhiều hành động làm ta không rõ, nếu là trước kia, nghe được dạng tin tức này, ta đã tức sùi bọt mép, đi vấn tội nàng. Nàng là Nam Hương công chúa, nếu là ta đa tâm, khó tránh khỏi nghĩ nhiều. Huống chi hôm nay Phùng Ký vừa ở trước mặt ta nói lời gièm pha A Nam.

Nhưng hiện tại, ta sẽ không suy nghĩ như vậy, tuy rằng ta chưa bao giờ biết trong nội tâm của nàng rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì, nhưng ta biết nàng so với bất luận kẻ nào cũng đều thiện lương hơn, càng càng hiểu được hồi báo là thế nào. Vô luận người khác nói nàng như thế nào, vô luận nàng làm cái gì, ta sẽ không giống trước kia không phân rõ trắng đen đã tức giận. Nhưng vì sao A Nam lại muốn xem bản đồ?

"Hoàng Thượng", Như Ý cẩn thận nói, "Thái hậu cùng Thục phi nương nương đều đang chờ". Hắn cẩn thận nhắc nhở ta.

Ta ngừng đầu nhìn thoáng qua đài cao, quả nhiên, các nàng đều đã có mặt trên đó chờ ta. Ta lại sờ sờ cái bình nhỏ ở đai lưng, làm một hoàng đế, còn dùng thủ đoạn này, coi như là một loại bi ai đi. Nhưng so với câu hôn, cái này thật đúng là có chút không xứng.



Bình quyền! Khi nào thì ta có thể đem bình quyền đoạt lại mới là quan trọng nhất. Nhưng việc này không thể nóng vội, ta phải nhẫn nhịn.

Mẫu hậu sai người đến thúc giục ta, các nàng lúc này đã đi lên đài cao, một đám cao hứng phấn chấn, chỉ còn chờ ta.

Ta xuống xe, không ngồi lên kiệu, chính mình chậm rãi đi lên đài. Các nàng đang chờ ta, quần áo mỏng manh, phong tình vạn chủng luôn hướng ánh mắt về ta. Ta mỉm cười nhìn mỗi người các nàng, một câu thật có lỗi của ta làm cho các nàng đều tin là thật. Các nàng ai cũng thật sự cho rằng ta thích nữ nhân ăn mặc hở hang thiếu vải, nhìn các nàng đều làm ta cảm thấy rung mình vì lạnh.

Các nàng cũng không phải là A Nam, cũng chỉ có A Nam mới oán giận ta buổi tối lạnh như vậy mà còn muốn nàng mặc y phục mỏng manh. A Nam quả nhiên là độc nhất vô nhị, tại sao ta lại không phát hiện sớm nhỉ?

Trên thực tế, lúc này trên đài cao gió thổi rất mạnh, tình kỳ bay phát phổi, ta mới đứng trong chốc lát, đã có không ít oanh oanh yến yến ở một bên nói cái gì gió lớn, Hoàng Thượng bảo trọng linh tính. Cho thấy các nàng vẫn biết lạnh. Cảnh đẹp trước mắt thật là khó có được. Dưới chân nước song Hoàng Hà chân chậm rãi chảy qua, tịch dương tản ra ánh sáng ấm áp, rừng cây, song nước, con người họa lên một bức tranh thủy mặc, lặng lẽ tô điểm cho giang sơn.

Nếu tâm tình của ta có thể như cảnh đẹp bình yên này thì thật là tốt, đáng tiếc, hết thảy những điều này cũng không làm cho ta quên được cảnh tượng tuyết bay đầy trời, ta một người cô đơn tình mạch trong không gian lạnh lẽo ở kiếp trước. Đồng dạng là ở trên cao trông về phía xa, thực dễ dàng gọi lên trong lòng ta vô hạn bi thương.

"Hoàng Thượng", một tiếng nũng nịu.

Ta nở nụ cười, đem người phát ra thanh âm này mạnh mẽ kéo tới trong lòng.

Mỹ nhân trong lòng ra vẻ kinh hi một tiếng.

Phùng Yên Nhi trong lòng ta, ánh mắt lúc này tràn đầy kinh hi, trên mặt các tàn phi khác đầy ghen, càng làm cho nàng toả sáng, "Hoàng Thượng, người đã lâu rồi không nhớ đến thiếp a". Giống như oán giống như ai, làm cho người ta nghe xong xương cốt đều mềm nhũn.

Nàng thật sự rất đẹp, nhưng như thế thì sao? Tàn nhẫn, có đôi khi là bệnh dịch truyền nhiễm. Trước kia, đừng nhìn ta bộ dạng cao lớn, kỳ thật rất dễ mềm lòng, có khi rất hồ đồ. Nhưng hiện tại không giống, mỹ nhân trước mắt này tàn nhẫn như rắn độc, phàm là người phản bội ta, đều sẽ phải trả giá đại giới.

"Không cần nhìn, bộ dáng của Yên nhi đã sớm khắc vào trong lòng trẫm", ta mở miệng, thống thống khoái khoái cười ha hả.

Ánh tà dương cuối cùng còn sót lại cũng đã tắt, rơi vào màn đêm u tối.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Ra đi

Bóng đêm hợp lòng người, dải ngân hà vắt ngang chân trời, Đồng Tước đài ở trên cao, cho người ta cảm thấy khoảng cách đến trời cao dường như được rút ngắn lại không ít, nhưng cũng chưa thoát khỏi nhân khí trần gian. Ta ngồi bên cạnh mẫu, hơi không tập trung vào hoàn cảnh trước mắt. Nhìn trái cây cùng rượu và đồ nhắm trước mắt, ngay cả chạm vào ta cũng không muốn chút nào. Hiện tại ta không thể uống rượu, cứ mỗi lần nhìn thấy nó bụng ta liền ần ần đau. Ta biết rõ đó không phải là được lực còn sót lại của câu hôn mà đó là tâm bệnh, ta luôn cảm thấy không biết chén câu hôn tiếp theo khi nào sẽ xuất hiện trước mặt ta.

Mẫu hậu mặc một cái áo lông dày, hứng thú xem bọn tiểu bồi kết hoa đăng cầu nguyện dưới ánh trăng. Phùng Yên Nhi chạy qua chỗ này xem một chút lại sang chỗ kia xem một cái, cao giọng hướng dẫn mọi người, thực hiện nhiên nàng đã muốn là người đứng đầu.

"Yên nhi đứa nhỏ này, so với người khác khéo hơn một chút", mẫu hậu cười tùm tùm nói.

Ta cười lạnh trong lòng một tiếng. Nàng tự nhiên là phải khéo, chính là có chút khéo quá. Mà không giống A Nam nói chuyện thẳng thắn, có gì nói lấy không câu nệ. A Nam là người thành tâm thành ý, không tranh giành ở những việc như thế này.

Kết quả cuối cùng, tự nhiên là Phùng Yên Nhi Thắng, nàng mặc bộ y phục thật đẹp, trang điểm lộng lẫy. Gió đêm thổi tung bay một góc váy Hồng Sa, phiêu nhiên bay bay, càng tô điểm thêm cho vẻ đẹp chết người đó.

"Thực phi nàng đến đây", ta kêu Phùng Yên Nhi một tiếng.

Nàng lập tức đi đến, ta dang tay ra ôm lấy nàng vào lòng, tùy tay đưa ly rượu của ta tới bên môi nàng. Đây là rượu ta thưởng cho nên nàng ta không thể cự tuyệt.

Quả nhiên, Phùng Yên Nhi liền bắt lấy tay ta, trước nhiều đôi mắt ghen tị đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

"Tốt!", ta lại cười to một lần.

Thời gian ở chung với A Nam tuy ngắn ngủn nhưng ta đã được lãnh giáo không ít, ví dụ như hiện tại bình sứ nhỏ trong tay ta đã không còn gì nữa. Lúc trước ta đã nghĩ qua rất nhiều phương pháp, cùng muốn tìm ra biện pháp đường đường chính chính không mang theo Phùng Yên Nhi đi nam tuần, đồng thời không để Phùng gia nghi ngờ. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể dùng cách của A Nam, dùng hàn dược đối phó với Phùng Yên Nhi, tuy không phải là kịch độc nhưng cũng có ba phần độc. Tuy rằng lúc này ta rất muốn hạ một đòn kịch độc trừ bỏ hết những người liên can đến Phùng gia cho xong việc, nhưng ta biết đó chỉ mong muốn mà thôi. Ta cũng không thể trực tiếp hạ độc chết Phùng Yên Nhi được, phải giữ lại mạng của nàng ta, ta còn phải dụ được Lí Dật ra nữa.

Cho nên lúc trước ta tìm Hoa thái y lấy đại hàn tam thất mà thôi (k bix đó là độc gì nên để nguyên cv). Đây là trong lúc vô ý A Nam dạy ta dụng độc. Đêm nay thời tiết lạnh, Phùng Yên Nhi lại mặc sa sam mỏng manh, nếu dùng loại độc này triệu chứng giống như bị trúng phong hàn, khó có thể tra ra dấu vết.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi vùng trộm cười, tiểu yêu nữ A Nam nhất định không thể tưởng được, ta cũng là một đệ tử tốt.

Toàn bộ buổi tối, Phùng Yên Nhi luôn luôn bồi bên người mẫu hậu, nàng sắm vai rất hoàn hảo, không chỉ là Thục phi của ta, là con dâu hiếu thảo của mẫu hậu, mà còn là mẫu nghi thiên hạ người đứng đầu hậu cung. Mà ta chỉ làm đúng một chuyện, chính là dùng ánh mắt của mình đuổi theo thân thể của nàng ta. Trong lúc này, các tần phi khác đều biểu diễn chút tài nghệ nhưng ta rất ít khi nhìn các nàng. Ta cũng cảm thấy thực có lỗi, để cho các nàng ra sức hiển nghệ trong gió lạnh như thế này. Đó cũng không phải là chuyện ta dự tính ban đầu.

Phùng Yên Nhi cũng lạnh, ta biết, nhưng nàng ta không muốn ánh mắt của ta chuyển sang hướng khác nên không chịu khoác thêm áo. Cái gì ta cũng không nói, đó là do nàng ta cam tâm tình nguyện. Đến lúc nàng ta lên sân khấu hiển nghệ, ta nhìn xuyên qua tầng sa mỏng trên người nàng ta, nhìn đến làn da của nàng ta đã nổi lên nhiều điểm nhỏ hồng hồng. Nàng ta đã uống nhiều như vậy với lại ta còn bỏ thêm tam thất vào, không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu.

Bất quá, sức chiến đấu của nàng ta vẫn còn rất mạnh mẽ, không dễ dàng nhận thua. Cho nên ta biết, nàng ta vẫn chống đỡ đi đến nơi biểu diễn, đó là đầu gió.

Như ta dự đoán, lần này Phùng Yên Nhi không khiêu vũ. Nàng ta lấy ra một cây cầm, ánh mắt ân tình đưa tình nhìn ta, "Hoàng Thượng, Yên nhi tấu cho người nghe khúc 《Phượng Cầu Hoàng》 được không?"

Trong lúc tim ta đập mạnh và loạn nhịp, mẫu hậu đã cất tiếng cười to, "Đứa nhỏ này, thật sự rất có tài", mẫu hậu nói.

"Mẫu hậu!", Phùng Yên Nhi hướng về phía mẫu hậu làm nũng, "Cầm nghệ của Yên nhi so với người ta cũng không kém", lời nàng ta nói vẫn là có ý khiêu chiến với A Nam.

"Ai gia tin", mẫu hậu cười, "Thục phi có gì là không làm được đâu, làm sao có thể kém so với người khác. Chẳng qua Thục phi đã khổ tâm, không biết có người nào có thể lĩnh hội, thưởng thức hay không."

Lúc này, tâm hồn ta đã như trên mây, những điều các nàng nói ta hoàn toàn không nghe được.

Lúc này A Nam chắc đang chuẩn bị đi ngủ, không có ta, không biết buổi tối nàng ăn gì, ăn được nhiều không? Nàng xem bản đồ, không biết có thu hoạch được gì không? Nàng muốn tìm gì từ bản đồ? Là muốn tìm đường chạy trốn hay là đại cục thiên hạ? Hôm nay, ta nhìn nữ nhân hậu cung tranh nhau biểu diễn, đột nhiên có một khát vọng rất muốn tìm tòi nghiên cứu thế giới nội tâm của A Nam. Nàng có từng giống như những nữ nhân khác, muốn được điều gì đó từ trên người ta không? Hay là nàng cần bản vì cừu hận mà tiếp cận ta? Ta cũng không tin những điều ngoại nhân nói về nàng nhưng nội tâm của ta vẫn không yên.

Nhưng vào lúc này, đối diện với bầu trời đêm, đột nhiên ta phát hiện, ta đối với A Nam, đã không chỉ là một phần huyết động cùng với giọt lệ nóng hổi trong trời đông rét buốt kia nữa. Lúc này ta cỡ nào khát vọng có thể chạm đến tâm của A Nam. Nơi đó có từng có hình bóng của ta hay không? Chỉ là một cái chớp mắt cũng tốt.

Ta không chú ý cầm nghệ của Phùng Yên Nhi ra sao, lúc này trăng thanh gió mát, A Nam nhất định đã sớm ngủ say, chỉ mong nàng ngủ thật ngon, có một giấc mộng đẹp. Bởi vì không lâu nữa nàng sẽ cùng ta đồng hành đi đến cố hương của nàng.

Bệnh tình của Phùng Yên Nhi khá nặng, chỉ nằm yên trên giường không động đậy được, ta âm thầm buồn cười, nhưng đó cũng chỉ là trừng phạt nhẹ đối với tâm tư hư vinh của nàng ta. Cũng may từ sau đêm thất tịch, nữ nhân hậu cung bị bệnh cũng không chỉ một mình nàng ta, cho nên cũng không ai nghi ngờ. Làm nữ nhân cũng thật là khó khăn. Đây cũng có thể coi là phiên bản của "Sở Vương thích eo nhỏ, trong cung nhiều người đói mà chết"(\*). Làm một người nam nhân, thật sự rất khó lý giải những việc như thế này.

Kỳ thật, ta đã thù hạ lưu tình, nếu không phải vương người Phùng gia cản tay cản chân, ta đã trực tiếp đưa cho nàng ta một ly câu hôn.

Chính là ước chừng Hoa thái y đã hiểu rõ trong lòng, vài lần ở trước mặt ta làm ra bộ dạng muốn nói lại thôi. Nhưng hán trời sanh tính tình cẩn thận, chung quy cũng không dám nói ra cái gì.

Ta bắt đầu khẩn cấp chuẩn bị cho chuyến đi nam tuần, trong miệng tuy rằng nói hy vọng Phùng Yên Nhi sớm khỏi bệnh để cùng ta lên đường, nhưng trong lòng cũng hiểu được, nàng nhất thời không thể khỏi nhanh như vậy được.

Quả nhiên Phùng Ký lại bắt đầu nói quanh co, muốn ngăn cản ta khởi hành. Nhưng việc này đã sớm thông qua, ta làm sao mà nghe hán được. Trọng yếu hơn, ta cho Hà Từ Ngự đi theo, coi như là thay thế cho Phùng Yên Nhi. Điều này làm cho cha nàng ta mừng rỡ, hán cho rằng ta đối với nữ nhi của hán ân sủng, cho nên hán dốc hết sức cố động mọi người chuẩn bị cho chuyến nam tuần.

Cuối cùng Phùng Ký cũng phải nhượng bộ.

Hà Từ Ngự đã ăn vài cái tát, ngược lại được tiện nghi.

Vài ngày sau, ta mang theo A Nam cùng Hà Từ Ngự lên đường.

Chúng ta xuất phát từ sáng sớm, thuyền xuất phát ở Đồng Tước đài, tính một đường theo duyên hải đi xuống phía Nam. Bầu trời cao vợi vợi, đầu thu từng đám mây trong xanh. Tâm tình của ta cũng theo vậy mà thả lỏng một ít. Quan viên tiền đưa đứng ở trên bờ, ngay cả Quy Mệnh hầu cũng ở trong đám người đó. Mỗi người đều chúc thuận buồm xuôi gió, đi đường bình an. Thoạt nhìn giống như là chuẩn bị đi du lịch.

Ta mang theo rất nhiều tùy tùng, trừ một ít quan lại tất yếu, không thể thiếu đội hộ vệ khổng lồ, cái tốt là lúc này Lí Dật còn chưa đến bên người ta. Hơn nữa phạm là người gia nhập sau tất cả đều lưu tại trong cung. Ta mang theo nhân mã trước kia của chính mình.

Kỳ thật ta không tin lần đi nam tuần này sẽ một đường thuận buồm xuôi gió.

Hà chiêu nghi thực hưng phấn, thật sự không còn nhớ được lần dạy dỗ trước. Nàng ta vẫn không ngừng phân phó người chuyển cái này nâng cái kia, theo ta biết, mấy thứ này đa số là Phùng gia đưa đến. Nàng ta lại thực vui vẻ như thế, ta cũng không thể không vạn phần bội phục.

A Nam lại cố tình không nóng nảy, ôm Băng Thanh của nàng theo rất xa ở phía sau. Nàng luôn trầm tĩnh như vậy, ngược lại làm trong lòng ta ngứa ngáy khó chịu. Hôm nay A Nam mặc một thân vàng nhạt, rất hợp với thời tiết đầu thu, ta rất thích, nhìn không được liếc mắt một cái lại liếc thêm một cái nữa nhìn nàng. Hoa thái y đã không còn cuốn bằng trắng trên đầu A Nam nữa, ta từng vụng trộm nghĩ, cảm thấy một phần vết thương hơi thâm một chút so với những nơi khác, nhưng không dám nói, sợ A Nam nhớ tới lại ghi hận ta. Nàng cũng không phải là Hà Từ Ngự, lòng dạ của nàng hẹp hòi, ghi hận rất lâu.

Ta đã dùng rất nhiều khí lực, mới danh chính ngôn thuận mang theo nàng đi. Lúc này nàng tuyệt nhiên không có cảm kích. A Nam không biết được khổ tâm của ta, thì ta sẽ chậm rãi làm cho nàng biết.

"Sở Tu nghi", ta kêu một tiếng, lúc này chúng ta vừa mới vừa lên thuyền, còn chưa vào trong khoang thuyền.

A Nam chậm rãi đi lại đây, nâng mắt nhìn ta, chờ ta nói. Ta đem tờ giấy nhét vào tay nàng, "Vừa rồi thúc thúc Quy Mệnh hầu của nàng đưa cho ta".

A Nam cầm lấy nhưng cũng không vội vàng mở ra xem.

Ta cười cùng bọn quan viên cáo biệt. Hà Từ Ngự lại hướng về phía phụ thân của nàng ta đau xót khóc hai tiếng, cũng không thấy có giọt nước mắt nào, còn sợ làm hồng lớp trang điểm, ngay cả lau lệ cũng đều làm cho qua. Hết thấy những nữ tử được xưng là tốt đẹp rồi tình tế gì đó, nếu là nhìn kỹ, cũng đều sát phong cảnh như vậy sao?

Cuối cùng đội tàu cũng xuất phát.

Vừa vào trong khoang thuyền, A Nam liền xem tờ giấy kia. Xem xong cũng không nói tiếng nào.

"Có chuyện gì sao?", ta hỏi.

"Chuyện Tạ Từ Nam bí mật đi Giang Bắc Giang Đô, thúc thúc thiếp làm sao có thể biết?", A Nam mở miệng, trái lại lại hỏi ta.

Hết chương 22

(\*)Sở Bình vương: trị vì 528 TCN-516 TCN, tên thật là Hùng Khí Tật (熊弃疾), sau khi lên ngôi đổi là Hùng Cư (熊居) hay Mị Cư (羴居), là vị vua thứ 28 nước Sở. Sở Linh vương rất thích eo lưng nhỏ, cho nên các quan đại thần trong triều chỉ sợ mình eo to người mập, mà mất đi sự sủng ái của Sở vương, cho nên thay vì ăn ngày ba bữa thì đổi lại mỗi ngày chỉ ăn một bữa mà thôi. Mỗi ngày sau khi thức dậy họ đều phải chuẩn bị: đầu tiên là phải nhịn thở, sau đó thì thắt eo lại thật chặt. Kết quả là ai ai cũng đói meo, tứ chi bải hoải, đầu choáng hoa mắt, phải vịn vào tường mới có thể đứng lên được. Một năm sau, toàn triều đình vẫn vô đều trở thành người vô dụng, mặt mày gầy đen, da bọc xương vì đói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Huyền cơ

Ta hừ một tiếng. Thu hồi tờ giấy kia lại, "Trẫm cũng đang thấy kỳ quái. Cũng giống A Nam nàng chuyện bên ngoài hoàng cung luôn rất tường tận, hẳn đoán chừng cũng có thủ thuật che mắt người".

A Nam nghe thấy lời ta nói, lập tức quần bách cúi thấp đầu. Nàng có chút sợ hãi, đang chuẩn bị chống chế. Ta nhìn gần xanh trên cổ nàng, phỏng chừng cho dù ép hỏi nàng, cũng không hỏi được gì. A Nam chung quy vẫn phòng bị ta.

Ai cũng nói Quy Mệnh hầu là người không có đầu óc, ta cũng không biết hẳn thật sự là như vậy hay đó là nguy trang. Tà Tử Nam mang binh đi Giang Đô, việc này xác thực khả nghi, nhưng ta là hoàng đế cũng không biết, hẳn Quy Mệnh hầu làm sao lại biết? Đã biết vì sao lại nói cho ta? Hẳn đây là hướng ta biểu hiện lòng trung thành sao? Hay là hướng ta thị uy? Hay căn bản hẳn không sợ chết? Lần trước hẳn tạo phản, ta đã giết con hẳn, hẳn không muốn sống nữa sao?

Cũng có một khả năng khác, hẳn muốn bán đứng A Nam. Dù sao, Tà Tử Nam cũng do A Nam đề cử.

Ta nhìn A Nam, ánh mắt của nàng lại né tránh ta, giấu sau hàng lông mi dài không chịu nhìn ta. Trước mặt Hà Tử Ngự, ta cũng không muốn làm to chuyện. Lần này mang theo A Nam ra ngoài, ta cũng không muốn phát sinh chuyện gì làm cho ta thất vọng đau khổ. Ta biết tâm A Nam không hướng về ta. Không để ý nàng, không biết tương lai nàng sẽ làm ra cái gì.

"A Nam, nàng còn chưa sao hết kinh văn phải không?". Ta đột nhiên trừng mắt nhìn tiểu nha đầu trước mắt, thật là tức chết ta mà. Nàng không thích ta, vì sao mười năm sau còn đi nhặt xác cho ta? Nàng có biết tính tình nàng như vậy, làm cho ta nóng ruột nóng gan. Lúc này ta mới nhớ lần trước phạt nàng sao thêm bốn lần kinh văn, nàng chắc là chưa hoàn thành, vừa vặn lấy cớ để giám sát nàng. "Về sau ở trên thuyền, mỗi ngày nàng đến phòng của ta để sao kinh. Giống với lúc ở cùng mẫu hậu".

Ta muốn đem tiểu nha đầu này để ở trước mắt, ta mới có thể yên tâm, những lời người khác nói về nàng ta không tin, nhưng đề phòng ngộ nhỡ lần này nàng về quê hương, nơi nàng rất quen thuộc rồi tìm cách trốn đi thì ta biết làm sao. Ta luyện tiếu nàng, luyện tiếu nàng vì ta mà đào huyệt.

Lúc này vừa vặn Hà Tử Ngự đã thu xếp xong đồ đạc rương hòm của nàng ta, cũng đi đến trước mắt ta. Nghe được ta cao giọng nói với A Nam, đắc ý cười, "Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, một lời nói ra là tứ mã nan truy, tuy lần này tuy Sở tu dung được đi theo, nhưng Hoàng Thượng vẫn chấp hành xử phạt".

Ta cảm thấy lần trước và miệng nàng ta hai mươi cái, vẫn thiếu.

A Nam cùng Hà Tử Ngự, hoàn toàn là cực đối lập. A Nam nếu không phải bị ta bắt ép, khẳng định nàng sẽ tránh ta càng xa càng tốt. Hà Tử Ngự thì không cần nói, một cơ hội tốt như vậy, được cùng ta thân cận, nàng ta tự nhiên sẽ không bỏ qua. Không cần kêu nàng ta, mỗi ngày đều đến đây sớm.

Vốn nghĩ rằng trên đường đi hẳn là sẽ không tịch tịch, bởi vì có rất nhiều cảnh đẹp để ngắm dọc hai bên bờ sông.

Chỉ tiếc ba người ở chung lại cực kỳ không hài hòa. Thậm chí có thể nói là xấu hổ. Mấy ngày đầu, Hà chiêu nghi rất hưng phấn, mỗi ngày đều tìm cớ đến phòng của ta trong khoang thuyền, làm bộ như ân cần thay ta bưng trà đổ nước.

Không lâu nàng ta liền lộ chân tướng, mỗi khi đến một địa phương nào đó, nàng ta lại bắt đầu nói đông nói tây, muốn lên bờ đi dạo.

Điều này hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của ta. Bởi vì một đường đi về phía nam, đã quá nhiều quan phủ địa phương, nghe tin hoàng đế đi ngang qua, bọn họ liền phái số lượng lớn kỵ binh ra ven bờ tiếp sức bảo hộ còn tìm dân phu kéo thuyền. Rất là hao tài tốn của. Nếu ta lên bờ, sợ không có cách nào đi tiếp.

Mặc dù đây cũng có thể xem là thời gian du ngoạn, nhưng mỗi ngày ta cũng phải xử lý không ít tấu chương, tấu chương mỗi ngày được dùng khoái mã đưa đến từ kinh thành. Ta mỗi ngày trừ bỏ không cần vào triều, hết thấy đều như cũ. Có khi nguyên một ngày ta đều ở trong phòng xử lý tấu chương không ra ngoài. Cho nên vô luận Hà chiêu nghi có huyền não như thế nào, ta cũng không để ý tới nàng ta.

Ngược lại, A Nam rất im lặng. Nàng rất nghe lời, mỗi ngày sáng sớm tới đây vấn an, sau đó dâng hương rửa tay, ở trong phòng ta kê một cái bàn nhỏ, nàng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi đó sao chép kinh thư. Nàng viết kiểu chữ Khải, nét bút thanh mảnh, cẩn thận tỉ mỉ. Bởi vì sợ viết sai, cho nên sao rất chậm, mỗi ngày nhiều nhất chỉ có thể sao được mấy trăm chữ.

Nhưng mà nàng cũng quá im lặng đi, trừ bỏ ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, cơ hồ cũng không nói chuyện với ta, nhiều nhất chính là thỉnh thoảng, nhìn cảnh sắc ngoài khoang thuyền, trong mắt quang lại lộ ra một tia phiền muộn. Coi như là nàng đang biểu lộ tâm tình đi. Mà đối với ta, nàng vẫn là bộ dáng kia: không có chút hứng thú nào. Đương nhiên, nàng cũng hoàn toàn không nhìn Hà Tử Ngự, thật giống như người này không hề tồn tại vậy.

Ta không biết vì sao, khi thuyền cách Lạc Kinh càng ngày càng xa, trong lòng ta càng ngày càng bất an. Ta cảm thấy A Nam im lặng như vậy có cái gì đó không đúng lắm.

"Hoàng Thượng, đến Giang Đô, chúng ta là có thể rời thuyền du ngoạn không?" Đến một ngày, Hà Tử Ngự rốt cục nhìn không được nữa, ngay cả giọng

điều khi nói chuyện với ta đều có chút nóng nảy.

Lúc này, chúng ta đã ở trên thuyền được hai mươi ngày, hôm nay, đội thuyền đã tiến vào địa phận phía Nam. Cũng chính là về tới quê hương Nam Sở của A Nam. Nghi ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ tới Giang Đô, từ nơi đó qua Trường Giang.

Hà chiêu nghi đại khái tưởng rằng đây là một lần du sơn ngoạn thủy, không nghĩ tới lại bị ta nhốt ở khoang thuyền gần một tháng. Nàng ta mang đem theo rất nhiều y phục đẹp đẽ, cho tới bây giờ, cũng không có ai nhìn. Trong khoang thuyền này cũng chỉ có ta, những người khác chưa từng tiến phòng nàng ta. Trên thực tế, ta cũng không vào phòng ai trong khoang thuyền này, cũng không kêu lên các nàng thị tẩm. Ta cảm thấy nội tâm của ta đã già rồi, trong cơ thể này cũng là một nam nhân ba mươi tuổi. Nhiệt tình thanh xuân cũng muốn tắt rồi, đã không còn loại kích tình năm xưa.

Đây là bi ai của ta, có lẽ cũng là bi ai của những nữ nhân bên người ta.

Một ngày này, tâm thần A Nam cũng có chút không yên, nàng ở một bên sao kinh văn, sao được không nhiều lắm, đột nhiên ngừng bút. Ngơ ngác nhìn mặt giấy tuyên thành trước mặt mình ngẩn người.

Ta nhìn qua một chút, "Nàng viết chữ sai rồi!", ta nói.

Nàng gật gật đầu, cẩn thận gạch bỏ cái kia chữ sai kia, hít sâu một hơi, lại cầm bút lên, nửa ngày cũng không viết thêm được chữ nào. Cuối cùng, nàng buông bút xuống.

"Làm sao vậy?", ta hỏi nàng.

"Hôm nay không có tinh thần để viết", nàng thành thật trả lời.

"Viết không được thì nghỉ ngơi một chút đi". Ta nhìn nàng mỗi ngày đều buồn buồn ngồi sao kinh, không nói nửa câu với ta, ta có chút lo lắng không phải ta bắt nàng sao nhiều kinh văn quá nên khiến đầu óc nàng choáng váng?

Nàng ừ một tiếng, thật sự đứng lên.

Lúc này tiểu cung nữ nàng mang theo liền đi lên giúp nàng thu thập đồ trên bàn.

"A Qua, đừng vội, chờ một chút ta còn phải tiếp tục sao", A Nam nói với tiểu cung nữ kia. Nói xong liền đi đến bên cửa sổ.

Ta ngẩn ngơ, không nhìn được bật cười, "Nàng kêu nha đầu kia là gì?"

Tiểu cung nữ kia nhìn qua bất quá mười ba mười bốn tuổi, bộ dạng tròn tròn, nhìn qua có chút ngơ ngác, chỉ có đôi mắt coi như hắc bạch phân minh.

"Nàng là tiểu cung nữ thái hậu ban cho thiếp, nàng ấy vốn không có tên, thiếp nhìn nàng bộ dạng tròn tròn, cho nên kêu nàng là A Qua".

Ta đặc biệt nhìn thoáng qua tiểu cung nữ kia, mẫu hậu cho A Nam tổng cộng hai đại thái giám, hai đại cung nữ, những tiểu cung nữ, thái giám khoảng mười ba mười bốn tuổi số lượng không ít. Nhưng A Nam khi đi ra ngoài, cùng Hà chiêu nghi tiền hô hậu ủng không giống nhau, nàng cố tình chỉ dẫn theo tiểu cung nữ này, có thể thấy được A Qua này có điểm khác biệt.

A Nam thông thả đi đến bên cửa sổ, dựa vào cái ghế gần đó, kỳ thật lúc này đội tàu đang ở giữa sông, bên ngoài trừ bỏ song nước một mảnh mênh mông rộng lớn, cũng không có cảnh đẹp gì. A Nam lại dường như thực hưởng thụ, đầu nàng dựa vào cửa sổ, nhắm mắt lại, trên mặt thể nhưng có chút ý cười. Là vì được về nhà sao? Nhưng ở phía Nam này, kỳ thật nàng cũng không có thân nhân.

"Hoàng Thượng", Hà chiêu nghi lại cố tình đến sát phong cảnh vào lúc này, nàng ta học phương pháp của Phùng Yên Nhi, hướng đến bên người ta, quỳ dưới chân ta, ngẩng mặt lên, dùng một loại giọng điệu làm nũng. "Thiếp thật sự muốn đi dạo một chút ở Giang Đô, nghe nói phong cảnh ở Giang Đô rất đẹp, lại có rất nhiều cửa hàng bán đủ loại đồ tốt, tơ lụa, trang sức, còn có..."

"Hà chiêu nghi", ta đánh gãy lời nàng ta, "Đợi đến Giang Đô rồi nói sau".

Bộ dáng Hà Tử Ngư cũng rất được, năm đó khi phụ thân đem nàng ta đưa vào cung, còn đối tượng mạo của nữ nhi mình có chút đắc ý, nhưng nàng bộ dạng không bằng Phùng Yên Nhi tinh xảo, cũng không bằng A Nam thanh tú, là cái loại quá mức diễm lệ. Có một thời gian, bởi vì nàng ta cùng Phùng Yên Nhi đi lại rất gần, cũng được ta chú ý qua, đáng tiếc không quá vài ngày, liền phát hiện ở cùng một chỗ với nàng ta rất chán. Nàng ta là người nói không bao giờ suy nghĩ, nghĩ cái gì là nói cái đó không cân nhắc trước sau, đúng sai.

Lần này, Phùng Yên Nhi không thể đi, đặc biệt cho nàng ta đi, ta biết lần này đi có chút huyền cơ, nhưng vẫn muốn tận lực lợi dụng nàng ta để trấn an Phùng gia. Kỳ thật, hiện tại xem ra, nàng ta nói nhiều cũng tốt, miễn cho ta cùng A Nam mất to trống mắt nhỏ, không có lời nào để nói, thật sự xấu hổ. Hà chiêu nghi tuy rằng nói nhiều cũng rất vô nghĩa, nhưng tốt xấu gì thì có còn hơn không.

"Qua khỏi đoạn sông này, thực vật sẽ hoàn toàn khác nhau", A Nam đột nhiên mở miệng. "Thời tiết này, ở miền Bắc cây đã sắp thay lá, màu xanh của cỏ cây không còn nhiều lắm. Nhưng ở phía Nam chắc hẳn vẫn là một mảnh xanh biếc, thu tới, hoa cỏ khoe sắc. Tính thời gian, khi đến Kim Lăng vừa vặn vào rằm tháng tám, từ xưa người dân ở Kim Lăng có phong tục bái tế nguyệt thần vào rằm tháng tám, đến Kim Lăng Hoàng Thượng sẽ cùng người dân tham gia phong tục này cũng không muộn."

Ta không nghĩ tới lúc này A Nam lại mở miệng nói chuyện, hơn hai mươi ngày nay, nàng rất ít khi chủ động trò chuyện với ta. Hơn nữa, nàng chính là giúp

ta khéo léo từ chối Hà chiêu nghi, thật sự là ngoài dự kiến của ta. Khả năng thật sự tin Hà chiêu nghi là muốn lên bờ du ngoạn sao?

"Lớn mật, đừng ở nơi nào nên để Hoàng Thượng định đoạt. Sở tu dụng sao dám công nhiên can thiệp! Hoàng Thượng chẳng lẽ còn cần chủ ý của người sao?", Hà chiêu nghi bắt được lỗi của A Nam, liền lập tức phát tác, bày ra dáng vẻ chiêu nghi. Nàng trách cứ A Nam, lại lập tức bỏ nhào vào ta, học bộ dáng Phùng Yên Nhi hướng ta làm nũng, "Thiếp muốn ở Giang Đô chơi đùa một chút thôi!"

Ta lại nghe ra A Nam có ý khác. Chẳng lẽ A Nam đã cảm thấy được cái gì dị thường? Hoặc là, nàng quá thông minh? Một đường này ta cực lực đề phòng, đã sớm âm thầm phái ẩn vệ đi trước dò đường, kết quả, hôm nay cũng không lấy được tin tức gì hữu dụng. Hơn nữa đối với tờ giấy kì quái kia của Quy Mệnh hầu, ta có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 24: Sinh biến

Lại nói, lúc này cách rằm tám tháng chỉ còn ba ngày, lúc này A Nam vì sao nhắc tới ngày này? Còn có này Hà Từ Ngự, dọc đường đi nàng ta luôn muốn dừng lại, là vì cái gì?

Ta cân nhắc một lượt, "Bằng không, tối nay chúng ta không dừng lại, trực tiếp đi nhanh, đêm nay vào tới Giang Đô". Vốn dĩ theo kế hoạch là sáng mai mới đến Giang Đô, ta nói như vậy có ý thử hai nữ nhân trước mắt này.

A Nam không nói gì, nàng lại bắt đầu dựa vào cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, có vẻ thập phần đam mê.

"Tốt quá!", Hà Từ Ngự lại thập phần ủng hộ, "Như vậy, ngày mai chúng ta liền có thời gian dạo thành Giang Đô. Hoàng Thượng..."

Ta miễn cưỡng nở nụ cười, đánh gãy lời Hà chiêu nghi, "Sáng mai chúng ta có thể trực tiếp qua sông Trường Giang đi Kim Lăng, không dừng lại ở Giang Đô". Tốt nhất là do ta nghĩ nhiều, bằng không ta cũng không biết ta sẽ làm ra cái gì...

~~~~~  
A Nam nói rất đúng, sau khi đội tàu vượt qua khúc sông này, cảnh sắc trước mắt toàn bộ đều thay đổi, nguyên bản một màu vàng óng ánh liền biến thành màu xanh lá mạ. Ngay cả không khí đều trở nên dễ chịu hơn, uẩn kết rất nhiều thủy khí.

Phong cảnh mặc dù rất đẹp, lòng của ta đang dần bình ổn lại, cho dù chuyện gì xảy ra, ngay cả Phùng Ký cũng thế, chung quy cũng không làm ta quá lo lắng. Chính là tâm tư của A Nam, ta hoàn toàn đoán không ra.

Một đêm này, đội tàu không dừng lại. Suốt đêm chạy tới Giang Đô. Đến khi trời tối ta truyền mệnh lệnh xuống, đội tàu bảo trì đội hình, không thể ngưng lại. Ta không muốn một cái thuyền nào trong đội tàu rời đội ngũ. Nhưng ta biết, sự tình tuyệt không đơn giản như vậy.

Ta không ngủ, đợi một canh giờ, chờ trời một mảnh đen kịt, ta mới lặng lẽ đứng dậy, đi đến phòng A Nam, ở nhà gian phía ngoài A Qua đang ngủ, trong phòng tối đen như mực, ta đi đến bên giường A Nam. Ta sờ soạng một hồi liền sờ trúng nguácj nàng, sau đó liền lật cổ tay bưng kín miệng nàng.

"Đừng lên tiếng, cũng đừng hỏi vì sao. Ta buông tay ra, nàng lập tức rời giường mặc quần áo đi theo ta".

Ta ngừng lại, A Nam chắc biết người đó là ta nên gạt đầu. Lúc này ta mới buông tay.

Quả nhiên A Nam không nói tiếng nào liền đứng lên, rất nhanh ở trong đêm tối mặc xong quần áo. Điểm này so với những nữ nhân khác nàng rất dung cảm - không nhiều chuyện, không khiếp đảm.

Ta thấy nàng đã xong, liền kéo nàng xoay người hướng ra phía ngoài, sau khi ra ngoài, nàng ngoái lại nhìn thoáng qua nha đầu A Qua.

"Nàng ta sẽ không có việc gì", ta nói. Ra phía ngoài, ta phái người nghiêm mật trông coi, sẽ không lưu lại nhược điểm. Tâm của ta, kỳ thật vẫn là chuẩn bị cho mình một con đường, bởi vì ta thật sự sợ.

Thuyền nhỏ ở bên cạnh thuyền lớn chờ chúng ta, A Nam tự mình nhảy lên, nàng rất linh hoạt, vừa thấy đã biết là thường xuyên hoạt động. Nàng vẫn không nói gì, cái gì cũng không hỏi ta. Cho đến khi thuyền cập bờ, mang theo một đội nhân mã đi vào bên trong rừng cây bên bờ, nàng đều không mở miệng lần nào. Nàng gait gao đi theo phía sau ta, từng bước cũng không chậm lại, hoàn toàn không cần ta chiếu cố. Ta chú ý tối nay nàng mặc một bộ y phục tối màu, hơn nữa không phải là những bộ quần áo rườm rà trong cung mà rất gọn gang đơn giản, rất tiện để hành động.

Ta cũng không quá bất ngờ, chỉ cảm thấy trong lòng có điểm lạnh cả người.

Ta chỉ biết, A Nam vẫn có chuẩn bị. Đương nhiên không phải là ban đêm bốn ba đi theo ta mà chuẩn bị, mà là chuẩn bị để tùy thời rời ta đi. A Nam, lòng của nàng, cuối cùng là lạc ở nơi nào, ta một chút cũng không chắc.

Chúng ta đi khá nhanh, dừng lại ở chỗ địa thế cao trong rừng cây nhỏ mai phục. Địa hình nơi này ta đã cho người đi dò thám trước. Lúc này đêm đã sớm qua, xung quanh im ắng, ngay cả côn trùng cũng chẳng kêu. Lúc này, hẳn là mọi người đều trong mộng đẹp.

A Nam cũng lẳng lặng ở ta bên người ta. Từ tối cho tới bây giờ, nàng chưa nói một lời.

Ta nhìn qua nàng, dưới ánh trăng, cái đầu nhỏ nhỏ của nàng, hơi hơi có chút thờ hồn hên, nhưng một đôi mắt sáng ngời vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm phía trước.

Ta nhìn không được đưa tay sờ sờ đầu nàng, một hơi kéo nàng đi hai mươi dặm cũng không phải là vui đùa, trừ bỏ cô nàng A Nam dũng mãnh này, ta nghĩ những người khác trong hậu cung không ai làm được.

Nàng quay đầu nhìn ta, một đôi mắt to tròn có điểm tò mò. Xem ra, nàng cũng không hiểu thấu đáo kế hoạch hôm nay của ta, lúc này vẫn không hiểu ra sao đâu. Điều này làm cho ta có chút đắc ý, quả nhiên cũng có thời điểm A Nam đoán không ra.

Quả thật không phụ công sức chúng ta bỏ ra, chỉ chốc lát sau, đội tàu liền xuất hiện trong tầm mắt của chúng ta. Trên thuyền đèn đuốc sáng ngời, tại đây trong đêm tối vẫn thấy rất rõ. Nhưng trên thuyền im ắng, giống như một đội tàu bình thường. Toàn bộ đội tàu đi thật sự chậm, chiếc thuyền của ta đi giữa đội hình, tốc độ rất chậm, hơn nữa lại rất cao lớn, trong đêm đặc biệt nhìn rõ, thoạt nhìn là mục tiêu rất tốt để tập kích.

Đội tàu càng ngày càng gần, trước mắt chúng ta là một khúc sông rất hẹp, khiến cho tốc độ của đội tàu càng chậm lại. Tim của ta đập thình thịch, nói không rõ hiện tại ta hy vọng cái gì. Ân vệ truyền đến tin tức, ta phân tích lại phân tích, tổng hợp lại tổng hợp lại, ta tự tin phân tích của ta là đúng, nhưng lại thấy thà rằng ta sai lầm còn tốt hơn.

A Nam bên người ta bắt đầu hết nhìn đông lại nhìn tây, dường như đoán được cái gì, nàng lại bắt đầu cắn môi. Ta vươn cánh tay ra kéo nàng lại gần ta. Như vậy thân thể chúng ta liền sát bên nhau, nàng không còn khẩn trương như vậy nữa.

Khi thuyền lớn đi tới chỗ khúc sông hẹp kia, đột nhiên, có mấy chiếc thuyền nhỏ không biết từ đâu tới liền áp sát vào thuyền lớn. Trong đêm nguyệt hắc phong cao này, đúng là vô thanh vô tức.

A Nam đột nhiên nhảy dựng lên, bị ta dùng tay dùng đè lại. Tiểu nha đầu này không an phận, ta lại dùng lực một chút, nàng biết không đánh lại ta, lúc này mới thành thật một chút.

Bọn thích khách này dùng câu liêm đề lên thuyền, vừa nhìn thấy là biết được huấn luyện bài bản. Ta nói rộng ánh mắt, nhìn hành động của những bóng đen này. Bọn họ không gặp người cản ở trên thuyền, chỉ có vài tên lính gác đêm, bị bọn họ dễ dàng xử lý. Bọn họ xác định mục tiêu chính xác, phân công nhau đánh về phía trong khoang thuyền.

Ta nhìn không được hơi hơi cười lạnh. Thực là thần thông quảng đại, bọn họ xác định mục tiêu không khỏi cũng quá nhanh chóng chính xác!

Lúc này A Nam thật sự khẩn trương, nàng mở to đôi mắt, cắn chặt môi mình, ngay cả hô hấp cũng đều ngừng lại.

Ta đưa tay vào miệng nàng, để cho nàng cắn, một hồi lâu nàng dường như cảm thấy không đúng. Trong lúc nàng đang kinh ngạc nhìn ta, ta nhìn không được nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ta nhìn thấy lần này bóng đen bồi rồi trở ra. Nhưng lần này, bọn họ không thể dễ dàng thoát ra giống như khi lên thuyền như vậy. Đội hộ vệ của ta đột nhiên hô hét phát ra tiếng động làm cho những người đó bị kinh hãi không nhỏ.

Đến lúc này, ta cười nhìn A Nam, "Thú vị không?"

A Nam vẫn giương đôi mắt to, khẩn trương nhìn tình hình trên thuyền. Nghe ta hỏi, nàng suy nghĩ một hồi, "Hoàng Thượng nghĩ những người này do ai phái đến?". Nàng giống như chỉ cảm thấy hứng thú với điều này.

"Ta đoán bọn họ là loại người nào!", ta giả cười, kéo A Nam đứng dậy, "Dù sao trò hay đã xem xong rồi, cũng không uổng phí một đêm này của chúng ta". Có người bại lộ chính mình, còn không biết là cách cái chết không xa.

Có lẽ khi ta nói chuyện có chút nghiêng răng nghiêng lợi nên A Nam kinh ngạc nhìn ta, nửa ngày không nói một câu.

Ta lại lôi kéo nàng, ý bảo nàng nhanh chút đứng dậy. A Nam bị ta lôi kéo cánh tay cứng đờ, "Không phải thiếp!", nàng nói. Ánh mắt của nàng mở to trong đêm tối hướng về phía ta. Cái cổ mảnh khảnh quật cường hướng ta nói, "Không phải thiếp!".

Mỗi lần ở trước mặt ta, A Nam liền sát phong cảnh như thế này. Ta căn bản không một chút nào hoài nghi nàng, mà nàng lại giống một con thú nhỏ luôn phòng bị ta.

Ta kéo nàng đến gần hỏi, "Nếu là trẫm hoài nghi nàng, vì sao còn muốn mang theo nàng ra đây? Nàng chẳng lẽ không nhìn ra trẫm muốn cùng nàng chia sẻ trò hay sao?". Ta nguyện chia sẻ tâm sự cùng nàng, nàng biết không?

Ta nói đến nước này, kỳ thật chắc nàng cũng đã hiểu được. Biết hôm nay chúng ta chạy suốt đêm, ngày mai lại không dừng chân ở Giang Đô, chỉ có ba

người. Hôm nay hành động của bọn họ là không có kế hoạch trước. Còn chưa tới Giang Đô, ngay tại khúc sông nhỏ hẹp này liền hạ thủ. Mà bọn họ thậm chí không kịp thăm dò bố trí phòng trên thuyền.

Việc này trừ bỏ ta cùng nàng A Nam, chỉ còn Hà chiêu nghi là biết rõ việc này. Rõ ràng, ta lựa chọn tín nhiệm nàng Sở Tư Nam. Vì sao người thông minh như nàng lại còn không rõ?

Ta làm sao sẽ lựa chọn Hà Tử Ngư chứ. Trước kia không, về sau cũng sẽ không.

Đương nhiên, trong lòng ta đoán, nói là Hà Tử Ngư bán đứng ta, không bằng nói là người sau lưng nàng ta muốn dồn ta vào chỗ chết. Bọn họ đại khái đã biết mục đích ta đi nam tuần, như vậy sẽ làm lộ âm mưu của bọn chúng. Phải biết rằng, người liên quan sâu nhất trong việc này là Binh bộ thượng thư cùng Phùng Ký.

Nhưng ta không nghĩ tới, Hà Tử Ngư thật có lá gan này. Vừa rồi, khi nhìn thấy những hắc y nhân này vọt vào đúng phòng của ta, ta mới biết. Bọn họ đối với phòng ta ở trong khoang thuyền này biết rõ ràng như vậy, khẳng định có người nói cho bọn họ. Đến tình trạng này, ta khẳng định không thể để Hà Tử Ngư ở bên người ta nữa.

Ta sớm có dự cảm, Hà Tử Ngư không đủ thông minh, lúc này theo ta đi, sẽ không có kết quả tốt gì.

Bất quá cũng may hết thấy điều hữu kinh vô hiểm, trong lúc ta và A Nam đang nói chuyện, tùy thân hộ vệ bên người ta đã bắt giữ hết hắc y nhân trốn thoát bơi lên bờ, đem những người này trói gô lại.

Bên trên thuyền, lúc này cũng đã chiến đấu xong. Một con thuyền nhỏ tới đón chúng ta.

Ta sờ sờ đầu A Nam, nhìn về mặt kính nghi của tiểu nha đầu này nói, "Chúng ta trở về đi. Hiện tại còn kịp thăm vấn một chút".

Lông mi A Nam hướng ta chớp chớp hai cái. Ta lại một lần nữa cảm thấy kỳ thật nàng ít nhiều cũng biết một chút gì đó, chẳng qua nàng không nghĩ tới ta sẽ xử lý việc này như thế này. Nàng xem nhẹ trí thông minh của ta rồi.

Mặc kệ nàng có biết hay không, ta đều đem tín nhiệm của ta cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vu oan

Một lúc sau chúng ta mới lên đến thuyền, Hà Tử Ngư liền chạy về phía ta khóc to, tỏ vẻ nàng bị kinh hách. Có lẽ nàng ta thật sự bị kinh hách, bởi vì nàng ta khóc đến nỗi không ra hơi, ngay cả làm nũng cũng không nói nên lời. Cung nữ thái giám vây quanh bên người nàng ta, nâng nàng ta, mới làm cho nàng ta không đến mức ngã xuống.

Ta bất động thanh sắc, mắt lạnh nhìn nữ nhân này. Trong lòng không khỏi phỏng đoán, nàng ta rốt cuộc là đang diễn trò hay thật sự bị dọa sợ.

Thừa dịp ta đang giằng co cùng với Hà Tử Ngư, cái bóng dáng gầy gầy đi theo phía sau ta, lặng yên không một tiếng động tính lách qua ta đi vào trong.

"A Nam!", ta đột nhiên kêu một tiếng.

Tiểu nha đầu này đã vội vàng muốn trở về phòng của nàng trong khoang thuyền rồi, ta còn chưa cho phép nàng đi đâu.

A Nam nghe thấy tiếng ta gọi, liền đứng khựng lại. Bóng dáng gầy nhom kia liền cứng ngắc đến xấu hổ.

"Hoàng Thượng sao lại kêu nàng là A Nam? Hoàng Thượng cùng Sở tu dung rất thân mật!". Hà Tử Ngư một lần nữa lại không biết sợ là gì, bản năng ghen tuông lúc nào cũng bộc phát. Nàng ta dậm chân, biểu đạt sự bất mãn của nàng ta.

A Nam như là bị niệm thân chú. Nàng không xoay người lại ngay, khi nghe Hà Tử Ngư nói, nàng rõ ràng giật mình một cái. Nhưng mà ta đoán chắc trong cái đầu nhỏ nhắn tinh quái kia đang nghĩ kế thoát thân.

Hà Tử Ngư lại mở miệng, "Hoàng Thượng cũng có thể gọi thiếp là Tiểu Ngư Nhi!". Ghen tị cũng có điểm tốt, có thể tức thì làm cho nữ nhân tràn ngập ý chí chiến đấu. Lúc này Hà Tử Ngư chính là như thế, nàng ta giống như hoàn toàn đã quên vừa rồi còn sợ hãi khóc lóc. "Hoàng Thượng cũng nên hỏi, vừa rồi lúc thích khách lên thuyền, Sở tu dung đang ở đâu. Hoàng Thượng không biết vừa rồi nô tì có bao nhiêu sợ hãi. Nô tì nghe được thanh âm bên ngoài, sợ tới mức thét chói tai, lại không nghe được một chút tiếng động bên Sở tu dung".

Cuối cùng ta cũng thấy A Nam xoay người lại. Sắc mặt nàng rất bình tĩnh, dùng ánh mắt quái dị nhìn thoáng qua Hà Tử Ngư. Ta cảm thấy ánh mắt kia rõ ràng nhìn Hà chiêu nghi giống như là nhìn người chết.

Nói đến đây, xác thực có chút châm chọc. Tiểu Ngư Nhi? Cho tới bây giờ ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn xưng hô với Hà chiêu nghi như thế, nàng ta đánh giá mình rất cao. Nàng ta đã quên rằng ta chỉ đối xử thật lòng với Phùng Yên Nhi, còn những nữ nhân khác ta cũng không để trong lòng. Ta sẽ không tùy tiện dùng xưng hô thân thiết như vậy đối với nữ nhân. Hơn nữa, lúc này Hà Tử Ngư lại cùng ta so đo những việc ngoài rìa như thế này sao. Nàng ta đã quên tiết mục mà nàng ta nên diễn à.

"Người đâu", ta đột nhiên đề cao âm thanh, hai nữ nhân trước mặt đều run lên. "Đưa Hà chiêu nghi về phòng. Sắc cho Hà chiêu nghi một chén thuốc an thần, nghỉ ngơi thật tốt". Đối với những lời nàng ta nói, trong lòng ta có chút không kiên nhẫn.

A Nam lẳng lặng đứng đó, nhìn Hà Tử Ngư, dường như có chút suy nghĩ.

"A Nam nàng tới đây", ta kêu A Nam, "Cùng ta đi xem những người bị bắt là người nào".

Lần này, nàng không nghĩ được có gì để từ chối nên thân hình có chút cứng lại.

Tiểu nha đầu đáng thương, không tình nguyện, nhưng chỉ có thể thành thành thật thật đuổi theo ta.

Trong lòng ta âm thầm cao hứng, A Nam trốn không thoát. Về sau có việc gì ta cũng phải kéo nàng vào. Nàng đừng nghĩ rằng đó là chuyện của ta, là nàng có thể khoanh tay đứng nhìn. Hơn nữa, mạng của ta còn giữ được đều nhờ vóc dáng đơn bạc gầy gò của nàng, nàng tất nhiên phải chịu trách nhiệm rồi.

Những hắc y nhân bị bắt đều bị trói lại rồi giam lại trong một căn phòng trong khoang thuyền. Lúc ta đi tới, ánh mắt bọn họ nhìn ta như chứa đao. Ta chỉ mặc trường bào màu đen cực kì bình thường, theo lý bọn họ không thể nhìn ra thân phận của ta.

Ta không thể không cho người lại kiểm tra dây trói một lần nữa xem có chắc chắn không.

"A Nam, nàng xem những người này. Theo phán đoán của nàng, bọn họ là người nào?". Ta chân thành thỉnh giáo A Nam. Ta không muốn đưa ra kết luận nóng vội.

Ánh mắt A Nam cẩn thận đảo qua những người này.

Ta cũng nhìn kỹ những người này một lần, lòng bàn chân những người này đều có vết chai. Ta biết đây là đặc điểm của người thường xuyên sống ở trên thuyền. Chân trần đi chuyển trên boong thuyền có vẻ thuận lợi hơn. Nhìn ra điểm này cũng có thể đoán bọn họ đều là người phía Nam!

A Nam chắc cũng nhìn ra được điểm này, nàng cái gì cũng không nói liền đi ra ngoài.

Tiểu nha đầu này muốn làm gì, lại không để ý đến ta hoàng đế quyền uy này sao? Vì sao nàng không giống những nữ nhân khác luôn tìm mọi cách lấy lòng ta? Chỉ giả bộ một chút cũng không làm.

Không có biện pháp, ta chỉ đành phải ủy khuất chính mình, ta đi theo nàng ra ngoài. Hoàng đế như ta ở trước mặt nàng, dần dần cũng không còn mặt mũi gì nữa.

A Nam hoàn toàn không ý thức được điểm này, nàng đứng ở đó, thời điểm ta nhìn thấy nàng, nàng hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình. Biểu cảm trên mặt nàng rất bất an. Nàng cắn môi một chút, sau đó liền buông ra.

"Làm sao vậy?", ta hỏi nàng, đột nhiên ý thức được biểu hiện của nàng như vậy, chứng minh vừa rồi nàng cũng đã nhìn ra cái gì đó. Bởi vì những người đó đều là người phía Nam sao? Điểm này làm cho A Nam bất an? Ta như thế nào lại có cái loại cảm giác: mọi người phía Nam đều là con dân của A Nam, mà không phải là của hoàng đế ta. Ta lại có chút tức giận, sinh khí với A Nam, nàng chung quy không muốn tín nhiệm ta, đem hoàng đế ta, phụ quân của nàng trở thành người ngoài.

"Người tới! Lục soát những người này cho bổn cung!". Hà Tử Ngư không biết từ nơi nào chạy ra, coi thủ hạ của ta như của nàng ta, xuất ra uy phong chủ tử. Nàng ta đã uống thuốc an thần rồi sao?

Ta đang định nổi giận, trong lòng đột nhiên nảy lên một ý. Ta muốn xem xem Hà Tử Ngư muốn làm cái gì, muốn biết bọn họ còn an bài tiết mục gì cho ta xem nữa. Ta suýt nữa đã quên, bọn họ khẳng định còn chuẩn bị đường lui, vạn nhất chuyện này không thành, còn phải có người nhận tội thay Hà Tử Ngư. Bằng không nếu Hà Tử Ngư bại lộ, bọn họ còn có ngày lãnh sao?

Cho nên ta ung dung, nhìn xem Hà Tử Ngư muốn giờ trò gì.

Nhận được sự ngầm đồng ý của ta, mấy hộ vệ đi lên tỉ mỉ lục soát người những thích khách này.

Hà Tử Ngư còn ngại không đủ, lớn tiếng nói, "Phải lục soát cả búi tóc, nội y cũng phải soát qua một lần cho bổn cung". Đây vẫn là Hà Tử Ngư sao? Diễn xuất càng lúc càng thần kỳ.

Quả nhiên, thủ hạ của ta thật sự tìm được cái gì đó được giấu rất kĩ trong búi tóc của một hắc y nhân.

Thứ đó được đưa đến trên tay ta, xem ra đây là một mảnh giấy được cuộn lại rất nhỏ.

Hà Tử Ngư tự giác đi lên, vội vàng nói: "Hoàng Thượng nhìn xem là cái gì?"

A Nam chỉ đứng rất xa, thờ ơ lạnh nhạt.

Ta cẩn thận mở tờ giấy ra, cur nhiên là bản đồ! Tranh vẽ thật sự vụng về, đường nét thô. Nhưng vẫn nhìn ra được là sơ đồ trên thuyền, trong đó phòng của ta được dùng mực đỏ đánh dấu, rất rõ ràng, vừa xem là hiểu ngay.

"Tranh này là cái gì?", Hà chiêu nghi giả bộ thật sự không biết. Nàng ta sắp lại gần ta, liền nhìn thấy tờ giấy kia, một hồi lâu mới nói, "Giấy này nhìn rất quen mắt".

Lúc này ta mới chú ý đứng là nhìn rất quen mắt, mặt giấy trắng có ô vuông, nhưng có một vài điểm màu nâu.

Là giấy A Nam dùng để sao kinh!

Ta quay sang nhìn A Nam, đồng thời, Hà Tử Ngư cũng sợ hãi kêu ra tiếng: "Đây là giấy của Sở Tu nghi!"

A Nam trấn tĩnh thần nhiên đứng đó.

"Đây rõ ràng là giấy Sở Tu nghi dùng để sao kinh, Hoàng Thượng xem, còn đánh ô vuông này", Hà Tử Ngư kích động vạn phần. Nàng ta đứng là bắt được nhược điểm của A Nam.

Ta không lên tiếng, chờ A Nam cho ta một lời giải thích, nàng không có khả năng vĩnh viễn cũng không biện bạch cho mình chứ. Ánh mắt của ta gắt gao dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cùng chờ đợi.

"Ta không đem theo nhiều giấy", A Nam đứng tại chỗ, chậm rãi mở miệng, trong nháy mắt, tâm của ta liền thả lỏng. Cuối cùng A Nam cũng lên tiếng nói chuyện cùng ta. Ít nhất, nàng đã hướng ta giải thích. Nàng không còn bang quang đứng nhìn tranh đấu mà những nữ nhân bên người ta bày ra. Đây coi như là bắt đầu một loại tín nhiệm đi. "Mỗi ngày ta sao kinh, đều có canh giờ cụ thể, dùng bao nhiêu giấy đều có quy định, chưa từng dùng dư trang giấy nào. Điểm này mỗi ngày Hoàng Thượng đều biết", nàng nói.

Nàng nói không sai, mỗi ngày nàng đều đến chỗ ta để sao kinh, nếu nàng làm điều gì khuất tất thì sao ta lại không phát hiện được.

"Hôm nay ta mới sao được một nửa, chính là tờ giấy kia, A Qua cũng chưa thu vào", A Nam tiến thêm một bước giải thích, "Ta có rất nhiều yêu cầu đối với A Qua, một trong số đó chính là thu lại giấy ta đã sao kinh. Mỗi ngày nàng đều đếm xong rồi khóa lại, mới có thể đi ngủ".

Ta lập tức ngắt dạn, ta cũng không nghĩ tới, A Nam lại cẩn thận đến vậy. Khó trách A Qua kia, vừa nhìn thấy A Nam ngừng tay, liền đi lên thu thập, nàng là sợ đánh mất giấy sao kinh, không hoàn thành nhiệm vụ mà chủ tử giao cho. A Nam có yêu cầu rất cao đối với người bên cạnh. Khó trách nàng chỉ mang theo một cung nữ xuất hành.

Ta xem đi xem lại, lật trái lật phải tờ giấy trong tay, "Loại giấy này cũng thông thường", ta nói, "Lại lấy ra để vu oan Sở tu dung". Thanh âm của ta lạnh xuống, "Chính là không biết ai muốn vu oan Sở tu dung". Ánh mắt ta hung ác, liếc mắt nhìn Hà Tử Ngư một cái. Quả nhiên, là người không có đầu óc, ngay cả loại sự tình vu oan giá họa này mà cũng làm không tốt.

Hà Tử Ngư kinh hoàng, con mắt của của nàng ta đảo qua đảo lại, căn bản không dám nhìn ta, nhưng miệng vẫn còn cứng rắn, gầy dựa đến cuối cùng, "Hoàng Thượng còn nhớ rõ không, khi Hoàng Thượng an bài hành trình mới, Sở tu dung từng ngồi bên cạnh cửa sổ".

Ta lạnh lùng nhìn Hà Tử Ngư, nàng ta nhất định là điên rồi, đến lúc này còn làm làm loại giấy dựa vô vị này.

Ta kêu Như Ý một tiếng, Như Ý lên tiếng trả lời.

"Nói chuyện xảy ra vào chạng vạng hôm qua", ta lạnh giọng phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cơ trí

"Chạng vạng hôm qua, vào thời điểm Hoàng Thượng cùng hai vị nương nương đang dùng bữa, công công bên người chiêu nghi nương nương từng ra ngoài đứng bên mép trong chốc lát", Như Ý nói rành mạch rõ ràng, "Theo lý, hẳn nên đến bên hầu hạ Hà chiêu nghi". Nói tới đây, Như Ý thông minh ngầm miệng lại, nhìn sắc mặt của ta cũng không nói thêm gì nữa.

Không gian liền yên tĩnh. Tất cả mọi người đang nhìn Hà chiêu nghi. Ngay cả ánh mắt A Nam khi nhìn Hà Tử Ngư, cũng lộ ra điểm không đành lòng.

Một hồi lâu, Hà Tử Ngư mới thét lên một tiếng chói tai. Nàng ta đột ngột quỳ xuống bên chân ta, thanh âm nói chuyện đều run rẩy, "Cung nô của nô tì đứng ở mép thuyền một chút cũng có tội sao? Sở Tu nghi ngồi bên cửa sổ lâu như vậy, sao Hoàng Thượng không truy cứu? Huống chi, chẳng lẽ người

hầu của Sở Tu nghi cũng chưa bao giờ đi đến mép thuyền sao?"

Ta đã không biết phải đánh giá Hà Từ Ngự này như thế nào cho tốt. Nếu không phải phụ thân của nàng ta, nếu không phải nàng ta nịnh bợ Phùng Yên Nhi, thì người như nàng ta, ở trong hậu cung, chính là có mười cái mạng cũng không đủ giết. Lúc này đây, mang nàng đi, thật sự mang đúng người rồi!

Hiện tại, kỳ thật ta có chút sợ hãi, sợ chết. Ngay cả lúc ngủ, ta đều cảm thấy mình nên mở to một con mắt. Từ khi xuất phát ở Lạc Kinh tới nay, ta đã sớm an bài người theo dõi nhất cử nhất động của mọi người trên thuyền. Có một chút gió thổi cỏ lay gì cũng phải báo với ta. Ngay cả một ánh mắt cũng không buông tha. Huống chi bọn họ còn cùng ngoại giới liên hệ.

Cho nên, ta biết thái giám bên người Hà Từ Ngự, là tâm phúc của nàng ta, ở mép thuyền cố ý đánh rơi cái gì đó xuống nước. Ta muốn tạm thời dè việc này xuống, ai ngờ Hà Từ Ngự lại chính mình đưa tới cửa. Nàng ta chẳng lẽ không hiểu được, ta sợ đi bất động thanh sắc, chỉ vì sợ ném chuột vỡ đồ, muốn đề về đến Kim Lăng rồi nói sau. Biểu hiện của nàng ta thật làm cho ta thất vọng, cực kỳ thất vọng.

Nhưng nhìn A Nam thật sự không bắt ngờ lắm, dường như nàng đã sớm biết chuyện ta làm. Lần này, không cần chờ ta lên tiếng, nàng phá lệ thật cẩn thận nói, "Lúc đi, ta chỉ dẫn theo A Qua. Ta đã sớm dặn dò A Qua, không được đến gần cửa sổ, không đến gần mép thuyền, không được cùng ngoại nhân nói chuyện, đi đường không thể nhìn chung quanh, người khác hỏi gì, cũng nói không biết". Nói xong, mở to đôi mắt vô tội nhìn trộm ta.

Nghe A Nam nói như vậy, cái tiểu nha đầu kia, dáng người tròn vo lập tức hiện lên trong mắt ta. Đứa nhỏ kia xác thực lúc nào cũng cúi đầu, bước chân nhỏ nhẹ. Im lặng chưa bao giờ phát ra tiếng động.

Ta tin tưởng A Nam nghiêm khắc với A Qua như thế. Trên thực tế, ngay cả nàng cũng nghiêm khắc với chính mình, nàng rất ít nói chuyện, tận lực đem chính mình đặt ở dưới mí mắt của ta. Ở trên thuyền cũng không đi loạn, như vậy xem ra hết thảy đều là nàng cố ý.

Hà Từ Ngự lại mang theo tổng cộng tám thái giám và cung nữ. Nếu không phải ta hạn chế, nàng ta ước chừng còn có thể mang nhiều hơn. Nàng ta không hiểu thời cuộc, liên thủ hại người khác, lúc này báo ứng đã đến.

Ta ra lệnh, những hộ vệ bên cạnh giống như hổ sói đi ra ngoài, thẳng đến phòng Hà Từ Ngự. Ta lạnh lùng, không hề nhìn nữ nhân ngu xuẩn đang quỳ gối dưới chân ta. Chuyện ở bên mép thuyền còn rất nhiều điều hắc ám, trước mắt ta còn chưa thể tìm hiểu được. Nhưng ít ra, một đề vương như ta, sao có thể để cho người bên cạnh làm ra loại sự tình này. Nói thật, chuyện xảy ra hôm nay, trong lòng ta âm thầm tán thưởng A Nam. Ta không nhìn lầm nàng.

Chỉ chốc lát sau, hộ vệ trở về báo cáo, "Thái giám kia đã tự sát".

Ta sững sờ, đột nhiên hiểu được, việc này, tuyệt không đơn giản, lấy đầu óc của Hà Từ Ngự, làm sao có thể an bài kín đáo như vậy. Việc này, hiển nhiên là có người chỉ điểm, mà người này, mới là người chân chính có quan hệ cùng Phùng gia. Chỉ tiếc, người này không biết A Nam. Thật không ngờ A Nam lại cẩn thận như vậy.

"Canh giữ cẩn thận Hà chiêu nghi cùng những người bên cạnh nàng ta", ta nói. Nói xong cũng không muốn nói thêm cái gì nữa. Hà Từ Ngự thật sự rất không có đầu óc, không đáng để ta phải tốn tâm tư.

Hà Từ Ngự gào khóc dữ dội nhưng hiện tại khóc cũng đã vô dụng. Thủ hạ của ta không chút khách khí nào đem nàng ta lôi xuống, ngay sau đó tiếng khóc của nàng ta cũng nhỏ đi nhiều, chắc là đã dùng cái gì để bịt miệng nàng ta lại.

Ta quay đầu lại, trên mặt không khỏi nở nụ cười kì quái, cũng may ta khắc chế kịp. Thừa dịp A Nam còn đang ngẩn người, ta kéo tay nàng đi đến thư phòng của ta, ta ngồi xuống, để cho nàng đứng trước mặt ta. Ta nghiêm túc nhìn tiểu nha đầu đang cúi đầu trước mắt này. Tuy rằng ta tán thưởng tính cẩn thận của nàng, nhưng đồng thời cũng thật bi thương. Thì ra không có lúc nào là nàng không phòng bị ta, ngay từ lúc đầu khi đi theo ta, nàng luôn luôn lo lắng ta sẽ xúc phạm tới nàng.

"A Nam", ta nói, "Trước kia xác thực trầm không tín nhiệm Nam nhân (nam nhân ở đây là chỉ ng phía Nam nha chứ hk phải là người đàn ông, ở đây chữ Nam có viết hoa). Nhưng đó là trước kia, hiện tại trầm sẽ không như vậy. Trầm biết, trầm là hoàng đế, chỉ cần là con dân Đại Triệu, trầm đều phải đối xử công bằng. Cho dù những người hôm nay muốn giết trầm là Nam nhân, trầm cũng không đến mức giận chó đánh mèo".

Thuyền lớn tiếp tục hành trình, trong khoang, Như Ý chỉ thấp một ngọn đèn, hai cái bóng nho nhỏ phản chiếu lên vách, theo sóng nước dập dềnh có chút lay động, không ổn định, đem ta cùng A Nam vòng vào một chỗ. Nàng đứng trước mặt ta, bóng dáng nhỏ gầy thẳng tắp, nàng đang nghĩ gì?

Cuối cùng nàng vẫn lựa chọn nói với ta, "Hoàng Thượng", nàng quỳ xuống, ta đột nhiên phát hiện, cho dù nàng đang quỳ cũng tản ra một cỗ ngạo khí. "Hoàng Thượng có chú ý tới hắc y nhân vừa nãy ở trong góc không? Chính là người giấu tờ giấy vào trong búi tóc. Hắn không giống những người khác", A Nam chậm rãi nói.

Người nọ có cái gì khác thường sao? Ta không chú ý. Ta cố gắng nhớ lại.

Ánh mắt A Nam hướng ta chột lóe, ta cảm thấy mình đã bị dụ hoặc, trong nháy mắt có điểm thất thần, "A Nam nàng nói xem đó là cái gì?"

"Thiếp nói người kia là hắc là từ Lạc Kinh đến", vừa nói ra lời này, A Nam liền không tính lùi bước nữa, tính tình quật cường lại bộc phát. "Tuy rằng bàn chân người kia cùng những người khác giống nhau, nhưng ngón chân của hắn khép lại. Cùng với những người phía Nam luôn sống ở trên thuyền khác nhau. Người thường sống ở trên thuyền, bởi vì luôn phải dùng lực ở ngón chân để bám vào boong thuyền, nên năm ngón chân đều tách ra giống hình quạt". Những ngón tay nhỏ nhắn của A Nam linh hoạt khoa tay múa chân diễn tả trước mặt ta. "Hắn là như thế này ... Mà không nên là như vậy". Nàng vừa nói vừa đem năm ngón tay của mình tách ra rồi khép lại.

Ta nhìn chăm chăm tay nàng. Hai bàn tay này đánh đàn rất tốt.

"Hoàng Thượng!"

"A! Đó chỉ có thể chứng minh hán không sống trên thuyền thường xuyên", ta nói cho có lệ.

"Đồng thời, hán còn thường cưỡi ngựa", thanh âm A Nam có chút cao, nàng bắt đầu cùng ta tranh cãi. Giống với trước kia, một khi nàng phát hiện, ta không đồng ý với nàng, mà bắt đầu bắt bẻ liền cùng ta tranh cãi, "Hoàng Thượng có chú ý chân người nọ. Chân của hán vòng kiềng, mu bàn chân hơi cong, hình dạng chân như thế thiếp chỉ gặp qua ở đội kỵ binh của Hoàng Thượng. Nay ở Đại Triệu, đừng nói phía nam, chính là dân chúng bình thường có mấy người có thể cả ngày cưỡi ngựa? Mà tuổi người này cũng không lớn".

Kỳ quái, A Nam rụt rè vừa rồi đã đi nơi nào? A Nam tính tình cẩn thận, kính cẩn nghe lời chạy đi đâu rồi? Người đang quỳ dưới chân ta, cái cổ tinh tế cổ ngẩng cao, nói chuyện như Liên Châu pháo, ánh mắt sáng ngời, hắc bạch phân minh, tất cả đều quật cường lại là người nào đây?

"Hoàng Thượng! Còn có ngón cái của hán có một vết chai lớn! Vừa rồi lúc tháo búi tóc của hán xuống, hán giãy dụa, khi xoay người, thiếp nhìn thấy tay hán bị trói ở sau lưng ..."

Được rồi, nhớ lại bình thường, cũng không phải ngày đầu tiên ta nhận thức A Nam.

Ta ngừng đầu nhìn lên đỉnh khoang, tính toán một hồi lâu, "Nàng nói người này xuất thân trong quân đội của trẫm".

"Dạ!" A Nam khẳng định nói, "Hơn nữa một nhóm người phương Nam, chỉ có

hán là ngoại tộc. Dù dễ thấy được hán chính là thù địch".

"Cho nên, A Nam nhận định là người của trẫm muốn giết trẫm", ta có ý lười nhác nói. Điều này đối ta cũng không ngoài ý muốn, nhưng do A Nam nói ra, trong lòng ta có chút ... không biết nói sao nữa.

A Nam rất nhanh lại cúi đầu xuống, một lần nữa không nhìn ta. Nàng đây là đang chờ ta nổi giận, đồng thời đang chờ kết cục của lần tranh luận này. Ta lặng lẽ quan sát nàng, trong lòng nàng lúc này chắc đang rối rắm lắm. Thật sự là vừa đáng thương vừa đáng yêu, biết rõ sẽ làm ta tức giận, nhưng nhịn không được muốn nói ra chân tướng.

"Nàng về phòng nghỉ ngơi đi", ta tạm thời bỏ qua cho tiểu nha đầu này, nàng là của ta, về sau có thời gian sẽ cùng nàng tính sổ, hôm nay cũng không còn sớm, cũng mệt mỏi cả một đêm rồi, tạm thời thả nàng đi.

Nàng cẩn thận nhìn ta, có chút không tin tưởng, tròn mắt đen tròn lúng liếng chột lóc lên tia sáng.

"Đi nghỉ ngơi đi!", ta nói. Gần đây ta đối với nàng cũng không tệ lắm, nàng có cảm nhận được một chút nào không?

Ở Giang Đô, quân nhân Đại Triệu cưỡi ngựa tốt xác thực không nhiều lắm, cơ bản đều được điều đến từ Lạc Kinh. Cụ thể mà nói, bọn họ đều được Phùng Ký an bài, từ cấp cao cho tới tiểu tốt. Đã một thời gian dài ta chưa hỏi qua việc này.

Nếu đúng như lời A Nam nói, người của ta đã xảy ra vấn đề, như vậy có thể nói, trình độ quản lý quân đội của ta rất yếu kém.

Ta có ý không kiên nhẫn phát phát tay, để cho A Nam mau rời khỏi. Ta phải tính toán kế hoạch hành động sau này, hiện tại tình huống có biến, ta phải nhanh chóng rời Giang Đô, thẳng đến Kim Lăng.

Tình huống trước mắt, ta cũng không quá khẩn trương, những chuyện đã phát sinh ta đều đã đoán được trước. Loại quy mô ám sát nhỏ nhặt này, nếu nói là muốn giết ta thì không bằng nói là bọn họ chủ yếu chỉ muốn thử ta. Thậm chí, mục tiêu có lẽ không phải là ta, mà là A Nam!

Biểu hiện của Hà Tử Ngư hôm nay liền nhắc nhở ta, bọn họ muốn mượn cơ hội này để ly gián ta và A Nam, thậm chí còn tưởng có thể lấy mạng A Nam, cho nên mới chuẩn bị mảnh giấy đề vu oan cho A Nam. Những người bắt được hôm nay chắc cũng không phải nhân vật trọng yếu, bọn họ chỉ là con tốt thí mạng mà thôi. Biết rõ lần này lấy trứng chọi đá nhưng vẫn tiến hành.

Đương nhiên, lần này bọn họ nhắm vào A Nam cũng là do ta mang đến nguy hiểm cho nàng. Lần này bất kể có thành công hay không nhưng những người đó chắc chắn còn có biện pháp khác. Chính là ta không biết việc này có liên quan đến những tranh giành tình cảm trong hậu cung hay không, hay còn có mục đích thâm sâu khác.

Vừa rồi ta không nói với A Nam điểm này, bởi vì ta nghĩ chỉ cần nàng luôn ở bên người ta, người khác sẽ không làm gì được nàng. Hơn nữa nếu ta hành động nhanh hơn bọn họ một bước, nói không chừng có thể tránh rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Chỉ có một điều ta vẫn không hiểu, A Nam thật sự có thể ảnh hưởng lớn đến lợi ích của những người đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: La bàn

Thứ sử Dương Châu chờ ở bến tàu suốt đêm để đợi ta đến, ta không rời thuyền, chỉ cho hắn lên thuyền để hỏi mấy câu.

Hiện tại, ta không thể không phòng bị mọi người.

Thứ sử Dương Châu là một người mập mạp, béo tốt, hành động có chút chậm chạp. Sau khi hắn đi lên thuyền, một thờ không ra hơi. Giống như tùy thời đều có thể chết vì khó thở. Ta không nhớ rõ đã phái hắn đến Giang Đô làm thứ sử như thế nào. Dù sao lúc thấy người này, ta thực không hài lòng. Hắn áp a áp ứng, đầu óc cũng hồ đồ, thậm chí còn không rõ nơi hắn quản lý có quan quân phương Bắc tới hay không.

Ta hỏi hắn về Tạ Tử Nam, không ngờ hắn lại biết. "Tạ đại nhân một tháng trước đã tới Dương Châu. Thần rất vui khi gặp lại Tạ đại nhân", hắn cười hắc hắc, đã quên rằng mình không báo cáo trước việc này với ta, thậm chí ta đã biết việc này từ trên tờ giấy mà Quy Mệnh. "Tạ đại nhân tới Dương Châu có chuyện gì?", ta hỏi.

"Hắn đến tiền Quý đại nhân".

"Quý đại nhân?"

"Đúng vậy, Quý Khang, Quý đại nhân chuẩn bị nhậm chức thứ sử Kim Lăng".

Tâm của ta vừa động, ta biết người này, đây là cháu trai của vợ Phùng Ký. Ta không khỏi trầm ngâm. Quý Khang còn chưa có hồi kinh báo cáo công việc. Tạ Tử Nam sao lại quen biết Quý Khang? Người kế nhiệm đến tiền người tiền nhiệm đi nơi khác nhậm chức, thật đúng là mới mẻ.

"Sau khi Tạ đại nhân đưa tiền Quý đại nhân xong thì Quý đại nhân đi đâu?", Quý Khang không có hồi kinh, việc này vốn nên truy cứu. Do bận rộn chuẩn bị cho chuyến đi nam tuần, ta nhất thời không truy cứu.

"Quý đại nhân cùng Tạ đại nhân cùng nhau đến Kim Lăng, lúc đi trông hai vị đại nhân rất là thân mật!". Nam nhân mập mạp này lộ ra thần sắc hâm mộ. "Thần nghĩ sau khi tiếp xúc mấy ngày, hai vị đại nhân đã trở nên thân thiết, không nề hà lễ nghi phiền phức".

Ta liếc hắn một cái xem thường, trong lòng không khỏi âm thầm trầm xuống. Tạ Tử Nam là do A Nam đề cử, Quý Khang lại là cháu trai của vợ Phùng Ký. Hai người này lại ở cùng nhau, làm cho người ta không thể không hoài nghi. Trong nháy mắt, ta thực sự rất muốn chạy sang phòng A Nam, hỏi nàng chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Nhưng cuối cùng ta khắc chế chính mình, chỉ lặng lẽ ngồi trên ghế.

Lâu không thấy ta nói lời nào, vị thứ sử Dương Châu kia dường như cảm thấy được cái gì, hắn dò xét sắc mặt của ta, "Hoàng Thượng?", gương mặt béo phì nịnh nọt tươi cười, "Ngài nhất định còn nhớ rõ tình hình khi đưa thần đi nhậm chức? Hoàng Thượng tự mình tiễn đưa! Đó là lần đầu tiên tiểu nhân được diện kiến thiên nhan. Hoàng Thượng còn từng nói bộ dạng tướng mạo của tiểu nhân rất tốt..."

Ta hoảng sợ, cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, ta xác thực thường đưa đại quan đi nhậm chức ở biên giới, hơn nữa nếu ta đưa quan viên đi nhậm chức, bình thường luôn thuận miệng khích lệ vài câu. Nhưng cũng không đến mức nói không thành có như vậy chứ. Lòng mày ta nhướn lên, việc này không đúng chỗ nào?

Hắn thờ hồn hèn, hít một hơi sâu, lại thêm nửa câu sau, "Đương nhiên, tiểu nhân hiện tại béo chút..."

Được rồi! Béo một chút mà ngay cả nói cho hoàn chỉnh câu đều có sức như vậy. Ta cẩn thận nhớ lại, rốt cục cũng mơ hồ nhận ra, ta nhìn một vòng, lại một vòng, thật là ta từng tiễn đưa vị quan viên này, nhưng, khi đó hắn... rõ ràng là mặt nhỏ dài! Bất quá mới qua hai ba năm, một người sao lại có thể béo thành như vậy! Ta lập tức nghĩ tới A Nam, mỗi ngày ta đều bắt nàng ăn thật nhiều, nay xem ra đúng là thập phần nguy hiểm, vạn nhất nàng cũng giống vị thứ sử Dương Châu này, béo đến như vậy, chẳng phải là rất đáng sợ sao! Tuy rằng ta thích ôm A Nam mềm mềm, có thịt, nhưng nếu biến thành như vậy, còn có cái gì thú vị?!

Ta phải xem xét lại một lần nữa kế hoạch nuôi A Nam.

Ta đuổi vị thứ sử mập mạp này đi, nhìn thấy hắn, ta cũng không muốn ăn nữa, khi nghe lời hắn nói, ta biết hắn hâm mộ cái gì. Hắn hy vọng khi hắn rời Dương Châu, cũng có thể giống như Quý Khang dễ dàng như thế, quan viên kế nhiệm còn có thể thân mật đưa tiễn hắn. Nay ta không dễ dàng bị lừa gạt như trước kia, ta nhìn cái gì cũng rất rõ ràng. Người kế nhiệm cùng tiền nhiệm giao hảo, chuyện này sao có thể?

Ta hơi bực mình trở lại thư phòng, kinh ngạc phát hiện, A Nam mang theo tiểu cung nữ A Qua ở trong thư phòng. Nàng đứng ở trước ngự án tiền nghiên cứu cái gì đó. Nàng đưa lưng về phía ta nên không chú ý ta đã đến.

Mà tiểu cung nữ A Qua quỳ ở cạnh cửa. Ta vừa đi vào phòng, A Qua liền thấy ta, nàng ta mở miệng muốn hành lễ. Ta cho nàng ta một cái ánh mắt, không được lên tiếng. Nàng ta lập tức đã. Chỉ phủ phục ở cạnh cửa. Cúi đầu kính cẩn nghe lời.

Ta bước qua nàng ta đi về phía trước. Đi được vài bước, lại đột nhiên quay đầu lại, thấy nàng ta vẫn thành thật phủ phục ở đó.

Ta lặng lẽ đi đến phía sau A Nam, lúc này mới nhìn rõ, A Nam đang nghịch cái la bàn ở trên ngự án. Nàng tính tình trẻ con lấy tay đẩy đẩy cái kim chỉ sang chỗ khác, nhìn nó quay tròn một vòng trở về chỗ cũ chỉ hướng về phía nam. Nàng lại tiếp tục đẩy kim sang chỗ khác, giống như chưa từ bỏ ý định.

Ánh mắt của ta cũng ngây ngốc dừng lại trước ngự án, không biết vì sao, ta cảm thấy lạnh cả người.

Kỳ thật ta đã nghĩ qua vấn đề này, ngày mùa đông tuyết rơi đó, sau khi mai táng cho ta ở ngoài thành, nàng có tính toán gì nữa? Hoặc nói là, trong lòng ta loáng thoáng hiểu được. Mục tiêu A Nam vẫn rất rõ ràng. Nàng muốn đi tìm đệ đệ của nàng, sau đó mang theo đệ đệ trở về phương Nam. Nàng chính là người như vậy, kiên định mà không khuất phục. Tựa như việc cố chấp với cái la bàn này, nó vĩnh viễn là chỉ về phương Nam. Một hồi huyết vũ tình phong kia, nàng có thể giữ được mạng, là vì nàng vẫn luôn tồn tại tín niệm trở về cố hương.

Không biết vì sao, ta rất xúc động, từ phía sau mạnh mẽ ôm lấy A Nam.

Tiểu nha đầu trong lòng bị ta làm cho hoảng sợ, nhưng nàng không kêu tiếng sợ hãi. Chỉ là bất động rất lâu ở ta trong lòng ta mới lấy lại được bình tĩnh.

"Sở Tư Nam!", ta gọi tên nàng, mang theo vô hạn cảm khái, "Thật sự là cái tên rất đặc biệt", ta gút gao nắm lấy vòng eo tinh tế, gác cằm mình lên đôi vai gầy của A Nam, "Tựa như chỉ nam châm của la bàn, vừa cứng lại vừa quật cường". Ta nghĩ ta hiện tại đã biết, vì sao khi vừa thấy A Nam ta có chút bất an. Trong lòng ta vẫn mơ hồ hiểu được tâm của A Nam, cho tới bây giờ cũng chưa từng dừng lại trên người ta. Nàng không giống những nữ nhân khác, thân thể của nàng, tâm của nàng đã sớm được nàng xác định phương hướng.

Trong phòng rất yên tĩnh, tiếng hít thở của ta và A Nam đan vào nhau. A Nam như là bị điểm huyết, cương trực vẫn không nhúc nhích, tùy ý để ta ôm nàng. Ta đem nàng làm chỗ dựa, chống đỡ thân thể của ta.

Ta không biết nói gì với nàng vào lúc này.

"Vì sao lại là tên này?", ta hỏi A Nam. Khẩu khí hòa hoãn, lại mang theo ý tứ hàm xúc không cho từ chối, phụ thân của nàng Sở Liệt Đế khi đặt tên này cho nàng, nhất định là có thâm ý. Sở Liệt Đế không giống đệ đệ của ông, đó là một người thiện chiến dũng mãnh, từng giao thủ nhiều lần cùng phụ hoàng ta, ngay cả phụ hoàng cũng thấp phần kính nể ông. Nếu Sở Liệt Đế còn sống, ngày nay thiên hạ ra sao, ta cũng không dám nói.

Có lẽ là trong giọng nói của ta mang ý tứ hàm xúc nào đó làm cho A Nam không thể không mở miệng.

"Tên của thiếp là phụ hoàng...", nàng lập thức được mình nói sai, lập tức sửa miệng, "Thiếp là nói phụ thân thiếp, trên bàn của cha cũng có một cái la bàn". Ngữ khí A Nam thập phần bình thản, mang theo hơi thở của tiểu cô nương, tựa hồ như đang nhớ về thời thơ ấu của nàng, tay nàng lại không tự giác chuyển động, lại xoay cái kim của la bàn, thả tay ra nhìn nó xoay một vòng về chỗ cũ, "Đó là chuyện rất lâu rồi, khi thiếp còn rất nhỏ, thường xuyên ghé lên bàn của phụ hoàng để nghịch cái kim la bàn. Bất luận có di chuyển nó sang hướng nào cuối cùng nó luôn kiên định chỉ về hướng nam. Phụ thân nói, thế sự hay thay đổi, con người phải kiên trì với tín niệm của mình, tựa như cái la bàn này"

Trong mắt của ta lại hiện ra một hình ảnh: một tiểu cô nương nho nhỏ, khả ái, nằm bên mép bàn, cố chấp nghịch ngợm cái kim la bàn.

A Nam đắm chìm trong suy nghĩ của nàng, thanh âm thấp xuống, "Nhưng phụ thân còn nói, nhân sinh cũng luôn thay đổi, cũng làm người ta dần mất niềm tin, không còn kiên trì được nữa. Tựa như la bàn phải được làm tỉ mỉ, khéo léo mới có thể kiên trì chỉ về một hướng, mới có thể luôn nhận thức tốt phương hướng". Nàng dường như có chút mê man, nghĩ nghĩ, nàng lại bổ thêm một câu, "Thiếp không xứng với cái tên ý nghĩa như vậy".

Ta tinh tế thưởng thức những lời này, cảm thấy A Nam dường như là nói chính nàng, hoặc như là khuyên bảo ta. Ta không nói gì nữa, cũng không thay đổi động tác, từ phía sau ôm nàng, làm cho hai người gút gao dựa vào nhau. Cũng không có một chút ái muội nào, ngược lại thời gian kéo dài, lại làm cho người ta cảm thấy an lòng.

Mặc kệ nàng muốn làm cái kim la bàn không, ta đều muốn làm một khối nam châm, muốn đem nàng chặt chẽ mãi mãi ở bên ta.

"Nàng đừng nhúc nhích", ta ta từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng nói, bởi vì ta sâu sắc cảm giác được tiểu nha đầu trong lòng đang muốn rục rịch. Ta ngăn lại lời nói của nàng, "Chúng ta đừng đàm luận chuyện này nữa", ta nói, "Nàng nói đúng, đừng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người. Tà Tử Nam muốn làm cái gì, chúng ta đến Kim Lăng sẽ biết".

Ta sớm đã nhìn ra, tiểu nha đầu này không đi ngủ. Nàng ở thư phòng chờ ta, là vì cái gì. Lúc này đã gần đến Kim Lăng, ban đêm lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta cũng đoán được trong lòng nàng bất an. Tuy nàng không nói ra nhưng ta biết. Nàng là A Nam của ta, nhưng mặt khác, nàng cũng là Sở Tư dung. Hậu cung có quy củ của hậu cung, nàng bảo vệ điểm mấu chốt của nàng.

"Ta đã gọi người đem bộ y phục buổi tối nay nàng mặc bỏ đi", ta nói, "Còn có y phục của nàng nhìn qua quá đơn giản, ta cũng cho người đem nó bỏ đi hết. Đến Kim Lăng, ta sẽ đặt may cho nàng y phục khác. Ở bên cạnh ta, không thể mặc đơn giản như vậy. Nàng muốn cái gì, ta sẽ cho nàng, tuyệt không thiếu nàng". Ta dùng cảm miết qua cái cổ trắng nõn kia, chậm rãi nói ra lời này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cố nhân

Đội thuyền trực tiếp đi thẳng, không dừng lại ở Giang Đô.

Gần một ngày trôi qua, gió thổi quá mạnh, toàn bộ phải dựa vào sức người để chèo thuyền, cho nên thời gian bị trì hoãn. Nhưng tới ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng thuyền đã tới Nhuận Châu. Trên thuyền ta có mang theo ngựa. Lần này ta rời khỏi thuyền mang theo nhân mã lên bờ. Ta sớm đã có chuẩn bị với đoạn đường đi đây rầy nguy hiểm này. Không có Phùng Yên Nhi ở đây mị hoặc, ta phải cảnh giác cao độ.

Ta để Hà Tử Ngự tại trên thuyền. Cho người canh giữ nàng ta nghiêm ngặt. Nàng ta đã không còn là chiêu nghi nữa, nữ nhân này coi như xong.

Điều làm ta tức giận là ta nhìn thấy một tia hâm mộ trong mắt A Nam. Ta kéo nàng còn đang mơ hồ ngủ từ trong ổ chăn ra, thế nhưng nàng lại quyến luyến nhìn thoáng qua hướng phòng nơi Hà Tử Ngự bị giam giữ.

Ta biết, nàng hâm mộ Hà Tử Ngự không cần theo ta đi.

Ta lại tưởng tượng một chút, nếu để tiểu nha đầu A Nam này một mình ở trên thuyền, nàng sẽ làm cái gì? Nói không chừng nàng sẽ tìm mọi biện pháp, hạ độc hộ vệ của ta, tìm cơ hội chạy trốn. Tiểu nha đầu này khi ở trước mặt ta, còn miễn cưỡng mà nghe theo lời ta, nếu để nàng cách xa ánh mắt của ta, chỉ sợ nàng cái gì cũng làm ra được.

Lúc này, đôi mắt to tròn có thần của nàng làm cho ta tức giận đến choáng váng đầu óc. Sáng tinh mơ, tiểu nha đầu này vẫn còn đang mơ chác! Loại sự tình này, nàng muốn cũng được mà không muốn cũng được, ta sớm đã hạ quyết tâm, quyết tâm phải quản nàng cả đời, đi đến đâu làm cái gì cũng đều mang nàng theo một tác cũng không rời. Có nàng ở bên, ta sẽ không uống nhầm câu hồn, có nàng, ta mới không bị nữ nhân mê hoặc. Ta mặc kệ nàng có chủ ý gì, ta sẽ loại bỏ hết thấy những trở ngại ngăn cản ta tiếp cận nàng. Bao gồm cả người và vật có liên quan hoặc không liên quan.

Hộ vệ dắt ngựa đến trước mặt ta, đó là bảo mã ta thường hay cưỡi. Nhưng ta lại phát sầu khi muốn tìm một con cho A Nam. Trong đàn ngựa, ta chọn cả nửa ngày, cũng không thể tìm ra con nào có một chút dụ ngoạn. Đây đều là những con bảo mã mạnh nhất Đại Triệu, đem đến từ trong đội kỵ binh nên ngựa luôn luôn phải mạnh mẽ.

A Nam nhìn ra ý đồ của ta, ở một bên nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng không cần tìm một con ngựa ngoan ngoãn hiền lành cho thiếp đâu, hồi trước phụ thân từng dạy thiếp cách cưỡi kỵ mã".

Ta trắng mắt liếc nhìn tiểu nha đầu bên người một cái, "Trẫm sợ nàng cưỡi bảo mã của trẫm đào tẩu!"

Ta vừa nói vậy, làm cho A Nam quần bách, nàng không phủ định, xấu hổ nhìn ta.

Quả nhiên, bị ta nói trúng tâm sự rồi!

Ta biết A Nam biết cưỡi ngựa, nhớ rõ, năm đó A Nam cùng Quy Mệnh hầu cưỡi ngựa vào Lạc Kinh. Ta cũng không phải sợ A Nam cưỡi ngựa bị quăng ngã, ta biết kỹ thuật của nàng rất tốt, xương cốt lại cứng rắn. Ta chỉ muốn chọn một con ngựa kém cỏi nhất cho A Nam, phòng trừ trường hợp đi được nửa đường, thừa dịp ta không chú ý, tiểu nha đầu này liền cưỡi ngựa chạy thoát, đuổi không kịp nàng. Đây mới là chuyện ta lo lắng nhất.

"Tự nàng chọn một con đi", ta thỏa hiệp, "Nhưng nàng nhớ kỹ cho ta! Không được thừa dịp ta không chú ý mà đào tẩu, nếu nàng dám, ta có thể làm ra cái gì ở phương Nam này, ngay cả ta cũng không thể cam đoan đâu", ta nghiêm trọng cảnh cáo nàng. Nơi này là nơi nàng rất quen thuộc, đối với nàng mà nói, đến nơi này, còn không phải như cá gặp nước sao? Từ đêm qua nhìn thấy một thân trang phục đơn giản của nàng, trong lòng ta không được tự nhiên thoải mái.

Lúc này trời đã gần sáng, mặt trời dù chưa mọc, nhưng một vài tia sáng nhạt đã hiện lên gần đường chân trời. Ta không dọa được A Nam. Trong ánh mắt của nàng lại chợt lóe lên tia sáng, cùng hòa với tia nắng le lói ở phương Đông xa xa. Ta không biết lúc này trong lòng nàng đang tính toán cái gì.

Ngày hôm qua khi biết ta cho người đốt bỏ quần áo, nàng liền dùng ánh mắt như đang nhìn một quái vật để nhìn ta.

Trong lòng ta vẫn còn nhớ rõ dưới đầu tường kia, một bóng dáng nho nhỏ hiện ra trong bộ quần áo ăn mày. Chứng kiến nàng lừa người hết sức bình tĩnh. Trang phục đơn giản, xiêm y vải thô của A Nam đều là dịch nhân của ta. A Nam mặc chúng, vạn nhất ta không chú ý một cái, nàng sẽ thay hình đổi dạng, sắm vai thành nhân vật nàng muốn, lập tức biến mất ở bên trong đám người.

Ta giả vờ không thấy được vẻ mặt nặng nề cùng một chút trào phúng của nàng, đi trước lên ngựa, lại nhìn thấy nàng cũng đã lên ngựa, lúc này mới hiệu lệnh một tiếng, dẫn đại đội giục ngựa mà đi.

Ta biết, lần đó phục kích bắt thành trên thuyền, lần phục kích thứ hai rất nhanh sẽ đến, mà dễ dàng xuống tay nhất là đoạn đường từ Nhuận Châu đến Kim Lăng.

Ta phóng kỵ mã, A Nam cưỡi ngựa gắt gao đi theo bên cạnh ta. Ta để cho người của ta vây quanh nàng một vòng. Ta cũng là bắt đắc dĩ.

Nhưng A Nam lại không biết nỗi khổ tâm của ta. Ta nhìn nàng, cảm thấy rõ ràng nét mặt trào phúng của nàng. Nhưng nàng lại vô cùng trấn định. So với những người luôn chém giết trên sa trường còn trấn tĩnh hơn.

Từ Nhuận Châu đến Kim Lăng, hơn trăm dặm đường, cũng không tính là xa. Cho nên khi chúng ta rời đi bến tàu không lâu lắm liền gặp phục kích, một

chút ta cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Những người đó đều mặc hắc y, từ trên sơn đạo lao xuống hơn trăm người, bọn họ không có chiến mã, cũng không che mặt, y phục cũng không đồng nhất, nhìn không ra thủ lĩnh. Lại không giống như loạn dân. Ta chỉ nhìn lướt qua, liền cảm thấy trên người những người này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng gươm đao trong tay bọn họ đều là hàng thật giá thật.

"Theo sát ta!", ta nói với A Nam một câu. Điểm tốt lúc này là ta mới đăng cơ được ba năm, vẫn còn có nhiều hậu vệ trung thành với ta. Một khi binh khí đến gần, bọn họ mãnh liệt ngăn cản công kích cho ta. Ta chỉ cần bảo vệ tốt A Nam bên cạnh, những việc khác không cần ta phân tâm. Ta dẫn đại bộ phận nhân mã chạy ra khỏi nơi tập kích mưu dâm, trừ bỏ dùng tai cảm nhận A Nam có theo kịp hay không, ta cũng không cần cùng người khác chém giết. Ta lấy tốc độ nhanh nhất thoát thân, không ham chiến. Tin tưởng không ai thật sự có thể ngăn trở hành trình của ta.

Tiếng binh khí giao chiến phía sau dần dần không còn, ta hơi thở ra một hơi, quay đầu nhìn xem A Nam, nàng không những nhẹ nhàng từng bước cưỡi ngựa đuổi theo, mà còn hoàn toàn bất vi sở động. Hai tay nắm chặt cương ngựa, nỗ lực vượt qua ta. Lòng ta hơi thả lỏng, thật cao hứng chúng ta đều có thể bình yên vô sự.

Mà đối với A Nam, trong lòng ta không khỏi có chút thán phục, thực nhìn không ra, thân hình gầy gò nhưng tuyệt không mảnh mai. Thậm chí so với nam nhân là ta còn trấn tĩnh thông dong hơn. Là nàng quá mạnh mẽ, hay là ta quá yếu đuối? Tiểu nha đầu này không thể nhìn người mà bất hình dong, nàng luôn luôn có biểu hiện ngoài dự đoán của ta.

Khi ta đang cảm khái, xa xa phía trước cuộn cuộn quân kì bay phát phối, ta mới ý thức được, ta đã thả lỏng quá sớm. Quân kì đang cuộn cuộn nổi lên, đó là biểu hiện có đại đội nhân mã tới gần. Chẳng lẽ vừa rồi ta đã quá lạc quan?

Ta nhắc tay, ý bảo chậm rãi dừng lại, nhân mã phía sau bao gồm cả A Nam cũng đều ngừng lại. Ta quét mắt nhìn một lượt những hộ vệ bên người. Lại nhìn hàng quân kì trước mắt kia, ta tính ra, lại phải đối mặt với một lần tử chiến nữa. Hơn trăm dặm lộ trình, chẳng lẽ phải trải qua một lần thập tử nhất sinh nữa sao?

Ta thở dài một hơi, giang sơn của ta, Đại Triệu của ta, mà ta là hoàng đế lại nửa bước cũng khó đi như thế này, một lần phục kích bất thành, cư nhiên vẫn còn có lần thứ hai. Đây là một lòng muốn dồn ta vào chỗ chết sao? Nếu sớm biết như thế, làm sao lại có thể tái phạm sai lầm mười năm của kiếp trước. Ta sớm nên đến phía nam chinh đồn binh mã.

"A Nam chút nữa cần thận theo sát ta", ta nắm thật chặt cương ngựa, cảm chắc vũ khí trong tay. Chỉ nhìn hàng quân kì kia thì cũng biết không phải là hơn trăm người như lúc trước.

"Hoàng Thượng chớ lo, đó là người tới đón chúng ta", A Nam đột nhiên nói. Nàng nhàn nhã ngồi trên yên ngựa, bộ dáng thoải mái, "Là Tà đại nhân tới".

"Làm sao nàng biết?", ta lấp bấp kinh hãi.

"Nhìn ngựa", A Nam mỉm cười, "Thiếp đã nói qua với Hoàng Thượng, phương Nam không có nhiều ngựa. Tà đại nhân cũng không giỏi cưỡi ngựa. Xem hàng quân kì thì biết, một đội nhân mã đẩy mạnh tốc độ nhưng vẫn rất chậm, nhân số tuy nhiều, nhưng so ra kém khí thế cuộn cuộn của đội thiết quân của Hoàng Thượng".

Tiểu nha đầu này cũng biết vượt mộng ngựa hợp thời, nghe nàng nói như vậy ta thấy thực thoải mái. Nhưng nàng rõ ràng bộc tuệch, ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn ta một cái, đôi mắt chỉ nhìn chằm chằm phía trước.

Nàng nói đúng, đội nhân mã kia tốc độ khá chậm.

Ta đứng tại chỗ chờ, đội nhân mã phía trước dần dần lại gần, ta còn chưa thấy rõ người tới, đối phương đã nhảy xuống ngựa.

"Phía trước là tôn giá của hoàng đế Đại Triệu ta? Thứ sử Kim Lăng Tà Tử Nam cung nghênh Hoàng Thượng thánh giá". Một bóng dáng thanh sam, cách ta khoảng năm trượng thì lễ.

Ta nhìn kỹ người đang quỳ ở đó, chậm rãi thu lại vũ khí cầm trên tay. "Tà đại nhân miễn lễ", ta nói, khẩu khí có chút không tốt, bộ dạng hần lão đảo xuống ngựa, làm cho ta có điểm bất mãn. Ta tưởng rằng hần là người cường hãn, nhưng lúc này mới biết được, hoàn toàn không phải như vậy. Hướng chi hần tới cũng thật đúng lúc!

"Tà đại nhân tới thật khéo", trong thanh âm của ta ước chừng lộ ra suy nghĩ trong lòng, nghe qua rất không thân thiện, "Một đội hộ vệ của trẫm còn bị người mai phục ở Nhuận Châu, cũng coi như là nơi Tà đại nhân cai quản, Tà đại nhân mau phái người đi xử trí".

Tà Tử Nam nghe xong gấp gấp hướng phía sau phát phát tay, nhân mã hần mang đến gấp rút lên ngựa một lần nữa, một đội đi tiếp viện.

Lúc này mặt trời vừa mới lên, ánh nắng sớm soi rõ mọi thứ, ta cẩn thận đánh giá Tà Tử Nam. Người này tướng mạo vô vàng, mặt trắng có dáng vẻ thư sinh, ngũ quan tuần tú, một bộ trường sam đơn giản. Tuy rằng hần mang binh đến, nhưng trên tay lại không có binh khí. Ngược lại ở bên hông lại có một cái quạt bằng lông vịt.

Người đó và người mà A Nam miêu tả cũng khác xa quá đi. Ta nhìn thế nào cũng thấy hần là một thế gia công tử, hơn nữa là một lão công tử.

Ta chưa cho hần đứng lên, hần cũng không biểu hiện gì, trái lại tự mình đứng dậy, lớn mật lại gần cầm lấy dây cương ngựa của ta, "Hoàng Thượng đi suốt đêm nhất định rất mệt mỏi. Trước tiên hãy hồi phủ của lão thần. Trên đường này vẫn không quá an toàn". Nói xong lại dắt ngựa của ta đi.

Cương ngựa ở trong tay ta, ta nhanh chóng nắm chặt lại. Ta lạnh lùng đánh giá người này, lấy tư lịch của hấn, cũng dám ở trước mặt ta xưng lão thần. Cũng chỉ là một trung niên thôi, còn muốn cậy già lên mặt!

Tay của ta tùy ý giương lên, không nhẹ không nặng, quát một roi vào tay hấn, "Người đã quên một việc rồi".

Tạ Tử Nam đau tay, bỏ lại cương ngựa, vội vàng nhìn bàn tay đang đỏ lên của hấn, liếc mắt nhìn ta một cái.

"Còn có một người trước mắt ngươi, ngươi không hướng nàng hành lễ sao?"

Đến lúc này, Tạ Tử Nam mới nhìn thoáng qua A Nam. Ta chú ý, ánh mắt bọn họ trao đổi với nhau rất nhanh, còn tưởng rằng ta không nhìn thấy.

"Thứ sử Kim Lăng Tạ Tử Nam gặp qua tu dung nương nương", Tạ Tử Nam tiến lên vài bước, đi đến trước ngựa của A Nam, hướng nàng thi lễ. Mà A Nam chỉ hơi gật đầu một cái. Nàng đoan trang bất động ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt nhìn thẳng, ần ần lộ ra tôn nghiêm.

Trong lòng ta lập bộp vang lên một tiếng, công chúa Nam triều trở về quê hương của mình, không phải là tu dung theo ta nhận lễ của triều thần.

Tư thái này cũng đủ để nhắc lên sự bất an trong lòng ta.

Nhưng vào lúc này, trong đội nhân mã của Tạ Tử Nam, một thiếu niên mặc hắc bào tiến lên từng bước, đầu tiên là hướng ta thi lễ, miệng nói Hoàng Thượng. Không đợi ta phản ứng, thiếu niên này đã phản kích chạy đến trước mặt A Nam, thân thủ bắt được cương ngựa, ngáng đầu lên hướng về phía A Nam quát to một tiếng vang dội: "A Nam!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phá án

Từ khi trùng sinh tới nay, ta không chỉ một lần nghĩ qua quá khứ của A Nam. Năm đó, ở thành Kim Lăng, nàng phong quang vô hạn. Là nữ nhi duy nhất dưới gối của Sở Liệt Đế, là công chúa tôn quý nhất Nam Sở, nhất định là người nổi bật nhất trong mắt nhóm vương tôn công tử ở đây. Lâm hoa trước vũ yên chi lạc - Thủy hạnh khiến phong thúy đối trường (*), một bông hoa đẹp thì không thể thiếu ong bướm vờn quanh.

Đối với những điều này, trong lòng ta đã sớm có chuẩn bị, nhưng đến khi nó thực sự xảy ra trước mắt thì tâm ta lại loạn như mả. Người kị là thế gia công tử ôn nhuận nho nhã, lại mang theo một chút ngây ngô hiếu thắng mà chỉ thiếu niên mới có, nhưng điều không tốt là: hấn cùng tuổi với A Nam, vừa nhìn đã biết là người ái mộ A Nam năm đó.

Lúc này trong lòng ta vạn phần ghen tị, cảm thấy có kẻ địch xuất hiện trước mắt mình.

Ta nhìn qua A Nam, lúc này nàng rất bình tĩnh, ánh mắt lướt qua người thiếu niên kia, khước miệng khẽ nhếch, nhưng ngay lập tức chuyển ánh mắt về phía ta.

Cái liếc mắt này, giống như một cái kim đâm vào lòng ta. Nàng nhìn ta làm cái gì! Cảm thấy lão nam nhân ta vương chân vương tay sao?

Ta cố nén hỏa khí. Nhưng ngay sau đó, ta nghe được một tiếng hí dài của bảo mã.

Tạ Tử Nam kêu lên một tiếng: "Hoàng Thượng!"

Mọi người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn ta, ta cúi đầu, lúc này mới phát hiện tay mình đang dùng sức nắm lấy bờm ngựa. Cầm chặt đến nỗi nó phải ngáng đầu lên hí dài một tiếng.

Ta bỏ tay ra, trong tay có vài sợi lông ngựa rớt xuống.

Thiếu niên kia quay đầu sang nhìn ta, cái miệng của hấn bất giác nhướn lên. Ánh nắng buổi sớm hòa với nụ cười của hấn sáng rực như ánh mặt trời.

"Đây là Đạng gia tiểu công tử Đạng Vân, đang tòng quân trong quân đội của thần", Tạ Tử Nam gấp gấp giới thiệu thiếu niên kia với ta.

Thiếu niên kia lại hướng ta cười, lộ ra gương mặt non nớt. Bộ dạng của hấn vốn phần nộn trắng nõn, lúc này cười rộ lên, cả người có vẻ phá lệ sáng ngời. Trước đó hấn đã hướng ta hành lễ, nên liền cảm thấy đã đủ. Sau khi cười xong, lại lập tức nhìn về phía A Nam, lấy tay đặt lên yên ngựa của A Nam, "A Nam, ta đã chuẩn bị thật nhiều điểm tâm ngọt và hoa quả mà ngươi yêu thích. Lúc này không cần tới điền lý của Tạ gia để trộm".

Tạ Tử Nam cùng nhiều người khác vụng trộm nở nụ cười.

Khước miệng A Nam cũng nhướn lên một chút, nàng rất muốn cười, lại liếc nhanh nhìn ta một cái, rồi nhin xuống.

Ánh mắt của ta đông cứng, không biết nên dừng ở nơi nào cho tốt. Trước mặt nhiều người như vậy, thậm chí ta cũng không biết có nên phát tác hay không.

Ngay sau đó, Tạ Tử Nam đi tới trước mặt ta, hướng ta mỉm cười, "Hoàng Thượng xin hãy khởi giá, chúng ta nhanh về Kim Lăng. Trên đường không an toàn".

Hiện tại đúng là đã đến Giang Nam, nơi này là quê hương của A Nam, người cũng đều là người quen cũ của nàng.

Ta không hề cho Tạ Tử Nam dẫn ngựa, chỉ muốn mau mau tới nơi hoàn thành mục đích chuyến đi này, một đường này cũng không phải du sơn ngoạn thủy, tuy rằng có nhiều người không cho là như vậy.

Đoàn người của ta cùng mấy ngàn người của Tạ Tử Nam chậm rãi đi đến rạng sáng thì tới Kim Lăng. Lúc này, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, dân chúng còn chưa biết hoàng đế đến đây.

Vừa đến phủ Kim Lăng, Tạ Tử Nam liền vội vàng an bài chỗ ăn ở cho ta. Hắn rất thông minh, lập tức phân phó Đặng Văn kia đi làm việc. Thấy hắn đi rồi, mới cười nói với A Nam: "Tĩnh tình Văn nhi trẻ con, là đứa nhỏ tuổi nhất Đặng gia, bảo bồi được yêu thương nuông chiều nên có chút phóng túng". Nói xong nhìn A Nam

A Nam dường như mất diết tại nơi, nàng quy củ ngồi bên người ta, chỉ chậm rãi hỏi: "Đặng lão tướng quân thân thể vẫn tốt chứ?"

Tạ Tử Nam liếc mắt một cái, hướng ta giải thích, "Đặng lão tướng quân chính là Đặng Vũ lão tướng quân, năm đó Hoàng Thượng cũng đã gặp". Nói xong hướng ta chấp tay, tựa hồ cảm tạ ta, "Nay thân thể vẫn còn cường tráng, chính là người già thường hay tích mệnh, bọn nhỏ đều đã trưởng thành, chỉ còn vị tiểu công tử này ở tại bên người. Thân đem đứa nhỏ này vào trong quân chi bảo, cũng là giải một chút tâm sự của Đặng gia".

Vừa rồi nhìn vị thiếu niên kia, đúng là có nét giống danh tướng đứng đầu Nam Sở, Đặng Vũ lão tướng quân. Ta đương nhiên biết Đặng lão tướng quân, vài năm trước, ta cùng phụ hoàng Nam chinh, từng cùng hắn giao thủ. Ngay tại núi Bát Công, hắn cùng chúng ta kịch chiến tám ngày tám đêm. Song phương đều tổn thất nghiêm trọng. Thúc thúc của A Nam lúc đó là Sở Hiến Đế vô năng, không phải viện quân, khiến cho hắn rơi vào vòng vây của chúng ta. Cuối cùng bị ta bắt giữ. Trường tử của hắn đã tử trận ở trận chiến đó.

Về sau phụ hoàng niệm tình Đặng Vũ lớn tuổi trung nghĩa, thả hắn trở về nhà. Ta còn phụng mệnh đưa hắn một đoạn đường.

Thì ra mỹ thiếu niên Đặng Văn là tiểu nhi tử của Đặng lão tướng quân! Khó trách A Nam quen biết hắn.

Đúng lúc đó, Đặng Văn dẫn một vài hạ nhân tiến vào dọn bữa sáng, hắn vừa thu xếp, vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn A Nam cười một cái. Ta thờ ơ lạnh nhạt, cứ chỉ tư thái trời sinh tao nhã, quả nhiên không hổ là con cháu đệ nhất thế gia Giang Nam.

Nhìn qua A Nam, nàng lẳng lặng ngồi ở bên người ta, luôn luôn bày ra bộ dáng đó trước mặt ta, đôi mắt buông xuống, dùng hàng lông mi vừa dài vừa dày che đi tâm tư của nàng.

Ta bắt động thanh sắc đem ánh mắt dời đến bàn ăn, lúc này mới phát hiện trên bàn cơm, Tạ Tử Nam an bài bữa sáng thanh đạm gồm cháo thêm mấy đĩa bánh nướng vàng óng.

Tạ Tử Nam quan sát ta.

Ta không có biểu hiện gì, những chiếc bánh nướng kia nhìn rất là bắt mắt, chúng có hình tròn, từng lớp từng lớp phồng lên, màu sắc vàng rộm, bên trên quét một lớp mật ong rồi rắc thêm một ít vừng phía trên cùng. Vừa thấy thực có thể kích thích sự thèm ăn của ta.

Ta lại nhìn qua A Nam, thấy nàng nhìn chằm chằm vào bánh nướng, đôi mắt to tròn có thần hip lại, ta liền hiểu được một chút. Hướng hồ lúc này ánh mắt Đặng Văn kia tràn ngập chờ mong, hắn nhìn Tu dung của ta, ngay cả chớp mắt một cái cũng không có.

Hiện tại ta thập phần đa nghi. Tỷ như hiện tại, ta nhìn về ăn ý của bọn họ, liền hoài nghi đây là món yêu thích của A Nam.

Bọn họ chuẩn bị bữa sáng như vậy, là muốn lấy được tin tức gì từ ta?

Ta thấy A Nam ở trước mặt ta còn có chút rụt rè, nhìn không được giương giọng nói với Tạ Tử Nam, "Sở tu dung không ăn bánh nướng, người đi làm hai cái bánh bao đến đây".

Giương mặt A Nam nháy mắt đỏ bừng, có chút tiếc hận nhìn ta một cái.

Ta bắt đầu ăn, nhìn Đặng Văn đi ra ngoài đem bánh bao đến, ánh mắt hắn hip lại, bắn khoắn, vụng trộm nhìn ta cùng A Nam. Lúc này tươi cười trên mặt hắn đã không còn thay vào đó ánh mắt có chút ảm u.

Sau khi chắc chắn tên thiếu niên kia đã đi, ta liền gấp một cái bánh nướng cho A Nam.

A Nam ngạc nhiên giương mắt nhìn ta, chần chờ một chút mới nhận lấy. lúc này sắc mặt nàng vẫn còn ửng đỏ, cẩn thận nhìn ta, giống như là một đóa hoa thẹn thùng.

Ta vẫn như cũ, dường như không có việc gì, tiếp tục ăn bữa sáng.

Tạ Tử Nam luôn vụng trộm ở một bên quan sát, lúc này hắn lấy chiết phiến (quạt) làm bằng lông vịt màu đen ra khẽ phe phẩy, một phen ý vị.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tạ Tử Nam muốn xử lý công vụ, thỉnh chúng ta đi đến đại đường phủ nha. Chưa chờ ta ngồi xuống, liền hướng ta bẩm báo vấn đề, "Hoàng Thượng muốn gặp phạm nhân phản loạn trước hay là gặp tiền Kim Lăng thứ sử Quý Khang trước?"

Ta không nghĩ tới hắn gấp gáp như vậy. Phải biết rằng ta một đường bên ba, đến bây giờ, cơ hồ đã hai đêm không có giấc ngủ hoàn chỉnh. Bình thường quan lại nên hỏi han ân cần vấn đề này mới đúng chứ?

A Nam nói qua Tạ Tử Nam được xưng là "Cường hạng", thì ra là thể hiện ở chỗ này. Hắn căn bản không thừa nhận hoàng đế là ta này. Ở trong lòng hắn, hoàng đế chỉ là chức nghiệp của ta, cho nên trước hết ta nên xử lý tốt công vụ của ta. Hiện tại, ta đã hiểu được một chút phương thức làm việc của người phương Nam.

Ta cũng không nóng nảy, chờ Như Ý dâng trà, chậm rãi uống một ngụm, lúc này ta mới mở miệng hỏi: "Quý đại nhân sao còn ở lại Kim Lăng?", ta vuốt cằm, "Hắn đã từ nhiệm, sao không lập tức hồi kinh trình báo sự vụ?"

"Quý đại nhân đang bị giam giữ trong đại lao", Tạ Tử Nam ung dung thoải mái nói, xong rồi thản nhiên phe phẩy cây quạt trong tay hắn, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt khiếp sợ của ta. Lúc này thời tiết đã vào thu, ta thấy cây quạt kia chỉ là đạo cụ của hắn mà thôi.

Ta bị câu nói của hắn làm kinh sợ nửa ngày nói không ra lời, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, "Quý Khang hắn phạm vào tội gì?"

Sở dĩ ta hỏi như vậy là vì việc này quá mức hoang đường, quan viên tân nhiệm sao có thể nhốt quan viên tiền nhiệm vào đại lao. Hắn chỉ có thể bẩm báo lên Thượng thư hoặc dâng tấu sớ lên ta, báo cáo sai lầm của người tiền nhiệm, đây là luật của Đại Triệu, là quy củ Đại Triệu, có ai lại giống như Tạ Tử Nam, một phát tống giam người tiền nhiệm!

"Hắn bức tử mạng người", Tạ Tử Nam nói, "Vì kiện y phục Trần Châu sa, Quý đại nhân đẩy một nhà vào tuyệt lộ. Gia chủ Vương Tử Ma treo cổ tự sát, đệ đệ của hắn Vương Lục Lăng bị Quý đại nhân đánh đến chết. Hai mạng người, thần không thể không giam Quý đại nhân lại, chờ Hoàng Thượng đến đây định đoạt". Tạ Tử Nam hướng ta chấp tay.

Lúc này ta trừ bỏ khiếp sợ cũng chỉ là khiếp sợ.

Ta chú ý Đặng Văn ở phía sau Tạ Tử Nam, bởi vì lúc này không tới phiên hắn nói chuyện, hắn gấp đến độ vô đầu bứt tai, lúc này ánh mắt của hắn đầy lo lắng nhìn A Nam của ta.

A Nam ho nhẹ một tiếng.

Ta phục hồi tinh thần, liếc nhìn nàng một cái, "Sở tu dung muốn nói gì thì nói đi".

A Nam trước cẩn thận nhìn ta, hàng lông mi hơi rung động, sau đó mới hỏi Tạ Tử Nam: "Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Tháng sáu, trước khi thần đến nhậm chức không lâu", Tạ Tử Nam đáp, "Cho nên, khi thần vừa mới đến, đã bị một nhà ngăn ở trên đường. Một nhà người già, phụ nữ, trẻ em đều dễ tang, nước mắt như mưa. Thần thấy bọn họ rất đáng thương, rất không đành lòng. Giữa thanh thiên bạch nhật, dưới vương pháp mà lại xảy ra thảm sự như thế. Dân chúng toàn thành đều nhìn thấy, bọn họ vừa thấy người triều đình, thấy Tạ Tử Nam thần, cho nên, án này thần không thể không hỏi tới".

Đến lúc này, Tạ Tử Nam cũng không giống như vừa rồi phong nhã hàm hồ, rốt cục cũng bộc lộ tính tình của hắn.

A Nam lại nhìn ta, ta biết ý tứ của nàng. Nhưng lúc này ta có thể nói cái gì? Ta biết hai bên lúc này đang đấu tranh gay gắt. Đối với việc này, ta sẽ không tỏ thái độ sớm. Ta muốn thu thập Phùng gia, nhưng cũng không thể dễ dàng quá với người phương Nam. Lúc này các loại quan hệ vô cùng rắc rối phức tạp. Đầu tiên ta phải vững vàng mới được. Bất quá ánh mắt A Nam thật đẹp, nếu có thể thường xuyên nhìn ta như vậy thì tốt rồi.

Có lẽ thấy ta nửa ngày cũng không có phản ứng, A Nam không thể không kêu một tiếng: "Hoàng Thượng."

"A? Sở tu dung muốn nói gì?"

"Đêm Thất Tịch, y phục mà Phùng Thục phi mặc chính là Trần Châu sa", A Nam chớp chớp đôi mắt to tròn. Thục lo lắng nhắc nhở ta.

Nàng nói chuyện rất thẳng thắn, không vòng vo. Nàng đang lên án phi tần có phẩm vị cao hơn nàng, việc này nếu đặt ở hậu cung... Ta lại nghĩ tới người vừa mới bị ta thu thập Hà Tử Ngư.

(*) 2 câu thơ trích trong bài "Khúc giang tri vũ" của Đỗ Phủ

Thành thượng xuân vân phú uyển tường

Giang đình văn sắc tĩnh niên phương

Lâm hoa trước vũ yên chi lạc

Thủy hạnh khiến phong thủy đối trường

Long Vũ tân quân thâm trú liễu

Phù Dung biệt điện mạn phản hương

Hà thời thiếu thủ "Kim Tiền" hội

Tạm tụy giai nhân cầm sắt bang

Bản dịch của Nguyễn Hàn Tú

Gặp Mưa Núi Sông Khúc

Tường hoa cao ngất mây che kín

Hương thoảng chiều buông lặng bến đình

Mưa ướt sũng hoa cành gãy gập

Gió lùa hạnh ngả rợp màu xanh

Đoàn quân Long Vũ dừng chân mãi

Hương thoảng điện Phù khói quán quanh

Hội Kim nối tiếp bao giờ nhi

Đàn gấm men say tạm chút tình

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Khu trục

"Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi", ta nói, không muốn tiếp tục đề tài này. Ý tứ của ta là chuyện hậu cung, tốt nhất không cần kéo dài đến chuyện trên triều đình. Chẳng lẽ A Nam cũng không hiểu sao?

Theo thói quen khi đối diện với ta, ánh mắt A Nam lập tức sụp xuống, hàng mi dài che giấu đôi mắt, nhưng tính tình nàng vẫn luôn quật cường, bộ dạng muốn bộc phát.

Quả nhiên! "Kỹ thuật dệt của Vương gia ở Kim Lăng là độc môn. Đây là công phẩm, dùng để làm long bào hoặc cung trang, nhưng muốn hoàn thành một mảnh vải thì cần hai mươi thợ tay nghề cao dệt liên tục trong tám tháng. Cho nên mỗi năm chỉ dâng lên một loại, nếu năm nay là cung trang, thì sang năm sẽ là long bào. Nếu triều đình miễn cống một năm, Vương gia đã dâng hương tạ ơn. Nếu muốn nhiều hơn, vậy chỉ có thể bức tử mạng người". Khi A Nam nói những lời này, có nề nếp, trên chiếc cổ tinh tế gần xanh lại nổi lên. Nàng muốn cùng ta tranh luận nữa sao.

Ta thờ dài trong lòng, ta ngày càng hiểu A Nam.

Chẳng lẽ nàng cho là ta vì yêu thích Phùng Yên Nhi mới cố ý xem nhẹ việc này? Tiểu nha đầu này nghĩ đi đâu không biết. Kỳ thật ta cũng không phân biệt được mấy loại tơ lụa này xuất xứ ở đâu. Thoạt nhìn chúng nó đều rất mỹ lệ chói mắt, nặ vào đều cho người ta cảm giác người đẹp vì lụa. Không ai nghĩ rằng những thứ đẹp đẽ vô hại này lại có thể lấy mạng người!

Ta nhìn Tạ Từ Nam, "Nếu là như vậy, án này liền giao cho Đại Lý tự xử lý đi".

Tạ Từ Nam không nói lời nào, chỉ nhìn ta chăm chăm, muốn nói lại thôi.

"Còn có chuyện gì?", ta hỏi.

"Hoàng Thượng vẫn nên gặp Quý đại nhân một chút cho thỏa đáng".

Ta nhướn mày, "Không cần".

Ta biết, Tạ Tử Nam là muốn cho ta thấy hấn công tư phân minh. Nhưng ta lại nghĩ: người đã bị bắt, theo luật pháp Đại Triệu để xử tội, việc này ta cũng không nên nhúng tay vào. Việc ta phải quan tâm còn rất nhiều.

"Quý Khang đã đem tất cả quyền hành cùng nhân thủ giao cho người chưa?", ta hỏi Tạ Tử Nam, đây mới là việc ta quan tâm. Bởi vì những người đó vốn là từ phương Bắc tới Kim Lăng, sẽ không trở thành người của Quý Khang luôn chứ? Làm ta nhớ đến đám thích khách ở Nhuận Châu.

"Thần đều đã tiếp nhận", Tạ Tử Nam thừa nhận, "Nhưng..."

Ta trở mắt nhìn hấn, nhìn hấn áp a ập ứng không chịu nói thẳng. Tay ta vỗ mạnh xuống bàn.

Tạ Tử Nam bị dọa nhảy dựng lên, mở miệng nói, "Thần hoài nghi Quý Khang nuôi quân riêng. Chính là những người hôm trước mai phục Hoàng Thượng".

Mặt của ta trầm xuống. Quả nhiên!

Tạ Tử Nam suy nghĩ một chút, nhấc áo lên quỳ xuống tại chỗ, "Một tháng trước, thần nhận được thánh chỉ của Hoàng Thượng, suốt đêm từ Việt Châu chạy tới Kim Lăng, không đợi Quý đại nhân biết, thần đã nắm hết mọi thứ ở Kim Lăng. Chẳng qua... gần đây, càng ngày thần càng cảm thấy không đúng, Quý Khang bị thần dẫn từ Dương Châu về đây, không có một chút sợ hãi, mỗi ngày trong đại lao luôn tự đắc ngâm thơ. Thần có chút nghi ngờ, liền thẩm vấn mấy cai ngục trong đó, sau khi tra xét, bọn họ thừa nhận đã giúp Quý Khang liên lạc với người bên ngoài. Thần nghe thấy thế cũng không kịp nghĩ nhiều, vì sợ có biến, sáng sớm hôm sau liền đến Nhuận Châu, cũng không nghĩ lại gặp được xa giá của Hoàng Thượng..."

Ta cảm thấy, đại đường này hình như là nhiều năm rồi chưa tu sửa, cũng không sơn lại. Bằng không vì sao ánh sáng bên ngoài lại không chiếu tới nơi này, khiến cho không gian trong đại sảnh tối om?

Ta ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài, ánh sáng mặt trời rất tốt, thậm chí có điểm chói mắt, ta chỉ nhìn trong chốc lát, ánh mắt liền trở lại trong đại sảnh nhưng lại nhìn không rõ những người ở đây.

Tất cả mọi người nhìn phản ứng của ta. Ta trầm ngâm, một hồi lâu mới hỏi Tạ Tử Nam: "Người đã thẩm tra Quý Khang chưa?"

"Bẩm báo Hoàng Thượng, vì thần chưa thẩm vấn hấn, hết thảy đều chờ Hoàng Thượng định đoạt".

Ta gật gù đầu, "Trước đóng cửa đi".

Nhuận Châu cách Kim Lăng rất gần, khả năng Quý Khang giấu nhân mã ở Nhuận Châu là rất lớn. Nhưng, đây là sự thật? Hấn thực sự lớn gan như vậy sao?

Vào lúc này, người của ta bị vây ở Nhuận Châu cũng đã đến Kim Lăng, cùng với đó là quân tiếp viện của Tạ Tử Nam.

Thủ hạ của ta đi lên, cùng ta thì thầm vài câu rồi lui xuống.

Một nỗi u ám nổi lên trong lòng ta.

A Nam cùng Tạ Tử Nam, tất cả đều khẩn trương nhìn ta. Chờ người của ta lui xuống, ta lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ một lần, "Không bắt được người nào". Ta tận lực, đậm mực nói, "Những kẻ mai phục ở Nhuận Châu khi bị bắt đều cắn lưỡi tự sát, không bắt được một người sống nào, những người khác đều bỏ chạy tứ tán. Tạ đại nhân, người thấy thế nào?"

Ta cố gắng để không biểu lộ cảm xúc trong giọng nói. A Nam bên cạnh ta hít một ngụm lạnh khí.

Kỳ thật ta biết, ở mặt ngoài, việc này coi như không có biện pháp nào. Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, Tạ Tử Nam có thể vạch tội Quý Khang, tương tự Quý Khang cũng có thể chỉ trích Tạ Tử Nam. Đây là nguyên nhân vì sao A Nam kinh ngạc, năng hiển nhiên cũng nghĩ tới, việc này đã lâm vào cục diện bế tắc.

Tâm ta cũng đang rối loạn, đối với việc này, ta kỳ thật đã có ý nghĩ của chính mình, bất quá, việc này cần phải chậm rãi nghiệm chứng. Ta không thể gấp, nhận tính cùng kiên định, cuối cùng có thể giúp ta tìm được chân tướng.

Sau khi lo lắng một hồi, ta chậm rì rì mở miệng, "Ta còn muốn gặp phản tặc một lần", ta vừa nói, vừa ra hiệu cho Như Ý. Như Ý lập tức đi lên đưa cho ta một phần thông tin mà Phùng Ký tấu lên. Quý Khang cũng được, âm mưu cũng được, việc này quan trọng hơn, đây là lý do để ta đến Giang Nam lần này.

Mọi người trong đại sảnh đều bị ta làm cho có vẻ hồ đồ, bọn họ kỳ quái nhìn ta, không rõ trong lòng ta nghĩ gì. Trong lòng ta âm thầm cười lạnh, nếu để bọn họ xem thấu, ta cũng không xứng là người đứng đầu hai vùng Nam Bắc.

Ta không nghĩ đến cảnh tượng thẩm vấn có thể như thế này. Hơn mười phạm nhân được dẫn lên, có chút yếu nhược, trong lòng ta bắt đầu có chút nghi ngờ. Phản tặc như vậy ta chưa từng thấy qua, có trung niên, có người già, còn có cả gương mặt thiếu niên trắng nõn. Đây là lãnh binh trong Nam Phương nghĩa quân muốn tiêu diệt Đại Triệu ư? Đây là những người được gọi là đồ tể ở Nam Kinh, tàn sát người bừa bãi, muốn khôi phục Nam Sở?

Biểu tình của những người này vốn rất đậm mực khi bị áp giải đến trước mặt ta. Nhưng khi bọn họ vừa vào cửa liền nhìn thấy A Nam thì...

"Công chúa!", tiếng kêu khóc thảm thiết khiến ta sợ tới mức cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Dù ta có là người trấn tĩnh đến đâu đi nữa lúc này cũng bị bọn họ làm cho có chút luống cuống. Những người này vừa đến, trong phút chốc, tiếng khóc tràn ngập toàn bộ phòng. Mười mấy người bỏ nhào dưới chân A Nam, "Công chúa, công chúa!"

Ta ngồi ở một bên, hơn nửa ngày nói không ra lời.

Tên tiểu tử Đặng Vân kia là người phản ứng đầu tiên, lớn tiếng hô, "Hoàng đế bệ hạ ở đây, các người còn không mau hành lễ?", khẩu khí thập phần uy nghiêm, nhưng khi nhìn vào mặt hắn, lại phát hiện trên mặt tên tiểu tử này tràn ngập ý cười, thỏa mãn như là con cún được cho ăn no.

Dường như không có ai nghe được lời nói của hắn. Tình hình vẫn hỗn loạn, trong mắt những người đó chỉ có công chúa của bọn họ. Cơ hồ không có cách nào khống chế.

Thủ hạ của Tạ Tử Nam đi lên lôi kéo những người này ra, thật vất vả mới đem bọn họ lôi ra xa người A Nam. Lúc này bọn họ mới ý thức được, hoàng đế là ta đây vẫn còn ngồi ở gian phòng này.

Ánh mắt những người đó nhìn ta từ sợ hãi ra thì không còn gì khác. Bọn họ vẫn dùng ánh mắt trên người A Nam, hy vọng A Nam phù hộ cho bọn hắn.

Về mặt tiểu tử Đặng Vân kia vẫn rất vui sướng. Mà A Nam thì đang nhìn ta. Từ khi những người đó đi vào đến nay, A Nam không nhìn bọn hắn, mà nhìn sắc mặt của ta.

"Sở tu dung!", ta cắn răng, tận lực làm cho thanh âm tràn ngập uy nghiêm.

A Nam nghe gọi, cuống quýt đứng lên.

"Hoàng Thượng, nô tì còn có hành trang chưa thu thập. Nô tì..."

Ta gật gù đầu, "Đi đi! Tu dung cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi".

A Nam cam chịu, thông dong hướng ta cáo lui. Nàng là cố ý lảng tránh việc này, để ta chính mình điều tra chân tướng. Ta lại một lần nữa hoài nghi A Nam hẳn là biết rất nhiều chuyện nữa. Ta nhìn A Nam đi ra đại sảnh, những người này còn rất lưu luyến nàng, nàng vừa bước từng bước vừa quay đầu lại.

A Nam đi tới cửa, dừng bước, "Hoàng Thượng..."

"Đi ra ngoài!"

A Nam đi rồi, những người dưới chân đều dừng khóc, sợ hãi mà oán hận nhìn ta.

Ta thấy A Nam đã đi ra ngoài, nàng vừa qua khỏi cửa, Đặng Vân liền không an phận, hắn bắt đầu từng bước một lui về phía sau, hướng về phía ngoài tính đi ra...

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trò hề

"Đặng tông quân", ta gọi hắn lại.

Không nghĩ tới thiếu niên này so với tưởng tượng của ta còn giáo hoạt hơn, "Ta đi dẫn phản tặc Văn Đương lại đây cho Hoàng Thượng". Nói xong không đợi ta mở lời, liền trực tiếp chạy ra khỏi cửa.

Nhìn hắn lúc này vì đuổi theo A Nam mà còn nhanh hơn thỏ, ta hận đến nghiến răng. Nhưng trước mặt còn có mười mấy người đang quỳ, và còn nhiều người khác nữa, ta không thể bỏ mặc để đuổi theo giống hắn. Cũng may Như Ý nhảy bèn, không cần ta nói, nhân lúc không ai chú ý, hắn đã dẫn theo người chuẩn ra đại sảnh, theo đuổi mà đi.

Kỳ thật, nếu ta sớm biết sẽ diễn ra cảnh tượng như thế này, ngay từ đầu tuyệt đối sẽ không để A Nam ở lại đây. Những người này một đám không ai cho ta mặt mũi, diễn trò hay. Mà A Nam là đối tượng cho bọn họ diễn trò.

Nhất định về sau ta phải thu thập tiểu nha đầu này. Trờ lại Giang Nam, nàng liền không sợ ta, nàng rất cao hứng?

Không đúng! Cho tới bây giờ A Nam cũng không từng sợ ta. Tính tình của nàng cứng rắn luôn làm cho người ta tức giận, nào biết chữ "Sợ" viết như thế nào.

"Hoàng Thượng", Tạ Tử Nam đi lên mở miệng nói chuyện, khỏe mắt ta và tà nhìn thần sắc của hắn hình như có ẩn ẩn ý cười. Cái này có gì buồn cười chứ? Một thiếu niên xúc nổi, cùng một hoàng đế tâm thần không yên, có điểm nào làm cho hắn buồn cười?

"Tạ đại nhân cùng thuộc hạ lui ra trước đi", ta nói.

Tạ Tử Nam liền đứng chờ ở bên ngoài.

Bây giờ trong phòng chỉ có người của ta cùng vài phạm nhân, ta cũng tỉnh táo lại, sẽ cẩn thận đem những người này thẩm tra kỹ càng một lần.

Nhìn người nhiều tuổi nhất trong số họ, trước đây hắn là cao lớn nhưng bây giờ thân hình gầy còm, tóc bạc da mồi. Người như vậy cũng có thể tạo phản?

"Người bao nhiêu tuổi?", ta có chút nghi hoặc hỏi lão già trước mắt. Tùy tay lật xem danh sách Phùng Ký đưa cho ta, tìm người lớn tuổi nhất.

Lão nhân nâng mắt nhìn ta, run run hướng ta vươn một tay, giống chữ bát. Cư nhiên đã tám mươi! Lão nhân tám mươi tạo phản! Cũng thật có ý tứ.

Bất quá, ta chú ý lão nhân này mặc dù cúi xuống, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, trên người quần áo tuy rách nát, nhưng vẫn có chút ngạo khí.

"Tên gọi là gì? Trước kia làm gì?", ta truy vấn lão.

"Vũ Hiếu Giai", hắn cố gắng bật ra ba chữ này nhưng vẫn ẩn ẩn lộ ra ngạo khí.

Ta ngây ngẩn cả người.

Ta biết tên này. Khi còn trẻ hắn được xưng là văn sĩ nhân tài kiệt xuất Nam Sở. Về sau từng nhậm chức ở Hàn Lâm viện Nam Sở. Sau khi phụ hoàng thống nhất Nam Sở, muốn chiêu hắn vào triều nhưng hắn từ chối, phụ hoàng còn nói để hắn trở lại quê nhà, không cần khó xử hắn. Sau ta lại nghe nói khi hắn trở về cố hương Vĩnh Gia, đã xây dựng một thư viện dạy học.

"Người... Người rốt cuộc vì sao lại bị bắt là phản tặc?", ta cảm thấy không biết nên hỏi như thế nào.

Quả nhiên, Vũ Hiếu Giai ngẩng đầu khẳng khái nói, "Không biết!". Hắn đã lớn tuổi, dùng một chút sức lực, cả người liền phát run. Ở trong bảng danh sách mà Phùng Ký dâng lên, ta tìm được cái tên Vũ Đức. Ta nhìn liền cảm thấy có chút nghi hoặc, trừ bỏ tên có chút không giống, còn lại những điều khác viết trong đây rất giống vị lão gia tử trước mắt này.

"Bọn họ bắt người như thế nào?", ta tò mò hơn, nhìn hắn như người đã bước một chân vào quan tài, thật sự không giống như là có thể hành quân đánh giặc.

"Lão hủ đang ngủ trưa trong thư viện, trời mưa nên giặt mình tỉnh dậy, sau đó bị người bắt rồi đưa tới Kim Lăng", bởi vì phần nộ mà dùng sức quá mức, thân mình Vũ Hiếu Giai lay động như sắp đổ, nói chuyện nước miếng phun như mưa. "Thư viện Ngũ Đức cũng bị bọn họ phá hủy, cầu Hoàng Thượng cho thảo dân một cái công đạo!", lão nhân bị phần cầu xin, liên tục dập đầu, phát ra thanh âm vang dội.

Ta gọi người giữ lão gia hỏa này lại không cho hắn dập đầu nữa, ta còn sợ hắn đem xương cốt chính mình nghiền nát. "Vừa rồi người nói thư viện Ngũ Đức?", ta chú ý tới cái này.

"Sau khi ời hương, lão hủ mở một thư viện lấy tên là Ngũ Đức, hương nhân đều xưng lão hủ là Ngũ Đức tiên sinh."

Khó trách trong đây lại viết tên hắn là Vũ Đức.

Ta ngồi yên một lát. Cảm thấy khó có thể tin, theo như Vũ Hiếu Giai nói, hắn đúng là vô tội, tự nhiên bị bắt. Thanh danh của hắn vang dội, nhưng vừa già lại vừa là một thư sinh, cho dù hắn có binh lính, cũng không có bản lĩnh dẫn người tạo phản, hơi sức đâu mà ra đánh giặc. Nếu muốn nói hắn cổ động dân biến, ta xem tuổi của hắn, cũng không có tinh lực để mà làm.

Chung quy ta không thể cam tâm, cảm thấy sự tình không có khả năng vớ vẩn như vậy.

Đảo mắt nhìn ra phía sau Vũ Hiếu Giai, một người trẻ tuổi hơn nhưng vóc dáng bình thường. Ta nháy mắt, thủ hạ liền đưa hắn đến trước mặt ta.

"Người ở đâu? Tên gì? Trước đây làm gì?"

Người này liền phát run trước mặt ta, mở miệng vài lần, nói ra vài từ, một câu ta nghe cũng không được.

Ta mờ mịt nhìn mọi nơi, chẳng lẽ phản tặc toàn là như vậy?

Lúc này, trong đám phạm nhân, có một người quỳ đi tới trước mặt ta, "Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng Thượng, oan uổng quá!"

Cuối cùng cũng có người có thể nói thành lời.

"Người nói làm sao lại oan uổng", ta mệnh lệnh cho hắn. Nhìn người này, có lẽ biết một chút võ công, có thể trở thành phản tặc.

"Tiểu nhân là Trương Tiểu Biện, trước đây hát hí khúc ở trong cung. Tiểu nhân bị bắt đúng là oan uổng, chỉ vì ngày ấy ban đêm Phùng đại tướng quân

kêu Tiểu Hà quan đi xướng biểu diễn tại phủ, tiểu nhân không biết nội tình bên trong, không nhìn xa trông rộng, muốn đi theo. Sau đó gặp rủi ro đến tận đây. Hoàng Thượng! Tiểu dân là người thực thà, lương thiện kiếm tiền, đầy cỏi lòng oan khuất, thực không dám làm chuyện phạm pháp..."

"Câm miệng!", ta giận. Thằng nhãi này ở trước mặt ta xướng khúc, nghe thật chói tai!

"Tiểu Hà quan cũng oan, Hoàng Thượng!", tiếp tục kêu oan.

"Người nào là Tiểu Hà quan?", ta hỏi.

Tay hắn chỉ hướng người mặt phấn trẻ tuổi nhất, "Hắn xương đào nhĩ", tiếp theo há mồm lại là một đoạn, "Phùng đại nhân thích đi đường bộ không đi thuyền, chỉ có thể liên hà điều thủy khô đi bước san..." (câu này chả bix a này nói gì)

"Tạ Tử Nam!", ta vỗ vào tay vịn ghế, giọng giọng kêu to.

Ta chịu đủ rồi, đây là cái mà Phùng Ký gọi là phản tặc, đây là cái mà Phùng Ký gọi là dân biển. Không đợi Tạ Tử Nam tiến vào, ta đã đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi.

Một đám người tiền hô hậu ủng quanh ta, nhưng trong lòng ta không có một chút cảm giác an toàn. Thật là kỳ quái, kiếp trước sao ta có thể mơ mơ hồ hồ qua hơn mười năm. Cái gì đã che mắt ta, giam cầm tâm linh ta. Là bị Phùng Yên Nhi dụ hoặc, hay căn bản chính ta là hôn quân?

Tạ Tử Nam đi theo phía sau ta, kêu ta vài tiếng "Hoàng Thượng". Nhưng ta làm bộ không nghe được.

Ta bị lừa gạt, cảm thấy thật mất mặt khi đối mặt với bọn họ.

Ta trở lại viện nghỉ ngơi trong phủ Kim Lăng, liếc mắt một cái đã thấy A Nam đang đứng ở cửa viện. Nàng đang đợi ta. Nàng đã thay đổi một thân cung trang. Nhan sắc Thiên Thanh làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Ta tuyệt không hối hận đã cho người thiếu hỷ những bộ quần áo bình thường của nàng, nàng như vậy mới là tốt đẹp nhất. Nhưng mắt của ta không nhìn được ngó trái ngó phải, đem toàn bộ sân viện nhìn qua một lần. Hoàn hảo, không thấy thằng nhóc con Đặng Vân kia.

Như Ý kính cẩn đứng ở một bên, lặng lẽ trao đổi ánh mắt với ta, làm cho ta an tâm. Trong lòng ta dễ chịu một chút.

Ta tiến vào trong, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bánh ngọt trên bàn trong phòng, có rất nhiều loại trong giỏ trúc, tỏa ra hương thơm mê người. Đây rõ ràng là bút tích của tiểu tử Đặng Vân kia!

Tâm tình vừa mới bình phục lập tức lại rơi xuống đáy cốc. Ta quay người lại, bắt được cánh tay A Nam.

Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi.

"Nàng đã sớm biết!", ta nhìn không được hướng về phía nàng rống to, kéo nàng ra phía sau cửa, ép vào trên tường, mặt đối mặt với nàng. "Nàng đã sớm biết rằng người mà Phùng Ký bắt là dạng nào". Hiện tại ta mới ý thức được bi kịch của chính mình, mặc dù trùng sinh nhưng ta vẫn làm nhiều chuyện ngu ngốc như vậy.

Trên thực tế, thiên hạ dân chúng ai cũng biết việc này, chỉ có ta không biết. Ít nhất có một điểm Phùng Ký không gạt ta —— giết những người đó, xác thực có thể giết gà dọa khỉ. Đối với người không biết thực hư, trong những người này có người rất có danh vọng tại Nam Sở, ta giết oan bọn họ, dân tâm Giang Nam không bao giờ đứng ở bên ta nữa.

Mà việc này A Nam cũng sớm biết, nhưng nàng lại không nói cho ta biết. Tiểu nha đầu này cũng giống như những người khác, gạt ta, giấu giếm ta, hồ lộng!

"Nàng cũng chê cười ta!", ta hướng nàng rống to.

A Nam bình tĩnh trở lại. Nàng hướng ta chớp chớp đôi mắt to, "Hoàng Thượng đều đã thẩm tra được?", giọng điệu kia, rõ ràng có chút vui sướng khi người gặp họa.

Ta nhìn không được trọn mắt nhìn nàng.

Nàng cư nhiên không phủ nhận, "Thiếp đã sớm thỉnh cầu Hoàng Thượng, không nên giết nhóm người đó", nàng nói. Như suy nghĩ ra điều gì, nàng đột nhiên nở nụ cười, "Hoàng Thượng không phải không tin thiếp sao?"

Đến lúc này, nàng cư nhiên còn cười được!

"Khi đó nàng cùng ta khắc khẩu ở ngự thư phòng, vì sao không nói với ta thân phận của bọn họ?"

"Có lẽ... Khi đó thiếp cũng không biết thân phận của bọn họ, thiếp chỉ biết việc này tất có oan uổng", A Nam giảo hoạt nháy mắt. Ta phát hiện, sau khi đến đây, A Nam liền to gan hơn một chút, có điểm làm càn.

Tiểu yêu nữ A Nam này, cư nhiên còn dám nói dối ở trước mặt ta! Những người đó, Vũ Hiểu Giai cũng tốt, hai con hát kia cũng tốt, đều là người có tiếng tăm ở Nam Sở, thậm chí còn xuất thân từ trong cung, nàng làm sao có thể không biết. Hơn nữa, vừa rồi ở trong đại sảnh khi nhìn thấy người quen,

nàng một chút cũng không giật mình, có thể thấy được đối với việc này nàng đã sớm rõ như lòng bàn tay.

"Không được gạt ta!", ta hướng về phía A Nam rống, "Nàng đã sớm biết rằng Phùng Ký muốn mượn tay ta sát hại danh sĩ Nam Sở, nàng cũng đã sớm biết rằng, Phùng Ký ở phía Nam làm mưa làm gió. Ở hậu cung, thoát nhìn nàng là người luôn cẩn thận kín kẽ, là tần phi ít cùng người bên ngoài liên hệ nhất. Nhưng trên thực tế, ngàn dặm phía Nam cho dù một chút gió thổi cỏ lay nàng cũng biết hết!". Ta chặt chẽ đem nàng kìm chặt lên tường, làm cho nàng không thể nhúc nhích giây dựa. "Nàng có ý định giấu diếm cùng ngoại giới liên hệ!", ta chọc thủng nàng, "Hiện tại nhìn ta xấu mặt, nàng có phải rất cao hứng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bất đồng

Nói đến việc này, ngay cả chính ta đều cảm thấy xấu hổ, thân là hoàng đế Đại Triệu, sợ là Nguyên Quân Diệu ta là người duy nhất bị mù. Ai cũng đều biết Phùng Ký gian xảo, cố tình ta lại là một kẻ ngốc. Người phía Nam không tạo phản, Phùng Ký hẳn vốn không có công lao gì, mà nếu không có chiến công, chỉ dựa vào việc ta sủng ái Phùng Yên Nhi, hẳn sao có thể dễ dàng được giữ chức đại tướng quân. Không có hiệu lệnh của đại tướng quân để điều động quân đội Đại Triệu, hẳn làm thế nào có cơ hội ngồi trên long ý của ta.

Hiện tại thấy ta đã phát hiện ra chân tướng, A Nam đương nhiên rất cao hứng, nhưng nàng biết chuyện mà không sớm nói rõ với ta, để cho dùng phương thức này mới biết, nàng là cố ý trêu đùa ta.

Càng làm cho ta tức giận là... "Nàng liên hệ cùng ngoại giới như thế nào?", ta chất vấn A Nam, "Vì sao những chuyện nàng biết so với hoàng đế là trầm đây còn nhiều hơn?"

Lúc này, A Nam đã bị ta dùng sức kềm chặt trên tường, thân mình nho nhỏ đều bị bao bọc trong lòng ta. Tới bây giờ trên gương mặt nàng mới có điểm sợ hãi, nàng ngẩng đầu nhìn ta chăm chăm, biết là ta thật sự tức giận. Nhưng nàng cũng không lảng tránh, ánh mắt kia lại thấp phẫn sáng ngời, "Nếu Hoàng Thượng thật tâm muốn biết, trên đời này có chuyện gì có thể lừa gạt được Hoàng Thượng?", nàng nhìn cổ nói.

Đến lúc này, nàng vẫn còn quật cường như vậy, nói đến nói đi, hết thấy đều là ta sai.

Nhưng trong lòng vẫn có chút để ý, gia tộc Phùng Yên Nhi làm cho ta trả giá đại giới, sau khi trùng sinh, ta rất sợ việc ngoại thích cùng người trong cung có liên lạc. Vốn A Nam là phi tần mà ta cảm thấy yên tâm nhất trong hậu cung. Nhưng hôm nay... những điều đồn đãi trong cung về A Nam như xuyên mây truyền thư, xuất quỷ nhập thần, cấu kết cùng loạn dân phía Nam, chẳng lẽ là sự thật?

"Nàng mua chuộc thái giám trong cung?", ta hỏi A Nam. Nhưng trong lòng ta cũng hiểu được khả năng không lớn. Thái giám có quyền liên hệ với bên ngoài, hẳn là không có người của A Nam. Phẩm chất những người trong cung như thế nào lòng ta biết rõ ràng, bọn họ làm sao có thể không khéo như thế, có thể qua mắt tất cả để giúp A Nam mật báo?! A Nam, tiểu yêu nữ này khẳng định có cách riêng để truyền nhận thông tin từ bên ngoài, chỉ là không bị người khác phát hiện mà thôi.

A Nam không trả lời ta, trên mặt lại hiện lên tươi cười, "Thiếp cái gì cũng không biết", nàng nói.

Nếu là trước kia khi nhìn thấy thái độ này của nàng, ta đã trút giận lên tiểu nha đầu này rồi. Nhưng hiện tại... trong lòng tiểu nha đầu này đã có chủ ý, lúc này tâm của ta loạn như ma, đây lại là Giang Nam, nếu thật sự gặp chuyện gì, ta còn phải hướng Nam Hương công chúa là nàng thỉnh giáo. Cho nên nàng liền có dung khí làm càn.

Thân mình A Nam rất nhỏ so với ta, nếu chỉ nhìn vào sự đối lập về vóc dáng, dường như tiểu nha đầu này chỉ có thể tùy ta xử trí. Nếu ta là hổ, thì con thỏ nhỏ là nàng lúc này đã bị hạ bởi móng vuốt của ta. Nhang sự thật là như thế sao? Hiện tại ta nào có năng lực đem nàng vo tròn bóp méo! Ta không phải hổ, nàng cũng không phải con thỏ nhỏ yếu ớt.

"Nàng cho là trẫm thật sự ngu ngốc đến mức nhìn không ra ư?", ta chất vấn A Nam, "Những kẻ ám sát ở Nhuận châu rõ ràng là từ sĩ, cùng những kẻ hành thích trên thuyền, phong cách hành sự cũng không phải là cùng một nhóm người!". Nếu đã nói đến đây thì ta liền làm cho rõ ràng. Ta vẫn nhận đến tận bây giờ, hoài nghi cùng phản nộ không có chỗ phát tiết, ta cảm thấy rất khó chịu, hai tay ta đang nắm chặt cánh tay nàng không tự giác dùng thêm lực, "Các người thực cho rằng trẫm không có phán đoán của chính mình? Nếu nói nhóm người trên thuyền kia đều nằm trong dự kiến của trẫm, như vậy, Sở tu dụng, nàng nói cho trẫm biết, những sát thủ ở Nhuận Châu kia là từ đâu tới? Có liên quan đến nàng hay không? Một đám các người tất cả đều xem trẫm là kẻ ngốc, đều xem trẫm là kẻ bại hoại giang sơn Đại Triệu, muốn dòn trẫm vào chỗ chết...". Nói đến đây, trong lòng ta ngày càng khó chịu, ngay cả A Nam cũng đối với ta như vậy, uống công ta nghĩ nàng rất tốt với ta, xem nàng như tri kỷ. Ta thờ không ra hoi, nói không ra lời.

A Nam hoảng sợ mở to hai mắt, "Hoàng Thượng!"

"Những kẻ trên thuyền đều là những kẻ sợ chết, vừa nghe có động tĩnh liền muốn chạy trốn. Đó bất quá chỉ là một đám diễn trò cho trẫm xem. Nhưng những kẻ ở Nhuận Châu, một khi bị bắt liền tự sát, đây là rõ ràng là hướng về phía Nguyên Quân Diệu ta mà đến!". Ta tức giận đến phát run, gắt gao

giữ chặt A Nam ở trên tường. "Nói! Đây có phải là nàng cùng Tạ Tử Nam an bài hay không?"

A Nam bị ta cưỡng bách, không thể không đối diện với ta. Lúc này đôi mắt to tròn của nàng cách mặt ta rất gần, lông mi dường như đã chạm vào mặt ta. Nhưng mắt nàng không hề chớp một cái nào, lại dùng hàm răng cắn chặt môi mình, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Ta nhìn được, lúc này, nàng rất là sợ hãi.

Hiện tại, ta cũng hiểu được rất nhiều thói quen của nàng. Khi ánh mắt của nàng chột lóe đó là thời điểm nàng muốn cùng người khác tranh luận, nghĩ ra chủ ý khác thường. Mắt sụp xuống dưới là khi nàng cảm thấy bất an. Giống như bây giờ, đôi mắt tròn lớn nhìn ta chằm chằm, lúc này đại biểu cho sự sợ hãi chân chính của nàng.

"Nói!", ta thét lớn, muốn rèn sắt khi còn nóng. "Có phải nàng muốn giết ta?"

"Hoàng Thượng, không phải! Thiếp không biết, thật sự không biết", thanh âm của nàng run run, nhưng không khóc, vẫn luôn nhìn ta chằm chằm.

"Là Tạ Tử Nam!", ta nói.

"Không phải!", A Nam kêu to, "Không phải là Tạ đại nhân!"

"Phải không?", ta bức bách nàng. "Không phải người của Hà Tử Ngư, cũng không phải người của nàng, Sở tu dung nàng nói xem, còn có ai dám lấy mạng của Nguyên Quân Diệu ta?"

A Nam cũng có chút mê hoặc (mê man + nghi hoặc), ánh mắt của nàng di chuyển, bắt đầu cố gắng tự hỏi, "Tạ đại nhân cần sự công nhận của Hoàng Thượng", A Nam nói, "Dân chúng phương Nam cần sự bảo hộ của Hoàng Thượng. Chúng ta sao có thể gây bất lợi cho Hoàng Thượng?". Nàng nói rất nhanh, âm thanh rõ ràng mang theo sợ hãi. "Hoàng Thượng chỉ cần nghĩ đến việc dân chúng Nam Sở cơ nào hy vọng vào lần nam tuần này của Hoàng Thượng, liền sẽ biết việc này không thể do thiếp hay Tạ đại nhân làm ra. Chúng ta đều cần Hoàng Thượng chủ trì công đạo".

"Chúng ta?", ta cười lạnh một tiếng, bắt được sơ hở trong câu nói của nàng.

"Chẳng lẽ còn bao gồm tiểu A Nam nàng sao? Nàng cũng cần trầm sao? Trầm lại không thấy như vậy?". Chóp mũi của ta sắp chạm vào chóp mũi của nàng, tất cả trong miệng, trong mũi đều tràn đầy hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái trên người tiểu nha đầu này, là mùi Hà Hương thanh khiết, không nhiễm bất cứ bụi bẩn nào.

"Thiếp...", A Nam chỉ chân chờ trong một chớp mắt, da mặt lập tức dậy lên,

"Thiếp cũng cần Hoàng Thượng". Rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo, nàng tưởng như thế có thể qua mặt ta sao. Nàng phản ứng rất nhanh, không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào để thoát khỏi trừng phạt. Điều này ước chừng cũng là được tu luyện thành trong vài năm ở bên người ta.

Ngày đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy A Nam, ta chỉ biết, A Nam không để ta vào mắt. Cũng không biết nàng suy nghĩ gì, cho dù về sau ta đăng cơ làm hoàng đế, nàng cũng chưa từng liếc mắt nhìn ta một cái. Nàng cùng ta âm ỷ, cùng ta tranh luận, chọc giận ta, không để ta vào mắt, hạ độc ta, lúc này nàng còn xem ta như tiểu hài tử mà lừa ta.

Ta càng tức giận hơn, ta muốn phản bác nàng, muốn chỉ trích nàng lại gạt ta.

Nhưng... trong nháy mắt, ta cảm thấy vừa rồi nàng nói câu kia, cho dù chỉ là vì muốn lừa ta, cũng là một câu nói dễ nghe nhất thiên hạ này. Nàng cần ta! Đây chẳng phải là nàng muốn ta sao?

"Vừa rồi nàng nói cái gì? Lặp lại lần nữa", ta lớn tiếng nói.

Tiểu nha đầu này lại không nói, trừ bỏ khăn trương nhìn chằm chằm vào ta, không nói một câu nào nữa. Nàng lại cắn môi, một bộ dáng chờ chết.

Ta tinh tế đánh giá gương mặt nhỏ nhắn trước mắt này, sự tức giận trong lòng dường như dần dần tiêu tán. Nhìn nàng gần như vậy, so với cái đêm ở trong cung của nàng còn gần hơn, làm cho tâm của ta được an ủi rất nhiều. Chính là gương mặt này, trong lúc ta cô độc cùng tuyệt vọng nhất đã ở bên ta dù rất ngắn ngủi. Chính là ánh mắt này, luôn ở thật sâu trong linh hồn ta, chiếu sáng nó, xóa tan đi bao u ám. Nàng cần ta, ta càng cần nàng hơn.

Nhưng vào lúc này, ta nhìn thấy vết sẹo trên trán nàng.

Dọc theo đường đi trong suốt chuyến nam tuần này, ta vẫn cố ý dò đi ánh mắt mình, cố ý không nhìn đến chỗ hồng hồng trên trán của A Nam.

Nhưng lúc này, vết sẹo kia lại ở ngay gần dưới chóp mũi của ta, nó càng nổi bật trên gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của A Nam. Đây là chứng cứ do ta thô bạo dẫn đến thương tổn cho nàng, ta vĩnh viễn cũng không dám quên nó.

Ánh mắt ta rất nhanh dời đi, không dám trừng nàng nữa. Tay của ta dần dần thả lỏng, cuối cùng vô lực buông thõng xuống. Ta không có biện pháp làm như nhìn không nhìn thấy nó.

A Nam không ý thức được biến hóa của ta, dường như nàng vẫn còn sợ hãi, trong lúc nhất thời ngơ ngác, động cũng không dám động. Chỉ có đôi mắt lại càng mở lớn. Sau khi trừng sinh rồi ở cùng với nàng, mỗi lần ta muốn đối tốt với nàng thì nàng lại làm cho ta nổi giận, muốn nàng thật lòng đối đãi ta, tin tưởng ta, nàng đều hoảng sợ nhìn ta như thế này.

Nàng vừa cứng đầu lại vừa quật cường, không giống với những nữ nhân khác ở hậu cung của ta. Cho dù là lời ngon tiếng ngọt để lấy lòng ta, nàng cũng rất ít khi nói, tích chữ như vàng. Bảo nàng nói thêm một lần nữa nàng cũng không chịu. Nếu không phải ta từng động tay động chân thương tổn nàng, ta nghĩ, sợ là ngay cả một câu lấy lòng cũng không nghe được. Ngay cả gạt ta một chút, làm cho ta cao hứng nàng đều không tình nguyện làm.

Nàng không giống như Phùng Yên Nhi hay Hà Tử Ngư, ở trước mặt ta hoa lệ đài vũ, ngày thường cũng không thấy nàng lời ngon tiếng ngọt với ta. Đến lúc này, khó tránh khỏi làm cho ta nghĩ nàng cố ý muốn cùng ta đối địch. Nhưng vết sẹo trên trán nàng lại nhắc nhở ta, kỳ thật không phải như vậy. Trong hơn mười năm ở kiếp trước, A Nam chưa từng thương tổn ta. Chỉ có ta thương tổn nàng.

Thiên hạ nhỏ trước mắt này, không bao giờ làm chuyện giống với người khác, nàng không giống với bất kì nữ nhân nào trên đời này. Đời này, ta dựa vào cái gì mà hoài nghi nàng?

Ta đã buông ra nàng, nhưng A Nam vẫn dán sát vào tường, tư thế không hề thay đổi, ta cảm thấy, nàng hận không thể lui về phía sau cách ta càng xa càng tốt.

"Còn đau không?", ánh mắt của ta rũ xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, chỉ nhìn chằm chằm vào phần môi đỏ mọng của nàng.

"Hoa thái y không nói cho ta biết, thương thế của nàng có ảnh hưởng đến xương cốt hay không?", ta nhỏ giọng hỏi. Ta từng hy vọng vết thương của nàng sẽ được chữa khỏi hoàn toàn, không lưu lại bất kì dấu vết gì, ta có thể vĩnh viễn coi như chưa có chuyện gì phát sinh. Nhưng hiện tại, xem ra, đó là điều không có khả năng.

A Nam vẫn không nói lời nào, ta liền kéo nàng vào trong lòng, ôm lấy nàng, mới cảm thấy an tâm, "A Nam, hiện tại nàng nói cho ta biết, nàng chưa từng muốn giết ta, chưa từng an bài người ở Nhuận Châu đối phó ta". Cánh tay của ta ôm chặt nàng, muốn đem nàng nhập vào trong cốt tủy của ta.

"Thiếp không có, thật sự không có", A Nam nói nhanh, "Cũng không phải Tạ đại nhân. Thiếp cam đoan! Chúng ta đều luôn mong ngóng lần nam tuần này của Hoàng Thượng, từ đó về sau, dân chúng phương Nam có thể an tâm, có một cuộc sông yên ổn, ấm no, chúng ta chưa từng có dị tâm".

Nếu điều nàng nói là sự thật, vậy thì tốt quá. Ta rất muốn tin tưởng nàng.

Ta hít một hơi, tinh tế hiểu rõ sự thiện lương trong lòng tiểu nha đầu này, "Vậy A Nam cho rằng thích khách ở Nhuận Châu là do ai phái tới?"

Nàng trầm mặc rất lâu, "Thiếp không nghĩ tới thích khách ở Nhuận Châu và nhóm người ám sát trên thuyền là hai nhóm người khác nhau", A Nam nói, "Hiện tại khi nghe Hoàng Thượng nói, thiếp mới hiểu được". Nàng lại trầm mặc trong chốc lát, "Tạ Hoàng Thượng đã cứu thiếp một mạng ở trên thuyền".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hiểu biết

"Thì ra mục tiêu của lần ám sát trên thuyền là thiếp", lúc này A Nam rốt cục suy nghĩ cẩn thận, đầu nàng cúi thấp, lông mi dài che khuất ánh mắt, nàng trầm thấp lên tiếng, "Là Hoàng Thượng đã bảo hộ thiếp".

Ta quan sát nàng, động tác nho nhỏ của nàng cho thấy, hiện tại nàng không còn sợ hãi nữa, cả người đều trở nên quần bách, bất an. "Thiếp...", nàng đây là đang muốn nói lời cảm tạ ta đi.

Không chút suy nghĩ, ta đặt môi của mình lên chỗ hồng hồng trên trán nàng. Ta hôn rất nhẹ, nhẹ nhàng lướt qua một chút, không để cho nàng đem lời cảm tạ lấp bắp nói ra. Nhìn nàng như vậy, cũng không phải là người nhanh nhẹn miệng giỏi tạ ơn người khác.

Ta nghĩ ta cũng thật là có chút ngốc nghếch, nhất là tại thời điểm như thế này. Tại thời điểm đang nổi giận lại quay sang dỗ nàng, thật đúng là không có định lực mà. Ta không hôn A Nam lúc này. Bởi vì A Nam rõ ràng đã bị kinh hách rất nhiều, mắt của nàng lại mờ to, lúc này đã không như ngày thường, ánh mắt hướng ta chột lóe mà chỉ biết trừng mắt thật to nhìn ta. Khoảng cách gần như vậy, ánh mắt nàng có trừng to hơn nữa cũng vô dụng, ngoại trừ thấy lỗ chân lông trên mặt ta, nàng còn có thể nhìn thấy cái gì?

Thật sự là kỳ quái, cùng A Nam ở một chỗ, ta cũng trở nên trúc trắc, giống như là bất luận làm như thế nào cũng không đúng. Nàng làm cho ta giống thiếu niên ngày ngộ mới trải sự đời.

Ta nhanh chóng buông ra nàng, quay mặt qua chỗ khác.

Ta nghe rõ ràng tiếng nàng thở phào nhẹ nhõm một cái.

Ta chậm rãi lui về phía sau, "Chuyện ở Nhuận Châu ta vẫn còn đang tra, việc này mặc kệ như thế nào, Tạ Tử Nam cũng khó tránh khỏi liên quan". Ta nói như vậy, là muốn A Nam giúp ta nhanh chóng làm rõ chân tướng chuyện ám sát ở Nhuận Châu. Vừa uy hiếp vừa lợi dụ, lợi dụng hiện tại tâm tình

nàng đang có chút cảm kích đối với ta.

Kỳ thật ta biết, ta thừa cơ hội nước đục thả câu này cũng không về vãng gì. Vốn hoàng đế là ta nên nắm trong tay chuyện này, không có đạo lý gì giao cho A Nam. Nhưng chuyện tình trước mắt ngày càng trở nên rắc rối phức tạp, ta hoàn toàn mờ mịt đối với tình hình ở phương Nam. Nếu A Nam cùng người của nàng vẫn có liên lạc, như vậy khẳng định nàng biết nhiều hơn so với ta.

Mật thám của ta vẫn đang truy tìm manh mối và tung tích của đám thích khách ở Nhuận Châu, đến lúc đó đối chiếu với những gì A Nam biết, ta có thể biết rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra. Nếu những người đó không phải do A Nam phái đến thì nhất định có người trong bóng tối cấu kết với kẻ xấu đối phó ta.

Ta lại lui về phía sau, ngồi xuống ghế. Ta phải cẩn thận suy nghĩ, việc này nên làm như thế nào mới tốt.

A Nam dựa vào tường, thở hổn hển trong chốc lát, thật vất vả mới trấn định lại.

Một lát sau, ánh mắt di chuyển một chút, cho rằng ta không chú ý. Nàng bắt đầu có một vài động tác nhỏ, sửa sang lại cung trang trên người bị ta làm cho hơi xóc xệch. Loại y phục này nhìn thì thập phần xinh đẹp, nhưng lại rất phức tạp, muốn sửa sang lại cũng rất khó khăn.

"Lại đây", ta gọi nàng.

Nàng nhìn nhìn ta.

Ta bắt động thanh sắc, nàng cũng không đi đến gần ta. Nàng lại đứng yên ở đó, lại bày ra bộ dạng nghe ta phân phó.

Ta phụng phịu, kéo nàng lại gần một chút, chỉnh vạt áo cho nàng, lại không ngờ càng chỉnh càng rối.

"Để thiếp tự chỉnh", A Nam gấp gáp lui về phía sau mấy bước.

Ta nhanh tay kéo nàng lại gần hơn nữa. Ta biết thói quen hiện tại của nàng là sát phong cảnh, thói quen luôn cự tuyệt ta. Ta cũng không hiểu được có chuyện gì xảy ra với A Nam. Tiểu nha đầu này chính là không hiểu phong tình, sẽ không làm nũng, không lấy lòng, không cầu xin thương xót và càng không dựa vào nam nhân, cho dù đó có là nam nhân của nàng đi chăng nữa. Nàng giống như không hiểu được quan hệ của ta với nàng, hoặc là nàng quá mức độc lập. Trời mới biết tính tình này của nàng ở đâu mà ra.

Tay của ta đặt trên người A Nam, một lần nữa chỉnh sửa lại y phục cho nàng, lần này mọi thứ thật hoàn hảo. Ta phải thừa nhận rằng ta rất thành thạo trong việc này, đối phó với tầng tầng y phục này còn quen thuộc hơn so với xiêm y của chính mình. Kiếp trước, ta rất quen thuộc với chúng bởi vì Phùng Yên Nhi hay mặc những bộ cung trang phức tạp tương tự như vậy, những hành động như thế này cũng không xa lạ gì.

Nhưng hiển nhiên A Nam rất không quen đối với hành động quá mức thân mật này, nàng ngây ngốc nhìn ta, lưng thẳng tắp, không dám động đậy.

Sau khi ta chỉnh trang cho nàng xong, ngồi thưởng thức thân thể mỹ nhân tinh tế trước mặt một lúc, nàng mới nhận ra, lập tức xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, cố nén lại cảm xúc nào đó, lại nói ra lời nói có lẽ, "Tạ Hoàng Thượng".

Ta tinh tế đánh giá tiểu nha đầu duyên dáng yêu kiều trước mắt này, quả nhiên là một vị công chúa, toàn thân đều toát ra một loại khí chất ngạo nghễ, đó chính là loại khí khái từ trong xương tủy.

Ta biết nàng suy nghĩ cái gì, biểu hiện trên mặt của nàng căn bản không giấu được suy nghĩ bên trong, nàng không cho là đúng. Ta cười cười nhìn nàng, nàng với ta chưa phát sinh chuyện gì, điều này thường xuyên làm cho nàng không phân biệt rõ nàng quan hệ thực tế giữa chúng ta. Ta một ngày nào đó ta sẽ làm cho nàng hiểu được, hoàng đế là ta cùng tu dung là nàng nên ở chung với nhau như thế nào.

Ta thưởng thức mỹ nhân trước mắt, "Căn bản là không có chuyện bạo động ở phương Nam đúng không?", ta thuận miệng hỏi, "Phùng Ký đến phía Nam vì muốn cướp đoạt".

A Nam rất nhanh gật gật đầu.

"Chuyện lưu dân nàng đã nói với ta", ta thực hồi hận, trước kia không nghe A Nam, đi một bước liền sai một bước, cuối cùng không thể cứu vãn nổi.

"Quý đại nhân thu sưu cao thuế nặng đối với dân chúng Kim Lăng", A Nam nói, "Hơn nữa không chỉ có Quý đại nhân làm như vậy. Bởi vì hai năm nay, không biết Quý Khang dùng cái gì để xử phạt cùng kiểm chế, mà nhiều châu quận đều làm giống hần. Quan chức ba mươi sáu quận phía Nam, phần lớn đều ra sức vơ vét của cải".

Ta lại nhìn A Nam, quả nhiên cái gì nàng cũng biết. Quan lại ở các châu quận, không ít thì nhiều đều có liên quan tới Phùng Ký, bản chất bọn họ vốn đã không tốt đẹp gì, lại bị Phùng Ký nắm được ngược điểm trong tay, còn có thể có lựa chọn khác sao? Đương nhiên, việc đó cũng do một phần là ta quá phóng túng đối với bọn họ.

Hiện tại ta có thể làm cái gì đây? Nay Phùng Ký đã là thống soái tam quân. Ta chỉ là một người cô đơn, độc hành ở Giang Nam. Ta xuất hành, vốn là muốn bắt trụ điểm yếu của Phùng gia, chèn ép một chút thế lực của Phùng gia, làm sao nghĩ đến, sự tình đã đến tình trạng không thể vãn hồi.

"A Nam có phải nàng đang chế giễu ta hay không?", ta hỏi nàng, cảm thấy trong lòng rất bất bình. Thấy ta đối với loại chuyện tình này thúc thủ vô sách, tiến thoái lưỡng nan, A Nam có điểm vui sướng khi người gặp họa hay không?

A Nam lắc đầu.

"Đúng rồi, nàng là công chúa mà Sở Liệt Đế rất yêu thương, được dân chúng kính ngưỡng", ta nói, "Một câu nói của nàng ở đây còn hơn ta nói mười câu". Trong thanh âm của ta có chút oán khí, ngay cả chính mình nghe xong cũng thấy được có chút chua.

"Quý Khang...", A Nam chần chờ, "Có lẽ biết cái gì đó". Ánh mắt của nàng lại ở lóe ra, nhất định lại đang nghĩ tới cái gì, "Quý Khang đã ở phía Nam được hai năm, khẳng định hẳn cũng nuôi dưỡng thể lực cho chính mình".

Ta trầm ngâm, tùy tay cầm lấy cái bánh ngọt trên bàn, cầm trong tay. Trong lòng cân nhắc thế cục trước mắt.

"Hoàng Thượng nên đem những người đó thả ra", A Nam nói nhanh, một chút cũng không chần chờ, đồng thời ánh mắt cẩn thận nhìn chăm chăm cái bánh ngọt trên tay ta, "Hoàng Thượng cũng biết bọn họ bị oan. Hơn nữa bọn họ đều là người có danh vọng, cho dù là người như Tiểu Hà quan, dân chúng cũng biết rõ đại danh của bọn họ. Nếu là..."

"Nếu là giết bọn họ, sẽ khiến cho dân chúng bất bình, tạo cơ hội cho bọn họ tạo phản phải không?", ta hỏi, giọng điệu không được tốt lắm, "Sau đó dân chúng bị chọc giận sẽ đem đầu trẫm treo lên tường thành?". Nói đến đây, tâm tình của ta đang tốt cũng bị phá hư. Có lẽ đây chính là nguyên nhân cuối cùng ta bị chết trên tay Phùng Ký? Dân chúng phương Nam bất bình làm phản, oán giận tích trữ lâu ngày, mười năm sau phát tiết ra hết, giết hôn quân là ta, giúp Phùng Ký lên ngôi vàng?

A Nam lại không nói gì nữa. Lúc này nàng sẽ không biết chuyện phát sinh mười năm sau. Nhưng hiển nhiên nàng cảm thấy, nếu ta đi đến bước đường kia cũng là đương nhiên.

Ta đang lo lắng, phải xử lý vụ án oan này như thế nào, lại không làm cho Phùng Ký cá chết lưới rách với ta.

"Bình quyền Đại Triệu gần như đã vào tay Phùng Ký", ta nói, lần đầu nói đến tình cảnh gian nan trước mắt của ta với A Nam, tuy rằng, chỉ sợ nàng còn biết rõ ràng hơn so với ta. "Chính ta có thể mang binh đi chinh chiến, trên tay ta còn có một nửa khối binh phù. A Nam, nàng nói xem ta có bao nhiêu phần thắng?". Ta nói ra những lời này cũng không dễ dàng gì, bên trong có bao nhiêu bất đắc dĩ, không biết A Nam có thể sáng tỏ hay không. Một hoàng đế, cùng đại thần của chính mình tranh chấp, cư nhiên đều không có phần thắng, đây là chuyện cỡ nào sỉ nhục. Nhưng không biết vì sao, ta trực tiếp thẳng thắn nói với A Nam. Không có chút nào chần chờ.

Tình hình trước mắt rất kham ưu, huống chi, còn có Nhị ca, Cửu đệ cùng một vài tướng lĩnh không an phận ở biên giới. Bị cả một bầy sói vây quanh, ta có thể thoát thân?

Quả nhiên A Nam không có bao nhiêu giật mình, nàng trầm ngâm, ánh mắt nhìn ta băn khoăn, nàng dường như đã hiểu lời ta nói, lại dường như không hiểu gì.

Ta không vội, còn thật sự nhìn cái bánh ngọt trên tay. Tay còn lại lấy cây chùy thủy luân đeo bên thắt lưng ra, cổ tay chuyển động mấy vòng, phát ra vài đạo ngân quang. Ta đưa bàn tay cầm cái bánh ngọt về phía A Nam. Thấy nàng không hiểu, đột nhiên ta cố ý mở bàn tay ra trước mặt nàng.

"A!", A Nam ngạc nhiên kêu một tiếng, trên chiếc bánh ngọt màu xanh kia nở rộ một bông hoa xanh biếc, từng cánh hoa mỏng manh rực rỡ. Ta chờ nàng cầm lấy mới rút tay mình lại.

"Đặng Vân có thể lãnh binh?", ta không chút để ý hỏi một câu. Lấy khăn lau đi vụn bánh trên tay.

A Nam cắn bánh ngọt, nháy mắt nhìn ta, "Được, nhưng..."

"Vậy là tốt rồi", ta nói, đối với chuyện này cũng không đánh giá nhiều, đề tài này coi như kết thúc, ta lại cố tình thoải mái hỏi A Nam, "Trẫm nhớ rõ A Nam đã nói, ở Kim Lăng có tập tục tế nguyệt vào tháng tám. Hiện tại nàng nói rõ hơn cho trẫm biết có những hoạt động gì?"

Lúc này, A Nam hoàn toàn thả lỏng, nàng không cần ta chấp thuận, tự mình đi đến ghế bên cạnh ta ngồi xuống, trên tay cầm bánh ngọt ăn rất vui vẻ. Thần sắc cũng không giống như vừa rồi có chút khảnh trương, bây giờ lại trở nên có chút thần bí khó lường, "Dù sao vui chơi một chút là được rồi, đối với Hoàng Thượng mà nói đây cũng là lần đầu tiên. Vừa rồi Hoàng Thượng nói những sát thủ ở Nhuận Châu có chút kỳ quái, lúc này thiếp nghĩ, nói không chừng ở nơi này cũng có thể tìm được chút dấu vết để lại".

Khó trách lúc này nàng thả lỏng, nhất định là nàng nghĩ tới cái gì đó. Kinh nghiệm nhắc nhở ta, về những tặc nhân ở Nhuận Châu, hiện tại A Nam nhất định đã có phán đoán của chính nàng. Ánh mắt của ta mị lên, không có hảo ý nhìn A Nam đang chuyên tâm ăn bánh, "Nàng lại có việc giấu giếm ta!".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lợi dụng

"Thiếp không dám", ngoài miệng thì nàng nói không dám, nhưng hành động lúc này của nàng rõ ràng biểu hiện hoàn toàn trái ngược, nàng vừa ăn bánh ngọt vừa hàm hàm hồ hồ nói, "Kỳ thật ở Kim Lăng tháng tám luôn là thời điểm tập nập, náo nhiệt, hấp dẫn rất nhiều người dân phương Nam đến đây tụ họp, vui chơi. Nhiều người, ngư long hỗn tạp". Ánh mắt A Nam lại lóe lên tia sáng, "Điều này cũng phải cảm tạ Quý đại nhân hiếu khách. Ngay cả người không nên tới, cũng không để lỡ cơ hội này mà lẫn vào Kim Lăng, thám thính động thái mới nhất của triều đình".

Ta giật mình. Loáng thoáng cảm giác được cái gì đó.

"Nước sông Tần Hoài, thường có cá lớn, thiếp cũng không phải muốn giấu giếm Hoàng Thượng cái gì, kì thực là thiếp cũng không biết cá trong nước là loại nào. Thuận miệng nói ra, trái lại lại phạm tội khi quân, thiếp cũng không thể mạo hiểm". A Nam vừa cắn thêm một miếng bánh, vừa đem bản khoản của nàng giải thích đạo lý rõ ràng.

Nàng nói cực có lý! Ta không khỏi động tâm. Ở Đại Triệu có mấy cỗ thế lực, mọi người vốn nên an vị. Nhưng vừa rồi nghe A Nam ám chỉ, ta đã hiểu được. Có người đã không thể kiên nhẫn nổi rồi, bọn họ vốn là không nên tới Kim Lăng. A Nam có nói đúng thật sự hay không, hiện tại ta cũng không cách nào biết được. Nhưng nếu những điều nàng nói là sự thật, sát thủ ở Nhuận Châu từ đâu mà đến có thể giải thích được. Ta tính toán một phen, trong đầu đại khái đã có chủ ý.

"Đã có cá lớn, trăm cũng muốn đi câu cá", ta nói thẳng, "Câu được thì sẽ biết thôi".

Bộ dáng chăm chú ăn bánh của A Nam rất thú vị, nàng như một tiểu bạch thỏ đang thích thú với đồng cỏ rót, nhàn nhả, chậm rãi ăn từng miếng, thỉnh thoảng lại đưa tay xếp đồng bánh trên bàn thành một hàng, thập phần đáng yêu.

Nàng vừa ăn vừa nháy mắt với ta. Ta biết đây là biểu hiện nàng đang suy nghĩ. Ta cũng không quá rầy nàng, để xem nàng có thể nghĩ ra ý kiến gì hay.

A Nam ăn một mạch hết số bánh trên bàn, ăn xong còn liếm môi một cái, một bộ dáng chưa được thỏa mãn. "Sông Tần Hoài nước sâu, ngư long hỗn tạp, Hoàng Thượng muốn đi câu cũng không dễ dàng. Nhưng cho dù cá có ở vùng nước sâu thế nào đi chăng nữa cũng không kháng cự được sức hấp dẫn của mồi ngon, thiếp có biện pháp giúp Hoàng Thượng câu được cá". Hiển nhiên, sau khi ăn xong, nàng cũng đưa ra được chủ ý tốt. Tiểu nha đầu này cũng không cho ta một chút mặt mũi nào. Nàng không đủ nhu thuận, có thứ tốt chỉ nhớ tới chính mình, một mình ăn hết cả tất cả bánh ngọt, sớm bỏ ta ở một bên.

Bất quá, xem ra, A Nam thật đúng là thích ăn đồ ngọt, tiểu tử Đặng Vân kia thật đúng là hiểu nàng.

"Hoàng Thượng muốn dễ dàng câu được cá", A Nam nói, "Chỉ cần chúng ta chọn đúng phương pháp, không sợ cá không cắn câu". Lúc này bản tính giao hoạt thường ngày của A Nam lại hồi phục. Ánh mắt nàng đảo qua đảo lại mấy vòng, "Có thể thỉnh Tà đại nhân tới, Hoàng Thượng cùng Tà đại nhân nên thương lượng một chút".

Ta đồng ý, không chỉ có Tà Tử Nam mà còn có thêm Đặng Vân. Ta đoán bọn họ đều ở bên ngoài chờ đợi vì lo lắng A Nam. Trong lòng ta cũng không có ý tốt, cho bọn họ vào, cũng là muốn cho bọn họ nhìn, công chúa yêu quý của bọn họ không những không bị mất một sợi tóc nào mà còn rất vui vẻ nói chuyện với ta.

Bọn họ cùng tiến vào, quả nhiên điều đầu tiên bọn họ làm là nhìn A Nam. Nhìn thấy nàng vẫn còn hoàn hảo, đều thở phào nhẹ nhõm, thể hiện sự yên lòng.

"A Nam, bánh ngọt ăn ngon không?", tiểu tử Đặng Vân này đại khái là cố ý, trước mặt của ta mà cứ cố tình kêu tên thân mật của A Nam, "Vì gấp quá nên ta chỉ đem qua đây có mấy loại mà nàng thích nhất".

Phản ứng của nàng lại không tự giác mím lại, trở về bộ dáng cũ. Nàng cũng không trả lời lại Đặng Vân mà quay sang nói với Tà Tử Nam, "Tà đại nhân, Hoàng Thượng có chút hứng thú đối với lễ bán nguyệt vào tháng tám này. Muốn nghe xem ý kiến của người".

Tà Tử Nam cũng không kinh ngạc, lập tức hiểu ý A Nam nói. Hai tay hắn làm thành thủ thế, trên tay còn cầm cái quạt lông, "Thần tiếp nhận chức thứ sử Kim Lăng cũng chưa được một tháng, nhưng cũng có nghe nói lễ hội năm nay sẽ càng náo nhiệt hơn so với năm trước". Hắn cũng không nói thẳng ra, nhưng nhìn ra được hắn có chút đau đầu đối với việc này, "Về lễ hội năm nay ở Kim Lăng, thần vẫn thỉnh cầu Hoàng Thượng hỏi Quý đại nhân một chút".

"Không cần", ta cố ý lạnh nhạt, "Tà đại nhân biết gì thì nói thẳng ra đi".

Tà Tử Nam còn chưa kịp nói gì, Đặng Vân đã ở một bên nóng nảy, "Có vào vị khách nhân của Quý Khang đã vào Kim Lăng, nhưng không biết lai lịch của những người đó. Nghe nói mấy năm Quý đại nhân nhậm chức thứ sử ở đây, thường hay qua lại với những người này, cho nên hắn càng quen thuộc hơn so với ta. Sau khi Tà đại nhân tới đây, những người đó đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi. Cũng không tra được cái gì".

Tà Tử Nam cười nhưng không nói, không phủ nhận.

Ta cũng cười, "Nói miệng không có bằng chứng, nhất định phải tìm ra chứng cứ cho trầm xem".

Ba người bọn họ, trước mặt ta, thật nhanh trao đổi ánh mắt.

"Chúng ta sẽ câu hán ra", A Nam nói. Ánh mắt nàng hạ xuống, nhưng lời nói kiên định, "Đến lúc đó Hoàng Thượng nhìn thấy người nọ, sẽ tin tưởng lời thiếp nói". Lúc trước, ta hoài nghi nàng, vẫn ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng.

"Câu cá sao?", mắt Đặng Văn sáng rực lên, so với A Nam càng hưng phấn hơn, "Giống chúng ta ngày bé sao? A Nam còn nhớ rõ chuyện khi đó chúng ta cũng đi câu cá bắt đạo tặc không? Lúc này chúng ta cũng làm giống vậy?"

A Nam lập tức quay đầu trông mong nhìn ta. Chờ ý kiến của ta. Xem ra, năm đó A Nam cũng trải qua loại chuyện tình giống như thế này, lại nói tiếp, lúc này nàng muốn có kẻ trọng thi (chắc là dùng lại kẻ cũ àk).

Ta nhìn bọn họ, làm bộ như không có chú ý tới sự ăn ý của Đặng Văn và A Nam. Nhìn gương mặt hưng phấn, hoạt bát của bọn họ, ta chỉ cảm thấy chính mình đã già đi.

Ta vỗ bàn, "Chúng ta đi câu cá".

"Phản tặc trong lao phải làm sao bây giờ?", Đặng Văn hỏi, nhưng là hỏi Tạ Từ Nam chứ không phải ta. Dường như hẳn cảm thấy ta nhất định sẽ thả tự do cho những danh sĩ bị oan.

Tạ Từ Nam cũng không thèm nhìn hẳn, đưa quạt lông lên ngăn lại, "Việc này tạm thời để đó". Nói xong lại quay sang nhìn ta, thập phần thận trọng, "Hoàng Thượng tính câu cá như thế nào? Có an bài cụ thể cái gì không?"

Ta lắc đầu. Lúc này, ta đối với việc này hoàn toàn không rõ, tuy rằng trong lòng cũng có phán đoán, nhưng thật sự không thể làm gì, một chút chủ ý đều không có. Lại nói địa hình, phong tục ở Kim Lăng, tất cả ta đều không quen, lúc này để ta tự mình nghĩ biện pháp là không có khả năng. "Sở Tu nghi có biện pháp", ta trực tiếp chỉ điểm A Nam.

"Để thiếp cùng Tạ đại nhân đi là được rồi, Hoàng Thượng không cần đến đó, người ở nơi này chờ tin tức tốt của chúng ta là được rồi", A Nam nói liền một mạch, không chút suy nghĩ, không cho ta tham gia vào việc này.

"Không được!", Đặng Văn nói, "Tạ đại nhân có thể làm chuyện gì? Để ta phối hợp cùng A Nam là tốt nhất".

"Người có thể làm chuyện gì?", A Nam phản bác ngay lập tức. Ở trước mặt ta, nàng vẫn cố gắng lảng tránh cùng Đặng Văn nói chuyện trực tiếp, rốt cục lần này đã để lộ chân tướng. Nàng nói chuyện với Đặng Văn tuyệt không khách khí, có thể thấy được hai người rất quen thuộc. "Vừa có chuyện, người chi biết hô to gọi nhỏ", A Nam vạch trần Đặng Văn.

"Ta sẽ thổi sáo giúp người đối phó quân địch", Đặng Văn rất tích cực.

"Người thổi trống quá kém, so với nhị ca của người...", đột nhiên A Nam không nói nữa, vội vàng ngừng lại, khóe miệng cũng không tự giác mím thành một đường thẳng, "Dù sao cũng không cần người giúp", A Nam nói thẳng không chút e ngại, tỏ vẻ khinh bỉ Đặng Văn.

Đặng Văn thập phần không phục, "Kỳ thật hiện tại ta thổi sáo rất khá. Mấy năm nay, ta luôn luyện tập, A Nam cho ta một cơ hội đi".

Nhìn bọn họ nói qua nói lại như vậy, ta cũng không biết là không đứng chỗ nào, nhưng toàn thân đều cảm thấy khó chịu.

Tạ Từ Nam cũng đang lo lắng, nhưng hiển nhiên, việc hẳn lo lắng cũng không giống với ta, "Vân ca đừng nên đi, dưới gối Đặng lão tướng quân, chỉ còn có một mình người, tướng quân nếu đã phó thác người cho ta, ta phải chiếu cố người thật tốt. Nếu có cái sơ xuất gì...", hẳn còn chưa dứt lời, ngược lại liếc mắt nhìn ta một cái. "Nghe nói người nọ ở trên thuyền lớn, hộ vệ dùng thuyền nhỏ vây quanh bảo hộ, không tầm thường. Nay chia ra từng nhóm nhỏ ẩn ở Kim Lăng, có thể thấy được hẳn đã tính kế từ sớm. Việc này không thể so với việc năm đó, khi đó chỉ là vài tên đạo tặc bình thường, dễ dàng bắt được". Tạ Từ Nam lắc đầu, "Theo như ý lão thần, lúc này ngay cả Sở tu dung cũng không cần đi".

Ta cả kinh trong lòng, thuyền lớn thuyền nhỏ, an bài như thế, chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Quả nhiên là hướng ta mà đến!

A Nam chống má, "Hoàng Thượng, lúc này tất yếu phải bắt được người này. Nhưng người nọ hành sự, Tạ đại nhân cũng không phải không biết. Tạ đại nhân có biện pháp khác có thể dễ dàng bắt hán sao?". Nhìn Tạ Từ Nam xấu hổ, A Nam tiếp tục nói, "Ta đi là điều tất nhiên, những người khác không nên kinh động người nọ. Cho dù là Vân ca cũng đừng nên bút dây động rừng".

Lần này, trong lòng ta đã xác định được người bọn họ nói là ai, đã ba năm trôi qua, người nọ quả nhiên còn chưa chết tâm. Nhưng nếu thật sự là hẳn, lần hành động này rất nguy hiểm, người nọ rất giỏi tính kế, thêm thủ đoạn ngoan độc. Năm đó ta có chút sợ hẳn. Khó trách, lần này, Tạ Từ Nam cùng A Nam đều rất cẩn thận.

Nghĩ đến đây ta nói, "Đặng Văn cũng đi cùng đi! Hẳn quen thuộc Kim Lăng, ở bên người A Nam có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh". Ta không nhìn về mặt lo lắng của Tạ Từ Nam, mặc kệ trong lòng hẳn nghĩ như thế nào, Đặng Văn có thể dùng âm công đánh địch, có thể chân chó theo bên người A Nam. Loại sự tình này, ta cũng không thể ra mặt. Huống chi, vạn nhất thực có gì bất trắc, cũng để tên thiếu niên này đến ngăn cản một trận. Nếu hẳn thực sự để ý tới A Nam, nhất định toàn lực che chở A Nam. Đến lúc đó, ta cũng không cần phân tâm. "Đặng tông quân, an toàn của Sở tu dung liền giao cho người. Người nhất định phải bảo hộ nàng chu toàn", ta một chút cũng không khách khí.

Đặng Văn liên tục gật đầu, quả nhiên không chút do dự tiếp mệnh lệnh của ta. A Nam cùng Tạ Từ Nam còn muốn ngăn trở cũng không có khả năng. Ta bắt gặp A Nam dùng ánh mắt thực đặc biệt liếc nhìn ta một cái, dường như xem thấu tâm tư của ta.

Đối với việc này, ta không hề áy náy.

Ta lại nói với Tạ Từ Nam, "Tạ đại nhân ở phía sau tiếp ứng. An bài nhiều người hơn, để phòng bất trắc. Đến lúc đó xem hiệu lệnh của ta mà làm việc. Về phần ta..."

"Tạ đại nhân đã chuẩn bị thuyền cho Hoàng Thượng, đến lúc đó Hoàng Thượng chỉ cần xem diễn, những việc này đều để chúng ta làm vì Hoàng Thượng", A Nam lập tức nói.

"Không được", ta trực tiếp phủ quyết, "Nàng dịch dung cho ta là được, ta đi cùng với nàng".

A Nam không lay chuyển được ta, cuối cùng đáp ứng đề ta đi cùng nàng. Ta nhìn ra được, nàng rất khó xử.

Ta biết bọn họ tất cả đều lo lắng cho an toàn của ta, kỳ thật chính ta thật ra không ngại. Nếu không ngoài sở liệu của ta, lần này người nọ đã sắp xếp, chuẩn bị rất tốt cùng ta giao phong. Nghĩ đến, hiện tại A Nam cùng Tạ Từ Nam cũng hiểu được điểm này. Người nọ rất giáo quyết, A Nam cùng Tạ Từ Nam nhất định biết rõ. Nhưng trước kia, khi người này cùng ta giao phong chính diện, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa chiếm được tiện nghi của ta. Trước kia, khi phụ hoàng còn tại thế, người không muốn nhìn cảnh huynh đệ chúng ta tương tàn, nên ta cũng không làm gì quá mức. Nếu ta tập trung hết sức, không có người nào có thể trở thành đối thủ của ta.

Kỳ thật điều ta lo lắng, chỉ có A Nam. Ta biết, nàng mạo hiểm, là vì muốn chứng minh nàng, Tạ Từ Nam cùng với tất cả dân chúng phương Nam trong sạch. Nói thẳng ra là: nàng là bị ta bức. Cũng may nàng gan lớn cứng cỏi, vượt khó mà lên, ta hiểu được từ lúc nhìn thấy nàng nhặt xác cho ta trong nàng đông rét giá, tuyết bay đầy trời kia.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cầu tiến

A Nam dịch dung cho ta, nhìn qua gương đồng, chính ta cũng không kiềm chế được nở nụ cười. Trong gương đồng phản chiếu ra khuôn mặt chữ điền, nhìn qua có phần dữ tợn. A Nam dịch dung cho ta thành hộ vệ. Trước kia khi ta còn là hoàng tử, trong số các huynh đệ, tướng mạo của ta xem như thượng thừa. Được rất nhiều danh môn quý nữ ở Lạc Kinh hoan nghênh, các huynh đệ thương vì thế mà có chút ghen ghét. Hiện tại ta thành cái dạng này, khẳng định không ai có thể nhận ra được.

A Nam cũng thay đổi trang phục, ở gần bên thái dương của nàng cài một bông Mẫu Đơn thật lớn làm bằng nhung. Tóc cũng búi thành kiểu tóc phổ biến của người Giang Nam nơi đây. Gương mặt kiều mị, mắt ngọc mảy may, nàng xoay người chỉnh thắt lưng, luyện tập vài động tác toát ra phong tình vạn chủng. Tuy rằng đối tượng không phải là ta, nhưng lại làm cho lòng ta ngứa một hồi.

Bất quá bởi vậy ta mới biết, phong tình mị thái của Phùng Yên Nhi dùng để mê hoặc người khác, kỳ thật có thể luyện tập ra được. Bình thường, A Nam không có cái phong tình đó, không phải không thể, mà là không muốn, nàng không muốn hoa tâm như vậy.

Chúng ta đi ra từ phía cửa sau của phủ, lặng lẽ đến bến tàu, sau đó lên một con thuyền hoa. Nhìn bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng ở bên trong khoang thuyền, thấp thoáng vài cô nương áo hồng áo xanh, vừa thấy đã biết làm nghề gì. Nhưng thật ra ta không cảm thấy tức giận, A Nam dám hồ nháo, ta liền phụng bồi nàng. Kỳ thật từ khi bắt đầu, khi A Nam dịch dung cho ta làm cái gì mà "Hộ vệ", ta đã nhìn thấy Đặng Vân quay lưng đi vụng trộm cười, liền biết A Nam muốn làm gì. Cái gì mà "Hộ vệ", bất quá chỉ là cách nói uyển chuyển của Quân nô thôi.

Ta không ngại, chỉ cần có thể tra ra chân tướng sự thật, một chút rầy rĩa thế này ta cũng không quan.

Đặng Vân là thế gia công tử, đại khái đã quen với những việc như thế này, lúc này, hắn ngẩng lên nhìn trời, nhẩn nha đi đường, làm ra bộ dáng cà lơ phất phơ. Hơn nữa, tiểu tử này thỉnh thoảng nhìn về phía ta hoặc A Nam bật cười, không biết cười cái gì, thật sự là đáng giận.

"Vân ca đừng xem thường", A Nam nghiêm túc trừng mắt liếc Đặng Vân một cái, "Những người hôm nay, không giống với đám đạo tặc ngày trước, là nhân vật thập phần khó đối phó. Phải tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó mới được. Người nghiêm túc chút, đừng làm cho phụ thân ngươi lo lắng".

Đặng Vân cố ý nũng nịu, giận liếc mắt A Nam một cái, "Đa tạ A Nam chỉ giáo".

Ta nghiêng đầu cả răng.

Đặng Vân không kiềm chế được, cười ha ha.

"Vân ca đừng nháo!", A Nam lạnh giọng nói với hắn.

Có như thế, Đặng Vân mới im lặng được một ít. Nhưng khi hắn nhìn A Nam, trên mặt thoáng qua một tia ưu sắc, trốn không được ánh mắt của ta.

Thuyền hoa mới đi được không bao lâu, Đặng Vân đột nhiên lên tiếng, "A Nam còn nhớ rõ những tiểu bằng hữu chơi cùng người năm đó không? Nay bọn họ cũng không có ở đây, chỉ có một mình ta còn có thể ở cùng người. Vài năm nay, ta thường tự hỏi, A Nam ở phương bắc không biết có tốt không. Theo tình bằng hữu, ta hẳn là hy vọng người sống tốt, nhưng, có khi ta lại nghĩ, có lẽ A Nam sống quá tốt nên sẽ quên chúng ta".

Những lời này, hẳn đều nói trước mặt ta, hiển nhiên hẳn có ý để cho ta biết. Thiếu niên này gan lớn nhưng không liều lĩnh, hẳn biết ngoại trừ hẳn, người có thể ở trước mặt ta vì A Nam mà nói chuyện sẽ không có người thứ hai. Một cơ hội tốt như vậy, phải tận dụng thời cơ. Lạc Kinh tuy có quan lại là người phương Nam, nhưng phần lớn chức quan thấp kém, đều bị xem nhẹ. Ở Lạc Kinh, A Nam từ cổ vô thân, nằng lại không biết mềm mỏng mà trong kinh cũng không quen biết người nào có thể lực, cho nên, cần có một người thân quen có thể làm chỗ dựa cho nằng.

Tâm tư của người thiếu niên này, ta đã hiểu được. Kỳ thật ta cũng sớm có ý này, chỉ sợ tìm không thấy người thích hợp. Về phần Đặng lão tướng quân có đồng ý hay không, đây cũng không phải phạm vi ta lo lắng.

Lúc này, A Nam đang ngồi cạnh cửa sổ, nằng mở màn nhìn ra bên ngoài, một lúc lâu cũng không nói gì.

Đặng Vân quay đầu sang phía ta nói, "Hoàng Thượng ngài có điều không biết, ngày trước, chúng ta cùng A Nam, cũng từng chơi đùa giống như hôm nay, bắt được bọn đạo tặc hung ác, còn có mấy kẻ hái hoa tặc nổi danh. Hôm nay, Hoàng Thượng cứ yên tâm đi, chỉ cần người nọ dám lên thuyền của chúng ta, A Nam có bản lĩnh đối phó với bọn họ dễ như trở bàn tay".

"Im lặng đi!", A Nam nói.

"Đó vốn là sự thật, vì sao không thể cho Hoàng Thượng biết?", Đặng Vân không cho là đúng, "Năm đó, phụ hoàng người còn từng khen chúng ta là thiếu niên can đảm, mưu trí. Chúng ta hành động trăm lần không sót một. A Nam, năng lực của người ai cũng biết, mà khi đó cùng với người, cũng đều là nhất phương tuần kiệt, nay người lại...". Thiếu niên này thở dài một hơi trước mặt ta.

Là muốn nói ta ủy khuất A Nam!

"Chuyện trước kia đừng nhắc đến nữa", giọng điệu của nằng thập phần đạm mạc, gương mặt đông cứng, không cảm xúc hướng ra ngoài cửa sổ, không muốn cho ta nhìn thấy.

Đặng Vân mỉm cười, hợp thời đứng lên, "Ta đây nói chuyện lỗ mãng, có chút lảm nhảm!", nói xong xốc mình đi ra ngoài.

A Nam vẫn không liếc mắt nhìn Đặng Vân một cái nào, chỉ nhìn ra bên ngoài ngắm cảnh sông nước. Ánh mắt của nằng đạm mạc, xa cách, giống như những điều Đặng Vân nói không có quan hệ gì với nằng.

Cách màn trúc, ta chăm chú nhìn ra bên, nhìn người thiếu niên đứng bên mép thuyền, cúi đầu ngăn người nhìn mặt sông, ngọc thu lâm phong làm cho người khác đỏ kị. Tự đáy lòng ta tán thưởng, "Mỹ thiếu niên!"

Hiện tại, A Nam đang ngắm nhìn phong cảnh Kim Lăng, nước sông trong vắt, dọc theo hai bên bờ là từng bức tường màu trắng, là nơi A Nam luôn lưu luyến. Nay bên cạnh nằng toàn người lạ, núi sông dịch sắc, cảnh còn người mất. Đừng nói là những bằng hữu năm đó của nằng, ngay cả thân nhân ruột thịt, cũng bị ta đưa ra biên cương xa xôi sung quân, làm cho nằng cốt nhục không thể gặp lại. Hiện tại, nằng lại vì ta xuất lực, nhưng, rốt cuộc có bao nhiêu phần thật tâm, bao nhiêu phần bắt buộc dĩ, chỉ có chính nằng mới rõ.

Đối với mình, ta cũng không có lựa chọn nào khác, A Nam nằng có biết hay không?

Thời tiết rất tốt, bầu trời không gợn mây. Không giống trong tưởng tượng của ta, không ngờ mùa thu ở Giang Nam lại sáng trong, đẹp đẽ như vậy. nước nhẹ nhàng đánh vào hai bên mạn thuyền, róc rách chảy, không thể so với nước sông mênh mông ở phương Bắc. Mặt trên thì nhẹ nhàng, êm ái như vậy, nhưng bên dưới lại là sóng ngầm, lốc xoáy mãnh liệt chảy xiết.

Tất cả nhờ có A Nam, hôm nay, ta mới có cơ hội trùng sinh, nhưng A Nam lại vì ta mà mất đi thân nhân, mất đi thời gian tươi đẹp nhất của nằng. Từ khi ta thấy giọt lệ của nằng, tâm của ta luôn trấn định, luôn muốn từ nay về sau chăm sóc nằng thật tốt, ở bên cạnh nằng, rất ít khi giống như bây giờ, cảm thấy chính mình không xứng với A Nam.

Thuyền đi không quá một dặm, đại kiều (cây cầu lớn) vắt ngang qua bầu trời xanh thẳm, thuyền hoa dọc theo mặt nước lướt qua cầu lớn, cảnh vật trước mắt ta rộng mở, tràn ngập ánh sáng. Đây là nơi giao hội. Phóng tầm mắt ra xa, phía trước có vô số thuyền lớn xa hoa đậu trên mặt nước. Khi thuyền của chúng ta nhập vào trong đó thì không còn nổi bật.

Ta bởi muốn bố trí phòng vệ, trước đó, ta đã cho trinh sát đi thăm dò, đại khái biết nơi này là nơi giao nhau giữa trung tâm thành Kim Lăng là Thanh Khê và sông Tần Hoài. Lễ tế nguyệt ở Kim Lăng vào tháng tám là một lễ hội lớn. Bắt đầu từ Thái Miếu học, mãi cho đến cây cầu lớn vừa rồi, cả hai bên bờ sông Tần Hoài, đều tập nập các hoạt động giải trí, tập trung rất nhiều người. Hoạt động chính đương nhiên là lễ tế nguyệt, theo dân gian, bắt đầu vào sáng sớm ngày mười lăm, vô luận là hai bên bờ sông, hay là trên thuyền hoa ở giữa sông, tất cả đều làm lễ bái tế thần linh. Đương nhiên, trọng điểm vui chơi vẫn là vào buổi tối. Bất quá, ban ngày vẫn có lạc thú của ban ngày, nghe bọn họ nói, ban ngày hai bên bờ sông Tần Hoài, có rất nhiều đoàn tạp kỹ, vẽ tranh, ngâm thơ, nghe đàn, còn có nhiều sạp hàng nhỏ bán đồ ăn vặt hay phấn thơm, trang sức, tất cả đều có đủ. Đây là Giang Nam giàu có, nổi danh, nơi tụ hội của nam thanh nữ tử. Từ ngày mười lăm kéo dài đến hết ngày mười bảy mười tám.

Ta vốn định đi ra bên ngoài khoang thuyền xem xét địa hình, nhưng mới cất bước, lại nghe A Nam nói, "Tốt hơn hết Hoàng Thượng nên ở lại trong khoang thuyền. Nơi đây nhiều người hỗn tạp, tuy nói Hoàng Thượng đã dịch dung, nhưng thân hình người vẫn thập phần thu hút người khác, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất không phải sao?", nằng nói chuyện rất có lí lẽ, một bộ dáng cẩn thận.

Ta yên lặng trở lại bên người nàng, nhìn thấy A Nam đang lau cằm của nàng.

Thì ra nàng cũng biết, so với người bên ngoài bộ dạng ta cao lớn, ta vẫn nghĩ nàng chưa từng chú ý tới ta trông như thế nào. Ngày thường có bao nhiêu nữ tử thích nam tử cao lớn, A Nam nàng có thích không?

"Người nọ ở nơi này?", ta hỏi A Nam

"Hắn là ở đây", A Nam nói, "Vương tôn công tử nào mà không thích náo nhiệt, ca múa nữ sắc? Hôm nay, nơi này náo nhiệt như vậy, bọn họ nhất định sẽ không bỏ lỡ". Khi nàng nói cũng không có biểu tình gì đặc biệt.

Ta chợt dạ, hung hăng liếc mắt nhìn A Nam một cái, "Người câu cá không phải cá tốt!"

"Tốt hay không tốt, đến lúc Hoàng Thượng gặp thì lại đưa ra kết luận, thiếp khó mà nói được".

Ta trừng mắt với tiểu nha đầu này, càng chợt dạ hơn. Nàng ở trước mặt ta giả thần giả quỷ, nàng cho là ta nghe không hiểu? Ta cũng sa vào nữ sắc, ca múa. Ở trong cung, sủng ái Phùng Yên Nhi như vậy, nhất định là bị A Nam xem nhẹ, coi thường. A Nam đã sớm đem hành vi của ta để ở trong mắt nàng, không biết ngày thường khinh bỉ ta như thế nào đâu. Hôm nay, cuối cùng nàng cũng tìm được cơ hội để nói ra.

Thuyền hoa nhẹ nhàng linh hoạt, lướt qua hai ba cái thuyền hoa khác, hướng về một chỗ sát bên bờ sông. Ở nơi đây muốn xem ca hát đàn múa rất khó, cho nên khá yên tĩnh. Nhưng nơi này tầm nhìn trống trải, dễ dàng nhận ra địch ta.

Xem ra, A Nam cùng Tạ Tử Nam rất quen thuộc đối với địa hình vùng này. Đã sớm chuẩn bị.

Thuyền vừa dừng lại, có một người tiến lại đi lên thuyền. Ta cảnh giác nhìn chăm chăm, trong khoang thuyền chất đầy dưa và trái cây, chắc của nhà dò. Đặng Vân đã đi ra nghênh đón, chỉ chốc lát sau người kia liền rời đi, Đặng Vân mang theo một tờ giấy tiến vào.

Tờ giấy được trình lên, ta nhìn thoáng qua, lại đưa cho A Nam. Trên đó không viết cái gì chỉ trừ một chữ: Triệu.

A Nam xem xong, vò tờ giấy lại, để qua một bên.

"Có ý gì?", ta hỏi.

"Kết quả điều tra của Tạ đại nhân", A Nam giải thích, "Người nọ tự xưng họ Triệu".

"Ngay cả họ cũng đều tra được, vì sao lại không bắt người?"

"Người này không ở một nơi cố định, luôn lưu luyến nơi náo nhiệt, như thế nào mà bắt hắn?", A Nam hỏi lại, "Tạ đại nhân cũng mới hỏi được từ những ca nữ kia. Kỳ thật, năm trước, người này cũng thường đến Kim Lăng, cùng Quý Khang lui tới, cho nên mới có người chú ý hắn. Hôm nay hỏi được họ của hắn, cũng do Tạ đại nhân cẩn thận".

Ta không thể nói cái gì nữa, chỉ cảm thấy mình xác thực rất vô năng, trước kia đối với việc này, ta hoàn toàn không biết, cho tới bây giờ cũng không nghĩ bọn họ cầu kết sâu như vậy. Quý Khang qua lại với người như thế, chắc cũng không có hảo ý gì, chỉ sợ cũng là muốn tìm cho mình một con đường sống khác. Không cần chờ đến mười năm sau, bây giờ đã có rất nhiều người muốn giết ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cá lớn

A Nam nháy mắt ra dấu với Đặng Vân.

Đặng Vân hiểu ý, cười cười rút ra cây sáo bên hông, hướng ta chấp tay, "Hoàng Thượng chê cười".

Không đợi ta tỏ thái độ, địch (sáo) khúc vang lên, trên thuyền nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Đặng Vân tính tình hoạt bát, tấu khúc cũng thập phần vui tươi thanh thoát. Đem không khí nặng nề trước đó trở thành hư không.

A Nam không nhanh không chậm, tiếng đàn chậm rãi hòa tấu với tiếng tiêu của Đặng Vân.

Ta vốn nên hảo hảo thưởng thức hai người bọn họ hợp tấu. Nếu ta là người ngoài, hoặc là ta rộng lượng một chút, ta còn nên khen hai người một câu: Kim Đồng Ngọc Nữ, lưu thủy tri âm!

Nhưng lúc này, cái gì ta cũng nói không nên lời. Thật giống như có người nắm yết hầu của ta, ngay cả giả mù sa mưa tán thưởng một câu cũng nói không được. Cái cảm giác này cùng với khi bất hòa với A Nam như có cái gì đó đâm mạnh vào tâm của ta. Nàng cùng người khác hòa hợp như vậy, nhưng khi

ở cùng ta lại luôn không được tự nhiên. Điều này ta làm sao mà chịu nổi.

Ta lúc này tâm thần không yên, không thể so với lần trước khi nghe cầm ở Trường Tín cung.

Cầm nghệ của A Nam nhất định là có gì đó rất tuyệt diệu, nàng vừa mới đàn, thì trên những thuyền hoa khác đã bắt đầu phái người lại đây nghe ngóng. Tự nhiên sẽ có người nói chuyện cùng bọn họ. Nhưng ước chừng bọn họ không tìm được người muốn gặp, cho nên một mực đều chờ ở ngoài.

Tấu xong một khúc. A Nam liền ngừng lại, nàng cũng không nóng nảy, bắt đầu chậm rãi châm trà.

Đặng Vân thôi thêm mấy khúc nữa, thấy không còn hứng thú nên cũng dừng.

"Sao người nọ không đến?", ta hỏi.

A Nam nghiêng đầu nhìn ta, "Xem ra cầm nghệ của thiếp không tốt", nàng nói.

Ta sững sốt một chút, "Không, nàng đàn rất khá".

"Vậy vì sao vừa rồi Hoàng Thượng không chú tâm nghe?", nói xong nàng quý quyết cười cười. Trang phục trên người nàng lúc này xinh đẹp không thể tả, lại cười như vậy, khiến cho ta khí huyết dâng trào.

Ta rất kinh ngạc, A Nam cư nhiên còn chú ý vừa rồi ta thất thần, sự chất vấn của nàng làm cho ta cứng họng, không biết nên giải thích như thế nào cho tốt. Ta chỉ cảm thấy chính mình rất ngốc. Cũng may A Nam cũng không tiếp tục đề tài này, chỉ nở nụ cười một chút cho xong việc.

Đúng vào lúc này, bên ngoài lại có người tiến vào, nhẹ giọng bẩm báo với A Nam, "Triệu công tử cầu kiến".

Cuối cùng người cũng đến đây.

Ta nhìn thấy có một chiếc thuyền đang tiếp cận thuyền chúng ta, là một con thuyền hoa khá sang trọng, có nhiều người trong đó, vừa nhìn là biết đều là người giàu có. Người nọ tướng mạo bình thường, ánh mắt biểu lộ thập phần khôn khéo. Không chỉ có cảnh giác, còn mang theo chút hung hãn. Nhìn hắn như vậy cũng có thể đoán chủ nhân của hắn là người như thế nào.

Ta sớm biết rằng cầm kỹ của A Nam cao siêu, làm cho người ta hăm sâu vào trong đó. Mà ở phương diện này, kỳ thực ta không am hiểu lắm. Nhưng ta biết, có một người, đối với phương diện này thập phần tinh thông. Nghe xong cầm kỹ của A Nam, rất khó không bị dụ hoặc. Hiện tại hết thấy đều thuận lợi, người nọ thật sự muốn tiếp cận.

A Nam lúc này cũng không nóng nảy, nàng thấp giọng nói: "Vân nhi, quy củ".

Người đang đứng ở trước cửa cạnh khoang thuyền lúc này - Đặng Vân cười một tiếng. Hắn nhìn qua cũng không nóng nảy, không biết từ nơi nào lấy ra một đài hạt dưa chậm rãi cắn. Hắn thanh thanh cổ họng, dương thanh hỏi người trên thuyền, "Tiểu thư nhà ta xin hỏi, là Triệu công tử nhà ai? Lại dựa vào cái gì cầu kiến tiểu thư nhà ta?".

Người trên thuyền kia vừa nghe xong, cũng không nói chuyện, liền trở vào trong thông báo cho chủ tử nhà mình.

Có lẽ thấy ta có chút đứng ngồi không yên, A Nam an ủi ta, "Cá sẽ cắn câu, Hoàng Thượng đừng lo lắng".

"Ta không lo lắng điều này", ta nói, "A Nam, nếu người nọ thật sự là người mà ta đang nghĩ đến, như vậy chúng ta phải cẩn thận. Bây giờ còn không biết là ai câu ai đâu".

Cuối cùng A Nam cũng ngẩng đầu nhìn ta, đáy mắt có chút tò mò, nhưng nàng cái gì cũng không hỏi, chỉ nói, "Dù sao lần này thiếp cũng nhất định vì Hoàng Thượng cầu được con cá này".

Ta trầm mặc, không biết lời nàng nói làm cho ta xúc động chỗ nào, nhưng lại cảm thấy lời nàng nói rất xa lạ.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, người vừa rồi trở lại, giương lên gương mặt mặt quân gia âm nghiêm nói, "Công tử nhà ta nói, ngài nghe ra được, cây cầm cô nương đàn được làm từ lê một ngàn năm".

A Nam nở nụ cười, hướng ta liếc mắt một cái, đắc ý nói, "Cho mời Triệu công tử", nàng giương giọng nói.

Trong thiên hạ, cầm được làm bằng mộc rất ít, ta biết được điều này cũng là do lần trước A Nam nói với ta. Người nọ lại biết, điều này cũng làm cho ta lắp bắp kinh hãi, "A Nam, cẩn thận!". Ta không thể không nhắc nhở A Nam một lần nữa. Hiện tại, ta thật sự rất lo lắng, trong màn diễn này, rốt cuộc là ai câu ai. Người nọ nếu thật sự có tâm tư, vậy sớm nên biết rằng chúng ta là ai. Lần trước hắn không giết được ta, hắn cũng sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy.

Lúc này, Đặng Vân đã trở về, trong tay cầm một cái giỏ chứa đầy Bò Đào,

"Người trên thuyền kia đưa lễ, nói là mời chúng ta thưởng thức".

Đặng Vân đem cái giỏ Bò Đào kia để lên trên bàn bên cạnh ta, cũng không đi ra ngoài, mắt lạnh nhìn ta.

Trong lúc nhất thời, ba người chúng ta đều nhìn chăm chăm vào giỏ Bồ Đào kia, ngẩn người.

"Có độc?", đây là phản ứng đầu tiên của ta.

A Nam không trả lời, nhìn qua nàng cũng có chút nghi hoặc. Một hồi lâu nàng mới nói: "Đây là trá thuật, có độc hay không có độc cũng không phải mấu chốt. Mấu chốt ở chỗ chúng ta không nên ăn".

Ta còn chưa kịp phản ứng, Đặng Vân lập tức hiểu được, hất quay người lại ra hiệu cho thủ hạ của Tạ Tử Nam, lập tức có người đi đến, đem cái giỏ Bồ Đào kia thay đổi. Đổi thành một cái giỏ khác, thoạt nhìn không sai biệt lắm với cái giỏ trước, bên trong cũng đầy Bồ Đào.

Ta giật mình nhìn A Nam, không nghĩ tới nàng lại chuẩn bị đầy đủ như vậy.

Giỏ Bồ Đào mới được đặt trước mặt A Nam, nàng tựa vào cửa sổ, bày ra bộ dạng nhàn nhã, bắt đầu cầm Bồ Đào lên ăn. Tùy tay vẩy vẩy ta cùng Đặng Vân. "Ăn!", nàng nói, khẩu khí ra lệnh. Giống như thật sự quên thân phận của ta.

"Vạn nhất Bồ Đào của hân thật sự có độc?", ta hỏi.

"Trá!", A Nam nở nụ cười nhạt, "Trá thuật là như vậy, đến lúc đó Hoàng Thượng sẽ hiểu".

Ta không rõ.

A Nam dựa vào cửa sổ ăn Bồ Đào, một bộ dáng xinh đẹp, khoe mắt đuôi lông mày toát ra phong tình vạn chủng, bỏ một trái Bồ Đào vào miệng, ngón tay thù thế hoa lan.

Trong lòng ta lại bắt đầu loạn, lấy một trái Bồ Đào quăng vào miệng, một bên trơ mắt nhìn tiểu nha đầu này giờ trò, một bên chỉ hận không thể ăn một lúc hết tất cả số Bồ Đào này. Ngày thường, A Nam luôn luôn lấy lệ đối với ta, lúc này quyến rũ người khác sao lại ra sức như thế?

Một con thuyền hoa chậm rãi hướng lại đây, con thuyền cao lớn xa hoa, khí thế áp bách. Trong lòng ta trầm xuống, bởi vì ta hiểu biết người nọ. Người nọ luôn là như thế, khí thế luôn trên người khác một bậc, chiến công của hân không bằng những huynh đệ khác, hơn nữa cũng không bằng nhị ca, nhưng ở trước mặt phụ hoàng, mỗi lần đại thắng cũng là hân hăng hái, khí thế nhất cũng giống như là một người giết được nhiều địch nhất. Ta thấy lần này, hân lại giờ trò cũ ra thôi. Ta cùng đợi.

Quả nhiên, theo một tiếng cười nhẹ truyền vào, ta nhìn thấy bóng dáng người kia xuất hiện ở đầu thuyền, bóng dáng ta rất quen thuộc, huynh đệ "tốt" của ta. Tính ra cũng đã ba năm không gặp, hân cũng không thay đổi gì nhiều. Vẫn là một thân áo bào trắng, phong độ khí phái vẫn như xưa. Vẫn là bộ dáng công tử ăn trắng mặc trơn lừa người. Hân là Cửu Hiền vương, Cửu đệ của ta, Nguyên Quân Triều!

Cái gì mà Triệu công tử! Tất cả đều là trò gạt người!

Theo lý, Cửu đệ không thể xuất hiện ở đây, vương pháp Đại Triệu, phiên vương nếu không có chiếu chỉ của Hoàng đế, không thể rời khỏi đất phong. Nhưng lúc này, kỷ cương luật pháp hết thảy đều đã rối loạn.

Phụ hoàng rất yêu thương Cửu đệ, người không chỉ một lần khen ngợi hân trước mặt chúng ta, cảm thấy Cửu đệ là đứa nhỏ thông tuệ, hiểu nghĩa. Phụ hoàng cũng không nhìn lầm người. Không biết vì sao, Cửu đệ thông minh hơn so với các huynh đệ còn lại. Ít nhất, hân còn ít hơn ta hai tuổi, nhưng hân đọc sách, luyện võ hay giải cử liên hoàn (*), mọi thứ đều học nhanh hơn so với ta.

Điểm này ta cũng phải cam bái hạ phong, thừa nhận Cửu đệ được sủng ái, cũng không chỉ vì mẫu thân hân được phụ hoàng yêu thích.

Hân xuất sắc cũng tốt, được sủng ái cũng tốt, nhưng hiện nay ngôi vị hoàng đế vẫn là của ta. Nếu còn tồn tại ảo tưởng kia, thì hân phải có gan nhận lấy hậu quả.

A Nam cũng đã gặp qua Cửu đệ. Khi nàng nhìn thấy cái bóng dáng màu trắng ở đầu thuyền, một chút cũng không kinh ngạc. Nàng chỉ hỏi ta, "Hoàng Thượng có hài lòng với con cá này không?"

Ta âm thầm cắn răng, Quân Triều cư nhiên công khai hiện thân như vậy, có thể thấy được hân thực không biết sợ là gì. Ta biết, trước kia hân luôn phân cao thấp cùng Nhị ca, không bao giờ để ý đến Tứ ca là ta. Sau này, khi phụ hoàng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta, hân từng gào khóc rất lớn, quỳ gối trước mặt phụ hoàng không chịu rời đi. Hân không hiểu, vì sao ngôi vị hoàng đế lại thuộc về Tứ ca, người mà hân không bao giờ để vào mắt. Nhưng đến khi chết, phụ hoàng cũng không cho hân một lời giải thích.

Khi ta hạ chỉ đưa hân đến đất phong, hân từng hỏi ta, "Hoàng huynh ban cho đệ nơi giàu có, đông đúc làm đất phong, Tứ ca yên tâm sao? Còn không bằng đưa đệ đến biên quan, ta sẽ vì Tứ ca bảo hộ giang sơn thiên hạ".

Lời nói rất dễ nghe, cư như là huynh đệ tình thâm, nhưng trong đó ẩn sự sắc bén và hận ý. Khi đó ta yên lặng, nhẫn nhịn.

Ta còn bỏ qua cho hân. Ta nghĩ, dù gì hân cũng là đệ đệ của ta.

Sự việc lần này có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng rốt cuộc là không đúng chỗ nào, ta lại không thể nói rõ. Ta chỉ biết, bề ngoài Cửu đệ ôn nhuận như ngọc, nhưng tâm địa lại quyết tuyệt ngoan độc. Hân cũng không bao giờ khoan dung đối với huynh đệ của mình. Ngay cả Nhị ca cũng cho rằng,

trước đây, thái tử đại ca chết ở trong tay Cửu đệ.

Lúc này, lão Cửu cứ như vậy mà hiện thân, không phải hẳn lại có quỷ kế gì chứ. Điều này làm cho ta rất bất an, còn chưa biết là sẽ có chuyện gì xảy ra, thì đã nghe bên kia thúc giục.

"Chủ nhân nhà ta hỏi, Bồ Đào lúc này hợp khẩu vị chứ ạ?", gia đình bên kia hướng bên này hỏi.

Đặng Vân bất động, vẫn ngồi cắn hạt dưa. Phần môi A Nam quyết một cái, một mảnh Bồ Đào bay ra khỏi cửa sổ. Tiếp theo, nàng lại đánh một cái mị nhãn ra ngoài. Nhưng cũng không có tiếng động nào. Đây là câu trả lời của A Nam.

A Nam làm cho ta đột nhiên hiểu được, đây là trá thuật. Người động ta động, người không nói rõ, ta cũng không nói rõ, người để cho ta đoán, ta cũng cho người đoán. Vô số khả năng bao hàm trong đó, xem ai là người mất kiên nhẫn trước.

Dù sao người mất kiên nhẫn trước cũng không phải là A Nam. Điểm này trong lòng ta rất rõ ràng. Dù sao A Nam cũng đã từng nhẫn nhịn mười năm ở trong cung, chờ đến ngày đó thoát thân ra ngoài. Nàng là nữ tử kiên cường nhất trên đời này!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tiếp đối

Ta thấy không rõ biểu tình lúc này của Cửu đệ. Nhưng ta đoán hẳn nhất định đang dùng ánh mắt hứng thú nhìn sang bên thuyền chúng ta. Chiếc thuyền hoa nhỏ nhỏ này lộ ra bộ mặt thần bí, với lòng tham của Cửu đệ, rất dễ để dụ hoặc hẳn.

Quả nhiên, Cửu đệ là người mất kiên nhẫn trước.

"Công tử nhà ta nói, cảm kỹ của cô nương rất tốt, ước chừng cả Đại Triệu này cũng không tìm được người thứ hai. Nhưng công tử nhà ta không thích nghe cảm, chỉ muốn tìm hồng nhan tri kỷ. Không biết cô nương có hợp ý công tử nhà ta hay không, nếu hợp ý, công tử nhà ta sẽ dâng sinh lễ, tuyệt đối sẽ không làm cô nương thất vọng".

Cửu đệ lúc nào cũng như vậy, hẳn hoan hỷ, khoe khoang sự thông minh của mình, bây giờ còn muốn dùng chiêu này. Chẳng lẽ hẳn còn muốn A Nam đến giải cứu liên hoàn cùng hẳn sao?

Không cần A Nam lên tiếng, Đặng Vân đang tựa vào cạnh cửa tiếp lời cực nhanh, hẳn giả vờ giả vịt nháy mắt một cái, "Vị công tử tuần tú này, tiểu thư nhà ta cũng là một người có danh tiếng, thực nữ khuê các. Không phải loại người tùy tiện nào cũng có thể lên thuyền hoa của tiểu thư nhà ta. Về phần sinh lễ... người cũng đừng vội nhắc tới, trong thành Kim Lăng này, không thiếu người ái mộ tiểu thư nhà ta. Công tử có tài cán gì, trước thể hiện ra cho tiểu thư nhà ta nhìn xem, nếu vừa lòng người, tiểu thư nhà ta sẽ xem xét định đoạt".

Trá thuật là so lòng kiên định.

Lão Cửu luôn là một người tự tin. Ta biết, lần này hẳn là có chuẩn bị mà đến. Cho nên, không cần phải nói, hẳn tự nhiên sẽ phối hợp diễn màn kịch này.

Rất nhanh, thanh âm lão Cửu từ bên kia truyền vào, "Hồng nương tử, trăm ngân hoa, nhập tự cây giáng hương, Liên Kiều trăm bước, xấu hổ cầu Vân Mẫu thiên tiên sớm ngộ tân lang" (đây là về đối, hk bix edit sao nên t để nguyên cv, ai bix nói với t để sửa lại cho hay nha)))

Ta sững sốt, rất nhanh liền hiểu, lão Cửu đang đọc vế trên của câu đối. Hẳn vẫn giờ trò cũ, hẳn luôn luôn tự tin vào sự thông minh của mình, thích dùng nó để khoe khoang trước mặt phụ hoàng.

Vế đối này rất hay, vừa nghe còn có trêu đùa ý. Có bao nhiêu là châm chọc y phục của A Nam, rõ ràng là muốn quấy rối người, lại còn giả bộ.

A Nam hiển nhiên cũng nghe ra, nàng sững sốt một chút, tiếp theo giận dữ hướng ngoài cửa sổ trừng mắt một cái. Nghĩ nghĩ, nàng có chút tức giận rút cây trâm mẫu đơn xuống, ném qua cửa sổ, ta thấy đóa hoa mẫu đơn điểm lệ trên cây trâm rơi vào trong nước. Đóa hoa phấn nộn kiều diễm ở trên mặt nước phá lệ chói mắt.

Thực đáng tiếc! Ta nghĩ, kỳ thật A Nam có cài cây trâm mẫu đơn kia thì vẫn là mỹ nữ.

Hoa mẫu đơn ở trên mặt nước xoay tròn mấy vòng, sau đó theo dòng nước trôi đi.

Cửu đệ khanh khách cười, "Tiểu nương tử chớ giận, vế đối này xác thực có chút khó khăn, nếu nghĩ không ra cũng không trách người, chỉ cần người theo hầu hạ ta một đêm là được".

Bên kia có người dùng cây trúc kéo cây trâm mẫu đơn ở trong nước lên, đưa tới trên tay Cửu đệ. Hẳn thương thức, lại đưa lên mũi người, "Nếu tiểu nương tử không nhận thua cũng được, ta có thể buông tha cho người, miễn cho có người nói ta khi dễ một tiểu nữ tử. Chỉ cần nàng theo ta, ta sẽ không

để cho nàng chịu thiệt, nếu nàng thích quân nô hay là tiểu quan (hihi cái này chắc ai cũng bix) ta cũng có thể chiều theo ý nàng".

A Nam tức giận, kéo rèm cửa sổ bên người lên một chút.

Ta nghĩ một lát, nhắc nhở A Nam, "Chim sáo đá, vượt biển mã, cầm trong tay đại kích, cam toại phục làm, nghênh liền phong cỏ xa tiền tướng quân lập ban thưởng quốc lão".

Phải biết rằng, Lão Cửu rất am hiểu thi ca, muốn ứng đối, không chỉ có trên mặt chữ, còn phải phù hợp với ý tứ ngầm trong đó nữa, ta sợ A Nam ứng phó không được.

A Nam liếc mắt nhìn ta một cái, trong ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên. Chỉ một cái liếc mắt này, trong lòng ta âm thầm có chút đắc ý, nàng nhất định không nghĩ tới, ta cũng không kém trong khoản thi từ ca phú này. Ta có chút hứng thú với cái này, hơn nữa cũng nghiên cứu khá kĩ.

Ta chỉ thấy A Nam suy nghĩ một chút, đặt tay lên dây cầm huyền, giọng nói thanh thúy cách cửa sổ truyền ra ngoài, "Tạo giác nhi, giá hà xe, ngộ thủy gặp sàu, mất hồn sống một mình, thạch tín huy thảo mao đại kích luân vì cây mọc tặc".

Thanh âm uyển chuyển mềm mại đặc trưng của phương Nam, lúc này thâm nhập sâu vào trong tai ta, như tiếng đàn thấm sâu vào lòng người. Nàng ứng đối rất tuyệt diệu, không nói đến tự tự tướng khẩu, dùng thạch tín hải âm phi sương (2 câu này khó hiểu quá), ý tứ trào phúng mà hàm súc, thậm chí so với về trên của Cửu đệ lập luận còn sắc sảo hơn. So với về dưới kia của ta lại cao minh hơn rất nhiều.

A Nam quả nhiên thông minh, không phụ thanh danh yêu nữ của nàng.

Một lần nữa, tiểu nha đầu này lại làm cho ta phải nhìn nàng bằng con mắt khác, rốt cuộc nàng còn giấu giếm ta bao nhiêu tài cán nữa?

Đặng Vân đứng ở một bên cười thầm không thôi, lại quay sang ta làm cái mặt quý.

Phía bên kia lại yên tĩnh, Lão Cửu cũng đã biết chính mình bị mắng. Về đối của hắn vốn là có chút ý tứ đùa giỡn, nay bị mắng lại cũng xứng đáng, ta nghĩ hần hần là đang cảm thấy tức giận, ta lại cảm thấy khoái trá là hần then nhưng không thể phát tác được. Lão Cửu tự xưng là thông minh, luôn luôn nghĩ mình không có đối thủ. Lần này xem ra hắn đã nuốt phải hoàn liên (một vị thuốc rất đắng).

Chỉ chốc lát sau, phía bên kia lại phái người đem lễ vật sang đây. Là một cái hộp gỗ được chế tác rất tinh xảo, Đặng Vân mở ra, một viên trân châu Nam Hải.

Ta không khỏi âm thầm tán thưởng Lão Cửu, ta còn chưa bao giờ tặng A Nam đồ vật quý giá như vậy, trân châu Nam Hải, dù may bao nhiêu bộ y phục bằng vải sa la? Bao nhiêu vàng bạc châu báu? Chắc chắn có thể đổi ra bạc để thưởng cho một nửa số nô tài trong hoàng cung. Hoàng đế nghèo kiệt hủ lậu là ta đây, hôm nay coi như được mở mang tầm mắt.

"Một bảo châu, đáng tiếc không có hồng nhan", bên kia Cửu đệ lại cao giọng nói, vẫn một bộ dạng văn nhân nho nhã.

A Nam liếc mắt hờ hững nhìn viên trân châu kia một cái, "Chỉ là vật ngoài thân, không cảm thấy then", lần này A Nam hồi đáp cực nhanh. Tiếp theo phân phó Đặng Vân, "Lui về!"

Đặng Vân lập tức trả lại cái hộp kia, sau đó liền trở vào trong thuyền.

Đầu ngón tay A Nam xẹt qua dây huyền cầm, thanh âm thanh bình thân nhiên, hàm chứa ý tứ không cho là đúng. Tiếng đàn chưa dứt, A Nam đã mở miệng, "Mới trai ngọc hàm châu, nuốt bất nhập, phun không ra, khó tránh khỏi châu thành thân liệt".

Đây rõ ràng là về trên của một câu đối, ngụ ý rất rõ ràng, là A Nam nhìn thấy viên trân châu kia nên tức thời nghĩ ra, nghe thì khiêm tốn nhưng lại hàm ý khuyên bảo nhiều hơn là cảnh cáo.

Ta nghĩ, về đối này không làm khó được lão Cửu, chính là hần muốn đối như thế nào, mới là điều ta quan tâm. A Nam xem như hiểu rõ lòng ta, biết ta muốn gì từ lão Cửu.

Nếu hần có thể nhớ đến tình cảm huynh đệ...

Nhất thời bên kia không đáp lại. Về này khá đơn giản, chắc chắn hần không phải không đối được.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, ta nhìn thấy có người đến gần hần nhưng cũng không nói lời nào, khi tới đầu thuyền cũng không chần chờ mà trực tiếp nhảy sang thuyền của chúng ta. Không có ai ngăn cản hần, để cho hần vén rèm bước vào trong khoang thuyền. Hần tiến vào nhìn qua một vòng, quét mắt một lượt tất cả mọi người bên trong, bao gồm cả ta và A Nam.

Người này ta đã thấy, là người hầu thân cận bên cạnh lão Cửu. Xem như gặp lại cố nhân ở thành Lạc Kinh năm đó. Hiển nhiên, người này được Cửu đệ phái đến để xem người trên thuyền chúng ta là ai, ánh mắt của người nô rất lợi hại, hần chậm rãi đảo mắt ở trên mặt ta và A Nam.

Lúc này, ta ngồi phía sau A Nam, tận lực làm giảm bớt đi sự tồn tại của mình. Nhưng A Nam thì khác, nàng một bộ dáng cao ngạo, không thèm để người tới vào trong mắt, chỉ để đến trái Bồ Đào trong tay mình.

Người nô lộ ra thần sắc nghi hoặc. Sau khi quan sát một lúc lâu, mới hồ nghi lui ra ngoài. Hướng về phí chủ tử của hần phục mệnh.

"A Nam, nàng cảm thấy hắn có nhận ra chúng ta không?", ta nhin không được hỏi A Nam.

"Không biết", A Nam nói, "Chờ một chút sẽ biết".

Ta cảnh giác nhìn ra bên ngoài khoang thuyền, tạm thời không nhìn ra có gì bất thường. Thủ hạ của ta cùng Tạ Tử Nam đều ở cách đó không xa đợi lệnh, chắc sẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn đâu. Nhưng đối thủ lại là Lão Cửu, ta cảm thấy không thể không đề phòng. Ta mượn một thanh kiếm để đề phòng bất trắc.

Lão Cửu đã gặp A Nam, nhưng hắn gặp là khi A Nam đã dịch dung. Hôm nay, ngồi ở chỗ này là A Nam không dịch dung cùng ta. Tứ ca đã dịch dung, không biết hắn có thể nhận ra hay không? Lại càng không biết, nếu như hắn nhận ra, không biết hắn có phản ứng như thế nào?

Chúng ta lại đợi một lát, ta cảm thấy lúc này thời gian dường như trôi qua rất chậm, làm cho người ta bất an.

Lúc này, ngay cả Đặng Vân cũng không còn giữ được nụ cười, hắn im lặng dựa cửa mà đứng, trong tay nắm chặt cây sáo ngọc. Hắn không hổ xuất thân từ tướng môn, lâm trận cũng không khiếp đảm.

Nhưng lúc này A Nam lại đắc ý nhấc rèm cửa sổ lên, không biết từ nơi này lấy ra một cái gương đồng, nàng chậm rãi sửa lại sợi tóc rối loạn trên trán, còn tự đắc khẽ hừ một tiếng, tựa tiểu phi tiểu, đôi mắt đẹp đảo một vòng, rõ ràng là muốn quyến rũ những linh hồn nhỏ bé.

Thời điểm mà ta không thể kiên nhẫn được nữa, thì bên kia thuyền đến tiếng nói, "Triệu công tử xin cầu kiến".

Đặng Vân a một tiếng, "Xem đi, cá vẫn cắn câu! Ta đi nghênh đón". Nói xong, nhấc mành, sai bước đi ra ngoài.

Ta cười khở lắc lắc đầu, Đặng Vân này thật đúng là một nhân tài!

"Đương nhiên!", A Nam không chút nghi ngờ đồng ý.

Chỉ một lát sau, trên thuyền có tiếng bước chân lại gần, cách cái mành, ta nhìn thấy Cửu đệ vẫn là phong thái trước sau như một, hắn một thân áo trắng không nhiễm bụi trần. Nụ cười trên mặt trông thật giả tạo, chỉ mỏng manh như có như không, thực dễ dàng nhìn ra không phải xuất phát từ tận đáy lòng. Không biết vì sao, ta lại cảm thấy có điều không thích hợp.

Đặng Vân ân cần đi lên nghênh đón hắn, miệng không ngừng nói, "A, Triệu công tử sao lại lên đây, tiểu thư nhà ta còn chưa mời đâu!". Một bên hoạt động cái miệng, một bên linh hoạt ngăn cản những thủ hạ của Cửu đệ lại phía sau, "Công tử a, sao người lại đem theo những phạm phu tặc tử này lên đây vậy, không phải ai cũng có đủ tư cách để lên thuyền hoa của tiểu thư nhà ta đâu!".

Cửu đệ dùng cước bộ, hắn chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua Đặng Vân. Phất phất tay, ý bảo thủ hạ dừng lại.

"Ngượng ngùng, đắc tội, thuyền của chúng ta nhỏ, không tiếp được nhiều người thế này", Đặng Vân vừa nói vừa ra hiệu cho thủ hạ thu lại đoạn cầu nối giữa hai thuyền. Thủ hạ cũng biết quan sát thời thế, liền đi lên rút cầu nối về, đem đám thủ hạ của Cửu đệ ngăn lại ở bên kia thuyền.

Ta có chút lo lắng, nghĩ đến Cửu đệ cũng không phải là người dễ đối phó, không chừng tính tình nhỏ mọn của hắn lại phát tác, sẽ nhảy về thuyền của hắn.

Nhưng không có, khi Lão Cửu đi đến cách một cái mành cửa, hắn tạm dừng một chút, "Con điều đã đứt dây, có thể bỏ đi hoặc tìm lại (câu này chém bừa). Đến tốt cùng rơi vào tay ai còn chưa biết!", trong thanh âm chứa đựng sự dửng dưng, đây không phải phong cách thường thấy của Cửu đệ.

Tim ta đập mạnh và loạn nhịp, không biết xảy ra vấn đề gì.

Cửu đệ cười cổ quái, nhưng cuối cùng vẫn vén rèm lên đi vào.

Ánh mắt lão Cửu dừng trên mặt A Nam. A Nam dường như cảm thấy nhàm chán, tay đặt trên dây huyền cầm, thỉnh thoảng gảy ra một vài âm thanh đơn điệu, ngay cả cũng không ngừng đầu lên.

Sau khi nhìn thật lâu, cuối cùng lão Cửu nói một câu, "Khí thế xuất chúng, đoạn trang thiên thành, quả nhiên không phụ chờ mong của tiểu sinh".

Người kia tán thưởng A Nam xong, mới chuyển ánh mắt sang nhìn ta.

Lúc này, ta thành thành thật thật ngồi ở phía sau A Nam, trừ bỏ thanh kiếm bên người vừa rồi mới mượn từ thủ hạ của Tạ Tử Nam, trên người không có cái gì đặc biệt thu hút sự chú ý.

Ta cụp mắt, tránh mắt chạm mắt với lão Cửu, ta mắt xem mũi, mũi xem tâm, như lão tăng nhập định.

Là ta động trước hay vẫn để cho lão Cửu động trước? Ta còn cần cho Cửu đệ một cơ hội nữa không? Tuy Cửu đệ thông minh, tiếp thu rất tốt, võ công học rất nhanh nhưng về mặt này hắn cũng không bằng ta, nay hắn lại đơn độc, có lẽ hắn cũng không có gan làm bừa, cũng không hoàn toàn có ác ý đối với ta.

Chúng ta là huynh đệ, khi phụ hoàng sắp lâm chung, người từng nhắc đi nhắc lại với ta, muốn ta hết sức chiều chuộng mỗi người bọn họ.

Khi ta rời rắm, tay cầm kiếm cũng dùng lực nhiều hơn.

Ta cảm giác ánh mắt lão Cửu dừng ở trên tay ta.

A Nam chậm rãi mở miệng, nàng cũng giả vờ nói mấy lời khách khí, "Đa tạ công tử tán thưởng, ta cũng thấy công tử tướng mạo, phong tư bất phàm, khó trách khẩu khí thật lớn", A Nam nói.

Ta nghe Cửu khẽ cười giọng một tiếng, "Cô nương lại càng không bình thường, ngay cả Quân nô bên người cũng xuất chúng như vậy".

Ta đột nhiên biết không đứng chỗ nào! Khẩu âm nói chuyện của người này, căn bản không phải của Cửu đệ! Thanh âm của hắn không giống vừa rồi khi dùng để lừa A Nam! Trong thanh âm người này có một cổ tử khí làm cho người ta không rét mà run, hung ác nham hiểm.

Ta cuống quýt ngẩng đầu, trong nháy mắt, ta liền nhận ra ánh mắt trước mắt này!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Âm mưu

Lí Dật!

Từ khi trùng sinh đến nay, ta chưa bao giờ quên kẻ đã một kiếm chặt đầu ta, kẻ đã cấu kết với Phùng Yên Nhi hại ta. Đến lúc chết ta cũng không biết rõ ràng, cái kẻ tự xưng là người phương Nam - Lí Dật đến tột cùng là người ra sao. Người kia ở bên cạnh ta nhiều năm, thậm chí còn làm đến chức thống lĩnh thị vệ. Đây chắc chắn là người Phùng Ký tìm đến để bên người ta.

Ngay từ đầu, đây đã là một âm mưu.

Sau khi trùng sinh, ta đã lật xem vô số văn thư tài liệu, muốn tìm ra dấu vết của người này để lại, nhưng tìm tới tìm lui, chỉ có thất vọng mà thôi. "Dật" - giả, tên cũng giống như người tất cả đều giả dối. Hắn vô tung vô ảnh vô danh. Hắn giống như quỷ hồn, từng xuất hiện trong sinh mệnh của ta, cho ta một kích trí mạng. Nhưng lại lảng lảng ở trong bóng đêm, khiến người ta không phân biệt được.

Ta nghĩ, có lẽ sẽ không bao giờ tìm thấy hắn. Thậm chí nhận định, nếu hắn lại xuất hiện một lần nữa, ta cũng sẽ không bao giờ tiếp xúc với hắn.

Nhưng lúc này, khi nhìn thấy ánh mắt kia, ánh mắt nóng lòng muốn đưa ta vào chỗ chết kia, nhớ lại gương mặt của hắn đang lộ ra dưới lớp da mặt của Cửu đệ, là một đôi mắt tràn đầy dục vọng giết người.

Bất luận hắn có thành bộ dạng gì thì ta vĩnh viễn đều có thể nhận ra ánh mắt này. Bởi vì, lần đầu tiên ta ý thức được, ánh mắt này rất giống một người- Phùng Ký!

Điện quang hỏa thạch, ý nghĩ duy nhất trong đầu ta lúc này chính là: giết hắn!

Ánh mắt vốn đặt trên người ta trong chớp mắt đã thay đổi. Lúc này, hắn đã đưa ra quyết định nhanh hơn so với ta.

Thậm chí, ta không có thời gian nhắc nhở A Nam, kẻ đang đứng trước mặt kia đã ra tay chỉ trong chớp mắt. Ta trở mắt nhìn hàn quang trong tay áo hắn chột lóc, đoàn kiếm giấu trong tay áo của hắn thẳng một đường hướng đến A Nam, càng lúc càng gần.

Tim của ta như muốn nhảy ra ngoài, thanh kiếm trên tay nhanh chóng hướng phía trước ngăn cản. Đồng thời tay kia kéo A Nam ra sau. Thời điểm ta hành động, hết thấy đều xuất phát từ bản năng, căn bản ngay cả cơ hội tự hỏi đều không có.

Trong nháy mắt, ta cùng nam nhân kia so chiêu. Ai chiếm tiên cơ trước liền quyết định thắng bại.

Hắn nhất định cũng hiểu điểm này, trong ánh mắt của hắn lộ ra hung quang.

Nhưng điều ta không nghĩ tới là tốc độ của A Nam còn nhanh hơn. Nàng ra tay cùng lúc với chúng ta, hai tay đồng thời vung lên, động tác nhẹ nhàng giống như vũ đạo, tà vẩy bay bay nhanh như chớp, ngay cả ta đều cảm giác được động tác của nàng rất nhanh và mạnh.

A Nam không biết võ công, điểm này ta đã sớm biết, nhưng nhìn những động tác liên mạch này của nàng, lại giống như cao thủ võ lâm, giống như căn bản không cảm thấy nguy hiểm.

Ta không kịp nghĩ A Nam rút cuộc muốn làm gì, tay đã ôm ngang cái eo nhỏ của nàng, kéo cả người nàng vào trong lòng ta, tránh thoát kiếm phong của người kia trong tích tắc. Thật sự là thập phần nguy hiểm.

Tiểu nha đầu, cho dù nàng có vì ta mà làm việc, cũng không cần phải liều mạng như vậy chứ!

Cùng lúc đó, kiếm phong của ta cùng người nọ lại tương giao, xẹt ra từng tia quang hoa.

Ta ôm A Nam lùi ra sau vài bước.

Lúc này, thuốc bột ở trong tay áo A Nam đã tràn ngập khoang thuyền nhỏ nhỏ, màu trắng như một lớp sương khói mang theo hương khí kỳ dị. Mùi hương yêu dị ngọt ngào tràn vào mũi ta. Trong nháy mắt, ta thậm chí đã bị mê hoặc, không nhìn thấy rõ bóng dáng của kẻ địch.

Bây giờ ta mới biết vừa nãy A Nam muốn làm gì, thì ra ngay từ đầu nàng đã muốn hạ độc đối phương. Trong tay áo của nàng đã giấu sẵn thuốc bột, muốn dụ đối phương đến gần để dễ dàng hạ độc. Hành động đột nhiên của ta chút nữa thì đã phá hủy kế hoạch của nàng, bởi vậy nàng không thể không ra tay lần nữa. Tiểu nha đầu này tính kế rất tốt!

Ta lúc này cảm thấy có chút đau lòng, A Nam vì muốn chứng minh sự trong sạch của nàng và người dân ở đây, nàng liều mạng giúp ta dụ rắn khỏi hang. Ta biết, tự nhiên ta nhìn ra được.

Ta nghe thấy tiếng cười khanh khách của A Nam phát ra từ trong lòng ta. Sắc mặt người đối diện thay đổi trong nháy mắt.

Nhưng ta lại cảm thấy mình vẫn bình thường, không có điểm gì khác lạ, trong khi sắc mặt đối phương đã hoàn toàn tái nhợt, hắc lão đảo một chút, ra sức vung kiếm, kiếm phong xẹt qua đàn cổ của A Nam, làm đứt dây đàn sau đó phát ra một tiếng nổ lớn.

Ta hồi tưởng lại một chút, liền biết nàng đã động tay động chân vào Bồ Đào khi nãy đã bảo chúng ta ăn, nàng đã cho giải dược trong đó. A Nam thật là: mỗi bước đi đều là một kế hoạch tỉ mỉ, không lộ chút sơ hở nào. Nghĩ đến đây, cánh tay ta đang ôm nàng không khỏi căng thẳng.

"A Nam!", phía đối diện, Đặng Vân sợ hãi kêu một tiếng, hắc trừng mắt nhìn A Nam, ánh mắt làm ta giật cả mình.

Ta cúi đầu nhìn A Nam trong lòng, nàng vẫn tốt, còn hướng Đặng Vân nở nụ cười.

Khi ta ngẩng đầu lên, sáo ngọc trong tay Đặng Vân đã tập kích gáy của tên kia. Hắc tức giận nên ra tay rất hung ác.

Ta cao hứng hét to một tiếng, "Tốt!". Mắt thấy người nọ đã không còn đường sống nữa rồi.

Chính ta cũng không thể nào tin được, ta có thể dễ dàng giải quyết một mối họa lớn trong lòng ta như vậy. Thậm chí, ta còn chưa kịp biết rõ hắc rút cuộc là ai, có quan hệ gì với Phùng gia. Nhưng bất luận như thế nào đi nữa, đã chết là tốt rồi, ác mộng của ta có lẽ đã giải quyết xong một phần. Ta không khỏi trợn to ánh mắt, chờ mong kỳ tích.

Ngay tại thời điểm quan trọng nhất, chiếc thuyền đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Từ nhỏ, ta lớn lên ở phương Bắc, dù bơi không tốt nhưng cũng ứng phó được, cưỡi ngựa chơi bóng rất thành thạo, nhưng khi thuyền lay động thì ngay lập tức mất trọng tâm. Chiếc thuyền nghiêng đi trong nháy mắt, ta ôm A Nam ngã văng ra ngoài. Nó xảy ra rất nhanh, ta chỉ kịp vòng tay ôm chặc A Nam vào trong ngực để bảo vệ nàng.

Đến lúc này, trong lòng ta vang lên thanh âm cảm kích của A Nam, "Tạ Hoàng Thượng".

Bên ngoài tiếng hò hò nổi lên. Ta gãy dựa đứng lên, lúc này đây, ta chân chân thật thật nhìn thấy Cửu đệ.

Sau va chạm kịch liệt vừa rồi, trên mạn thuyền đã có một lỗ hổng lớn, nhìn qua lỗ hổng đó, ta thấy Cửu đệ cười rất tươi, ôn nhu như ngọc, bộ dáng thập phần hiền đức. Đây mới chính là Cửu đệ của ta, ánh mắt, nụ cười che giấu sự tàn độc, làm cho lòng ta chợt lạnh.

"Phá hủy chiếc thuyền kia!", ta tựa hồ nghe được tiếng của Cửu đệ.

Lại một lần va chạm nữa, làm cho ta còn chưa đứng vững đã lại văng ra ngoài. Lần này chiếc thuyền nhỏ nhỏ hoàn toàn bị lật úp. Trong nháy mắt khi ta ôm A Nam rơi vào trong nước, ta nhìn thấy kẻ thù của ta - Li Dật bị dòng nước cuốn trôi.

Ta không chết, điểm này ta rất rõ ràng, thậm chí ta đủ thanh tỉnh để biết A Nam đã kéo thân thể của ta lên, tiếp theo Đặng Vân cũng bơi lại đây, ta giữ hơi không được tốt nên dựa vào lực của hai người bọn họ, theo bọn họ bơi lên, mãi cho đến khi đã lộ ra khỏi mặt nước, ta vẫn rất thanh tỉnh. Ta nhìn thấy chiếc thuyền hoa của Cửu đệ đang bị vây công, chiến đấu kịch liệt, lại nghe được thanh âm trầm trồ khen ngợi của Đặng Vân, còn nghe được tiếng A Nam nói với ta, "Hoàng Thượng yên tâm, hắc trốn không thoát đâu. Thiếp đã sớm bố trí người hạ mê dược, bọn họ kiên trì không được bao lâu".

Dường như ta nghe được tiếng mình nói với A Nam nói, ta càng muốn bắt được người sai sử đắm thích khách lần trước trên thuyền.

Ta nhớ rõ, A Nam dùng một bàn tay vuốt hết nước trên mặt nàng, căn bản không cho đó là chuyện lớn liền nói với ta, "Chỉ là thích khách bình thường mà thôi".

Ta muốn biện bạch, muốn nói với A Nam, những thích khách đó đối với ta rất trọng yếu. Tại thời điểm mấu chốt này, bụng ta đột nhiên dâng lên một trận

đau nhức dữ dội.

Câu hôn còn sót lại, thỉnh thoảng làm cho bụng ta đau âm ỉ, nhưng vào lúc này lại hoàn toàn phát tác mãnh liệt.

Một mùi tanh ngọt từ trong bụng ta hướng về phía cổ họng, ta không kịp ngăn lại, một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng ta.

A Nam lớn tiếng kêu lên sợ hãi. Ta rất muốn trấn an nàng, nói với nàng đây chỉ là bệnh cũ, không quan trọng. Nhưng ta không còn khí lực, cảm thấy lần này không thích hợp.

Kế tiếp, ta giống như đang ở trong mơ, ta biết A Nam cùng Đặng Vân ôm ta lên bờ, ta cũng không còn một chút sức lực nào nữa. Thậm chí ta còn biết chính mình được người khác vội vàng nâng đi, nghe được bọn họ lớn tiếng hỏi Hoàng Thượng bị làm sao vậy. Nhưng ta cũng không có cách nào trả lời lại bọn họ.

Lần này, ta không còn ở trong bầu trời đầy tuyết trắng, từng cơn gió lạnh rét buốt thổi qua, mà lần này ta cảm thấy ta đang tiến vào một biển lửa, giống như lần trước khi ta nghịch thiên sống lại, chẳng lẽ lần này ông trời muốn ta thực hiện số mệnh của mình, chết đi khi ta chưa báo thù xong, khi chưa bù đắp được cho A Nam. Tâm của ta rất nhanh thức tỉnh, lập tức bị liệt hỏa nung nóng. Không, không đúng, nhiệt độ này xuất phát từ trong cơ thể của ta, theo đó lan ra ngoài, từng tắc từng tắc bào mòn cơ thể của ta, hòa diễm chạy tán loạn, muốn nổ tung cơ thể của ta, phóng thích tất cả ra ngoài.

"Nóng!", ta lớn tiếng kêu, ta muốn xé hết quần áo trên người mình ra.

"Đừng nóng vội đừng nóng vội, tới rồi tới rồi!". Ta không thể nhận ta người đang nói chuyện là ai, đã có chất lỏng chảy vào trong miệng của ta. Chất lỏng này có chút cay đắng, nhưng tạm thời ngăn chặn được tâm hỏa của ta.

Tạm thời ta không còn cảm thấy khó chịu nữa, nhớ tới đây là ở đâu. Ta đang ở Kim Lăng - Giang Nam, ta ở đây là vì muốn tìm một con đường sống cho mình. Nhưng nơi nơi đều là hỏa diễm, đường ra ở nơi nào?

"Bắt lấy bọn chúng", dường như ta nghe được tiếng mệnh lệnh. Nhưng bắt ai đây? Bên trong một mảnh cô tịch, giống như nơi nơi đều là địch nhân của ta. Chỉ có một mình ta, cô đơn tịch mịch nhìn xuống, thấy những người khác đang cuồng loạn.

Mặc kệ ta có thừa nhận hay không, ta sợ. Ta không muốn cô độc chết đi một mình. Ta giãy dụa để sống sót. Nhưng không lâu sau, lửa nóng lại từ trong bụng dâng lên, ta thở gấp, cảm thụ được sự đau đớn ở yết hầu, nhiệt độ càng ngày càng cao, ta cảm thấy toàn thân bị đốt nóng, muốn phun hỏa ra ngoài.

Trong trí nhớ của ta, chỉ có một người nguyện ý cứu ta. "Nóng", ta kêu, "A Nam, nóng", ta hèn mọn la lên. Thật là kỳ quái, lần này rõ ràng tất cả đều thay đổi, không phải là dưới trời đông giá rét, gió thổi tuyết rơi. Nhưng ta luôn nhớ tới đôi bàn tay nhỏ bé mà ấm áp của A Nam, so với băng thì ấm hơn, so với hỏa lại mát hơn. Là nơi ký thác sự ấm áp của ta, là nơi để ta phục hồi vết thương cũng là nơi để ta dựa vào, là nơi làm cho ta an tâm. "A Nam, ta nóng".

"Thiếp ở đây", ta nghe được thanh âm dịu dàng của A Nam. Nàng biết ta muốn cái gì, bàn tay nhỏ bé đặt trên trán của ta.

Ta không suy nghĩ chút nào, liền dùng hết khí lực bắt được tay nàng, đè nó lại, bắt nó để lên yết hầu của ta, ngực, bụng, một đường đi xuống, bàn tay ấy đi qua nơi nào là nơi đó lại cảm thấy mát lạnh, thật tốt!

Ta nghe thấy A Nam kinh hô, giãy giụa, bàn tay nhỏ bé kia muốn chạy trốn. Ta làm sai cái gì sao?

Lại có chất lỏng chảy vào trong miệng ta, "Hoàng Thượng nóng đến hồ đồ rồi!", ta nghe được A Nam đang nói.

Ta mặc kệ, ta tham lam, khát vọng cảm giác mát lạnh ấy có thể kéo dài một chút.

Ta cứ lặp lại như vậy, giãy giụa, bức tức không thể nói chuyện, cũng không thể đi vào giấc ngủ. Cũng may, mỗi lần gọi A Nam, nàng đều ở bên người của ta, chỉ cần ta gọi nàng một lần, nàng sẽ trả lời ta một tiếng. Ta không nhìn thấy, nhưng ta biết nàng không bỏ lại ta, nàng thỉnh thoảng còn sờ vào cơ thể của ta, như vậy có thể làm cho ta thoải mái thêm một chút.

Cuối cùng, ta mệt mỏi, mệt muốn chết rồi, cảm thấy mình như một khối than, sắp bị cháy sạch, đỏ bừng. Thân thể rã rời, ta cảm thấy chính mình sắp mất đi tri giác cuối cùng. A Nam lại sờ ta, lần này ta lại bắt lấy tay nàng, không bao giờ buông ra nữa. Có phải ta cứ như vậy mà chết đi! Ý niệm đáng sợ này chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất trong đầu ta. Ta nghĩ ta thậm chí còn chưa kịp hiểu rõ A Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Giải độc

Ta nghe được A Nam lớn tiếng gọi ta Hoàng Thượng, thanh âm mang theo sự tức giận. Tiếp theo, một vật mềm mềm lạnh lạnh dựa vào trong lòng ta, "Hoàng Thượng, người đừng chết, tỉnh lại đi!"

Độ ấm vừa đủ, không quá lạnh, cũng không quá nóng, tinh tế nhẩn nha, như tơ như lụa. Ta cẩn thận ôm tiểu nha đầu vào trong lòng, theo bản năng ôm chặt, chặt hơn nữa, không chút do dự muốn đem hỏa diễm trong cơ thể mình truyền qua nàng.

Ta cảm thấy thân thể của mình không còn nóng như thiêu như đốt nữa, nhiệt độ được phóng thích. A Nam! Thật tốt!

Cảm giác được làn da tinh tế của nàng, làm cho ta cảm thấy an tâm, nhiệt độ cơ thể được hạ xuống, A Nam cứ như vậy đem chính nàng hoàn toàn giao cho ta. Mà ta chỉ muốn ôm nàng chặt hơn nữa, muốn đem cơ thể của mình dán lên thân thể của nàng, để cho mỗi tấc da thịt đều được vây quanh trên người nàng.

Ta mệt mỏi, lúc này ta thật sự muốn ngủ, ta ôm A Nam thì thầm nói, "Nàng đừng đi, ta muốn ngủ một lát, nàng để cho ta ôm nàng ngủ một chút".

Ta không nghe được tiếng nàng đáp lại, nhưng một cái tay nhỏ bé đã đặt lên trán của ta. Ta hốt hoảng, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy rất bình an. Sau khi được sống lại, ta không cần mũi nhọn nghiêng nước nghiêng thành, hay một nữ nhân dịu dàng mê hoặc lòng người, mà chỉ cần giống như bây giờ là đủ, im lặng cho ta ôm vào lòng, làm chỗ dựa cho ta, cho ta một nơi ấm áp nhất trên thế gian này. Tất cả đều không quan trọng, chỉ cần A Nam luôn bên ta.

Ta ngủ, ngủ rất ngon, không biết mình đã ngủ bao lâu. Nhưng ta biết, lúc ta ngủ, A Nam luôn ở bên người ta, ta ôm nàng, thỉnh thoảng nghe được nàng thì thầm nói chuyện ở bên tai ta, tuy rằng chỉ là cách xưng hô xa lạ: Hoàng Thượng, nhưng nàng vẫn không bỏ đi.

Ta ngủ rất say.

Khi tỉnh giấc, ta cảm thấy cả người vô lực. Ta không mở mắt, để cảm thụ được bản thân mình vẫn còn sống. Ta cảm nhận được mình đang nằm sát cạnh giường, tay chân mở ra, giống như đã trải qua một cuộc hành trình dài, thật vất vả mới đi tới đích, lại giống như trải qua một hồi ác chiến, cuối cùng nằm vật xuống đất, hưởng thụ thắng lợi của chính mình.

Nhất định ta đã mất rất nhiều sức, mỗi phần trên thân thể đều cảm thấy rã rời mệt mỏi. Ta có thể cảm nhận được không khí chung quanh có mùi lạ, là mùi trên người ta phát ra, vị nóng hừng hực cùng vị thuốc đắng ngắt.

Nhưng nhiệt độ cơ thể ta đã hạ xuống, không còn cái loại cảm giác nóng như thiêu như đốt. Trừ bỏ mệt mỏi, thì không còn gì khác.

"A Nam", ngay cả mắt ta cũng chưa mở, trước tiên ta thử gọi một tiếng.

"Ồ đây", quả nhiên, ngay lập tức ta nghe được tiếng đáp lại.

Khỏe miệng của ta không tự giác nhếch lên, tiểu nha đầu này quả nhiên vẫn còn ở đây không rời đi. Ta chờ một tiếng kêu kinh hi của nàng: "Hoàng Thượng, người đã tỉnh!". Chờ nghe thanh âm uyển chuyển biểu đạt tình yêu cùng lo lắng của nàng. Thậm chí ta còn chờ mong, nàng có thể ôm ta, dúi đầu vào trong lòng ta, tựa như lúc ta còn phát bệnh. Tốt hơn nữa là nàng có thể cho ta một nụ hôn mềm mại.

Nhưng cái gì cũng không có.

"Hoàng Thượng, người hiện tại muốn ăn hay là muốn...a? Như Ý, người còn không mau đem hồ tử (cái này chắc là cái bồ ak) vào!", đúng là tiếng rống của sư tử Hà Đông.

Tình huống không đúng, rốt cuộc là không đúng chỗ nào thì ta không thể nói rõ. Ta không thể không mở mắt ta, trước tiên ta nhìn thấy gương mặt lo sợ lẫn nghi hoặc của Như Ý. "Uống nhiều nước như vậy, hẳn là có nước tiểu", Như Ý nhìn chằm chằm cơ thể của ta, tìm tòi nghiên cứu nói.

Ánh mắt ta chuyển qua tay hắn, quả nhiên trên tay hắn mang theo một cái hồ tử, nhìn ta như hồ rình mồi, "Sở tu dung, nương nương không phải nói Hoàng Thượng có nước tiểu thì tốt rồi sao?"

Hắn vừa nói lời này, ta mới cảm thấy phía dưới trường đau khó chịu, nhất thời không tìm được giọng, kêu to: "Như Ý, nhanh!". Phía dưới lúc này đúng là thập phần khó nhịn, hơn nữa dường như sắp không chịu nổi, đã như vậy mà lúc này ta còn nghĩ đến những chuyện không đứng đắn.

Như Ý không biết ta đang nghĩ gì, lúc này biểu tình của hắn rất vui sướng, "Nương nương người thật là chu đáo!"

A Nam đã sớm xoay lưng lại, không nhìn ta. Ta nghĩ đến hành động tối hôm qua của mình, khó tránh khỏi cười thầm trong lòng.

Sau khi hoàn toàn phóng thích ra ngoài, một chút độc nóng còn tích tụ trong cơ thể ta cũng đã tiêu tán hết. Lúc này, ta mới thật sự thanh tỉnh. Có thể hoàn toàn cảm thụ được cảm giác chân thật khi còn sống.

"A Nam, nóng", ta cố ý nói.

"Không thể nào. Đã uống thuốc rồi, sao lại còn nóng?", nàng khó hiểu phản bác.

Ta muốn nói, cho ta ôm nàng một cái thì sẽ hết không. Nhưng lại nghe thấy tiếng nàng thì thầm nói với chính mình, "Chắc là đói rồi?". Sau đó một thanh âm tự cho là thông minh vang lên, "Hoàng Thượng nhất định là đói bụng. Hiện tại, Hoàng Thượng muốn ăn gì? Thiếp đã cho người nấu ít cháo, Hoàng Thượng có muốn ăn một chút hay không?"

Ta quả thật cảm thấy đói bụng, vì thế gật đầu. Hường thụ sự chiều cố của người khác chuyện khoái hoạt nhất, nhất là sự chiều cố của tiểu nha đầu này người rất hiếm khi tự động đi chăm sóc, hỏi han ân cần người khác. Thật sự là dịp hiếm có nên ta chân chính hưởng thụ cho tốt. Đến bây giờ, nàng cũng chưa bao giờ chủ động thân thiết với ta, ta khó chịu hay không, nàng cũng không tỏ vẻ lo lắng cho ta.

Người chỉ chuyên tâm làm việc, không khoe mẽ lấy lòng ai - A Nam, hiện tại lại lo lắng cho ta, chăm sóc ta như vậy, ta nên tận dụng tốt cơ hội này.

"Đôi một cái thìa lớn hơn lại đây", ta nghe thấy A Nam nói, "Thìa nhỏ như vậy thì làm được gì? Một chén cháo ăn không được bao nhiêu thì đã nguội lạnh rồi, Hoàng Thượng miệng lớn, đôi cái lớn có thể ăn nhanh hơn".

Ta không thể không tròn mắt nhìn A Nam, ta thấy A Nam một tay bưng bát, một tay cầm thìa, chỉ có hàng chân mày nhăn lại biểu thị bất mãn của nàng với cái thìa nhỏ kia. Đúng là cái thìa này có hơi nhỏ, còn không to bằng ngón tay cái của ta. Nhưng là...

"Miệng trăm rất lớn sao?", ta chất vấn nàng.

"Lớn", tiểu nha đầu không biết sống chết này, không suy nghĩ liền thốt ra, "Bọn họ không được việc gì cả, cháo mức cũng ít, Hoàng Thượng chỉ cần một ngụm là ăn hết rồi". Nói xong, nàng trực tiếp cầm chén cháo đưa tới bên miệng ta, khoa tay múa chân, "Hoàng Thượng uống bát cháo này trước đi, thiếp lập tức gọi người đưa lên chén nữa".

Ta chết đứng, nhìn chăm chăm vào mặt nàng, nhìn đi nhìn lại, tiểu nha đầu này sắc mặt không tốt lắm, dưới mắt có quầng thâm nhạt. Ước chừng là bị ta ép buộc một buổi tối. Nhưng tinh thần nàng cũng không tệ lắm, tuy đôi mắt hơi đỏ nhưng vẫn sáng ngời. Lời nàng nói cũng không giống như đang nói giỡn mà cũng chưa bao giờ ta thấy nàng nói giỡn.

Nếu lúc này ta há miệng ra, ta dám chắc nàng thật sự sẽ cầm chén cháo trực tiếp đổ vào miệng ta! Chứng minh miệng của ta đủ rộng.

Ta nhếch môi không cho nàng thực hiện được ý đồ.

Lúc này, nàng đang mặc cung trang màu xám, ống tay áo rộng thùng thình, che đi làn da trắng trẻo, tinh tế, mát lạnh. Ta nhìn bộ cung trang tầng tầng lớp lớp, phức tạp mà nàng đang mặc trước mắt, trong đầu lại nhìn không được nhớ đến thân thể nho nhỏ trong lòng ta đêm hôm trước, cách lớp tơ lụa mỏng manh, da thịt kề nhau, hơn nữa là cảm giác mát lạnh, trong trẻo, nàng lặng im tùy ý để ta ôm trong lòng. Ta dán sát vào nàng, cọ vào người nàng, tham lam hấp thu cảm giác mát lạnh trên người nàng, thật là tốt.

Lúc này khi ta nhìn A Nam, một chút cũng không nhìn ra sự nhu thuận của đêm hôm qua. Như Ý đưa đến cái thìa lớn hơn một chút, nàng cầm lấy, ngồi xuống ở đầu giường ta, nàng nhìn miệng của ta, không nhanh không chậm nói, "Há miệng!"

Đột nhiên ta phát hiện, căn bản nàng không phải là người sẽ đi chiều cố người khác.

Miệng của ta mới mở, một thìa cháo liền đưa nhanh vào miệng ta. Ta còn chưa kịp nuốt, thìa tiếp theo lại đến trên môi của ta.

A Nam còn luôn miệng nhắc nhở: "Uống nhanh, uống xong Hoàng Thượng mới có khí lực xử lý chuyện của Cửu... Triệu công tử".

Ta sững sờ, nhớ tới ta còn có chính sự phải xử lý. Vẫn còn định hỏi nàng một chút. Nhưng ta không có cơ hội, căn bản A Nam không tha cho cái miệng của ta, nàng lấy tốc độ nhanh nhất dứt ta ăn hết chén cháo, còn bày ra tư thế đồ trẻ nhỏ ăn cơm, "Ngoan, ăn cơm nhanh nào", ánh mắt không cho phép từ chối.

Ăn xong một chén cháo, ta đã bị nàng ép thở không ra hơi.

A Nam cũng thở hắt hắt một hơi, giống như còn mệt hơn so với ta.

Nàng cầm chén đưa cho Như Ý, "Lấy thêm một chén nữa".

"Trăm ngủ bao lâu rồi?", ta lập tức hỏi, chuyển hướng sự chú ý của nàng.

Ta cảm thấy sau khi tỉnh lại, bản thân lại hoàn toàn bị vây trong một trạng thái vô cùng hỗn loạn. Không có tri kỷ an ủi, hỏi han vài câu như: "Hoàng Thượng, rốt cục người cũng tỉnh", "Hoàng Thượng có nghe thấy gì không?", "Hoàng Thượng cảm thấy như thế nào?"

Cũng không có ngọt ngào thổ lộ: "Hoàng Thượng, thiếp rất sợ hãi", "Hoàng Thượng, thiếp lo lắng gần chết", "Hoàng Thượng..."

Ta biết hết thấy nữ nhân đều nhu tình mật ý, nhưng A Nam sẽ không làm thế. Sự quan tâm của A Nam thể hiện qua chuyện ăn uống ngủ nghỉ, những việc rất bình thường nhưng trực tiếp sáng khoái, có hiệu quả tức thì.

A Nam suy nghĩ một chút, còn rất nghiêm túc thật sự trả lời ta, "Hoàng Thượng đã ngủ một ngày một đêm", sau đó lại bồi tiếp một câu, "Hoàng Thượng, Triệu công tử..."

Ta chậm rãi nhắm mắt lại, "Ta mệt lắm", ngăn không cho nàng nói tiếp. Ta thật sự có chút mệt mỏi, vừa tỉnh lại đã bị A Nam ép buộc một phen, có thể không mệt sao? Nhưng loại mệt này cũng thực là thư thái. Ta đã trải qua một lần hư tình giả ý, không bao giờ muốn lừa gạt này nọ nữa.

Chính là, hiện tại ta quả thật không khí lực xử lý chuyện của Lão Cửu.

A Nam không dám nói thêm nữa, nàng không tiếng động ngồi ở bên giường ta, giống như không nói chính sự, thì nàng cũng không có đề tài nào nói với ta nữa.

"A Nam", ta thì thảo nói.

"A?", A Nam kinh ngạc một tiếng.

"Ta không muốn ăn cháo nữa".

"Được, vậy Hoàng Thượng muốn ăn cái gì?"

"A Nam, như tối hôm qua cũng rất tốt".

"Cái gì?"

"Không có hài tử cũng không sao".

"..."

"Ta thích".

"..."

"Thích nàng, A Nam".

"..."

Ta lại ngủ. Trong lúc mơ mơ màng màng, ta cảm thấy mình đã nói cái gì đó rất quan trọng nhưng lại không nhớ được, cái loại cảm giác không xác định được, không nắm chắc được, một lần lại một lần ập đến trong lòng ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Cung thư

Ta có cảm giác mình ngủ rất sâu. Lúc tỉnh lại, ta cảm thấy tốt hơn nhiều, ít nhất, A Nam giúp ta rửa mặt, lau tay, thay quần áo, nên ta có thể nghỉ ngơi thêm chút lát.

A Nam lại chiều cô ta uống thuốc, ăn cháo. Động tác của nàng nhanh nhẹn, thuần thục, ta cảm thấy hơi bị ép buộc nhưng không sao có ép buộc nữa ta cũng vui vẻ chấp nhận. Ta còn hơi mệt, nhưng không muốn ngủ tiếp, vì thế, để bọn họ đỡ ta ngồi dậy dựa vào đầu giường.

A Nam mở cửa sổ để thông gió, ta thừa dịp này, duỗi thân thể cứng đờ, nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này vào đêm đã buông xuống, trăng tỏa ra ánh sáng nhu hòa mềm mại, dường như muốn bao bọc mọi sinh vật trên thế gian, nhưng lại không nhìn thấy một ngôi sao nào xung quanh nó. Cây quế trong vườn tỏa hương thơm mát, vài bông hoa hé nở khoe sắc trong đêm tối. Ánh trăng cô đơn, tỏa sáng tinh quang lẩn áp vạn vật. Trời sinh là chúa tể duy nhất trong bóng đêm.

A Nam luôn nhìn ta, ta làm bộ như không thấy. Ta trải qua trận bệnh này, tiểu nha đầu cũng tiêu tụy đi không ít, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhìn không có chút tinh thần nào.

Nhưng hiện tại, tinh thần của ta lại rất tốt. Thanh tỉnh lại, còn rất nhiều chuyện tình đang chờ ta ở phía trước. Ta có rất nhiều điều muốn nói với A Nam, ta muốn nàng mãi mãi ở bên ta, bình yên như lúc này, không cần vinh hoa phú quý, chỉ cần hai người sống bên nhau đến đầu bạc răng long. Nhưng lí trí nói cho ta biết, ta vẫn là một đế vương, là một đế vương đang đối mặt với khốn cảnh.

Ta thu hồi ánh mắt, nhìn A Nam, chờ nàng nói ra lời nàng muốn nói.

Nàng lập tức hiểu được, "Đã bắt được vị Triệu công tử kia, hiện tại hắn đang ở trong một gian phòng ở phủ nha, người của Hoàng Thượng đang canh giữ, chờ Hoàng Thượng định đoạt", A Nam nói. Nói xong lập tức cắn môi.

Ta gật gù đầu, tiếp tục chờ câu sau. Ta xử lý Lão Cửu như thế nào là chuyện của ta, chuyện mà A Nam muốn nói tuyệt đối không phải chuyện này.

"Thiếp... Thiếp ngày hôm qua... Ngày hôm qua thật là có dùng một chút độc... Nhưng thật sự chỉ dùng có một chút! Hơn nữa, thiếp tuyệt đối không hạ độc Hoàng Thượng. Câu hôn trong cơ thể Hoàng Thượng không phải thiếp hạ! Thật sự không phải thiếp hạ!", A Nam mở to mắt nhìn ta.

"Trăm biết!", ta thấy tiểu nha đầu này có chút sợ hãi, liền an ủi nàng. Hôm qua, tự nhiên ta ngất xỉu, A Nam đương nhiên phải nghĩ biện pháp cứu ta, nàng biết ta trúng câu hồn cũng không có gì kỳ quái.

"Như Ý đã đưa cho thiếp nhìn đơn thuốc mà Hoàng Thượng đang dùng... Lần này, thiếp dựa vào phương thuốc kia nhưng có thay đổi một số dược liệu, hẳn là có chút hiệu quả. Nếu Hoàng Thượng lo lắng, thì dùng phương thuốc cũ cũng không sao", A Nam thử hỏi ta.

"Cứ theo phương thuốc của nàng mà làm", ta nói. Kỳ thật đến lúc này, ta cũng không có lựa chọn nào khác.

"Hoàng Thượng hẳn là ở trong cung đã trúng...", A Nam tiếp tục nói, ánh mắt cẩn thận nhìn trộm ta, lộ ra vẻ giảo hoạt. Đại khái là nàng muốn tiến thêm một bước để tìm hiểu thêm chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng điểm này, ta không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, việc này liên lụy đến nhiều người, ta cũng không muốn có thêm bất kì tham dự vào mớ hỗn loạn này nữa. Cho dù có là A Nam đi chăng nữa, việc không nên biết thì tốt nhất vẫn không nên dính vào. Việc này cũng giống như mặt trăng và mặt trời, chúng không thể xuất hiện cùng một lúc.

"Chuyện xảy ra ở Kim Lăng, sau khi hồi cung, nàng hãy quên hết đi", ta nói thẳng.

A Nam sùng sốt, nhưng giây tiếp theo liền cúi đầu, rũ mắt xuống, "Dạ!".

Ta trầm mặc trong chốc lát, "Nàng có biết họ Triệu kia là loại người nào không?"

A Nam gật gật đầu. Ngừng một chút, lại nhanh chóng bỏ sung, "Thiếp sẽ không nói ra".

Ta nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới nói, "Việc này không lừa được người khác". Trong lòng ta biết rõ, chuyện xảy ra ngày hôm qua âm ỉ như vậy, lúc này, chỉ sợ những người luôn ẩn núp ở đây đã gấp rút truyền tin về Lạc Kinh.

A Nam có chút bất an, "Chuyện đó..."

"Trẫm sẽ sắp xếp thả bọn người Vũ Hiếu Giai ra", ta nói đơn giản.

Vừa nghe ta nói như vậy, A Nam rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, đây là chuyện nàng quan tâm nhất. Còn những chuyện khác đối với A Nam mà nói chỉ là thứ yếu, ngay cả chuyện của Nguyên Quân Diệu ta – phu quân của nàng cũng vậy, nàng phân biệt rất rõ ràng. "Tạ ơn Hoàng Thượng", nàng nói, còn thật sự quý xuống đất, hướng ta dập đầu một cái. Ta có chút xấu hổ, chuyện này vốn là chuyện mà ta phải làm, lại dựa vào cái gì chịu sự hậu tạ của nàng? Nhưng ta cũng không thể biểu hiện sự áy náy của ta ra ngoài, dù sao ta cũng là bậc đế vương, có một số việc, cũng là bất đắc dĩ.

A Nam còn do dự, dường như vẫn chưa nói hết suy nghĩ của mình. Nhưng do dự thật lâu, nàng cũng chỉ nói một câu, "Hiện tại Hoàng Thượng có muốn ăn cái gì không?"

Xác thực ta rất đói bụng, từ ngày hôm qua đến bây giờ, tổng cộng ta chỉ ăn có một chén cháo. Vì thế, ta kêu A Nam truyền lệnh xuống. Đồng thời cũng để nàng đi nghỉ ngơi.

Điều nàng muốn nói, kỳ thật trong lòng ta đã biết, nhưng nếu nàng không mở miệng, ta cũng thuận theo nàng giả bộ không biết gì hết. Hiện tại đầu óc ta thập phần thanh tỉnh, cẩn thận nhớ lại, xâu chuỗi tất cả những chuyện đã xảy ra.

Sau chuyện này, ta biết được một điều, khi hành sự, không lúc nào là A Nam không dùng độc. Cây tram hoa nàng ném trong nước, hay viên trân châu Nam Hải được nàng trả về, hoặc thậm chí ở những nơi mà ta không tưởng tượng được, đều bị A Nam động tay động chân qua. Ta còn nhớ rõ, trước khi rơi xuống nước, ta thấy mặt Cửu đệ trắng bệch, khó nhọc thở hỗn hển. Khi đó, ngay cả Cửu đệ cũng đã biết mình bị A Nam tính kế.

A Nam đúng là người không chừa bất cứ thủ đoạn nào!

Điều làm ta thực sự vui mừng là, nàng không trực tiếp hạ độc lấy mạng người khác. Lúc nào cũng để cho người ta một con đường sống.

A Nam kính cẩn rời đi, ta thấy nàng cũng mệt mỏi, nhìn nàng đút cháo cho ta, không những ta ăn không tiêu, mà nàng cũng mệt mỏi. Dù sao A Nam cũng là công chúa tôn quý, kẻ hầu người hạ, làm những chuyện này, quả thật rất miễn cưỡng nàng.

Nàng có thể ở bên ta nguyên một đêm như vậy, dùng thân thể của chính mình hạ hạ nhiệt cho ta, ta đã cảm thấy rất mỹ mãn.

Lần này, Như Ý đến hầu hạ ta, ta cảm thấy thoải mái hơn.

"Hiện tại, Tạ Tử Nam cùng Đặng Văn đang làm gì?", ta một bên chậm rãi dùng bữa ở trên giường, một bên hỏi Như Ý.

"Tạ đại nhân và Đặng tòng quân đều ở bên ngoài, chờ Hoàng Thượng truyền gọi".

Ta gật gật đầu, cứ để cho bọn họ chờ đi. Lúc này, ta cũng không muốn gặp bọn họ.

"Vị Triệu công tử kia đâu?", ta hỏi Như Ý.

Như Ý cung kính đáp, "Vị triệu công tử kia đang bị canh giữ, vẫn ăn ngủ rất tốt".

"Hắn có hỏi tới trẫm không?"

"Nô tài không biết. Hắn là không ai nói chuyện với hắn".

"Tạ Tử Nam cùng Đặng Vân đâu? Bọn họ cũng không cùng Triệu công tử nói chuyện sao?"

"Không có, Triệu công tử vẫn bị cấm quân canh giữ".

Ta rất hài lòng, như vậy việc này liền dễ dàng đi rất nhiều.

"Trình sát trẫm phái đi đã trở về chưa?", ta lại hỏi.

"Đã trở về chờ lệnh của Hoàng Thượng".

"Truyền!"

Mới nói mấy câu mà ta cảm thấy mệt chết đi được, kỳ thật bệnh nặng mới khỏi, ta nên nghỉ ngơi thêm. Nhưng lúc này, nhiều chuyện liên tiếp ập tới như vậy, ta không thể không lên tinh thần để ứng phó. Ta cùng với trình sát nói chuyện thật lâu. Đợi bọn hắn đi rồi, lại cùng nói chuyện với thân vệ của ta.

Bàn chuyện một lúc lâu, bắt tri bắt giác, ánh ban mai đã ló dạng ở chân trời.

Như Ý ta có chút đau lòng, hắn vẫn đứng ở góc phòng nơi sáng sủa, lúc này, thấy ta sắp xếp xong mọi chuyện, hắn tiến lên rút cái gối ta đang dựa vào, đặt xuống giường muốn để ta ngủ tiếp một lát.

"Chờ một chút!", ta ngăn hắn lại, "Đi lấy nước lạnh đến đây lau mặt cho trẫm, rồi gọi thị vệ đưa Triệu công tử kia đến gặp trẫm".

Ta vừa nói xong, Như Ý sợ hãi kêu, "Hoàng Thượng, người!"

"Theo ta phân phó mà làm!", ta ra lệnh cho hắn.

Ta không thể để cho lão Cửu đợi lâu, hắn là người cực kỳ thông minh, một khi để cho hắn đoán được tình trạng của ta bây giờ, chỉ sợ hắn lại nghĩ ra được chiêu gì đó đối phó với ta nữa. Lần này, hắn thật sự nổi tâm muốn giết ta, ngay từ đầu đã chuẩn bị thích khách ở đây chờ ta. A Nam cùng Tạ Tử Nam không gat ta. Lão Cửu thật muốn giết ta!

Ta để thị vệ đưa lão Cửu đến gian ngoài trong sảnh, cho bọn họ tìm một cái trường tháp đặt ở chính giữa đại sảnh. Ta ăn mặc chỉnh tề, dùng nước lạnh lau mặt. Sau đó làm bộ dáng thanh thản dựa vào trên tháp đài. Trong tay còn cầm một quyển sách. Chờ Cửu đệ bước vào.

Kỳ thật, lúc này ta lại bắt đầu chảy mồ hôi, nhưng ở trước mặt Cửu đệ, vô luận như thế nào, ta không thể để cho hắn nhìn ra manh mối.

Cửu đệ ngáp một cái, ung dung đi qua cửa.

"Tứ ca, sao lại muốn gặp đệ gấp như vậy, huynh không biết lúc này là lúc người ta ngủ ngon nhất sao?", bộ dáng của Cửu đệ vẫn như hồi trước, chưa bao giờ hắn cung kính khi thấy ta. Hắn căn bản khinh thường ta, lúc này vẫn là như vậy.

Ta cười, "Nhưng ta một đêm không ngủ, vẫn nghĩ tới Cửu đệ", ta cảm thấy bộ dáng của ta nhất định không có tinh thần, nên lấy cớ này, qua loa tắc trách.

Lúc này, lão Cửu đang đứng giữa phòng, chấp hai tay sau lưng, cùng ta giằng co, bộ quần áo trắng lúc này có chút bẩn, nhưng không ảnh hưởng đến phong độ tự đắc của hắn. "Tiểu yêu nữ kia đâu rồi? Sao nàng ta không ở cùng người?"

Ta cố gắng cười, "Chỉ là nữ nhân thôi!"

"Cũng đúng", Cửu đệ cũng cười, "Nữ nhân phải ngủ đủ giấc mới giữ được sắc đẹp, không thể so với tứ ca một đêm không ngủ. Nhưng ta cũng không nghĩ tới, thì ra Nam Hương công chúa lại là một mỹ nhân. Năm ấy trên yến hội, là ta không có mắt, không công buông tha cho nàng. Không thể so với tứ ca, ánh mắt sắc bén, sáng như đuốc, giỏi nhất là xem tướng nữ nhân".

Ta cười gượng một tiếng, mắt ta cũng không sáng như thế, trên thực tế, đã hai lần ta nhìn lầm nữ nhân rồi. Vô luận là Phùng Yên Nhi, hay là A Nam, tất cả ta đều xem nhìn nhầm.

"Ta nhớ rõ năm đó lão Cửu cũng không cùng ta tranh giành nữ nhân". Ta nghĩ đến Lí Dật, tự nhiên cũng nghĩ đến Phùng Yên Nhi, lão Cửu làm sao quen biết Lí Dật? Năm đó, hắn cũng từng theo đuổi Phùng Yên Nhi, khi đó hắn có quan hệ gì với Phùng gia, hiện tại thì thế nào? Vì sao Phùng gia gả Phùng Yên Nhi cho ta, mà không phải gả cho Cửu đệ, người có khả năng lớn chạm tay vào ngôi vị?

"Làm sao ta tranh giành được với tứ ca! Cái gì ta cũng tranh không lại với tứ ca, không thể không cam bái hạ phong".

"Có thể nhận thua là tốt rồi", ta nói, "Nếu Cửu đệ nhận thua, hiện tại, ta có thể cho người tiếp tục làm một phiên vương tiêu điều tự tại". Nếu A Nam

nghe được những lời ta nói lúc này, nhất định sẽ rất chấn động. Nhưng trong lòng ta lại thực sự có ý này. Về phần vì sao, ta cũng không nói cho bất luận kẻ nào biết.

"Phải không?", lão Cửu cũng không tin lời ta nói, "Tứ ca muốn ta nhận thua như thế nào?"

"Giao người chủ mưu chân chính ở Kim Lăng ra", hai tay ta cố ý để trên quyền sách, giả bộ nhìn thoáng qua, "Sau đó người tự động trở về đất phong".

Lão Cửu lập tức cười ha ha, "Tứ ca không phải là người hồ đồ chứ, ta tự ý rời đất phong đến Kim Lăng là không đúng, nhưng ta cũng chỉ rời đất phong mà thôi. Việc này lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, nhưng không phải là tội chết, tứ ca không thể cứ như vậy mà nghi ngờ ta có ý đồ bất chính chứ!? Tứ ca, đừng nói là ngày hôm qua người tưởng ta mưu hại người chứ, bất quá ở sông Tần Hoài, ta chỉ trêu đùa một chút. Làm sao có thể giết người hành thích chứ? Thậm chí ngay cả một bước ta cũng chưa bước lên thuyền của người, thì đã bị người công kích. Chuyện ngày hôm qua có vô số người nhìn thấy. Ta bị các người đánh cho liều mạng cầu xin tha thứ. Lại nói tứ ca người cùng sủng phi của người, lại giả làm kỹ gia, không phải là muốn hãm hại Cửu đệ của người chứ?"

Ta nhìn lão Cửu, tuyệt đối không kinh ngạc sự vô sỉ của hắn. Hắn đã sớm suy nghĩ tốt đường lui cho mình. Muốn cùng ta cò kè mặc cả.

Ta lắc đầu, "Cửu đệ sợ là nghĩ sai rồi, ngày hôm qua ta không ở trên thuyền, cũng không gặp người trên thuyền của người nào. Ta chỉ biết, Cửu đệ tới Kim Lăng, liên can đến việc những nhân vật có danh tiếng ở Ngụy Sở trước đây làm phản bị bắt nhốt. Cửu đệ là Hiền vương phong lưu, thiên hạ đều biết, chỉ nghe đàn ca múa. Nhất thời hồ đồ làm sai. Mà chủ mưu việc này là Quý Khang, hắn bắt những người có danh tiếng, là vì muốn dụ hoặc Cửu đệ".

Lão Cửu ngẩn người một chút. Một hồi lâu không biết ta đang nói cái gì.

Ta không để ý tới hắn, phát tay bảo thủ hạ đưa cung thư đến cho Cửu đệ điểm chỉ đồng ý, "Người gây chuyện lớn như vậy, Cửu đệ người cũng quá hồ đồ đi", ta nói, "Nhưng ta niệm tình người là đệ đệ của ta, ta có thể tha cho người tội chết".

Lúc này biểu tình trên mặt Cửu đệ không nhìn ra là kinh là hãi, hay là bi. Ta đã có chút khinh thường hắn, còn tưởng rằng hắn có bao nhiêu thông minh, lúc này xem ra hắn cũng chỉ có vậy thôi. Tiểu thông minh không thể so với đại trí tuệ. Hắn cũng chỉ là một phiên vương, thân đệ đệ của ta, hắn cũng chưa gây ra việc gì quá đáng, xác thực ta không có cách nào giết hắn. Nhưng ta cũng không tính tự tay giết hắn, muốn hắn chết kỳ thật rất dễ dàng, hắn lại không có mấy chục vạn đại quân trong tay, không có hổ phù điều động binh mã. Nếu ta muốn giết hắn, còn không phải dễ như trở bàn tay. Hắn thật sự nghĩ chỉ cần phái vài thích khách thì có thể thay đổi thiên hạ?

Thị vệ mang Cửu đệ đi, bây giờ ta mới cảm thấy thật sự mệt mỏi. Ta bị bệnh vốn đã suy nhược, lại phải ứng phó với Cửu đệ, cảm thấy hoàn toàn chống đỡ hết nổi. Ta gọi Như Ý lại, "Thay quần áo cho ta, áo trong đã ẩm ướt hết rồi", ta thấp giọng nói

Như Ý nhìn ra ta không ổn, liền gọi người đến đỡ ta lên giường, "Nô tài đi gọi Sở tu dung đến", hắn hoang mang, rối loạn, khẩn trương nói.

"Không cần", ta thờ hờn hển, lại cảm thấy trong thân thể xông lên một luồng khí nóng. "Sở tu dung bồi dưỡng cả đêm, hôm nay để cho nàng ấy nghỉ ngơi thật tốt đi", ta nói, để cho bọn họ coi xiêm y đã ướt đầm ra. "Trẫm mặc áo lót được rồi, nằm trên giường sẽ không nóng nữa".

Như Ý tuy rằng lo lắng, nhưng nghe ta nói như vậy, hắn không thể không tuân theo, "Dạ!", hắn lên tiếng, nghĩ nghĩ, nhân tình lại sáng lên, "Cũng may chưa vứt bỏ cái Sở tu dung làm ra, Hoàng Thượng nếu lại nóng, không bằng lại dùng nó để hạ nhiệt". Nói xong, hắn đi ra phía sau giường lấy cái gì đó đến, vừa nhìn thấy, ta đứng là chấn động. "Tiểu yêu nữ đáng chết, ta lại bị nàng lừa!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

A Nam cung kính đến trước mặt ta. Bộ dáng khi nàng tiến vào, có chút khấn trương, hơn nữa sắc mặt càng ngày càng không tốt. Điều này có phải chứng minh, tiểu nha đầu này cũng biết mình làm sai chuyện gì ư? Ta đã đổi lại một bộ y phục khác, ngồi nghiêm chỉnh ở mép giường, cầm trong tay vật Như Ý đưa cho ta, tận lực không để tay mình phát run, "Đây là cái gì?!", ta hỏi.

Đúng là khó xử, trong lòng ta vừa tức vừa buồn cười, lại còn nhìn tiểu nha đầu trước mặt giả bộ rụt rè nữa.

A Nam nhìn nhìn rồi trả lời, "Đó là túi da heo," khẩu khí của nàng thập phần thoải mái, "Vốn dùng để đựng rượu. Nếu dùng da trâu làm thì có thể đựng com được nữa, cái này là dùng da heo để làm. Da heo mềm mại hơn và thoát nhiệt cũng tốt hơn. Hôm qua, thiếp thấy cả người Hoàng Thượng nóng lên, không thể ngủ ngon, đã nghĩ phải làm sao để cho Hoàng Thượng hạ nhiệt. Sau đó nghĩ tới cái này, bên trong bỏ nước lạnh vào, ôm vào người có thể hạ nhiệt rất nhanh".

Tốt cho một cái "mềm mại hơn"! Ta có chút khó thở, nói không ra lời. Cái này, chỉ cần không phải là người mù thì có thể nhìn ra được, là nguyên một bộ da của con heo. Đặc chế tốt, che đi mấy lỗ hồng sau đó may thành túi da. Ta ôm cái này ngủ suốt một đêm, lại còn tưởng được ôm A Nam ngủ.

Nhưng A Nam lại bày ra một bộ dáng đúng lý hợp tình, một chút nàng cũng không cảm thấy để cho ta ôm một cái túi da heo ngu thực không bình thường sao?

"Có phải Hoàng Thượng không thích da heo không?", A Nam giả hoạt thử thăm dò.

Nàng lại còn nói! Ta hoài nghi tiểu nha đầu này đã đoán được cái gì đó. Tính cách A Nam chính trực, nghĩ gì nói đó, nhưng lại đầy một bụng phúc hắc.

"Mau ném thứ này đi!", ta vẫy vẫy tay, tận lực khắc chế sự tức giận của mình.

"Nhưng tôi hôm qua, nô tài thấy Hoàng Thượng ôm nó ngủ rất ngon", thế nhưng dường như Như Ý lại có chút luyến tiếc. "Hoàng Thượng để nó lại hạ nhiệt đi!".

A Nam giống như đã nhìn ra cái gì đó, nàng có chút do dự hỏi, "Sao sắc mặt Hoàng Thượng lại kém như thế? So với lúc trước còn kém hơn nữa!"

Lời vừa nói ra, Như Ý nhin không được, hần thê nhưng lại hướng A Nam cáo trạng, "Sở Tu nghi không biết, Hoàng Thượng lại một đêm không ngủ".

Thế này, A Nam mới chấn động, "Hoàng Thượng bây giờ thân thể của người..." Nàng tiến lên, định bắt mạch cho ta, tay nàng mới duỗi ra, đã bị ta bắt lấy. Lúc này, mặc dù ta đang bệnh, nhưng ý vào vóc người, đối phó với A Nam nhỏ bé vẫn chiếm ưu thế. Không chờ tiểu nha đầu có phản ứng, ta đã dùng sức, đem toàn bộ thân thể của nàng ôm vào trong lòng. Sau đó, ta nghiêng người, đem cả người nàng đặt ở trên giường, đè dưới thân của ta.

A Nam cúi đầu kêu một tiếng. Sau đó không nhúc nhích nhìn ta. Ánh mắt của nàng chột lóe, có chút tò mò.

Chỉ vài động tác đơn giản, đã làm cho ta thờ hồn hên. Ta thờ một hồi, quanh quẩn chung quanh ta và nàng. Xem nàng còn ghét bỏ ta không!

Lúc này, chắc hẳn là do bệnh tình nên vẻ mặt của ta rất khó coi, cả người toát ra mùi thuốc nồng đậm, khó ngửi, hơn nữa trên mặt là biểu tình cực kỳ hung ác.

Chúng ta cứ như vậy giằng co. Ta muốn nhìn, lúc này A Nam sẽ làm gì đây, là đẩy ra ta, hoặc là giả tình giả ý miễn cưỡng tiến vào trong lòng ta?

Một hồi lâu, con mắt A Nam lại bắt đầu chuyển động. Tròng mắt của nàng cứ như vậy nhìn hết một lượt, nhìn thoáng qua túi da trong tay Như Ý. Sau đó, ánh mắt chột lóe, dò xét thần sắc của ta lúc này.

Kế tiếp lại là động tác ta rất quen thuộc - cắn môi, tốt lắm, cái này là nàng đang hạ quyết tâm. Càng ngày ta càng hiểu nàng, biết từng thói quen nhỏ của nàng, nàng lừa không được ta!

Phản môi bắt đầu mở ra khép lại, "Vây, Hoàng Thượng, chúng ta cùng nhau ngủ đi"

Đây quả thực là tiếng sấm giữa trời quang. Lúc này người ngậy ngốc lại là ta.

Kỳ thật, theo ta tính toán, trước mắt ta vừa bắn lại vừa có mùi khó ngửi, vẫn là một bệnh nhân, là nữ nhân đại khái đều ghét bỏ. Cho dù là ở kiếp trước, ngay cả Phùng Yên Nhi, ước chừng cũng sai khiến người khác hầu hạ ta, chính mình ở trước mặt ta lại làm bộ hư tình giả ý. Ủy khuất uyển chuyển, lời ngon tiếng ngọt, những cái này ta đều lĩnh giáo hết rồi. Ta cho là hiện tại ta rất hiểu tâm tư của nữ nhân. Ta biết, với bộ dáng bệnh tật này của mình, nếu người không có chút tình cảm nào, tự nhiên sẽ tránh xa như bệnh dịch.

Ta với A Nam, dường như không có thân mật như vậy. Kỳ thật ta cũng không nên có yêu cầu gì đối với A Nam

Ta chậm rãi ngồi dậy, buông tiểu nha đầu này ra. Nàng rất thông minh, nhạy cảm, lúc này ước chừng hiểu được điều gì đã xảy ra, cho nên mới nói lời như vậy. Ta cũng không muốn miễn cưỡng người khác, người ta không muốn, làm sao ta có thể nhẫn tâm bắt người ta làm trái với lương tâm, nhất là đó lại là A Nam

Ta dịch qua nằm ở một bên, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp đang hỗn loạn. Ta thật sự quá mệt mỏi, cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa.

A Nam ngáp thật to một cái, "Không được! Thiếp muốn ngủ tiếp". Nàng bắt đầu cời áo ngoài. Sau đó ngông nghênh nằm lên giường của ta, nằm xuống bên người ta. Đầu kê đầu ta, gối chung một cái gối với ta.

Tâm của ta giật giật.

"Thiếp cũng buồn ngủ, bây giờ muốn ngủ một giấc thật ngon", nàng lại ngáp một cái. Thực tự nhiên để một bàn tay vào tay ta, "Thiếp biết ý tứ của Hoàng Thượng. Ở trên thuyền, Hoàng Thượng đã cứu A Nam một mạng. Hoàng Thượng muốn cái gì, A Nam cũng sẽ không cự tuyệt"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chân thành nhìn ta, biểu lộ rõ lòng của nàng.

Cuối cùng ta cũng không nói ra lời.

Đây là A Nam! Cảm giác ê ẩm trong lòng khuếch tán ra, ta mơ hồ thờ dốt. Nàng không cự tuyệt ta, chỉ vì nàng cảm thấy mang ơn ta, vì ta đã cứu nàng trên thuyền! Nhưng có phải nàng đã tính toán không rõ ràng không, nàng đã cứu ta bao nhiêu lần rồi? Ta rất muốn nói với A Nam, kỳ thật không giống như nàng nghĩ, ta cứu nàng cũng không phải muốn nàng nợ ta điều gì. Cũng không phải ta làm một chuyện cho nàng, nàng nhất định phải báo đáp ta.

Đúng là ta muốn nàng, Nhưng không phải như thế này.

Ta thờ dài một hơi. Xem ra ta còn cần cố gắng hơn nữa để A Nam có thể mở lòng với ta.

Ta ngủ một chút liền tỉnh dậy, thấy A Nam vẫn còn nằm ngủ bên cạnh ta. Ta nhìn nàng đang ngủ rất say, ta gỡ tay nàng đang nắm tay ta ra, mà nàng cũng không phát giác. Cũng may lần này, nàng thân nhiên ngủ bên người ta, thân mình hơi nghiêng sang trái một chút, không giống như lần trước, cuộn thành con tôm nằm trong góc giường. Việc này đủ để chứng minh, nàng đã chậm rãi quen ở cùng ta. Ta nghĩ ta nên kiên nhẫn hơn đối với A Nam, vì chung quy nàng cũng không giống với những nữ nhân khác.

Thừa lúc nàng ngủ, ta lặng lẽ hôn lên hai má của nàng, đây là do nàng nói nàng nợ ta, nhưng lần tới, nếu nàng còn như thế thì ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Ta rời giường muốn suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện.

Một đường từ Lạc Kinh đến Kim Lăng đã xảy ra rất nhiều sự việc. Ta phải cảm ơn A Nam đã cho ta cơ hội lần này, ở Kim Lăng bắt được Cửu đệ, với ta mà nói không còn gì tốt hơn, lấy cơ này để phân chia lại thế lực. Trong lúc đó, ta với nàng, vô luận như thế nào, thì ta vẫn nợ nàng rất nhiều.

Bỏ qua việc này, ta gọi người tuyên Tạ Tử Nam cùng Đặng Vân.

Trước tiên, ta kêu Tạ Tử Nam tiến vào. Không đợi hắn mở miệng, ta đã nói trước, "Tạ đại nhân! Ngày mai ngươi là có thể cho người thả những người bị oan trong ngục về nhà"

Tạ Tử Nam kinh ngạc nhìn ta, hình như là đang đoán có phải ta sinh bệnh nên đầu óc bị hỏng rồi. Ta đoán, đối với bệnh tình của ta, hắn cũng biết không ít. Trong lòng nhất định đang đoán xem trong hậu cung của ta đã xảy ra vấn đề gì.

"Hoàng Thượng tính lấy lý do gì để thả những người đó?", Tạ Tử Nam hỏi ta.

"Những người đó bị Quý Khang bắt tới đưa cho Trương Vương Nguyên Quân Triều để cho hắn tiêu khiển. Ngày hôm qua, Nguyên Quân Triều đã bị chúng ta bắt, hắn có thể chứng minh điều này. Quý Khang có quan hệ cá nhân với phiến vương, có ý đồ bất chính, việc này ngươi có thể viết vào bản tấu những tội trạng của hắn".

"Tội trạng?", Tạ Tử Nam dường như vẫn chưa hiểu rõ.

"Đúng, ngươi mau chóng đem tội trạng của Quý Khang liệt kê ra hết cho ta, càng tường tận càng tốt. Tỷ như hắn bày mưu dẫn Trương Vương đến Kim Lăng, tỷ như hắn cướp cái gì sam y mà bức tử mạng người. Còn những chuyện khác nữa, ngươi mau chóng liệt kê hết cho ta. Ta sẽ nhanh chóng hạ chiếu xử trảm".

Tạ Tử Nam sững sốt một hồi lâu mới lên tiếng, "Thần đã hiểu". Đến lúc này, hắn là hắn phải hoàn toàn hiểu được. Ta muốn giết Quý Khang, ta muốn từng chút chặt đứt cánh chim của Phùng gia. Chuyện hậu cung, cũng liên quan mật thiết đến chuyện triều chính. Tạ Tử Nam, là một kẻ dối trá, giả hoạt, khẳng định trong lòng hắn đều hiểu điều này.

Ta mượn việc cầu kết với phiến vương để hạ sát Quý Khang, ta muốn cho những phiến vương khác cùng Phùng gia biết, bọn họ có gan cầu kết thì cũng phải có mạng để thừa nhận kết cục.

"VẬY... Trương Vương thì làm sao bây giờ?", Tạ Tử Nam hỏi ta.

"Sẽ có người nói tới hắn, hắn đã không còn là Trương Vương mà chỉ là đại hầu". Đúng vậy, ta đã hạ chỉ biếm Lão Cửu thành hầu tước, đưa hắn đi đến vùng sa mạc phương Bắc, bão cát quanh năm. Hoàng đế, huynh trưởng ta vẫn còn rất rộng lượng, có Quý Khang là chủ mưu, để cho Quân Triều sống thêm hai năm. Đúng là tiện nghi cho hắn!

"Đúng rồi", ta tiếp tục nói, "Phản tặc phía nam vẫn bị trảm sau thu". Xem liếc mắt nhìn vẻ mặt không rõ của Tạ Tử Nam, "Ta nói là những người bị bắt cùng với Trương Vương. Ta đã nghĩ rồi, những người đó tất cả đều là tử tội, một người cũng không lưu".

Ta lại nghĩ tới Lí Dật, hiện tại người này không biết ở nơi nào. Chỉ cần ta kiểm soát các phiến vương và quyền thần trong tay, ta xem kìa Lí Dật còn có thể ẩn thân bên người ai được.

Lúc này, Tạ Tử Nam trở nên thập phần cung kính, hắn hướng ta làm thủ thế, "Hoàng Thượng anh minh".

Ta không anh minh, còn có rất nhiều việc không làm tốt. "Ngươi tra lại rõ ràng chuyện thu thuế ở Kim Lăng, sau đó trình lên cho trẫm xem", ta nói, "Bắt quá, việc này cũng không gấp, ngươi chậm rãi tra kỹ càng cho trẫm". Lần nam tuần này, ta đã xử lý cháu trai của Phùng Ký, làm hắn mất đi nanh vuốt hữu hiệu nhất, bước tiếp theo đến lượt nhi tử của hắn, Hộ bộ thị lang Phùng Tiến. Ta mặc niệm cho Phùng gia, một cánh chim nữa sắp gãy. Chẳng qua việc này, còn phải chờ thời cơ. Không thể nóng vội.

Tạ Tử Nam nhất nhất cung kính, "Thần lĩnh chỉ". Tiếp theo lại ngẩng đầu, nhìn sắc mặt của ta, "Hoàng Thượng cũng xin bảo trọng, thần sẽ làm hết sức mình, xin Hoàng Thượng hãy yên tâm". Xem chừng hắn cũng nhìn ra tình trạng của ta quả thật không tốt, tâm tình lại bất định, cho nên mới nói lời ấy. Ta xem, hiện tại cuối cùng hắn cũng có chút ý tứ thần phục, không giống lúc trước, vì nể mặt mũi A Nam mới làm cho có lệ.

"Tốt lắm, ngươi lui ra đi, tuyên Đặng Vân yết kiến", ta dựa vào ghế, trong lòng âm thầm có chút sốt ruột, trừ bỏ việc chính sự cùng Tạ Tử Nam, ta còn

có việc riêng muốn gặp Đặng Vân. Đúng vậy, ta đem chuyện của Lí Dật trở thành việc riêng của ta.

Không nghĩ tới, chữ "Tuyên" ta còn chưa nói xong, Tạ Tử Nam cũng chưa lui ra ngoài, Đặng Vân đã khấn cấp vọt vào.

Mới đi qua cửa, hần liền hướng ta hỏi một tràng, "Hoàng Thượng, A Nam nàng hiện tại thế nào? Độc của nàng đã giải hết chưa? Nàng không có việc gì chứ?"

Hần liền tiếp đặt một loạt câu hỏi, ta bị hỏi cũng choáng váng.

"Hoàng Thượng sao lại không quan tâm A Nam một chút nào!". Thiếu niên kia lại thay đổi sắc mặt, "A Nam trúng độc còn không phải là vì Hoàng Thượng, trong lòng Hoàng Thượng chẳng lẽ chỉ có đại nghiệp của người, mặc kệ A Nam sống chết ra sao?"

"A Nam..."

"Hoàng Thượng thật sự không biết!", Đặng Vân khấn trương, "A Nam bị thích khách chém một kiếm vào cánh tay, mà trên thân kiếm của thích khách kia có bôi câu hôn. Chảy ra từ miệng vết thương của A Nam toàn là máu đen! Hoàng Thượng người làm sao có thể không biết!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Ta thất tha thất thểu chạy vào phòng ngủ, chân như nhũn ra, bàn chân không thể vững vàng đạp trên mặt đất. A Nam vẫn đang ngủ, ta bỏ nhào vào bên giường, lặng lẽ ngắm nhìn nàng, dưới áo lót màu trắng, thân thể nàng thoát nhìn thập phần suy yếu. Đến lúc này ta mới để ý, A Nam ngủ cũng không yên ổn, mày của nàng đang nhíu lại. Nàng nhất định rất khó chịu.

Ta cẩn thận vén tay áo của nàng lên, cánh tay của nàng đã được băng bó cẩn thận.

Khó trách ta vẫn cảm thấy nàng thoát nhìn rất tiêu tụy, khó trách nàng nói muốn ngủ, thì ra nàng cũng bị thương. Nàng bị thương nhưng vẫn ở bên chiếu cổ ta!

Tay của ta nhẹ nhàng buông tay áo A Nam xuống, chỉ sợ đánh thức nàng đang ngủ say. Nhưng tay của ta không tự giác, cách một lớp vải mỏng manh, nhẹ nhàng xoa cánh tay của nàng, rồi đến bả vai, cuối cùng dừng lại trên hai gò má của nàng... Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt không có huyết sắc, mà hết thấy đều là sai lầm của ta! Ta cảm thấy mình thật khốn nạn, vô tâm, ở cùng A Nam lâu như vậy, còn nói là muốn đối tốt với nàng, mà đến khi nàng bị thương, ta căn bản không phát hiện ra. Đặng Vân nói ta mặc kệ sự sống chết của A Nam, câu này hẳn nói cũng không sai, ta chỉ muốn nàng thật lòng với ta, nhưng chính ta lại luôn vô tâm, vô tình với nàng!

Nếu A Nam cũng giống như ta, lòng dạ hẹp hòi, nàng sớm nên chán ghét ta. Nói không chừng nàng đã chán ghét ta rồi, chỉ là vì ta có thể đối xử tốt với dân chúng Nam Sở một chút, nên nàng mới ở trước mặt ta ủy khuất cầu toàn.

Đây là báo ứng ta đáng được nhận.

Ta nhìn A Nam ngủ say, cái mũi chun lên. Ta rất muốn ôm nàng một cái, nhưng lại sợ đánh thức nàng.

Ta còn nói nàng không biết chăm sóc người khác, kỳ thật ta lại càng không biết chăm sóc nàng!

Ta nghĩ ta phải học lại cái gì gọi là quan tâm, đối xử tốt với người khác. Ta cân nhắc, thời điểm khi ta sinh bệnh, thậm chí muốn A Nam bồi ở bên người ta. Cho nên lúc này nàng bị thương, nhất định cũng muốn ta an ủi nàng.

Nhất nghĩ vậy, ta quyết tâm chỗ nào cũng không đi, cứ như vậy canh giữ ở bên người A Nam, cho đến khi nàng tỉnh lại.

Ta đứng dậy, đánh ánh mắt qua Như Ý, Như Ý lĩnh hội, đi ra ngoài gấp cái tên thiếu niên đang gấp đến độ loạn nhảy lên kia. Trong khi đó, ta cời áo ngoài ra, lặng lẽ nằm xuống bên người A Nam. Ta nghĩ khi A Nam tỉnh lại, nàng có thể nhìn thấy ta ở bên người nàng, tựa như lúc ta tỉnh lại, liền nghĩ đến nàng đầu tiên, muốn nhìn thấy nàng.

Ta là người cùng A Nam đồng giường cộng chằm, số mệnh của ta gắn liền với nàng, làm sao ta có thể không quan tâm đến sống chết của A Nam! Điểm này Đặng Vân sẽ không bao giờ hiểu được.

A Nam, nàng nhất định không có việc gì, ta kìm nén từng giọt nước mắt, không cho nó rơi xuống bởi vì A Nam chắc chắn sẽ không sao.

Ta không bao giờ muốn A Nam tới chiếu cổ ta nữa, thân thể của nàng yếu hơn nhiều so với ta, vốn nên thành thành thật thật ở trên giường nằm nghỉ mới

đúng. Cho dù sau đó ta đã nhìn thấy vết thương của A Nam, đã được băng bó rất cẩn thận nên thoát nhìn vết thương cũng không nặng lắm, nhưng ngoài vết thương nặng còn bị trúng độc nữa nên tốt nhất là A Nam nên nghỉ ngơi càng nhiều càng tốt.

Đáng tiếc, việc này cũng không phải do ta và nàng có thể quyết định. Chúng ta ở lại Kim Lăng vài ngày. Những nhân vật khá có danh tiếng ở Kim Lăng nghe được chuyện ta và A Nam đều bị thương, liền đến bái phỏng. Ta thì không sao, những chuyện như thế này ta cũng đã quen, A Nam thì phải gặp mấy vị phu nhân. Nhiều người trong số họ đã quen biết A Nam từ trước, thậm chí là bạn khuê phòng, nên khi thấy A Nam bị thương, lại không kìm được nước mắt, việc này lại làm cho A Nam phí rất nhiều tinh thần.

Vài ngày sau, ta cùng A Nam không chỉ không được nghỉ ngơi, trái lại trông còn tiêu tụy hơn trước. Ta nghĩ, lúc này chúng ta chân chính được xem như đồng bệnh tương liên.

Kỳ thật ta nên sớm nghĩ đến, rượu câu hôn mà ta đã uống, nói không chừng là kiệt tác của Lí Dật. Hắn có quan hệ không rõ ràng với Phùng gia. Rất nhiều việc, ta cần phải nghiêm túc cân nhắc một lần nữa. Lần này, Lí Dật lại biến mất ở Kim Lăng, là chuyện ta hối hận nhất trong lần nam tuần này. Không biết năm nào tháng nào mới có thể tái kiến người này.

Nhưng ta gặp người này sớm hơn so với trước kia rất nhiều, như vậy ta tin tưởng quỹ đạo của vận mệnh nhất định đã thay đổi, ta phải nắm chặt cơ hội này trong tay, không phụ A Nam đã làm nhiều việc vì ta.

Ngày ta cùng A Nam rời khỏi Giang Nam, là một buổi sớm mùa thu, không khí trong trẻo, mát lạnh. Không giống lúc đến đây có phần chật vật, lần này, dân chúng thành Kim Lăng đi tiễn chúng ta. Ta và A Nam ở trước phủ nha thành Kim Lăng chào tạm biệt mọi người.

Trước khi đi, ta dặn dò Tạ Tử Nam lần nữa, điều tra kĩ càng việc thu thuế, tra rõ tội trạng của Quý Khang. Ta đem án tử của Quý Khang hoàn toàn giao cho hắn làm, đủ để chứng minh sự coi trọng cùng tín nhiệm của ta đối với hắn.

Lúc này, Tạ Tử Nam đang cẩn thận đứng bên cạnh xe ngựa của chúng ta.

Có một việc, ta nghĩ nếu bây giờ không hỏi, sẽ không còn cơ hội để hỏi nữa, lúc này rất thích hợp. Lúc này, Đặng gia phu nhân cùng khác thế gia mệnh phụ khác đang ở phía bên kia xe ngựa, lôi kéo A Nam, thủ thủ, khóc lóc cáo biệt nàng. A Nam không có thời gian chú ý đến ta.

Ta đề thấp thanh âm hỏi Tạ Tử Nam, "Ở Giang Nam, có nhân vật danh tiếng nào mà tên tự có một chữ 'Hương' không?". Đây là chữ ta thấy trên khối ngọc bài của A Nam. Nhưng từ khi trùng sinh tới nay, ta chưa thấy lại khối ngọc bài đó.

Tạ Tử Nam ngần ra.

Ta nghiêm mật quan sát vẻ mặt của hắn. Dưới cái nhìn chăm chăm của ta, hắn có một tia khẩn trương, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại bình thường. "Lão thần nghĩ không ra, không nhớ ra ai có chữ 'Hương' trong tên. Nhưng người này nhất định lão thần không quen thuộc, thế gia ở Giang Nam này, cũng đến mấy trăm người, lão thần cũng không thể nào quen thuộc hết được". Nói xong hắn nhìn lướt qua A Nam đang đứng bên kia, rất nhanh lại thu hồi ánh mắt, "Không bằng Hoàng Thượng hỏi Sở tu dung đi? Nàng tuổi trẻ, nói không chừng có thể nhớ rõ".

Lão hồ li này!

Ta lại nghĩ đến tên tiểu tử Đặng Vân kia, về sau nếu có cơ hội, ta thử đi lừa hắn xem sao. Đến lúc này, ta không thể không hỏi, "Sao lại không thấy Đặng tông quân tới?".

Tạ Tử Nam cứng người, cái cổ vòng vo chuyển động, làm bộ làm tịch nhìn mọi nơi, "Không có tới sao? Vừa rồi dường như thần có nhìn thấy hắn tới".

Ta cười lạnh một tiếng, mấy ngày nay, tên tiểu tử kia đều vây quanh phòng của ta, mở miệng một tiếng A Nam, hai tiếng cũng A Nam. Đến lúc này lại có tình không thấy bóng người, không có trò quý mới là lạ! Quay đầu nhìn A Nam trong xe, quả nhiên trên mặt nàng có chút ưu tư.

Xe ngựa chậm rãi di động. Tạ Tử Nam cưỡi ngựa mang theo đại đội nhân mã, tự mình đưa chúng ta đi đến bến tàu ở Nhuận Châu. Ở ngoài xe, hắn giả ý ho khan. Trong xe, ta cùng A Nam đều nghe được nhất thanh nhị sở.

A Nam có chút quần bách, cẩn thận nhìn ta, "Kỳ thật, chuyện của Đặng Vân...", nàng có chút do dự, "Đặng lão gia tử đã bảy mươi tuổi, bên người chỉ còn lại mỗi Đặng Vân, ý của thiếp cùng Tạ đại nhân, hẳn nên ở lại Kim Lăng thì tốt hơn".

Sau khi ta biết A Nam bị thương, ta không để cho A Nam quan tâm đến cái gì mà thích khách hay triều đình. Trừ bỏ việc phải ứng phó với các mệnh phụ phu nhân là không thể trốn tránh, việc chính mỗi ngày của A Nam là ăn rồi ngủ, sau đó lại ngủ rồi ăn.

Nhưng không biết vì sao, A Nam cũng thế, mà Tạ Tử Nam cũng thế, giống như đều cảm thấy ta rất ưu ái đối với Đặng Vân. Người thiếu niên kia không giống với những thiếu niên phương Bắc, hắn phong độ hoạt bát, ngay cả tướng mạo của hắn cũng xuất chúng hơn hẳn.

Huống chi, trong lời nói của hắn đã cho ta biết hắn cũng có ý giống ta. Nếu vậy thì ta tội gì mà không biết thời biết thế?

"A Nam, ngay cả ta cũng không ngại chuyện này thì nàng cần gì phải để ý". Ta cười nhìn A Nam, "Bất quá chi là nhiều thêm một người cùng ta tranh đoạt gọi A Nam thôi sao? Ta vẫn còn có thể thừa nhận được".

Câu nói vui đùa của ta làm cho A Nam nháy mắt đỏ mặt, "Không phải...". Không phải cái gì, nàng cũng không dám nói thêm nữa

Ta ngồi dịch qua một chút, nằm bên người nàng, vô cùng thân thiết nắm tay của, nhìn về phía mấy cái hộp gỗ phía đối diện, ta lại nhai nói, "Đúng là làm khó hấn rồi, đưa đến nhiều đồ ngọt cho nàng như thế này, hối lộ nhiều như vậy mà cũng không thu mua được nàng sao?"

Ta lại xoa xoa gương mặt phấn hồng của A Nam, "Tuy rằng nói gần vua như gần hổ, nhưng ta cũng không phải một con hổ đáng sợ. A Nam, một mình nàng ở Lạc Kinh, trong cung ngoài cung đều không có ai quen biết. Mà người thúc thúc Quy Mệnh hầu kia của nàng lại có chút không đáng tin cậy, nàng cần một người chân chính có thể làm chỗ dựa cho nàng. Thời xa xưa, khi một nữ tử gả cho quốc quân của một quốc gia khác, đều có một cận thần đi theo".

Đây là ta đang ám chỉ thân phận của nàng là Nam Hương công chúa, điều này làm cho A Nam có chút giật mình.

Trong xe ngựa, ta cùng A Nam nói chuyện. Bên ngoài mưa rơi thành một mảnh.

Ta không đợi cho A Nam đáp lại, lại nghe Tạ Tử Nam kêu to ở bên ngoài, "Hoàng Thượng, người phía trước hình như là Đặng tông quân!"

Lần này, ta không thể không vén màn xe lên xem, quả nhiên nhìn thấy ở quan đạo phía trước, một bóng người mặc áo toi đeo đầu lạp đang đứng trong cơn mưa to.

Ta trở về, cười nói với A Nam, "Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đã đến, nàng nói ta cự tuyệt hấn như thế nào đây. Thiếu niên tuấn mỹ như vậy, ta không đành lòng làm cho hấn thất vọng".

A Nam càng quần bách hơn. Ta thấy nàng lại theo thói quen tính cúi đầu cắn môi, liền cười cười, đẩy nàng một phen, "Bằng không nàng đi dỗ hấn đi".

Ta cũng muốn vui đùa một chút, ta còn cho ngừng xe ngựa lại, cho người đi gọi thiếu niên kia lại đây.

Quả nhiên, chính là Đặng Vân. Hấn đi đến trước cửa xe, không đợi ta vén màn xe lên, hấn đã quy củ, hướng về phía ta thi lễ, sau đó hấn đứng lý hợp tình lớn tiếng nói: "Xin Hoàng Thượng cho thần theo người một đoạn đường".

Ta không nhịn được cười to: "Đoạn đường? Một đoạn đường là bao xa?"

"Đoạn đường, chính là khoảng cách từ đây đến Lạc Kinh". Chàng thiếu niên trả lời rất nhanh, "Thần muốn đến Lạc Kinh, chăm chỉ học tập tham gia khoa cử. Thần muốn vào triều làm quan".

"Đặng Vân! Ngươi đừng hồ nháo!", phía sau ta, cuối cùng A Nam cũng lên tiếng, "Ngươi đi như vậy, Đặng lão gia có biết không?"

Hiển nhiên là không biết. Hấn lảng tránh vấn đề của A Nam, về mặt quát cường nhìn ta, "Mọi người đều nói Hoàng Thượng công tư phân minh, không phân biệt đối xử với ai, không phân biệt đó là người Nam hay Bắc, có thật vậy không?"

"Vì sao lại muốn tới Lạc Kinh", ta ung dung hỏi thiếu niên trước mặt, "Ngươi có thể tưởng tượng được Lạc Kinh đối với ngươi mà nói có bao nhiêu hung hiểm không?". Lời ta nói là thật, nếu ở Lạc Kinh, chỉ có một mình Đặng Vân là quan lại đến từ phía Nam, còn đường làm quan của hấn sẽ rất khó khăn, nhiều nguy hiểm. Không biết hấn có lo lắng đến điểm này hay không.

Đặng Vân có chút oán hận nhìn ta, "A Nam còn có thể vì Hoàng Thượng mà bị thương, Hoàng Thượng cũng phải nghĩ cho A Nam nữa chứ. Lạc Kinh đối A Nam cũng có bao nhiêu hung hiểm, Hoàng Thượng có từng lo lắng qua không?"

Mưa càng ngày càng lớn, từng giọt nước mưa nặng nề rơi xuống, bắn vào mắt ta làm cho ta không mở mắt ra được, đối diện với người thiếu niên cũng đang bị nước mưa hắt vào mặt, biểu tình kiên nghị kia lưu vào đáy mắt ta.

Ta mỉm cười, làm bộ không cảm thấy bàn tay nhỏ bé của A Nam ở phía sau đang túm vạt áo của ta.

"Ta không thể cứ như vậy để ngươi đi theo", ta nói, chú ý tới sự thất vọng hiện lên rõ ràng trên gương mặt thiếu niên kia, "Nếu hôm nay ta đồng ý mang ngươi theo, Đặng lão tướng quân sẽ không vui". Ta làm bộ thận trọng, lo lắng, "Như vậy đi, hôm nay ngươi về trước đi, trở về thương lượng tốt với người trong nhà. Ta nhớ rõ mẫu thân của ngươi cùng với mẫu thân của A Nam - Sở Liệt hoàng hậu - là thân tỷ muội, như vậy tính ra, ngươi cũng là biểu ca của A Nam. Sau khi trở lại Lạc Kinh, ta sẽ hạ chỉ phong thưởng cho A Nam, lựa chọn một người từ nhà mẹ đẻ của nàng vào kinh, để giúp đỡ nàng. Khi đó, ngươi sẽ đường đường chính chính theo thánh chỉ mà vào kinh. Về phần khoa cử...". Ta cười cười, "Sang năm, ngươi phải chiếm hết tam giáp quý giá đây".

Cái tay nhỏ bé đang túm vạt áo phía sau của ta dừng lại, đối diện là thiếu niên đang lộ ra biểu tình ngạc nhiên.

Ta buông màn xe xuống, ngồi thẳng thân thể, gõ gõ cửa xe, ý bảo cho xe ngựa đi tiếp. Không hề nhìn thiếu niên bên ngoài kia nữa.

A Nam ghen hờn, trần trối nhìn ta, cặp mắt to lúc này tròn xoe.

Đúng vậy, sau khi trở về ta muốn phong thưởng cho nàng, lần này, nàng theo ta đi nam tuần đã lập công lớn. Ta không thừa dịp này ban thưởng nàng, thì còn chờ khi nào nữa? Về phần Đặng Vân, tiểu tử kia cũng chỉ có thể cả đời làm biểu ca của A Nam mà thôi, còn những cái khác, hấn cũng đừng có mơ tưởng!

Một lúc lâu sau, A Nam mới ngượng ngùng nở nụ cười, "Kỳ thật, nếu để Vân ca đi tham gia khoa cử, chắc sẽ bị trượt, tiểu tử kia từ nhỏ đã không yêu thích đọc sách, Hoàng Thượng không cần xem lời hấn nói là thật".

"Ta biết, khẳng định hán không qua được khảo thí", ta hừ lạnh một tiếng. Ta nhớ rõ rất rõ ràng, đầu xuân sang năm sẽ mở khoa cử, bốn phía đều là thể lực của Phùng gia, tam giáp cũng toàn là vây cánh của Phùng gia, mà Phùng Mai chính là Trạng Nguyên. Việc này, ta còn chưa biết phải xử lý như thế nào. Đến lúc đó mọi việc càng trở nên khó giải quyết.

"Kỳ thật, Đặng Vân nên làm võ quan", ta nói, "Thích khách trên thuyền hoa tất sẽ có một ngày xuất hiện ở Lạc Kinh (là tên Lí Dật ak), ta hy vọng đến lúc đó có Đặng Vân ở đây. Ta sợ ta và nàng, đến lúc đó không phát hiện ra ai là thích khách. Đặng Vân cùng người nọ đã tiếp xúc qua, có lẽ có điểm dừng".

A Nam giật mình nhìn ta, "Hoàng Thượng chưa nghe Vân ca nói qua sao? Kỳ thật, ngày đó, Vân ca đã làm dấu trên người thích khách kia. Về sau, nếu chúng ta gặp lại người kia, chỉ cần lưu tâm một chút, vẫn có thể nhận ra hán".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Bây giờ ta mới biết, ngày đó khi thuyền hoa bị lật, sau khi rơi xuống nước, vốn đã trúng mê dược của A Nam, nhưng tiếp xúc với nước lạnh, ngược lại Lí Dật đã tỉnh táo vài phần. Nhưng trước đó, khi ở trên thuyền Đặng Vân đã thẳng tay dùng cây sáo đánh một phát lên gáy của hán.

"Theo lời Vân ca nói, ngày ấy mặc dù sáo ngọc không thể lấy mạng người nọ, nhưng vẫn đánh trúng người nọ một chưởng, sau đó Vân ca chú ý đến vết thương của người nọ chảy rất nhiều máu, nhiễm đỏ cả một vùng nước. Vốn dĩ Vân ca muốn đuổi theo của hán. Nhưng thấy Hoàng Thượng ở trong nước có chút luống cuống tay chân, liền tới giúp Hoàng Thượng, lại đề cho người nọ đào tẩu". A Nam hướng ta nháy mắt mấy cái, "Nhưng chỉ là một thích khách mà thôi, công phu cũng không tốt lắm, Hoàng Thượng cần gì vì một người như vậy mà canh cánh trong lòng?"

Ta cười khổ, A Nam nào biết tâm bệnh của ta, Lí Dật, là mối họa lớn trong lòng ta, một ngày không trừ bỏ hán, ta sẽ không an tâm.

A Nam nhìn sắc mặt của ta, lại cẩn thận bổ sung, "Ngày ấy thiếp hạ dược lên người thích khách kia, tên gọi là túy hồng nhan, cổ danh Tư Nghĩa, thuốc này không thể nhìn màu 'Hồng'" (Màu hồng ở đây chính là màu đỏ nha)

Ta ngạc nhiên.

Nhìn biểu tình của ta, A Nam cuống quýt lắc lắc đầu, "Hoàng Thượng đừng hiểu lầm, đó không phải mị dược, thật sự không thể nhìn màu hồng, về sau nếu người này gặp máu liền choáng váng, giống như là say rượu. Hán không thể làm sát thủ được nữa".

Ta lại càng giật mình hơn, thiên hạ lại có loại dược kỳ quái như vậy, đoán chừng chắc lại do A Nam chế ra. Cũng chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra loại độc dược khác thường như thế, bởi vì nàng tâm tính thiện lương, luôn không muốn lấy mạng người khác nên mới nghĩ ra nhiều cách khác để trị người.

Một lần nữa chúng ta lại trở về thuyền, lộ trình trên đường về lúc này thoải mái hơn rất nhiều. Tiểu cung nữ A Qua mà A Nam mang theo đang quỳ trên thuyền đón chúng ta. Tay nàng ta nắm chặt cái chìa khóa phòng trên thuyền của A Nam, sau đó cung kính đưa lại cho A Nam trước mặt ta.

Ta ở trong cung, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua cung nữ nào nhìn thì ngờ nghệch nhưng lại cẩn thận tỉ mỉ đến như thế, không khỏi thêm phần kính nể đối với A Nam, trong một đồng người hỗn tạp mà nàng có thể tìm được một người như vậy.

Lần này, ta nhốt Hà Tử Ngư trên một chiếc thuyền khác, nhờ vậy bây giờ trên thuyền lớn của chúng ta được thanh tịnh không ít. Nghe nói từ khi chúng ta rời thuyền, Hà Tử Ngư ngày ngày than khóc. Nhưng sự việc đến nước này cũng chỉ có thể trách nàng ta, nếu nàng ta làm việc có thể sử dụng một chút đầu óc thì kết cục cũng sẽ không đến mức này.

Ở trên thuyền, cuối cùng ta và A Nam cũng có một khoảng thời gian yên bình, thanh tịnh, chỉ có hai người chúng ta, ngày qua ngày càng trở nên ăn ý. Mỗi ngày, ta xem tấu chương, nàng vẫn tiếp tục sao kính văn của nàng. Nhưng lần này, ta để cho nàng chậm rãi sao, không nóng nảy, không thúc ép, thỉnh thoảng còn dụ dỗ nàng nghỉ ngơi cùng ta trên nhuyễn tháp rồi ngủ quên luôn lúc nào không biết.

Nhưng có một điều, khi A Nam ở cùng, không biết vì sao, ta luôn cảm thấy nàng vẫn có chút câu nệ. Nàng thu lại tính cách hoạt bát, giao hoạt kia, luôn quy củ bắt cầu ngôn tiểu (nghiêm túc, không nói cười linh tinh). Cũng may, hiện tại hai người chúng ta là đồng bệnh tương liên, có thể thường thảo luận một chút về phương thuốc để giải hết hoàn toàn câu hồn trong người. Cũng không đến mức quá tẻ nhạt.

Ở trên thuyền hơn một tháng, độc trong người cũng đã ổn định hơn. Sự đau đớn cùng khô nóng trong bụng ta dần dần bình ổn, trên mặt A Nam cũng có điểm huyết sắc. Có khi, ta cố ý xoa cánh tay của nàng rồi sau đó trượt đến thắt lưng, phát hiện nàng lại gầy đi rồi, trên người không có bao nhiêu thịt, xem ra khi về cung phải tắm bổ lại cho nàng. Mỗi khi ta làm như vậy, nàng sẽ đỏ mặt, cúi đầu, không dám nhìn ta.

Trước kia, ta không thích thái độ cứng nhắc này của nàng. Nhưng hiện tại, ta lại cảm thấy bộ dạng nàng như bây giờ rất là thú vị. Cho nên khi có cơ hội, ta liền cố ý hoặc lơ đãng chạm vào người nàng, làm cho nàng xấu hổ, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng lên, việc đó cũng có thể làm cho ta buồn cười thật lâu. Hiện tại ta thật sự không có khí lực, bằng không có lẽ ta sẽ muốn nàng ngay trên thuyền này.

Còn nàng, trừ việc thảo luận với ta về phương thuốc giải độc ra, thì nàng chưa từng hỏi qua ta bất cứ điều gì về chuyện có liên quan đến nàng. Như việc ta sắp sửa phong thưởng cho nàng. Càng làm cho ta buồn bực hơn là: nàng cũng chưa từng có một chút ý tứ nào quyến rũ ta. Không bao giờ giống với những nữ nhân khác trong cung. Chẳng lẽ đến cả việc này, chính miệng ta còn phải đề cập với nàng sao? Điều này làm cho hoàng đế như ta làm sao chịu nổi!

Lại qua một tháng nữa, đội tàu đã sắp đến Lạc Kinh. Một ngày, sau khi ta đã xem xong tấu chương, ta đuổi đuổi thất lưng, liếc mắt một cái nhìn A Nam đang dựa vào nhụyen tháp bên cạnh đọc sách. Ta tùy ý cầm lấy một cái bánh ngọt trên bàn, đây là bánh mà trước khi rời Kim Lăng Đặng Vân đã đưa cho A Nam, ta đứng dậy đi đến ngồi xuống cạnh nàng, "A Nam, chúng ta sắp trở lại trong cung rồi", ta nói, tay ta rút lại, không đưa bánh cho A Nam.

A Nam nhìn cái bánh một chút, lại nhìn ta, "Dạ", rất nhanh gật gật đầu.

"Sao lại chỉ dạ như thế, A Nam nàng thích ở trong cung không?"

Lúc này, nàng không nhìn ta, chỉ nhìn cái bánh ngọt trong tay ta, không lên tiếng. Hiển nhiên là không thích. Tiểu nha đầu này nói dối một cái để cho ta cao hứng một chút cũng không chịu!

Ta đuổi tay ra, đưa cái bánh lại gần miệng A Nam.

"Về sau nàng ở trong cung, đừng nghĩ tiêu dao bên ngoài", ta nói.

A Nam chuyên tâm ăn bánh.

"Trẫm muốn phong nàng làm Hiền phi", ta nói, "Phi vị chỉ dưới Phùng Yên Nhi".

A Nam sững sờ, ngẩng đầu nhìn ta.

"Nàng muốn nói gì thì nói đi".

"Không phải Hoàng Thượng đã hạ chỉ đưa Cửu vương đến Đại quận ở biên giới hay sao?", A Nam không nghĩ ngợi liền thốt ra.

Ta nhìn không được cười ha ha, "Kỳ thật nàng muốn nói đến Tiễn Chiêu Vinh phải không? Quả nhiên là A Nam thường xem bản đồ, đại cục thiên hạ đều nắm rõ nha!". Tiểu nha đầu này vừa mở miệng liền lộ ra đuôi hồ ly của nàng. Trong lòng nàng lúc nào cũng luôn luôn phán đoán đại thế thiên hạ cùng với tình cảnh của chính mình, còn làm bộ như không thèm để ý.

Mặt ta nghiêm lại, "Không sai, phụ thân Tiễn Chiêu Vinh là thứ sử ở đó, trăm quả thật có ý muốn giao Cửu đệ giao cho hắn trông giữ. Nhưng đây cũng chỉ là công lao của phụ thân nàng ta, nếu nàng ta muốn cái gì thì còn phải xem biểu hiện của nàng ta ở trong cung".

A Nam lại tiếp tục ăn bánh của nàng, cái miệng nho nhỏ mở ra khép lại liên tục, đôi mắt cụp xuống bị che lại bởi hàng mi cong dài, che khuất biểu tình của nàng.

"A Nam, về sau nàng nên ở chung thật tốt với Tiễn Bảo Bảo", ta nói.

Chuyện duy nhất khiến ta lo lắng là chuyện này, cục diện trong hậu cung vốn đang cân bằng, nhưng nay Hà Chiêu Nghi đã rút đài, còn A Nam lại sắp được phong phi, thế cân bằng liền hoàn toàn bị đánh vỡ. Ta sợ có người mượn chuyện này bày mưu tính kế đưa tới sóng gió trong hậu cung. Hiện tại, ta cảm thấy lòng của phụ nữ sâu không lường được, nhưng ta lại nhìn không thấu các nàng. Tiễn Bảo Bảo tuy rằng không đẹp, nhưng nàng ta cũng giống như những nữ nhân khác, đều có dã tâm.

A Nam lại cắn tiếp một miếng bánh nữa, đơn giản trả lời ta một chữ: "Vâng".

Lần trước ở trên thuyền bắt được mấy người kia, đến bây giờ ta vẫn chưa thẩm vấn bọn hắn. Ta tính đem bọn họ trực tiếp quăng đến hình bộ xử lý. Ta biết, không cần thẩm vấn những người này, thì đầu mâu sẽ trực tiếp hướng vào Binh Bộ thượng thư. Bởi vì theo luật pháp Đại Triệu, quan quân được điều động phải qua xét duyệt của Binh bộ. Tuy rằng lúc này Binh bộ thượng thư – phụ thân của Hà Từ Ngự - sẽ hết đường chối cãi. Nhưng thực tế, người có quyền hành chân chính điều động quan quân vẫn là Tư Mã đại tướng quân Phùng Ký. Cha con Hà Từ Ngự đều là dạng người chân chó (thích nịnh bợ), bây giờ báo ứng đã đến.

Nhưng với ta mà nói, điều này cũng không phải chuyện tốt. Cũng không thể dựa vào chuyện này để làm Phùng Ký ngã ngựa nhưng cũng không thể qua loa, coi như là cho vẩy cánh của Phùng Ký một đòn cảnh cáo. Hơn nữa, chuyện Hà Từ Ngự làm trên thuyền đã phạm vào đại kỵ, Hà gia, lúc này xem như hoàn toàn xong rồi.

Lần này trở về, vốn dĩ ta có ý định cho A Nam quản lý hậu cung, muốn xem thử nàng có thích hợp để trở thành người đứng đầu hậu cung hay không. Nhưng qua một tháng trên thuyền, trải qua lo lắng, việc này vẫn không thể nóng vội.

Hậu cung, các loại quan hệ bên trong vẫn dựa vào sự cân bằng, liên quan mật thiết với việc trên triều đình, rút dây thì động rừng. Hãy chờ xem, lần này ta vừa thay đổi bố cục trong hậu cung, trên triều đình, những người đó tất sẽ có dị động. Ta đang chờ xem một hồi trò hay.

Không biết từ lúc nào, thừa dịp ta thất thần không chú ý một cái, A Nam đã ăn hết phần nửa cái bánh ngọt trong tay ta. Nàng nghiêng đầu, cũng không thèm liếc mắt một cái, quan tâm đến hoàng đế là ta đây đang rối rắm, hao tổn tinh thần. Giống như bánh ngọt mới là vận mệnh, sinh tử của nàng. Ta cuống quýt thu tay lại, lấy miếng bánh còn lại ra xa miệng của nàng, bất mãn ôn ào, "A Nam! Nàng ăn đông ăn tây cũng không nghĩ đến trẫm sao?"

A Nam ngậy ngốc ngẩng đầu nhìn ta, khóe miệng vẫn còn dính vụn bánh. Quả nhiên, gấp thứ nàng yêu thích, tập trung tinh thần ăn uống liền không nhớ rõ ta!

Ta nhìn miếng bánh còn dư trong, không chút nghĩ ngợi, lấy tốc độ nhanh nhất, gió cuốn mây tan, nhét tất cả vào trong miệng mình.

"Hoàng Thượng, người ăn chậm một chút", A Nam nhã thanh nhã khí khuyên ta.

"Không chậm được, trẩm miệng rất lớn!", ta lập tức trả thù nàng.

Một lần nữa ta lại về tới đế kinh của ta, lúc này đã vào cuối thu, cây cối ở Lạc Kinh điêu linh, xa xa nhìn lại, Lạc Kinh một mảnh xơ xác tiêu điều. Trích Tinh Các u ám ở nơi nào, từ xa cũng có thể nhìn thấy hình dáng của nó, cơ hồ đây đã trở thành nơi quái dị dơ bẩn nhất dưới bầu trời Lạc Kinh.

Xe ngựa đi qua Đồng Tước đài, ta nắm tay A Nam, trầm giọng nói với nàng, "A Nam, trẩm sẽ không giam cầm nàng trong cung, nàng hãy xem nơi đây như là nhà của nàng".

Ta không nghe được tiếng A Nam trả lời, cung trang nặng nề, phiền phức trên người nàng, thoát nhìn A Nam đang có tâm sự.

Là ta làm cho nàng thành như vậy, cung trang lộng lẫy, là muốn làm cho nàng nổi bật khi trở về cung.

Đáng tiếc, từ ngày nào đó khi ta cùng nàng tranh bánh ngọt, A Nam vẫn có chút rầu rĩ.

Đương nhiên, ta biết, đó không phải là vì ta ăn bánh ngọt của nàng, mà là vì sau khi ta ăn bánh ngọt, ta lại ăn luôn nàng.

Ngày nào đó, ta cũng không biết sao lại thế này, tranh đoạt bánh ngọt cùng nàng cũng không thể thỏa mãn ta. Ta liếc mắt một cái nhìn thấy khóe miệng A Nam vẫn còn dính vụn bánh, không chút suy nghĩ, ta liền lại gần, giữ cầm A Nam, liếm lên khóe miệng nàng. Dưới đầu lưỡi của ta, phần môi A Nam mềm mại, ngọt ngào, còn mang theo một mùi hương thơm ngát. Lần này, một luồng khí nóng rực xông lên não ta, ta đoán, nên dừng ở cánh môi nàng hay tiến sâu hơn nữa.

A Nam vô lực, ở trong lòng ta chỉ ô ô hai tiếng.

Cuối cùng, ta không kiềm chế được chính mình, đầu lưỡi liền đi vào theo khe hở đang phát ra âm thanh ô ô kia. Đầu lưỡi ta xẹt qua hàm răng nàng, lập tức chìm vào một khối ấm áp ôn nhu. Ta đã sớm vất bỏ sự rụt rè ban đầu, đầu lưỡi di chuyển khắp nơi tìm mật nước ngọt ngào. Mỗi nơi đi qua, hương vị ngọt ngào kia đều bị ta hút hết. Cuối cùng chỉ còn cái lưỡi thom tho không ngừng trốn tránh kia, một người tiến, một người lui.

Ta cảm giác được A Nam muốn chống cự, còn muốn kêu cứu. Nhưng nàng càng như thế, trong lòng ta lại càng gấp. Một lòng thầm nghĩ đem ý muốn cự tuyệt của nàng bóp chết từ trong trứng nước. Ta ngăn chặn hô hấp của nàng, bao vây thân thể của nàng. Ta càng dùng sức hút cánh môi mềm mại kia, thừa dịp nàng đau đến hít vào, một lần nữa ta xâm chiếm khuôn miệng nhỏ nhắn của nàng. Cánh môi cùng cánh môi dây dưa, đầu lưỡi ta găt gao cuốn lấy đầu lưỡi của A Nam. Đem thanh âm của nàng chặn lại, nuốt hết vào trong cổ họng.

Ta hút, đoạt lấy, muốn nuốt tất cả ngọt ngào của A Nam. Hai tay của ta không tự giác dùng sức, kéo thân thể gầy gò của A Nam, găt gao ôm chặt vào trong lòng ta. Trong lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên, ta muốn nàng.

Trên thế giới này, ai cũng có thể bỏ rơi ta, nhưng chỉ có A Nam là không thể.

Không biết từ khi nào, hô hấp của A Nam trở nên yếu hèn, bàn tay nhỏ bé vốn đang dùng sức bắt lấy vạt áo của ta, lại chậm rãi buông ra, dựa vào cơ thể ta.

Ta đột nhiên bình tĩnh, buông nàng ra. Thân thể A Nam theo cánh tay của ta, mềm nhũn trượt xuống nhuyển thác. Mắt nàng mở thật to nhìn ta, tiếp theo hàng mi bắt đầu run rẩy.

Nàng không khóc, tuy rằng ta nhìn thấy trong ánh mắt của nàng tràn đầy ủy khuất, nhưng nàng cũng chỉ nhẹ nhàng cắn môi có chút sưng đỏ, liều mạng chịu đựng. Thân thể nhỏ gầy dưới thân ta co thành một đoàn.

Ta ngơ ngác ngồi ở bên người nàng, hơn nửa ngày mới nói được một câu, "A Nam còn nói trẩm muốn cái gì cũng đều cho trẩm, vừa rồi nàng lại không giữ lời hứa!". Ta nhìn không được vạch trần nàng, nàng đã nói những lời này lúc hai người chúng ta đều bị thương.

Có lúc, ta thật sự cảm thấy mình rất vô lại.

A Nam chắc là thật sự tức giận. Lúc này, nàng ngồi bên người ta, mặc kệ ta vẫn lôi kéo tay nàng, tay nàng, tâm nàng cũng là một mảnh lạnh lẽo. Xe ngựa đã đi đến cửa cung, cánh cổng đen nặng nề, cao lớn đập vào mắt ta. Hiện tại, dù ta có muốn nói cái gì nữa thì đều đã chậm. Bất luận A Nam đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa, chúng ta cũng đã hồi cung.

Cửa cung mở ra, ta dùng sức nhéo nhéo tay A Nam, dẫn đầu đi xuống xe, sau đó đi về phía trước. A Nam cũng xuống xe, tay nàng ôm lô giữ ấm, chậm rãi đi theo phía sau ta.

Ta từng bước từng bước đi qua cửa cung, đem không khí trầm lắng âm đạm hoàn toàn phóng ra. Cuối cùng, ta đi tới cửa cung Trường Nhạc. Lúc cửa được mở ra, đập vào mắt ta là tràng diện nghênh đón của tất cả nữ nhân trong hậu cung. Lầy Phùng Yên Nhi cầm đầu, các nàng đồng loạt quỳ xuống, "Cung nghênh thánh giá hồi cung, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế". Thanh âm hoặc ngọt ngào hoặc triền miên, hòa cùng một chỗ tạo thành một mảnh ồn ào.

Ba ngàn giai lệ, hồng hương thúy hạnh, làm ta hoa cả mắt. Trong số đó ta vẫn thấy được Phùng Yên Nhi. Nhưng phá lệ, hôm nay nàng ta ăn mặc một thân áo váy đơn giản, đứng trước mặt mọi người.

Ánh mắt ta cố gắng lướt qua nàng ta, nhìn một hàng đầu người trước mặt, hơn nửa ngày mới phun ra hai chữ: "Bình thân".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Sau khi ta cho bình thân một lúc lâu, cũng không thấy người nào đứng lên. Trong đám người, vốn dĩ có người đã rục rịch định đứng lên, nhưng vừa thấy người khác không động cũng rất nhanh lại quỳ xuống một lần nữa. Ta chú ý tới có vài người thỉnh thoảng lại liếc nhìn Phùng Yên Nhi.

Lòng ta thấy rất bức bối, không khỏi nhú mày.

Lúc này, Tiễn Bảo Bảo dẫn đầu đứng lên, cười tủm tỉm nói một câu, "Thái hậu ở trong cung chờ Hoàng Thượng đã lâu. Tuy các tỷ muội đều nhớ nhưng muốn nhìn Hoàng Thượng lâu hơn một chút, nhưng như vậy lại làm cho thái hậu nóng lòng hơn".

Có nàng ta dẫn đầu, những người mới lục tục đứng lên.

Chỉ có Phùng Yên Nhi vẫn bất động. Nàng ta ngược lại phủ phục xuống, "Thỉnh Hoàng Thượng xử phạt nô tì".

Ta trầm mặt, liếc nàng ta một cái, trước mặt rất nhiều người mặt, dùng một loại giọng điệu lạnh nhạt hỏi, "Phùng Thực phi có tội gì? Sao lại muốn tự trách phạt mình?".

Trời thu xơ xác tiêu điều, từng cơn gió thổi qua làm lòng người lạnh xuống. Cứ như vậy mà ở bên ngoài nói chuyện, làm cho người ta có chút không kiên nhẫn. Huống hồ Phùng Yên Nhi vốn là mỹ nhân, mặc y phục vài bộ đơn giản nhưng trên mặt lại một tầng son phấn, so với sắc trời âm bụi còn tươi tắn hơn, chỉ cần nhìn lướt qua cũng biết là không có bao nhiêu thành ý, dường như cố làm ra vẻ đáng thương.

Phùng Yên Nhi quỳ rạp trên mặt đất, hai vai hơi run run, "Hoàng Thượng, nô tì có tam đại sai, cái sai thứ nhất là biết chăm sóc chính mình để đến nỗi mang bệnh, không thể bồi Hoàng Thượng đi xa; cái sai thứ hai là chưa làm tròn trách nhiệm quản lý hậu cung, không thấy rõ bộ mặt thật sự của Hà Tử Ngư; cái sai thứ ba là không quản được người nhà của thần thiếp, mới có thể để cho biểu ca Quý Khang của thiếp làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, làm nhục môn quy". Phùng Yên Nhi từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng, phá lệ thận trọng. Sau khi nói xong, vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ phủ phục trên mặt đất, phát ra tiếng nức nở rất nhỏ.

Nếu là trước kia, nhìn thấy nàng ta mảnh mai, yếu đuối, một bộ dạng bất lực như vậy, ta nhất định sẽ đối với nàng ta thương tiếc gấp bội. Nhưng hiện tại..

Ta nghiêm mặt lại, "Người đã biết sai, ta cũng không đành lòng trách phạt người quá nặng. Nhưng người là người đứng đầu hậu cung, vốn nên làm gương cho kẻ dưới. Nữ tử chi đức, nghi thất nghi gia, gia sự đều xử lý không tốt, làm sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ. Như vậy đi, người cũng sao kinh thư vì mẫu hậu cầu phúc đi".

Ta cũng không cho Phùng Yên Nhi đứng lên, liền trực tiếp đi qua nàng ta.

Tiền Bảo Bảo liền đuổi theo đi bên người ta, nàng ta còn hướng Phùng Yên Nhi nỏ nộ cười chế giễu, dẫn đầu chúng tần phi hậu cung đi theo sau.

~~~~~

Sau khi hồi cung, ta còn rất nhiều chuyện phải xử lý, rồi lại tiếp một đồng người ân cần thăm hỏi.

Chuyện của Hà chiêu nghi truyền khắp hậu cung. Sau khi hồi cung, nàng ta vẫn bị giam lỏng trong cung của mình chờ xử lý. Không ai nhìn thấy nàng ta, gần một nửa người bên cạnh nàng ta, hoặc bị giết hoặc bị giam giữ. Một cung điện ồn ào náo nhiệt bỗng chốc âm đạm xuống.

Phùng Yên Nhi cũng không ra khỏi cửa. Nghe nói là thân thể không tốt. Ta còn lạ gì nàng ta, đó là bởi vì ngày đầu tiên ta trở về đã không giữ lại mặt mũi cho nàng ta. Hậu cung là như thế, mọi người phải xem sắc mặt của ta mà làm việc, việc ta lạnh nhạt đối với Phùng Yên Nhi mà nói, giống như trực tiếp đánh vào mặt nàng ta một cái.

Nhưng ở chỗ A Nam và Tiễn Bảo Bảo lại vô cùng náo nhiệt, nghe nói mỗi ngày người đến bái phỏng xếp thành một hàng.

Điều làm cho ta vui mừng chính là, ngày đầu tiên trở về, A Nam liền đi bái phỏng Phùng Yên Nhi cùng Tiễn Bảo Bảo. Còn tặng mỗi người đặc sản mang về từ Giang Nam. Có thể thấy được A Nam thực ngoan. Lời nói của ta, nàng vẫn nhớ kỹ.

Chờ nàng đi bái phỏng một lượt những tần phi có chút địa vị trong cung xong, ta liền hạ chỉ phong nàng làm Hiền phi, như vậy cũng sẽ không có người nào cảm thấy quá đổi kinh ngạc.

Ngày A Nam được phong làm Hiền phi, ta cũng chỉ ban một đạo thánh chỉ, cũng không có đại lễ trang nghiêm gì. Những từ ngữ như ca ngợi nàng hiền đức đều là ta tùy tiện nghĩ ra. Chỉ với tính tình kia của A Nam, ta còn không biết hình dung như thế nào cho tốt nữa. Cho nên liền nghĩ ra mấy từ dễ nghe. Bởi vì có một lý do vô cùng thuyết phục đó là nàng có công cứu mạng ta, nên trong triều không có người nào phản đối.

Ta cũng thuận tiện ban thưởng cho cung nữ A Qua kia – người luôn ở bên cạnh A Nam. Như vậy cũng là một loại thái độ biểu lộ ân sủng.

Nghe nói, A Nam rất ra dáng khi các tần phi khác đến chúc mừng, đáng tiếc ta không có thời gian tới xem.

Đồng thời cùng với A Nam, ta cũng phong cho Tiễn Bảo Bảo làm chiêu nghi, thay thế vị trí của Hà Tử Ngư. Về phần Hà Tử Ngư thì để nàng ta đến một cung điện cũ hẻo lánh, tùy ý mẫu hậu định đoạt. Ta cũng không hỏi đến.

Mấy ngày nay, việc ta bận rộn nhất là xử lý vụ án của lão Cửu, việc áp giải hắn đi xảy ra một chút vấn đề nhưng cũng không phải là việc gì lớn. Nhất thời ta cũng không rảnh tay để quản mấy việc trong hậu cung. Chỉ có một việc làm ta vui mừng, đó là bụng của Lâm Mỹ Nhân ngày càng lớn, con của ta lại trưởng thành không ít.

Ngày qua ngày bận rộn với công sự, chờ đến lúc ta có chút thời gian rảnh, mới phát hiện Lạc Kinh đã vào những ngày cuối cùng của mùa thu.

Chạng vạng, ta từ Càn Nguyên điện đi ra, đập vào mắt là cảnh lá phong nhuộm đỏ một khoảng trời. Ta nghĩ tới A Nam, từ lúc trên đường trở về có chút giật dỗi với ta, đã nhiều ngày, ngay cả nhìn nàng cũng chưa từng đến nhìn ta một lần. Ta chỉ gặp nàng một lần trong ngày sắc phong Hiền phi. Mà nàng cũng chỉ hướng ta dập đầu một cái, xem như tạ ân, không nói không rằng với ta một câu.

Từ trong xương, A Nam cũng có chút tính tình của công chúa, kiêu ngạo không dễ dàng cúi đầu trước người khác, ngay cả ta cũng không ngoại lệ.

Ta đập trên lá vàng thứ thốt, dọc theo Vĩnh Hạng cung đi đến Trường Tín cung. Lần này, ta ra hiệu bằng mắt trước, không cho tiểu thái giám Trường Tín cung kinh động đến A Nam. Bước qua cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một mảnh vàng úa ở Trường Tín cung, hoa cúc sắp tàn, tà tà ngã rạp trên mặt đất, dưới chân toàn lá vàng, cũng không có người nào quét dọn.

Thái giám trong cung thấy ta, hành lễ xong liền ra hiệu chỉ vào một cái cây ở trong cung. Lúc này, ta mới thấy A Nam, nàng mặc một thân cung trang xanh thắm, nằm trên nhuyển tháp dưới tàng cây. Trong tay nàng cầm một tờ giấy, chăm chú nhìn cái gì đó. Dung mạo cùng hương khí kết hợp với tiếng chim sẻ trên cây, làm cho cung trang màu xanh thắm trên người A Nam cũng nhiễm một tầng sắc màu mùa thu.

Ta cảm thấy A Nam có vẻ đắm chiêu, mi mục hơi nhú lại, tú lệ tuyệt luân, trong lòng bất giác nảy dựng lên, lại có chuyện gì làm cho A Nam lo lắng?

Bên cạnh A Nam vẫn là cung nữ A Qua kia, lúc này nàng ta đã thấy ta, lập tức quỳ xuống, lớn tiếng hành lễ, "Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

A Nam giật mình, rất nhanh liền ngẩng đầu lên, trong nháy mắt thu đi vẻ ưu phiền trên mặt, tỉnh như nước, trong trẻo như sương. Chỉ một thoáng, đem mùa thu âm đạm xóa bỏ. Tay nàng hơi động, gấp tờ giấy kia lại rồi thu vào trong tay áo rộng thùng thình của nàng.

"Thần thiếp không biết Hoàng Thượng giá lâm, không có từ xa tiếp đón, xin Hoàng Thượng thứ tội", nàng vừa nói, vừa đứng lên, muốn hướng ta hành lễ.

Ta nâng cánh tay của nàng lên, "Quên đi".

Ta nhìn khắp mọi nơi, ra vẻ thoải mái hỏi, "A Nam, sao nàng không cho người quét hết lá vàng úa trong Vĩnh Hạng cung đi, bỏ mấy chậu hoa cúc sắp tàn đó đi luôn?"

A Nam bây giờ mới ngẩng đầu lên nhìn ta, "Không cần. Thiếp cảm thấy chúng nó vẫn còn cơ hội sống sót, không muốn cứ như vậy mà vứt bỏ chúng". Khi nàng nói như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là biểu tình cương quyết, làn da tuyết trắng hơi ửng đỏ trong ánh nắng hoàng hôn.

Ta đưa tay lên, nhẹ nhàng xoa mặt nàng, "Nói cho nàng một tin tức tốt, chiếu thư truyền Đặng Văn vào kinh đã sắp đến Đặng gia. Vì để đưa chiếu thư đến tay hắn nhanh một chút, trẫm đã xuất vài con khoái mã".

A Nam có chút kinh ngạc, "Việc này sao lại gấp như thế?"

Ta cười, "Nếu không gấp, ta sợ hắn lại bị bệnh tương tư", ta nói lời này chỉ là vui đùa. Nguyên nhân chân chính là Phùng Ký đã muốn chọn Binh Bộ thượng thư mới. Ta biết, dù cho Đặng Văn có đến đây cũng không đảm đương nổi chức Binh Bộ thượng thư, nhưng ta có thể sắp xếp hắn vào nơi máu chó, giúp ta quan sát những người đó. Lúc này, hai nhi tử của Phùng gia đang tích cực tạo dựng mối quan hệ với những người khác, công tử Phùng gia ngày nào cũng tham gia yến hội trong Lạc Kinh.

Xem ra, Phùng Ký đã vội vã chuẩn bị hậu thuẫn.

A Nam nghiêng đầu đi một chút, "Hai ngày nay, thân thể Thực phi không tốt, đã nhiều ngày không đi thính an mẫu hậu. Thiếp đi thăm nàng, nhưng cũng không gặp được"

"Sao lại như thế nào?", ta có chút không kiên nhẫn.

"Hôm nay, nàng đã thính cầu mẫu hậu, muốn cho nữ quyến trong nhà đến thăm nàng", khoe miệng A Nam hơi nhếch lên, mỉm cười nói, "Mẫu hậu đã chuẩn tâu".

"Đến thì đến", ta không cho là đúng, "Nếu mẫu hậu đã đồng ý thì cứ như vậy đi".

Ánh mắt A Nam vòng vo chuyển động, "Nghe nói, lần này là muội tử của Phùng Thực phi tiến cung. Không biết là Lục tiểu thư hay là Bát tiểu thư tới?", A Nam nhướn đầu nói.

Ánh mắt nàng nhìn ta dường như không có ý tốt. Ánh mắt kia rõ ràng rất giao hoạt, có chút ý tứ chê cười nhìn ta. Tại thời điểm này rồi mà nàng còn một bộ dáng vui sướng khi người gặp họa. Chẳng lẽ nàng một chút cũng không nghĩ tới loại sự tình này rất có tính uy hiếp đối với nàng sao? Nàng thật đúng là tuyệt không để ý ta.

Ta hắc hắc nở nụ cười, cố làm cho tiếng nói phát ra có chút mơ màng, du hoặc, "Bộ dạng Phùng Thực phi tuyệt sắc, nàng lại còn có muội tử! Không biết muội muội kia bộ dạng như thế nào?"

"Chắc cũng là giai nhân tuyệt sắc", A Nam khẳng định nói, "Trước kia cũng không chưa từng nghe nói Phùng gia có nhiều nữ nhi như vậy. Người ta lặng lẽ dưỡng trong khuê phòng, nếu không phải là một trang tuyệt sắc, làm gì phải cất giấu kĩ như thế, sợ người người tranh giành sao?"

Ta giật mình, đột nhiên hiểu được. Cái gì mà tiến cung thăm hỏi, đại khái là đưa mỹ nữ đến triển lãm trước mặt ta. Cũng giống như Phùng Yên Nhi mười lăm tuổi năm ấy.

Lần này, ta nhanh chóng kéo A Nam vào trong lòng ta, không chỉ nhéo nhéo mặt của nàng, còn cố ý nhéo hai cái bên eo nàng. "Nếu nàng sợ trĩm bị người khác cướp đi thì cứ việc nói thẳng, không cần phải nói bóng nói gió như vậy đâu".

A Nam tức thời ghen lời.

Ta biết A Nam còn không có thích ta, ta cũng đoán trong lòng nàng sợ là còn có người khác, nhưng sau một thời gian dài ở chung với nàng, ta đã rút ra kinh nghiệm xương máu, cảm thấy khi chúng ta ở bên nhau vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó. Ta tuy có vội, nhưng ta sẽ chờ đợi A Nam. Có lẽ nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để ở bên cạnh ta. Đây chỉ là suy đoán của ta, ta sẽ thật sâu giấu dưới đáy lòng, vĩnh viễn sẽ không nói ra. Ta thừa nhận, là ta không dám nói, nhưng như vậy thì có làm sao. Hiện tại, A Nam vẫn ở bên ta, ta không tin có người nào có thể cướp nàng khỏi tay ta.

"Vừa rồi trẫm đã nói với nàng chuyện thứ nhất", ta nói, nhìn khuôn mặt dễ thương của A Nam, "Hiện tại trẫm còn chuyện thứ hai muốn nói...", ta cố ý kéo dài âm thanh.

Quả nhiên, A Nam lập tức khản trương, nàng nắm chặt tay áo của ta, ánh mắt mở thật to, bộ dạng có chút chờ mong, "Hoàng Thượng muốn nói cái gì?"

Tay của ta ở phía sau lặng lẽ hướng vào tay áo của nàng, bất động thanh sắc tìm thấy tờ giấy vừa nãy nàng giấu đi, ta cầm lấy nó, rút tay ra, bỏ vào đai lưng của mình, trên mặt ta cố gắng hiện lên biểu tình vô lại, "A Nam, nàng đi pha cho ta một ly trà bổ thận, bổ huyết của phương Nam đi rồi trẫm nói cho nàng nghe".

A Nam tròn trĩnh mắt, không nể tình nhìn ta. Cái mũi nhỏ nhắn lại, hiển nhiên là thực bất mãn đối với ta.

"Nhanh đi nào!", ta thúc giục nàng.

Nàng bắt đầu đi rồi đi pha trà.

Ta cười một tiếng, ai bảo A Nam không có công phu, cái này nàng đâu không lại ta!

Ta làm bộ bước đi thong thả, thanh thân tiêu sái đi đến bên kia, làm bộ chăm chú đang nhìn thảo dược, quay lưng lại với cung nữ A Qua ngốc nghếch nhưng ánh mắt luôn sắc bén kia, vụng trộm nhìn thoáng qua tờ giấy. Rất kỳ quái, trên tờ giấy chỉ có bốn chữ "Cùng huyền cùng múa". Cái này thì có cái gì đáng giá mà A Nam lại chuyên chú nhìn chăm chăm như vậy? Bất quá, những chữ này cũng thật đậm vào mắt người, hào sảng phóng khoáng lại mang theo chút nhã ý, đúng là có ý có cảnh.

Ta nhanh chóng gấp tờ giấy lại, đem nhét vào đai lưng.

A Nam vừa vịn đem trà ra, trên mặt biểu hiện sự tức giận, giống như muốn phát hỏa. Cầm giận đem ly trà nhét vào tay ta.

"Tầm bổ? Tráng dương?", ta hỏi nàng.

A Nam không nói lời nào, cánh môi mỏng manh mím thành một đường, trên mặt bày ra biểu tình "Không muốn nói chuyện"

"A Nam uống trước một ngụm thử xem", ta cười nhạt, một tay cầm ly trà, một tay tiến lại gần tay áo của nàng. Tờ giấy kia lại vô thanh vô thức trở về trong tay áo A Nam.

A Nam bị ta kéo vào trong lòng, nhưng nàng quật cường xoay mặt đi, "Trà bỏ đường của nam nhân, nữ nhân sao có thể uống loạn? Nếu Hoàng Thượng không tin thiệp, có thể đổ đi, không cần uống!"

Ta cười hắc hắc, một hơi uống hết ly trà. Sau đó cúi xuống, ở bên tai của A Nam liếm vành tai nàng một cái, "Chuyện thứ hai chính là, đêm nay ta muốn lật thẻ bài của A Nam".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 45

Mặt trời đã lặn ở phía tây, từng đám mây vàng kim trên bầu trời cũng chỉ còn lại một chút ánh sáng yếu ớt. Như Ý sớm đã thấp đèn trong phòng, Hoa thái y đang ở phía sau rút đi cái ngâm châm cuối cùng trên lưng ta, sau đó chậm rãi duỗi thẳng thắt lưng, thở phào một cái, "Lần này Hoàng Thượng bị bệnh, độc trong cơ thể cũng đã bị tiêu trừ gần hết. Xem như trong họa có phúc. Hôm nay là lần trị liệu cuối cùng, sau này cũng không cần châm cứu nữa, chỉ cần uống thêm vài thang thuốc nữa".

Nửa thân trên ta để trần, tiện cho Hoa thái y châm cứu, lúc này Như Ý đi lên mặc áo vào cho ta.

Ta có chút do dự, nhìn Hoa thái y, "Còn Sở Hiền phi thì sao? Thân thể của nàng..."

Hoa thái y vừa thu châm vào hộp, vừa chậm rãi nói, "Sở Hiền phi cũng hiểu được được lý, lần này lão phu xem qua, độc của nàng cũng không còn đáng lo, nhưng cơ thể suy nhược mới đáng lo ngại nhất. Đây là bệnh căn tích lại qua nhiều năm, không phải một sớm một chiều có thể dễ dàng chữa khỏi".

"Tại sao có thể như vậy!", ta có chút chột dạ. Ba năm nay, A Nam ở bên người ta, dường như cũng không trải qua một ngày tốt nào, đây mới chính là nguyên nhân bệnh căn của nàng tồn tại.

Quả nhiên, Hoa thái y thở dài lắc đầu một phen, cũng không trả lời ta, chỉ nói: "Việc này không thể cấp bách, một năm bệnh căn, mười năm điều dưỡng".

Nếu vậy tính ra không phải cần tới ba mươi năm sao? Nghe Hoa thái y nói mà lòng ta trùng xuống.

Không phải ta không chờ A Nam ba mươi năm, ta đoán cho dù ba mươi năm trôi qua, A Nam ở tuổi trung niên vẫn còn rất mỹ mạo, mà ta... Ta chỉ sợ chính mình cũng không còn đủ ba mươi năm.

Ta trầm ngâm, cuối cùng vẫn mở miệng, "Theo như Hoa thái y, nếu Sở Hiền phi mang thai..."

Tờ giấy vừa nảy trong tay A nam, làm cho ta không thể không không lo lắng. Phải biết rằng, mới vừa rồi ta nhận được mật báo, ta đã có thể hiểu được những gì viết trên tờ giấy kia. Đệ đệ của A Nam, trong tên có một chữ "Huyền". Đã tìm được đứa nhỏ kia, mà hiển nhiên, A Nam đã biết tin này trước ta.

Vấn cớ Đại Triệu sắp đi tới điểm máu chốt, ta thật sự không thể buông tay.

Nghe ta nói vậy, Hoa thái y mới ngẩng đầu lên, còn liếc mắt nhìn ta một cái, giống như mới hiểu được ý tứ của ta, lại nhũn mảy nghĩ, "Việc mang thai, hơn phân nửa còn phải xem tạo hóa. Nếu lúc này Sở Hiền phi mang thai, chỉ sợ chính nàng chống đỡ không nổi".

Lời vừa nói ra, tâm của ta giống như bị người khác dùng dao đâm vào. Ta vẫn biết thân thể A Nam không tốt lại gầy gò, nhưng trong lòng ta luôn có một tia hy vọng. Nay nghe Hoa thái y nói như vậy, ta liền cảm thấy, trong căn phòng không có một chút ánh sáng nào.

Đoán chừng Hoa thái y nhìn ra tâm sự của ta, vuốt vuốt chòm râu hoa râm của hấn, "Cũng may thân thể Lâm mỹ nhân được điều dưỡng rất tốt, Hoàng Thượng không sợ không có tử tức" (con trai nối dõi)

Ánh nến trong phòng nhảy nhót, tâm của ta lại run lên.

Ta biết, ta đã sắp hai mươi lăm tuổi, thành thân cũng đã nhiều năm, nếu ả

theo lẽ thường, ta có nhiều nữ nhân như vậy thì hài tử cũng phải thành đàn. Nhưng sự thật là: dưới gối của ta không có lấy một nhi tử. Ta cũng biết, việc này làm cho mẫu hậu rất lo lắng, thường xuyên kêu Thái Y Viện bốc thuốc, rồi lại chọn nữ nhân cho ta.

Nhưng có làm bao nhiêu việc cũng vô dụng, không ai có thể giúp ta.

Ta là hoàng đế, dù sao cũng phải có con nối dõi mới có thể yên tâm. Con ta cũng không cần nhiều, chỉ cần có một hai tiểu tử đáng yêu, ta cũng rất thỏa mãn. Có lẽ thật đúng là số mệnh trời người, Phùng Yên Nhi không thể sinh dục, thân thể A Nam lại như thế này.

Không biết từ khi nào, Như Ý đã đi ra ngoài, đem một cái khay bên trên có để một bài tiến vào. Có tất cả tên các tần phi trong cung. Bởi vì Phùng Yên Nhi cáo bệnh, nên một bài của A Nam ở ngay phía trên cùng.

Ta ngẩng nhìn bài tử, có chút chần chờ.

Lúc này, Hoa thái y đã thu dọn xong hòm thuốc của hắn, cũng ở một bên xem. Hắn thấy ta ngần ngừ, ở một bên hắc hắc hai tiếng, "Hợp Lưỡng Nghi chi đề ý, câu Ngũ Hành chi số (2 câu này k hiểu), cũng là nhân chi thường tình. Thân thể có thể điều dưỡng". Nói xong, xách cái hòm thuốc lên vai, hướng ta tùy ý hành lễ, bước đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, ta nhanh tay lật một bài có tên A Nam.

"Trẫm quyết định bắt đầu, A Nam quyết định kết cục", ta cười khổ nói với Như Ý đang đứng ở bên cạnh.

Lần này, Trường Tín cung chuẩn bị rất chu đáo, cung nữ thái giám trong cung so với chủ nhân của bọn họ còn muốn hưng phấn hơn. Bọn họ sớm chờ ở cửa, thấy ta nhất tề thi lễ.

Ta nhìn thấy bọn họ như vậy, cũng có chút hưng phấn chờ mong.

Trong phòng A Nam, ánh đèn sáng tỏ, hiển nhiên là đốt rất nhiều đèn.

Ta đi như bay, cũng không biết vì sao lại đặc biệt sốt ruột, sai vài bước qua bậc thang. Lúc này phía chân trời vẫn còn vài tia sáng, thời gian vẫn còn sớm.

A Nam, tiểu nha đầu này rất thích dùng được. Nghĩ như vậy, ta còn có chút chột dạ. A Nam rõ ràng không thích ta, nàng có thể hay không...

"A Nam?", ta gọi một tiếng.

A Nam không lên tiếng trả lời.

Hoàn hảo, A Nam vẫn mặc kiện cung trang xanh thẫm vừa rồi, cũng không biểu hiện thần sắc do dự bất khoái trên mặt, có chăng cũng chỉ là một chút không tự nguyện, nhưng được nàng che giấu rất nhanh. Lúc chàng vạng, khi ta nói với nàng là ta muốn chọn bài tử của nàng, nàng còn có vẻ có chút kinh hách cùng kích động, nhưng đến lúc này tất cả đều thu liễm lại hết.

Ta nhếch miệng cười, "Lần này, A Nam dùng huân hương gì, sẽ không làm cho trẫm ngủ luôn chứ?"

Ánh mắt A Nam hướng ta lóe lên, trốn tránh. Nàng cũng không lên tiếng.

Ta bước qua cửa, quả nhiên, nhìn thấy gian bên ngoài đang đốt hương, trên đỉnh cái lư hương tinh xảo từng làn khói trắng tỏa ra, khung cảnh có chút mờ ảo. Ta liếc mắt một cái, trên án để đầy văn phòng tứ bảo, hai bên là hai cái bình lớn màu xanh ngọc, hoa văn chạm trổ tinh xảo, trong đó không cắm hoa mà cắm đầy cuộn tranh dài... Ta nhìn không được, nở nụ cười, "A Nam, thật là phong nhã nha!"

A Nam lại cúi đầu cắn môi, ngón tay cũng không tự giác nắm ngọc bội bên hông.

Ta nâng khuôn mặt phấn nộn của A Nam lên, bắt buộc ánh mắt ngập nước kia nhìn vào ta, "Trẫm hôm nay không muốn làm chuyện phong nhã sự, chính là muốn ăn bánh ngọt. Đáng tiếc lại không có..."

A Nam càng không được tự nhiên.

Ta hôn nhẹ lên môi nàng như chuồn chuồn lướt nước. Xong rồi mới buông nàng ra.

"Trẫm sẽ không thô lỗ giống trước. Trẫm sẽ chờ A Nam nguyện ý".

Hôm nay đến đây, ta đã hạ quyết tâm, A Nam mười bảy tuổi, tuy nói không lớn, nhưng cũng không coi là nhỏ.

"A Nam, không cần đi pha trà", ta gọi A Nam lại, nàng đang muốn rời đi để trốn tránh.

Nàng quay đầu, nhìn ta, "Hoàng Thượng không cần ngại vục vô căn cứ", A Nam lộ ra bộ dạng con thỏ nhỏ, nở nụ cười, "Chuyện thiếp đã đáp ứng Hoàng Thượng, thiếp nhất định sẽ làm được, nếu Hoàng Thượng muốn, A Nam không bao giờ từ chối Hoàng Thượng. Mới có một loại trà tốt, trà cúc phơi sương, mùi thơm ngát".

Ta làm bộ không nghe thấy những gì tiểu nha đầu này nói, hướng ra phía ngoài vỗ vỗ tay.

Người ta mang đến, nghe lệnh lập tức tiến vào. Theo ta chỉ đạo, tất cả đồ vật trên bàn của A Nam đều được để gọn vào một bên. Tiếp theo liền bày bát đĩa và cả rượu.

Như Ý đi lên, đem một cái nôi đất đặt lên bàn.

"Đến đây, xem ta đem tới cái gì!"

Ta cười kéo A Nam qua, hai người chúng ta sóng vai ngồi xuống.

Như Ý đi lên, mở nắp nồi ra, mùi thơm của gà hầm nhân sâm liền át đi mùi huân hương trong phòng, khiến cho người ta phải chảy nước miếng vì thèm ăn. Hiện tại, ta cũng học được thế nào là sát phong cảnh rồi.

Ta lấy bình rượu qua, tự mình rót cho A Nam một chén, rượu hoa quế rất tốt cho cơ thể, tỏa hương thơm ngào ngạt, "A Nam, từ hôm nay trở đi, nàng phải dưỡng tốt thân thể, chuẩn bị sinh nhi tử cho ta", ta dùng một chút lại bổ sung, "Đương nhiên, nữ nhi cũng tốt, tốt nhất là sinh vài hài tử, có nam có nữ".

A Nam ngậy ngốc ngồi ở bên người ta. Một hồi lâu mới nghe rõ ta nói cái gì.

"Lâm mỹ nhân..."

"Lâm mỹ nhân là Lâm mỹ nhân, nàng là nàng!", ta nói, "Ta muốn nàng sinh hài tử cho ta".

Ta đưa rượu cho A Nam uống, sau đó gấp gà ra chén cho nàng, đây đều là vì tốt cho A Nam. Hoa thái y cũng nói thân thể A Nam suy nhược, ta phải bồi dưỡng cho nàng thật tốt.

Đợi cho trăng lên cao, trên mặt A Nam cũng nhiễm hai rặng mây đỏ.

Đến lúc này, ta cũng không nói lên lời, liền đưa tay ra kéo A Nam vào lòng. Để cho nàng ngồi trên đùi ta.

A Nam mềm nhũn, dụi đầu vào ta, thân thể gầy gò, cơ hồ không có bao nhiêu thịt.

Ta biết chính mình cũng có chút ngà ngà say, quán không được chính mình. Ta dùng môi miết qua miết lại trên tóc mai của nàng, "A Nam, ta không thể để nàng đi. Nàng hẳn là hiểu được", đầu óc ta vẫn thập phần thanh tỉnh.

Trong lòng ta, A Nam lại ân một tiếng. Có thể nghe được thanh âm bắt đắc dĩ trong đó.

Trải qua lần nam tuần này, ta mới biết được, Đại Triệu mà phụ hoàng giao lại cho ta có bộ dạng như thế nào. Vương triều vừa mới thống nhất hai miền Nam Bắc, cũng giống như trẻ sơ sinh, một chút gió táp mưa sa cũng khó có thể chịu được, chết non là điều tất yếu. Đây là một vương triều cần sự che chở, nhưng nếu chỉ có mình ta thì không đủ, cần phải có một người thích hợp cùng ta chung tay góp sức.

Ta ôm A Nam trong lòng, mới cảm thấy có chút an tâm.

Cách một lớp quần áo, ta nhẹ nhàng vuốt bả vai mượt mà của A Nam, "Trẫm biết, người kỳ A Nam nàng chưa chuẩn bị tốt, trẫm cũng vậy. Nhưng thiên hạ này nhiều việc có thể thay đổi trong nháy mắt, nếu thật sự chờ chúng ta chuẩn bị tốt, chỉ sợ không còn kịp nữa". Mùi của ta mập mạp, ngửi mùi hương phát ra từ những sợi tóc đã nhiễm mùi rượu hoa quế trên đầu A Nam, "Đương nhiên, nếu nàng thật sự không muốn, cũng đừng miễn cưỡng chính mình, nàng có thể đi ngủ".

Không khí trong phòng lúc này có chút nặng nề, nóng nực, có lẽ là do đóng hết cửa sổ.

Ta thấy A Nam không có một chút động tĩnh nào, liền thử thăm dò, "A Nam nàng không cảm thấy cung trang trên người rất nặng sao? Hiện tại chỉ có hai người chúng ta", ta nói. Không đợi A Nam cho phép, ta nhẹ nhàng kéo áo trên vai của nàng xuống. Bả vai của A Nam thập phần mượt mà nhỏ nhắn, làn da non mềm trắng nõn, càng tỏa sáng dưới ánh nền vàng rực rỡ. Ta có chút gấp gáp,

thở hổn hển, môi dán vào làn da trên đầu vai nàng.

A Nam ở trong lòng ta "Nha" một tiếng, giống như đột nhiên tỉnh lại. Nàng giãy giụa, miệng nhẹ giọng nói, "Nước nóng để tắm ở nơi nào?". Cái đầu nhỏ nhỏ ngo ngoáy trong lòng ta, không an phận đứng lên. Thoạt nhìn quả thật nàng có chút say, khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng, ánh mắt cũng có chút tan rã.

Ta nhin không được, nhẹ giọng cười rộ lên, "Ta gọi người chuẩn bị nước nóng, còn có cánh hoa Hải Đường cho nàng tắm".

A Nam theo đà tuột khỏi tay ta chạy ra ngoài. Cái gì cũng không nói, cứ thế mà chạy đi, chỉ chốc lát ta đã không còn thấy bóng dáng nàng.

Ta không ngăn cản nàng.

Ta cũng biết mình dụ dỗ nàng như vậy là không tốt. Nhưng nếu không như vậy, A Nam nhất định sẽ còn khản trương hơn nữa. Trước mắt xem ra vẫn có chút hiệu quả. Lúc này nhìn bộ dáng thẹn thùng của nàng, so với biểu hiện cái gì cũng không liên quan trước kia thì tốt hơn nhiều.

Ta biết nữ nhân tắm rửa luôn rất lâu, cho nên ta cũng không nóng nảy. Ta cũng tắm rửa sạch sẽ một phen, sau đó chỉ mặc một bộ áo lót màu vàng rồi chậm rãi trở về tắm cùng của A Nam. Quả nhiên A Nam vẫn chưa trở lại, có cung nữ dẫn ta vào phòng ngủ của nàng. Tất cả đều chuẩn bị tốt, đệm giường dùng màu hồng nhạt. Vừa làm cho người ta cảm thấy thoải mái mà lại không quá mức nhiệt liệt.

Ta ngồi xuống ở mép giường, tùy tay cầm lấy một quyển sách trên bàn của A Nam.

Lúc này, đêm đã khuya. Mặc dù ta đang đọc sách, nhưng một chữ cũng không vào đầu.

"Hoàng Thượng!", không biết khi nào A Nam đã trở lại. Đứng ở cạnh cửa nhìn ta, nàng mới tắm xong, chỉ mặc một thân áo lót màu trắng, toàn thân đều tỏa ra mùi thơm của hoa hải đường.

"A Nam", ta cũng đáp lại nàng một tiếng.

Sau khi nàng đi vào phòng, phía sau có người nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ta đứng lên, xốc lại đệm chăn. Sau đó quay đầu nhìn A Nam. Bề ngoài nhìn A Nam rất bình tĩnh, nhưng chân có chút không được vững vàng, nàng nghiêng ngả lao đảo tiêu sái đi đến bên giường, lại quay đầu nhìn ta, "Hôm nay Hoàng Thượng không mặc màu đen".

"Ừm, hôm nay không mặc màu đen", ta nói. Đại khái chắc là ngày thường nàng luôn thấy ta mặc màu đen, đột nhiên hôm nay thấy ta mặc y phục màu vàng nên có điểm không thích ứng.

"Hoàng Thượng mặc y phục màu này dường như thay đổi rất nhiều", nàng nói, nàng thoáng lung lay ở trước mặt ta, đứng không vững.

Ta đỡ lấy nàng, "A Nam, nàng có muốn uống canh tỉnh rượu không?"

"Không có việc gì", A Nam nắm lấy vạt áo trước ngực ta, ổn định thân thể, "Màu vàng, rất đẹp", nàng nói, "Nói không chừng Hoàng Thượng mặc màu đỏ cũng rất đẹp"

Ta cười cười, "Có lẽ không mặc sẽ càng đẹp hơn". Ta đỡ A Nam ngồi xuống trên giường, "Có muốn xem không?"

Ta không đợi nàng đồng ý, đã nhanh tay cởi bộ y phục màu vàng trên người ra, đầu tiên là áo, sau đó chính là quần. Việc này, xem như ta khá thành thục, không gặp khó khăn gì.

A Nam căn bản không kịp phản đối, việc duy nhất nàng có thể làm chính là ngây ngốc mở to hai mắt nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 46

Ta đã sớm biết A Nam không giống với người khác, nhưng không nghĩ tới, ngay cả trong chuyện giường chiếu cũng không cùng chí hướng với nữ nhân khác.

Tình cảnh lúc này chính là như thế, đối mặt với một nam nhân xích lửa, A Nam lại lặng lẽ mở to đôi mắt nhìn chăm chăm. Nàng đảo tròn mắt vòng vòng, còn không quên chuyển động mắt đảo xuống thất lưng của ta... Chờ nàng đem ta nhìn hết một lượt từ trên xuống, lúc này mới lên tiếng "Àch" một cái.

Ta thực thất vọng, một tiếng này nghe qua không giống tán thưởng, cũng không giống khinh bỉ. Giống như nghe nàng nói rằng: Ta biết! Thì ra là như vậy. Nàng nhìn ta giống như đang nhìn đám thảo được của nàng vậy.

Sau khi phát ra một tiếng, nàng giãy giụa hai cái, nhắm mắt lại, lui người ra, tiến vào trong ổ chăn.

Ta vừa bực mình lại vừa buồn cười, hoài nghi nàng căn bản không biết rõ tình huống trước mắt. Vui mừng hoặc thẹn thùng, dù sao nàng cũng phải biểu hiện cái gì đó cho ta biết chứ, nhưng tiểu nha đầu A Nam này lại có tình cái gì cũng không làm.

Ta cũng rất nhanh chui vào trong chăn, tay bắt được thân hình nhỏ bé của nàng ôm vào trong lòng, lại dùng nửa người trên ngăn nàng, "A Nam phản ứng của nàng là như thế này sao?", ta hỏi nàng, đồng thời cẩn thận vành tai A Nam.

A Nam hừ hừ hai tiếng. Trên người nàng vẫn còn phảng phất chút mùi hương của rượu hoa quế, nhìn thấy mí mắt A Nam díp lại, ta cũng có chút men say. Ta hoài nghi ta đã cho A Nam uống hơi nhiều.

Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất nàng không còn giống với lần trước, bản năng kháng cự ta.

Môi của ta lặng lẽ dao động, tiếp cận phần môi của nàng, trước dùng đầu lưỡi thử thăm dò, liếm liếm cánh môi nàng.

Lần này A Nam thực nhu thuận, nàng im lặng từ từ nhắm hai mắt, tiếp nhận sự trêu chọc của ta, thậm chí còn học ta, dùng đầu lưỡi liếm ta một chút. Chẳng qua mí mắt của nàng hơi hơi động, ta có thể nhìn ra nàng đang bất an.

"A Nam hiện tại nàng hối hận vẫn còn kịp", môi của ta dán vào môi của nàng nhẹ nhàng nói. Loại tiếp xúc này, làm cho không khí tràn ngập ái muội giữa hai người. Cái loại cảm giác ngọt ngào này lại dâng lên trong lòng ta. Nhưng ta vẫn còn chịu đựng được, thả chậm tiết tấu, cho A Nam thời gian thích ứng.

"A Nam không hối hận", thanh âm giống như ở trong mộng. Cánh môi dán lên môi của ta đang nhu động, cảm giác mềm mại khiến ta không cầm giữ được.

Nhìn A Nam ở khoảng cách gần như vậy, mới cảm thấy nàng thật non mềm, làn da tuyết trắng thoát nhìn dường như trong suốt. Trừ bỏ vết sẹo hồng hồng trên trán kia làm cho lòng ta nhói đau, mỹ nhân như từ ngọc chạm thành, thật sự là tinh xảo không tì vết. Làm cho ta ngay cả cọ cọ nàng đều có chút luyến tiếc.

"Thật sự không hối hận?", ta giữ chặt môi của nàng, nhẹ nhàng hôn. Tay cũng không thành thật, một tay nhẹ nhàng vòng ra sau cổ nàng, một tay lên lút luồn vào áo lót. Ta phát hiện bụng của ta đã nóng lên.

A Nam không ngăn cản ý tứ của ta, ngược lại rất phối hợp rúc vào trong lòng ta. Cảm giác mịn màng ngọc ngà lướt qua lòng bàn tay ta. Thân thể như ngọc trai trắng sáng mượt mà đập vào mắt ta. Trời ạ! Thật sự mê người. Tiểu huynh đệ của ta mạnh mẽ nhảy dựng lên, hướng về A Nam. Nó so với ta còn nóng nảy hơn. "Thật sự không hối hận?", ta đơn giản dùng nó cọ cọ dưới thân tiểu nha đầu.

"Thật sự không hối hận!", A Nam ở ta dưới thân ta thì thảo nói, "Chỉ cần Hoàng Thượng để cho đệ đệ của thiếp trở về sớm hơn một chút", môi của A Nam tiếp xúc với môi của ta, mỗi một chữ, đều trực tiếp phun vào trong miệng của ta.

Ta dừng lại, lẳng lặng chăm chú nhìn tiểu nha đầu dưới thân đang từ từ nhắm mắt lại. Nàng không say, ngay từ đầu đã rất thanh tỉnh.

Ta nhìn xuống nàng, thoáng rời ra một chút, "Nàng làm sao biết trẫm đã tìm được đệ đệ của nàng?", ta thừa dịp này hỏi nàng cho rõ ràng. Bằng không ta cũng không biết tìm dịp nào để hỏi rõ vấn đề này.

A Nam không mở mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, "Ngay cả tờ giấy kia Hoàng Thượng cũng đã xem qua, cần gì biết rõ còn cô hỏi?".

Lần này, ta trực tiếp nhảy dựng lên, cách nàng xa một chút. Nhưng vật ở phía dưới kia lại gào thét, nhảy lên, tuyệt không phối hợp. "Làm sao nàng biết ta xem kia tờ giấy kia?". Rõ ràng lúc ấy biểu hiện của nàng vẫn bình thường.

"Thiếp đã sớm nhìn thấy ngón tay của Hoàng Thượng dính bột sáng. Nếu không phải động vào tờ giấy kia của thiếp thì sao lại bị dính bột?", cuối cùng A Nam cũng mở mắt ra, nàng nheo mắt nhìn ta, quý quyết nở nụ cười.

Ta nhìn ngón tay mình, quả nhiên, hai đầu ngón tay đều nhiễm một loại bột đang tỏa sáng có màu vàng, vừa nhìn thấy là biết không bình thường.

Ta lại lui về phía sau một chút, cách xa A Nam hơn. Phía dưới vẫn còn cứng lại, dựng đứng lên.

"Nàng, nàng hạ độc!", ta lên án nàng.

"Đó là thiếp tiện tay làm. Đầu có biết Hoàng Thượng sẽ động vào nó", A Nam không chút nào áy náy.

"Tiểu yêu nữ!"

"Nếu Hoàng Thượng muốn nhìn thì trực tiếp nói với thiếp là được", mỹ nhân vừa ngây thơ vừa quyến rũ lại cùng ta tranh chấp. Nàng đây là đang chỉ trích ta, chỉ trích hoàng đế là ta nhìn lên nàng.

Ta xấu hổ nhìn sang chỗ khác, "Nàng sẽ cho ta xem sao? Nàng cho ta xem thì sẽ không hạ độc sao? Ta lại không biết lúc nào thì nàng lại hạ độc... Trên giường này...". Ta đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lập tức từ trên giường nhảy xuống, cách giường rất xa, "A Nam nàng có hạ độc trên giường hay không? Không, không đúng, ta nên hỏi nàng, trong Trường Tín cung này, còn có chỗ nào không có độc?".

A Nam trầm mặc, nàng cứ như vậy mà tròn mắt, giống như đang nhìn ta, lại giống như không.

"Hoàng Thượng nếu không tín nhiệm A Nam, thì cần gì phải...", A Nam không nói gì nữa, cũng đi xuống giường.

Ta cũng ngây ngẩn cả người.

Từ khi ta trùng sinh tới nay, dường như ta chưa từng tín nhiệm bất luận kẻ nào. Thậm chí là A Nam. Nhưng ngược lại ta lại muốn A Nam tín nhiệm ta.

A Nam thờ dài một hồi, "Hoàng Thượng, điều A Nam đã đáp ứng quá Hoàng Thượng, tuyệt không nuốt lời. Hoàng Thượng muốn A Nam sẽ không từ chối. Hoàng Thượng không cần hoài nghi", A Nam nói xong, lại cắn môi của mình. Nàng không nhìn ta, nhưng giống như đang chờ đợi ta.

Nhưng ta lại bất động. Đối với nữ nhân, ta sớm đã lĩnh giáo, mười năm giáo huấn, ta sao dám quên. Cho dù lúc này, người ta đối mặt là A Nam, cũng vẫn cảm thấy giống như có khiếm khuyết gì đó làm ta không thể nào an tâm được.

Ta còn có thể đặt lòng tin vào người khác không? Thân ảnh nho nhỏ trong đêm gió tuyết kia, hẳn là có thể tín nhiệm?

"Hoàng Thượng, người đã từng tín nhiệm người nào chưa?", A Nam đột nhiên hỏi ta. Nàng giống như đoán được ta đang suy nghĩ cái gì.

Ta đáp không được. Cảm thấy thực có lỗi với A Nam. Nàng làm nhiều điều cho ta như vậy, nhưng ta vẫn không thể đặt lòng tin vào nàng.



A Nam thẳng lưng, nằng lại thở dài một hơi, không nhìn ta, nhưng lại giống như biết tất cả. Nàng bắt đầu cởi quần áo của mình, thoạt nhìn thập phần ngốc nghếch. Nàng là nữ nhân, nhưng đây lại là lần đầu tiên cầu nàng, nhất định không dễ dàng.

Ta không ngăn cản nàng, cũng không giúp nàng. Bởi vì ta không biết ta đối với nàng, rốt cuộc là chờ mong, hay vẫn là thiếu tin tưởng. Ta cảm thấy bản thân mình thật đáng buồn, nhất là lúc đối mặt với A Nam.

Tay nàng run run khi đặt trên vạt áo, thật lâu mới cởi ra được. Mà đến cuối cùng khi thân thể đã gần lộ ra hoàn toàn trước mắt ta, A Nam liền nhắm mắt lại.

Ngón tay nàng thon dài dọc theo vạt áo, mở ra hai bên, cởi xuống. Phía trên chỉ còn độc lại một cái yếm mỏng manh.

Nàng tiếp tục vòng tay ra sau cởi dây cột của cái yếm ra, đem chính mình hoàn toàn bày ra trước mặt ta.

Một khắc đó, ánh mắt của ta không thể di chuyển sang chỗ khác, thậm chí quên cả hô hấp. Đột nhiên ta cảm thấy mình không còn là chính mình.

A Nam thật sự rất gầy, mình hạc xương mai, trước ngực chỉ hơi hơi nổi lên. Nhưng hai điểm nho nhỏ hồng hồng kia nhìn qua hết sức hấp dẫn. Vòng eo nhỏ tinh tế, cái bụng tròn nhắn, không có một chút thịt dư thừa nào.

Yết hầu của ta như bị cái gì chặn lại, hít thở không thông.

A Nam cúi đầu, mái tóc dài rủ xuống, che đi gương mặt xinh đẹp. Nàng nhất định rất thẹn thùng, nhưng lại cố nén lại. Ta muốn giúp nàng, nhưng lại do dự. Huống chi ta còn không tin tưởng chính mình.

Sau đó nàng lại cúi đầu lưng. Hơn nửa ngày cũng không tháo ra được, càng cố gắng lại càng không được.

Chân của ta lại không nghe sai sử, nó tự động tiến về phía trước, rất nhanh đi tới gần nàng. Đột nhiên, ta có chút cảm động. A Nam thật sự chính là A Nam, nàng không giống với người khác, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng làm cho ta thất vọng. Ta đang muốn nói với A Nam người còn đang rối rắm với cái đai lưng: "Ta giúp nàng". Kết quả, miệng còn chưa mở ra, hai tay đã hành động. Một tay ta nắm lấy thắt lưng tinh tế của A Nam, một tay tháo nó ra.

Lúc này, nàng liền hiểu được, lập tức chui vào trong lòng ta, dán trên người ta.

Ta thở dài một hơi.

A Nam, nàng thật sự đem chính mình giao cho ta, ta thấy được. Mà ta, rất vô liêm sỉ, cư nhiên còn chưa tin, muốn nàng chủ động.

Thân mình A Nam có chút lạnh, áp vào thân thể đang nóng lên của ta, làm cho ta cảm thấy an ủi không ít. Ta ôm chặt thân thể của nàng vào trong ngực, xoa nhẹ lưng nàng. Hai điểm non mềm kia, nhẹ nhàng cọ vào ngực ta, kích động từng điểm mẫn cảm trên người ta.

Ta nâng nàng lên cao, dùng miệng bắt giữ đôi môi anh đào. A Nam rất nhẹ, ta không mất một chút sức lực nào cũng nhấc được nàng lên. Nhưng A Nam lại sợ hãi, nàng ôm chặt lấy gáy của ta để giữ cân bằng. "Hoàng, Hoàng Thượng!", nàng thở nhẹ. Cho dù là như vậy, nàng cũng chỉ nhẹ nhàng ôm lấy ta, không gãy giữa đào thoát.

Thật tốt, ta không muốn đợi thêm nữa. Ôm nàng đi đến bên giường.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!", bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng kêu kinh động. Dưới chân ta bị kiềm hãm, đầu lười di chuyển xuống trước ngực mềm mại của A Nam, dùng một chút lực, A Nam ô một tiếng.

"Hoàng Thượng, là nô tài! Như Ý! Có cấp báo!"

Ta hoảng sợ, buông A Nam ra, ôm nàng vào trong ngực.

"Là Kiến Chương Doanh cấp báo", thanh âm Như Ý có chút run run.

A Nam giãy giụa thoát khỏi lòng ta, lấy quần áo trên giường đưa cho ta, còn nàng lại lui vào trong chăn.

Ta hít sâu một hơi, làm cho chính mình bình tĩnh lại. Sao lại cố tình quấy rầy ta ngay tại thời điểm này chứ! Ta cũng không mặc lại quần áo, mà lập tức đi đến cạnh cửa, mở hé cửa đưa tay ra ngoài nhận thư báo.

Ta thu tay lại, mở thư cấp báo ra nhìn thoáng qua, "A Nam, là Kiến Chương Doanh bắt nạt làm phản", ta đem cấp báo để trên giường. Lúc này mới nhanh chóng mặc quần áo vào.

Từ trong chăn, A Nam vươn cánh tay ra, cầm lấy cấp báo nhìn thoáng qua. Hiện tại, trên mặt của nàng là một mảnh hồng, nhưng ánh mắt của nàng lại rất trong trẻo.

"Là ai bắt nạt làm phản cũng chưa viết rõ ràng", Nàng nói.

Nhất thời ta không trả lời A Nam, phải biết rằng, vật kia trong quần ta lúc này đã có chút lớn, ta không thể không ỳu khuất nó. May mắn lúc này A Nam

đang nhìn trát tử, không có chú ý tới tình trạng quần bách của ta.

"Phùng đại tướng quân biết việc này không?", A Nam lại hỏi.

Ta không lên tiếng. Đã mặc xong áo lót, lúc này mới đi mở cửa cho Như Ý vào thay quần áo cho ta.

A Nam khép trát tử, quăng trả lại cho ta. "Hoàng Thượng không thể khinh động, thiếp cảm thấy việc này có trá", nàng nói. Lúc này, thân thể nàng lộ ra bên ngoài vẫn còn có chút hồng nhạt, thập phần mê người. Thật sự đáng tiếc.

Như Ý cầm lấy áo bào mặc vào cho ta.

Ta hỏi A Nam "Như thế nào có trá?", lúc này ta đã bình tĩnh hơn. Ta sớm đoán được gần đây sẽ có chuyện xảy ra, chỉ không khéo là lại cô tình chọn lúc này. Có lẽ duyên của ta và A Nam chưa tới. Tâm của ta cũng không thoải mái, cảm thấy có lỗi với A Nam. Nhưng lúc này còn có thể làm gì được chứ?

A Nam ý thức được ta đang nhìn nàng, nàng lại lui vào trong chần suy nghĩ một chút, "Kiến Chương Doanh là đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Triệu, luôn đóng ở phía đông Lạc Kinh. Nếu có người bất ngờ làm phản, thì nhận được tin báo đầu tiên phải là Phùng gia cũng ở phía đông. Huống chi Kiến Chương Doanh luôn được quản lý và điều động dưới trước Phùng đại nhân, nếu trong quân có người làm phản, cũng nên là Phùng đại nhân báo lên Hoàng Thượng. Hôm nay, cấp báo này, tại sao lại từ quân doanh trực tiếp báo lên Hoàng Thượng?"

Ta có chút sững sờ, cảm thấy A Nam nói có lý. Lấy tay ngăn Như Ý đang mang giày cho ta.

"Ý của A Nam là..."

A Nam khẳng định nói, "Ý tứ của A Nam là muốn Hoàng Thượng cân nhắc thật kỹ trước khi hành động".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 47: Chương 47.1

Ta bình tĩnh lại lần nữa. Ánh mắt A Nam bình tĩnh như nước, nàng cũng bắt đầu chậm rãi mặc quần áo, so với ta trầm ổn hơn nhiều. "Không bằng trước tiên Hoàng Thượng đi xem động tĩnh bên phía Phùng gia, nhìn xem Phùng đại nhân có biết việc này hay không đã", nói xong lại thở dài một tiếng. "Phùng Thục phi đang bị bệnh, không nên quấy rầy, bằng không có thể hỏi phiền toái nàng đi hỏi người trong nhà một chút".

Nàng nói mềm mại, không dấu vết.

Ta nghĩ một chút, "Việc này cũng không cần phiền toái đến Thục phi, trăm có thể tự mình đi hỏi Phùng đại nhân".

"Hoàng Thượng muốn xuất cung sao".

"Ừ, nhưng sẽ không đi xa, chỉ đi đến Phùng gia mà thôi". Ta cũng không tính ra khỏi thành đi đến Kiến Chương Doanh. A Nam nói rất đúng, nơi đó không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta không thể tùy tiện lấy thân mạo hiểm.

Lúc này, A Nam đã mặc xong áo lót, choàng một cái áo lông cừu rồi xuống giường. Nàng đi đến trước cửa sổ, vén rèm cửa sổ màu đỏ nhạt lên trước mặt ta, "Hoàng Thượng xem, lúc này không trăng không sao, đêm đã khuya, bên ngoài hắc nguyệt phong cao, nếu Hoàng Thượng muốn xuất cung, xin hãy dẫn nhiều nhân mã đi". Thân ảnh gầy gầy nhỏ bé, linh linh đứng trước cửa sổ, đúng là tiên tư phiêu dật.

Ta có chút hoảng hốt, lại một lần nữa cảm thấy hôm nay thực đáng tiếc, bằng không ta có thể đã bắt được vị tiên tử này, từ nay về sau không bao giờ để nàng bay đi nữa.

"Hoàng Thượng?", A Nam cảm nhận được ta đang thất thần.

"A Nam không cần lo lắng, đương nhiên ta sẽ mang theo thân vệ tinh nhuệ đi theo ta. Hơn nữa, bất quá ta đi Phùng gia tìm huynh đệ Phùng gia chơi cò. Đây là bên trong kinh thành sẽ không xảy ra chuyện gì đâu". Ta đã cân nhắc kỹ, ta đến Phùng gia, lấy huynh đệ Phùng gia làm lá chắn, để cho Phùng Ký đi xử lý vụ Kiến Chương Doanh bất ngờ làm phản. Như vậy ít nhất có thể đem sự việc kéo dài tới hừng đông, sau đó lại triệu tập quân thần thương nghị. Trong tình huống không rõ này, ta không thể khinh động.

Mà chỉ cần ta nhìn chằm chằm vào huynh đệ Phùng gia, tin tưởng Phùng Ký cũng không dám vọng động.

"Thiếp nghĩ, hẳn cũng sẽ không có đại sự gì", A Nam an ủi ta, "Kiến Chương Doanh vẫn là binh lính tinh nhuệ của tiên đế, hiện tại rất khó có ai có thể làm dao động căn cơ".

A Nam nói đạo lý không sai, nhưng cũng là gặp chuyện không may, dù sao cũng có tổn hại nhất định. Dù sao cũng có liên quan đến chuyện làm phẫn, chung quy đối với ta không có chỗ gì tốt. Trong lòng ta hiểu được.

Lúc này, Như Ý đã thu thập thỏa đáng cho ta, ta phải đi.

Ta quyến luyến nhìn A Nam, "A Nam nên nhớ kỹ hôm nay, không có việc gì thì phải nhớ đến thăm, lần tới chúng ta tiếp tục", ta nói xong tiến lên ôm lấy A Nam, ở trên mặt nàng thực vang dội hôn một nụ hôn.

Vết hồng trên mặt A Nam mới nhạt đi giờ lại trở lại.

"A Nam nàng đi ngủ đi, bây giờ vẫn là nửa đêm, nàng không cần lo cho ta", ta nói, "Sáng mai nàng cũng không cần dậy sớm".

A Nam lắc lắc đầu, "Hôm nay thiếp cũng ngủ không được, sáng mai, còn phải tổ chức tiểu yến. Hiện tại cần phải chuẩn bị một chút".

Ta không rõ, nhưng mi nhìn A Nam.

"Nếu thiếp không làm, ngày mai, Phùng Thục phi trong người còn đang mang bệnh mà phải xử lý, thiếp không đành lòng", A Nam cười.

Bây giờ ta mới nhớ tới, nữ nhân trong hậu cung, hơn phân nửa xuất thân từ quan gia, bên ngoài vừa động, nội bộ tất có dị thường. A Nam phòng ngừa chu đáo, có ý tứ giúp ta ổn định hậu cung. Một lần nữa ta lại cảm thấy hối hận trong lòng, sớm biết như vậy, lúc trước không nên nạp nhiều nữ nhân như vậy. Hoặc là nói, lúc trước ta trọng dụng nhân tài không thích hợp. Không có hiền tài thì có thể tuyển, có thể tìm, mà không phải là đi trọng dụng ngoại thích.

A Nam chu đáo, ta ôm chặt A Nam một lần nữa nhưng lần này buông ra rất nhanh. Sau đó mới xoay người rời đi.

Lúc gần đi, trong lúc vô ý nhìn thấy, trong cung sở dưỡng mấy chỉ bạch hạc nhưng lại đều ngủ ở A Nam được huê dưới (câu này k hiểu lắm). Trường Tín cung của A Nam, quả nhiên có khác.

Một đêm gian nan, người ta thì ở Phùng phủ, nhưng tâm lại ở trong cung. Phùng gia thấy ta mang theo nhiều nhân mã như vậy, ngay từ đầu cũng bị chút kinh hách. Nhưng bọn hán giả trang rất tốt, dường như hoàn toàn không biết chuyện ở Kiến Chương Doanh. Phùng Ký, lão đối trá kia thậm chí còn hồ lớn ở trước mặt ta, "Làm sao có thể?".

Ta giả ngu, chỉ lệnh cho Phùng Ký một mình ra khỏi thành xem xét thực hư, chính mình cùng Hộ bộ thị lang Phùng Tiến chơi cờ. Kỹ nghệ của Phùng Tiến rất tốt, nhưng hán lại cố ý đánh thua, một ván cũng không thắng. Phùng Mai đứng ở một bên, từ đầu tới cuối không nói một câu.

Ta biết, để cho Phùng Ký đi xử lý việc này cũng không phải kế sách tốt nhất, nhưng việc đã đến nước này, ta chỉ có thể quyết tâm lưỡng bại câu thương. Nhất định phải để cho Phùng gia thủ đến hừng đông.

Tới khi lâm triều, Phùng Ký chạy tới Lưỡng Nghi điện.

Phùng Ký đến muộn, liền vội vã lướt qua văn võ quần thần đứng vào hàng. "Kiến Chương Doanh xảy ra chuyện, thần đã tra qua", âm thanh của hán rất lớn, lần áp mọi nghị luận của người khác.

Trong nháy mắt, đại điện đã an tĩnh lại.

Ta nhướn người về phía trước, làm ra bộ dạng nóng lòng muốn biết: "Phùng ái khanh nói nhanh lên, Kiến Chương Doanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ta đoán, sự việc từ tối hôm qua cho đến bây giờ, tin tức Kiến Chương Doanh gặp chuyện không may ước chừng đã truyền đến tai các quần thần. Bằng không vì sao hôm nay không một quan viên nào xin nghỉ?

"Đúng là có việc quan binh bất ngờ làm phẫn, nhưng thần đã vì Hoàng Thượng đàn áp xuống". Phùng Ký có chút kiêu căng nâng cằm lên, "Người cầm đầu là một giáo úy lục phẩm, tên là Quách Hưng An. Thần mang theo nhân mã đến, phản quân bị bất ngờ nên sợ hãi sau đó chạy tán loạn. Quách Hưng An cưỡi ngựa đào tẩu. Còn lại bọn binh, hoặc đã bị giết hoặc bị bắt. Hoàng Thượng có cần đích thân thăm tra không?", khi hán nói, ánh mắt kia hung ác nham dao qua ta, làm cho ta lạnh cả người.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 48: Chương 47.2

Ta nhìn Phùng Ký, "Đại tướng quân Tào Định của Kiến Chương Doanh sao không đi cùng với người tới gặp trẫm?". Ngày hôm qua chính người này đưa trát từ đến cho ta. Lúc này lại không thấy người đâu, ta sao có thể an tâm.

"Tào tướng quân còn phải ở lại xử lý mấy việc, nhất thời không tới được. Tấu xin từ quan của hần thần đã mang tới đây", Phùng Ký lấy ra vật gì đó dâng lên ta.

Ta có chút nghi hoặc, Tào Định cũng là lão thần đã đi theo phụ hoàng, trước kia giao tình của ta với hần tuy không nhiều lắm, nhưng thoát nhìn hần vẫn trung thành và tận tâm. Đây là làm sao?

"Còn có mấy thứ thần tìm thấy ở chỗ Quách Hưng An. Không tiện trình lên đây cho Hoàng Thượng. Đã cho người đưa đến ngự thư phòng của Hoàng Thượng, kính thỉnh Hoàng Thượng ngự lãm".

Bề ngoài, Phùng Ký gọn gàng ngăn nắp, lại giành được sự khen ngợi của một ít triều thần.

Ta ngao mạn chậm rãi dựa vào long ý. Mỉm cười nhìn Phùng Ký, "Phùng đại tướng quân vất vả", ta nói, "Không hổ là cánh tay phải của trẫm. Sự tình lần này xử lý rất nhanh".

Ta nhìn thấy Lý thừa tướng ở phía dưới muốn nói lại thôi, thậm chí gấp đến độ chà xát tay liên tục. Ta cũng làm bộ không nhìn thấy. Trong triều đình là như thế này, nếu Phùng Ký muốn cảnh cáo ta theo cách này, như vậy ta liền theo hần chơi đùa một chút. Về phần có cái gì bí mật mà muốn ta hỏi ngự thư phòng mới xem được, ta cũng không nóng nảy. Trong lòng ta cười lạnh, Phùng Ký vẫn cho rằng ta vẫn như trước kia sao? Còn vì nữ nhân mà gây chiến? Hần đã từng dùng chiêu này với ta nhiều lần rồi. Kiến Chương Doanh chính là Kiến Chương Doanh. Quân đội tinh nhuệ của Đại Triệu, sẽ không liên quan đến nữ nhân.

Nếu không phải ngày hôm qua A Nam nhắc nhở, ta cũng không nghĩ tới việc này lại có liên quan đến hậu cung. Ta lạnh lùng thoáng nghĩ đến Phùng Yên Nhi, có thể làm ra chuyện lớn như vậy.

Sau khi bãi triều, ta để cho Như Ý đem đồ mà Phùng Ký dâng lên đang đặt trong ngự thư phòng, đưa thẳng đến Trường Tín cung của A Nam. Mà ta, phải phui áo bào đi gặp mẫu hậu.

Khôn Trữ cung của mẫu hậu, lúc này Bồ Đào tươi tốt xanh um đã không còn, mẫu hậu cũng không thể ngồi ở ngoài hóng gió. Thời tiết thật sự rất lạnh, trong viện lá cây héo úa, làm cho cảnh trí thêm xơ xác tiêu điều.

Khi ta bước vào phòng của lão nhân gia, người đang ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp ở phía trước cửa sổ, hai tiểu cung nữ đang đấm bóp cho người, mấy cung nữ khác đang ngồi khâu hài.

"A Hoàng Thượng tới rồi sao", mẫu hậu nhìn thấy ta, lập tức cười nói, "Khó được hôm nay người tới sớm. Muốn cùng nương nói chuyện gì? Lần này người trở về liền biến thành bộ dạng gì rồi! Gặp được người cũng là một chuyện rất khó khăn".

Ta ngồi xuống bên người mẫu hậu, liếc mắt nhìn mấy tiểu cung nữ đang làm việc, "Mẫu hậu đang khâu hài sao? Người muốn làm cho ai?"

Mẫu hậu nắm lấy tay ta, cười nói, "Sáng sớm hôm nay, Sở Hiền phi nói muốn mời khách, trong lòng ta liền nghĩ nên làm hài. Ta nay đã lớn tuổi, ở nơi Sở Hiền phi náo nhiệt ta không đến được, để cho tỷ muội các nàng vui vẻ với nhau đi. Chính là ta nhắc nhở nàng, trước kia khi phụ hoàng người còn tại thế đã lập ra quy củ: nếu muốn dụng binh xuất chinh vào mùa đông, trong cung nên vì tướng sĩ tiền tuyến mà làm quần áo mùa đông, khâu hài mới. Ta nói với nàng, hôm nay ở yến tiệc, đừng quên nhắc nhở chúng tỷ muội điều này".

Ta cả kinh, bàn tay đặt trên tay mẫu hậu dùng lực nắm lại, "Sao mẫu hậu biết nhi thần muốn dụng binh?"

Mẫu hậu mỉm cười, "Trong cung đều biết chuyện xảy ra ở Kiến Chương Doanh. Từ khi Hoàng Thượng đăng cơ đến bây giờ, vẫn chủ trương chú trọng vì lễ, mã phóng Nam Sơn (câu này khó hiểu quá, ai hiểu giúp m với). Thời gian dài, khó tránh khỏi sinh ra cơ sự. Cũng nên động rồi. Nghe nói tới hôm qua người qua đêm ở cung của Sở Hiền phi, sáng sớm hôm nay nàng muốn mời khách. Ta cũng hiểu được việc này chắc cũng có liên hệ đến trong cung, chỉ sợ lại là sóng to gió lớn. Ta muốn cho các nàng thêm việc để phân tâm, miễn cho các nàng sinh sự".

Ngay cả mẫu hậu đều cảm thấy không khí trong cung dị thường? Bất quá ta chỉ lạnh nhạt với Phùng Yên Nhi một chút mà thôi.

Ta đưa mắt nhìn những cung nhân đang bận rộn này, mẫu hậu lập tức hiểu ý, kêu các nàng lui xuống.

"Mẫu hậu, nhi thần muốn xóa bỏ hậu cung", ta nói thẳng ra, "Đề dễ dàng xử lý chuyện trong quân hơn".

Mẫu hậu không hiểu được lập tức hỏi, "Hậu cung làm sao? Chuyện ở Kiến Chương Doanh, chẳng lẽ lại cùng hậu cung có liên quan?"

Ta gật đầu, "Phùng đại nhân cho người đưa đến ngự thư phòng mấy cái gì đó, nói là tìm được ở chỗ phản quân. Trẫm vừa thấy, lại là vật ở trong cung. Ở giữa còn có mấy phong thư tín rất ái muội. Giống như là do nữ nhân viết", ta nuốt một ngụm nước miếng. Trong lòng có chút khó chịu.

Ta cũng không nhìn kỹ, liền giao cho A Nam. A Nam hẳn là có thể tra ra nguồn gốc những vật kia, thư tín do ai viết cũng rất nhanh có thể biết. Trước đó, ta vốn chỉ thích Phùng Yên Nhi, đối với đại bộ phận nữ nhân trong cung đều không có tình nghĩa gì, nay nhìn thấy mấy thứ này, vẫn rất khó sở trong lòng.

Mẫu hậu hiểu được, "Có việc trong ngoài cầu kết sao? Điều này nương thực sự không nghĩ tới. Là loại người nào lợi dụng việc Phùng Thục phi đang thất

thế ở trong cung, dám sai khiến người khiêu chiến Phùng gia?"

Ta lắc đầu, "Việc này kỳ thật cũng không quan trọng, quan trọng là trẫm không biết dùng người. Trẫm không nên quá trọng dụng ngoại thích, để cho người khác thừa nước đục thả câu".

Nam nhân thiên vị một nữ nhân, vốn là nhân chi thường tình, trước kia phụ hoàng cũng có thiên vị. Nhưng phụ hoàng lại biết dùng người, trọng dụng hiền tài, cho các thế lực cân bằng cùng kiềm chế lẫn nhau, tuyệt không cho bên nào lợi lộc nhiều hơn. Sở dĩ bây giờ ta chật vật như vậy, cũng việc dùng người có liên quan.

Ta còn muốn xóa bỏ hậu cung. Hậu cung nhiều người như vậy, ta không thể yêu thương tất cả một lần, ngược lại dẫn đến rất nhiều sự đến, chân chính hại người hại ta.

Mẫu hậu hiểu được ý tứ của ta, chỉ khẽ thở dài một cái, "Phùng Thục phi còn muốn cho muội muội của nàng tiến cung, xem ra, Hoàng Thượng cũng không tính thu?"

"Không cần!", ta kiên quyết nói, "Trẫm đã cân nhắc kỹ, càng ít người càng tốt".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49: Chương 48.1

Từ cung của mẫu hậu trở về thì đã giữa trưa, nhưng sương đọng trên tảng đá dọc đường đi vẫn chưa tan hết, không khí cũng có chút dễ chịu. Ta lơ đãng nhìn đường, trong lòng vì có tâm sự nên nhất thời cúi thấp đầu, chỉ nhìn chăm chăm dưới chân. Ngày hôm nay ta còn chưa xem còn không, nên đẩy nhanh bước chân trở về ngự thư phòng. Không biết yến tiệc bên A Nam thế nào rồi.

Như Ý vốn đang đi theo phía sau ta đột nhiên lên tiếng, "Hoàng Thượng, người nhìn chỗ hành lang gấp khúc bên kia".

Ta đi rất nhanh, chỉ kịp ngẩng đầu lên, không kịp đề phòng, một bóng dáng màu đỏ từ hành lang gấp khúc bên kia đang chạy tới hướng vào lòng ta. Ta lùi mấy bước ra sau, mới không để cho một khối màu đỏ chót kia đụng vào lòng.

"Hoàng Thượng!", nguyên một đoàn màu đỏ quỳ dưới chân ta.

Phùng Yên Nhi!

Ta phải thừa nhận, Phùng Yên Nhi rất là nổi bật. Giống như trước mắt, ta giương mắt nhìn lên, xung cây cối đều trĩu lúi, ngay cả bóng dáng một đóa hoa cũng không có. Phóng tầm mắt khắp hậu cung này, cái bóng dáng màu hồng dưới chân ta là chói mắt nhất. Ngay cả ta cũng không thể không đem ánh mắt dừng ở trên người nàng ta.

Dưới bầu trời thu hiu quạnh, dịu hiu này, một thân kiều diễm ướt át đỏ tươi như vậy, đúng là cảnh đẹp thế gian.

Phùng Yên Nhi cũng đang ngẩng đầu nhìn ta, hàng lệ trong suốt, thực làm cho người ta thương tâm. Kỳ thật, khí sắc Phùng Yên Nhi khá tốt, hai cánh môi tô son đỏ mọng, chốc tâm tư người nhộn nhạo, một chút cũng nhìn không ra bộ dáng sinh bệnh, so với đêm Thất Tịch trông có điểm gầy hơn một chút, nhưng lại rất hợp, càng làm tăng thêm khí chất của nàng ta, toát ra một loại phong tình không nói rõ được, ta lại liếc mắt nhìn một cái, ta sợ ta sẽ lại trầm mê.

"Thục phi khỏi bệnh rồi sao?", ta nhin không được thuận miệng hỏi một câu.

"Căn bản thiếp không có bệnh", Phùng Yên Nhi một tay lau nước mắt, một tay nắm vạt áo của ta, trong mắt lại gợn nước, "Chính là trong lòng thiếp khổ sở, nên ở trong cung hai ngày. Nhưng thiếp vẫn không thể chịu được, nên hôm nay tới đây gặp Hoàng Thượng".

Ta ngưng thần nhìn nàng ta, nếu chỉ đơn thuần nhìn cách nàng ta nói chuyện, thì không giống như người đang giả bộ. Nhưng ta lại quá rõ, thời điểm nàng ta đưa ly rượu độc kia cho ta, nàng ta cũng đã diễn tập phần chân thật đó sao?

"Người tới gặp ta có chuyện gì thì nói đi?", ta hỏi.

"Hoàng Thượng!", Phùng Yên Nhi ai oán kêu một tiếng, nghe như là ta khi dễ

nàng ta. "Nô tì...", nàng ta vẩy vẩy tay ra phía sau, một đám cung nhân lập tức

bê một cái hộp lên.

"Thiếp đem tới thiên sa 緙 ti châu y phục giao cho Hoàng Thượng. Lúc trước thái hậu nói vật này xa hoa lãng phí, nhưng thiếp lại không nghe lời mẫu hậu, không biết Quý Khang lại ngoan độc như thế, cũng không thể tưởng tượng được dã tâm của hắn lại lớn như vậy", trên mặt của nàng ta rơi xuống hai giọt nước mắt, thấm thiết khóc lên, "Quý Khang chính là biểu ca của thiếp, ngày thường cũng không qua lại nhiều, hắn làm nên chuyện này, tuy nói thiếp phải có trách nhiệm, nhưng thiếp cũng không phải là cố ý. Bộ y phục này thiếp cũng không dám mặc lại, nay tính cả thiếp nữa, đều giao cho Hoàng Thượng, mặc cho Hoàng Thượng xử lý".

Trong lòng ta chợt động, gió thu chợt nổi, vài chiếc lá rụng bị cuốn lên.

Xác thực Phùng Yên Nhi rất biết làm người. Nhưng thấy nàng ta làm như vậy lại có chút buồn cười. Tại sao ngay lúc ta trở về cung thì không đưa lên, lúc này lại làm như thế, nàng ta lại có ý tứ gì đây? Chẳng qua là vì nàng ta đã biết, hôm nay phụ thân nàng ta có công với ta, cảm thấy có thể xoay người mà thôi. Mặt ngoài thì tự ức, kì thực là cầu tiến, sợ ta đã quên nàng ta.

Ta kéo lại vạt áo của mình, ý bảo nàng ta không cần cầm nắm nữa. Trên mặt nàng ta lập tức hiện ra bộ dáng hoảng sợ.

"Việc này cũng đã qua lâu rồi, Thục phi không cần nhắc lại nữa", ta cười cười, bắt tri bắt giác, cũng đã không hề xưng hô với nàng là Yên nhi, "Nhưng thật ra chuyện trong cung, Thục phi còn phải quan tâm giúp đỡ trăm. Nếu Thục phi đã nghỉ ngơi hai ngày, thân thể cũng khỏe rồi, thì nên đi vấn an mẫu hậu, mẫu hậu sợ là có chút tâm sự muốn tìm Thục phi phân ưu".

Trên mặt Phùng Yên Nhi lập tức lộ ra thần sắc tò mò, quả nhiên đối với những chuyện phát sinh trong cung, nàng ta luôn thập phần nhiệt tình. Nếu nàng ta biết, ta muốn xóa bỏ hậu cung, không biết sẽ có phản ứng gì. Ta đối với việc này cảm thấy rất hứng thú.

Vạt áo của ta rốt cục cũng rời khỏi tay Phùng Yên Nhi. Ta lại hướng nữ nhân này nở nụ cười, sau đó bước đi nhanh. Sợ trì hoãn, lại bị nàng ta giữ lại.

"Đêm nay, Hoàng Thượng vẫn ở cung của Hiền phi mọii mọii qua đêm sao?", Phùng Yên Nhi dương thanh ở phía sau ta hỏi, "Thiếp có một cái lò đồng mới có thể đưa đến nơi của Hiền phi để tối nay Hoàng Thượng sưởi ấm".

Ta không trả lời, ngược lại bước đi càng nhanh hơn.

Trong ngự thư phòng, tấu chương công văn chất đầy như núi, Kiến Chương doanh được thành lập từ Binh bộ nên hầu hết công văn do nơi này quản lý. Bất quá, hiện nay Binh bộ vẫn chưa có thượng thư, nên những tài liệu này không có người sửa sang lại, tất cả đều lộn xộn. Ta chỉ nhìn thoáng qua, liền có chút đau đầu. Kêu Như Ý đi lấy một chậu nước lạnh, để cho ta rửa mặt tỉnh táo lên tinh thần. Lại chuẩn bị một đêm không ngủ, ta sợ đầu ta không minh mẫn, tỉnh táo.

Không nghĩ tới Như Ý lại cầm một cái bình nhỏ đến cho ta, "Vừa rồi Tiễn chiêu nghi tự mình đưa tới, nói là muốn cho Hoàng Thượng nâng cao tinh thần".

Ta tiếp nhận cái bình nhỏ, vừa nghe liền nở nụ cười, "Tinh dầu Bạc Hà và hoa cải, ban đầu khi trăm hành quân đánh giặc, thứ này không bao giờ rời khỏi người, mấy năm nay đều đã quên. Tiễn chiêu nghi đâu?"

"Tiễn chiêu nghi đã đi rồi, nói không muốn quấy rầy Hoàng Thượng xử lý công vụ. Còn nói mới trở về từ yến hội chỗ Sở Hiền phi, bây giờ qua cung của Lâm mỹ nhân".

Thì ra yến hội trong cung của A Nam đã xong rồi. Không biết A Nam đã đàn áp những kẻ không an phận kia như thế nào. Hiện tại ta không cầu cái gì khác, chỉ muốn các nàng thành thật yên phận ở trong cung cho ta, đừng có làm loạn là tốt rồi.

Nhưng đây cũng chỉ là nguyện vọng tốt đẹp của ta mà thôi. Một ngày này, trời còn chưa tới chạng vạng, khi ta còn đang vui đầu vào xử lý công văn, trong cung đã xảy ra chuyện.

Lý tể có một người cháu gái kêu Lý Uyển Ninh, là tu nữ. Nàng ta được nạp trước khi ta đăng cơ, hơn nữa là do chính ta hướng Lý tể cầu thân. Cũng không phải vì mỹ mạo của nàng ta, kì thực ở thời điểm đó, ta hy vọng những lão thần như Lý tể có thể duy trì ta ở trước mặt phụ hoàng. Nữ nhi hay cháu gái ruột của Lý tể đều không thích hợp vì tuổi tác, nên liền chọn một cô nương từ trong tộc cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 50: Chương 48.2

Ta nhớ rõ lần đầu tiên gặp Lý Uyển Ninh là vào mùa xuân, nàng ta mặc bộ y phục thiên sắc, luôn trốn ở sau lưng mẫu thân, từ đầu tới cuối ta cũng không thể nhìn thấy hình dáng nàng ta. Nhưng ta biết nàng ta nhất định một mỹ nhân. Bởi vì ta còn nhớ, ngày nào đó, khi một thân váy áo nhẹ nhàng phiêu dật, trên tà váy còn dính một vài cánh hoa mỏng manh hiện ra trước mắt làm cho ta cảm thấy một trận mơ màng, nhìn không được muốn đoán vừa rồi nàng ta

đã đi nơi nào?

Nàng ta giả thì ta thu, cũng từng cùng nàng ta triền miên mấy ngày, nhưng bởi vì nàng ta cũng không tỏ vẻ quá nhiệt tình với ta, nên qua mấy ngày, ta cũng đã quên trong cung có một người như vậy. Cũng may nàng ta không tranh giành gì, sau khi giả cho ta, cũng chỉ im lặng yên phận làm một cữu tần trong cung.

Một nữ tử vô tranh vô cầu, nhưng hôm nay, đột nhiên treo cổ tự tử thiếu chút nữa đã chết.

Báo với ta việc này là công công trong cung của A Nam.

Hắn thở hắt hắt chạy đến bên ngoài ngự thư phòng, hai chân đã mềm nhũn, "Lý Tu nghi... Lý Tu nghi đã xảy ra chuyện rồi".

Ta có chút không yên lòng.

Lúc này, cung điện của Lý Uyển Ninh rất im ắng. Thoạt nhìn không giống như có chuyện gì xảy ra. Trong lúc ta đang nghi hoặc, thì thấy A Nam đi ra. Nàng chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, ta liền biết sự tình thật phần nghiêm trọng.

"Sao lại thế này", ta hỏi.

"Sau khi Lý Tu nghi rời khỏi yến hội ở cung của thiếp, thiếp phát hiện nàng đánh rơi cây trâm, liền tự mình đưa tới đây, không nghĩ người ở đây đã loạn thành một đoàn", A Nam chủ động nắm tay ta, dẫn ta vào trong phòng. "Nhưng cũng may thiếp tới vừa đúng lúc, xử lý mọi việc, hiện tại Hoa thái y đang ở bên trong".

"Nàng có biết sao nàng ta lại làm vậy không?", ta lo lắng.

A Nam không lên tiếng. Vẫn kéo ta vào bên trong, lúc này mới nhìn thoáng qua đám cung nhân đang quỳ trước điện, "Bây giờ các người hãy bám với Hoàng Thượng, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?".

Bao nhiêu người thế kia nhưng không một ai hé răng.

Suốt một ngày xử lý công vụ, khiến ta cảm thấy rất mệt mỏi, lúc này lại phải đối mặt với chuyện này, lòng ta dâng lên một trận nóng nảy, tức giận. Ta giờ chân đá một cước vào tên thái giám quỳ ở gần ta nhất, sau đó xoay người đi vào trong phòng.

Hoa thái y đang viết đơn thuốc. Nghe thấy ta tiến vào liền đứng dậy.

"Lý Tu nghi sao rồi?", ta vội vàng hỏi.

"Đã không còn gì đáng ngại, may mà cứu đúng lúc, chỉ cần nằm tịnh dưỡng vài ngày", Hoa thái y rất bình tĩnh, giống như việc này không có gì nghiêm trọng.

Điều này làm cho ta yên tâm một chút. Nhìn Lý Uyển Ninh trên giường, trừ bỏ sắc mặt tái nhợt, thì cũng không nhìn ra điều gì khác thường, nếu nhìn thoáng qua thì chỉ giống như đang ngủ. Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy trên cổ Lý Uyển Ninh có một vết dây hồng hồng. Ta rất nhanh quay mặt qua chỗ khác.

"Lý Tu nghi cũng sắp tỉnh", Hoa thái y khẳng định nói.

A Nam nhanh chóng ra hiệu bằng mắt với hắn, ngăn cản hắn nói tiếp. "Để cho tỷ tỷ ngủ một chút nữa đi", A Nam khéo đưa đẩy nói.

Ta bắt đầu chất vấn A Nam, "Nàng ta vì sao phải làm như vậy, nàng đã nói gì với nàng ta ở yến hội?". Có lẽ bởi vì sốt ruột, nên giọng điệu nói chuyện của ta có chút lạnh nhạt, cứng nhắc.

Lúc này A Nam trấn định hơn so với ta, nàng thân nhiên nhìn ta một cái, "Thiếp cũng không nói cái gì, chỉ cùng các tỷ muội thương lượng việc làm quần áo mùa đông cho các tướng sĩ biên quan". Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Hoa thái y một cái.

Hoa thái y hiểu ý, nhẹ nhàng cười, tùy tay đem đơn thuốc đưa cho ta xem. Ta không hiểu, đưa cho A Nam. A Nam cũng không thèm nhìn tới, đã kêu người của Lý Tu nghi lại, cầm đơn thuốc đi thượng dược cục bốc thuốc.

A Nam dường như lơ đãng hỏi Hoa thái y đang muốn lui ra ngoài, "Hoa thái y, vừa rồi lúc người của ta đi tìm người, người đang ở trong cung của Phùng Thục phi?"

"Đúng vậy, lão thần đang bắt mạch cho Phùng Thục phi", Hoa thái y cung kính trả lời.

"Hoa thái y có nhìn thấy Lục Kiều trong cung Phùng Thục phi?". Lục Kiều là cung nữ bên người Phùng Yên Nhi. Ta cũng nhớ rõ nàng ta.

"Nàng ta có vào điện", Hoa thái y thành thành thật thật trả lời, "Chỉ một chút trước khi người của nương nương đến tìm thần".

A Nam mỉm cười, "Hoa thái y, không có việc gì nữa, người lui trước đi".



Lúc này, Hoa thái y mới cung kính lui ra ngoài.

A Nam quay đầu nhìn ta, "Thiếp đã hỏi qua mấy cung nhân ở đây. Vừa rồi Phùng Thực phi phái Lục Kiều tới, tặng lô đồng giữ ấm", khoe miệng A Nam có một tia trào phúng. "Nhưng thiếp lại thấy vật này ở chỗ Lý Tu nghi".

A Nam nói xong, đi đến bên gối của Lý Uyển Ninh, nhấc một góc lên. Ta nhìn thấy một cái vòng tay bằng kim tương ngọc đang lẳng lẳng nằm ở đó. Chân mày của ta cau lại, loáng thoáng nhớ rõ, trước kia hình như Lý Uyển Ninh cũng có đeo cái này. Nhưng đã lâu ta không gặp nàng ta nên nhớ không rõ. A Nam lại cười, liếc mắt tự tiểu phi tiểu nhìn Lý Uyển Ninh. Đem gối đầu buông xuống.

Lý Uyển Ninh giống như hồn nhiên bất giác.

"Thực khéo", A Nam lấy ra một cây trầm phượng điêu từ trong tay áo, "Thiếp cũng đến tặng đồ, Hoàng Thượng nhìn xem, có quen không?".

Ta ngẩn người, có điều gì đó lóe lên, một khi A Nam đã nói ý trong lời, thì đó nhất định mang một ý nghĩa quan trọng. Ta cầm lấy cây trầm trong tay A Nam, cẩn thận quan sát, cuối cùng nhìn thấy một kí hiệu. Đây là vật phẩm của Vạn Phúc lâu ở Lạc Kinh.

Đồ trang sức của Vạn Phúc lâu, luôn luôn là nhất phẩm ở Lạc Kinh. Có thể sử dụng thì có mấy người, Lý gia cũng coi như một trong số đó đi. Nhưng có thể khẳng định, cái này không phải ta ban cho Lý Uyển Ninh.

"Nàng ta cài cây trầm này đến chỗ nàng?", ta có chút nghi ngờ. Lý Uyển Ninh cũng không ngốc như vậy, bình thường tuyệt đối sẽ không mang đồ trang sức quý giá, nổi bật như vậy xuất môn. A Nam lại ở hồ lộng ta.

A Nam cắn môi, lặng lẽ dùng khoeo mắt đảo qua ta. Ánh mắt của nàng chột lóe, dò xét sắc mặt của ta.

Ta trầm mặt, đem cây trầm tùy tay ném lên trên giường của Lý Uyển Ninh, nói với nữ nhân đang nằm kia, "Lý Uyển Ninh, ngươi đừng có giả bộ nữa, đứng lên nói rõ ràng cho trẫm, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 51: Chương 49.1

A Nam kéo tay áo của ta.

Trong lòng ta trầm xuống, trên mặt lập tức trở nên khó coi. Ta biết cây trầm này là A Nam lấy từ trong đồng đồ kia (mấy thứ mà Phùng Ký lục soát được ở chỗ phân tặc). Đại khái A Nam vừa nhìn thấy những thứ đó thì đã biết chuyện gì xảy ra. Nói cái gì mà làm rơi tại yến hội, đó chỉ là cái cớ mà A Nam tìm thôi.

"Hoàng Thượng bớt giận", A Nam vội vàng nói.

Nàng muốn như thế nào, muốn ta bớt giận đối với nữ nhân phản bội ta?

Ta giữ chặt cánh tay A Nam, kéo nàng ra ngoài cửa, "Nàng đi lấy những thứ kia lại đây cho ta", nói xong ta đóng rầm cửa lại.

Ta tức giận đến cả người phát run, ở bên ngoài A Nam vỗ vài cái lên cửa. Ta chỉ làm như không nghe thấy.

Tuy rằng A Nam đã nhắc nhở ta Phùng Yên Nhi cũng có một chân trong việc này, nhưng phần nộ của ta đối với Lý Uyển Ninh không cách nào giảm bớt.

"Người đừng tưởng có thể dễ dàng tìm chết trong cung", ta lạnh lùng nói với nữ nhân đang nằm trên giường kia, làm bộ không thấy bộ dáng cứng ngắc thê lương của nàng ta. "Trẫm có biện pháp cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Chẳng qua trước khi chết, ngươi nên nói cho rõ ràng chuyện của Quách Hưng An kia ra". Ngay cả chính ta cũng cảm thấy thanh âm của mình như đóng băng trong căn phòng vắng vẻ này.

Nữ nhân trên giường không nói gì, thậm chí nàng ta không dám mở mắt, chỉ có hai hàng nước mắt chảy dọc xuống cổ. Nàng ta quả nhiên đã tỉnh, lại còn giả chết ở trước mặt ta. Càng làm cho ta thấy loại trầm mặc này giống như không tiếng động kháng cự.

Ta cảm thấy căn phòng này không khác gì hầm băng. Ẩn ẩn hàm chứa hận ý không rõ. Ta còn tưởng rằng, chỉ có loại nữ nhân phong tình vạn chủng như Phùng Yên Nhi mới có thể cấu kết với tình nhân tới lấy đầu ta. Hiện tại xem ra, ngay cả người trầm mặc an tĩnh như Lý Uyển Ninh cũng có tâm địa ngoan độc đối với ta. Đây rõ ràng chính là một Phùng Yên Nhi khác.

Lúc này, ta thật sự muốn hỏi ông trời, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì, hay lòng nữ nhân vốn đã ác độc như vậy rồi? Hai nữ nhân khác nhau nhưng lại đồng



lòng phản bội ta, chẳng lẽ cuộc đời của ta được định sẵn chết trong tay nữ nhân? Bên ngoài, Phùng Yên Nhi còn có ác danh mị hoặc quân vương, nhưng trong mắt ngoại nhân Lý Uyển nghi lại là nữ tử trung trinh, hiền thực.

Chẳng lẽ Lý Uyển Ninh cũng đã giấu sẵn câu hôn?

Ta quan sát khắp nơi, trong cung điện âm u, mỗi ngõ ngách đều khiến người ta nghi ngờ. Trong căn phòng này chỉ có mình ta cô độc đứng đó. Mà trên giường, nữ nhân tuyệt vọng kia chỉ còn lại hơi thở cổ xưa hủ bại. Cô nương du xuân mà đến trong trí nhớ của ta chạy đi đâu rồi?

Ta từng đối xử không tốt với A Nam, nhưng cũng chưa từng bạc đãi Lý Uyển Ninh. Ta nhớ rõ ta vẫn ban thưởng rất nhiều cho nàng ta. Cho nàng hưởng vinh hoa phú quý trong cung.

Đối mặt với cái người vẫn không nhúc nhích ở trên giường kia, ta cảm thấy tâm của ta lạnh thấu một lần nữa.

Ta cắn răng, gần từng tiếng nói với nữ nhân đang già chết kia, "Ta sẽ cho người lục soát toàn bộ nơi này, về phần ngươi...", ta cười lạnh một tiếng.

Mặc kệ trong chuyện này ta có lỗi hay không, thì đối với nữ nhân này lòng ta đã chết.

Ta xông ra ngoài.

"Hoàng Thượng!", A Nam không rời đi, nàng vẫn đứng ở cửa chờ ta. Thấy ta đi ra lập tức đuổi theo.

Ta ức chế thân thể phát run. Làm như không nghe thấy A Nam đang gọi ta, phân phó, "Đóng cửa Minh Loan điện, bắt giữ tất cả người trong cung, cẩn thận điều tra lục soát mọi thứ, thấy cái gì khả nghi phải trình báo cho ta. Bỏ đối nữ nhân kia, cho đến khi nàng ta khai ra người có liên quan".

"Hoàng Thượng không được!", ta còn chưa dứt lời, A Nam đã lên tiếng ở phía sau. "Sự tình còn chưa điều tra rõ ràng, sao có thể làm như vậy. Huống chi sức khỏe của Lý Tu nghi không tốt!"

Ta dừng bước chân. A Nam, tiểu nha đầu này thật không biết nặng nhẹ, lại chọc vào nỗi đau của ta.

Ta xoay người, "Nàng đồng tình với nàng ta hả?"

A Nam gạt đầu rất nhanh trước mặt ta, hoàn toàn không giấu giếm, "Thiếp đã dặn bọn họ, chuyện hôm nay không được truyền ra ngoài, nếu có người hỏi, thì nói Lý Tu nghi bị thương hàn", A Nam nắm chặt cánh tay của ta, đè thấp thanh âm, "Việc này không nên lộ ra, thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc".

Ta nheo mắt lại. A Nam rất sợ việc này bị lộ ra sao? Nàng hiển nhiên hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Thậm chí nàng còn thừa nhận nàng đồng tình với Lý Uyển Ninh. Cái này có phải nói, nàng cũng có cùng tâm tình với Lý Uyển Ninh? Nàng có biết hay không, nàng thừa nhận điểm này, so với sự phản bội của Lý Uyển Ninh, ta càng thương tâm hơn?! Ta nhớ rất rõ, A Nam có một khối ngọc bài, làm cho ta không thể không sinh nghi.

Thật ra, bây giờ A Nam cùng ta có chút thân mật, nàng chủ động nắm tay ta. Cũng không biết vì sao, ta cảm thấy nàng vẫn giống trước đây, vừa thấy ta làm sai chuyện, liền không lưu lại mặt mũi gì cho ta.

Ta đoán, cho dù tối hôm qua như vậy, vẫn không đủ làm cho A Nam cảm thấy nàng là nữ nhân của ta. Có lẽ, ta trời sinh nên bị người phản bội.

"Tốt! Nếu A Nam đã nói không nên lộ ra, vậy thì thôi". Ta cứng ngắc cười với A Nam, sau đó lại quay qua phân phó một lần nữa, "Các người canh giữ cẩn thận Minh Loan điện, xem có ai liên lạc với Lý Tu nghi, hoặc đến thám thính tin tức", nói xong ta tà tà liếc mắt nhìn A Nam một cái, "Một khi phát hiện, liền bắt tới gấp ta", mặt ta rất lạnh, "Còn nữa, thỉnh Sở Hiền phi đem những thứ kia đến ngự thư phòng cho ta, ta muốn nhìn kỹ một lần". Nói xong vung tay, hất tay A Nam ra, thanh âm của ta lạnh như băng che giấu tâm tình bên trong. "Về phần nàng, Sở Tư Nam, nàng ở tại chỗ này cùng nữ nhân kia đồng bệnh tương liên đi!". Nói xong ta xoay người bước đi.

Ta nhìn thấy sắc mặt A Nam buồn bã, lộ ra biểu tình thất vọng.

Tâm ta có chút lạnh, so với thời tiết này còn lạnh hơn. Có lẽ ta không nên yêu thương bất luận kẻ nào.

Kỳ thật ta sớm nên rõ ràng, ngay cả người có chút tình nghĩa với ta như Phùng Yên Nhi còn đối xử với ta như vậy, huống chi là Lý Uyển Ninh vốn không có tình cảm gì với ta. Thậm chí bao gồm A Nam, lần đầu tiên khi gặp ta, nàng còn cố ý thay đổi dung mạo, để tránh liên quan với ta. Cuối cùng, tuy rằng ta cao cao tại thượng ngồi trên ngai vàng, nhưng đời này những nữ nhân liên quan với ta, lại vẫn như cũ làm cho ta cảm thấy vừa buồn cười lại vừa đáng thương. Giống như trên thế giới này, vốn không tồn tại một người chân chính dụng tâm yêu ta. Khó trách ta lại cô độc một người chết ở trong trời đông giá rét kia, bởi vì người thân mật với ta nhất lại chính là kẻ chủ mưu hại chết ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 52: Chương 49.2

Ta cho người đi Kiến Chương thúc giục tướng quân Tào Định vào cung, lại phái người đi tìm Lý Tề. Ta muốn nhìn xem, bọn họ sẽ cho ta đáp án gì.

Nhưng tin tức báo về rất không ổn, nói Lý Tề đột nhiên bị bệnh. Mà Tào Định, đến chàng vạng người của hắn mới trở về phục mệnh, hắn thừa dịp không ai chú ý từ quan rồi đi, không gặp mặt ta một lần. Kiến Chương Doanh hoàn toàn rơi vào tay Phùng Ký rồi sao?

Một lần nữa ta lại cảm giác được sự thê lương khi bị mọi người xa lánh. Cho dù chuyện tình lần này, không đến nỗi khiến ta mất mạng, nhưng bản chất lại cực kỳ giống nhau - lại một lần nữa chứng minh ta là người cô đơn.

Không nghĩ tới, thời gian mười năm kia, lại gian nan như vậy. Nói không chừng, lần này ngay cả mười năm cũng không có. Ta một mình ngồi yên lặng ở ngự thư phòng, trên ngự án chất đầy tấu chương.

A Nam phái A Qua đến đưa lại những thứ kia cho ta. Tiểu cung nữ A Qua kia, thân hình hơi mập mập đứng ở bên ngoài ngự thư phòng dưới tàng cây, "Hiền phi nương nương nói sẽ không tới đây, nếu Hoàng Thượng muốn tìm người, thì hãy tới Minh Loan điện. Nếu Hoàng Thượng còn chưa rõ ràng, trước hết nên nghỉ ngơi. Nếu Hoàng Thượng đòi ngủ không được, để cho Như Ý đến Trường Tín cung, ở trong đồng đình (hà bì là cái gì nên để nguyên cv, chắc là cái gì đó để đựng đồ ăn) lấy hai chục trứng gà về làm bữa khuya". Nói xong, tiểu cung nữ đầu gối hướng ta hành lễ, "Cuối cùng Hiền phi nương nương nói một câu quan trọng nhất. Người nói: nếu Hoàng Thượng tức giận, trước hết nên học kiềm chế con giận".

A Nam! Rất tốt! Rất tốt! Nàng lại sai người đến đây trào phúng ta. Đây là nàng báo thù ta vừa rồi tức giận với nàng.

A Qua nói chuyện gần từng tiếng rất rõ ràng, nhưng ngữ điệu không chút pháp phòng, cái lưng thẳng cứng rắn. Giống như cái loa truyền tin. Nói xong, lại quy củ thi lễ. Lúc này mới xoay người khoan khoái rồi đi. Từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu lên. Rất tốt! Cái này lại do A Nam dạy đi?

Ta nhìn thấy, ngay cả Như Ý cũng lén lút ở một bên che miệng cười.

Ta vỗ bàn một cái, ném cây bút trong tay. Mấy vết mực đen dính vào tấu chương.

Như Ý sợ tới mức lập tức cúi đầu. Học bộ dáng ngốc ngốc hồ hồ của A Qua.

"Như Ý, ngươi nói làm sao Sở Hiền phi biết trẫm chưa ăn cơm?". Ta xác thực chưa ăn cơm chiều, ta ăn không vô.

"Hoàng Thượng, nô tài cũng không rời ngài nửa bước", Như Ý vì chính mình kêu oan.

Không sai, người của ta cũng không có nhiều chuyện đến độ chuyện này cũng nói với A Nam. Chắc là vì tiểu yêu nữ A Nam ước chừng đã sớm nhìn thấu tình cảnh quần bách của ta lúc này.

Nàng muốn ta kiềm chế con giận phải không? Ta sẽ cho nàng xem ta làm thế nào để kiềm chế.

Ta hít sâu một hơi, đem tất cả tấu chương, công văn đẩy qua một bên. Mấy thứ này không dùng được, không có một chút manh mối nào.

Ta bắt đầu tận lực bình tĩnh sắp xếp lại mọi việc.

Đột nhiên ta nghĩ tới, cái tên Quách Hưng An này là Phùng Ký nói, những thứ A Nam mới đưa lại đây cũng là Phùng Ký đưa lên.

Ta lại nhớ tới chuyện hôm nay Phùng Yên Nhi nửa đường ngăn đón ta, nhớ tới gương mặt ủy ủy khuất khuất kia của nàng ta. Nhìn qua nàng ta trông thật vô tội.

Nhưng A Nam đã nói cho ta biết, Phùng Yên Nhi cũng không vô tội, cung nữ Lục Kiều của nàng ta đã tặng cái vòng tay kia đến Minh Loan điện, mới khiến cho Lý Uyên Ninh tự sát. Cái vòng tay kia với những thứ mà Phùng Ký đưa lên hẳn là giống nhau, đều là của Lý Uyên Ninh. Nhưng như thế nào lại rơi vào trong tay Phùng gia? Hơn nữa, Phùng Yên Nhi cũng có một cái, nàng ta làm sao có được nó?

Ta mở cái hộp ra, lần này nhìn kỹ trong đó có mấy phong thư. Cũng không có nội dung gì, dường như chỉ báo bình an. Nét chữ rất thanh tú. Ta cũng chưa từng thấy qua chữ của Lý Uyên Ninh nên không biết có phải nàng ta viết hay không. Nói mới nhớ, ta cũng vắng vẻ nàng ta đã lâu. Cũng không hiểu rõ nàng ta. Nhưng ta chưa từng bạc đãi nàng ta, ta cứ tưởng rằng cho nàng ta địa vị, hưởng vinh hoa phú quý, nàng ta hẳn có thể ở trong cung yên tĩnh bình thản mà sống. Hơn nữa với tính cách trầm mặc hiền lành, hẳn cũng có thể để ta yên tâm.

Nhưng, nếu như viết thư cho một người nam nhân khác... lại vừa thấy cái vòng tay liền tự sát, ít nhất chứng minh nàng ta cũng không oan uổng.

Huyệt thái dương của ta nhảy lên.

A Nam còn muốn ta kiềm chế tức giận, còn nói cái gì không nên lộ ra. Nàng thậm chí còn thừa nhận mình đồng tình với Lý Uyên Ninh. Điều này nói nên cái gì? Là muốn nói rõ tình cảnh của nàng cũng giống Lý Uyên Ninh sao?

Nghĩ tới khối ngọc bài kia của A Nam, trong nháy mắt, tâm của ta thêm một lần nữa bị dày xéo. A Nam nàng không nên giống những nữ nhân đó.

Ta quét tay, công văn, tấu chương, bút viết, nghiên mực, giấy tờ, tất cả mọi thứ trên bàn đều rơi xuống đất.

Nhìn tình cảnh như thế, Như Ý kinh ngạc tròn mắt nhìn ta. Ở trong mắt hắn, nhất định bây giờ ta giống như một tên thô lỗ, bất bình thường.

Đúng lúc này, có thái giám báo lại, "Phùng Thục phi cầu kiến".

Ta thờ đốc, chưa bình tĩnh lại, kinh ngạc ngẩn người.

Như Ý đang tính đi ra ngoài ngăn lại.

"Không cần", ta lạnh giọng nói, "Đề Phùng Thục phi vào đi".

Như Ý kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ta. Trước kia, Phùng Yên Nhi đến đây thì không cần thông báo với ta. Sau khi ta trùng sinh, đặc biệt ra lệnh không để Phùng Yên Nhi tự tiện đi vào. Cho nên ước chừng Như Ý đã biết ta đối với Phùng Yên Nhi đã không như trước nữa. Hiện tại thấy ta như vậy, lại nghĩ rằng ta thay lòng đổi dạ đi.

Kỳ thật ta hiểu được, tiết mục buổi sáng nay của Phùng Yên Nhi cũng không phải diễn chơi. Chắc khi đó nàng ta đã tính toán rất kỹ càng. Nếu nàng ta tưởng muốn mượn chuyện của Lý Uyển Ninh để thương vị một lần nữa, ta Nguyên Quân Diệu sẽ nuốt hết đồng công văn này vào bụng.

Những nữ nhân với gương mặt mê hoặc này, có lẽ vĩnh viễn ta cũng không hiểu các nàng đang nghĩ gì. Cho dù ta đã thập phần đề phòng, cũng vẫn không dự đoán được âm mưu của bọn họ.

Nhưng ta muốn nghe xem, lần này, Phùng Yên Nhi lại kể chuyện xưa gì cho ta nghe nữa.

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53: Chương 50.1

Phùng Yên Nhi đi vào nhìn thấy mọi thứ lộn xộn như thế liền lộ ra biểu tình giật mình rất khoa trương. "Hoàng Thượng, ngài đây là...", nàng ta lập tức quỳ xuống muốn thu dọn giúp ta.

"Phùng Thục phi bình thân", ta giả vờ như không biết ý đồ của nàng ta, "Như Ý, ban ghế cho Thục phi, dâng trà".

Trước tiên ta phải đem Phùng Yên Nhi cách xa ta một chút, miễn cho nàng ta lại lập tức bỏ nhào vào trong lòng ta.

Sự thật chứng minh, ta ra lệnh vừa đúng lúc, quả nhiên Phùng Yên Nhi xấu hổ dừng bước lại nhìn ta.

Thật tốt khi ta đã kịp duy trì khoảng cách cùng nàng ta.

"Sắc mặt Hoàng Thượng thật khó coi, người không thoải mái sao?", trên mặt Phùng Yên Nhi toát ra thần thái quan tâm. Lúc này, trời đã tối, ta đã không thấy rõ mặt của nàng ta, nhưng nàng ta cư nhiên lại nhìn ra sắc mặt của ta không tốt. Lời ngon tiếng ngọt của nàng ta ta đã nghe rất nhiều, trước kia lúc nào cũng thấy cảm động.

"Như Ý, đốt đèn lên đi", ta lạnh nhạt nói.

Phùng Yên Nhi lập tức nhận lệnh.

Nàng ta ngồi xuống chỗ ta an bài, "Hoàng Thượng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, không nên để bản thân vất vả quá", Phùng Yên Nhi luôn giữ một bộ dáng sẵn sàng, một chút xấu hổ vừa rồi cũng không làm ảnh hưởng đến nàng ta, "Chuyện trên triều để cho các vị đại thần lo liệu. Còn chuyện trong cung, thân thể của thiếp cũng tốt hơn rồi, tự nhiên sẽ thay Hoàng Thượng phân ưu". Một nữ nhân biết thời biết thế, sẽ không để bụng chuyện ta vắng vẻ nàng ta thời gian gần đây.

Ta ngẩng đầu liếc nhìn nàng ta một cái, lại nhanh chóng cúi đầu xuống chính mình phát sầu. Nàng ta đương nhiên vội vã muốn đi ra "Phân ưu", bởi vì có lẽ nàng ta nghĩ, nếu không có nàng ta, hậu cung này sẽ loạn lên. Nếu biết A Nam ung dung, thông dong ứng phó, Tiền Bảo Bảo an phận, Lý Uyển Ninh không chết, liệu nàng ta có thất vọng hay không?

Phùng Yên Nhi không cần ta cổ vũ cũng có thể tự mình diễn rất tốt. "Hôm nay, Hiền phi muội muội phái người đến cung của thần thiếp, vội vội vàng vàng truyền gọi Hoa thái y", nàng ta dùng ánh mắt tìm tòi sắc mặt của ta, "Sau đó thiếp lại nghe nói Lý muội muội đột nhiên bị thương hàn". Phùng Yên Nhi nhướn mày, "Theo quy củ trong cung, nếu có người bị bệnh thương hàn, phải đóng cửa cung. Nghiêm cấm mọi người ra vào. Còn phải phun thuốc, hệ hồng bạch, đốt hương Kim Hoa. Không biết Hiền phi muội muội là người phương Nam, có biết quy củ này hay không?"

Ta nâng mí mắt liếc nhìn Phùng Yên Nhi, nàng ta tưởng mình là ai? Việc này có liên quan gì đến nàng ta?. Ta lạnh mặt, đơn giản vạch trần một sự thật, "Cung nữ Lục Kiều của người hôm nay đã đến Minh Loan điện".

Phùng Yên Nhi sững sốt, nhưng lại không xấu hổ mà nói, "Thiếp đang muốn nói với Hoàng Thượng việc này". Trong đôi mắt đẹp của nàng ta toát ra tia sáng quynh rũ lòng người, có chút lầy lờn. "Quả nhiên Hoàng Thượng đã nhìn rõ mọi việc". Nàng ta thấy ta không có biểu hiện gì rõ ràng, liền bước qua đồng lộn xộn dưới đất, đến gần ta, "Kỳ thật, Lục Kiều nói với thiếp, khi nàng ta gặp Lý gia muội muội, thì Lý gia muội muội vẫn còn rất tốt, bộ dạng một chút cũng không giống sinh bệnh"

"Lục Kiều sao lại có cái vòng tay kia?", ta không có thời gian cùng Phùng Yên Nhi vòng vo. Nghe nàng ta nói chuyện như vậy làm cho ta cảm thấy rất bức mình. Mỗi câu giống như giấu dao trong đó. Trước kia tại sao ta lại cảm thấy nàng ta nói chuyện êm tai dễ nghe, như thế nào lại không chú ý tới điểm này?

"A!", lời nói trực tiếp của ta vượt qua ngoài dự đoán của Phùng Yên Nhi, hơn nữa loạn thất bát tao ở dưới đất làm vương chân nên nàng ta chỉ đi vài bước thì không thể không dừng lại, nhưng, ngay sau đó, nàng ta lại cười nói, "Thiếp cũng đang muốn nói chuyện này với Hoàng Thượng đây".

Đúng vậy, sau khi bị ta vạch trần, thì chính là "Đang muốn nói chuyện này đây"

Cũng may, nàng ta không dám lại gần ta nữa, biết giọng điệu của ta không tốt, "Không lâu trước đó trong dịp năm mới thiếp còn thấy Lý Tu nghi đeo trên cổ tay, nhưng hôm kia, lại thấy ở trong tay một tiểu thái giám canh cửa ở Gia Dự môn. Thiếp nghĩ, sao lại có chuyện như thế được! Một tiểu thái giám trông cửa, trong tay lại có châu báu của nương nương. Thiếp không thể không bắt hẩn lại, thẩm vấn một hồi. Nghe hẩn nói Lý Tu nghi thường cho hẩn. Thiếp còn muốn hỏi cặn kẽ hơn nữa, nhưng, vừa vặn đúng lúc Hoàng Thượng hỏi cung, thiếp bận rộn chuẩn bị nghênh đón người, sau đó nô tì lại bị bệnh, nên đã quên mất việc này. Hôm nay, thân thể thiếp đã tốt, mới nhớ đến tiểu thái giám kia định hỏi lại việc này cho rõ ràng. Thiếp chỉ nhốt hẩn trong lao hai ngày, không biết vì sao hẩn sinh bệnh sau đó đi đòi nhà ma. Thiếp nghĩ việc này chắc cũng không điều tra ra được cái gì nữa, nên hôm nay bảo Lục Kiều đem vòng tay kia trả lại cho Lý Tu nghi".

"Gia Dự môn không phải là cửa duy nhất thông giữa hậu cung với bên ngoài sao?", ta nhìn không được hỏi.

Phùng Yên Nhi lập tức tiếp lời, "Đúng vậy, cho nên khi nhìn thấy vòng tay kia thiếp mới thấy lạ. Vòng tay của Lý Tu nghi lại ở trong tay của thái giám giữ cửa, việc này cũng không phải việc nhỏ, cho nên nô tì cũng vạn bất đắc dĩ". Nàng ta rất cẩn thận nói, "Chỉ sợ hôm nay thiếp phải Lục Kiều đưa vòng tay kia đến có chút không ổn? Không biết có làm kinh động Lý Tu nghi hay không? Bằng không một người vẫn đang tốt, nói bệnh liền bệnh sao?"

Ta nghĩ Phùng Yên Nhi đã sớm biết chuyện của Lý Uyển Ninh, sớm biết phu thân nàng ta dâng lên cho ta cái gì. Nàng ta giả bộ hồ đồ ở trước mặt ta rất tốt, ý đồ cũng thực rõ ràng.

Ta tựa vào ghế, thường thức cây bút trên tay. "Trước khi Thục phi gả cho trẫm, có từng nhận thức Lý Tu nghi? Trẫm nhớ hai người các người cùng tuổi, trước kia ở khuê phòng hẩn có lui tới đi? Trong hội hoa xuân cũng từng cùng nhau ngắm hoa mẫu đơn? Lễ vu lan cũng cùng nhau đi dạo?". Hiện tại, ta tận lực làm cho khẩu khí của ta nghe qua như đang cùng Phùng Yên Nhi tán gẫu chuyện phiếm.

Nhiều năm qua, quý nữ ở Lạc Kinh, thường tổ chức rất nhiều yến hội. Mượn cơ hội này, các trưởng bối cũng xem mặt để chọn con dâu. Ta là người xuất thân trong hoàng gia, ngược lại cũng không hiểu rõ cái vòng luẩn quẩn kia của các nàng.

"Kỳ thật... trong nhà cũng không cho thiếp xuất môn nhiều". Phùng Yên Nhi nói năng có chút quanh co, tiếp theo, nhãn tình nàng ta sáng lên, "Nhưng thiếp có nghe qua về Lý Tu nghi. Năm đó, bởi vì nàng rất xinh đẹp, nên đại ca của thiếp còn hướng nàng cầu thân. Sau đó sự tình không thành...". Phùng Yên Nhi nhìn ta, trong ánh mắt dường như có cái gì đó lấp lánh, đó là một loại hưng phấn, có lẽ còn có tham lam. Là loại ánh mắt sắp bắt được con mồi trong tay.

Ta cố ý làm bộ không hiểu.

"Khi đó, hình như thiếp còn nghe thấy, Lý gia đang cùng Cửu hoàng tử nghị thân", cuối cùng Phùng Yên Nhi cũng nói ra.

Ba một tiếng, cây bút trong tay ta gãy làm đôi. Lại có chuyện như thế này!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 54: Chương 50.2

Phùng Yên Nhi lập tức làm ra bộ dáng sợ hãi, "Hoàng Thượng thứ tội, nô tì cũng chỉ nghe nói, sự việc cuối cùng cũng không phải không thành sao? Lý Tu nghi vẫn gả cho Hoàng Thượng".

Ta nhìn tay mình, vụn gỗ đâm vào tay ta chảy máu.

Ta tùy ý lau miệng vết thương. Sau đó, tay lại nắm chặt thành quyền.

Phùng Yên Nhi không chú ý đến việc ta bị thương. Biểu tình trên mặt nàng ta vĩnh viễn mỉm cười thân mật với ta, nhưng lại vĩnh viễn không nhìn thấy ta.

Quách Hưng An thì ra là người của Cửu đệ! Sao ta không nghĩ tới điều này! Ta đã nói, một viên quan nhỏ không có thế lực gì, làm sao có thể đột nhiên tạo phản. Nhưng nếu người nọ vì Cửu đệ, như vậy mọi chuyện đều sáng tỏ.

Như vậy thì Lý Uyển Ninh đóng vai trò gì? Thậm chí Lý gia sau lưng nàng ta, chẳng lẽ bọn họ cùng Cửu đệ... Ta không dám tưởng tượng điều này, trong lòng dâng lên một trận ác hàn. Nếu ta sớm biết quan hệ dây dưa phức tạp như thế này, lúc trước tuyệt đối sẽ không lấy Lý Uyển Ninh.

Nhưng mà lời Phùng Yên Nhi nói cũng không thể tin tưởng hoàn toàn.

Lúc này, sắc trời đã tốiมืด, mọi thứ đã bị màn đêm bao phủ. Trong phòng Như Ý thấp ít đèn, thế cho nên ta có chút thấy không rõ mặt của Phùng Yên Nhi. Không, điều này không quan hệ tới đèn ít hay nhiều, trong lòng ta rất rõ ràng, cho dù có rõ như ban ngày, ta cũng chưa từng thấy rõ bộ mặt của Phùng Yên Nhi.

"Yên Nhi, ta hỏi nàng", máu đang chảy trong lòng bàn tay ta, nó sắp tràn ra ngoài. Ta không cảm thấy đau đớn chỗ miệng vết thương, chỉ cảm thấy mất mát trong lòng. Đối với một số việc, ta luôn luôn có chút không cam lòng. Ta thả nhẹ ngữ điệu, giống như lúc trước khi còn thân mật khẳng khí, "Yên nhi nàng có từng thích nam nhân nào khác? Lúc trước nàng gả cùng trẫm có phải bất đắc dĩ không? Nàng toàn tâm toàn ý đối với trẫm?"

Cho dù đã uống qua câu hôn, trong lòng ta cũng còn giữ một tia hy vọng.

Những lời này ta không thể không hỏi, chúng luôn ẩn giấu thật lâu trong lòng ta. Về phần vì sao, ta cũng không biết.

"Hoàng Thượng, người nói gì vậy! Thiếp đương nhiên yêu Hoàng Thượng, chưa bao giờ có dị tâm", giọng nói mềm mại, dịu dàng, mị hoặc, có thể hóa cốt sinh cơ. Phùng Yên Nhi dường như thấy được hy vọng, ánh mắt nhìn ta càng sáng lên, bất chấp đồng lộn xộn dưới đất, nhào vào trong lòng ta.

Nhưng nàng ta trả lời quá nhanh. Nhanh đến nỗi vừa nghe ta liền biết nàng ta không dụng tâm. Vấn đề rất đơn giản, ngăn ngừa trong nháy mắt có thể biết đáp án. Ta đã biết rõ, còn ngây ngốc hỏi. Cũng may, ta không hỏi hận khi hỏi những điều đó.

Ta đứng lên, lớn tiếng gọi Như Ý, "Đi lấy chút dược cầm máu đến cho trẫm". Ta vừa nói vừa vung tay ra hiệu cho Như Ý. Máu loãng vung vẩy khắp án thư.

Như Ý kinh hãi kêu một tiếng, đi lên hỗ trợ. Phùng Yên Nhi chỉ cách ta có nửa bước lại ngậy ngốc đứng đó, giống như không biết nên làm gì.

Chờ đến khi Phùng Yên Nhi có phản ứng, thì một đám người đã vây quanh ta bằng băng bó bó vết thương. Ngay cả Phùng Yên Nhi cũng biết hôm nay nàng ta lại không có cơ hội.

Ta một mình dựa lưng vào ghế, "Thực phi lui đi, trẫm muốn nghỉ ngơi". Bầu không khí trước đây sẽ không bao giờ trở lại nữa. Ta còn trông cậy nàng ta sẽ có một chút á náy với ta, hiện tại xem ra, nàng ta không bao giờ có.

Phùng Yên Nhi đi rồi, Như Ý thu thập lại ngự thư phòng. Ta ngồi trên ghế, nhìn hần bận rộn liên tục.

"Như Ý, nếu trẫm cho người đổi một chủ tử khác. Trong các tần phi, người

nguyện ý đi theo người nào?", ta đột nhiên hỏi Như Ý.

Như Ý sùng sốt, ngẩng đầu lớn mật liếc mắt nhìn ta một cái, lại hoảng hốt vội vàng cúi xuống, "Nô tài đều không muốn".

Ta mỉm cười. Nhìn khối băng trắng trên tay mình.

"Nếu trẫm cho người đến Trích Tinh Các..."

"Không đi...", Như Ý biểu hiện một chút tùy hứng ở trước mặt ta.

"Vì sao?", ta hỏi.

"Ồ Trích Tinh Các nô tài có thể sống sao".

Ta gật gù đầu, nơi của Phùng Yên Nhi, không người nào có thể yên bình mà sống được. Nàng ta không để ai vào trong mắt.

"Trong cung, ngoại trừ trẫm và thái hậu, người thích người nào nhất?"

Lần này Như Ý rất nghiêm túc trả lời, "Nô tài thích nhất cung nữ A Qua bên người Sở Hiền phi".

Lần này, ta có hứng thú, đuổi người lên bàn hỏi Như Ý, "Vì sao thích A Qua? Là vì lần nam tuần này, dọc đường đi cùng nàng lâu ngày sinh tình sao?", ta trêu chọc hần.

"Mới không phải!", Như Ý quần bách, "Tiểu nha đầu kia ngốc nghếch rất thú vị". Ngữ khí nói chuyện của Như Ý cổ tở về người lớn, nhưng hần không phát giác chính vì như vậy lại lộ ra hần cũng chỉ là đứa nhỏ choai choai.

Ta lắc đầu, "A Qua không ngốc, ngược lại rất thông minh. Cái thông minh của nàng là sự chuyên chú, toàn tâm toàn ý. Rất nhiều người không làm được".

Đúng vậy, chuyên tâm, đối nhân xử thế, chỉ cần toàn tâm toàn ý đi tìm tòi nghiên cứu, ta không tin không có kết quả.

Ta không xem mấy công văn loạn thất bát tao của Kiến Chương Doanh nữa. Chỉ lẳng lặng tự hỏi hồi lâu. Sau đó hạ vài mệnh lệnh xuống, thế này mới thấy tâm an một chút.

Nhìn lại sắc trời, trăng lên cao, đã qua canh ba. Đêm đã khuya.

"Trăm đôi bụng", ta sờ sờ bụng. Quay đầu nói với Như Ý, "Chúng ta đi qua chỗ Sở Hiền phi tìm trứng gà ăn".

"Sở Hiền phi hôm nay ở lại Minh Loan điện", Như Ý nhỏ giọng nhắc nhở ta.

"Không có việc gì. Trăm đi ăn trứng gà, không đi tìm Sở Hiền phi".

Như Ý dường như không hiểu được ý tứ của ta, nhưng hần vẫn thành thành thật thật cảm đền lòng đi trước dẫn đường. "Đã qua nửa đêm, Hoàng Thượng đề ý sương xuống". Hần ở phía trước nhắc nhở ta.

Thời tiết thật sự rất lạnh, ta đã khoác một tấm áo choàng dày cộm mà vẫn có thể cảm nhận được gió đêm thổi lạnh thấu xương. Tuyết chắc cũng sắp rơi rồi.

A Nam không ở Trường Tín cung, vẫn dặn dò tiểu thái giám để cửa cung mở cho ta vào. Nàng biết nửa đêm chắc chắn ta sẽ đói, tính tình của ta lại không muốn kinh động mọi người trong cung nên đã chuẩn bị sẵn đồ ăn khuya cho ta. Còn đặc biệt phái A Qua sang nói cho ta biết.

Ta đi ngay vào phòng ngủ của A Nam, quả nhiên nhìn thấy trên án thư của nàng có một cái đại đồng đình. Ta để cho Như Ý nhìn xem có đồ ăn gì ngon. Ta cời áo choàng, xoa xoa tay, ngồi xuống bên cạnh chậu than sưởi ấm.

Như Ý đem đồng đình đến cho ta xem. Ở trong đó, A Nam chỉ để mấy quả trứng gà đã luộc chín, vài món điểm tâm sáng, hai khối đậu phụ. Đều là thức ăn thanh đạm, rất hợp khẩu vị của ta. Rất tốt, nàng còn để cho ta một bình rượu hoa quế. Đây là thứ ta cần nhất lúc này.

Chỉ tiếc A Nam không ở đây, nàng lại thật sự nghe lệnh, tối nay ở chỗ Lý Uyển Ninh, đồng tình với nàng ta. Ta biết chuyện của Lý Uyển Ninh sẽ không thể qua mắt được những người trong cung này. Đến sáng mai, trong cung lại gợn lên chút sóng gió. Nhưng việc đã đến nước này, ta muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể cố gắng hết sức, đem ảnh hưởng của việc này, áp chế đến mức nhỏ nhất. Ta ăn như lang thôn hồ yết, trong lòng còn đang suy nghĩ nên làm như thế nào để cho Phùng Ký từ nay về sau không thể mưu lợi bất chính. Mà A Nam, ngày mai sẽ mang đến cho ta tin tức gì từ chỗ Lý Uyển Ninh?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55: Chương 52

Ở trước cửa Trường Tín cung của A Nam, có một người tuyết cao lớn đứng đó.

Đây là ta và A Nam cùng làm, dựa vào quả cầu tuyết kia mà tạo thành. Bởi vì nó được lăn một đường từ Lưỡng Nghi điện đến Trường Tín cung nên tạo thành một đại hán giữ cửa cao to, còn cao hơn ta một cái đầu. A Nam đội mũ cho nó, lấy hai quả hồng khô làm mắt. Lại dùng cả rốt giả dạng làm cái mũi, một hồi chỉnh chỉnh sửa sửa biến nó thành một người râu râu miệng rộng. Mảnh liệt liếc mắt một cái, cũng có chút uy phong.

Có một người tuyết lớn như vậy, làm cho A Nam vui vẻ hồi lâu. Nhất thời những hỗn loạn trong cung dường như cũng không ảnh hưởng đến nàng.

Tuyết, kỳ thật là kẻ thù của hoa cỏ, nhưng A Nam lại rất thích.

Nói hỗn loạn, thật ra cũng không phải đại sự gì. Chỉ là Phùng Yên Nhi lại hiện ngang ra quản sự, dẫn đầu cung nhân làm quần áo mùa đông cho tướng sĩ biên quan. Trong vòng vài ngày, thường thường phạt phạt, làm trong cung gà bay chó sủa. Bởi vì ta hạ lệnh đóng cửa Minh Loan điện, nàng ta cũng nhìn ra ý đồ của ta, làm khó Minh Loan điện vài lần.

Không có ai vì Lý Uyển Ninh nói chuyện, trong cung mọi người đều hiểu được, Lý Uyển Ninh lúc này đã phạm vào từ tội, ta chưa ban cho nàng bạch lăng (lụa trắng) đã phá lệ khoan dung.

Nhưng, có một điều, ta nghĩ trong cung mọi người đều cảm nhận được. Sau sự việc của Lý Uyển Ninh, trong cung càng thắt chặt tuần tra. Cửa hồng nổi thẳng hậu cung với bên ngoài bị ta ra lệnh phong tỏa. Về sau các nàng muốn liên hệ với người nhà, đều phải qua vài lần cửa lớn. Ta đem hết thầy đều đặt vào trong tầm mắt của mình.

Tin tức này vừa truyền ra, ngay cả mẫu hậu cũng lắc đầu, "Cho dù là phạm nhân, cũng phải cho người nhà đến thăm, đưa chén cơm rau dưa vào. Người đang làm gì! Đề phòng các nàng như phòng cướp".

Ta chỉ biết cười khổ mà thôi. Từ khi A Nam bảo ta kiềm chế nóng giận, mỗi ngày ta đều cho người khác khuôn mặt tươi cười.

Chuyện của Lý Uyên Ninh, mẫu hậu cũng biết, đối với việc này, ta không hỏi ý kiến mẫu hậu, người cũng không nói. Nhưng ta nhìn ra được, người có chút không đồng tình đối với việc xử trí của A Nam trong chuyện này. "Trong hậu cung, đồng tình cùng hảo ý, không đòi được hữu tình", mẫu hậu nói, "Huống chi Lý tề tuy rằng hữu dụng, nhưng người lại đối đãi như thế với Lý Uyên Ninh, sẽ chỉ làm cho hắn nom nớp lo sợ. Người không xử lý triệt để, đối với người rất bất lợi".

Về điều này, ta cũng chỉ cười.

Ta muốn làm cho những ngoại thích này nom nớp lo sợ, như vậy ta mới có thể nắm bọn họ trong tay.

Trong cung cấm, người luôn thờ ơ với ta, là A Nam.

Có lẽ nàng thật sự cảm nhận được ta đối với nàng khác biệt, hoặc là nói, nàng

dần dần có chút xem thấu ta, hiện tại nàng đối với tình cảnh của mình trong cung có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Huống chi, chính ta cũng biết, hành động nghiêm mật đóng hậu cung của ta, đối với A Nam mà nói, cũng chỉ là hình thức mà thôi. Căn bản ta không có khả năng chân chính quản A Nam, càng không thể quản được tâm của nàng.

Ta với A Nam, ngay từ đầu chính là hôn nhân chính trị, ít nhất thì phụ hoàng luôn cho rằng như vậy, A Nam cũng cho rằng như thế, người trong thiên hạ cũng đều nghĩ vậy. Lý Uyên Ninh rơi đài, làm cho A Nam thấy rõ phân lượng của nàng. Nàng không hề cầu tình vì Đặng Vân, tiếp nhận hảo ý của ta với nàng. Ta cảm thấy nàng đã chuẩn bị rất tốt, nghênh đón nhân vật mới của nàng.

Ta đem chuyện Kiến Chương Doanh lần này trở thành một cơ hội, ngầm chuẩn bị mấy ngày, lại âm thầm hạ vài mệnh lệnh. Tính toán thời gian, biết được thời gian đã đến.

Một ngày này, cuối cùng ta cũng có thời gian đến gặp A Nam.

A Nam kê một cái bàn dài ở dưới mái hiên, đối diện là cảnh tuyết trắng xóa, múa bút vẩy mực. Bởi vì trời lạnh, ta thấy cái mũi nhỏ của nàng đã đông lạnh có chút đỏ.

Thấy ta đến, A Nam buông bút trong tay xuống. "Hoàng Thượng, thiếp phát hiện cảnh tuyết thật không dễ họa", nàng cười hi hi nói. Có lẽ bởi vì cùng nhau làm người tuyết, nàng không giả vờ vừa thấy ta liền vấn an, hơi tùy tiện với ta một chút, nhưng lại có cảm giác rất thân thiết.

Ta lại gần, nhìn tờ giấy nàng đang vẽ, sau khi nhìn xong, không kiềm chế được cười một tiếng. Tuyết trắng, giấy cũng trắng. Căn bản A Nam cũng chưa vẽ được mấy nét, hình dáng cảnh vật cũng chưa hiện lên rõ ràng.

Mà dưới chân của nàng đã có vài tờ giấy vẽ hỏng.

"Trước kia thiếp đi theo lão sư học họa núi non, họa sông nước, họa cỏ cây, cảnh vật. Nhưng lại không họa tuyết!", A Nam oán giận. Khuôn mặt đỏ hồng vì lạnh, bộ dáng có chút ẻo lả.

Ta đi ra phía sau lưng nàng, vòng hai tay qua cầm lấy đôi bàn tay nhỏ bé đang cầm bút của nàng. Dẫn dắt nàng đặt từng nét bút.

"Họa tuyết, yếu điểm chính là màu trắng tinh khiết của nó", ta gác cầm lên bả vai của nàng, một bên ngửi mùi hoa lan thanh u thoang thoảng, rất dễ chịu trên người A Nam, một bên nói cho nàng biết. "Muốn họa cảnh tuyết thì phải họa cảnh trong tuyết, như vậy nó sẽ làm nổi bật tuyết trong đó. Tỷ như phía chân tường kia, có một loài cỏ nhỏ bé vẫn vươn mình đây sức sống", ta cầm tay nàng bắt đầu vẽ, điều động ngòi bút trong tay, nhẹ nhàng điểm một cái, liền họa ra cảnh tượng đây sức sống trong trời đông tuyết phủ trắng xóa.

"Lại giống như bóng cây đại thụ che lấp đầu tường", ta vẫn nắm tay A Nam, chấm thêm mực, chỉ dùng ngòi bút cùng bút bụng lưu lại thủy ấn trên giấy, sau đó họa một góc tường, cố ý để bóng cây gần như che khuất nó. "Hình ảnh của bầu trời bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây, hành lang gấp khúc ẩn hiện xa xa phía bên kia...". Ta vừa nói, A Nam ở một bên sợ hãi than ra tiếng, một nét bút cuối cùng hoàn thiện bức tranh trong tiểu viện của nàng.

Toàn bộ cảnh tuyết trắng trong sân đều nổi bật trên nền tranh thủy mặc. Tiểu nha đầu trong lòng cũng dần dần dựa hẳn thân thể nàng vào ngực ta. (Đoạn tả cảnh chấm 100%, hix khó quá chẳng bix na9 tả cái gì)

Ta bỏ tay ra, A Nam buông xuống bút, nàng không né tránh, chỉ tùy ý để ta ôm chặt nàng. "Thật đẹp!", nàng nói.

Đương nhiên là đẹp rồi, tuy không thành thạo nhưng cái gì ta cũng biết một chút. Dùng để lừa người cũng đủ.

Ta chôn mặt vào cổ nàng, "Mấy ngày nay bận quá", ta nói, "Cũng không rảnh cùng nàng..."

"Đêm qua canh hằm thiếp đưa đến hương vị như thế nào? Thiếp dùng lò đất để nấu".

"Sao trẻ như thế mà nàng không ngủ?", mặt của ta lặng lẽ cọ cọ vào gò má của A Nam, thư thư phục phục dựa vào nàng. Hai ngày nay, tới nửa đêm, ta đều cảm thấy đối liên phái Như Ý đến Trường Tín cung lấy thức ăn khuya. Làm cho A Nam cũng không thể ngủ sớm, bây giờ lại còn không phân rõ phải trái hỏi nàng vì sao không ngủ.



Ta cũng chỉ đang trêu chọc A Nam mà thôi, nàng tự nhiên hiểu được.

A Nam trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi, "Hoàng Thượng định khi nào thì xuất phát?"

Ta kinh ngạc, "Sao nàng biết?"

Lại là một khoảng trầm mặc thật lâu mới có tiếng trả lời, "Hoàng Thượng không nhớ sao? Thiếp là yêu nữ mà! Thiếp bấm đốt ngón tay tính ra được".

Ta cắn cắn vành tai của nàng, đề thấp thanh âm, "Đừng nói điều này trước mặt người khác, nếu thật sự có người hỏi, thì nàng chỉ cần ám chỉ nói ta có khả năng đi Hứa Châu". Hứa Châu rất gần Giang Châu nơi nhị ca đang ở. Nếu biết ta đi Hứa Châu, bọn họ sẽ cho rằng ta đang hướng về nhị ca. Vừa vận lúc này chuyện của Cửu đệ đang ồn ào huyền não, tin tức ta đi Hứa Châu nhất định sẽ làm cho người ta tin tưởng.

A Nam nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta một cái.

"Thiếp có cái này muốn đưa cho Hoàng Thượng", nàng nói, giãy khỏi lòng ta, chạy vào nội thất. Chỉ chốc lát sau, nàng cầm ra một cái bọc nhỏ đưa cho ta, cúi thấp đầu, "Cái này làm không được tốt lắm, Hoàng Thượng không được cười thiếp".

Bộ dáng nàng cúi đầu thẹn thùng thật mới mẻ. Trước kia, khi cả ngày cùng ta cãi nhau, cũng không thấy nàng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào ta như vậy.

Ta có chút tò mò, đây là lần đầu A Nam tặng quà cho ta, nàng cảm thấy ta làm hoàng đế thì cái gì cũng có, nên không cần nàng quan tâm. Ta mở cái bọc nhỏ ra, nhìn thoáng qua, trái tim không khỏi đập nhanh mấy nhịp. Trong đó là một đôi bao tay bằng da. Mùa đông ở phương Bắc, khi cưỡi ngựa thì vừa vận cần dùng đến nó.

Ta không khỏi ngẩng đầu thâm ý nhìn A Nam. A Nam không chỉ sớm biết rằng ta muốn xuất cung, hơn nữa còn đoán chắc rằng ta không đi Hứa Châu. Bản Châu ở Tây Bắc có một nhóm quân tinh nhuệ khác của Đại Triệu — Kỳ Sơn Doanh. Lúc này ta đúng là muốn đi Tây Bắc, ta muốn hành động nhanh và bất ngờ, để nắm chắc lấy Kỳ Sơn Doanh trong tay. A Nam hẳn nhiên tính đến điểm này! Quả nhiên, cục diện hiện tại nàng nắm rõ trong tay.

"Làm tốt lắm!", ta mỉm cười thử đeo một chút. Rất vừa vặn, nhưng đường may còn có chút không thành thạo. A Nam là công chúa, chuyện nữ công gia chánh không quen thuộc lắm cũng đương nhiên, thật ra ta cũng đã quen.

"Đa là người khác giúp thiếp làm sạch, nhưng tất cả đều do thiếp tự mình khâu", A Nam còn khoe thành tích với ta. Nhưng sau khi nói xong, dường như chính nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Ta nhìn không được à một miếng, tốt xấu gì thì đây cũng là tâm ý của A Nam, ta tự nhiên cũng rất trân trọng. Ta bỏ vào trong bọc vài gói lại kỹ lưỡng, cẩn thận bỏ vào trong lòng.

"Hoàng Thượng trên đường cẩn thận", A Nam dặn dò ta.

Ta ôm lấy A Nam, trong ngực căng thẳng, "Đêm nay ta sẽ xuất phát, đi lại

khoảng mười ngày, ta đi nhanh về nhanh". Ta chọn xuất phát vào ban đêm vì muốn tránh có người dò rỉ.

Lần này, ta phải rời xa A Nam vài ngày, trong lòng cũng có chút luyến tiếc.

Nhưng ta còn phải chuẩn bị hành lý, không thể ở lại nơi này của A Nam lâu được. Ta buông lỏng A Nam ra, tùy tay cuộn lại tờ giấy vừa rời hai người chúng ta cùng họa.

"Tranh này ta sẽ đem theo", ta nói, không đợi A Nam đồng ý, liền giao cho Như Ý, "Ta mang theo nó tựa như mang theo nàng".

A Nam chu miệng lên, nhưng vẫn còn thấp đầu thẹn thùng.

Lợi dụng khoảng thời gian xuất cung này, ta muốn cho Lý tể một cơ hội để tận trung với ta một lần nữa, không để Phùng Ký biết trước được ý đồ của ta, thuận lý thành chương một lần nữa nắm lại một phần chính quyền trong tay. Quan trọng hơn nữa, ta cùng A Nam trong lúc đó, cũng cần một chút thời gian để tự ổn định lại, trước đó chúng ta chỉ ràng buộc nhau bởi chính trị liên kết, chỉ có quan hệ lợi dụng hai bên cùng có lợi, nay ta không muốn như vậy nữa muốn tiến thêm một bước với nàng nên ta muốn cho hai chúng ta một chút không gian riêng để điều chỉnh.

Ta đúng là cố ý. Có kinh nghiệm hai lần thất bại trên người Phùng Yên Nhi cùng Lý Uyển Ninh, cuối cùng cũng làm cho ta hiểu được điểm này. Khi ta đem tình yêu thành lập cùng mưu quyền, lại kỳ vọng nữ nhân đối ta chỉ có tình cảm không xen lẫn gì khác, tất cả đều không phải thật tình. Đây là bi ai của đế vương, nhưng cũng chỉ có thể học tập, chịu đựng để thích ứng với nó. Nói đến điểm này, A Nam xử lý tốt hơn nhiều so với ta.

Mười ngày nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, mỗi ngày vội vàng hành quân, chỉ dừng lại một chút để nghỉ ngơi. Gió lớn, tuyết rơi trắng xóa một vùng, ánh lửa trại lập lòe trong lều, ta lấy ra bức họa ta và A Nam cùng họa trong tiểu viện của nàng, trong đó ngập tràn tuyết trắng với những hình ảnh quen thuộc, cuối cùng ta có thể nhìn thấy một góc cây xanh thẫm, lưu luyến nhẹ nhàng, mùi hương hoa lan tỏa ra khắp nơi.

Hết thấy đều giống như dự đoán của ta, tam quân tướng sĩ ở Kỳ Sơn Doanh bắt ngờ vui sướng khi thấy hoàng đế quang lâm, tuyên thệ sẽ sống chết công hiến, trung thành với ta. Ta nhận được thám báo, Đặng Vân đi thuyền đã đến Thông Châu, mà một người khác ta phái người đi truyền tin cũng đã



lên đường xuất phát. Cục diện đáng buồn ở Lạc Kinh cuối cùng cũng nảy mầm xuân sớm hơn so với thời tiết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 56: Chương 53

Ta ra roi thúc ngựa, giống như mũi tên lao thẳng về tâm. Đối thật một đế vương mà nói, tình yêu có lẽ là thứ xa xỉ, nhưng cũng giống như một người khi đang đói bụng, có một người luôn để lại trứng gà ở đồng đình cho người ăn, đây cũng là một điều xa xỉ đối với người đang đói. Ta biết ta phải tích phúc đầy đủ.

Dọc theo sông Hoàng hà đang đóng băng, ta men theo con đường gần nhất chạy về Lạc Kinh.

Lần này xuất cung, ta thắng vì đánh bất ngờ, nên chỉ mang theo hơn trăm người. Khoái mã tinh kỵ, đi nhanh như bay, tuyệt không trễ nải. Đến buổi sáng ngày thứ mười, còn cách Lạc Kinh khoảng trăm dặm. Tuyết rơi vạn dặm Vân Sơn, Bắc quốc trời đông giá rét, một mảnh trắng xóa, nhìn thấy cửa khẩu Tiểu Bình Tân có nghĩa là chúng ta sắp về tới nhà. Ta ra lệnh, tính từ nơi này tiến vào cửa bắc của Lạc Kinh.

Cửa khẩu Tiểu Bình Tân, nếu trời ấm, nơi này là một bến đò tấp nập. Nếu trời rét tuyết rơi, nước sông đóng băng thì mọi người trực tiếp đi qua sông. Chỉ có hiện tại, đầu mùa đông, lớp băng trên sông mỏng nên không có ai dám đi qua, biến nơi đây trở nên hoang vắng tĩnh mịch.

Trên đường không có người, có thể phóng ngựa, chỉ cần nửa canh giờ, ta lại có thể xuất hiện trước mặt lão hồ li Phùng Ký. Lần đầu này, ta lại hòa nhau một ván. Ta không khỏi mừng thầm trong lòng.

Nhưng ta đã cao hứng quá sớm, vào lúc này, khóe mắt ta lộ ra dư quang, cảm thấy được nguy hiểm tới gần. Ngay tại cửa khẩu bên kia gò đất, mơ hồ có bóng người ẩn hiện. "Người nào!", ta hét lớn một tiếng, dừng ngựa lại.

Một đám người đi ra phía sau gò đất. Số lượng không nhiều lắm, cũng hơn trăm. Mặc khôi giáp nhìn có chút quen mắt, ta thử kêu ra một cái tên, "Quách Hưng An!"

Ta vừa nói, thì trong đám người có một đại hán sắc mặt tối tăm bước ra. Mặt mũi, đầu tóc có chút rối rắm. Nam nhân Đại Triệu có chút phong lưu, vốn rất đề ý bề ngoài của mình. Người này lại không cần.

Nghĩ đến Lý Uyên Ninh thế nhưng lại rơi vào trong tay người này, trong lòng ta thực không thoải mái.

Ta kiềm chế tức giận, cười, "Người đây vì ai mà đến? Vì Nguyên Quân Triều hay còn vì người nào khác?"

Trên người hán tử kia vẫn còn mặc khôi giáp của Kiến Chương quân, thoạt nhìn bộ dáng cũng không đến nỗi chật vật, hẳn thật sự đã khổ chiến cùng Phùng Ký sao? Rốt cuộc sau lưng hắn là Cửu đệ hay vẫn là Phùng gia?

"Thả nữ nhân kia ra", hán tử kia nói.

Quách Hưng An không giống với loại người ta nghĩ, nhìn theo góc độ gì hắn cũng đều có vẻ thập phần hào phóng, vừa thấy thì không giống như kẻ có tâm kế gì.

Ta giả ngu, "Nữ nhân nào? Ta đoạt phụ nữ của người sao?"

"Đó là nữ nhân của chủ tử ta, đoạt thê là mối hận bất cộng đại thiên (không đội trời chung), ta đến lấy lại công đạo cho chủ tử".

Lúc này, ta thật sự nở nụ cười, cất tiếng cười to, mối hận đoạt thê thì tính là cái gì, ta còn đoạt cả thiên hạ đấy. Lão Cửu không phải loại người vì một nữ nhân mà tranh đoạt người sống ta chết, bên người hắn cũng không thiếu nữ nhân.

"Ai nói với người ta đoạt thê từ của hắn?", ta cười đến nỗi không thể chịu được, "Nếu hắn muốn, có bản lĩnh đến tìm ta".

Hán tử đối diện nóng nảy, "Dồn huynh đệ của mình vào chỗ chết, không phải hành vi của hảo hán! Ta chỉ cần một cái công đạo cho chủ tử ta. Hắn nay bị người nhốt tại biên quan, cùng cực thất vọng, so với kẻ ăn mày cũng không khác gì nhau. Luận hung tàn ngoan độc, thiên hạ nào có một người huynh trưởng như ngươi!"

Phía sau hắn có người la hét ầm ĩ, "Không nhiều lời với hắn nữa, giết hắn vì chủ tử". Bình khí trong tay bọn họ vung lên, bày ra bộ dạng liều mạng.

Ta cảm thấy, từ khi ta trùng sinh tới nay, mỗi bước đi, đều sẽ gặp phải ngăn trở, làm cho ta tập mãi thành thói quen.

Kỳ thật, hiện tại ta có thể tùy thời giết lão Cửu. Mà những người này lại làm như thế, còn sợ lão Cửu chết không đủ nhanh sao? Hiện tại, ta bắt đầu tin tưởng những lời A Nam nói, Lý Uyên Ninh cũng được, những người này cũng được, chỉ sợ đều bị người khác lợi dụng.

Ta giờ tay lên, người của ta bao vây quanh ta, dần dần hình thành Hỗn Nguyên Thái Cực trận. Ta cũng không tùy tiện động thủ, lực lượng hai bên tương đương, ta muốn có cơ hội bắt sống người này.

Quách Hưng An đột nhiên gầm lên giận dữ, thanh bụi dưới bầu trời, gió tuyết nổi lên. Bên người hắn toàn là người mặc quân phục của Kiến Chương quân, giống như hồng thủy ào ào hướng về phía chúng ta.

Thủ hạ của ta vẫn giữ vững trận hình, ngựa chậm chạp di chuyển trong trật tự, trận pháp lập tức di động, giống một cái bẫy khổng lồ thiên biến vạn hóa có thể nuốt chửng bất kỳ quái thú nào dám tiến vào trong, binh khí tương giao, huyết nhục mơ hồ. Người của Quách Hưng An thăm thiết gào lên liên tục. Đội hộ vệ của ta đao thương quyết không lưu tình, chấm dứt sinh mạng của địch nhân bất quá giống như chuyện ăn cơm uống nước thường ngày. Ngựa dừng bước, thịt nát xương tan, máu nhuộm đỏ một vùng tuyết trắng.

Ta cười lạnh, nhắc thiết mao lên, mao tiêm thương tinh ánh lên ánh sáng màu bạc được bao bọc trong không khí giá lạnh cùng thái dương trên bầu trời, phát ra khí thế thiên quân vạn mã. Chân ta kẹp bụng ngựa, thẳng hướng quách Hưng An đánh tới. Một đám chuột nhắt, cũng dám khiêu chiến với ta?

Bây giờ, ta rất tin tưởng vào chính mình.

Chỉ thấy Quách Hưng An hét lớn một tiếng, "Bao quân tài, hôm nay ngươi trốn không thoát đâu". Tay hắn giờ lên cao, bốn phương tám hướng quanh chúng ta, tuyết trắng lăng lăng rơi, nơi nơi đều xuất hiện thêm rất nhiều người, càng ngày càng đông. Thì ra, thủ hạ của hắn không chỉ có hơn trăm người kia.

Hàm răng của ta hơi ngứa, có chút nhớ nhưng cảm giác được ăn thịt.

Tất cả bọn học đều đi bộ, binh khí ngắn nhỏ sắc bén, rõ ràng có bị mà đến. Ta rất nhanh lui về chiến đoàn, cùng nhóm hộ vệ kề vai chiến đấu. Bọn chúng giống như loài gián đánh không chết, hạ được lớp này lại một lớp khác tiến lên, chiến đấu rất có trật tự, một nhóm đánh về phía mấy con ngựa, một nhóm khác lại công kích người trên ngựa. Thoạt nhìn bọn chúng tựa như được huấn luyện trở thành cỗ máy giết người, không e ngại sợ sệt, cũng không quan tâm đến sống chết.

Trong mắt ta tất cả đều là huyết tinh, nền tuyết trắng bị nhuộm đỏ máu người, ghê rợn.

Nhưng đối phương vẫn công kích không ngừng nghỉ.

Ta nhìn thấy từng cận vệ của ta ngã xuống dưới chân mình, ta chỉ huy chiến đoàn thu nhỏ lại. Mà số lượng địch nhân hình như càng giết càng nhiều. Không phải ta coi thường Cửu đệ, nhưng người đứng sau lưng Quách Hưng An, thiện chiến hơn rất nhiều so với Cửu đệ.

Ta cắn chặt răng, ánh mắt dần dần cũng không thấy rõ huyết sắc, thiết mao của ta không biết đã nhiễm bao nhiêu máu người. Dù cho phía sau là tuyệt lộ, ta tuyệt đối không chịu thua, ta đã chuẩn bị huyết chiến đến cuối cùng với địch nhân.

Nhưng vào lúc này, ta nghe được thanh âm dừng cầm can vãn, thẳng tiến đi lên.

Mà cùng lúc đó, trận địa của địch nhân giống như đột nhiên bị một bàn tay

khổng lồ xé rách, ở trước mặt ta xuất hiện một lỗ hổng. Ngay sau đó, trước mắt của ta sáng ngời, những tử sĩ mù quáng như thủy triều rút đi, không bao lâu đã cách ta rất xa, trong tiếng thăm thiết kêu gào, máu tươi tràn ra, da tróc thịt bong.

Cảnh tượng kỳ quái trước mắt làm cho ta không chớp mắt, ngay cả hộ vệ bên người cũng đều choáng váng, không có phản ứng.

"Hoàng Thượng, mau động thủ!", phía đối diện có người lớn tiếng la lên. Trong tiếng kêu thảm của địch nhân, thanh âm này phá lệ êm tai.

Ta hồi phục lại tinh thần, mang đội nhân mã đuổi theo, địch nhiều ta ít, lợi dụng đội ngũ địch nhân đang rối ren, phương pháp đánh lén là thích hợp nhất...

Chiến mã dừng mãnh, đao kiếm lưu loát. Dưới chân ta, giống như một khối ngưng huyết loang lổ. Ta đứng lặng, nhưng ngay sau đó liền hồi thần. Ta đánh tan một vòng địch, hộ vệ lại một lần bao vây bảo vệ quanh ta. Ta chỉ đảo mắt qua một cái, liền biết bọn họ lúc này đây thật sự đã trải qua khổ chiến.

Từ lúc ta đăng cơ tới nay, đây là lần giao chiến thăm thiết, quyết liệt nhất. Ta tổn thất vài cận vệ trung thành.

Không cần nhìn, ta cũng biết bộ dạng của mình lúc này như thế nào. Một thân chật vật, trên người là vết thương cùng nhiều vết máu loang lổ.

"Hoàng Thượng!". Cách đó không xa, thiếu niên áo trắng thúc ngựa chạy nhanh đến chỗ ta, "Thần đến coi như vừa đúng lúc đi?". Đặng Vân hô to gọi nhỏ bỏ nhào vào trước ngựa của ta, chế trụ cương ngựa của ta, lại phát hiện trên tay dính máu. Nhưng hắn không buông tay, hắn nhường đôi mắt phượng lên, trong đó tất cả đều là đắc ý cùng hưng phấn. "Hoàng Thượng thật thiện chiến, đây là lần đầu tiên ta lâm trận có thể nhìn thấy cái gì gọi là huyết chiến". Thiếu niên khí phách, làm giảm đi từ khí trên chiến trường.

Hắn vừa nói như vậy, gương mặt lạnh như băng của ta cũng không khỏi thả lỏng.

"Ngươi đã dùng trận pháp gì? Binh khí gì?", ta không nhịn được liền hỏi.

"Cái kia à, kỳ thật chỉ dùng dây câu cá thôi"

Ta ngạc nhiên, nhìn kĩ lại thì phát hiện đúng là những sợi dây câu cá, cách một đoạn liền có một cái móc sắt. Những cái móc sắt này tất cả đều mỏng và nhọn nhưng rất sắc bén, nếu móc vào thân thể con người thì chỉ có da tróc thịt bong. Vừa rồi, Đặng Vân chính là dùng thứ này tấn công địch, sau đó nhanh gọn lẹ thu hồi lại. Cho nên, lúc này ta mới nhìn thấy cảnh tượng một đám người đang bao vây tấn công ta đột nhiên bị bức lui bước. Bị loại vũ khí này tấn công thì không bị đánh lui mới là lạ.

"Ai đã phát minh ra chúng?", ta cười hỏi Đặng Vân, không thể không thừa nhận thứ này quả thật rất có ưu điểm, "Kỳ thật, ta cảm thấy thứ này dùng để đánh dấu vết rất tốt, ..."

"Nó vốn dùng để đánh dấu mà", Đặng Vân cười, "Bất quá hôm nay ta cảm thấy cũng có thể dùng trong trường hợp này". Hắn đắc ý phui phui áo bào của chính mình, "Ta cũng không giỏi cận chiến trong tuyết, không thể làm bản bộ đồ mới của ta".

Đặng Vân một thân tuyết trắng, giống như cành Dương Liễu trong mùa đông, sáng chói chiếu rọi khắp nơi, làm cho người bên cạnh không thể không dừng chân.

"Nếu đây là do ngươi nghĩ ra, ta muốn ban thưởng cho ngươi", ta cười nói.

Đặng Vân quần, lúc lâu sau mới lắp bắp nói, "Hoàng Thượng muốn thưởng thì thưởng đi, dù sao thưởng cho ta cũng giống nhau. Người phát minh thứ này, vốn là nhị ca của ta, nhưng cũng không phải vì trận chiến hôm nay".

Ta hiểu được, cái này chắc là để đối phó quân đội Đại Triệu, nay thế sự thay đổi, Đặng Vân mang theo nó đến phương Bắc dâng lên cho ta.

"Nhị ca của ngươi?", ta cố gắng nhớ lại, ta chỉ nhớ rõ đại ca của Đặng Vân rất thiện chiến, đã hy sinh trên chiến trường, không nhớ rõ những huynh đệ khác của Đặng gia, "Nhị ca của ngươi hiện tại ở nơi nào?"

Đặng Vân rất nhanh nở nụ cười, "Ta cũng không biết, ba năm sau chiến tranh, ta không gặp hắn".

Lời này nói ra có điểm kỳ quái, ta không khỏi thâm ý liếc mắt nhìn tiểu tử này một cái.

"Ngươi làm sao biết trẫm ở đây?", ta đột nhiên hỏi với âm thanh sắc bén, "Vì sao ngươi có thể đuổi tới cứu trẫm đúng lúc?"

Đặng Vân liếc mắt nhìn ta một cái, mặt cũng trầm xuống, "Ta tới cứu Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn nghi ngờ, về sau nếu Hoàng Thượng lại gặp nạn, sẽ không có người nào dám tới cứu ngươi!"

Ta bị hắn nói nghẹn lời. Tiểu tử này cũng thật can đảm, có gan giáp mặt chống đối ta.

Đặng Vân có thể đến tận đây, nhất định có liên quan đến A Nam. Ta sớm biết thế giới của A Nam, không chỉ giới hạn trong cái hậu cung nho nhỏ kia. Chính là, nàng vẫn cùng người ngoài liên lạc...

"Không phải ta đa nghi", ta hướng về phía mấy tử thi trên đất, "Ngươi có biết, bọn họ cũng biết. Việc này không phải thực đáng sợ sao?". Trong lòng ta trào lên cảm giác lạnh lẽo, hậu cung của ta! Có một vài người đối với ta, thật sự là người chết ta sống.

Đặng Vân nhíu mày. Nhưng chỉ trong chốc lát sau, hắn vung tay lên, "Đó chính là chuyện của Hoàng Thượng. Ta là của hồi môn của A Nam, có nhiệm vụ không để cho người khác bắt nạt A Nam. Nếu đúng như lời Hoàng Thượng nói, Hoàng Thượng hẳn phải càng lo lắng cho A Nam mới đúng".

Hắn nói rất đúng, đây chính là chuyện của ta. Cuối cùng, ta nhìn tử thi đầy đất, thờ dài một hơi, "Đặng Vân ngươi có công cứu giá, ta phải ngấm lại nên ban thưởng cho ngươi như thế nào". Quách Hưng An đã chết trong đám loạn quân này, hắn cũng tính là nhân tài, đáng tiếc lại bị lãng phí như vậy. Nhân tài khó được, ta càng không thể buông tha Đặng Vân.

"Hoàng Thượng thưởng ta một lần miễn tội chết đi", nhân tình của Đặng Vân sáng lên, có chút giống như được một tác lại muốn tiến một thước. Hắn tựa tiểu phi tiểu, "Ta đi theo A Nam sang đây, lẻ loi một mình, rơi vào trong bầy hổ sói người phương Bắc các ngươi, thực đáng thương". Tiểu tử này còn giả bộ làm ra khuôn mặt đau khổ nói với ta, "Nếu Hoàng Thượng đáp ứng ta, về sau ta đối mặt với những người phương Bắc, dũng khí cũng tăng lên một phần".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 57: Chương 54.1

Ta cười ngựa trên đường cái, vó ngựa đạp lên tuyết trắng, văng lên người đi đường.

Đặng Vân cười ngựa theo sát phía sau ta, miệng liến thoắng không thôi, "Thì ra đây là Lạc Kinh, so với Kim Lăng, cũng không có cái gì hơn. Chỉ là nhiều hơn một tầng tuyết so với Kim Lăng mà thôi".

"Đúng là rất giống", ta nói, "Trong thành Lạc Kinh cũng có một dòng sông, tên là Lạc Thủy, vào ngày tết, ở trên sông cũng có trò chơi dân gian, thi đấu thể thao, xiếc ảo thuật, giống như trên sông Tần Hoài, chắc chắn ngươi sẽ cảm thấy thân thiết. Ngươi ở lâu sẽ thấy Lạc Kinh rất tốt", ta nói.

Lần này, của hồi môn cũng không chỉ có một mình Đặng Vân đảm đương, hắn còn mang theo ba trăm thiếu niên phương Bắc đến. Hắn chưa nói đây là do phụ thân hắn an bài hay do mưu ý của Tạ Tử Nam. Dù sao, lần này tới đây thanh thế của Đặng Vân rất lớn, xem chừng sẽ làm chấn động Lạc Kinh.

Một khi đã như vậy, ta có ý giật gậy để hắn kết giao cùng với mọi người ở đây, đối với việc này, ta cũng không thấy phản cảm. Bởi vì hắn xem như cũng là thân tử của ta, đây là cơ hội cho Nam Bắc thống nhất thành một nhà, đúng nghĩa chứ không phải nửa vời như hiện nay. Cũng hy vọng nhóm thiếu niên sinh cơ bưng bưng, nhiệt huyết sôi trào này sẽ làm cho không khí trầm lắng trong trời đông giá rét ở Lạc Kinh trở nên sôi động một chút.

Đến phía dưới cổng thành, ta dừng ngựa lại, hỏi Đặng Vân ở phía sau, "Ngươi muốn về phủ đệ ta đã an bài trước hay là cùng ta tiến cung thăm A Nam?".

Ánh mắt Đặng Vân không chút mảy may suy nghĩ mà tỏ vẻ hắn đã có lựa chọn.

"Vậy trước tiên theo trẫm vào cung đi", ta sáng khoái nói.

Trên gương mặt thiếu niên lập tức tràn đầy ý cười.

Ta đưa Đặng Vân đến Lưu Ly điện. Nơi này có tầm nhìn và cảnh sắc rất đẹp, lúc này đập vào mắt là một mảnh trắng phau, tuyết trắng ao nhỏ, đình đài lầu các, có điểm mềm mại đáng yêu của Giang Nam.

"Ngươi ở đây ngắm cảnh, trẫm cho người đi gọi A Nam đến", ta chỉ vào cảnh

tuyết trước mặt, lại chỉ vào một thân hắc bào nhuốm đầy máu tươi của ta, "Trẫm đi thay y phục, các ngươi cứ tán gẫu trước đi". Ta xoay người rời đi, để một mình Đặng Vân ở lại.

Ta tắm rửa một hồi trong ôn tuyền, Như Ý tỉ mỉ chà lưng cho ta, dùng Hương Trư linh xoa nhẹ trên lưng cho ta, lại ghé vào bên cạnh ngủ, sau đó mới quỳ xuống, bẩm báo với ta, "Trên người Hoàng Thượng cuối cùng đã không còn mùi huyết tinh nữa".

Vừa rồi, khi thấy ta một thân huyết tinh trở về, hắn sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Lúc này, ta mới đi ra khỏi ôn tuyền, một bên mặc y phục, một bên hỏi Như Ý,

"Đặng công tử cùng Sở Hiền phi nói chuyện thế nào rồi?"

Như Ý lắc đầu, "Nô tài không biết", sau đó nghĩ nghĩ rồi nói, "Hoàng Thượng thần võ tuấn lãng, so với Đặng công tử thì đẹp hơn".

Ta sững sờ, tiếp theo vỗ đầu Như Ý một cái, "Ngươi biết cái gì!". Biết rõ đứa nhỏ này muốn vuốt mông ngựa, nhưng trong lòng ta lại cảm thấy rất tốt.

Dưới mái đình Lưu Ly điện, hai bóng người ngồi đối diện nhau, từ xa cách một cái ao nhỏ, ta có thể thấy Đặng Vân đang giương nanh múa vuốt, khoa tay múa chân với A Nam, cười lớn tiếng, âm thanh không kiêng nể gì. Thật là khéo, hôm nay A Nam khoác chiếc áo choàng ngân hồ, bên trong là y phục màu xanh, một bộ dáng diễm đam đáng yêu. Hai người đều mặc màu ngân bạch, hòa vào cảnh tuyết, trông rất đẹp mắt. A Nam không nói lời nào, nàng chỉ chuyên chú lắng nghe. Cùng Đặng Vân một người động một người tĩnh, đúng là một sự đối lập hài hòa.

Ta ho khan một tiếng, hai người cùng quay đầu nhìn ta. Lại cùng nhau đứng lên.

Ta cười vòng qua ao nhỏ, đi trên bậc thang, "Chúng ta vẫn vào bên trong điện nói chuyện đi, tóc của trẫm chưa khô, trong điện ấm áp hơn một ít".

A Nam đuổi theo ta, "Hoàng Thượng không bị thương chứ? Sự tình như thế nào rồi?"

Ta không nói, vào cửa liền cởi áo choàng ra. Sau đó đi đến tháp ngồi xuống. Tóc ta chưa khô, vốn chỉ dùng một cây ngọc trầm cố định. Lúc này rút ngọc trầm ra, mái tóc rối tung để cho nó nhanh khô.

Trong điện đốt than nên rất ấm áp, quần áo có thể thanh giản một ít. A Nam và Đặng Vân cũng cởi áo choàng ra, lúc này màu áo của hai người đã khác nhau một trắng một xanh, chia nhau ra ngồi xuống.

Trong lòng ta mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, bằng không ta với một thân hắc y này lại còn là một lão nam nhân, so với hai người bọn họ giống như một con quạ đen già không có ý tốt đối với hai tiểu bạch thỏ.

"Hôm nay Đặng công tử tới thật đúng lúc", ta nói, "Không những đã cứu trẫm mà chính trẫm cũng có chính sự muốn giao cho Đặng công tử. Trẫm vốn đang suy nghĩ nên làm thế nào để thưởng cho hắn đây, nhưng nay hắn có công cứu trẫm, chuyện này nên thuận lý thành chương luôn. A Nam nàng nói xem nên thưởng cái gì mới tốt?"

"Chuyện này do Hoàng Thượng định đoạt". Đối với việc này, A Nam cũng không tích cực lắm. Hôm nay, nàng có vẻ có chút cẩn thận, không có bộ

dạng vui sướng sau mười ngày được gặp lại ta.

"Dịch Môn tướng quân, tên này như thế nào?". Ta làm bộ không chú ý thấy khóe miệng A Nam co quắp, tùy tay tiếp nhận ly trà Như Ý đưa tới, "Ta cảm thấy nó rất đặc biệt".

"Rất đặc biệt, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua", Đặng Vân nhỏ giọng.

"Dịch môn là công cung chính ở phía Nam, cùng sở hữu hai phiên quân", A Nam giải thích với hắn.

"Hoàng Thượng muốn ta làm thủ vệ hoàng cung sao?", Đặng Vân rất bất mãn.

Ta cười rộ lên, "Làm sao có thể! Trẫm đều đã có người thủ vệ rồi, ngươi muốn làm, trẫm cũng không muốn đâu". Trong đầu ta lại nghĩ đến ánh mắt âm trầm của Lí Dật, ta tuyệt đối không để người ngoài bảo vệ hoàng cung của ta.

"Ngươi giúp trẫm thống lĩnh Kiến Chương Doanh", ta cười nói, nhìn thấy thần tình của Đặng Vân sáng lên, "Đương nhiên, chỉ là giúp trẫm mà thôi, nhất cử nhất động của Kiến Chương Doanh, phải báo cáo lại hết cho trẫm. Hơn nữa ba trăm thiếu niên kia cũng không thể vào trong Kiến Chương Doanh trung, bọn họ chỉ làm người hầu cận để người sử dụng. Nếu bọn họ muốn đền đáp quốc gia, còn phải tích lũy kinh nghiệm từ từ".

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58: Chương 54.2

Ta không nhìn tới sự thất vọng chớp nhoáng hiện ra trên mặt Đặng Vân, "Nơi ở của ngươi trẫm đã an bài xong, ngay đường cái một bên cạnh Đồng Tước đài, một bên gần sông Lạc Thủy, là nơi phồn hoa, dễ dàng giao du với người ở Lạc Kinh, cũng rất gần hoàng cung. Nếu ngươi muốn tìm A Nam cũng rất thuận tiện, không cần lén lút gạt ta truyền tin tức. Ngươi là Dịch Môn tướng quân của ta, lại là biểu ca của A Nam, tự nhiên có thể tự do vào cung cùng ta nghị sự. Ta cho ngươi lệnh bài". Ta nói như vậy, nghĩ tới bọn họ, nhất là A Nam sẽ hiểu rõ ý tứ của ta.

Quả nhiên, A Nam cùng Đặng Vân hai mặt nhìn nhau. A Nam cúi đầu xuống trước.

Được rồi, kỳ thật nếu hắn muốn gặp A Nam thì vẫn cần phải thông bẩm, đó là ý tứ của ta, trong lúc đó bọn họ có liên lạc gì thì không cần gạt ta.

Cuối cùng ta cũng không đồng ý cho Đặng Vân kim bài miễn tử, chỉ nói với hắn, nếu hắn có thể lập một lần quân công thì sẽ cho hắn một kim bài miễn tử. Cuối cùng ta vẫn cảm thấy tiểu tử này có thể có ý đồ khác, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Đặng Vân rất thông minh, nhìn ra ta có nhiều cố kỵ, chính là hắc hắc cười hai tiếng với ta, không cho là đúng. Nhưng hắn lại hướng A Nam đang có chút lo lắng nói, "A Nam yên tâm, ta là của hồi môn của ngươi, sẽ không mang đến phiền toái cho ngươi ở Lạc Kinh này".

Bộ dáng A Nam, lại có chút thương tâm.

Chờ Đặng Vân đi rồi, ta mới thu lại thái độ, đầu tiên nhìn chằm chằm A Nam trong chốc lát. Nhìn đến nỗi nàng không dám ngẩng đầu lên. Lúc này ta thoải mái nằm trên tháp thượng, bày ra bộ dáng thần thiết, "A Nam nhất định có chuyện muốn nói với trẫm".

A Nam sụp mắt, vẫn còn một bộ dạng lo lắng.

Ta vỗ vỗ vào chỗ trống trên tháp, "Lại đây!"

A Nam thành thật đứng lên, ngồi xuống bên người ta.

Ta ngửi thấy mùi hương hoa lan trên người nàng, thật là dễ chịu, nhìn lại thụy sam trong sáng tương phản với sắc mặt của nàng, "Trẫm đã nói không truy cứu nàng". Môi của ta cơ hồ chạm vào lỗ tai của nàng, tay cũng không thành thật, mon tron sau lưng nàng rồi vòng theo cái eo nhỏ của nàng, "Chỉ là về sau không được vụng trộm liên lạc cùng ngoại giới nữa. Nơi này dù sao cũng ở trong cung. Tai vách mạch rừng".

"Dạ", một tiếng rầu rĩ. Bàn tay bé nhỏ của nàng vô ý sờ sờ, đụng tới cây trâm Bạch Ngọc ta đặt ở cạnh tháp, nàng liền cầm trong tay thương thức. Ngón tay thon dài, hài hòa đẹp đẽ.

"Về phần những người muốn giết trẫm làm sao mà biết hành tung của trẫm..." Tay của ta dán chặt bên hông của A Nam. Mười ngày nay, ta nghĩ tới nàng rất nhiều, nhưng nhìn bộ dáng không yên lòng của tiểu nha đầu này, thì có lẽ nàng cũng không nhớ ta đâu. "Trẫm chưa bao giờ hoài nghi A Nam. Trẫm sẽ tự mình điều tra trong cung, xem ai đã bán đứng hành tung của trẫm". Ta nghĩ ta như vậy thật có một chút ý tứ lấy lòng nàng.

Lúc này A Nam mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó ánh mắt dừng lại trên mặt ta. Nhìn bộ dáng ngờ ngác của nàng, dường như có chút choáng váng.

Ta sờ sờ mặt mình, "Làm sao vậy? Trên mặt trẫm có gì sao?"

A Nam liền đỏ mặt, lắc đầu, ánh mắt bối rối né tránh, cầm trâm gài tóc của ta quay đi quay lại. "Kỳ thật, là chuyện trong cung", nàng trầm ngâm, "Thiếp cũng không biết có nên nói với Hoàng Thượng hay không. Mười ngày Hoàng Thượng xuất cung, trong cung xảy ra chuyện kỳ quái".

Bàn tay ta vốn đang di chuyển trên người A Nam lại lặng lẽ dừng lại.

A Nam nghiêng đầu, "Thiếp cũng không biết chuyện này có tính là đại sự hay không, cũng không biết có nên dùng việc này làm cho Hoàng Thượng thêm phiền nhiễu không. Một vị công công trong cung Phùng Thục phi đã chết", A Nam nói, cũng không chú ý đến biến hóa của ta, dù sao tính tình của nàng vẫn như vậy, một khi đã muốn nói thì nhất định phải nói hết, "Thục phi nói là bệnh chết. Vừa vận thiếp lại cho người đến chỗ Hoa thái lấy chút thảo dược chế thuốc. Trong lúc vô ý phát hiện, dường như Hoa thái y hoàn toàn không biết việc này".

Ta nhủ mi, nô tài trong cung chết, có rất nhiều cái chết không minh bạch. Không biết vì sao việc này lại khiến cho A Nam chú ý.

"Thiếp...", A Nam có chút do dự, "Thiếp nghe được một ít tin đồn, công công kia hình như bị đột tử, nói là trong lồng ngực có một đao. Còn nói là lúc được đưa ra ngoài, trên đường vẫn còn chảy máu".

Ta trầm ngâm, "Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Sáng sớm hôm nay"

"Còn có chuyện kỳ quái nào phát sinh nữa không?"

"Cũng không có. A, còn có Lâm mỹ nhân bị kinh sợ", A Nam nói, "Trước đó Lâm mỹ nhân bị Lý Uyển Ninh làm cho hoảng sợ. Nhưng cũng không phải đại sự gì. Chẳng qua nàng bị bộ dáng thất vọng của Lý Uyển Ninh dọa. Đùng rồi, Lý Uyển Ninh đã chuyển ra khỏi Minh Loan cung".

"A Nam, nàng nói chậm một chút, Lý Uyển Ninh rồi còn Lâm mỹ nhân, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Đứa bé trong bụng Lâm mỹ nhân có khỏe không?". Lần này, ta xem như thật sự có chút nóng nảy.

"Lâm mỹ nhân không có việc gì", A Nam chơi đùa với cây trâm cài tóc ta trong tay, "Nàng khóc một hồi rồi thôi. Nói là ngày đó, lúc Tiễn chiêu nghi cùng nàng hai người đang tản bộ, đi ngang qua Minh Loan điện của Lý Tu nghị, nghe được tiếng ca hát của Lý Tu nghị ở bên trong, Lâm mỹ nhân liền khóc. Tiễn chiêu nghi cũng khuyên không được. Mẫu hậu đã phái người qua chỗ Lâm mỹ nhân, nói là không có việc gì lớn. Phùng Thục phi lại đưa Lý Uyển Ninh đến Thượng Thiết Tự, nói là muốn phạt nàng". Khi A Nam nói chuyện, vẫn là một loại biểu tình không cho là đúng. Ý tứ kia giống như đang nói: Xem đi! Hậu cung của ngươi hỗn loạn cỡ nào rồi, tất cả đều do ngươi!

Nghe được Lâm mỹ nhân không có việc gì, ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, về phần để cho Lý Uyển Ninh đi tảo vài ngày, ta thật ra không ngại. Lần này trở về, ta vốn lo lắng nên trừng phạt Lý Uyển Ninh như thế nào cho tốt. Bằng không sau này trong hậu cung loạn càng thêm loạn, thật đúng là không có quy củ.

Ta nghĩ, tay lại bắt đầu di chuyển sau thắt lưng A Nam, cầm lấy tay của nàng, lấy lại ngọc trâm của ta, không cho nàng chơi nữa, "A Nam đến đây chải đầu cho trẫm đi".

Ta ngồi dậy quay lưng lại, cái gáy hướng về phía A Nam. Không khí bây giờ thật ấm áp hài hòa.

Như Ý thấy vậy liền đem lược đưa cho A Nam.

A Nam bắt đầu chải đầu, đánh phải quỹ gối phía sau, chải tóc cho ta. Tóc ta có hơi dài, đã chạm xuống thấp, thân hình A Nam có chút nhỏ bé, nên không thể không cố sức nâng tay xoay người.

Ta âm thầm đắc ý, sai sử vị công chúa này làm việc cho ta, ta rất vui. Ta từ từ nhắm mắt lại, một bộ dáng hưởng thụ.

A Nam thấy ta như vậy, cũng không nói thêm cái gì.

Kỳ thật, ta cảm thấy Phùng Yên Nhi giết người của chính mình, cũng đã không còn là chuyện đại sự gì. Nô tài bên người nàng ta, dựa vào nàng tiền tài mở đường, sớm đã thành đồng lõa của nàng ta. Nếu không vì tham vinh hoa phú quý, chính là vì biết quá nhiều chuyện, cuối cùng mới có thể bị chủ nhân giết người diệt khẩu. Lúc này trong lòng cũng có điểm bất khả tư nghị, nhưng không muốn vì một nô tài mà gây chiến.

Chính việc A Nam ăn ăn bất an lại dường như có ảnh hưởng đến ta. Người trong cung của Phùng Yên Nhi chết, lại có chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 59: Chương 55.1

Nghe được tin ta đã trở về, Lý tử liền tới tìm ta. Làm hại ta phải vội vàng rời xa A Nam. Lúc gần rời đi, ta rút cây trâm Ngọc Bích trên đầu A Nam ra cắm trên tóc mình, đem cây trâm Bạch Ngọc của ta đưa cho A Nam.

"Cây trâm Bạch Ngọc này bị nàng chơi hoài lâu, trâm không cần", ta nói. Thừa dịp A Nam chưa phục hồi tinh thần, ta quang minh chính đại, tiêu sái chạy thẳng ra ngoài.

Lý tử đang quỳ gối ngoài cửa Lưỡng Nghi điện. Hắn tuổi đã lớn, chân lại không tốt, lại quỳ trên sân lạnh như băng, ta cũng có chút không đành lòng. Bất quá việc này là hắn sai. Ta cũng không làm được người tốt.

Cung nhân dẫn hắn đến trước mặt ta, hắn nom nớp lo sợ lại làm bộ muốn quỳ xuống, ta giơ tay lên, có người đem bô đoàn đến đặt ngay dưới đầu gối của hắn. Lý tử vừa vịn quỳ trên bô đoàn, ta không cho hắn đứng lên, để cho hắn quỳ nói chuyện.

Lý tử dò xét biểu tình của ta, "Lão thần mong Hoàng Thượng thứ tội".

"Thừa tướng có tội gì?", ta cố ý kéo dài giọng. Ta tùy tay cầm lấy một quyển trục để ở gần khuỷu tay của ta, giả vờ giả vịt chậm rãi mở ra, bộ dáng tính tình tế xem xét. Sau khi mở ra mới phát hiện, thì ra đây là bức tranh ta cùng A Nam vẽ cảnh tuyết trong sân viện của nàng - Tuyết Tinh đồ.

"Lỗi của thần là không nên giả vờ hai lần, lúc trước là do Cửu vương hướng lão thần nghị hôn". Lý tử cúi đầu, thấp đến nỗi cả người hoàn toàn phủ phục trên đất, "Tất cả là lỗi của lão thần, không nên làm cho Hoàng Thượng có thêm nhiều chuyện phiền lòng". (câu này chém hk hiểu bản cv)

Đúng là một con thú tốt!

"Hiện tại lão Cửu rất", ta cố ý nói, "Nghe nói cuộc sống cũng không tốt".

Lý tử suy nghĩ, cuối cùng vẫn nói, "Hoàng Thượng anh minh".

"Thật sự anh minh?"

Lý tử lên liếc mắt nhìn ta một cái, không khí trong phòng trũng xuống, yên lặng không tiếng động lại có chút nóng. Hắn vẫn còn mặc áo choàng da, mồ hôi trên người hắn có thể dùng từ mưa tuôn xối xả để hình dung. "Kỳ thật Hoàng Thượng còn phải nâng cao cảnh giác. Cho dù không có cửu...", hắn nói, "Không có lửa làm sao có khói". Nhìn thấy ánh mắt của ta chuyển hướng nhìn hắn, hắn lập tức dập đầu, "Thần nghe nói Tào Định không rõ đi về hướng nào, Hoàng Thượng nên lưu tâm".

Ta không lên tiếng, mắt lạnh nhìn Lý tử. Trong lúc đó, quân thần có khi thật sự rất kỳ quái, ta cũng có điểm không vừa lòng Lý tử, lão già này vừa ngoan cố lại vừa ích kỷ. Nhưng ta cũng biết, thật ra trong tâm Lý tử vẫn rất sợ ta. Can đảm của hắn cũng có hạn, cũng không thể tạo thành uy hiếp quá lớn đối với ta.

Lúc này, có người tiến vào bẩm báo, nói mẫu hậu đã nóng lòng chờ ta rất lâu, hỏi ta khi nào thì đi qua đó được. Ta trở về với một thân toàn máu, khẳng định đã rơi vào tai mẫu hậu. Mà ta hỏi cung lâu như vậy, đầu tiên là chuyện của Đặng Văn và A Nam, sau lại là lão gia hỏa trước mắt này, đến bây giờ vẫn chưa đi vấn an mẫu hậu. Trong cung nhiều người nhiều miệng, lại làm cho mẫu hậu lo lắng sợ hãi.

Thấy ta trầm mặc đã lâu, lại thêm mẫu hậu ở bên kia thúc giục, cuối cùng Lý tử cũng thiếu kiên nhẫn, giọng hắn hơi lên cao, "Thần nghe nói Hoàng Thượng phái người đi cực bắc lạnh khủng khiếp, mấy ngày gần đây sẽ có phản hồi về. Mà trong số những người phải đi có người của Kiến Chương Doanh..."

Ta kinh ngạc nhảy dựng lên, bây giờ mới nhớ tới chuyện đệ đệ A Nam, xác thực, ta đã điều một đội nhân mã của Kiến Chương Doanh đi tìm tiểu đệ đệ của A Nam. Tuy rằng ta không biết Tào Định sẽ gây nên chuyện gì, nhưng hắn hẳn sẽ biết. Về phần Phùng gia hoặc Cửu đệ có biết hay không... Hiện tại xem ra, ngay cả Lý tử cũng đều đã biết!

Ta liền cho Lý tử bình thân, tùy ý phát tay, lại phái một đội thân vệ lấy tốc độ nhanh nhất đến tiếp ứng. Lúc này ta ngoại trừ âm thầm cầu nguyện trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì không may, thì cũng không biết làm gì hơn.

Ta nhìn Lý tử, lão già kia lặng lẽ nhìn ta không nói gì.

"Ái khanh trở về đi", ta thờ dài một hơi, "Hôm nay sắc trời cũng không còn sớm nữa, ngày mai đúng giờ vào triều", ta nói với hắn, cũng chỉ biết nói như thế.

Ta chỉ biết mẫu hậu rất sốt ruột và tức giận. Nhưng không nghĩ tới mẫu hậu sẽ đứng ở cửa viện Khôn Trữ cung chờ ta. Trời đông giá rét, một lão nhân gia như người cứ như vậy dựa cửa mà chờ, làm cho thân là con như ta trong lòng cảm thấy rất áy náy.

Mẫu hậu vừa thấy ta đến, liền bước lên vài bước. Người không nói một câu, tay người sờ dọc theo cổ tay đến cánh tay của ta.

"Con à, không bị thương ở đâu chứ?"

"Mẫu hậu, nhi thần không sao. Không bị thương chỗ nào cả". Một tiếng "Con" của mẫu hậu, cơ hồ làm ta rơi lệ. Ta nắm tay người bước vào phòng.



"Trở về mà cũng không đến chỗ nương trước, rốt cuộc là...", mẫu hậu cũng không nói gì nữa.

Trong cung này quả nhiên tất cả đều là người lăm mồm, nhất cử nhất động của ta, đều có người cấp báo cho mẫu hậu.

Khi vào tới trong phòng, ta đỡ mẫu hậu ngồi lên thào. Ta cũng ngồi xuống bên cạnh muốn xoa bóp chân cho người. Không nghĩ tới, đúng lúc này, ngoài cửa có cung nhân cao giọng thông báo, "Sở Hiền phi đến!"

Ta sững sốt, ta không nghĩ tới việc này!

"Trùng mắt cái gì, là nương kêu nàng đến", mẫu hậu liếc ta một cái.

A Nam nhanh chóng tiến vào, nàng đi rất nhanh, một thân lãnh khí từ bên ngoài tiến vào. Nàng vừa vào thì thấy ta, cũng sững sốt một chút. Nhưng nàng vẫn nhanh chóng hành lễ với mẫu hậu và ta. Quần áo trên người nàng vẫn là bộ quần áo vừa rồi khi ở cùng ta, hiển nhiên nàng tới rất vội vàng, cũng không biết mẫu hậu có chuyện gì.

"Hai người các ngươi đều ngồi xuống đi, cởi áo choàng trên người ra luôn. Trong phòng nóng", mẫu hậu nói. Người chờ chúng ta cởi áo choàng rồi ngồi xuống. Sau đó lại cho cung nhân dâng trà. Lúc này mới chậm rãi nói, "Gọi các ngươi đến, là vì muốn các ngươi biết cái sai của ta".

A Nam cả kinh nhảy dựng lên, nàng rất nhanh quỳ xuống trước mẫu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 60: Chương 55.2

"Đứng lên đi, ngồi nghe ta nói", thanh âm mẫu hậu nghiêm khắc ngăn cản nàng. Cũng không nhìn biểu tình xấu hổ của hai người chúng ta, "Tin tức Hoàng Thượng đi Tây Bắc là do ta đề lộ", mẫu hậu trực tiếp nói, "Người gì rồi, miệng cũng nhiều lên. Ngày ấy, ta ngồi cùng với mấy người con dâu, trong lòng cao hứng, miệng cũng không ngăn lại được. Nói cái gì mà: cũng không biết Hoàng Thượng có mang đủ xiêm y không, lại nói cái gì mà: không biết Hoàng Thượng ở trong lâu có lạnh hay không...". Mẫu hậu dừng lại, khóe mắt liếc nhanh nhìn ta một cái. Bộ dáng mẫu hậu rất tự trách, tay người giấu dưới chiếc đệm thấp, nhưng ta nhìn ra được, hai tay của không ngừng xoa vào nhau. "Cho đến khi được Sở Hiền phi ra hiệu nhắc nhở, nương mới biết được mình nói sai rồi".

Giọng nói của mẫu hậu có chút nghẹn ngào, nước mắt dường như sắp trào ra.

"Nương!", ta gọi người một tiếng. Ta cùng mẫu hậu vẫn thập phần thân mật, ngày bé ta vẫn thường hay gọi người một tiếng nương. Mẫu hậu chỉ có một nhi tử duy nhất là ta, cho nên người rất yêu thương ta. Đến lúc này, ta sao lại dám nói mẫu hậu không đúng.

Ta đi đến bên cạnh mẫu hậu, cách một cái đệm giường, nắm đôi tay đang phát run của mẫu hậu.

"Vừa rồi ta nghe nhóm nô tài nói, Diệu nhi một thân đầy máu trở về, trong lòng ta thật sự khó chịu muốn chết", mẫu hậu rơi lệ, "Ta đúng là lão thái bà chết tiệt!"

"Nương, điều này không thể trách người", ta an ủi mẫu hậu, "Là có người muốn giết nhi thần".

A Nam cũng đứng dậy quỳ gối bên chân mẫu hậu, nhưng nàng không nói lời nào.

"Nương cũng không nghĩ đến chuyện lại như thế này! Các ngươi vốn nên sớm nhắc nhở nương. Các ngươi có việc lại không thương lượng cùng nương, cho nên nương cũng không biết việc này không nên nói ra. Nương nghe thấy tiểu thái giám trong cung của Diệu nhi nói người đem theo xiêm y đi trong tuyết, nên mới phỏng đoán Diệu nhi đi Tây Bắc".

Ta lại nhìn thoáng qua A Nam. Khó trách nàng không nói lời nào, nàng sớm biết rằng mẫu hậu muốn chỉ trích nàng. Mẫu hậu nói "Các ngươi" hiển nhiên là cảm thấy A Nam và ta cùng nhau giấu giếm người. Kỳ thật ta cũng không nói cho A Nam ta muốn đi Tây Bắc, là do nàng đoán được.

"Nương, không có việc gì", ta dỗ mẫu hậu, "Con không phải đã trở lại hoàn hảo sao?"

"Bên trong hậu cung này, chỉ có hai mẹ con chúng ta dựa vào nhau, có người muốn dồn chúng ta vào chỗ chết!". Mẫu hậu rút tay khỏi đệm, nắm ngược lại tay của ta. Thời điểm người nói những lời này, người còn trừng mắt liếc A Nam một cái. Mẹ con nhất thể, A Nam chính là người ngoài. (Đọc tới đoạn này thấy ghét bà thái hậu ghê)

Trên mặt A Nam không có biểu tình gì.

"Nhi thần biết", ta cười, "Nương, việc này ngài đừng nhúng tay vào, nhưng thật ra lần trước nhi thần nói muốn xóa bỏ hậu cung, nương nghĩ như thế



nào?”

Mẫu hậu thở dài một hơi, “Nương quân không được ngưởi”.

Thật ra trong lòng ta cũng không thoải mái, thái giám trong cung ta lại dám đem mọi chuyện của ta từng cái đều báo với mẫu hậu. Nhất cử nhất động tất cả đều bị mẫu hậu nắm trong tay. Như vậy tính ra, cuối cùng là ai quản lý thiên hạ? Lúc trước, ta liền mặc kệ, nhưng sau khi chết không nơi chôn thân thì ta không còn thờ ơ như vậy nữa, cho tới bây giờ ta vẫn còn không rõ mình chết như thế nào.

“Ngươi không được phạt những thái giám trong cung”, đột nhiên mẫu hậu lên tiếng, người lúc nào cũng có thể nhìn thấu ta, “Ta là nương ngưởi, là thái hậu trong cung, chuyện trong cung, chẳng lẽ ta còn không được hỏi sao?”

A Nam nhìn thấy mẫu hậu nói nhanh, điệu bộ gấp gáp, liền cầm lấy ly trà, đưa tới trước mặt mẫu hậu.

“Được rồi! Nhi thần nghe nương”. Ta cười ha ha, tiếp lấy ly trà trong tay A Nam, bụng lên, ý bảo mẫu hậu nhuận giọng. “Đương nhiên là nương nên hỏi”, ta nói.

Nhưng lúc này, trong lòng ta lại nghĩ: ta phải tìm có xử lý mấy thái giám lắm miệng kia. Bằng không cung nhân trong cung này sẽ không biết ai mới là chủ nhân của bọn hắn. Ta đã sớm ra lệnh cho bọn họ không được nói ra một chữ nào. Dám công nhiên trái lệnh, vậy thì nên sớm biết kết cục của chính mình.

Cuối cùng mẫu hậu cũng bụng lấy ly trà.

A Nam cúi thấp đầu, ta cảm thấy nàng đang cười trộm trong lòng.

Mẫu hậu phiêu mắt nhìn A Nam đang quỳ, “Ngươi cũng không cần quỳ nữa. Trước mặt Hoàng Thượng ta thay ngươi minh bạch, miễn cho ngươi phải giải thích với Hoàng Thượng. Ai gia cũng không muốn bắt nạt tiểu bối các ngươi”.

“Mẫu hậu... Ngài...”, A Nam có chút dờ khóc dờ cười, “Mẫu hậu người nói đi đâu vậy”. Nàng vẫn quỳ không đứng lên.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi A Nam nói với ta ở Lưu Ly điện, mẫu hậu cũng biết, trong hậu cung này, còn có cái gì có thể coi là bí mật? Như vậy xem ra ta không thể nương tay với loại nô tài lắm lời được nữa rồi.

“Ở hậu cung này, Sở Hiền phi coi như là người biết điều, Hoàng Thượng nay sủng ái ngươi, ngươi nên tích phúc đi”, mẫu hậu dùng nắp trà gạt lá trà phía trên. Nhưng người cũng không uống, “Thực phi quen được chiều chuộng, có khi làm điều gì quá phận, chỉ cần không động chạm vào các ngươi, các ngươi cũng không cần tính toán chi li với nàng”.

A Nam cuống quýt cúi đầu, “Mẫu hậu...”

Mẫu hậu thở dài một hơi, “Ta rất sợ các ngươi tranh giành ở hậu cung. Thực phi ở trong cung cũng có chút kiêu căng, hai người các ngươi cũng đừng gây thêm chuyện nữa”.

Lúc này, A Nam vừa vịn ngẩng đầu nhìn ta. Hai chúng ta liếc mắt nhìn nhau một cái. Xem ra, còn có người khác nói cho mẫu hậu chuyện của Phùng Yên Nhi.

Nhưng mẫu hậu lại lo lắng, nên không chịu nói cho chúng ta biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở Trích Tinh Các của Phùng Yên Nhi.

“Tóm lại, Diệu nhi”, mẫu hậu nhìn ta, “Ngươi phải làm việc cho có quy củ, không thể để người khác nói ra nói vào. Phùng Thực phi bây giờ vẫn còn là người đứng đầu hậu cung, lúc trước do chính ngươi âm ỷ đề nàng ngồi lên vị kia trí, nay mọi người đều nhìn chăm chăm vào đó”.

“Dạ! Mẫu hậu”.

“Về phần vi nương ta, về sau ta cũng sẽ xem như không nghe cũng không nói. Không lại gây thêm chuyện cho Hoàng Thượng!”

“Nương!”, lại một lần nữa ta cảm thấy thập phần áy náy, chung quy mẫu hậu cùng là người hiểu rõ ta nhất.

Có lẽ ta thực sự không phải là một người tốt và nhẫn nại, sau khi rời khỏi cung của mẫu hậu, ta gấp gáp đi nhanh về Thừa Càn điện của mình.

Đáng thương cho A Nam, lão đảo đi theo ta phía sau, nàng sợ té, càng sợ đuổi không kịp ta, lại không dám cao giọng, chỉ nhất thanh nhắc nhở ta, “Kiềm chế, kiềm chế”.

Ta không để ý tới nàng, việc này nàng không ngăn được ta. Tên thái giám lắm miệng trong cung của ta, mẫu hậu chỉ nói đừng giết hắn, hôm nay ta đây sẽ không giết hắn, trước tiên ta đánh hắn năm mươi đại bản. Về sau tìm một cái cơ giết hắn, còn không dễ dàng sao?

A Nam thấy ta như vậy, chỉ thở dài một hơi, đi được nửa đường thì nàng dừng lại, “Thiếp không đi theo Hoàng Thượng nữa đâu”, nàng nói.

Ý tứ kia là nàng muốn bo bo giữ mình, không muốn dính líu đến chuyện này.

Ta quay đầu nhìn nàng, “Nàng đến chỗ của Tiễn chiêu nghi ngồi đi. Nói chuyện với nàng ta một chút đi”.

Khẩu khí của ta là mệnh lệnh. Ta nghĩ trong cung loạn cào cào lên như vậy, Tiễn Bảo Bảo mỗi ngày đều đối phó với Phùng Yên Nhi, nói không chừng cũng biết được chút gì đó.

A Nam tựa hồ có chút không tình nguyện, lúc này sắc trời âm u, cảnh vật phía trước không thấy rõ lắm. Nhưng thật ra ta có thể hiểu được, trời đã tối, nàng đang muốn về cung để sưởi ấm, không muốn đi nghe ngóng tin tình báo cho ta. Nhưng nàng cũng nên đi lại nhiều trong cung, đề phòng bị người lừa gạt, giấu giếm

Ta vốn tưởng còn phải khuyên A Nam thêm vài câu nữa, nhưng vào lúc này, tai của ta dường như nghe được tiếng ca. Tiếng ca kia truyền đến từ rất xa, cũng không nghe rõ lắm. Trong lúc hoàng hôn này, lại nghe được âm thanh như thế, dường như có chút quý dị phiêu miểu, ta chỉ nghe được một câu trong đó: “Hoàng tôn tử, yển trắc tên...”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 61: Chương 56

Tiếng ca quý dị từ từ tiêu tan trong không khí, sương chiều nhẹ nhẹ bao phủ cung thành.

Ta đứng ngây ngô một lúc mới phục hồi tinh thần, lại nghiêng tai, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi trên mái hiên phát ra âm thanh cao thấp lẫn lộn. Ta cho là ta xuất hiện ảo giác, có lẽ vừa rồi không có người ca hát, ta nghiêng đầu hỏi A Nam,

“Nàng có nghe thấy gì không?”

Lúc này, sắc mặt A Nam trắng xám, liếc ta một cái, nhanh chóng gật đầu.

Như vậy, ta không nghe lắm.

Ta phóng người lên, thật nhanh chạy về phía ta cho là phương hướng tiếng hát truyền tới. Thành cung yên lặng, hoàng hôn tối tăm. Khắp nơi đều yên tĩnh, không thấy được một bóng người. Ta vòng qua vòng lại nơi này, tìm tòi tất cả hẻm nhỏ, mãi cho đến gần hậu viên, kinh động hai con Bạch Hạc đang ăn trong đình, chúng kích động vẩy cánh bay khỏi hậu viên, bay về Trường Tín cung của A Nam.

Trời đã hoàn toàn tối.

Ta đành phải quay trở lại, đi về chỗ cũ.

A Nam vẫn đứng ở đây,

“Sao rồi?” Nàng hỏi.

Ta lắc đầu một cái.

A Nam thờ dài, niệm một tiếng Phật.

Ở Hoàng Thành, trừ Trường Tín cung của A Nam là nơi ở cũ của tiền triều, còn lại tất cả đều là thành mới, do tổ phụ ta xây. Đến nay mới chỉ ba bốn mươi năm, cũng coi như là thành mới. Cho nên truyền thuyết ma quỷ hoành hành cũng ít. Ngược lại có người nói trong cung Trường Tín từng thấy cung nữ tóc dài của tiền triều ca hát, tiếng hát không lạnh, nếu có người nghe được, sẽ có vương tôn hoàng tử nhanh chóng chết đi. Lời này truyền đã lâu, lúc ta nhỏ có chút tin tưởng. Sau này ta tức giận A Nam, liền để A Nam ở Trường Tín cung.

Nhưng kể từ khi A Nam vào ở Trường Tín cung, truyền thuyết cung nữ ca hát này bỗng dừng lại. A Nam không ca hát, nàng thoải mái vui vẻ ở Trường Tín cung trồng thuốc đánh đàn. Còn dụ ta đi làm bạn với Bạch Hạc.

A Nam mở to mắt nói với ta, “Hoàng thượng, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?”

Ta cắn răng, “Nàng đi tìm Tiễn Chiêu Nghi nói chuyện phiếm, hỏi nàng ta chuyện lần trước Lâm mỹ nhân bị hù dọa khóc lóc trở về là như thế nào.”

A Nam đi xung quanh, nhưng lúc này chỉ có thể nhìn thấy bóng tối, “Được rồi.” Nàng có chút không thể làm gì, “Thiếp chuẩn bị ít lễ vật, thuận tiện gặp Lâm mỹ nhân một chút.” Nàng thờ dài một cái, “Thân thể Lâm mỹ nhân đã rất nặng nề, sợ là trước tết sẽ sinh. Thiếp sẽ khuyên nàng ta nên ít ra ngoài thì hơn.”

“Vậy nàng đi khuyên nha.” Ta nói, đối với mọi việc trong cung, A Nam đều mặc kệ, thái độ dần dần có chút bất mãn. Nàng, chưa quá quan tâm thôi.

Ta nhìn nàng xoay người đi, bóng lưng gầy teo trong bóng tối có chút cô độc. Nàng vẫn còn coi nơi này là cung của ta, không muốn dung nhập vào trong đó.

Ta rất dễ dàng tra được thái giám mật báo cho Mẫu hậu. Là một tổng quản thái giám, thời gian hẳn đi theo ta không tính là ngắn, thường ngày nhìn cũng rất cẩn thận. Lần này, ta không dung tình chút nào, sai người kéo hẳn ra ngoài, biết rõ trời đã tối, nếu bây giờ đánh hẳn nhất định sẽ kinh động cả hậu cung. Nhưng nhất định ta phải đánh. Người nào cũng không khuyên được. Nói trắng ra, ta muốn giết một người răn trăm người, để cho bọn họ biết chút lợi hại của ta.

Kết quả rất tự nhiên, vì chuyện này, trong cung lại ồn ào huyên náo đến gần nửa đêm, mẫu hậu cũng ba lần bốn lượt phái người đến. Ta bắt vì sợ động, sai người đếm từ một, từ từ đánh, đánh đủ mới dừng tay.

Sáng sớm, Lạc Kinh lại ngênh đón một trận tuyết rơi. Ta bãi triều, tâm tình tốt hơn một chút. Nghiêng người lắng nghe tiếng bước chân dẫm lên tuyết “xoàn xoạc” của nhóm cung thụ (là những đứa bé trai được đưa vào cung làm người hầu nhưng chưa đến tuổi tịnh thân làm thái giám). Trên triều, Phùng Ký thấy Lý Tề vẫn đứng ở trên tường vị thì ánh mắt âm trầm hơn làm ta mở cờ trong bụng. Đời này, Phùng Ký muốn nắm hết quyền hành chỉ là mơ thôi.

Đáng tiếc tâm tình này lại không thể chia sẻ cùng A Nam, ta mới vừa phái người đi qua Trường Tín cung, biết A Nam đang đãi khách, bởi vì A Nam theo Đặng Vân vào kinh thành, đã chấn động trên dưới thành Lạc Kinh, trong cung ngoài cung thấy rất nhiều điều thú vị. Hôm nay tẩn phi, mệnh phụ cũng chúc mừng A Nam. Mấy ngày nay A Nam đã quen ứng phó chuyện này, nàng còn giống trống phất cờ đến cửa phủ tướng quân tặng quà. Hôm nay Đặng Vân lập tức trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng của Lạc Kinh.

Hôm nay, rất đặc biệt, đứng bên ngoài ngự thư phòng, chính là Tiễn Chiêu Nghi. Nàng vừa nhìn thấy ta bước đến, thật xa đã chinh đồn vạt áo thi lễ. cung nữ của nàng che dù cho nàng, cái dù màu đỏ rất lớn, làm ta rất khó chú ý đến nàng. Chỉ tiếc, cái ô rất đẹp, người ở dưới ô càng được tôn lên.

Tiền Bảo Bảo thân là nữ nhân, thật lòng có chút tiếc nuối, nàng có đôi lông mày lớn thô, làn da màu đen, thân thể cường tráng, giọng nói khàn khàn. Bộ dáng kia nếu là gã sai vặt thì không sao, nhưng nàng, cốt tính lại là một phụ nữ.

Nói thật, Tiễn Bảo Bảo ở bên ta đã lâu rồi, nhưng trừ đêm tân hôn ta và nàng tân tân tương kính, ta chưa từng cùng nàng đơn độc chung đụng. Ban đầu mẫu hậu thay ta cầu hôn Tiền gia thì chỉ nghe nói Tiền gia có nữ nhi đoan trang hiền thực, cảm thấy xứng đôi. Nào ngờ đến khi cưới vào cửa mới biết ta đây là một nam nhân khôn kiếp, cưới nữ nhân còn phải xem tướng mạo.

Đêm tân hôn đầu tiên, ta chỉ ngồi ở bên cạnh bàn chịu đựng qua cả đêm, mắt cũng không dám cụp xuống.

Cũng may Tiễn Bảo Bảo này, mặc dù tướng mạo xấu xí, nhưng lại không đàn, nàng tự biết mình, biết ta không thích tướng mạo của nàng, đến bây giờ cũng không chủ động tiếp cận trước mặt ta.

Hôm nay, nàng tới tìm ta, hiển nhiên là hiếm có.

“Hoàng thượng có thời gian không?”

Tâm tình Tiễn Bảo Bảo không tệ, cười híp mắt hỏi ta,

“Ngày hôm qua Sở Tu Dung tới chỗ của thiếp ngồi một lát, hỏi thiếp chuyện hôm đó Lâm mỹ nhân kinh sợ khóc lóc. Thiếp nghĩ hoàng thượng cũng muốn biết, nên hôm nay cố ý đến nói rõ cho Hoàng thượng. Vốn nên gọi Lâm mỹ nhân cùng đi. Nhưng nàng thân thể nặng nề, khó đứng dậy. Thiếp đành tự tới một mình.”

Ta đi tới, nhiệt tình kêu nàng cùng ta đến thư phòng. Sai người dọn chỗ dâng trà cho nàng.

Mấy năm nay Tiễn Bảo Bảo đi theo ta cũng coi như là chịu khổ, đời trước ta nhớ được ta thả một nhóm cung tẩn ra, cuối cùng nàng có đi được ra ngoài không, ta cũng không biết. Nhà của nàng không có ở trong kinh, xa xăm, nghĩ đến nàng cũng không vui.

Nàng không đẹp, nhưng đây không phải là lỗi của nàng. Ta bây giờ biết, mình không thể quá đáng.

Tiền Bảo Bảo ngồi xuống, nói xin lỗi, “Thiếp biết hoàng thượng lo lắng nhất là đứa bé trong bụng Lâm mỹ nhân, vốn nên sớm giải thích rõ cho Hoàng thượng. Nhưng thiếp nghĩ tới hôm qua Hoàng thượng mới trở lại, sợ là rất bận, nên còn chần chờ. Cũng nhờ Sở Hiền phi nhắc nhở, thiếp đã đắc tội rồi.”

“Hàng ngày Tiễn Chiêu Nghi đều chăm sóc Lâm mỹ nhân, cực khổ rồi.” Ta nói.

“Không dám, thiếp nguyện tận tâm.” Tiễn Bảo Bảo kính cẩn, “Thật ra thì chuyện hôm đó cũng kỳ quái. Mỗi ngày thiếp sẽ cùng Lâm mỹ nhân đi ra ngoài tẩn bộ. Sau khi trời lạnh, thời gian tẩn bộ rời vào buổi trưa. Thiếp sợ xảy ra ngoài ý muốn, mỗi ngày còn an bài người đi trước dò đường, hộ vệ phía sau. Chỉ sợ trong cung có nô tài không có mắt không cẩn thận đụng vào Lâm mỹ nhân.” Tiễn Bảo Bảo nói chuyện tuyệt không vòng vo, chắc là sợ tri hoãn thời gian của ta.

“Ngày đó cũng giống như vậy, bọn thiếp từ cung của Lâm mỹ nhân ra ngoài, trực tiếp đi tới Ngự Hoa Viên. Dọc theo đường đi trừ đi qua Khôn Ninh cung của Mẫu hậu, cũng chỉ đi qua Trích Tinh Các của Phùng Thực phi. Lúc đi qua Trích Tinh Các bọn thiếp còn thấy đại cung nữ Lục Kiều của Phùng Thực phi đang mang một tiểu thái giám.

“Những thứ này đều là bình thường, chuyện lạ xảy ra khi đến Ngự Hoa Viên, chỗ kia có một đường giao lộ thông tới Minh Loan điện. Ngày đó không biết sao, bọn thiếp đi qua thì thấy hai con con thỏ nhỏ ở ngã ba bên trong tuyết. Hai con thỏ này một đen một trắng, trông rất mập mạp, trong trời đông lại mọc lông dài. Lâm mỹ nhân nhìn thì thích lắm. Thiếp thấy hai con thỏ này thấy người cũng không trốn, biết là trong cung nuôi, sai người đi bắt cho Lâm mỹ nhân chơi. Cứ vậy, bọn thiếp đi hơn mấy bước, đi vào trong ngã ba này.

“Ngã ba này không có người, giữa ban ngày, vốn không có chuyện gì. Ai ngờ, lúc bọn thiếp ngã ba cuối nghe thấy có người đang hát.”

Ta kích động, “Hát cái gì?”

“Bài hát này không được tốt, làm cho Lâm mỹ nhân khóc. Thiếp cũng không thể nói nàng hát cái gì, không còn hơi sức, giống như ai muốn bóp chết nàng, chỉ nghe được mấy từ, cái gì Lạc Thủy cuộn cuộn, cái gì cung thành leng keng, cái gì hoàng tôn chết, mỹ nhân Thương. Nghe được cái này, Lâm mỹ nhân bắt đầu khóc.” Tiền Bảo bảo nhìn qua cũng có chút buồn bực.

“Nàng có đi xem là ai đang hát không?” Ta vội hỏi.

“Thiếp có!”

Lúc này Tiền Bảo Bảo, cư nhiên cũng có chút đáng về xin lỗi, “Hoàng thượng cũng biết, trong hậu cung này, thiếp không thể so với họ, thiếp lớn lên như vậy, tính khí cũng không hoà thuận. Cho nên.....”

Ta có thể tưởng tượng được, mặc dù thường ngày Tiền Bảo Bảo cũng may mắn, nhưng nàng lớn lên như vậy, sợ là tính khí cũng mạnh mẽ. Nghĩ đến điểm này, ta không khỏi buồn cười trong bụng.

“Thiếp xông tới gõ cửa Minh Loan điện.” Tiền Bảo Bảo nói, “Lúc ấy thiếp chỉ nghĩ ở đây chỉ có một mình nàng ấy, không phải nàng ấy thì là người nào. Hoàng thượng, thiếp không làm gì có lỗi chứ? Không phải thiếp thấy Lý Tu nghi ngã bệnh mà khi dễ nàng ta đâu.”

Ta gật đầu, “Nàng không sai.” Chuyện Lý Uyển Ninh, tất cả mọi người đều biết rõ. Tiền Bảo Bảo khẳng định cũng biết. Đây không tính là khi dễ Lý Uyển Ninh, nếu ta gặp phải tình huống lúc đó, ta cũng vậy sẽ làm như vậy.

“Thiếp gõ cửa rất lâu mới có một lão ma ma ra ngoài mở cửa.” Tiền Bảo Bảo nhớ không rõ đáng về, “Nhưng lão mama nói, Lý Tu nghi không ca hát. Còn nói, chỉ có hai người lão mama và Lý Tu nghi ở Minh Loan điện. Căn bản không có người ca hát.”

Ta trầm ngâm, hiện tại ta để lại một ma ma lâu năm trong cung cho Lý Uyển Ninh, người không phải ở Minh Loan điện, theo lý không nên nói dối.

“Hơn nữa lão mama còn phủ nhận có người ca hát.” Nhìn đáng về Tiền Bảo Bảo không tin tưởng lời nói lão ma ma kia, “Bọn thiếp nhiều người như vậy, lại cách Minh Loan điện chưa đến một trăm bước, tất cả đều nghe được có người ca hát, sao lão mama lại không nghe thấy chứ?”

“Cho nên nàng cảm thấy Lý Tu nghi đang hát sao?” Ta hỏi.

Tiền Bảo Bảo gật đầu.

“Lý Tu nghi nói thế nào?”

Tiền Bảo Bảo lắc đầu, “Thiếp không biết. Mặc kệ thần thiếp gọi thế nào, Lý Tu nghi cũng không ra. Thiếp chỉ là Chiêu Nghi, trong cung không tới phiên thiếp quản sự, thiếp không thể đi quá giới hạn. Sau này thiếp nói chuyện này cho Thái hậu. Thái hậu bảo Phùng Thục phi xử lý.”

Ta trầm ngâm trong chốc lát, “Nàng nghe âm thanh kia.....”

“Thiếp nghe không hiểu” Tiền Bảo Bảo lắc đầu, “Vốn Lý Tu nghi không thích nói chuyện, thiếp càng chưa từng nghe nàng ca hát qua. Cũng nghĩ không ra trong cung có người nào ca hát như vậy, khó nghe giống như bị người khác bóp cổ vậy.”

Cổ! Nói như vậy, chỉ có Lý Uyển Ninh rồi, nàng không thể treo cổ mình, nhưng cổ nàng lại bị thương.

Hướng chỉ cái gì hoàng tôn chết, mỹ nhân Thương, nghe cũng giống giọng Lý Uyển Ninh. Lúc bắt đầu, nàng chưa chắc đã nguyên rủa con trai của ta, chỉ sợ là nàng ta vẫn nghĩ đến Lão Cửu. Cho đến khi thấy Lâm mỹ nhân khóc, mới nghĩ tới hát cho ta nghe. Mới có đêm qua có ý giờ trò. Vừa nghĩ như thế, tất cả đều là thuận nước đẩy thuyền.

Từ xưa tới nay, trong cung đình sợ nhất là lời đồn đãi có quỷ. Bởi vì có lời đồn đãi, thường thường sẽ có cung biến. Nói trắng ra là có người muốn mượn quỷ hại người. Mẫu hậu thành kính tin Phật, mỗi lần phạt người, đều thích bắt người ta sao kinh. Theo ta được biết, mẫu hậu cùng ta, phạt cung nhân sao kinh vẫn cũng đã có mấy trăm người. Mẫu hậu cũng thành kính ở trong chùa Vĩnh Ninh. Mẫu hậu nói với ta, người làm như vậy là hi vọng Bồ Tát phù hộ, cũng hi vọng trong cung mọi người đều một lòng hướng Phật, chớ sinh ra ý xấu, như vậy mới không sinh quỷ mị. Mẫu hậu cũng nói, trong cung loạn, thường là người gây họa.

Ta thật sự phải suy nghĩ xử phạt Lý Uyển Ninh như nào rồi.

Ta nhìn Tiền Bảo Bảo, hình như nàng còn muốn nói gì.

“Tiên Chiêu Nghi” ta nói, “Nếu Trẫm giao Lâm mỹ nhân cho nàng chăm sóc, về sau dù gặp phải chuyện gì, chỉ cần có liên quan đến Lâm mỹ nhân cùng đứa bé, trẫm cho nàng tùy cơ ứng biến, nàng không phải nói mấy chữ ‘đi quá giới hạn’.”

Ánh mắt Tiền Bảo Bảo sáng lên, “Vậy..... Nếu là chuyện liên quan đến Thục phi, Hiền phi, thiếp cũng có thể tùy cơ ứng biến sao?”

## Chương 62

Chương 57

Editor: Nguyễn2

Ánh mắt Tiền Bảo Bảo sáng lên, “VẬY..... Nếu là chuyện liên quan đến Thục phi, Hiền phi, thiếp cũng có thể tùy cơ ứng biến sao?”

Đôi mắt Tiền Bảo Bảo không đẹp, dù ánh mắt sáng cũng không sáng hẳn lên.

Huống chi nàng còn sáng không đúng lúc. Ta vốn đang cảm thấy Tiền Bảo Bảo không tệ, nhưng nghe được câu này, lòng của ta trầm xuống. Không nói đến A Nam, chỉ nói Phùng Yên Nhi, ta hiểu rõ trong mấy năm này Tiền Bảo Bảo cùng Phùng Yên Nhi âm thầm tranh đấu, không ngừng đối phó lẫn nhau. Cũng biết nàng muốn leo lên đầu Phùng Yên Nhi, không phải là ngày một ngày hai. Vừa rồi ta để cho nàng tùy cơ ứng biến chính là ý này, cho nàng quyền lợi để nàng giống như Phi tần, trông nom chuyện tình trong cung, cũng khiến những người khác trong cung tôn trọng nàng hơn.

Nhưng ta cũng không cho nàng trông nom chuyện của Phùng Yên Nhi hoặc A Nam. Dù sao cũng phải có chức vị, tôn ti cao thấp không loạn. Nếu ngay cả chuyện này ta cũng đồng ý, chẳng lẽ, về sau có chuyện liên quan đến Mẫu hậu thì nàng ta cũng có thể đi quá giới hạn hay sao? Trong cung đình lục đục đấu đá ta nhìn quá nhiều rồi, từ khi ta còn là đứa bé đến lúc lớn lên, đã am hiểu sâu sắc lời nói này.

Nhưng ta chưa biểu hiện ra mặt, chỉ hỏi: “Thục phi, Hiền phi thế nào?”

Tiền Bảo Bảo giống như không hề cảm thấy ta không vui, “Gần đây Thục phi làm việc có chút kỳ lạ.” Nàng nói, “Thiếp cũng không dám vọng đoán nàng ta cố ý. Nhưng chuyện sáng sớm hôm qua, thật khiến thiếp đồ mồ hôi lạnh. Thiếp vừa nói với Hoàng thượng, mỗi ngày thiếp cùng Lâm mỹ nhân trước khi ra ngoài đều phải người đi trước dò đường. Sáng sớm hôm qua thiếp phái người đi ra ngoài dò đường thì phát hiện, ở trên đoạn đường đi Trích Tinh Các, không biết người nào đã rắc rất nhiều hạt tuyết. Theo lý mà nói, đường kia đã sớm được quét sạch sẽ rồi, hôm qua lại không có tuyết rơi. Mỗi ngày Lâm mỹ nhân đều đi đường này, thiếp thấy rõ ràng là có người cố ý gây nên chuyện này.” Tiền Bảo Bảo cũng không vội, thái độ nàng nói chuyện này rất chắc chắn. Thái độ của Tiền Bảo Bảo làm lòng ta nổi lên nghi ngờ.

“Sáng sớm hôm qua sao?” Ta đột nhiên nhớ tới A Nam đã nói với ta một chuyện khác.

“Đúng vậy, thiếp vốn định tìm người đi quét tuyết rơi, nhưng người của Trích Tinh Các lại vội vàng vàng chạy đến nói bọn họ sẽ quét, sống chết không để cho bọn thiếp động vào. Có thể thấy được tuyết này vốn chính là bọn họ làm rơi vãi. Thục phi quản mọi việc trong cung đã lâu, khó tránh khỏi có lúc qua loa.”

Tiền Bảo Bảo đang quan sát ta. Hiên nhiên nàng rất quan tâm tới cái nhìn của ta đối với chuyện này.

Ta nghĩ nàng nhất định nói cùng một việc mà A Nam đã nói cho ta biết. Không phải sao, vì che giấu vết máu trên đường mới để tuyết rơi vãi. Nói không chừng Tiền Bảo Bảo cũng biết.

Ta ho một tiếng, “Gần đây Thục phi có gì khác thường không?”

“Khác hay không, thiếp cũng không dám nói. Thiếp cùng Thục phi vốn không thân cận. Gần đây cũng không chỉ có mình thiếp cảm thấy Thục phi kỳ lạ. Gần đây trong cung của nàng cực kì nghiêm mật, không cho người khác đến bái phỏng, vài người có quan hệ tốt với nàng đến thăm, nàng cũng không tiếp đãi.”

Ta lại liếc mắt nhìn Tiền Bảo Bảo. Quả nhiên nàng rất để ý những thứ này. Chỉ là, nghe nàng nói như vậy, Phùng Yên Nhi thật đúng là kỳ lạ, nàng vốn rất sẵn lòng lôi kéo những Tần phi kia.

“Thục phi để Lý Tu nghỉ đi Thượng thiết tư, nàng cảm thấy vừa lòng không?”

Tiền Bảo Bảo suy nghĩ một chút, “Chuyện này, thiếp không tiện nói có hài lòng hay không. Thiếp chỉ cảm thấy, nếu Lý Tu nghỉ bị bệnh, thì nên để cho nàng ta nghỉ ngơi thật tốt, để cho nàng ta đi quét sân vườn đường như cũng không thỏa đáng lắm.”

Ta gật đầu, nếu thật là Lý Tu nghỉ ca hát, nên nghiêm mật nhất nàng ta lại mới đúng. Thế nào lại để cho nàng ta đi ra ngoài gây loạn. Chuyện Lý Uyển Ninh, trên triều đình, chính ta đã phủ nhận trước mặt mọi người rằng nàng ta cùng người ngoài không có tư tình, chưa thể xử lý thỏa đáng. Cho đến bây giờ ta vẫn chưa nghĩ ra nên xử lý nàng ta như thế nào. Bây giờ nhìn lại, chuyện này cũng không thể kéo dài. Ta sẽ cùng A Nam thương lượng một chút. A Nam biết rõ nội tình trong đó.

“Hiền phi thì sao? Sở Hiền phi có gì không tốt?” Ta hỏi Tiền Bảo Bảo. A Nam cũng không thích tham dự chuyện trong cung, vì sao ngay cả A Nam, nàng ta cũng nói?

“Sở Hiền phi, “Tiển Bảo Bảo nở nụ cười, “Ngược lại là một chuyện khác, Sở Hiền phi rất trôn chuyện. Lúc Lâm mỹ nhân bị hù dọa khóc lóc trở về, Thái hậu cùng Thục phi không nói gì. Chỉ có Sở Hiền phi nói một câu ‘Lâm mỹ nhân ít đi ra ngoài thì hơn, ở ngoài cũng không tốt lắm.’”

Lời này A Nam cũng nói với ta rồi, đây chính là tính tình của A Nam. Ở hậu cung, nàng có chút tránh chuyện.

“Lần này vì chuyện quét tuyết, thiếp cùng người của Trích Tinh Các âm ỉ mấy câu. Sở Hiền phi vừa nói: ‘Quét coi như xong, ta đã sớm nói trời băng đất tuyết nên ít đi ra ngoài thì hơn.’”

Nghe Tiển Bảo Bảo nói như vậy, ta không nhịn cười được. A Nam chính là A Nam. Trước kia ở trong cung nàng bị uất ức vì không thích tranh cãi, hiện tại tất nhiên cũng sẽ khuyên người khác như vậy. Thật ra không phải nàng không thể quản chuyện, mà nàng không muốn quản. Không biết tại sao, gần đây ta cảm thấy A Nam có chút xem thường hậu cung của ta. Trước kia ta còn tưởng rằng nàng không thể chửi cái là bất đắc dĩ, gần đây ta mới cảm thấy, nàng không tranh cãi là vì không đáng.

“Tốt lắm, “ta nói, “Ý tứ của Tiển Chiêu Nghi trầm đã hiểu, Lâm mỹ nhân để nàng chăm sóc trầm cũng rất yên tâm. Hiện nay, Lâm mỹ nhân cũng sắp lâm bồn, nếu có chuyện gì, tốt nhất nàng nên khuyên nàng ta một chút, chớ vì việc khác mà thương cảm. Nàng ta muốn cái gì, thì nàng cứ cam đảm an bài cho nàng ta, Thái hậu nơi đó, Trầm nơi này, Thục phi Hiền phi bên kia, đều giống nhau.”

Ta nói như vậy, rõ ràng là có chút qua loa.

Tiền Bảo Bảo lão đảo như lác lư theo gió, nàng lập tức cũng cười, “Có những lời này của Hoàng thượng là đủ rồi.” Nói xong đứng lên, “Thiếp không quấy rầy Hoàng thượng nữa, thiếp xin cáo lui.”

Nàng đi rất sung sướng, để lòng ta nghi ngờ nàng vốn không phải vì Lâm mỹ nhân mà đến. Nàng đến vì nói cho ta biết tình hình trong cung, thuận tiện còn muốn thử thái độ của ta đối với nàng.

Tiền Bảo Bảo người này, nhìn thô ráp, thật ra thì rất có đầu óc. Chỉ là tâm tư của nàng..... Hôm nay tiếp xúc, ta có chút thất vọng. Nàng cùng nữ nhân khác cũng không có gì khác biệt. Ta không có cảm thấy nàng có lỗi, chẳng qua là cảm thấy nàng so với A Nam, vẫn thiếu thứ gì đó.

Rốt cuộc thiếu cái gì, ta cũng không nói ra được, bởi vì ta nghĩ ta muốn cái gì cũng đột nhiên trở nên mê man. Lòng của ta mê man, giống như muốn bắt được thứ gì đó trong lúc này.

Lúc A Nam đến đây, đã gần đến buổi trưa rồi.

Ta đang ngồi ở ngự án múa bút.

Nàng mặc một cái áo choàng đỏ thắm hình con khi, thò ra khỏi trắng, nhảy vào thư phòng của ta, vừa vào cửa liền dùng sức dậm chân một cái, giẫm gãy da nhò dính đầy tuyết trên nệm của ta, làm cho thảm trong thư phòng ta ướt một mảng lớn.

“Bên ngoài tuyết rơi rất lớn, sao Hoàng thượng không ra nhìn xem?”

Ta không lên tiếng, bây giờ thứ mà ta không muốn nhìn thấy nhất là tuyết, trừ phi có A Nam ở bên ta.

“Nàng ngồi xuống đi, tuyết rơi nhiều như vậy nàng lại đi không vững.” Ta cười. Đồng thời ta cũng chú ý tới, cũng màu đỏ thắm, mà A Nam như viên ngọc tỏa sáng, trong suốt mà xinh đẹp. Ở trước mặt nàng, mùa đông rét lạnh tiêu điều cũng phải nhượng bộ mà lui binh. Tiển Bảo Bảo lại càng không thể so với nàng.

Chuyện trên đời này quả nhiên không công bằng, ngay cả ông trời cũng thiên vị như vậy.

“Thiếp thích đi, thích nghe tiếng chân đạp trên tuyết, âm thanh của bông tuyết, “A Nam ranh mãnh nói, lại hỏi ta, “Sáng hôm nay, Hoàng thượng phái người đến Trường Tín cung mấy lần, Hoàng thượng tìm thiếp có việc sao?” Vừa nói vừa như ảo thuật, từ dưới mũi của nàng lấy ra một cành hoa mai. Trên cành mai chỉ chít những nụ hoa chưa nở.

“Không có việc gì, ta chỉ muốn nhìn nàng mà thôi.” Ta nói.

“Hoàng thượng tìm ta không thể không có việc gì.” A Nam vỗ đoán nói.

Điều này làm cho ta nhất thời im lặng.

Đội cung nữ cỡi áo choàng cho nàng, nàng thoải mái gió cao hoa mai đưa đến mũi của ta, “Hoàng thượng ngửi xem, có mùi thơm ngát.”

Ta rất phối hợp hít sâu một hơi, “Ngay cả hoa cúc tàn nhành nàng đều không chịu cắt bỏ, sao hôm nay lại chiết hoa mai mang tới đây?” Không biết tại sao, những gì liên quan đến A Nam, ta luôn nhớ rất rõ ràng.

Trong mắt A Nam hiện lên nụ cười rồi biến mất, “Dù không chiết thì cũng sẽ không có người nhìn nó nữa. Đây là của Minh Loan diện chiết.”

Ta nghiêng đầu, tỉnh tể nhìn.

“Thiếp đi qua Minh Loan điện vừa hay nhìn thấy Lý Tu nghi, đi theo nàng hái một cành hoa mai.”

A Nam lại đang dụ dỗ ta, nàng đến nơi này của ta, cũng không cần đi qua Minh Loan điện.

“Thiếp vốn muốn hỏi thân thể nàng có khỏe mạnh không, nếu quét sân khổ cực, thiếp có thể cầu xin Phùng Thục phi tha cho nàng ta.” A Nam đi quanh thư phòng của ta, rốt cuộc chọn ra một bình mai, cắm hoa mai trên tay vào. “Nhưng nàng, thật sự là một người kín miệng như hồ lô (ý chỉ Lý Tu nghi ít nói), thiếp nói với nàng nhiều như vậy, nàng chỉ nói với thiếp một câu: ‘Muốn xuất gia.’”

Ta ngây ngẩn cả người. Lý Uyển Ninh muốn xuất gia. Nàng có ý gì? Chẳng lẽ là chê ta làm sai? Nàng nghĩ thật hay! Trốn trong miếu thì có thể không phải chịu tội sao? Hay là để nàng dễ dàng giả thân giả quý hù dọa người khác?

“A, đúng rồi! Lý Uyển Ninh còn nói nàng không biết ca hát. Thiếp để cho nàng ta hát đôi câu Quan Âm tâm chú, nàng không hát được.” Đường như A Nam chỉ tùy tiện nói.

Ta không tin. Ngày thường Lý Uyển Ninh có vẻ kính cẩn nghe theo, nhưng sự thật như nào đây? Trong lòng nàng không phải hướng tới Lão Cửu sao? Biết người biết mặt không biết lòng, huống chi còn là A Nam ngay mặt hỏi. Sợ là A Nam thiện lương, bị Lý Uyển Ninh lừa gạt. Nhưng ta vui mừng vì A Nam đã đi tìm Lý Uyển Ninh. Rốt cuộc A Nam vẫn đang giúp ta, nàng giúp ta tìm một phương pháp xử lý Lý Uyển Ninh. Nàng biết ta nhúc nhích tại vì chuyện của Lý Uyển Ninh, nàng vốn tránh chuyện, lần này lại chủ động giúp ta một lần.

A Nam cắm hoa mai xong, không có việc gì làm, tiến tới bên án sách của ta, hướng tới dưới án, ồ lên một tiếng, “Đây không phải là bức Tuyết Tình đồ lần trước hoàng thượng tiếp tục vẽ sao?” Giống như nàng đã quên mất nàng mới vừa nói chuyện của Lý Uyển Ninh cho ta nghe.

Tay của ta thật nhanh dời xuống, bụng bít cũng không kịp.

“Hoàng thượng đang vẽ cái gì vậy?” Nàng chú ý tới bút trên tay ta.

Tay của ta di chuyển một chút, nhìn A Nam cười.

“Đây là..... Là thiếp sao?” A Nam nghiêng đầu hướng nhìn ta. Có chút nghi ngờ.

Trên tấm hình là một cô gái áo xanh lá, mới phác thảo qua hình dáng. Có thể đã có thể nhìn ra nàng trong suốt tịch tịch, tao nhã như hoa lan.

A Nam có chút ngượng ngùng, cúi thấp đầu dịch ra.

Ta thuận tay nắm hông của nàng, “Ồ trong cảm nhận của ta A Nam chính là như này, nàng thấy ta vẽ có giống hay không?” Dưới ánh mắt trời có một cô gái đang tựa vào cây đại thụ lớn.

Ta ngửi mùi thơm trên tóc A Nam, cẩn thận buông bút, dùng hai cánh tay ôm lấy A Nam.

“A Nam, ta đang suy nghĩ, nàng cùng các nàng kia có gì khác biệt.”

Ánh mắt của ta giống như có thể xuyên thấu giấy vẽ trước mắt, nhìn tiểu nữ tử đã dùng khuôn mặt quý dị để gạt những hoàng tử chúng ta. Rất nhiều chuyện cũ theo thời gian đã sớm trở nên phai nhạt, nhưng lần gặp mặt kia ta luôn có thể nhớ rõ trong lòng. Hiện tại nghĩ lại, ta mới phát hiện, khi đó, tiểu nữ tử xấu xí trước mặt bởi vì có một ánh mắt tinh xảo đặc sắc, làm ta muốn quên cũng không thể quên được nàng.

Ta hiện tại rất cảm kích trời cao, để ngày hôm đó ta nói muốn cưới A Nam.

Ta ôm A Nam ngồi xuống cái ghế của ta, để cho nàng ngồi trên chân của ta. Ta thấy nàng có chút ngạc nhiên, hơn nữa là ngượng ngùng. Nàng cùng ta giống như là xa lạ, mỗi một lần ta cùng với nàng thân cận, nàng đều xấu hổ.

Có lẽ nàng vẫn chưa hiểu ta.

“Từ nhỏ Trầm lớn lên trong thâm cung, “ta nói với A Nam, “Huynh đệ đông đảo. Mẫu hậu thế lực mỏng, Trầm lại không có tiền đồ, thường thường cảm thấy mẹ con Trầm bị quản chế. Năm Trầm mười bốn tuổi, phụ hoàng lập thái tử. Trầm cho là Trầm có thể tiêu dao sống đến lúc trưởng thành xuất cung, mẫu hậu thay Trầm cùng Tiên gia đính hôn, chuyện thoát thân vô cùng đơn giản. Nhưng hai năm sau thái tử đột nhiên chết, mà chúng ta đều đến tuổi có thể đi theo phụ hoàng chinh chiến. Phụ hoàng nói, ‘Lấy công định tự!’ ( lấy công trạng định thái tử)

“Chỉ một câu nói này, tất cả lại được bắt đầu lại. Thời điểm đó, chém giết không chỉ giới hạn trong chiến trường, một năm kia, Tam ca, lão Ngũ chết yếu, dù bọn họ cùng một mẫu thân. Cung đình bí sự, một lời khó nói hết.

“Lúc này, các vị hoàng tử bắt đầu kéo bè kết phái, hôn nhân cũng thành một trong những thủ đoạn kéo bè kết phái. Trong mấy năm này, mọi người đều cưới rất nhiều cơ thiếp.”

Ta nhìn A Nam ngồi trên đùi ta. Nàng thấy trong ánh mắt của ta có chút thương hại.” Trầm phải thừa nhận, trong cuộc hôn nhân này, cũng có chỗ tốt. Ví dụ như cưới nàng!” Ta thần nhiên nói.

A Nam kinh hoàng, muốn từ trên đùi ta chạy trốn. Ta ôm chặt hông của nàng, để không cho nàng động đậy.” Hôm nay, trong lòng Trầm cũng hiểu, Trầm đối với nàng vẫn có lòng lợi dụng.” Nói tới chỗ này ta có chút lòng chua xót, A Nam luôn nói: “Hoàng thượng muốn, A Nam liền cho.” Trong lòng nàng,

nhất định nghĩ như vậy, hai chúng ta một người cầu một người giữ, tất cả đều chưa nói tới đơn thuần.

“Trăm biết, trăm không có tư cách lấy hậu cung buộc nàng lại, nhưng hôm nay thế cục hậu cung như vậy, Trăm đâm lao đành phải theo lao, Nhưng A Nam, Trăm muốn nàng vui vẻ, muốn nàng ở bên trăm, mỗi một ngày đều trôi qua vui vẻ. Cho nên nếu A Nam không muốn quản chuyện, trăm cũng sẽ không trách A Nam. Bởi vì trăm biết, A Nam có thể theo trăm đến đây, muốn ở đây cùng trăm, là việc ít lại càng ít.

Sau khi Tiền Bảo Bảo đi rồi, ta mới hiểu trên thế giới này, thứ A Nam cần tìm không nhiều, nàng lại không tham lam. Đây là chỗ khác nhau của A Nam với người khác.

Đột nhiên A Nam cúi thấp đầu, nàng lại cắn môi, nhưng lần này, không phải nàng chống đối ta, mà là nước mắt của nàng, uất ức của nàng ở trong hốc mắt đảo quanh.

Ta ôm nàng, “A Nam đã gả cho trăm, nếu còn muốn đi, trăm tuyệt sẽ không buông tay. Nếu có một ngày, A Nam suy nghĩ kỹ, muốn chỗ ngồi tôn vinh nhất bên cạnh trăm, trăm sẽ đem vị trí đó cho A Nam, trăm bảo đảm những người khác không ai có thể giành với A Nam, như vậy được chứ?”

Ta có thể cho A Nam thật sự là quá quá ít, đây là thứ tốt nhất ta thể nghĩ tới. Mặc dù biết rõ nàng chưa chắc hiếm lạ vị trí này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 63: Chương 58

Editor: Nguyễn2

“Muốn chỗ ngồi tôn vinh nhất bên cạnh trăm, trăm sẽ cho A Nam vị trí kia, trăm bảo đảm những người khác không ai có thể giành với A Nam, như vậy được chứ?”

“Không được!” A Nam rất kiên quyết nói. Cái mộng của nàng cọ trên đùi ta, muốn tránh ra.

“Vậy A Nam muốn gì?” Ta nghĩ đến nữ nhân như Tiền Bảo Bảo đều có nguyện vọng muốn cầu xin ta, A Nam nên được nhiều hơn.

“Đệ đệ!”

Ta lập tức cứng họng.

Ngày hôm qua ta phái người đi, hôm nay vẫn chưa có tin tức. Lần này, ta có chút lo âu. Ta chỉ hi vọng tất cả đều là ta cùng Lý tế suy nghĩ nhiều, không ai sẽ cảm thấy hứng thú với việc ta đi tìm một đứa bé.

“Đệ đệ nàng sẽ trở lại.” ta nói đơn giản, “Những người khác đều muốn lấy được chút lợi ích từ trăm, còn A Nam? Ngoài đệ đệ, nàng muốn gì?”

Chưa bao giờ A Nam nói cho ta nàng muốn gì. Một lúc như vậy, trong đôi mắt của A Nam hiện ra mê man. Nhưng ngay sau đó nàng cười, “Thiếp chỉ muốn cùng đệ đệ sống thật khỏe mạnh, sống khỏe mạnh là điều đáng quý hơn bất cứ thứ gì khác.”

Cửa thư phòng ta lại bị mở ra, theo gió tuyết mà vào, là người đáng nhẽ phải đi rồi lại quay lại, Tiền Bảo bảo. Nàng vừa tiến đến liền ngã xuống đất, “Hoàng thượng, không xong! Lâm mỹ nhân, Lâm mỹ nhân.....” Nàng lắp bắp, lời nói không rõ ràng.

Ta cùng A Nam cả kinh. Ta không nghĩ ngợi nhiều, buông A Nam ra, xông ra ngoài. Như Ý lấy áo choàng cho ta, không đuổi kịp ta.

“Lâm mỹ nhân chạy máu!” Ở phía sau Tiền Bảo Bảo cao giọng nói.

Ta nghe A Nam kêu: “Mau mời Hoa thái y đi Từ Lưu cung.”

Ta một mạch vọt tới Từ Lưu cung, Từ Lưu cung rất nhỏ, ta vọt vào thì cung nhân trong cung cũng không chỗ né tránh, kinh hoàng rồi rít quỳ xuống. Ta liếc mắt thấy Lâm mỹ nhân ngồi im trên giường.

Bởi vì Lâm mỹ nhân mang thai, nên mập hơn rất nhiều. Nhưng mập thì mập, sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt như lúc trước. Thường ngày thỉnh thoảng ta sẽ đến thăm nàng, nhưng sự sợ hãi của nàng đối với ta chưa bao giờ giảm. Mỗi lần nàng thấy ta đều có dáng vẻ tay chân luống cuống.

Nhưng hôm nay lại khác, lúc này dáng vẻ nàng ngồi ở trên giường như là choáng váng, nhìn thấy thế, ta không còn gì để nói.

Nhìn nàng còn có thể thở được, làm cho ta buông lỏng một chút.

“Có chuyện gì xảy ra?!” Ta rống giận với cung nhân.



Có một nô tỳ lá gan lớn lấy tay chỉ vào một cái lư hương trong góc phòng.

Ta xông tới, nắp lư hương đã sớm mở ra. Bên trong đều là bột trắng xóa, không nhìn ra cái gì. Ta có chút mê hoặc.

“Là độc hương!” Lúc này Tiễn Bảo Bảo cũng lẫn một vòng vào, một thân đầy tuyết, đặc biệt là trên đầu gối, bởi vì nóng lòng nên vấp ngã.

Lúc này, ta cũng mới chú ý tới, tất cả cửa sổ đều mở rộng ra, trời rất lạnh, thỉnh thoảng có bông tuyết từ cửa sổ bay vào. Lâm mỹ nhân bị quấn trong chăn dây chống đỡ gió lạnh, nhưng nàng không nhúc nhích, rõ ràng sợ đến choáng váng.

Ta dùng lỗ mũi cẩn thận hít hà, trong phòng quả nhiên có mùi thơm rất đặc biệt.

Ở trước mặt ta Tiễn Bảo Bảo lấy tay bới ra những thứ phấn trắng kia, làm dính bẩn đầy tay, “Trong tình thế cấp bách, thiếp đã đổ nguyên hộp phấn vào lò để dập lửa. Hoàng thượng người xem!”

Tiền Bảo Bảo đẩy hộp phấn phía dưới, quả nhiên thấy được rất nhiều mảnh vụn màu xám tro không cháy hết.

“Hoàng thượng, người xem” Tiễn Bảo Bảo lấy tay nắm một ít mảnh vụn đưa đến trước lỗ mũi của ta. Tay nàng rất run.

Ta cũng đang run. Thật lâu nói không ra lời. Đây là mùi thơm, ta càng ngửi thấy càng thấy được mùi vị này quái dị.

“Lúc thiếp trở về từ chỗ của Hoàng thượng, có tới Từ Lưu cung ngồi qua, khi đó chưa có vật này.” Tiễn Bảo Bảo nói khẳng định, “Thiếp luôn luôn để ý chuyện của Từ Lưu cung. Trên thực tế, Từ Lưu cung cũng không đốt hương, cái lư hương trong góc phòng chỉ là trang trí. Nhưng sau đó, trong cung thiếp có chuyện, nên thiếp rời đi một lát, lúc quay lại thì ngửi thấy mùi rất kỳ quái. Thiếp nhìn xung quanh, phát hiện có người đốt hương trong lò hương chưa bao giờ dùng.”

Ta quay đầu lại nhìn Lâm mỹ nhân ngồi im trên giường.

Tiền Bảo Bảo cũng theo ánh mắt của ta nhìn qua, “Thiếp bảo Lâm mỹ nhân mau chóng rời đi, nhưng nàng mới vừa cất bước, thì nói là phía dưới có gì đó đang chảy. Thiếp vội vàng nhìn, thì thấy máu. Hiện tại không dám để cho nàng hoạt động nữa, chỉ có thể ngồi như vậy.”

Đôi môi Lâm mỹ nhân đang run. Trừ cái đó ra, cả người nàng đều giống như một người gỗ.

“Sao Hoa thái y còn chưa tới?” Ta một cước đá lăn một chiếc ghế.

“Tới rồi, tới rồi.” Bên ngoài hỗn loạn kêu la.

Hoa thái y đang bị một nhóm người trên xe ôm xuống. Trực tiếp đưa vào phòng.

Vừa vào cửa, Hoa thái y khịt khịt cái mũi. “Là xạ hương.” Hắn nói. Bọn họ đặt hắn trên mặt đất, Hoa thái y nhìn chung quanh một chút: “Mở cửa sổ là đúng.” Sau đó liếc mắt nhìn Lâm mỹ nhân, “Hoàng thượng cùng Tiễn Chiêu Nghi đi ra ngoài trước đi. Trong phòng này để lại càng ít người càng tốt.”

Ta vội vàng lui ra ngoài. Trong lòng cũng biết trong phòng nhiều người, đối với đứa nhỏ trong bụng Lâm mỹ nhân không tốt. Tiễn Bảo Bảo đại khái cũng nghĩ như vậy, đồng thời cùng lúc xoay người đi.

Nhưng nàng đi vài bước đã quay đầu, “Hoa thái y, ngàn vạn lần phải giữ được đứa nhỏ trong bụng Lâm mỹ nhân nha.”

Hoa thái y hướng tới cửa khoát tay áo.

Chuyện này huyền ảo rất lớn, mẫu hậu, Phùng Yên Nhi, tất cả đều tới. Bầu trời còn có tuyết rơi đầy đất, mọi người bất chấp tuyết rơi mà đứng trong sân Từ Lưu cung.

Tới muộn nhất là A Nam. Nàng nghiêng một cái suýt trượt ngã, từ từ bước đi thong thả tới đây, thấy chúng ta cũng đứng ở trong sân, nàng định đứng ở ngoài cửa.

Mẫu hậu không rời đi, mà bước đến gần lên tiếng, “Hoàng thượng, có việc gì ghé góp thê! Ngay cả ta ở Khôn Ninh cung thật xa cũng nghe được con và Tiễn Chiêu Nghi hô to gọi nhỏ. Không phải là Lâm mỹ nhân ra máu sao? Sao lại khản trương như vậy? Nữ nhân nào có em bé không phải trải qua khó khăn vất vả chứ!”

Ta gấp đến độ dậm chân, lại không có cách nào cãi cộ với Mẫu hậu. Mẫu hậu thấy ta còn trẻ tuổi, sẽ có thêm rất nhiều nữ nhân sinh con cho ta. Nhưng đối với ta mà nói, chuyện này là chuyện khác rồi. Trước đó, đến chết ta cũng không có con trai của mình.

Phùng Yên Nhi cũng ở một bên góp vui, “Thiếp nghe nói, nữ nhân sanh con càng quan trọng, lúc sanh thì càng phí sức. Hoàng thượng đừng quá khản trương.”

“Câm miệng! Đây là có người hạ độc!” Ta phát hỏa.

Lập tức Phùng Yên Nhi lộ ra bộ dáng đáng thương, “Mẫu hậu! Hoàng thượng thật hung dữ.”

Sắc mặt của Mẫu hậu cũng thay đổi, Mẫu hậu trừng ta.

Tiền Bảo Bảo vội vàng tiến lên một bước, “Thật là có người hạ độc, trong Tử Lưu cung chưa bao giờ đốt hương, mà nay lại có người đốt xạ hương. Đây là Hoa thái y nói.”

Mặt của Mẫu hậu trầm xuống.

Phùng Yên Nhi vẫn hỏi, “Đốt xạ hương thì thế nào?”

Không ai trả lời nàng.

“Thường ngày người nào hầu hạ trong Tử Lưu cung?” Lúc này Mẫu hậu cũng lạnh mặt, “Đi lên trả lời.”

Có một lão ma ma đi lên.

“Ngươi có biết là ai ở đốt hương trong Tử Lưu cung?”

Lão ma ma khấn trương lườm Tiền Bảo Bảo một cái, “Tiễn Chiêu Nghi, trong Tử Lưu cung không cho đốt hương, cho nên từ xưa tới nay chưa từng có ai đốt hương, nơi này cũng không có hương hay cái gì đại loại như thế cả.”

“Vậy hôm nay có người nào đến Tử Lưu cung?” Ta phát hiện có chỗ không đúng. Nếu như Tử Lưu cung không có loại vật này, vậy xạ hương trong lò hương từ đâu ra?

“Khỏi bẩm Hoàng thượng, hôm nay không có ai tới.” Lão ma ma nói. “Hôm nay cũng chỉ có Tiễn Chiêu Nghi đến mấy lần, Chiêu nghi ngày ngày đều tới. Tối ngày hôm qua thì có Sở Hiền phi tới.”

Đứng ở ngoài cửa, A Nam bỗng trợn tròn con mắt. Lộ ra vẻ mặt ngu ngơ.

Ngày hôm qua nàng tới đây là bị ta ép. Ta nhớ được trước kia, nàng nói với ta Lâm mỹ nhân ở nơi này thị phi nhiều, nàng không muốn tham gia náo nhiệt. Kết quả..... Chỉ trách ta nhiều chuyện.

“Không liên quan đến Sở Hiền phi!” Tiền Bảo Bảo quả quyết nói, “Nhang này hôm nay mới đốt, mới đốt được không bao lâu, nhìn một cái là biết. Chính là lúc thiếp rời đi một lát, có người vào phòng của Lâm mỹ nhân đốt những thứ xạ hương kia. Chỉ có thể xảy ra trong lúc đó thôi. Những nô tài các ngươi chó nhàn cơ hội này mà đồ thừa.”

Lão ma ma kia nhanh chóng cúi đầu.

“Rốt cuộc ai đã đến?” Tiền Bảo Bảo giận chỉ vào chóp mũi lão ma ma kia, “Không phải là đám nô tài các ngươi lòng dạ hiểm độc muốn hại chủ tử chứ?”

Ngày thường Tiền Bảo Bảo vốn đã rất thô lỗ và hung dữ, hôm nay lại giống như lực sĩ, khiến lão ma ma và nô tài ở bên trong Tử Lưu cung đều bị sợ tới mức quỳ rạp xuống mặt đất.

Mặt của Mẫu hậu cũng lạnh xuống, “Nếu thật là như vậy, đám nô tài các ngươi đừng mong có thể sống.”

Ánh mắt A Nam mở lớn hơn, định nói gì đó, lại vội vàng nín vào. Nàng lại lùi về phía sau mấy bước. Cách chúng ta xa xa.

Ta không ngờ, lúc này, người đi ra hoà giải sẽ là Phùng Yên Nhi, “Mẫu hậu bớt giận.” Nàng cười nói với mẫu hậu, “Vì chuyện này không đáng để tức giận đến vậy, “ nói xong, nàng lại nhìn nô tài quý gối trong tuyết ở Tử Lưu cung, “Lúc này có những ai ở trong phòng?”

“Mới vừa rồi chỉ có mình lão nô ở bên cạnh Lâm mỹ nhân. Bởi vì Lâm mỹ nhân mệt mỏi, muốn nằm một lát. Bây giờ thân thể Lâm mỹ nhân càng kهن, không nổi ngủ, sợ nghe thấy âm thanh. Nô tài bèn sai những cung tỳ khác đi ra ngoài làm việc.” Lão ma ma kia thừa nhận.

“Ngươi không ngửi thấy mùi xạ hương sao? Mùi vị đó gay mũi như vậy!” Tiền Bảo Bảo vội nói.

Lão ma ma lộ ra dáng vẻ sợ hãi, “Mỗi ngày Tiễn Chiêu Nghi tới Tử Lưu cung khảo sát đám nô tài chúng thần nên tâm tư bọn thần sao dám thả lỏng. Chủ tử lại quý trọng thân thể, tâm tư lão nô dĩ nhiên một khắc cũng không dám rời chủ tử. Lão nô đứng quay lưng về phía lư hương trong góc phòng, nên sẽ không chú ý có người có thể đi vào.”

“Vậy các ngươi thì sao? Phải có có người trông chừng cửa phòng chứ.” Tiền Bảo Bảo lại nổi giận hướng về phía đám nô tài quỳ dưới đất.

Ta đột nhiên cảm thấy, Tiền Bảo Bảo đối với đứa bé chưa ra đời này còn đề tâm hơn cả ta. Nàng thật lòng coi đứa nhỏ này như con của mình. Ta cảm nhận được, ngay cả mẫu hậu cũng nhủ lòng may mắn nhìn nàng, lộ ra không thích đáng về. Những người ở nơi này đều có thân phận cao hơn nàng, nhưng chỉ thấy một mình nàng giận dữ ngút trời khiển trách nô tài.

“Các ngươi không nói lời đúng không?!” Tiền Bảo Bảo tức phát run, “Xem ta đánh từng người một, ta không tin tất cả các ngươi đều chịu được “

“Được rồi! Tiễn Chiêu Nghi!” Mẫu hậu lên giọng. “Chỉ là một đứa bé chưa ra đời, là tốt là xấu còn chưa biết. Huống chi Hoa thái y còn chưa đi ra, đứa

bé không nhất định sẽ có chuyện. Ngươi hỏi cái gì cũng từ từ mà hỏi. Máy chục người, đánh từng người một sao?”

”Mẫu hậu!” Tiền Bảo Bảo bắt mẫn.

Mẫu hậu nhìn sắc trời một chút, “Thời tiết như vậy, ai già lớn tuổi, không cùng các ngươi ở chỗ này hồ đồ nữa. Ta nói cho các ngươi biết, chuyện đứa bé này, cũng là mạng, trong mệnh có lúc chung phận chờ đợi. Các ngươi chớ ở đây làm náo loạn nữa.”

Lúc này tuyết rơi quá lớn. Cố gắng mở mắt cũng không mở to ra được. Không ai dám giữ mẫu hậu, đều chỉ có thể đưa mắt nhìn mẫu hậu bước đi xa xa.

Tiền Bảo Bảo bị mẫu hậu khiển trách, lúc này không dám nói đánh người nữa. Cái mặt thương tiếc, bộ dáng như đưa đám. Lúc này, Như Ý mới lặng lẽ vào, phủ thêm áo choàng cho ta. Bấy giờ ta mới cảm thấy lạnh.

”Thiếp thấy như này, “A Nam một mực ở ngoài cửa không tiến vào, lúc này nhẹ giọng nói, “Không phải vừa đốt xạ hương sao, để đám nô tài này vươn tay ra, tìm người mũi tốt, ngửi thử xem trên tay bọn họ có dính mùi thơm hay không.”

Ta vừa nghe, mắt sáng lên, chú ý này không tệ.

Tiền Bảo Bảo lập tức lấy lại tinh thần, “Đưa tay ra!” Nàng hét lớn.

”Nô tài... Nô tài nghĩ tới.” Lúc này, một thái giám trong Tử Lưu cung đột nhiên quỳ xuống đất, “Mới vừa rồi trong Tử Lưu cung có một người ngoài tới.” Hấn kích động hướng tới những người bên cạnh hấn nói, “Các ngươi quên rồi sao? Mới vừa rồi lúc tuyết rơi, có một người ở Thượng thiết tư tới quét dọn, nô tài nói này tuyết đang rơi, quét cái gì nữa?” Rồi đuổi nàng đi. Thái giám này chỉ vào một khối tuyết mỏng trên đất nói, “Mọi người nhìn xem, đây là nơi nàng ta quét.”

Hấn nói xong, những người khác cũng đều nghĩ tới, “Đúng. Là một nữ nhân quét sân tới. Nàng còn quét cả mái nhà đã đóng băng.”

”Đúng, nữ nhân kia dùng khăn lớn che khuôn mặt, cong lưng lúc làm việc. Nhìn qua tuổi không nhỏ, vừa sống động lại vừa có khí lực.”

Bọn họ ồn ào lộn xộn, bắt đầu nhớ lại dáng vẻ cô gái kia.

”Lư hương ở cạnh cửa góc tường, chỉ cần nàng bước vào, lập tức có thể thấy.”

”Chủ nhân cùng Tổng ma ma ở trong bình phong, không quay đầu lại sẽ không thấy nàng.”

”Từ mái nhà cong đến kia cửa, chỉ cần vừa bước chân.”

”Bọn nô tài đều ở trong sân, trong sân nhiều người, sẽ không ai chú ý tới nàng.”

”Có tuyết rơi còn tới quét tuyết.”

.....

Ta cũng kềm nén không được nữa, bước một bước dài ra viện. Đi thẳng hướng Minh Loan điện.

”Hoàng thượng!”

”Hoàng thượng!”

”Hoàng thượng!”

Phía sau là ba nữ nhân kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 64: Chương 59

Editor: Nguyễn2

Ta một cước đá văng cửa chính Minh Loan điện. Không có ai nghênh đón ta, ngoại trừ một màu trắng thuần bao phủ cả trời đất. Ta vốn tưởng rằng dưới tuyết trắng, tất cả đều sẽ trở nên sáng ngời. Nhưng khi ta thấy này cung điện bị tuyết phủ hơn nữa, mới đột nhiên phát giác, dưới màu trắng cũng có bóng đen. Mà ta lại không thấy rõ bóng đen dưới chân. Bông tuyết đầy trời, hình dáng Minh Loan điện cũng không rõ ràng.

Lúc này ta đột nhiên quay đầu lại. Rất nhiều người đi theo ta, chỉ thiếu mỗi A Nam. Hơn nữa những người này chỉ ngơ ngác nhìn ta.

Một lát sau, Phùng Thục phi, Tiễn Chiêu Nghi cũng được nô tỳ nâng đỡ tới. Họ cũng cùng một dạng với những người khác, đứng sau trơ mắt nhìn ta, đều có tâm tư.

Ta đột nhiên chẳng cần xác định nữa. Không thấy A Nam. Duy chỉ không thấy A Nam. Điều này thật giống như đang nói hành vi của ta lại sai gì rồi. Cùng số mạng của ta xuất hiện sai lệch.

Ta đứng một lát, tầng tầng bông tuyết bay về phía ta, rơi trên mặt ta, ta chết lặng. Nhưng A Nam vẫn không đến đây.

Lòng của ta lập tức trầm xuống.

Ta không làm gì nữa, đột nhiên không muốn làm gì nữa.

”Niêm phong Minh Loan điện, không được để cho Lý Tu nghỉ rời khỏi Minh Loan điện nửa bước.” Ta đơn giản phân phó, nói xong quay đầu bước đi.

Những người ở đó đều ngẩn người. Ta đi qua bên cạnh Phùng Yên Nhi cùng Tiễn Bảo Bảo nhưng không nhìn bọn họ một lần.

Bên cửa lớn Trường Tín cung, người tuyết không lồ mềm mại như nhung, bớt chút uy vũ, thêm chút đáng yêu. A Nam lại cấm cho nó một cái chổi làm cánh tay. Càng thêm giống vệ binh rồi. Trên đường nhỏ, tuyết cũng rất mỏng, nhìn một cái là biết thường có người hầu quét dọn. làm cho người ta có cảm giác rất tốt, có một loại không khí an bình.

Có người đi trước ta thông báo cho A Nam. Ta đuổi những người khác, chỉ dẫn theo Như Ý từ từ đi vào trong.

A Nam chưa ra nghênh đón ta, chỉ có cung nữ Trường Tín cung ra vén rèm. Rèm mới vén lên, có hơi thở ngọt ngào dễ ngủ bay ra.

Ta đứng ở trong phòng khách coi áo choàng, nghe được mấy tiếng ho khan nhỏ nhẹ của A Nam. Chưa đến một giây sau, âm thanh A Nam truyền ra, “Hoàng thượng thấy hoa mai này như thế nào?”

Ta mờ mịt, không nhớ hoa mai nào.

Ta nghe thấy âm thanh A Nam mỉm cười. Nhớ đến lần trước A Nam cho ta nhìn cái đàn trong gian phòng kia, trước mắt A Nam mặc áo gấm lông, đang canh giữ ở một cái nồi nhỏ. Trong nồi nấu cái gì đó.

Ta lặng lẽ nhìn một hồi, thế giới tuyết rơi liền trở nên trầm tĩnh.

A Nam không để cho ta ngồi, nàng thân nhiên mở miệng, “Hoa mai trong Minh Loan điện là cảnh mai tốt nhất trong cung.” A Nam mỉm cười, nàng giống như đang nói chuyện với cái nồi, không phải nói với ta. Trong lò lửa, lửa than chiếu lên trên mặt nàng, hơi đỏ, đẹp mắt hơn nhiều so với hoa mai.

Ở trong thế giới của ta, cái gì hoa mai, ta cũng không còn tâm trạng thưởng thức.

Ta ngồi đối diện A Nam, nhìn nàng nấu đồ.

”Hoa thái y nói thế nào?” A Nam hỏi ta.

”Hoa thái y mới vừa truyền tin cho ta, nói là may mắn, đứa bé không sao. Nhưng Lâm mỹ nhân phải nằm trên giường, nếu không cẩn thận, có thể sẽ sinh non.” Lần này Lâm mỹ nhân bị A Nam nói chính xác, không thể ra cửa.

A Nam nghe xong, chỉ thờ dài một cái, nói: “Đáng thương!”

Ta khiếp sợ, A Nam nói ra hai chữ này để lộ vẻ sợ hãi.

Sau khi nói xong, A Nam lại trầm mặc. Hình như nàng không muốn bình luận chuyện ngày hôm nay.

Ta lại ngây ngô, đột nhiên cảm thấy, có mấy lời nên nói với A Nam.”Trẫm có, một nhị ca và vài đệ đệ,“ ta từ từ nói, trong nồi bốc lên hơi nước che mặt của ta, trong cổ họng khô khốc của ta có cảm giác tốt hơn nhiều, “Nếu như trẫm không có con trai thì trẫm phải chuẩn bị sớm, tránh cho.....” Ta không nói được.

A Nam đánh mắt nhìn ta, xuyên qua hơi nước, ta lại thấy thương xót trong ánh mắt nàng, giống như lần nàng ở trong tuyết lớn và lại đầu cho ta.

Ta hít một hơi sâu, “Nếu quả thật đến một ngày đó, A Nam hãy cùng đệ đệ theo Đặng Văn trở về Giang Nam đi.” Ta nói, “Ở thâm cung này nàng không ngây ngô nhưng trẫm sợ nàng không phòng bị được.”

Những lời này vừa nói ra, lòng của ta lập tức trở nên trống trải.

Ta muốn cho A Nam rất nhiều thứ, mà ta rất sợ cuối cùng ta không cho nàng được thứ gì.

A Nam lại chăm chú nhìn ta trong chốc lát, lúc này mới rũ mí mắt xuống, từ trong nồi nhỏ trên bếp lò lấy đồ ra.

”Cháo là tuyết đường phèn,“ A Nam bảo Tiểu Ngân lấy bát đưa cho ta.”Chúng ta đã bỏ lỡ giờ ăn cơm, cũng không ai truyền lệnh, Hoàng thượng ăn tạm một chút đi.”

Ta nhận lấy, cháo ngọt thơm nức mũi, ta đói rồi.

Ta lại nhìn nàng một cái, không khách khí chút nào bưng bát cháo lên, vừa thổi vừa ăn như hổ đói.

A Nam yên lặng nhìn ta ăn hết một bát, thỉnh thoảng có chút ho nhẹ. Nàng thấy ta ăn xong, lại múc cho ta thêm một bát, “Hoàng thượng ăn từ từ thôi, cẩn thận nóng.”

Nói là cháo ngọt, thật ra thì cũng không ngọt lắm, chỉ hơi thơm vị ngọt mà thôi, ta ăn liên tiếp mấy chén, mới thỏa mãn bỏ bát xuống.

A Nam lại thờ dài một cái, lúc này mới múc thêm một bát nữa cho nàng, từ từ uống.”Hoàng thượng không nghi ngờ trong cháo có hạ độc sao?” Đột nhiên A Nam hỏi ta. Đọc từ mép bát nàng nhìn ta, trong ánh mắt có chút ý tứ tìm tòi nghiên cứu.

Ta nhấp miệng, không trả lời nàng.

A Nam tiếp tục vùi đầu húp cháo, một ít nước trên chóp mũi, rất nhanh kết thành mồ hôi.

”A Nam, về sau ta sẽ hạn chế tức giận.” Ta nói, “Ta sẽ không bao giờ xúc động nữa. Vừa rồi ta cũng không làm gì Lý Uyển Ninh.” Suy nghĩ một chút, ta chuyển qua ngồi cạnh A Nam.

A Nam chuyên tâm húp cháo, không để ý tới ta.

Ta nắm hông của nàng, để mặt nàng trong áo lông, “Sao ở trong phòng A Nam còn mặc nhiều như vậy? Sợ lạnh sao?” Ta nhắm mắt lại, ngửi mùi thơm dễ chịu trên người A Nam, nhắm mắt lại. Lặng lặng đợi nàng ăn xong.

A Nam thông thả ụng dung uống xong một bát cháo, bỏ bát xuống, nàng không ăn thêm, bảo A Qua dọn dẹp. Chờ A Qua mang nôi chén đi ra ngoài, A Nam lại nhìn Như Ý. Như Ý thông minh, lập tức đi theo A Qua lui ra ngoài.

Đợi đến trong phòng chỉ còn hai người chúng ta, A Nam lúc này mới nói, “Hoàng thượng không cảm thấy hôm nay chuyện này kỳ quái sao? Lâm mỹ nhân thiếu chút nữa xảy thai, mà thiếp, Tiễn Chiêu Nghi, hơn nữa Lý Tu nghi, tất cả đều có hiếm nghi. Ngày hôm qua thiếp mới vừa đi qua Từ Lưu cung, lại có yêu quái. Mỗi ngày Tiễn Chiêu Nghi đều ra vào Từ Lưu cung, chuyện xảy ra đúng lúc không có ở đây. Đột nhiên lại xuất hiện một cung nữ quét sân gì đó đi vào, mục tiêu nhắm thẳng vào Lý Tu nghi. Chuyện như vậy, một tên trướng vải con điều. Thật là Thân Xạ Thủ tốt!” A Nam giễu cợt.

Trong lòng ta căng thẳng, như bị A Nam nói đúng chỗ đau. A Nam nói có lý, chuyện hôm nay, người ra tay thật cao minh, nếu không có người để ý, Lâm mỹ nhân sẽ giống như đời trước, một thi hai mệnh. Nếu có người để ý, sẽ dẫn đến nghi ngờ rất nhiều người trong hậu cung. Tất nhiên là trong cung sẽ có một cuộc đại sóng gió. Thủ đoạn thật độc ác!

Ta cũng bắt đầu ra mồ hôi.

”Hoàng thượng hỏi thiếp tại sao hôm nay mặc nhiều, là bởi vì thiếp thấy tình hình hôm nay trong cung, cảm thấy không rét mà run.” A Nam lẳng lặng tựa vào lòng ta, ta cúi đầu nhìn nàng, nhìn hàng lông mày và lông mi xinh đẹp của nàng phản xạ ánh sáng ngoài cửa sổ.. Nhưng khi nàng nói những lời này, âm sắc lại chán nản, mang theo chút buồn bã.

Ta thấy A Nam vẫn chưa chuẩn bị xong. Mà ta cũng vậy.

Mẫu hậu nói rất đúng, chuyện con nói dối, cũng là số mệnh, không thể cưỡng cầu.

”Đến cuối năm, trăm sẽ giải tán hậu cung, tính toán lần này thả 3000 người đi. Về sau trăm muốn thả từng người một ra, hậu cung sẽ không thêm người mới.” Ta nói ra quyết tâm của ta với A Nam, “Trăm sớm cảm thấy chuyện này bắt buộc phải làm, không muốn hại người hại mình nữa. Trăm nhớ phụ hoàng Sở Liệt đề của nàng chỉ chuyên sủng một mình mẫu hậu nàng, cũng tạo ra một đời minh quân?”

A Nam nhắc nhở, ta sẽ để xuống chuyện này, trong cung sẽ có người không vui mừng. Nhưng ta không hề để ý tới họ nữa. Mặt khác, ta âm thầm điều tra, rốt cuộc ngày đó ai quét dọn trong Từ Lưu cung. Quả nhiên không thu hoạch được gì. Ta âm thầm kêu may mắn ngày ấy trời lạnh từ sáng.

Hạn chế tức giận. Hạn chế tức giận.

Ta hạ quyết tâm, hạ chỉ nói rõ trong cung. Trong cung, Tần phi không con, nếu muốn rời cung, lúc này nên suy nghĩ kỹ càng, đợi đến năm sau, ta sẽ để bọn họ báo danh, sau đó trả về toàn bộ. Thánh chỉ vừa hạ, trong cung vui hẳn lên, có rất nhiều người đã sớm báo danh. Có lẽ bởi vì cảm thấy đây là năm cuối cùng bọn họ ở trong cung, cho nên ngày mồng tám tháng chạp, trong cung có người bắt đầu giăng đèn kết hoa, một mảnh vui sướng.

Phong tục ngày mồng tám tháng chạp, sáng sớm hôm nay trong cung phân cháo. Theo thường lệ ta đưa một ít phần đến chỗ Mẫu hậu. Ngày này không cần lên triều, ta ngủ thẳng giấc. Lúc này mới từ từ đứng dậy đi đến chỗ của Mẫu hậu.

Bởi vì hôm đó trời tuyết lớn, A Nam đứng trong tuyết đã lâu, mấy ngày nay vẫn ho khan, không tới chào hỏi mẫu hậu. Lúc này ta cũng mới biết A Nam là phổi khí chưa đủ, mùa đông phương bắc lạnh và khô ráo, A Nam chưa thích ứng được. Cũng may hiện tại ta có điều kiện điều chăm sóc cho nàng, để

cho nàng an tâm ở Trường Tín cung, không cần ra ngoài quản sự.

Cho nên một ngày này, ở cung của mẫu hậu chờ ta chỉ có mấy người Phùng Yên Nhi, Tiền Bảo Bảo.

Tình hình như vậy, ta không có lời nào để nói. Nói mấy điều thú vị bên ngoài cho mẫu hậu, ta lại có chút ngồi không yên.

Lúc này Như Ý vội vã đi vào, cũng không nhìn sắc mặt người khác, trực tiếp đưa một phần mật báo tới trên tay của ta.

Ta chỉ thoáng nhìn, trong lòng kinh hoàng không thôi. Ta cuống quýt mở ra xem, bất giác cảm thấy vui mừng.

“Có chuyện gì tốt à?” Mẫu hậu dùng khoe mắt liếc ta một cái, “Sao Hoàng thượng lại hớn hờ ra mặt như vậy? Biên quan đã lâu không có đại sự, hoàng thượng vui mừng như vậy, không phải là gia sự chứ?”

“Không có gì, “ta quán mật báo cất vào trong ngực, “Chuyện này có cả công và tư.” Trong lòng ta có chuyện, vội vàng uống cạn một bát cháo trái cây ngọt, bắt đầu nhìn chung quanh.

Mẫu hậu nhìn ta, “Nhìn đáng vẻ hoàng thượng, cháo này ăn không ngon sao? Chỉ sợ kém cháo tuyết lê đường phèn, hương vị ngọt ngào.”

“Mẫu hậu!” Ta kêu một tiếng! Trong nội tâm hiểu rõ ràng, mẫu hậu đang chỉ điểm ta, chuyện ta đánh thái giám còn không được yên mấy ngày.

“Thôi!” Mẫu hậu cười khan một tiếng, “Hoàng thượng phải đi thi đi đi, ta cùng với Thục phi có chuyện riêng muốn nói. Tiền Chiêu Nghi cũng cùng đi với hoàng thượng đi, người cũng là người bạn rạn, ta thấy người cũng dịch chuyển chỗ ngồi mấy lần rồi. Người còn phải đi nhìn chăm chăm cái bụng kia đúng không?”

Tiền Bảo Bảo lập tức lúng túng đứng ở đó.

Mẫu hậu vòng vo nói với Phùng Yên Nhi, “Thân thể như vậy, vừa gặp phải chút chuyện liền sinh bệnh, nhìn cũng không phải là sức khoẻ dồi dào có thể sinh con, nhưng không ngờ hết lần này tới lần khác lại có phúc.”

Trong lời nói tiện thể nhấn lời, ta không biết mẫu hậu đang nói Lâm mỹ nhân hay nói A Nam.

Mà ta kiên quyết đứng lên, hướng Mẫu hậu cáo lui. “Nhìn thời tiết này chắc là sắp có tuyết rơi,“ ta nói, “Mẫu hậu cũng không cần ra ngoài, có chuyện gì bảo Thục phi làm là được.” Ta thấy Tiền Bảo Bảo vẫn còn do dự, không gọi nàng nữa, “Con có chuyện phải làm, không thể ngồi lâu. Con cáo lui trước.”

Ta một đường chạy như điên, cơ hồ là nhảy vào Trường Tín cung. Trên đường chạy như bay này, chỉ có mấy con hạc trắng đang ngủ nướng ở trên bờ ruộng trồng thuốc tại Trần Nam là bị kinh sợ mà thôi.

“A Nam! A Nam!” Vốn vội tới lò sưởi ngồi trước mặt A Nam.

A Nam ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ta.

“Đệ đệ nàng đã rời khỏi U châu, sẽ lập tức vào kinh!” Ta lấy tờ giấy trong ngực ra, hưng phấn vỗ vào đầu gối A Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 65: Chương 60

Editor: Nguyễn2

A Nam ngồi vững vàng, đánh mắt nhìn ta. Đột nhiên nàng mím môi một cái, nụ cười hiện ra, nàng nhìn thẳng trang giấy trên tay, đưa cho ta.

“Vân ca mới vừa tiến đến đây.” Nàng nói. Tin tức của nàng đều nhanh nhạy như trước.

Ta còn chưa kịp xem nàng lấy được tin tức gì. A Nam rút cuộc không kềm chế được, lập tức vứt hết dè dặt lúc trước, vui vẻ toét miệng, nhảy dựng lên, nhào tới người ta, ôm lấy cổ của ta.

Ta hốt hoảng ôm lấy nàng, có chút đứng không vững.

“A, A Nam A Nam” Tay chân ta rối loạn một lúc mới giữ vững được thân thể hai người. Trong chớp nhoáng này, trong lòng của ta kinh hi, vui sướng không nói lên lời. Ở chung với A Nam đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy nàng vui vẻ như thế.

“Hoàng thượng, thiếp sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp người.” Trong ngực ta, A Nam ngẩng mặt lên. Bởi vì vui vẻ mà mặt của nàng đặc biệt sáng rực.

Ta cười khỏ, suy nghĩ một chút, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn môi nàng,

”A Nam vui mừng là tốt rồi, về phần báo đáp.....

Nàng đã sớm báo đáp trăm. Nhưng bây giờ nhìn nàng vui mừng, ta không khỏi suy nghĩ muốn được nhiều hơn một chút.....

“A Nam tính lấy gì báo đáp trăm?”

A Nam quần bách, lông mi dày nhắm lại, sau đó mặt liền đỏ, “Hoàng thượng muốn gì?”

Ta ranh mãnh nhìn nàng, “A Nam sinh con cho ta đi.”

Vật nhỏ thật nhanh vui mặt trong lòng ta, ở trong ngực của ta ho khan hai tiếng.

”Nàng có uống thuốc Hoa thái y kê không?” Ta vỗ lưng của nàng, thân thể A Nam quá mỏng manh, hai năm qua mất đi quá nhiều, đều tại ta không tốt.”Nếu nàng như vậy mà gặp đệ đệ, khụ, hẳn nhất định sẽ oán trách ta không chăm sóc tốt cho nàng.”

A Nam buồn bực ở trong lòng ta, nhẹ nhàng nói, “Đệ đệ trở lại, thiếp rất nhanh sẽ khỏe lại. Trước kia, thiếp nghĩ, thiếp chỉ có một người thân này, nếu mất đi, sẽ không có mặt mũi nào xuống suối vàng gặp cha mẹ. Cho nên mỗi ngày lo lo lắng lắng, thân thể yếu đi, hôm nay tốt lắm.....”

Tốt rồi, nếu như A Nam có thể sinh con cho ta thì tốt rồi. Có đứa thứ nhất, sẽ có đứa thứ hai, thứ ba..... Nàng sẽ có rất nhiều người thân. Ta cũng vậy! Ta tựa cằm vào đỉnh đầu của nàng. Trong lòng bắt đầu tính toán.

A Nam đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn một chút cảm thấy chưa đủ cao, lại đứng trên chân của ta, “Hoàng thượng, đệ đệ thiếp dẫn theo một ít tùy tùng đến đây, thiếp có thể an bài bọn họ ở phủ công chúa lúc đầu của thiếp không?” Nàng nhìn sắc mặt ta, lại cẩn thận mà nói, “Nếu không, để bọn họ ở nơi của Đặng Văn cũng được!”

”Không được!” Ta sờ đầu A Nam, “Trong bọn họ biết đâu cũng có nhân tài, ta phải nhìn qua đã. Ta nghe nói bọn họ ở U châu cũng gặp một ít phiền toái, bên cạnh đệ đệ nàng có một người, giỏi vô cùng.”

Lập tức A Nam đổi sắc mặt, hốt hoảng cúi đầu.

A Nam thật sự luôn bình tĩnh ôn hòa hơn so với ta, rất hiếm khi thấy nàng hoảng loạn. Trong lòng ta có chút dao động, nhớ tới lần “cùng hát cùng nhảy” lần trước, cùng Sở Huyền và tất cả mọi người, giống nhau không biệt chủ tớ. Đối với người này, nhìn gần thêm vài cái, cũng đã khiến ta rất mong chờ rồi.

Ta ôm chặt A Nam vào lòng, những thứ nàng dành cho ta, chắc chắn còn nhiều hơn nàng nghĩ.

Ta vốn không thích tuyết rơi. Hơn nữa trong dạng thời tiết này lại phải để ý đến sắc mặt người Phùng gia, ta lại càng không thích. Ta không muốn nhớ lại việc ta đã từng trải qua trong trận phong tuyết kia, vốn định sau ngày mùng tám tháng chạp, tất cả mọi người chuẩn bị không khí ăn tết, ta ở nơi này của A Nam làm tổ hai ngày. Cái bóng lưng gầy teo, thật vất vả mới bằng lòng ở bên ta, ta muốn bắt lấy cơ hội này.

Nhưng cố tình vào lúc này, hai muội muội của Phùng Yên Nhi đột nhiên vào cung. Giống như muốn làm ta lo thêm. Dĩ nhiên chuyện này nói mấy ngày, Mẫu hậu lại đứng. Ta cũng không tiện ngăn cản.

Các nàng vừa vào cung, trước hết hân hoan đến chỗ Mẫu hậu. Ở đó khuấy động hai ngày, cũng không gặp Hoàng Đế ta đây, sau đó, lại bắt đầu mở tiệc trong Trích Tinh Các. Nghe nói hai người họ cùng Phùng Yên Nhi thôi kéo đàn hát, biểu hiện tài nghệ vô cùng giỏi. Hơn nữa một người trong đó không những biết hát phần lời thoại trong các vở kịch, còn xuất khẩu thành thơ, nên bỗng chốc được lan truyền trong hậu cung. Ngay đến Liễu Tu Ái vốn biết hát cũng dẫn theo nữ nhi đến nghe thử, trở về liền nói với mẫu hậu.

Nhưng Mẫu hậu không nghe. Lão nhân gia chỉ nói: “Ta đã lớn tuổi, không chịu được nơi náo nhiệt đó.” Mẫu hậu luôn thấy hậu cung như chiến trường, nàng biết rõ lợi hại trong đó. Nàng cũng không đề cử bọn họ với ta.

Thật ra thì, bầu trời tuyết bay, trên đất vừa trơn, lòng ta đã sớm lạnh, họ cần gì phải làm vậy.

Một ngày này, ta đang thương lượng với A Nam ở phòng đánh đàn của nàng, an bài đệ đệ của nàng ở trong cung như thế nào. Ta không có con trai, trong lòng có chút lòng riêng, nghe nói bên cạnh nuôi một đứa bé sẽ đưa tới một đứa bé khác.

Đúng vào lúc này, Trích Tinh Các gửi một tấm thiệp tới đây. A Nam đưa thiệp cột cho ta, “Hoàng thượng có muốn tránh một chút không?” Nàng cười, cười nhạo bộ dạng của ta.

Thì ra là Phùng Yên Nhi dẫn theo muội muội đến thăm Hiền phi.

”Vi sao Trẫm phải tránh?” Ta không phục, “Nơi này là địa bàn của trẫm.”

”Hoàng thượng không tránh thì lại được một phen tiêu tiền. Chưa qua một giây đã có thể thấy trong cung lại xuất hiện cái gì Trích Nguyệt các, Hải Vân các. Ba các đứng vững, rất khó thể.” A Nam khúc khích cười nhạo ta. Bây giờ nàng bại lộ bản tính, thường xuyên trêu ghẹo ta.

Mấy ngày nay ta đang muốn xoá bỏ hậu cung, trên triều đình không phải là không có người ngăn cản. Ta đã cam kết, về sau trong cung một năm chỉ tiêu chỉ trong khoảng 30 vạn lượng. Xây thêm lầu các gì chứ, căn bản là không thể. A Nam đang nói kích ta.

Ta thật kéo vai A Nam, “Nghe nàng nói như vậy, ta mạn phép muốn trông thấy mỹ nữ Phùng gia, xem một chút xem sao A Nam lại ăn dấm của mỹ nữ đó.”

“Người nào ghen thế!” A Nam giận ta.

Ta mặc kệ, cười nhìn A Nam, bỏ nhào lật nàng ở trên nhưng thăm, để nàng liều mạng xin tha.

“Hoàng, hoàng thượng!” Lúc Phùng Yên Nhi đi vào, thấy cảnh tượng ta và A Nam cười huyền ảo. Ta ngẩng đầu liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, vừa vận xướng với mấy sợi tuyết dính trên tóc nàng. Ta nở nụ cười, “Thực phi tới rồi.”

A Nam vội tránh xa ta, đứng dậy làm lễ với Phùng Yên Nhi, nhường chỗ ngồi, lại vội vàng sai người dâng trà, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, cực kỳ khách khí.

“Hôm nay thật tốt,” Phùng Yên Nhi nói, trên mặt đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, “Không ngờ thiếp có thể gặp Hoàng thượng ở nơi này.” Trên đầu nàng, tuyết nhanh chóng tan ra, dính vào tóc. Nàng lay ta một cái, rồi dịch người, để cho hai nữ tử sau lưng nàng tiến lên, “Hai vị muội muội mau tới gặp qua Hoàng thượng.”

Ta ngồi ở thăm nhưng không động đậy, cười nhìn hai cô gái. Ta nhìn rất cẩn thận.

Hai nữ tử này, quả nhiên cũng thủy mị, cũng ngang với Phùng Yên Nhi. Có một người mặc quần áo màu xanh lá, lông mày sắc, nhìn có chút quen mặt.

Có lẽ biết ta đang nhìn nàng, người mặc xanh lập tức hết sức hoạt bát, “Thiếp mới vừa ở cửa của Hiền phi tỷ tỷ thấy một người tuyết thật lớn, Hiền phi tỷ tỷ thật biết chơi đùa. Muội muội cũng muốn một người như thế.”

Ta đã biết nàng giống ai rồi.

“A Nam, nàng xem muội muội mặc áo xanh này, có giống nàng không?” Ta cười ha hả hỏi A Nam. Cô gái này cũng mắt to, lông mi dày. Mặt mày có mấy phần tương tự A Nam.

A Nam còn chưa kịp mở miệng, nàng kia nhanh miệng, “Hoàng thượng cảm thấy thiếp giống như Hiền phi tỷ tỷ sao? Vậy thì thiếp rất may mắn rồi!” Lại qua đầu về phía A Nam, “Hiền phi tỷ tỷ, từ lâu đã nghe nói tỷ tỷ đánh đàn rất hay, muội muội cũng yêu đàn từ lâu, nhưng tài nghệ không bằng tỷ, có chút xấu hổ. Chẳng qua muội biết hát khúc, tỷ tỷ đánh đàn thì muội muội có thể phụ họa cho tỷ tỷ.” Nàng tươi cười, rất biết biểu diễn mặt tốt đẹp của nàng.

A Nam cười nhìn nàng, cuối cùng chỉ nói, “Muội muội đừng đứng đây nữa, cái ghế này của ta cũng không cần muội. Muội đứng như vậy, làm muội từ áo trắng kia cũng không thờ nổi rồi.”

Ta đây mới chú ý tới, một cô gái áo trắng khác, lúc này mềm mại cúi thấp đầu, cũng chỉ là đứng một chỗ, bộ dáng giống như sắp ngã, mảnh mai như vậy, ta thật chưa từng thấy qua.

Lúc này Phùng Yên Nhi mới giới thiệu hai người muội muội, “Người áo xanh này là Ngũ muội của thiếp, tên là Băng nhi, cũng đã 16 rồi, áo trắng là Lục muội, là Tuyết Nhi, nhỏ hơn Băng nhi một tuổi.” Nàng rất nhiệt tình bắt lấy cánh tay của A Nam, “Họ nghe nói Hiền phi có tài, lại nghe nói thân thể Hiền phi không tốt. Nên mặt dày muốn tới thăm Hiền phi một lần, ta cũng không ngăn cản được.”

“Nào có, hai vị muội muội đều là mỹ nhân hiếm thấy, có thể tới chỗ này là về vang cho kẻ hèn này rồi.” A Nam giả vờ khách sáo một câu.

“Tỷ tỷ, người tuyết ở cửa kia thật đáng yêu, muội cũng muốn làm, tỷ tỷ dạy ta, làm thế nào để đắp đi?” Băng nhi lập tức nắm lấy cánh tay A Nam

“Đó là người tuyết, nếu muốn cũng là Tuyết Nhi muội muội nói muốn, muội muốn cái gì?” Phùng Yên Nhi thân mật cốc đầu Băng nhi, vừa quay đầu cười với ta, “Hoàng thượng, Băng nhi bị chiều hư rồi, có chút tùy hứng.”

Ta phải thừa nhận, Phùng gia thật đúng là giỏi nuôi con gái. Phùng Yên Nhi đã là một thượng phẩm, lúc này hai người này lại mỗi người một vẻ. Áo xanh không cần phải nói, giống như A Nam, so với A Nam còn hoạt bát hơn chút; một người khác, giống như gió thổi đã ngã, Trời bắt đầu nóng lên, nên dường như người tuyết cũng dần tan ra, thật sự rất hiếm thấy.

“Thực phi, trước kia trẫm chưa từng nghe nàng nhắc qua nàng có hai muội muội đây.” Ta nói, “Không nghĩ tới hôm nay lập tức nhìn thấy cả hai, hơn nữa cả hai còn đều là tuyết sắc, Thực phi cũng không bằng.”

Phùng Yên Nhi che miệng cười, “Chính vì hạ thấp thiếp xuống, cho nên thiếp vẫn không dám đề cho Hoàng thượng biết!”

“Hiện tại Hoàng thượng biết rồi, “Băng nhi có vẻ rất quen thuộc, “Nếu hoàng thượng nói Băng nhi đáng yêu, hoàng thượng cũng cho Băng nhi đắp người tuyết đi, không, cho Băng nhi nặn người băng được không?” Nàng nói xong, nhào tới bên cạnh ta, tới kéo cánh tay của ta. Hiển nhiên nàng biết người tuyết kia là ta đắp, trước mặt ngượng ngùng hơn.

Ta nhất thời rất quần bách. Nhưng A Nam không tới cứu ta, nàng chỉ đứng ở một bên cười nhìn ta.



”Băng nhi!” Ngược lại, Phùng Yên Nhi quát một tiếng, “Ồ đâu ra người băng! Muội đừng không có quy củ ở trước mặt Hoàng thượng. Muội xem Tuyết Nhi nhẹ nhàng ít nói kia.” Nói xong cũng lôi kéo muội muội của nàng đi lên.

Băng nhi lập tức tức giận, “Hoàng thượng cũng không nói gì, muốn tỷ tỷ để ý tới! Tỷ tỷ thiên vị Tuyết Nhi. Muội sai người đến đục băng trong mương, càng muốn làm người băng cho tỷ xem.” Nói xong giận dữ, xông ra ngoài.

”Nha đầu chết tiệt! Thật sự bị chiều hư rồi!” Phùng Yên Nhi giẫm chân mắng nàng.

Tính khí Băng nhi này thật mạnh mẽ, nhưng làm cho ta không hiểu, tính khí nàng còn lớn hơn A Nam!

Tuyết Nhi bức rức khề cúi đầu, mặt lại đỏ.

Phùng Yên Nhi lúng túng nhìn ta, “Hai muội muội của thiếp khiến Hoàng thượng chê cười rồi.”

Ta cũng cười, “Không có gì, cũng thật có ý tứ.” Ta cố ý dừng lại, liếc mắt nhìn Phùng Yên Nhi, thấy trong đôi mắt nàng tràn đầy mà chờ mong, “Ta đang suy nghĩ làm mai mối cho bọn họ, “ta ranh mãnh nói, “Lý tể lão nhân quan tâm quan đã lâu, hẳn cùng với phụ thân nàng ở trên triều đình lại có lúc đục.....”

”Hoàng thượng!” Phùng Yên Nhi kinh hãi.

Ta đột nhiên cảm thấy thú vị, “Đúng rồi, còn có Đặng Vân. A Nam, hôn sự của Đặng Vân có thể tự định ra? Thật ra thì hẳn cũng là người tốt, chỉ tiếc trầm nghe nói hẳn mới tới hai ngày, liền chơi thân với đám quần áo lụa là trong kinh thành. Nhìn không chừng chặc.” Từ lúc bắt đầu, thái độ A Nam rõ ràng là xem trò vui, ta mạn phép không để cho nàng như ý.

”Sợ là Hoàng thượng nghĩ sai rồi, “A Nam cũng học Phùng Yên Nhi, che miệng cười, nàng học rất chuyên tâm, điệu bộ của Phùng Yên Nhi liền bị nàng phóng đại lên vô cùng, “Thiếp nghe nói, Vân ca chơi thân nhất với hai vị huynh đệ của Thục phi.” Nàng vạch trần lời của ta. Vật nhỏ này cũng không phải là người hiền lành gì a!

Gần đây Đặng Vân cố ý kết giao với Phùng gia, ta biết tâm cơ tiểu tử này khá sâu, cho nên mừng rỡ nhìn hẳn rung chuyển Lạc Kinh như thế nào. Giống như Phùng gia cùng Đặng Vân lui tới là có mưu đồ khác.

Mà ta đùa giỡn thì phải diễn thôi, “Có thật không?” ta làm bộ mới biết, “Trong nhà Thục phi thấy Vân ca như thế nào? Có đề cập chuyện này với hẳn chưa?” Ta hỏi Phùng Yên Nhi, “Trong kinh thành, có thể xứng với người của Phùng gia cũng không nhiều.” Ta nhắc nhở nàng.

Coi như Đặng Vân xui xẻo, không biết nếu thật sự gã người áo xanh cho hẳn, không biết hẳn có chịu nổi không.

”Nhà thiếp vẫn chưa suy tính hôn sự của hai muội muội.....” Trong phòng chắc là nóng, Phùng Yên Nhi bắt đầu toát mồ hôi. Phùng gia có nữ nhi, chưa bao giờ suy tính trong thành Lạc Kinh nhiều thiếu niên anh tuấn như vậy, giống như chỉ vì Nguyên Quân Diệu ta mà đến. Hôm nay ta biểu lộ một người ta cũng không muốn, đại khái đến lượt nàng nóng nảy đi.

”Mau gả đi, cũng không còn nhỏ nữa.” Ta nói. Lười biếng đứng lên, từ từ bước đi thông thả đến bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ hay tuyết đang rơi, giống như lúc đầu ta bị treo trên tường thành. Ta xoa bóp ngực, nơi đó đau đớn bởi vì A Nam mà bình phục, cảnh tuyết ở trong mắt ta, chỉ khi có A Nam mới đẹp.

Lúc ta đang nghĩ, Băng nhi một thân xanh lá vội vã chạy trở về, nàng chạy trốn bước chân tán loạn, hình như là ngày muốn đập một loại, “Không xong không xong!” Nàng kêu to, “Hoàng thượng, mới vừa rồi thiếp cho người ở ngự cung đục băng, một cuộc vừa đào xuống, lại phát hiện ra một cái bí mật lớn động trời. Hoàng thượng, trong cung có người tự tử ra bên ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 66: Chương 61

Editor: Nguyễn2

Ta cảm thấy Phùng Yên Nhi có chút tài cán, trong những nữ nhân ta gặp, nàng ta coi như cũng ổn. Thật ra khi từ Giang Nam trở lại, ta cố ý không quan tâm đến nàng ta, mà nàng ta vẫn không để lộ sơ hở gì.

Chuyện Lâm mỹ nhân suất xảy thai, sau khi nghe A Nam phân tích, ta nghi ngờ nàng ta giờ trò quỷ, nhưng tra tới tra lui, chuyện xảy ra lúc ấy, mọi người trong Trích Tinh Các đang xem Phùng Yên Nhi luyện múa, có giáo phường(cơ quan quản lý âm nhạc thời xưa) và các nhạc sĩ ngồi đó làm chứng, cửa cung đóng kín, căn bản không hề mở ra.

Mà Lý Tu nghi, nghe nói gần đây không nói một lời, chỉ ngồi yên trong cung, ta phái mấy cô có kinh nghiệm trong cung đến hỏi chuyện, đã dùng hết biện pháp, hoàn toàn không thể hỏi ra một chữ. Nữ nhân này, dùng trăm m책 để đối kháng ta.

Mẫu hậu nói, chuyện nhỏ như vậy cũng tra không ra, trước tiên đánh nàng ta mấy hèo rồi nói sau.

Ta cũng đang có ý đó.

Nhưng sóng trước chưa lắng, sóng sau lại tới. Hôm nay lại xảy ra chuyện. Mà hôm nay chuyện này, xác thực là do Phùng Yên Nhi thiết kế.

Lúc Phùng Yên Nhi gọi muội muội Băng nhi hùng hùng hổ hổ trở lại, trong lòng ta đã hiểu, ta đã xem thường Phùng Yên Nhi rồi.

Lúc trước tay ta để phía dưới, giờ chống lên khung cửa sổ, đóng cửa sổ, cửa sổ chấn động mạnh. Ta để tất cả bông tuyết ở ngoài cửa sổ, không có A Nam, quả nhiên cảnh tuyết cũng không thể nhìn nổi.

Ta qua đầu lại đối diện với nữ nhân âm tình bất định, làm như thuận miệng nói: “Băng nhi thật giỏi, mới đi ra ngoài một lúc đã có phát hiện lớn!”

Trên mặt Phùng Yên Nhi cứng lại.

Mà ở một bên, A Nam đặc biệt liếc ta một cái, lại thật nhanh quay đầu đi.

”Hoàng thượng! Tỷ tỷ! Nhanh đi nhìn đi! Thiếp từ trong mương phát hiện ra cái gì đó.”

Băng nhi nhảy vào phòng, nàng hưng phấn kêu la, căn bản cũng không cần người khác hỏi thăm, “Bọn thiếp đào được một sợi dây thừng rất dài ở dưới lớp băng, nó theo nước chảy ra bên ngoài cung, mà một đầu, lại lặng lẽ bước vào một cái đình dưới thượng nguồn. Hoàng thượng, ngài nói xem, có phải thiếp đã phát hiện ra một bí mật lớn trong cung? Hoàng thượng phải thưởng cho thiếp nhé.”

Cô gái này vừa xoa xoa tay vừa đưa tay đến khoe miệng hà hơi, hình như bên ngoài vô cùng lạnh. Trong lúc nói, ánh mắt linh động, từ khe hở len lén nhìn sắc mặt của ta.

Trên mặt ta thần thờ không lộ vẻ gì, ngồi trên chủ tọa, làm bộ như không có chú ý nàng ta đang nói gì. Nhưng trên thực tế ta lúc này cái gì cũng biết.

Trời lạnh tuyết rơi, trên mặt nước đã sớm kết thành một tầng băng. Lúc này đã vào tháng chạp, băng hẳn là rất dày. Cái Băng nhi gọi là đục băng là ở nơi nào.

Kênh kia hợp với toàn bộ nước trong cung, trong cung hồ nhỏ ao nhỏ, dòng suối nhỏ, tất cả đều hội tụ ở trước hẻm kia, thành kênh rạch bên ngoài thành cung. Trường Tín cung cũng ở bên trong, mỗi ngày A Nam ra vào cũng sẽ đi qua chỗ kênh kia. Ta còn nhớ sau khi sống lại, ta tỉnh lại, ở dưới ánh mặt trời chói chang, thấy đáng vẻ A Nam gầy teo đứng ở cạnh kênh. Cảnh tượng đó, đến bây giờ vẫn rõ mồn một trước mắt ta. A Nam giải thích nói, nàng mang nước tưới hoa cỏ của nàng.

Ta chưa từng hoài nghi.

”Hoàng thượng, ngài đi xem một chút đi.”

Băng nhi đi lên làm nũng nói, cô gái nhỏ, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Mà ta, lại chú ý tới ánh mắt của nàng, trong ánh mắt của nàng, nụ cười chỉ có một tầng mỏng manh, giống như tùy lúc có thể mất đi. Lúc Phùng Yên Nhi đưa ta ly rượu độc kia, cũng cười như vậy.

Băng nhi Tuyết Nhi gì chứ, căn bản là một cái bẫy.

Ánh mắt Phùng Yên Nhi nhìn chòng chọc A Nam, không chuyển động một chút nào.

Không biết sao Phùng Yên Nhi lại biết phương pháp A Nam liên lạc với người bên ngoài. Tóm lại nàng ta đã phát hiện, hai muội muội nàng ta vào cung không chỉ có mỹ nhân kế, còn có liên hoàn kế. Vừa đưa mỹ nhân, vừa diệt trừ A Nam.

Ta để A Nam lên làm Hiền phi lâu như thế, tại sao Phùng Yên Nhi không có động tĩnh gì! Thì ra nàng muốn một kích đắc thủ.

Mà A Nam giống như hoàn toàn không chú ý Băng nhi nói gì, càng không ý thức được Phùng Yên Nhi đang nhìn nàng chăm chăm. Ngay khi ta vừa ngồi xuống, nàng cũng vội vàng đi tới, trên cái bàn cạnh chân ta, lấy ra một ống trúc lớn, bỏ gạo rang và hạt đậu khấu vào, rồi rót nước nóng từ bình sứ vào bên trong. Sao đó đẩy nắp ống trúc lại, lấy tay giữ một lúc lâu, lúc này mới đưa tách trà đến cho ta.

Kể từ khi A Nam biết ta trúng độc câu hôn, thường làm cho ta những thứ trà thuốc kỳ kỳ quái quái, hơn nữa trong lúc tâm tình ta không tốt. Thú vị là: mỗi lần uống xong, cả người ta nhẹ nhõm, khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Hôm nay A Nam đưa trà cho ta thì có chút áy náy liếc ta một cái. Sau đó nàng lại giả bộ bình thân ung dung nhìn đông nhìn tây. Nhất định A Nam biết hiện tại trong lòng ta rất tức giận, nhưng nàng vẫn bảo trì bình thân.

Trong lòng A Nam nhất định biết rõ, thông qua phương thức liên lạc với bên ngoài như thế, so với việc Lý Uyển Ninh mua đồ cấm, lỗi càng lớn hơn.

Ta nên sớm nghĩ tới.

Ta uống một hớp trà A Nam pha cho ta, “Mở đầu, sợi dây gì thế?” Ta giọng nói tận lực hòa ái hỏi Băng nhi, bây giờ ta hoài nghi, tên của nàng cũng là

già. Nếu không sao lại trùng hợp như thế, nàng cố tình muốn đi đục băng!

”Là được…….”

Ta biết rõ nàng ta đang nhìn Phùng Yên Nhi. Ta còn chú ý tới Phùng Yên Nhi đưa một ánh mắt hết sức nghiêm nghị cho nàng ta.

A Nam pha trà thật là thơm!

”Là ở dưới nước có một sợi dây, theo thủy thế thông qua ngự cổng tại dưới cung tường lỗ thùng chảy ra bên ngoài cung, nếu như ở nơi này đầu dây buộc ống trúc, trong cung giả bộ là cơ quan, có thể dựa vào sợi dây liên lạc tin tức với bên ngoài cung.” Bång nhi nói xong, thấy vẻ mặt ta ôn hòa, “Hoàng thượng thiếp lập công lớn đúng không? Sẽ có thưởng chứ?” Lúc này, nàng đã cơ trí phát giác thái độ của ta không được bình thường.

”Đúng, đúng là đã lập công lớn, “ta cười hai tiếng, thật sự của ta nên thưởng cho nàng ta, “Phùng Thục phi mới vừa rồi còn khách khí, nói mang hai muội muội ra ngoài mở mang hiểu biết. Trẫm thấy Bång nhi cô nương đi lại trong cung như vào chỗ không người. Trẫm cũng không biết ngự sông nơi nào có thể dẫn ra bên ngoài cung, một đoạn tường là tường rào cung thành. Muội muội của Thục phi lại rõ ràng hơn người chủ nhân này là trẫm. Quả nhiên là tỷ muội Thục phi, không hề tầm thường! Giống như đã sống trong cung lâu hơn trẫm!”

Trong nháy mắt, sắc mặt Phùng Yên Nhi thay đổi. Nàng cuống quýt xuống quít trước mặt ta, nhưng há mồm mấy lần, một chữ cũng không nói ra. Nhìn Bång nhi còn đứng ngốc ở đó, nàng ngoan độc, hung hăng nhéo một cái trên đùi Bång nhi. Một lần nữa ta thấy mặt Phùng Yên Nhi lộ ra nét mặt dữ tợn như vậy. Đây là biết chuyện không thành mà sợ hãi sao?

Bång nhi kêu đau, cũng quýt xuống.

Ta ung dung uống trà của ta, không nóng nảy.

”Muội muội thiếp bị người trong nhà chiều hư rồi.” Phùng Yên Nhi nói, ta muốn nàng không thể giải thích.”Muội muội không hiểu chuyện, thấy cái gì cũng sẽ đoán mò, lại nhanh miệng. Thiếp sẽ làm sai người mang muội ấy đi ra ngoài quán giáo.”

”Quán giáo cái gì?” Ta hỏi, “Cha nàng dạy ra một nữ nhi tốt như nàng, dĩ nhiên là rất biết quán giáo nữ nhi. Trẫm thấy nữ nhi Phùng gia đều rất tốt, chưa nói tới Bång nhi giống Sở Hiền phi, trẫm nhìn Tuyết Nhi ngồi ở đó không nói gì, phẩm cách này còn hơn Lý Tu nghi một bậc. Nữ nhi Phùng gia đặc biệt như vậy, còn phải dạy thế nào đây?”

Phùng Yên Nhi lại ra mồ hôi, trên mặt dính mồ hôi, không còn xinh đẹp nữa. Tóc trên trán của nàng thả xuống, nước chảy xuống tóc mai.

”Hoàng thượng.” Âm thanh của nàng nhu thuận như nước, “Nô tì biết sai, vốn không nên dẫn muội muội vào trong cung làm bẩn mắt của Hoàng thượng. Nô tì sẽ đề các nàng về nhà, về sau cũng không cho các nàng vào cung nữa. Nô tì nguyện một mình chịu sự trừng phạt của hoàng thượng.”

Ta gật đầu, theo giọng nói của nàng xuống phía dưới, “Tốt! Thục phi vốn đứng đầu hậu cung, bình thường đều là nàng phạt người khác. Lúc này, trẫm cũng không biết nên phạt nàng như thế nào, hay là thế này, theo cách nàng phạt người trước kia, tự phạt nàng một lần.”

Phùng Yên Nhi vô cùng run, cúi thấp đầu không trả lời. Ta nghe một tiếng lay động, theo tiếng vang nhìn, nàng ta đã bẽ gãy một đoạn móng tay.

Trước kia ta nể mặt nàng, chưa từng đánh vào thể diện của nàng.

Nhưng lúc này, A Nam vốn không nói một lời, ở cạnh chân ta lên tiếng, “tuyên gì công gì tường gì, thiếp không hiểu, nhưng nói đến phạt người, thiếp lại biết, Thục phi vừa phạt Lý Tu nghi đi Thượng thiết tư.” Lúc nói chuyện A Nam cười đến ngọt ngào.

Hai ngày nay, bởi vì biết đệ đệ sắp trở về, mỗi ngày nàng đều rất cười vui mừng. Bây giờ thì ta đã biết hóa ra vật nhỏ này cũng có lúc sôi nổi như thế.

A Nam chột dạ nhìn ta, ta biết nàng đang suy nghĩ gì. Nàng đang bỏ đá xuống giếng với Phùng Yên Nhi, nhưng lại không nắm bắt được tâm của ta. Lòng A Nam có chí hướng lớn, vốn không nguyện bị cung đình nhỏ nhỏ của ta trói buộc. Nhưng hôm nay nàng cũng biết, nàng đã bị ta buộc lại, trừ phi chết, ta sẽ không chịu buông tay.

”Chú ý tốt!” Ta vỗ đùi, “Thục phi không bằng liền tự phạt mình đi Thượng thiết tư, không cần nhiều, chỉ cần quét hai ngày thôi.”

Phùng Yên Nhi sững sờ, hai vai rung động, khóc thút thít, “Nếu như vậy thì sau này thiếp làm sao có chỗ đứng trong cung? Thiếp sai lầm rồi, thiếp biết sai rồi, cầu xin hoàng thượng đổi hình phạt khác.” Nàng quỳ gối, ôm lấy chân của ta, ngược mặt cầu khẩn ta, “Trước kia, Hoàng thượng sủng ái thiếp, nói eo thiếp mềm mại nhất, mảnh khảnh nhất, nắm vừa tay nhất. Còn nói sẽ không để cái eo nhỏ nhắn này chịu một chút mệt mỏi. Hôm nay thiếp không được sủng ái, hoàng thượng có niềm vui mới liền nhẫn tâm như vậy.”

Nàng tùy ý khóc, son phấn trên mặt trời ngổn ngang, không thể nhìn mặt nàng nữa rồi.

Nàng khóc, không những ta, ngay cả A Nam cũng kinh ngạc. Phùng Yên Nhi vốn không phải là người như thế, nàng ta chưa bao giờ chịu yếu thế.

Hôm nay, nàng ta biết ta thiên vị. Nàng ta muốn hại A Nam, lại tự hại mình, hối hận cũng không kịp.

”Trẫm cho nàng hai lựa chọn, “ta cười lạnh một tiếng, “Hoặc là nàng quét Thượng thiết tư hai ngày, hoặc là về sau Sở Hiền phi ngang hàng với nàng. Đối ngoại, nàng đứng đầu hậu cung, nhưng chuyện trong cung, không được tự ý quyết định, phải cùng Sở Hiền phi thương lượng.”

Mặt mũi hay quyền lực, nàng chỉ có thể chọn một. Chuyện này vừa đúng có thể để cho hai muội muội nàng ta truyền ra, để Phùng Ký biết. Hôm nay ta đoạt lại quyền lực, không sợ Phùng gia bọn họ nữa. Tốt nhất Lý Dật đó cũng có thể vì vậy mà xuất hiện sớm một chút, để ta xem thử bọn họ rốt cuộc có những mảnh khoe gì.

Trong phòng quả thật có chút nóng, có lẽ bởi vì ta mới vừa rồi đóng cửa sổ thông gió. Ta và A Nam không nói gì nữa. Trong phòng yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Phùng Yên Nhi đầy mồ hôi, lựa chọn chia quyền, “Về sau Yên Nhi còn phải cùng muội muội trông coi việc trong cung.” Nàng cố gắng cười với A Nam, dùng sức lau đi nước mắt trên mặt.

Nàng dập đầu một cái, bò dậy, dẫn hai muội muội rời đi. Mới tới cửa, ta liền nghe được một tiếng bạt tai vang lên.

“Tỷ đánh muội!” Bằng nhi hét lên một tiếng, sau đó thì im lặng. Họ đều đi hết.

Ta quay mặt qua, mắt lạnh nhìn A Nam.

Vật nhỏ này thở ra một hơi thật mạnh, làm bộ như không thấy ta. Chuyện thứ nhất nàng làm là nhảy dựng lên, chống tay lên khung cửa sổ hóng mát, thở mạnh mấy cái. Lúc này nàng mới nhìn ta, sau đó cũng trở nên nghiêm nghị, đứng ở nơi đó, sửa sang lại áo, tiến lên hai bước đến, quỳ xuống trước mặt của ta, “Thiếp sai lầm rồi, thiếp biết sai rồi, cầu xin hoàng thượng đừng trách phạt.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 67: Chương 62

Editor: Nguyễn2

A Nam quỳ xuống trước mặt ta, “Thiếp sai lầm rồi, thiếp biết sai rồi, cầu xin hoàng thượng đừng trách phạt.”

Đừng trách phạt! Ta nghe thấy thế thì vừa bức mình vừa buồn cười. Nàng rõ ràng đang bắt chước Phùng Yên Nhi, nhưng cố tình sửa Phùng Yên Nhi tình nguyện chịu phạt thành đừng trách phạt. Nàng cho rằng ta không hiểu sao? Cũng chỉ có tiểu yêu nữ A Nam mới dám như vậy trước mặt của ta!

Ta cúi đầu nhìn A Nam, trong đầu không biết nên xử phạt nàng như thế nào. Ta hiểu rõ, theo tính cách của A Nam, sẽ không dễ dàng nhận sai lầm, bây giờ nàng lại nhận sai lầm, bởi vì nàng biết lần này nàng không thể chối cãi. Phùng Yên Nhi không vu oan cho A Nam, sợi dây kia chính là công cụ để A Nam liên lạc với người bên ngoài. Dựa vào cách này, ở trong cung A Nam không cần ra cửa cũng biết chuyện thiên hạ. Dựa vào cách này, A Nam liên lạc các thế lực ở Nam Sở.

Đây không phải là chuyện nhỏ. Ta thiên vị vì cũng hiểu được chuyện này không thể tùy tiện.

Có lẽ thấy ta mặt lạnh ngồi yên, A Nam hiện ra một chút lo lắng. Nàng lặng lẽ nhìn lên ta một cái. “Hoàng thượng, về sau nếu có việc, thiếp sẽ đi hỏi Đặng Vân, không liên lạc với bọn họ nữa.”

Không phải nàng không hiểu chuyện này lợi hại chỗ nào mà nàng đang giả bộ hồ đồ.

Nhìn ta vẫn bất động, hàm răng nàng cắn vào môi, nghiêng đầu suy nghĩ một lần, “Vây.....” Cẩn trọng, hạ quyết tâm, “Hoàng thượng phạt thiếp đi, thiếp đi Thượng thiết tư quét sân.”

Ta nhìn ra ngoài, nàng tưởng là thật, quyết tâm chịu phạt đi Thượng thiết tư quét sân. Tiểu yêu nữ da mặt dày này, nàng không giống như Phùng Yên Nhi, quan trọng chuyện mặt mũi như vậy.

Nhưng nàng biết rất rõ, vừa rồi ta bảo vệ nàng trước mặt Phùng Yên Nhi, hiện tại có thể lấy lý do gì công khai xử phạt nàng đây? Về phần vụng trộm trừng phạt..... Hiển nhiên A Nam cũng nghĩ đến điều này, sắc mặt nàng hơi chán nản.

“Hoặc kẹp hoặc đánh, nàng chọn một đi, “ta xị mặt, “Nếu không thì nàng phải nói cho trăm, nàng liên lạc với người nào ở bên ngoài?”

Khi ta nói những lời này, trên mặt ta không cười. Ta loáng thoáng cảm thấy nguy cơ, hình như có một con rắn độc trong lòng ta đang chuyển động, người bên đầu sợi dây kia là người mà ta một mực muốn tìm. Ta có một cảm giác như đã phát hiện ra con mồi.

Trong phòng có chút nóng, đầu của ta bắt đầu quay vù vù. Hình như ta đang đến gần nơi nào đó kín đáo trong đáy lòng A Nam, ta cảm thấy được ta muốn bắt hãn, nhưng lại không có một chút vui mừng nào.

Có lẽ nhìn ra cái gì, A Nam hốt hoảng, lần này nàng không hề giả bộ mềm mại nữa, mà ngẩng đầu nhìn thẳng ta, hàm răng ngậm chặt trong môi đỏ mọng,

gân xanh hiện lên trên cái cổ tinh xảo, mặt lộ vẻ quật cường theo thói quen.

Thấy nàng như vậy, “Nàng thà bị đánh cũng không chịu nói ra sao?”

Ta hỏi nàng, trong lòng chua xót, ta phát hiện có một số việc, ta càng ngày càng quan tâm, “Những ngày gần đây trẫm có xem qua luật pháp của Nam Sở, thấy trong đó có một điều luật như thế này: công chúa mười ba tuổi mà chưa gả, hễ công chúa đề ý người nam tử nào, thì người đó phải đưa sính lễ vào hoàng cung, rồi lấy về một miếng ngọc bội đính ước, cả đời không được kết giao với nữ tử khác, chỉ có thể trung thành với một mình công chúa...”

Ta đảo mắt nhìn A Nam, muốn xem rốt cuộc trong lòng nàng đang suy nghĩ gì. Nàng thật sự cho rằng nàng có thể giữ được người nọ sao?

Ta chú ý tới trong nháy mắt A Nam buồn bã, nhưng ngay sau đó nàng nhanh chóng rũ mí mắt xuống, “A Nam không có.” Nàng nói, “Thiếp có thể bảo đảm, không có bất kỳ chuyện gì bất chính.” Âm thanh của nàng âm trầm, “Thiếp đã nói, thiếp nguyện ý dâng mình cho hoàng thượng..... Thiếp trong sạch.”

Ta gật đầu, “Trẫm biết. Chỉ là lúc diệt Nam Sở, A Nam vừa vặn mười ba tuổi. Trẫm đoán, nói không chừng có nam tử nguyện ý trung thành với công chúa, nguyện vì nghiệp lớn của công chúa mà không màng sống chết. Ta đã nghĩ qua, công chúa chỉ cần bước ra một bước, là có thể chạy song song với Nguyên Quân Diệu ta, thậm chí còn hơn một bước.” Ta cười lạnh, “Các Tần phi khác cũng không thể so sánh nổi.”

Lời vừa nói ra, giống như quăng một tảng đá lớn vào ta và A Nam. Đem phần ta và nàng vừa thiết lập hài hòa thành hai nửa.

Ta đột nhiên nghĩ, A Nam ở bên cạnh ta, dù làm hoàng hậu nhưng mà cũng chỉ là một trong những nữ nhân sau lưng Nguyên Quân Diệu ta mà thôi. Nếu đổi lại là ta, chưa chắc đã cam tâm. Vừa nghĩ như thế, ta phát hiện, những gì ta có thể cho A Nam thật sự là quá ít.

Ta trầm mặc, A Nam cũng quỳ ở đó, cúi đầu không nói một lời, hô hấp dồn dập, thân thể theo hô hấp hơi run nhẹ. Mà ta, nhịp tim, cả lồng ngực đều đau không chịu nổi. Ta chỉ có thể dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm A Nam quỳ gối dưới chân ta. Ta không muốn mất đi A Nam, càng không muốn mất đi giang sơn thiên hạ thậm chí còn tánh mạng của mình. Đây chính là lòng riêng của đế vương.

Rốt cuộc, vẫn là A Nam mở miệng trước, “Sở gia khí số đã tận.” A Nam nhanh chóng nói, đập đầu dưới chân ta, ta chú ý tới trẫm trên đầu nàng chính là cây trâm bạch ngọc ta đưa nàng, trong búi tóc đen bóng của nàng vô cùng dễ thấy.

“Hoàng thượng nên hiểu, thiếp không mong chờ làm hoàng hậu, đệ đệ thiếp còn nhỏ. Thiên hạ rộng lớn này là của hoàng thượng, A Nam cũng là của hoàng thượng.” Giọng nói khô khốc mà run rẩy, nhưng lúc nói ra giọng lại hết sức bình thản.

A Nam đã nhìn thấu ta.

“A Nam là của trẫm sao?”

Ta thật là tiểu nhân. Sự yêu quý của Đế vương, chung quy cũng có hạn, không thể nào là tất cả. Từ điểm này mà nói, ta thua xa A Nam. Ta muốn tất cả của A Nam, mà ta có thể cho A Nam bao nhiêu ta cũng không biết. Về việc này, ta quá ích kỷ.

A Nam nhanh chóng gật đầu với ta. Bày tỏ khẳng định. “Cả thể xác và tinh thần của thiếp, toàn bộ đều là của hoàng thượng”

Ta hít thở không thông. Ta biết A Nam không gạt ta, mà lòng của ta luôn cảm thấy không thực tế. Cảm thấy ta ép buộc A Nam cam kết. Thật ra thì, ta muốn nghe nàng nói nàng yêu ta. Thật tâm thật ý yêu ta.

Bởi vì, ta không có tư cách muốn nàng nhiều hơn.

A Nam cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, đột nhiên nàng ngẩng đầu hỏi ta, “Tại sao Hoàng thượng không trực tiếp tra hỏi thiếp ở trước mặt Thực phi?”

“Nàng nói xem?” Ta hỏi ngược lại. Ta là Đế Vương ích kỷ, phụ liên phụ, có thể cho nàng không nhiều lắm, mà ta lại vô cùng đề ý nàng.

Ánh mắt A Nam chống lại đôi mắt của ta, ánh mắt của nàng trắng đen rõ ràng, nàng nhìn rất chuyên tâm, trong đôi mắt đen phản xạ bóng dáng của ta. Nàng lớn mật nhìn rất cẩn thận. Hình như cũng muốn tìm được bóng dáng của nàng trong ánh mắt của ta.

Ta biết rõ nàng tìm được, bởi vì ánh mắt của nàng dần dần nhu hòa. Nàng cẩn thận vươn tay ra, đặt trên đầu gối ta.

“Hoàng thượng muốn đánh A Nam vậy thì đánh đi, “nàng nói, “Đánh xong về sau hoàng thượng hãy quên chuyện này đi, về sau A Nam cũng quên chuyện này.” Nàng không sợ hãi.

Trong phòng quá nóng, trong đôi mắt trong suốt của A Nam có nước dâng lên, Nàng vẫn còn bảo vệ người kia.

Ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, thân nhiên lại kiên định, nói không nên lời tán thưởng, còn bị thương.

Rốt cuộc, bàn tay ta đặt lên cặp tay nhỏ bé kia, ta là nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân nợ A Nam rất nhiều.

Ta hít một hơi thật sâu, “Có lúc Trẫm nghĩ, A Nam giống như mạng của trẫm, hai đời luân hồi, trẫm đều gặp được nàng, trong Luân Hồi có thể gặp như vậy, nhất định là cực kỳ may mắn.” Ta không nhìn ánh mắt mê hoặc của A Nam, “Trẫm không biết kiếp sau còn có thể gặp được nàng không. Trẫm nợ

nàng, sợ kiếp sau không thể trả hết cho nàng. Cho nên kiếp này, trăm phải đối xử với nàng thật tốt. Có cơ hội phải đối xử thật tốt với nàng.”

Ta vuốt bàn tay nhỏ bé của A Nam trong lòng bàn tay ta, sau đó buông ra, từ từ đứng lên, “A Nam có thể không nói cho trăm quá khứ của A Nam, nhưng trăm muốn tương lai của A Nam, trăm có thể đợi, đợi đến lúc A Nam nghĩ thật kỹ.”

Nói xong những lời này, ta như trút được gánh nặng, ta lại ích kỷ một lần nữa, để A Nam đưa ra quyết định. Ta cất bước ra khỏi phòng của A Nam, không quay đầu nhìn.

~~~~~

Cuối cùng ta không truy cứu A Nam, còn cho người đi chặt sợi dây kia, tuyết rơi đầy trời, năm nay thời tiết Lạc Kinh so với những năm trước đều lạnh hơn. Chỗ đục băng rất nhanh lại đóng băng, tất cả giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tuyết rơi hết, trời quang đăng lại. Mỗi ngày trừ vào triều, ta đều ngồi trong ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, mỗi ngày đều có rất nhiều tấu chương, giống như vĩnh viễn cũng không phê duyệt xong.

Cứ như vậy, qua bốn, năm ngày, ta không đi tìm A Nam, A Nam cũng không đến thăm ta.

Ta chờ đợi, chân chính chờ đợi thật ra rất đau khổ.

Hôm nay, ta phê duyệt tấu chương vô cùng chậm, đến buổi chiều, còn có vài tấu chương chưa xem xong. Chỉ vì thỉnh thoảng ta ngẩng đầu nhìn bức vẽ treo trên tường, vừa nhìn là nhìn rất lâu, nhờ có Như Ý nhắc nhở, ta mới có thể phục hồi tinh thần. Đó là bức Tuyết Tĩnh đồ, sắc tuyết trắng, bóng dáng xanh nhạt vẫn chỉ có một hình dáng, ta vẫn chưa vẽ xong.

Một ngày không vẽ xong, ta không thể an lòng.

”Hoàng thượng đang ngăn người ở bên trong.”

Ta nghe thấy ngoài cửa hình như Như Ý đang nói chuyện.

”Như Ý, người nói chuyện với ai thế?” Ta lớn tiếng hỏi.

Màn cửa được nâng lên, Như Ý trở lại, “Hoàng thượng, Sở Hiền phi tới, đang đứng chờ ở ngoài cửa.”

Ta lập tức đứng lên.

Như Ý không đợi chỉ thị của ta, sắc mặt vui mừng, cao giọng, “Tuyên Sở Hiền phi.”

Lời còn chưa dứt, A Nam đã đi vào.

Hôm nay A Nam mặc áo choàng lông cừu trắng nõn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một vết hồng nhẹ, “Hoàng thượng.” Nàng cười chào hỏi, bộ dạng rất tùy ý. Không có sầu lo cũng không có gượng gạo.

Ta thờ dãi một cái, “Trời lạnh như thế, thân thể nàng không tốt, không nên ra ngoài.” Ta thấy trên người nàng không dính bông tuyết, bên ngoài hẳn không có tuyết rơi.

A Nam mở mắt thật to nhìn ta.”Hoàng thượng mới vừa tặng áo lông cừu cho thiếp, ít ngày trước lại đưa sâm, đưa thuốc, đưa áo, tặng trăm..... Thiếp nên đến nói tiếng cảm ơn.”

”A, “ ta cố trấn định, “Ngày mai, ta sẽ đưa A Nam đi ra ngoài thành đi dạo một chút, lúc ngồi xe có thể đắp ở trên đù” ta tận lực giả bộ làm dáng vẻ lo lắng.”Ngày mai cũng gọi cả Đặng Vân, mọi người cùng nhau giải nhiệt một chút.”

Khỏe miệng A Nam khẽ động, một nụ cười xẹt qua đáy mắt, “Đi đón đệ đệ thiếp sao?” Nàng lập tức vạch trần ta.

”Dĩ nhiên, nếu vừa lúc..... Cũng thuận tiện.”

”Ừm, đúng là vừa lúc.” Giọng của A Nam như đang nín cười, nàng cởi áo choàng, lộ ra cung trang xanh nhạt bên trong. Nàng xoay một vòng ở trước mặt ta, sau đó hỏi ta, “Nhìn thiếp thế nào?”

”Đẹp lắm, ngày mai A Nam định mặc như vậy đi đón đệ đệ sao?”

”Không, ngày mai thiếp mặc quần áo xanh tím than, xứng đôi với áo đen của hoàng thượng.” Nàng nói, “Hôm nay thiếp mặc cho hoàng thượng nhìn.” Nàng phui quần áo, sờ sờ búi tóc.”Thiếp không thích hoa lệ, lại không biết nên ăn mặc như thế nào mới có thể lọt vào mắt hoàng thượng. Nên đã suy nghĩ mấy ngày rồi.”

Ta nuốt nước miếng, gật đầu như bầm tỏi, “Rất đẹp mắt.”

A Nam tiến lên một bước, kéo tay của ta, “Thiếp phát hiện hoàng thượng căn bản không nhìn thấy thiếp ăn mặc như nào. Hôm nay lần đầu thiếp dùng

trâm bạc cài hoa, còn đánh phấn, hoàng thượng không để ý tới sao?”

Ta cứng họng. Ta một người đàn ông, nào biết những thứ này!

Thân thể A Nam từ từ dựa vào ta, theo bản năng ta nắm hông nàng. Nắm rồi, tim đập rất nhanh.

Trong lòng ta, A Nam ngẩng mặt lên, nàng cười xinh đẹp, giống như trời đông giá rét, trong cung đình đột nhiên hiện ra đóa hoa của mùa xuân, “A Nam mặc đẹp là vì hoàng thượng. Hoàng thượng là nam nhân, lại nói tội A Nam. Trong thiên hạ nào có chuyện như vậy!”

Nàng nắm thắt lưng của ta, cố gắng nhón chân lên, “Hoàng thượng cho A Nam một vấn đề khó khăn, vốn A Nam cũng không biết nên làm gì, suy nghĩ mấy ngày, hiện tại chủ động đưa tới cửa. Hoàng thượng tính toán hiện tại xử trí A Nam thế nào? Vẫn là tiếp tục chờ, chờ A Nam lúc nào thì xử trí hoàng thượng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 63

Editor: Nguyễn2

H nha, H nha

Ta chưa bao giờ thấy A Nam làm càn như vậy ở trước mặt ta. Có chút khó tin. Ta nâng hông của nàng cao một chút, để mắt nàng ngang mắt ta, ta nhìn đôi mắt của nàng, nơi đó sâu thẳm như vực sâu, đã có hoa lan nở rộ,

”Nàng phải xử trí trẫm?” Ta hỏi nàng.

A Nam cười, lộ ra hàm răng trắng.

Ta đột nhiên nghĩ, A Nam đã buông xuống, người rồi rầm nghĩ không ra là ta.

”Được rồi, “ ta ôm A Nam trong ngực, đi tới tẩm cung “Trẫm muốn xem A Nam xử trí trẫm như thế nào.”

A Nam co người lại, hai cánh tay ôm chặt cổ của ta, “Hoàng thượng cẩn thận đường trơn! Trên đường đã đóng băng hết rồi.”

Nghe nàng nói như vậy, ta có ý một chút, ở trên con đường đóng băng trải đá xanh, chạy ra xa mấy thước. A Nam bị sợ, nhắm chặt mắt oa oa kêu to.

Chờ thấy ta đi lại vững vàng, nàng mới mở mắt ngạc nhiên nhìn ta.

”Lần sau ta sẽ dạy nàng trượt băng.” Ta nói.

Như Ý đi trước đến tẩm cung của ta, thấp đèn khắp nơi, làm cả căn phòng sáng rực. Sau đó Như Ý đuổi mọi người ra khỏi tẩm cung của ta, Như Ý là người cuối cùng đi ra ngoài, còn đóng kỹ cửa lại.

”Thấp nhiều đèn như vậy, đứa nhỏ Như Ý này thật không hiểu chuyện,“ ta cười, để A Nam dưới đất, nhưng hai cánh tay vẫn vòng quanh hông của nàng, “A Nam cảm thấy thế nào? Có phải nàng thích xử trí trẫm, nàng đến đây nhìn cho rõ ràng nhé?”

A Nam không tránh, hai cánh tay nàng vẫn ôm cổ của ta, dùng thêm chút sức, muốn kéo đầu của ta xuống.

”Cái này có quan hệ gì, hoàng thượng nhắm mắt lại là được rồi.”

Ta cúi đầu, theo lời A Nam, nhắm hai mắt lại, mí mắt mới đóng lại, trên môi nhẹ nhàng bị chạm một cái. Ta giả ngu, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi,

”A Nam mang đường tới sao? Rất ngọt!”

Ta nghe thấy âm thanh nàng cười khúc khích.

Ở trong ấn tượng của ta, A Nam rất ít khi đỏ mặt, phần lớn thời gian, nàng sẽ lấy chuyện tình khôn ngoan của người ta làm trò chơi. Ta không cần mở mắt cũng biết bây giờ nàng chính là như vậy, nàng cảm thấy bộ dáng như vậy rất mới mẻ. Nói đến đây, ta sẽ dạy nàng hôn.

Ta hé môi, “A Nam lại mang thêm một khối đường đến đây đi.”

Quả nhiên đôi môi mềm mại của nàng lại dính sát vào ta, bướng bỉnh mút chặt môi của ta, mùi hương lan thom ngào ngạt tiến thẳng vào trong miệng của

ta.

Ta nhắm hai mắt, để mặc nàng nhẹ nhàng dây dưa, nghịch ngợm ném thử. Ta không cự tuyệt. Chỉ thỉnh thoảng nói: “Đường!”

Một cái lưỡi thom buống bình đột nhiên tiến vào giữa môi của ta, ngăn chặn □ của ta, ta không chút suy nghĩ, lập tức bắt lấy cơ hội này, không để cho tiểu tử buống bình này chạy trốn ra ngoài, ta giữ cầm nàng, trần trọc liếm, tình tế thưởng thức.

Trong ngực ta, A Nam “umh umh”, thân thể gầy teo ý thức được nàng bị lừa, nàng bắt đầu nhăn nhó muốn chạy trốn. Ta công thành chiếm đất thật nhanh, cướp đi tất cả dịu dàng cùng ngọt ngào của nàng. Người trong ngực dần dần mềm đi, dán chặt vào thân thể của ta, mặc cho ta lấy thứ ta cần.

Ta len lén mở mắt nhìn nàng, chỉ thấy lúc này đôi mắt thanh tú khép chặt, lông mi cánh bướm khẽ run, không dám nhìn ta.

Ta sớm biết nàng bên ngoài mạnh bên trong yếu.

Cái này không đúng! Không phải nói A Nam muốn xử trí ta sao? Ta đột nhiên muốn đùa dai. Sau khi nhắm nháp mỹ vị của A Nam, ta lưu luyến rồi đi một chút,

”Trầm chờ A Nam xử trí.” Ta nói, môi nhẹ nhàng đụng vào lỗ tai của A Nam, “Nàng xử trí cho tốt, trầm là người của nàng.”

Nói xong ta nhẹ đẩy A Nam ra, lúc nàng còn chưa có phục hồi tinh thần, ta leo lên long sàng, nửa tựa vào đầu giường, nằm hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân nằm xuống.

”Mặc nàng xử trí.” Ta nói.

A Nam ngây ngốc đứng ở đó, nhất thời không biết phải làm sao. Nhưng ngay sau đó, cái lưỡi của nàng không tự chủ liếm đôi môi đỏ mọng của nàng, ánh mắt đã giống như sói con không có ý tốt

”Hôm nay thiếp nhất định phải ăn hoàng thượng.” Nàng nói

Nàng nhào tới trên người ta, nàng ôm lấy vai của ta, tính trẻ con, cắn môi, cắn mũi, cắn cằm ta, nơi nào nàng có thể cắn, đều dùng hàm răng cắn hết, làm cho ta lại đau vừa nhột.

”Hiện tại trên mặt hoàng thượng đều là dấu răng của thiếp rồi, “nàng tựa vào lòng ta, mặt nàng dán mặt ta, hạ hê tuyên bố, “Sẽ không sợ người khác cướp đi, cũng không cần tiếp tục đa nghi nữa.”

Ta cảm thấy được lời này có chỗ nào không đúng. Suy nghĩ một chút, rốt cuộc hiểu rõ được nàng đang nói ta, nàng nói ta đa nghi, nói ta lo được lo mất. Quả nhiên tiểu yêu này nữ rất biết ngấm ngấm hại người.

Chỉ là, nàng giống như đã khơi dậy lòng háo thắng của ta, làm ta quãng sự do dự này ra sau đầu. Ta bắt đầu nghĩ, có lẽ ta thật đúng là đã quá rắc rối.

”Hôm nay A Nam muốn thu hoàng thượng.”

A Nam lấy tay cời vạt áo của ta. So với ta, nàng không thuần thực lắm. Ta âm thầm cười, không giúp nàng, nhìn xem nàng có thể làm gì. Sau khi nàng đẩy một chút áo của ta, có lẽ là nóng lòng, bàn tay nhỏ bé cũng không chút nào khách khí chạm vào, sờ loạn ngực ta. Sờ tới mức điểm nhô trên ngực ta nổi lên, còn dùng tay xoa bóp.

Ta lại hít một ngụm khí lạnh, lập tức đề bàn tay không đứng đắn của A Nam xuống.

A Nam trừng mắt nhìn ta.

Trong lòng ta thật ra cũng hiểu nguyên nhân hôm nay A Nam tới tìm ta, nam nhân kia có lẽ rất quan trọng với A Nam. Quan trọng đến mức A Nam cần phải làm ta yên tâm. Vì hân, hôm nay A Nam mới quyết định tới nơi này, xóa đi nghi ngờ trong lòng ta.

Là một nam nhân, nói không khó chịu là giả.

Nhưng, ta biết rõ ta muốn A Nam, ta muốn lòng của nàng cũng muốn người của nàng. Ta sợ ta cùng với nàng chỉ có cơ hội một đời này, nếu bỏ qua, chính là xa cách vĩnh viễn. Huống chi, hôm nay nàng thật sự vì ta mà đến, dù ta mò không ra lòng của nàng, ta cũng nên nắm chặt. Ta không thể quá tham lam.

”Hoàng thượng là nam nhân!”

A Nam cắn răng nói, rõ ràng nàng đang nhắc nhở ta cái gì. Nhìn ta vẫn là không có hành động gì, mặt mày nàng khẽ cong lại,

”Thiếp biết rõ trong lòng hoàng thượng thích A Nam, hôm nay nếu Hoàng thượng không muốn, về sau A Nam cũng không thích hoàng thượng.” Nàng cười lên luôn đẹp như vậy, đẹp đến mức làm cho người đàn ông như ta nhớ nhung.

Ta lập tức ôm lấy nàng, nghiêng người, lần này đè nàng ở dưới thân thể ta

.”Về sau A Nam sẽ thích ta sao?” Ta lặng lẽ tự xưng “Ta”, hi vọng lúc này có thể càng thêm thân mật với A Nam.

A Nam ở dưới người của ta, ngẩng mặt cười nhìn ta, “Hoàng thượng nghĩ quá nhiều rồi, “ tay của nàng câu qua cổ của ta, “Không thử một chút làm sao biết người khác có thích mình hay không? Thích tại sao không cầm lấy? Muốn tặng thiệp cho người khác sao?”

”Trẫm chưa bao giờ nghĩ tới để nàng cho nam nhân khác.” Ta nảy sinh ác độc, động tác thật nhanh, từ cổ áo bắt đầu cởi y phục của A Nam.

A Nam nói đúng, nếu ta không thể buông tay, cần gì phải rối rắm quá nhiều, đời này A Nam nhất định phải là của ta, ta không nên lãng phí thời gian.

Thân thể A Nam óng ánh như ngọc hiện ra, ở dưới thân thể của ta hiện ra ánh sáng trơn bóng. Tay của ta đói khát xoa xoa, từ đầu vai tròn trịa dọc theo đường cong thân thể, trượt đến vòng eo mảnh khảnh. Theo dao động của tay ta, cả thân thể A Nam phơi bày dưới thân thể của ta.

Ta không tự chủ phát ra một tiếng than, A Nam thật đẹp, xinh đẹp hơn cả như ngọc, mỗi một tác da thịt đều sáng bóng dễ chịu, ta nhìn nhìn không ngừng cúi đầu, từng tác hôn lên thân thể hơi lạnh của nàng.

A Nam lẳng lặng để ta hôn nàng, tay của nàng vẫn ôm ở phía sau đầu ta.

Chờ ta khẽ thở hổn hển rồi đi một chút, nhìn ta thưởng thức trên da thịt nàng.

Nàng mới nhẹ nhàng mở miệng, “Không có bánh bao thịt.” A Nam xin lỗi, nhưng nàng cũng không che giấu mình. Ngược lại có chút mong đợi nhìn ta, “Thiếp biết hoàng thượng chê của thiếp bé.”

”Giống như trứng gà mới lột vậy.” Ta nói, tay nhẹ nhàng đi lên, tỉ mỉ vuốt vuốt, “Để cho ta sờ nhiều thì sẽ lớn.”

Gò má của A Nam đỏ rực lên.

Lòng bàn tay của ta lặng lẽ dùng chút lực trên hai viên ngọc kia, kiên nhẫn vuốt ve hai cái mềm dẻo này. A Nam cắn môi, trong đôi mắt đang mờ to của A Nam, dần dần nổi lên một tầng hơi nước. Ta cảm thấy hai hạt Tiểu Anh Đào nhỏ bé cũng đứng lên trong lòng bàn tay của ta rồi. Hô hấp của nàng trở nên dồn dập, liều mạng chịu đựng không phát ra âm thanh, da thịt cũng hiện lên màu hồng.

Ta biết rõ không sai biệt lắm. Phải tăng nhanh tiến trình.

”A Nam, ta rất thích nàng, “ ta buông lỏng tay, rồi đi một chút, bắt đầu cởi y phục của mình, thật ra thì lúc thừa nhận điều này, ta cũng thật không biết xấu hổ, cũng may lúc này hai mắt A Nam mê ly, không thấy rõ ta đang bối rối,

”Ta vô cùng thích nàng.” Ta nói cho nàng biết, đồng thời thật nhanh cởi dây áo của ta, “Cũng bởi vì thích, mới luôn lo lắng cảm thụ của nàng, luôn không dám tin tưởng.” Ta thở một hơi, “Mà ta biết đời này, ta nhất định sẽ nắm chặt nàng không buông tay, chuyện như vậy, chỉ là sớm muộn mà thôi.” Ta lại thuận thực cởi váy dưới của A Nam, kể cả quần lót của nàng cũng trực tiếp cởi xuống. A Nam phối hợp với ta, chỉ là chân ngọc thon dài của nàng khép lại thật chặt, để cho ta chỉ có thể nhìn thấy một mảng nhỏ sân cỏ không tươi tốt, vài cọng hơi xoắn nhu thuận hướng tới u cốc thần bí.

Ở dưới người của ta, A Nam run một cái.

Ta vội cúi người ôm lấy nàng, “Từ hôm nay trở đi nàng thực sự trở thành nữ nhân của ta, ta và nàng kết thành một thể, trở thành phu thê, vĩnh viễn không chia cách.”

Ta hôm nay nhất định phải có được A Nam, sẽ không trì hoãn nữa.

Toàn thân A Nam run rẩy, làm ta giống như ngồi trên một chiếc thuyền lá nhỏ.

Ta hôn nàng, để cho nàng buông lỏng, nàng đã không thể nói, chỉ biết ngây ngốc nhìn mặt ta. Mới vừa rồi còn khí phách ngất ngưỡng muốn xử trí ta, đến lúc này, lại không còn nữa.

Ta sờ toàn thân của nàng, dỗ dành thân thể của nàng, để lo lắng cùng run rẩy của nàng hòa tan trong lòng bàn tay ta.

”A Nam, A Nam, “ ta hôn từng ngón tay của nàng, “Từ nay về sau, nàng không thể hối hận.” Ta lẩm bẩm nói lời tâm tình, điều chỉnh tư thế hai chúng ta, để u cốc tiêu điều lạnh lẽo của A Nam từ từ mở ra.

Ta lấy tay thăm dò u cốc, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm qua đáy cốc, mới chỉ có một chút ướt át mà thôi. Mà của ta, lúc này đã nhanh chóng bành trướng, khô khốc nóng bỏng không thể kiềm chế.

A Nam lấy tay bưng kín hai mắt của mình. Vật nhỏ yếu đuối! Ta còn cho là nàng rất anh dũng đấy.

Ta lấy tay dò ngọn nguồn nước suối, A Nam càng run lợi hại hơn.

Ta nhìn ngực nàng phập phồng càng lúc càng mạnh. Tay ngọc khẽ run, môi đỏ mềm mại, suối nước rót cuộc theo đầu ngón tay của ta đột nhiên xuất hiện.

Ta không tiếng động bật cười, đôi vũ khí, dùng đại vật chống đỡ Khê Cốc của nàng, trong cốc, nước đã làm ướt sân cỏ. Ta nhẹ nhàng vuốt ve, để cho

mình cũng bị nước trong cốc thấm ướt, sau đó thân mật chống đỡ nàng, như là đang nịnh nọt nhẹ nhàng gỗ cửa.

Ta đã không kềm chế được, lại không có biện pháp báo động cho A Nam, tiếng thở dốc nồng đậm của ta đã nói lên tất cả, A Nam như hiểu được, nàng cũng nỗ lực mở mình ra, chuẩn bị chịu đựng bị ta khai thác.

Ta cố gắng khắc chế, tận lực thả chậm mình, một chút xiu một chút xiu dọc theo ngược dòng nước mà lên. Ta rơi vào, lại vùi lấp càng sâu, khiến A Nam bao bọc ta thật chặt, từng tắc từng bọc lại ta. Ta càn rỡ lớn tiếng kêu, hưởng thụ bao dung của nàng. Cùng A Nam yên lặng thừa nhận tạo thành đôi lạp. Cho đến khi A Nam cũng phát ra một tiếng kêu, ta cảm thấy ngăn trở. Ta ngừng lại, chờ A Nam giờ cao thân thể của mình, tay nhỏ bé của nàng nắm chặt dưới đệm giường, hít một hơi sâu.

Ta yêu thương vuốt ve nàng, biết thân thể nàng gầy teo chuẩn bị cho ta tốt lắm, lúc này mới hai tay nắm eo nhỏ của nàng, nâng cao nàng, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

A Nam than nhẹ một tiếng, mở cánh cửa, xuân triều bắt đầu khởi động, ta cùng A Nam kết hợp thành một thể.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 64

Editor: Nguyễn2

Sương khói mờ ảo, ánh trắng sáng trong, ta nhìn màn lụa thêu rồng vàng trên long sàng hiện rõ đáng người. Lúc này, trong phòng ánh đèn đã cháy hết, chỉ còn màn lụa rồng vàng này phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Ở trong khuỷu tay của ta, A Nam lặng yên không tiếng động ngủ thiếp đi, lúc nàng ngủ, khuôn mặt nàng không tràn đầy dũng khí như biểu hiện lúc ban đầu. Lúc này nàng uất ức khép miệng, khẽ nhủ này, đang ngủ, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng run.

Ta cảm thán, vỗ vỗ phía sau lưng như trấn an nàng, nàng hết run, lại nỗ lực nép vào trong ngực ta.

Ta không ngủ được, lẳng lặng nhìn nữ nhân trong ngực. Bây giờ nàng đã chân chính là nữ nhân, là nữ nhân của ta. Từ lúc biết nàng tới bây giờ, trên thực tế ta đã mất hơn mười năm. Cái loại vui vẻ vì mất mà được lại này, lúc này không lời nào có thể diễn tả được.

Nhưng A Nam không biết, lúc này nàng nắm thật chặt áo của ta, vùi đầu ở trong lòng ta, co lại như con tôm. Mái tóc dài đen nhánh, sáng bóng, hơi lạnh nằm trên cánh tay ta, làm hương lan nhàn nhạt nhiễm cả màn của ta. Hiện tại nàng nhu thuận như một con mèo trong lòng ta. Nhưng lúc này, nàng không nhu thuận như vậy. Vết thương trên vai ta hơi đau, trong lòng âm thầm bật cười, người thật sự uất ức phải là ta mới đúng. Lúc này mặc dù vết thương trên vai ta đã bôi thuốc, nhưng tuyệt đối không ít hơn lượng máu chảy lúc này của A Nam.

Vừa bắt đầu, ta cho là A Nam rất kiên cường. Khi ta đột phá tầng ngăn cách cuối cùng kia, hoàn toàn có được nàng, A Nam phát ra một tiếng ngâm nga rất nhỏ. Cho nên ta hơi dừng lại một chút, rồi bắt đầu dịu dàng tiếp tục, động tác của ta rất chậm, lại được bản năng thân thể của A Nam hưởng ứng, mỗi một lần thật sâu đoạt lấy, trên da thịt A Nam chảy ra từng tầng mồ hôi mịn, làm cho cả người trở nên trơn bóng trong suốt, lông mày nàng khẽ run, cái cổ nhỏ bé ngửa ra sau, đôi môi đỏ mọng hé mở Tất cả đều như muốn mời gọi ta.

A Nam như đang ngâm nga ca hát, chân của nàng cũng không tự giác bắt đầu nhảy múa, lúc cao trào, nàng gọi ta một tiếng hoàng thượng.

"Gọi ta là Diệu." Lắc lư cùng thở dốc, ta ra lệnh cho nàng.

"Diệu." Nàng kêu.

"Nàng muốn gì?"

Ta ranh mãnh trêu chọc nàng, đồng thời càng thêm dùng sức.

Theo tiết tấu, A Nam run rẩy không thể nói. Ánh mắt nàng thất thần nhìn trần nhà, hô hấp cũng đã trở nên nóng rực.

Ta vuốt ve thân thể óng ánh như ngọc, mồ hôi ướt át của A Nam, động tác càng lúc càng nhanh, mỗi một lần đều chạm tới đáy cốc, suối nước trong đáy cốc mãnh liệt trào ra, kiều mỹ kịch liệt quấn chặt ta, kèm theo một đường nóng bỏng xông thẳng đến não của ta. Tên đã lấp vào cung, ta không kịp nghĩ kỹ, bất chấp tất cả cúi người ôm chặt lấy thân thể mềm mại của A Nam, lần lượt điên cuồng xông vào nơi lửa nóng sâu thẳm. Mồ hôi của ta rơi xuống ngực của A Nam, cùng mồ hôi của nàng hòa vào nhau.

"Muốn, liền cho nàng hết." Cao trào tự nhiên mà đến, sóng lớn mãnh liệt, tuôn ra ngàn dặm. Linh hồn của ta bay lên tế trời.

Ta phủ phục trên người của A Nam, ôm chặt nàng, thở dốc.

Vào lúc này, đột nhiên A Nam mở miệng, cắn một miếng trên vai ta.

Căn này là căn thật, hơn nữa nàng còn căn không nhả ra. Ta bị đau, lập tức phát ra một tiếng kêu to thê thảm.

Ta kêu long trời lở đất, người không biết còn tưởng ta bị chém làm đôi.

Cửa lớn tầm cung bị đập ra, đám người Như Ý bọn họ tất cả đều xông vào. Tình cảnh trước mắt làm bọn họ trợn mắt hốc mồm.

Lúc này A Nam đột nhiên khóc, nàng ôm lấy ta, nước nỡ nghẹn ngào ra tiếng, “Đau!” Nàng nói cho ta biết. Nàng khóc lóc kể lể giống như tới chậm không chỉ một nhịp.

Ta ôm A Nam, trừu thân thở ra, cũng không làm được gì khác. Cũng may A Nam khóc mấy tiếng, nàng cố nén nước mắt, núp ở trong chăn xem bọn hân xử lý vết thương cho ta thì trong mắt tràn đầy đau lòng.

“Không biết tại sao, thiếp lại không nhìn được.” Sau đó, nàng lặng lẽ nói cho ta biết.

Ta ôm lấy nàng cười khỏ, “Nếu nàng sớm kêu đau, ta sẽ nhẹ một chút.”

A Nam không kêu đau, nàng quá bền bị quật cường. Quyết không dễ dàng chịu yếu thế trước người không liên quan. Nàng có thể rơi lệ trước mặt của ta, phải chăng nàng không hề xem ta là người ngoài nữa?

Trong lòng của ta có một tia cảm động, cảm thấy bị nàng căn cũng hạnh phúc.

Chỉ là nếu chuyện ta đang thị tâm bị nàng căn bị thương truyền đi, nhất định sẽ làm người trong thiên hạ cười rộ rỡ. Trên thực tế trừ nàng ra, ta từng có mấy nữ nhân khác, nhưng chỉ có nàng vì đau mà căn ta.

Nhất định A Nam là một con hổ, lúc này nhất định nàng đang nguy trang thành con mèo nhu thuận.

Ta vốn nên xử phạt nàng, nhưng nhìn A Nam nước mắt ròng ròng, trong lòng lại không đành lòng. Nếu A Nam sớm kêu đau, ta sẽ dịu dàng hơn, tính tình của nàng là có thể nhìn được thì nhìn, lúc này, mặc dù nàng không khóc, nhưng nàng run rẩy ở trong lòng ta cho ta biết nàng đang đau đớn. Trước đây thân thể của nàng không được chăm sóc tốt, ta không nên đụng vào nàng. Đây thật là một đêm có ý nghĩa, về sau nhớ tới, A Nam sẽ nhớ lại như thế nào đây?

Ta than thở, suốt đêm không ngủ được, tay A Nam nắm thật chặt vạt áo của ta. Ta không thể xoay người, cũng không thể làm gì khác hơn ôm nàng vào ngực. Trăm mối cảm xúc ngổn ngang cả đêm, đến trời sáng ta mới miễn ngủ thiếp đi.

Ta cảm thấy có một con tay nhỏ bé chạm vào mí mắt ta, hết chạm bên nọ lại chạm bên kia.

“A Nam đừng nghịch!” Tay của ta kéo cái đầu nhỏ trở về ngực, lại dùng cằm chống đỡ, “Vẫn sớm mà.”

“Không còn sớm nữa, “ A Nam kêu lên trong lòng ta, “Hôm nay Hoàng thượng không cần lên triều, Như Ý sẽ không vào gọi. Thật ra thì lúc này trời đã sáng rồi, đã qua thời gian ăn điểm tâm rồi.” Âm thanh nàng nhỏ lại, “Cũng phải đi đón đệ đệ thiếp.”

“Ừ, đệ đệ của nàng qua giờ Ngọ mới đến.”

Ngực ta cảm thấy hơi nhột, giống như có bàn chải nhỏ cọ vào cơ ngực của ta, “Chúng ta có thể nghênh đón từ xa.”

Chúng ta khẳng định không ngủ được nữa rồi. Ở trong lòng ta, A Nam nháy mắt, nàng đang dùng lông mi dày của nàng cù lét ta.

Ta bắt đầu dĩ buông giai nhân trong ngực ra. A Nam lập tức từ trong ngực ta chạy ra ngoài. “Hoàng thượng rời giường.” Nàng bóp lỗ mũi của ta.

Long cho phép nàng cũng dám bóp, mới trong một đêm mà nàng đã trở nên vô pháp vô thiên(*) như thế rồi!

(*) Vô pháp vô thiên: ngang ngược, coi trời bằng vung

Nhóm cung nữ thái giám tiến vào, hầu hạ hai chúng ta rửa mặt thay quần áo, công công cục cung hạnh (giống như kính sự phòng chuyên ghi chép việc thị tâm của hoàng đế trong cung) sốt ruột lật long sán của ta lên xem, nhìn thấy vết máu đóng thành mảng, liền cầm bút ghi lại soạn soạnTa lại không ngủ được rồi.

Bọn họ tách ta cùng A Nam ra, chờ ta gặp lại được nàng, đã sắp đến giữa trưa. “Hoàng thượng thấy thiếp đẹp không?” A Nam rực rỡ hân lên đứng trước mặt của ta. Tranh phục màu xanh tím than cùng áo khoác lông chồn màu tía, làm nàng thoát nhìn trang trọng hơn, nhưng ta không thấy có gì khác biệt.

“Tới đây.” Ta bảo nàng, kéo nàng đến trước mắt, dùng đầu ngón tay lấy ra vài sợi tóc mái, che khuất chỗ bị thương hơi phàn hồng trên trán nàng.

“Thật ra thì..... Đã rất nhạt.” A Nam nhẹ nói.

Ta nghiêm túc suy nghĩ có lẽ thật sự đã phai nhạt, nhưng nếu hoàn toàn không có, chẳng phải tốt hơn sao?

Như Ý nói cho ta biết, Đặng Vân đã sớm chờ ở ngoài cửa Lưỡng Nghi, chúng ta phải đi ra ngoài rồi.

Chúng ta ngồi xe đến ngoài cửa Lưỡng Nghi, Đặng Vân thật xa liền kêu, “A Nam đoán xem, ta chuẩn bị gì quà tặng cho Huyền Từ?”

”Đồng cung (Cung tên đỏ).” A Nam lớn tiếng đáp lại, lập tức nhảy xuống xe.

Ta cũng không kịp tóm nàng.

Chân vừa rơi xuống đất, cả người nàng run lên, kêu đau “A” một tiếng.

Ta cười trộm, xuống xe, từ phía sau chặn ngang ôm nàng lên, đưa nàng lên xe ngựa. A Nam giận trừng ta, ta chỉ coi không nhìn thấy. Ta dùng vải đai bao lấy A Nam thật chặt, lại nhét một cái lô ấm vào trong người nàng, “Thân thể nàng sợ lạnh, lạnh thì kêu bọn họ đổi lô khác.”

A Nam ở trong một đồng lớn da lông, vội vội vàng vàng gặt đầu.

Ta thấy Đặng Vân ở một bên như đang suy nghĩ nhìn chúng ta. Cũng may hắn cũng không hỏi gì. Sau khi đưa nhò này tới Lạc Kinh, giống như từng trải hơn vậy.

”Tại sao tặng cung tên đỏ?” Ta ngồi trên lưng ngựa lớn tiếng hỏi Đặng Vân bên cạnh.

Trong xe A Nam trả lời ta, “Tên lót của đệ đệ thiếp là Huyền, thật ra thì không phải dây đàn, lúc cha thiếp đặt tên đã nói, đó là dây cung, cung như sét đánh, Huyền Kinh là dây cung. Cho nên tên của đệ đệ thiếp chính là giường (giường này là giường trong giường cung hoặc kéo cung). Tập bắn bằng Đồng Cung là lấy đức làm trọng, nên Vân ca sớm nghĩ tặng đệ đệ đồng cung rồi.”

Đặng Vân ở một bên khúc khích cười, “Chắc là Hoàng thượng cho rằng chúng ta là nam nhân yếu đuối, đặt tên sẽ không có ý kiên cường như thế.”

Ta kinh ngạc, đột nhiên tò mò không biết A Nam có một đệ đệ như thế nào.

Nhưng rất nhanh ta sẽ gặp được đệ đệ của nàng.

Chúng ta đạp tuyết ra khỏi thành, ra khỏi thành năm mươi dặm về phía đông, thỉnh thoảng A Nam từ trong xe nhô đầu ra nhìn, thôn xa cây gần tất cả đều màu bạc, trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời ánh lên ánh sáng khác thường. Gió lớn rét căm căm, ngay cả một vật sống cũng không có. Lúc trước A Nam còn có chút mới lạ, sau lại cảm thấy buồn tẻ. Nhưng nàng không chịu buồn bực ở trong xe, cuối cùng ánh mắt của nàng rơi vào trên người của ta.

Ta mặc áo choàng da gấu, để để phòng gió lạnh phương bắc, ta chỉ lộ ra đôi mắt, nhưng ánh mắt A Nam nhìn ta vẫn hết sức mới lạ.

”Hoàng thượng, sao người luôn mặc đồ đen?” Nàng nằm ở bên cửa xe hỏi ta.

”Bởi vì như thế có thể làm người khác nổi bật. Ví dụ như..... A Nam đẹp như vậy.....”

A Nam không tin, “Nhất định là người muốn khác mọi người.” Nàng nói.

Sau đó ánh mắt của nàng rơi vào bao tay da hươu trên tay ta, lại nhìn xem, mắt lộ ra nét mặt thất vọng.

Ta hiểu rõ vật nhò này đang suy nghĩ gì, đưa tay vào trong ngực tìm kiếm, lấy ra cái bao tay nàng thêu cho ta, giờ trước mặt nàng, rồi nhanh chóng cất vào trong ngực.

Lúc này A Nam mới cười một tiếng, đỏ mặt, nhanh chóng lui vào trong xe đi.

”Nhìn kia!” Đặng Vân chỉ vào chỗ xa xa phía trước, mừng rỡ kêu to, “Bọn họ đến rồi!”

Tay ta giờ lên, che ánh nắng phản xạ, thật vất vả mới nhìn rõ, quả nhiên, ở phía xa xa, một điểm đen đang chậm rãi chuyển động đến phương hướng chúng ta.

”Là Huyền Từ!” Ở trong xe A Nam hô.

”Mau lên!” Ta thúc giục xe ngựa.

Người bên kia hiển nhiên cũng thấy được chúng ta, bọn họ tốc độ cũng nhanh hơn, chạy nhanh đến. Dần dần, một con ngựa trắng đập vào mắt của chúng ta.

Đến khi đến gần, ta mới nhìn rõ có hai người ngồi trên ngựa.

Ta giục ngựa nghênh đón.

Bạch mã đi tới trước xe ngựa của ta mới ngừng lại.

Một lớn một nhỏ cười ngựa, một thân tuyết trắng nhò, áo choàng trắng che phủ cả người, chỉ lộ ra một đôi mắt. Ta vừa nhìn thấy đôi mắt này liền có cảm

giác hết sức quen thuộc, có chín phần tương tự ánh mắt của A Nam. Lòng mi dày động tuyết trắng, làm ta nghĩ đến tình cảnh quen thuộc trong gió tuyết.

Đứa bé một thân trắng như tuyết từ trên ngựa chạy xuống, đứa bé vui mừng, cũng không thi lễ, chỉ bình tĩnh đứng, dùng cặp mắt quen thuộc cẩn thận nhìn ta. Đôi mắt như có nước, so sánh với A Nam quật cường kiên nghị, thì nhiều hơn mấy phần trẻ con.

”Huyền Từ!” Từ trong xe ngựa nhảy ra, A Nam lao đảo chạy về phía đứa nhỏ này. Lúc này đứa bé này mới dời đi tầm mắt, lộ ra sắc mặt vui mừng, “Tỷ tỷ!” Cũng không để ý sự tồn tại của ta nữa, nhào vào trong ngực A Nam.

Ta yên lặng xuống ngựa, lui xuống, không quấy rầy tỷ đệ bọn họ gặp lại nhau.

Lúc này một người khác trên ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống. Ta cố ý không nhìn hắn, nhưng hắn lại lớn gan quan sát ta. Người này dáng người thon dài, áo dài màu xanh nhẹ nhàng tung bay, nhan sắc như nước phía chân trời, giống như mây bay trong khói sương mờ mờ. Chỉ nhìn dáng người của hắn, có thể cảm thấy người này cực kỳ phong nhã. Đối lập với người này, ta có chút hâm mộ.

Cuối cùng, hắn từ từ cời cái khăn dài che mặt, lộ ra toàn bộ gương mặt

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 65

Editor: Nguyễn

Trước mắt của ta xuất hiện một khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt sáng trong suốt, trên má còn nhuộm vẻ thư sinh rạng rỡ. Ánh mắt của hắn xa xăm, nhìn ta như có như không. Ta có cảm giác, người này rõ ràng đang đứng trước mặt ta, nhưng trên người của hắn lại có một tầng tiên khí, giống như xoay người là sẽ đăng vân bay đi.

Trước kia ta thường nghe người ta nói, người ở Nam Sở đều là những nhân vật phong lưu tuấn nhã. Ta mạn phép không tin, nếu thật như thế, sao Nam Sở có thể nằm trong bản đồ của nước ta cơ chứ? Nhưng hôm nay thấy người này, ta mới tin tưởng, rắn chết vẫn còn nọc. Nam Sở quả nhiên có người tài!

Có lẽ hắn thấy ta nhìn hắn lâu không có phản ứng gì. Giữa mặt nam nhân này lộ ra sự xa lánh thân nhiên, cúi người hướng về phía ta,

”Đặng Hương.”

Hình như là hắn tự giới thiệu đơn giản về hắn.

Ta lập tức ngăn ngắt cả người.

Ta nghe thấy Đặng Vân ở sau lưng ta chậm rãi kêu một tiếng:

”Nhị ca.”

Hắn nhảy xuống ngựa, huynh đệ hai người ôm nhau thật chặt trước mặt ta. Sau đó vỗ vai nhau, nhìn nhau cười một tiếng. Hắn không nói một lời.

Hương! Ta rốt cuộc cũng nhớ ra. Nam nhân trước mắt khẳng định chính là chủ nhân khối ngọc bài. Bởi vì khí độ tao nhã của hắn, xứng với một chữ “Hương”, bừng sáng rạng rỡ, phong thái cởi mở.

”Hoàng thượng, đây là nhị ca của thần.” Đặng Vân cười giải thích cho ta, “Hôm đó thần dùng lưỡi câu sắt do Nhị ca thần phát minh.”

Quả nhiên chính là người này.

”Nhị ca, Hoàng thượng tới đón Huyền Từ.” Hắn nói với Đặng Hương.

Đặng Hương chỉ cười, gật đầu với ta.

Ta thấy hắn rõ ràng không hề thần phục ta, hắn căn bản không để ta vào mắt. Theo lý thuyết, người bình thường thấy Hoàng đế ta đây, không nói ba quý chín lạy, thấy ta ít nhất cũng phải quy củ chào hỏi. Nhưng Đặng Hương thì không. Ngoại trừ hắn xưng tên họ với ta ra thì đối với vị hoàng đế này cũng không có gì khác biệt với người bình thường.

”Ta phải đi, “Đặng Hương cười nói, “Ta đã đưa Huyền Từ an toàn trở về. Ta cũng cần phải trở về.”

Hắn chỉ vào người ngồi trên đoàn ngựa thồ hộ tống Huyền Từ trở về

“Vị kia là Tào Định, tướng quân Kiến Chương, chắc Hoàng thượng cũng biết. Lúc chúng ta trở về, may mắn nhờ có Tào Định chỉ điểm, nếu Hoàng thượng muốn biết chuyện chúng ta trở về như thế nào, có thể hỏi Tào Định.”

Nói xong hấn nhảy tốt lên ngựa, xoay ngựa muốn rời khỏi.

“Mính Hương tiên sinh, xin dừng bước.”

A Nam đột nhiên kêu một tiếng, nàng chạy tới kéo ngựa của Đặng Hương lại, ngẩng đầu hướng về phía Đặng Hương, trên mặt lộ ra vẻ cầu xin,

“Xin Mính hương tiên sinh ở lại Lạc Kinh, vừa rồi Huyền Từ còn nói, lúc nào cũng muốn nhìn thấy tiên sinh. Hoàng thượng cũng đồng ý, về sau tiên sinh có thể ở phủ công chúa lúc xưa của ta. Tiên sinh không cần đến nhà lá trong núi ở ngoại thành nữa.”

Trước mặt ta, A Nam gọi hấn là tiên sinh, rõ ràng là muốn che giấu tai mắt người khác, ta thấy tuổi của Đặng Hương chưa chắc đã lớn hơn ta.

Nét mặt Đặng Hương cười như không cười,

“Đã lâu không gặp Nam Hương công chúa rồi.”

Hấn nói, ánh mắt quét thật nhanh qua trán A Nam, ánh mắt hơi chậm lại, lại thật nhanh rời đi. Trong mắt đau khổ khó có thể che giấu. Hấn vốn định làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lại che giấu không kịp.

Hiển nhiên hấn đã nghe nói qua A Nam bị thương, nhưng đây là lần đầu tiên thấy vết sẹo.

Ta nhìn hấn hơi ổn định lại tinh thần một chút, lúc này mới chậm rãi lại mở miệng

“Phủ công chúa trống không không có người ở, công chúa có thể để Vân ca đi hỗ trợ xử lý. Ta còn phải về núi, nơi đó còn có mấy con Bạch Hạc bị gây cánh được ta chăm sóc, hơn một tháng ta không có ở đây, chỉ sợ mấy Tiểu Đồng không chú tâm, không chăm sóc tốt cho bọn họ.”

A Nam nắm cương ngựa không buông ra,

“Núi Lộ Viễn khó đi, Huyền Từ có chuyện muốn tiên sinh chỉ giáo thì không dễ, Nam Hương cũng cần tiên sinh chỉ điểm. Vân ca càng cần huynh trưởng coi chừng. Phủ công chúa của ta nước chảy tí tách, gió thổi vi vu, là nơi nuôi hạc rất tốt.”

A Nam không che giấu ý muốn giữ hấn lại.

Mắt phượng người cưỡi ngựa mệnh mạng, nhìn ánh mắt A Nam càng tinh mịch.

“Nhị ca, ở lại đi. Nếu ngại phủ công chúa bất tiện, cũng có thể ở lại phủ Tướng quân.”

Đứa bé Huyền Từ kia cũng đứng lên nói: “Hương ca ca ở lại đi, huynh đã đồng ý dạy đệ cưỡi ngựa bắn cung mà.”

Người cưỡi ngựa vẫn còn đang chần chờ. Hấn không nhìn A Nam, ánh mắt chỉ cố định ở một nơi nào đó, như có điều suy nghĩ.

“Mính Hương tiên sinh ở lại đi.”

Ta mở miệng, thoải mái cười với hấn một chút, “Nếu như tiên sinh có thể ở lại trong thành, có chuyện trăm muốn thỉnh giáo cũng dễ dàng hơn. Sở Hiền phi cùng Vân ca đều trông mong tiên sinh đã lâu. Hôm nay thật vất vả tiên sinh mới đến đây, không bằng ở lại đây mấy ngày đi.”

Hấn là người hay là tiên, ta không thêm quan tâm, chỉ nhìn một cách đơn thuần nhân phẩm của hấn như vậy, ta sẽ không thả hấn về Nam Sơn. Thay vì để một người tài ba ở bên ngoài làm cho người ta suy nghĩ lung tung, còn không bằng để ta thu vào tầm mắt, xem chừng một chút cũng tốt.

Đặng Hương lại muốn từ chối, đột nhiên cười, hấn cười sâu, trên má hiện lên má lúm đồng tiền, nam nhân lớn lên như vậy thật ra thì cũng làm người ta ghen ghét đố kỵ, ít nhất lúc này trong lòng ta có chút không yên.

Đặng Hương dường như đã nghĩ thông suốt, hấn cười một tiếng với ta. “Vậy thì tốt, nếu Hoàng thượng không chê ta, trước tiên ta ở trong thành mấy ngày. Vừa đứng gần đây ta đang suy nghĩ phương thuốc dưỡng khí. Nhưng phụ tá của thần vẫn chưa làm xong, cũng muốn thảo luận học hỏi với các vị danh y (thầy thuốc nổi tiếng) trong thành vài điều.” Hấn thâm sâu liếc mắt nhìn A Nam, “Nam Hương lấy phương thuốc gần đây muối dùng cho ta xem.”

Cái hấn gọi là phương thuốc dưỡng khí, hiển nhiên là chuẩn bị cho A Nam.

Chúng ta trở về rất chậm, tỷ đệ A Nam vui ở trong xe nói chuyện. Ba người nam nhân chúng ta cưỡi ngựa đi theo phía sau.

“Hay Nhị ca ở phủ công chúa, “Đặng Vân nói, “Không phải phủ Tướng quân của đệ không chứa chấp nhị ca, mà là vì Quy Mệnh Hầu ganh tỵ. Hấn nói Hầu phủ không đủ rộng rãi, đã mấy lần muốn xin Hoàng thượng ban cho phủ công chúa rồi.”

“Trẫm sẽ không ban cho hấn.” Ta nói.

”Hắn có rất nhiều tiểu thiếp.” Đặng Văn cau mày, “Lớn tuổi như vậy còn muốn sinh thêm con, cho nên không đủ chỗ ở.”

Việc này ta biết, hiện tại Mệnh Hầu đang nuôi mấy chục nữ nhân ở trong phủ. Từ sau khi nhi tử của hắn bị ta giết, hắn liền thế phải sinh lại được một nhi tử nữa.. Hơn nữa ta còn biết, những nữ nhân bên cạnh hắn, phần lớn là Phùng gia đưa cho hắn. Hiện tại, ta thậm chí nghi ngờ, việc nhi tử của Quy Mệnh Hầu tạo phản lúc trước, có phải là do Phùng Gia xúi bẩy rồi đẩy bọn họ ra làm vật hi sinh hay không. Nhi tử của Quy Mệnh Hầu tạo phản, lại đến người dân phía nam tạo phản đều được hỗ trợ từ một nguồn giống nhau. Vài lần dẹp yên quân phản loạn, vừa vặn giúp cho Phùng Ký từ một quan chức bình thường có thể một bước lên mây, hơn nữa lúc trước ta lại rất sùng ái Phùng Yên Nhi, nên đã để cho Phùng Ký vươn thẳng đến chức Đại Tư Mã tướng quân, thống lĩnh binh mã toàn thiên hạ.

”Phủ công chúa trăm sẽ để lại cho Huyền Từ, “ta cười, chỗ kia là đất tốt, ban đầu phụ hoàng cố ý ban cho A Nam, ta sẽ không đem nó cho bất kì kẻ nào.” Nếu Minh Hương tiên sinh làm quan, trăm có thể cho tiên sinh một đại trạch độc lập.” Ta dụ dỗ hắn, “Minh hương tiên sinh có gia thất chưa? Nếu chưa, về sau cũng sẽ có, trạch này đặt tên theo quan chức, để con cháu được tổ tiên che chở.”

Đặng Hương nhấp miệng, “Nếu có con cháu sẽ không phải lo không có phòng ở.”

Một câu nói liền làm ta im lặng.

”Đúng rồi, Minh Hương tiên sinh là con cháu Đặng gia.” Ta nghĩ, Đặng gia là danh môn vọng tộc Giang Nam, nhưng huynh đệ hai người lại ngàn dặm xa xôi đi tới Lạc Kinh. Bọn họ không muốn dựa vào danh tiếng của gia tộc.

Ta lúng túng, “Sở trường của Minh Hương tiên sinh, là văn hay võ?” Ta hỏi rõ, suy tính cho chức quan gì. Đặng gia xuất thân là võ tướng. Cha chú cùng đại ca của bọn họ từng giao thủ với ta. Ngay cả Đặng Văn cũng có thân thù mạnh mẽ. Ta hiểu rõ gia đình hắn rất giỏi võ công.

Đặng Hương lắc đầu, “Đa tạ ý tốt của Hoàng thượng, Đặng Hương không muốn làm quan.” Ánh mắt của hắn lạnh nhạt, không phải khách khí.” Đặng Hương ở lại Kinh Sư là có chuyện, làm xong sẽ trở về Nam Sở.” Hắn nói nhẹ nhàng, nhưng trong ánh mắt lại có kiên nghị, hình như có chuyện lớn gì muốn làm. Mà ta biết, trong kinh thành này, người quan trọng nhất, chính là Nam Hương công chúa A Nam. Nếu không cũng chỉ có giang sơn thiên hạ đáng giá thôi.

”Minh Hương tiên sinh muốn nghỉ ngơi sao?” Ta hỏi. Ta thấy A Nam ngồi xe ngựa, trong lòng hiểu rõ. Nam nhân này, nhiều năm qua ở phía bắc không có tiếng tăm gì, có nhà không trở về, thật ra chỉ vì nữ nhân trong xe thôi.

Mà nữ nhân đó cũng là người ta coi trọng.

Ánh mắt huynh đệ Đặng Hương cũng theo ta rơi vào chiếc xe ngựa kia. khi một cơn gió tây phản phất thổi qua thì hình ảnh chiếc xe ngựa chạy băng băng thật sự giống như một bức tranh khắc họa thiên nhiên của đất nước phương Bắc.

~~~~~

Đặng Hương lặng yên không một tiếng động ở Lạc Kinh. Sẽ ở trong phủ công chúa của A Nam. Không làm quá nhiều người chú ý.

Huyền Từ thì bị ta dẫn vào trong cung.

Mẫu hậu rất vui mừng khi thấy đứa bé, nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền từ một lúc, mới cười nói, “Đứa nhỏ này lớn lên giống như được chạm khắc từ tuyết, không giống tý tý của nó, so với tý tý, nó còn thanh tú hơn.”

Dáng dấp Huyền Từ trắng trẻo, lại ngượng ngùng, xác thực thanh tú hơn A Nam.

Đứa nhỏ này vừa mới mười một tuổi, có lẽ là trải qua tang thương, nên hết sức hiểu chuyện. Thấy mẫu hậu thích hắn, thân thể hắn cũng dựa vào mẫu hậu, cùng mẫu hậu treu chọc con chim, cho con mèo ăn. Lão nhân gia đều thích thân cận cùng mình người thích, hắn như vậy làm cho mẫu hậu càng thêm thích hắn.

”Thường tới trong cung chơi, không có việc gì sẽ ở trong cung, đứa bé nhỏ như vậy, không có ý tứ gì. Cả năm được cũng không ngại chuyện.” Đây coi như là mẫu hậu lưu Huyền từ lại trong cung.

Trong cung có nhiều người có ánh mắt, nhìn mẫu hậu như vậy, cũng đều rồi rít khen, trong cung rất nhiều người, Huyền từ thu được rất nhiều quà tặng.

Lần này, chỉ có Phùng Yên Nhi cùng Lý Uyển Ninh không tới. Phùng Yên Nhi nói là vì muốn chuẩn bị mở đại yến đón năm mới trong cung, nàng rất bận, chỉ phái người tặng quà tới đây.

Lý Uyển Ninh là người già chết.

Nàng ta như này, ta cũng không muốn coi nàng ta là người sống. Chỉ nói cho Phùng Yên Nhi cùng A Nam, bữa tiệc năm mới, ta không muốn nhìn thấy Lý Uyển Ninh.

Ta đợi đến trời tối mới đi tới chỗ A Nam. Tiểu viện A Nam đến buổi chiều đã yên tĩnh lại, trong cung, mấy con Bạch Hạc đã sớm ngủ vùi dưới mấy luống hoa. Đèn trong phòng của A Nam vẫn sáng. A Nam thấy ta tới, cười cho ta xem cái cung nhỏ Đặng Văn tặng cho Huyền Từ

”Hoàng thượng đoán xem có mấy nô cung?” A Nam hỏi ta.

Ta ngồi xuống, liếc cung nhỏ này này, so sánh với vóc người đứa bé Huyền Từ mười một tuổi này.

”Hai thôi.”

Ta nói, trong lòng tính toán, đứa bé nhỏ như vậy cũng có chút hơi sức, huống chi đáng về Huyền Từ nhả nhặn, gầy gầy giống vóc người A Nam, chắc cũng không thích hợp lắm. Tặng Huyền Từ đồng cung, ý tứ của Đặng Vân cũng sâu đậm.

A Nam lắc đầu, “Hoàng thượng kéo thử xem.” A Nam cười híp mắt, bộ dáng hả hê.

Ta tò mò, kéo đồng cung, giật mình, đây là năm nỏ cung! Đáng đáp ta người cao ngựa lớn như thế, cũng chỉ kéo tám cái, khi ta mười một tuổi nhiều lắm là có thể kéo ba Thạch Cung.

Ta có chút không tin, hỏi Huyền Từ, “Huyền Từ, đệ có thể kéo cung này sao? Kéo cho trẫm xem một chút!”

Sở Huyền có lông mi dày giống tỷ tỷ, vốn Huyền Từ vẫn cụp mắt đứng hầu ở bên người tỷ tỷ. Lúc này nghe ta hỏi, lập tức tiến lên, tiện tay cầm cung, nhẹ nhàng kéo, liên kéo căng. “Đệ có thể bắn trúng mục tiêu trước mắt.” Huyền Từ nhẹ nhàng nói.

A Nam xoa đầu Huyền Từ, “Hai năm không gặp, đệ giỏi hơn rồi.” A Nam hài lòng nói.

Ta luôn miệng khen Huyền Từ, nhìn Huyền Từ với cặp mắt khác xưa.

”Hương ca ca dạy đệ luyện tập. Trong hai năm bắn lĩnh cũng không tệ.” Sở Huyền nói.

Trong lòng ta vừa động, “Hương ca ca có thể kéo mấy nỏ cung?” Nói xong nhìn A Nam.

A Nam chỉ cười không nói, ý bảo Huyền Từ nói cho ta biết.

”Đệ không biết.” Sở Huyền nói, “Đệ chưa bao giờ thấy Hương ca ca dùng cung.”

”Vậy đệ thấy Hương ca ca dùng cái gì?”

Huyền Từ nhìn tỷ tỷ. Thấy A Nam gật đầu, mới vừa nhỏ tiếng nói, “Hương ca ca yêu sách, yêu kiếm, yêu lò thuốc, thích thổi sáo.”

Ta ngẩn ngơ, cảm thấy những thứ này không khác sở thích của A Nam là mấy.

”Lúc trẻ Minh Hương tiên sinh đi du ngoạn, nên hiểu biết rất nhiều.” A Nam nói cho ta biết, “Tiên sinh vốn có tên Thanh Phượng. Sau khi Nam Sở mất, tiên sinh lại yêu uống rượu, tự cho là Minh Hương tiên sinh. Vốn là thiếu niên tính tình hào sảng, uống rượu thành thần rồi.” Giọng của A Nam lúc giới thiệu Đặng hương, nghe bình thản, nhưng ta lại có thể cảm thấy nàng có vẻ tiếc nuối, “Tiên sinh đại tài, có chí lớn thống nhất thiên hạ, những năm này chỉ vì. . . . . Thật đáng tiếc.”

”Hắn nói với ta hắn không muốn làm quan.” Ta đơn giản nói. “Không phải ta không muốn dùng hắn, là bản thân hắn không chịu.”

A Nam cúi đầu, hình như có lời nói muốn nói, lại không dám nói. Nàng giả bộ không sao cả ở trước mặt ta, nhưng thật ra thì là không làm được. Ta thấy, nàng rất dễ ý người này.

Đối với lần này, ta thừa nhận ta ghen tỵ, có lẽ, này chỉ bởi vì hắn quen A Nam trước ta.

”Ta sẽ không hại hắn.” Ta mở miệng nói trước, “Ta hiểu tâm ý A Nam đêm qua, hãy tin tưởng cách làm người của ta.”

A Nam nghe, chỉ cúi đầu thật thấp, ôm đệ đệ, trên mặt gạt đi một vệt sầu lo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 71: Chương 66

Editor: Nguyễn

Cách lễ mừng năm mới mấy ngày, bởi vì tổ chức một gia yến mừng năm mới, lại thêm đi hiến tế ở Thái Miếu, đều là chuyện lớn mỗi năm một lần, trong cung từ Phùng Yên Nhi, tất cả đều bận đến mức chân không chạm đất. Ngay cả A Nam bình thường nhàn rỗi, lần này cũng không tránh khỏi, nàng phải chép danh sách kê khai nhân số. Gia yến, lão Thái phi, Thái phi, dù phẩm cấp thế nào cũng có thể tham gia, cung tần Tam phẩm trở lên có thể ngồi ở ghế cuối. Ngũ Phẩm trở lên mới được đi thái miếu. A Nam có chút nhừ đầu, ta nói rõ không mời Lý Uyển Ninh, nhưng Lâm mỹ nhân được đối xử như Tam



phẩm, được hưởng một cung riêng, thực tế lại là Ngũ phẩm, nàng không biết nên làm thế nào.

Chuyện này ta không giúp nàng nghĩ kế, tất cả toàn bộ do nàng quyết định.

Ta đoán Lâm Mỹ nhân dù được mời cũng có thể không tới. Thái y đã nói Lâm Mỹ nhân có thể sinh non lần nữa, rất có thể sẽ sinh trong mấy ngày nữa. Tính toán toán, mới chỉ có hơn tám tháng.

Hôm nay, trên triều đình ta cùng triều thần thương lượng xuất binh thảo phạt Tây Nhung, theo ý của ta, nhiều năm chưa từng dụng binh bên ngoài, nuôi binh ngàn ngày đã đến lúc dùng. Tây Nhung là nước nhỏ, hàng năm vừa vào đông sẽ cướp bóc phía Tây Bắc nước ta, bây giờ thử giao chiến một lần. Thật không ngờ, trong triều trên dưới đều phản đối. Phùng Ký không cần phải nói, ở trong ký ức của ta, hắn luôn luôn là người đối nội mạnh mẽ, đối ngoại hòa hiệp, hắn còn sợ ta phải hắn xuất chinh đây. Không ngờ Lý Tế trước nay đối nghịch với Phùng Ký, lần này cũng phản đối xuất binh.

“Quốc khó thiếu hụt, không có tiền xuất binh.” Hắn hùng hồn nói.

Hắn vừa nói như vậy, Trương Tiếp lập tức đi lên tính cho ta nghe, mấy năm này phương Bắc thiên tai, phía Nam chỉ có nửa thuế. Xem đi xem lại, quả nhiên là không có tiền. Thật ra thì đối ngoại ta dụng binh, còn có cân nhắc khác, nếu nuôi quân lâu dài như vậy, rất khó có người mới đi lên, ta muốn từ trên tay Phùng Ký đoạt lại toàn bộ binh quyền, sợ là khó càng thêm khó.

“Nếu không hoàng thượng tăng thuế phía Nam đi, “ Phùng Ký nói, “Chỉ cần đủ quân phí, cừu thần nguyện vì Hoàng thượng cống hiến phần sức lực nhỏ bé, không màng sống chết xuất binh.”

Ta nghĩ, ta vừa mới giải quyết chuyện thuế phía Nam, chưa thực thi đã phải bỏ sao? Nếu vậy, Hoàng đế ta đây sao có thể nói ra được.

Phùng Ký cúi nửa đầu, nhìn như kính cẩn, nhưng ánh mắt hắn len lén nhìn ta có chút kỳ quái. Từ sau khi Tông Na Na cháu trai vợ Quý Khang bị ta chém ở Kim Lăng, Phùng Ký vẫn luôn cực kỳ cẩn thận, nhưng hôm nay, trong ánh mắt của hắn lại toát ra một tia liêu lỉnh. “Hoàng thượng còn nhớ Hà Kỳ Nhất không?” Hắn đột nhiên hỏi ta.

“A, dĩ nhiên nhớ, “ ta nói, “Đại Lý Tự tra ra hắn thiếu tiền lương của Binh bộ, hắn lại phái người ám sát Trầm lúc Trầm đi Nam tuần, Trầm đã nhốt hắn tù lao.” Vụ án này gần đây vừa mới thẩm vấn, còn không chưa định án.

“Sáng nay, thần nghe nói Hà Kỳ Nhất tự sát ở trong tù rồi.” Phùng Ký nói.

Ta sững sờ.

“Hoàng thượng muốn dùng Binh, phải suy tính tình hình Binh bộ.” Phùng Ký nói.

Binh bộ lúc này như rắn mất đầu, hơn nữa có thể còn có thể chưa trừ hết được người của Phùng Ký. Ta vốn định từ từ.

“Thần xin đề cử một người.” Phùng Ký nói, ánh mắt của hắn âm trầm, như đang tính toán cái gì.

Trong đầu của ta nghĩ tới đầu tiên, hắn là Lý Dật.

Nếu Phùng Ký thật sự dám tiến cử Lý Dật, chẳng phải là một cơ hội với ta sao?

“Phùng ái khanh muốn tiến cử người phương nào?” Ta ra vẻ thả lỏng hỏi hắn.

“Chắc Hoàng thượng đã nghĩ tới, “ trên mặt Phùng Ký nặn ra vẻ tươi cười, “Cừu thần nghĩ tiến cử, chính là người Hoàng thượng vô cùng coi trọng, bề tôi của Nam Hương công chúa, Đặng tướng quân Đặng Văn.”

“Ồ!” Ta nhất thời cũng có chút ngoài ý muốn.

Ta bãi triều đi đến nơi của Mẫu hậu. Cũng như ngày thường, thuận đường tới nhìn Lâm Mỹ nhân một cái. Kể từ khi ta biết nàng mang thai, thường đi nhìn một lần. Chỉ là đến thăm, ta chưa bao giờ ngồi xuống trong đó, mỗi lần đi vào chỉ nói mấy câu, hỏi nàng thiếu gì không, nói xong cũng lập tức đi ra.

Ta chưa bao giờ vì Lâm Mỹ nhân mang thai mà thân cận với nàng. Nàng vẫn hết sức sợ ta, thấy ta liền sợ hãi, mấy tháng đã qua, cũng không thay đổi chút nào.

Lần này ta đến Từ Lưu cung thì cửa Từ Lưu cung đóng chặt.

“Đây là sao?” Ta sai thuộc hạ đi lên gõ cửa, “Ban ngày sao lại đóng cửa?” Tuy trong lòng ta có nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ sâu.

Sau khi gõ, cửa vẫn không mở, chỉ có một âm thanh ở bên trong hỏi, “Bên ngoài là chủ tử cung nào? Chủ tử nhà ta nói, phải dưỡng thai, không có sức gặp người khác. Xin trả lời chủ tử các người, Từ Lưu cung cảm ơn. Nhưng Từ Lưu cung không tiếp khách, xin đừng đến nữa.” Người nói chuyện tuyệt không khách khí.

Ta ngạc nhiên, nhìn Như Ý muốn tiến lên gõ cửa nữa, ta dùng mắt ngăn cản hắn.

“Thôi, đến lúc đó hỏi Tiễn Chiêu Nghi xem xảy ra chuyện gì.”

Ta chuyển hướng đến Khôn Ninh cung của Mẫu hậu. Không thấy thì thôi vậy, dù sao cũng không có gì quan trọng để nói. Nói thật, mặc dù ta rất muốn một đứa con trai, nhưng đối với đứa bé trong bụng Lâm mỹ nhân này, dần dần có chút bất công. Nghĩ đi nghĩ lại, ở đây lòng ta, cảm thấy đứa nhỏ này còn chưa ra đời, cũng không hề đơn thuần là một đứa bé nữa, giống như được kỳ vọng quá nhiều.

Ngay từ đầu, Phùng Yên Nhi và Tiễn Bảo Bảo tranh đoạt đứa bé này, ta đã biết đứa bé của Lâm mỹ nhân đã không chỉ là con của một mình Lâm mỹ nhân nữa.

Đến Khôn Ninh cung mới biết, ta đã nghĩ đơn giản rồi.

Trong Khôn Ninh cung, Phùng Yên Nhi, A Nam, Tiễn Bảo Bảo và một đám Tần phi đều có mặt ở đây. Còn có Hoa thái y cùng mấy thái y khác. Chỉ có mẫu hậu ngồi trên ghế. Những người khác đứng cung kính. Mà Tiễn Bảo Bảo lại quỳ trên mặt đất.

“Giao cho người chuyện nhỏ như vậy, người cũng không làm xong” Mẫu hậu có chút khinh miệt nói với Tiễn Bảo Bảo, trong ngực ôm một con mèo lông trắng, “Đến nơi này của ta tổ cáo có ích lợi gì? Đứa bé trong bụng Lâm mỹ nhân đâu, ta không thể lấy ra ngoài cho người xem.”

Ta thấy Phùng Yên Nhi nở nụ cười không che giấu.

Ta ho một tiếng, bước vào trong phòng. Người trong phòng đều quay lại nhìn ta.

“Có chuyện gì thế?” Ta liếc mắt nhìn Tiễn Bảo Bảo, Mẫu hậu ở trên ghế dựa, “Ta mới đi qua chỗ Lâm mỹ nhân, thấy Từ Lưu cung đóng chặt cửa. Đây là có chuyện gì?”

“Lại thêm một người ăn canh bẻ môn.” Mẫu hậu cười, vuốt ve con mèo trên đùi, “Từ Lưu cung muốn làm phản rồi.”

Ta nhìn Tiễn Bảo Bảo quỳ trên đất, trong lòng mơ hồ hiểu chuyện gì xảy ra.

Phùng Yên Nhi cười đi lên, thay Mẫu hậu nói, “Hoàng thượng có chuyện không biết, hiện tại không ai được đi vào Từ Lưu cung. Lúc trước đã cản Tiễn Chiêu Nghi, cũng không mở cửa cho thái y, thiếp đi thử một chút, cũng không cho thiếp đi vào.”

Phùng Yên Nhi cười nhẹ. “Lâm mỹ nhân đề phòng bọn thiếp, sợ bọn thiếp dành con nàng ta, hại con nàng ta, đã ở trong mắng khá nhiều người rồi. Trước khi Hoàng thượng đến, bọn thiếp đang bàn bạc, nếu Mẫu hậu và Hoàng thượng tới, chẳng lẽ nàng ta cũng không mở cửa sao?” Nói xong, Phùng Yên Nhi che miệng, bật cười.

Hoàng thượng ta đây tới, Lâm mỹ nhân hỏi cũng không hỏi, không mở cửa.

Lâm mỹ nhân muốn làm gì đây?

Mẫu hậu mỉm cười, “Chuyện này là tại ta! Ta sốt ruột muốn bé cháu, để cho ai đó được chiều đến mức vô pháp vô thiên. Cũng không phải là bụng vàng bụng bạc gì, chỉ là Thái Y Viện nói có thể là nam thai, cứ như vậy bắt đầu làm bộ làm tịch.”

Hoa thái y vội vàng tiến lên một bước, “Kể từ lúc bắt mạch, đã có thể xác định là nam thai rồi. Nhưng Lâm mỹ nhân vẫn ra máu, sợ là không tốt, đứa bé này sợ là không đủ tháng, khi nào động thai khí, đều có thể lâm bồn. Nhưng lúc này Từ Lưu cung không cho ai đi vào, nói là bọn thần ngay cả máu cũng không làm ngừng được, nhất định là cùng một nhóm người muốn hại Lâm Mỹ nhân. Chuyện này khó làm, kính xin chỉ thị của Hoàng thượng, Thái hậu.”

Mẫu hậu nghe, sắc mặt khó tin, nàng trừng Tiễn Bảo Bảo, “Ban đầu ai giao Lâm mỹ nhân cho người nói như thế nào? Để cho người suy nghĩ một chút.”

Tiến Bảo Bảo quỳ dưới đất, cắn răng một cái, “Thiếp đi đập cửa Từ Lưu cung.” Nói xong ngồi dậy muốn xông ra ngoài.

“Đứng lại!” Mẫu hậu lạnh lùng gọi nàng lại, “Người còn đi làm gì? Người Lâm Mỹ nhân phòng đầu tiên là người! Nếu người ta nói có người muốn giết người đoạt hoàng tự, cả hậu cung cũng biết, người còn đi đến làm gì.”

Sắc mặt Tiễn Bảo Bảo đại biến.

Trong lòng ta cũng chấn động, không ngờ Lâm mỹ nhân có thể nói những lời như vậy. Hôm nay đứa bé còn chưa sinh ra, nàng sợ hãi quá mới có thể biến thành như vậy!

“Người coi trọng chuyện lắm rồi.” Mẫu hậu hướng về phía Tiễn Bảo Bảo quỳ dưới đất, nói một cách đầy ý vị sâu xa, “Mấy tháng này, ai gia đều thấy hết. Người làm quá! Nếu đổi lại ta là Lâm mỹ nhân, ta cũng sẽ nghi ngờ như thế, cũng muốn ra về. Trên đời này ai chẳng muốn làm người tốt?” Nàng lườm một vòng các phi tần đang đứng. “Còn các người nữa! Các người cũng còn trẻ, Hoàng thượng đã có hai tiểu công chúa, chỉ cần các người tận tâm, muốn bao nhiêu nhi tử chẳng được. Gấp gáp cái gì? Vẫn chưa tìm ra ai làm Lâm mỹ nhân xảy thai. Đừng tưởng rằng chuyện này cứ kết thúc như thế.” Mẫu hậu giọng căm hận, “Trong cung có quy củ, chuyện này vẫn tiếp tục điều tra. Người gây ra chuyện này, chết cũng không đáng tiếc.”

Con mèo trên đùi Mẫu hậu kêu meo meo một tiếng, như là bày tỏ đồng ý.

Ánh mắt của Mẫu hậu quét qua mọi người, “Về phần Lâm mỹ nhân. . . . . Lúc trước, ta vừa nghe nói Lâm mỹ nhân phải sinh sớm, trong lòng có chút không vui, con của mình không đẻ ý, để người khác nhìn chằm chằm là như nào? Ta nói sinh non thì sớm sinh đi, Thái Y Viện sẵn sàng là được. Nên như

thế nào thì như thế đó, không cần phải gấp gáp. Đây cũng là quy củ trong cung! Nói cho cùng, dù là kết quả không tốt, cũng là tự tìm”

Trong Khôn Ninh cung lập tức yên lặng như tờ.

Ta giống như đột nhiên hiểu ý của mẫu hậu rồi. Cối đòi này chính là như vậy, mạnh mẽ mới sống sót. Mẫu hậu không dung tình chút nào .

Ánh mắt của Mẫu hậu quét qua A Nam

”Sở Hiền phi không tệ,“ Mẫu hậu gật đầu một cái, chắc cũng biết cung cung hạnh đã ghi lại, “Đề ý một chút, vì Hoàng thượng mà sinh Hoàng tử. Ai gia thích đứa bé như đệ đệ con, thông minh xinh đẹp.”

Lại nhìn Phùng Yên Nhi, “Phùng Thục phi cũng phải tiếp tục cố gắng, con còn trẻ như vậy, ai gia cũng thích nhanh chóng có cháu bé.” Ánh mắt Mẫu hậu quét qua toàn bộ.”Được rồi, tất cả giải tán đi. Đứa bé luôn ở trong bụng mẹ, do các con tạo ra. Lão thái bà ta còn thông suốt, mà mọi người không hiểu sao?”

Mọi người yên tĩnh không nói.

Mẫu hậu thường nói hậu cung như chiến trường, ở trong mắt Mẫu hậu, đã nhìn quen các loại âm mưu chém giết, ta hiểu được, Mẫu hậu buông tay Lâm mỹ nhân rồi. Lâm mỹ nhân không đủ kiên cường.

Trước kia, mỗi lần ta xuất chinh, luôn quan tâm công trận không sánh bằng Nhị ca hoặc Cửu đệ. Mẫu hậu sẽ nói với ta, “Con không cần nhìn chằm chằm bất kì ai, không tham công cũng không vứt bỏ. Phụ hoàng con mắt sáng như đuốc, nhất định sẽ phát hiện sơ hở của con.”

Hôm nay lời này đối với Lâm mỹ nhân cùng Tiễn Bảo Bảo cũng giống như vậy, muốn quá nhiều, lại không hiểu được buông bỏ. Người khác không thể giúp người. Không biết tại sao, hôm nay, ta có dự cảm xấu đối với đứa bé trong bụng Lâm mỹ nhân.

Chỉ là. . . . . Đó là ta con trai đầu tiên của ta, ta không nhẫn tâm như thế.

Ta đi ra ngoài thì đuổi theo A Nam, “A Nam” Ta gọi nàng

A Nam dừng lại đợi ta, ta đi tới, chúng ta đi ngang hàng, ta nghiêng thân thể qua, “Chuyện đó. . . . . Lâm mỹ nhân bên kia. . . . .”

Thật ra thì chuyện này ta không biết có nên cầu viện A Nam hay không. Mẫu hậu nói đây là do tạo hóa. A Nam cũng không mơ ước đứa bé kia, đem chuyện này cho A Nam giống như có chút không được.

”Thiếp biết.” A Nam nở nụ cười, “Lâm mỹ nhân như vậy, thiếp sợ nàng ấy có thể chuyện gì đó không tốt.” A Nam chỉ vào đầu nàng, “Lâm Mỹ Nhân suy nghĩ hạn hẹp.”

Ta cười khỏ, thật ra thì rất khó nói, Lâm mỹ nhân có thể nghĩ hẹp, nhưng ai biết rốt cuộc Tiễn Bảo Bảo nghĩ như thế nào đây? Thật ra A Nam cũng không quá hiểu rõ tâm cơ của người khác. A Nam không giống các nàng kia.

”Nàng ấy vốn nhất gan, “ ta giải thích, thời gian mười năm qua, ta thật sự là không nhớ tại sao ban đầu ta lại coi trọng một người như thế.”Hôm nay thấy ai cũng sợ . Nàng ấy cũng đáng thương.” Ta không biết tại sao mình lại dùng từ này. Trước khi trùng sinh, ta đại khái vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ như vậy.

A Nam thở dài, “Thiếp hiểu ý của hoàng thượng, thiếp sẽ đề ý Từ Lưu cung.” Nàng lại lắc đầu, nhìn khắp mọi nơi, “Lâm mỹ nhân thật sự rất đáng thương. Thành cung quá cao, lòng của nàng lại quá nhỏ.”

Ta trở mắt nhìn nàng, ta khẳng định vừa rồi nàng châm chọc ta.

”Nếu là thiếp, đến tình cảnh này, thiếp sẽ mang theo đứa bé, dẫu có chết cũng trốn ra khỏi cung.” A Nam kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 72: Chương 67

Editor: Nguyễn2

”Nếu đổi lại là thiếp, thiếp sẽ dẫn đứa bé đi, dẫu có chết cũng sẽ trốn khỏi cung.” A Nam kiên định nói.

A Nam vừa dứt lời thì dường như ta đã đuổi kịp nàng, ngăn trước mặt A Nam,

”A Nam, nàng nói gì!” Giọng của ta như tiếng sấm, làm một đám cung nhân sợ hãi, khẽ run rẩy. A Nam nghiêng bước, thiếu chút nữa ngã xuống.

A Nam trừng ta, theo bước chân, tránh ta đi tiếp.

Ta gấp gáp, tiến lên bắt lấy cánh tay của nàng, “Nàng đi đâu? Nàng có thai còn muốn chạy trốn đi đâu?”

Ta nhất thời gấp gáp đến choáng váng rồi, trong lòng chỉ nghĩ A Nam mang theo đứa bé bỏ ta đi, để ta lại một mình cô đơn trên đời này, không ai đến nhất xác cho ta. Ta choáng đầu, quên mất câu này chỉ là một giả thiết, A Nam không mang thai, đứa bé ở đâu ra chứ. Hô xong tự ta cũng cảm thấy quần bách.

Mà ta kêu lên như thế, cung nhân không cần phải nói, sợ hãi khẽ run. Liễu Tu Viện vừa đi qua cũng lấy làm kinh hãi.

”Thật nhanh!” Nàng ta thốt lên, hơi dừng lại, lập tức nói, “Chúc mừng Sở Hiền phi.” Hình như nàng ta mới từ nơi của Mẫu hậu đi ra ngoài, vừa lúc ở phía sau chúng ta, lại vừa lúc nghe được nửa câu này, không rõ ý, vì vậy mà hiểu lầm. Nàng ta ngừng bước chân, “Lúc này Mẫu hậu còn nói, để cho bọn thiếp học Sở Hiền phi, rộng lượng một chút. Hoàng thượng không đến, bọn thiếp có thể chủ động tới chỗ Hoàng thượng.” Nàng khanh khách cười ra tiếng, “Không hổ danh là Nam Sở công chúa, xử lý công việc lưu loát, nhanh như vậy đã có hi sự rồi.”

”Liễu Tu Viện hiểu lầm rồi.” A Nam gấp gáp giải thích, “Không có chuyện đó đâu.”

Liễu Tu Viện chỉ cười, tay cầm khăn, “Vây Sở Hiền phi hãy nhanh mang thai đi, Hiền phi nhìn Hoàng thượng khẩn trương kia!” Nói xong liền chỉ vào chiếc xe trở về cung, “Có đứa bé, ngày cũng nhanh trôi qua, “nàng nói, “A Ô đang chờ thiếp đấy.” A Ô là tiểu nữ nhi nàng ta sinh cho ta, lúc này mới hơn một tuổi.

Phía sau lại có mấy Tần phi ra ngoài, bởi vì không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nghe Liễu Tu Viện nói nửa vời, lúc này cũng tò mò không biết trong cung ai mang thai. Bắt đầu nhỏ giọng lủi rủ. Chuyện trên đời, cái gọi là nghe sai đồn bậy chính là đây.

Bọn họ sẽ không hỏi ta, có mấy người đi qua thì làm lễ với ta sau đó vội vàng vàng vàng đuổi theo Liễu Tu Viện. Ít người khác định dừng lại, chờ nghe tin tức. Trong lúc nhất thời có chút hỗn loạn.

Lúc này bộ dáng A Nam là trăm miệng cũng khó giải bày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Nàng dậm chân một cái, nghiêng đầu chạy.

Ta không thể làm mất hình tượng trong đám Phi tần, nên không thể đuổi theo nàng. Mắt thấy nàng nhanh chóng chạy vào ven đường trong rừng đào, không có một bóng người, ta ngần ngừ một hồi, thấy trên đường này thật vắng vẻ. Lúc này mới không nhịn được phát tay một cái, “Mọi người tự hồi cung đi, trăm muốn đi một mình.”

Trong lòng Như Ý hiểu rõ, dụ dỗ những người đó, “Trở về đi thôi, trở về đi thôi. Nơi này không cần ai hầu hạ cả.”

Chính hấn cũng vĩnh cái mộng lên, vui vẻ theo sát phía sau ta, “Nô tài thấy Sở Hiền phi vừa đi dọc theo con đường hương hoa mai.”

Lúc này trong vườn đào, không hoa không lá, chỉ có những hạt sương đọng trên cây đào, óng ánh trong suốt, mờ mờ ảo ảo có chút chói mắt. Ta đi dọc theo đường nhỏ, tuyết trên đường đã bị quét sạch, không nhìn thấy dấu chân A Nam đi qua.

Ta hồi hận lúc này đã quá nóng vội, đợi A Nam có thai, ta có thể nghĩ biện pháp ngày ngày ở cùng với nàng, ngày ngày làm nàng vui, sao nàng lại rời đi ta được chứ?

Trong rừng đào, đường nhỏ quanh co, vòng vo mấy đoạn cua, ta không phân biệt được phương hướng, đứng ở giữa đường, hỏi Như Ý: “Người thấy Hiền phi đi đường hoa mai sao?”

Như Ý gật đầu, “Đi hết đường nhỏ là đến đường hoa mai, từ nơi đó chỉ cần đi qua một con đường nhỏ là đến Trường Tín cung.”

Ta chỉ vào cành cây trên ngã ba đường, “Ngã ba này thông đi đâu?” Đây là một ngã ba rất nhỏ hẹp, nếu như không chú ý nhìn, rất khó phát hiện ra nó. “Trên ngã ba sao lại có dấu vết có người đứng vào cành cây?”

Như Ý không nói được gì. Hiển nhiên hấn cũng không rõ ngã ba này thông đi đâu.

Ta bước vào ngã ba, có lẽ A Nam vừa đụng vào nhánh cây kia thôi. Ta từ từ đi lên trước. Nếu tìm được A Nam, ta nhất định muốn hỏi rõ ràng. Lúc nàng hôn dỗi, có thể dẫn theo đứa bé của ta chạy trốn thật không? Nàng sẽ trốn ở đâu? Là về Nam Sở, hay định đến nhờ cậy vị Minh Hương tiên sinh kia?

Trong đầu ta hết sức rối rắm, A Nam thốt lên một câu nói, làm ta lo lắng nhớ lại. A Nam có đường lui, không có ta, nàng vẫn có cuộc sống của nàng, nàng có đệ đệ, có bằng hữu, có bạn cũ, có Nam Sở, thậm chí còn có. . . . . Minh Hương tiên sinh. A Nam có thể có lựa chọn. Nhưng ta thì không có.

Đường nhỏ ở trước mặt ta có một chỗ quẹo, hình như có cây hoa quỳnh, ta thấy được một góc mái hiên. Ta nhớ lại, cuối đường là một nhà sàn dài. Nhà sàn này đối diện một con sông, có mấy con đường từ mép nước nổi thẳng đến đây. Mà sau lưng nhà sàn này chính là khu rừng đào, chỉ có mấy cánh hoa Bát Bảo khắc trên cửa sổ. Nơi này nếu vào mùa xuân, chính là một nơi tốt. Cảnh nước xanh, cánh hoa đào ánh hồng.

Chỉ là lúc này không phải mùa xuân, hai bên đều là màu trắng, hơn nữa nơi này yên tĩnh, chim chóc không thấy đâu, cũng không phải là nơi ngắm cảnh tốt. Nơi này, trong trời đông ít có dấu vết người tới. Không biết A Nam tới nơi này làm gì, ta không khỏi có chút nghi ngờ.

Nhưng vào lúc này, ta nghe thấy phía trước có âm thanh người nói chuyện.

”Dựa vào bộ dáng của ngươi, còn muốn so sánh với nữ nhân họ Sở kia sao? .” Giọng nói mơ hồ không rõ, “. . . . . Yêu nữ. . . . . Mê hoặc. . . . . Gạt người. . . . . Ngươi sẽ bên nào?” Từ trong giọng nói đứt quãng, ta nghe thấy có vẻ chanh chua, “Không phải ta nói, cả đời này ngươi cũng không cơ hội ra mặt đâu.”

Trong lòng ta lạnh lẽo, cái gì ra mặt không ra mặt, tại sao lại có người ở nơi này nhắc tới A Nam?

Ta ra hiệu với Như Ý, lòng tràn đầy tò mò yên lặng lắng nghe.

Bên kia trầm mặc trong chốc lát, chờ âm thanh vang lên, vẫn là giọng vừa mới nói lúc này, nhưng nghiêm khắc hơn lúc này rất nhiều.

”Ngươi cầm lấy vậy này, nếu không giết được người đó thì ngươi tự xử đi. Người đó không chết, ngươi phải chết. Chủ nhân nhà ta chỉ vì ngươi, thiếu chút nữa đã gặp phiền phức lớn, nếu hiện tại ngươi bỏ cuộc giữa đường, chủ nhân nhà ta sẽ xui xẻo. Đến lúc này thì ngươi đừng mong đi được!” Âm thanh này càng ngày càng bén nhọn, tràn đầy sát khí.

Một âm thanh khác giống như nói cái gì, nhưng âm thanh thật sự quá nhỏ, ta không nghe được.

”Ngươi yên tâm, ngươi chỉ cần giết người đó, đến lúc đó, chủ nhân nhà ta tự có an bài, để cho người khác không nghi ngờ là ngươi làm!” Giọng nói lúc này vang lên, “Chờ gió êm sóng lặng, ngươi có thể rời đi, không cần tiếp tục ở lại nơi tối tăm không có ánh mặt trời này. Ngươi bây giờ đã như vậy, người ta sớm coi ngươi là người chết. Chẳng lẽ ngươi còn trông cậy vào Nguyên Quân Diệu ngu xuẩn kia hỏi thăm chuyện ý sao?”

Vừa nghe lời ấy, ta cảm giác lửa giận công tâm, nhanh chân chạy tới cuối đường quanh co, quả nhiên thấy nhà sàn đang ở trước mắt.

Dám chửi ta ngu xuẩn, những người này chán sống rồi! Đường đường là Hoàng đế, bị người khác chỉ mặt gọi tên chửi, tức hết cả người.

Ta không kịp nghĩ kỹ, một cước đá bay cửa sổ hình hồ lô, phi thân nhảy vào bên trong. Chân còn chưa chạm đất, đã cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Chỉ cảm thấy trước mắt có bóng người chột lóe, còn có tiếng bước chân nhỏ nhẹ.

Tất cả cửa sổ đều đóng kín, bên trong nhà sàn dường như kín mít, tối tăm. Ta mới từ bên ngoài sáng đi vào, nhất thời không thấy rõ cảnh vật trước mắt.

Một lúc sau, ta mới thích ứng ánh sáng tối tăm, bên trong đã yên tĩnh, tất cả cửa sổ đều tích tụ rất nhiều tro bụi, không có dấu vết cho thấy có người đã tới đây.

Như Ý đi theo sau ta, cũng từ cửa sổ hình hồ lô đi vào.”Người nào?” Hắn nhỏ giọng hỏi.

Ta đẩy hắn một cái, ý bảo hắn đi bên trái, ta đi bên phải.

Lối ra là tám bình phong chật hẹp kỳ lạ, từ chính giữa ta đi vòng rất nhiều vòng, vẫn không thấy có bóng người. Chỉ chốc lát sau, Như Ý cũng từ một chỗ khác chui ra. Hắn lắc đầu một cái với ta.

Đã để cho bọn chúng chạy mất!

Lần này, ta thật sự tức giận, bởi vì chuyện này rõ ràng mưu đồ bí mật giết người trong cung. Cô gái nói chuyện đó, hiển nhiên chỉ là nô tỳ. Chủ nhân của nàng ta đang bức bách tên còn lại giết người. Còn muốn giết ai, khi nào ra tay, ta hoàn toàn không biết. Nghe khẩu khí kia, mục tiêu của bọn họ không phải ta thì cũng là A Nam. Ghê tởm hơn chính là, bọn họ lại dám bảo ta ngu xuẩn!

Ta bây giờ không có ý định đi tìm A Nam nữa, vội vàng chạy về Ngự Thư Phòng. Gọi thị vệ đi vào phân công. Bọn họ đi Trích Tinh Các điều tra, không tìm ra cái gì khác thường, lại đi Minh Loan điện, giấy niêm phong vẫn còn dán trên cửa.

”Như Ý, ngươi nói sẽ là ai đây?” Giọng điệu ta nuốt không trôi, trong lòng cũng hết sức lo lắng. Đành phải hỏi Như Ý bên cạnh.

”Trong cung nhiều cung nữ như vậy, nô tài không biết là ai.” Như Ý trở về, hắn suy nghĩ một chút lại nói, “Nhưng trong cung nhiều nương nương như vậy, người không trông cậy vào Hoàng thượng cũng không có nhiều.”

Ta sững sờ, nhìn đứa bé Như Ý thành thật này. Hắn mới mười ba tuổi, biết cái gì là có thể trông cậy vào, không thể trông cậy vào hay sao?

”Mới vừa rồi nữ nhân kia nói không thể trông cậy vào ta, Như Ý nói xem cái gọi là không thể trông cậy vào là sao?” Ta hỏi Như Ý.

”Hoàng thượng đối với hậu cung không nhiệt tình lắm.” Như Ý nói, “Trong nửa năm này chỉ lật thẻ bài của một mình Sở Hiền phi. Nô tài nghe nói, rất nhiều chủ tử nhỏ trong cung đã sớm nghĩ tới đường lui, hôm nay trong cung cũng tính toán thả người về nhà. Những người này, là có trông cậy vào Hoàng thượng.”

”Còn có Phùng Thục phi, Sở Hiền phi, Liễu Tu Viện, tướng mạo đẹp, hoàng thượng cũng thích. . . . . Ít nhất đã từng thích qua, đây cũng là có trông cậy vào Hoàng thượng.”

Ta cười lạnh một tiếng, hắn nói những điều này, có người thật ra thì cũng đã không trông cậy vào ta.

”Còn có người lớn lên không đẹp, tính tình không tốt, phạm vào sai lầm bị hoàng thượng trừng phạt. Những người này trong cung là không trông cậy vào Người.”

Ta trầm ngâm, trong các nàng đích xác có ít người không trông cậy vào ta, trong lòng ta rõ ràng. Nghĩ đến họ trong lòng ta cũng hiểu rõ ràng. Nếu vậy, họ sẽ giết người sao?

Ta trầm ngâm, hiện tại ta dần dần tin tưởng, tất cả nữ nhân trong hậu cung đều không đơn giản, ý chí của các nàng có lúc giống như tướng quân trên chiến trường, thậm chí còn khát máu, có thể liều mạng hơn các tướng quân. Ta thật ngu xuẩn, có người muốn trong cung máu chảy đầu rơi, thay đổi trời đất.

Tìm ta đập nhanh hơn, vô luận là vì ta hay là vì A Nam, ta phải mau sớm tìm ra người này.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến thông báo: “Đặng tướng quân cầu kiến.”

Ánh mắt ta sáng lên, “Truyền!”

Như Ý vừa nghe, lập tức đi ra ngoài, không bao lâu, hần dẫn Đặng Vân nhanh chóng đi vào. Phía sau bọn họ, còn có đứa bé Huyền Từ lạng lẽ đang cầm một ấm thuốc đi theo.

”Hoàng thượng, sao A Nam không ở Trường Tín cung?” Đặng Vân vừa tiến đến liền hỏi ta, “Ca ca thần nấu thuốc cho A Nam, để thần nhìn nàng uống rồi đi hồi báo. Mà thần đến Trường Tín cung thì Huyền Từ nói A Nam còn chưa trở lại.”

Sở Huyền thật nhanh hướng gật đầu một cái, bày tỏ Đặng Vân nói không sai. “Tỷ tỷ vẫn chưa trở lại.”

”Sáng sớm hôm nay Huyền Từ vẫn chưa gặp tỷ tỷ sao?” Ta hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 73: Chương 68

A Nam mất tích!

Đừng nói Huyền Từ từ trưa đến giờ chưa gặp A Nam, ngay cả ta phái người đi các cung khác hỏi thăm cũng đều trả lời không thấy A Nam.

Ta dẫn theo người đến đường hoa mai. Đường hoa mai là thung lũng nằm giữa sơn cốc nhỏ, phía sau Trường Tín cung. Những cây mai này đều là mai cổ thụ, giống Trường Tín cung, đều là di tích của tiền triều. Lúc này hoa mai đang nở đẹp. Một biển hoa trong tuyết, cây mai trong gió, nhánh cây như sừng rồng. Một suối nước chảy qua sơn cốc, còn có thể nghe được thanh âm của sóng dưới nước đông thành băng.

Nhiều lần ta muốn mang A Nam đến đây thưởng mai, lại không có thời gian, nói với A Nam, A Nam còn cười ta ra vẻ phong nhã.

Hôm nay cuối cùng ta đã tới, cảnh đẹp như vậy, lại cô đơn không có bóng dáng của A Nam.

”A Nam, A Nam.” Ta kêu lớn. Không có tiếng hồi âm, chim chóc đang hót, chỉ không thấy A Nam.

Đặng Vân nóng lòng, hần ở phía sau ta cầu nhàu, “Hậu cung Hoàng thượng chỉ hơi lớn, vậy mà có thể làm mất A Nam!”

Ta không có tâm trạng cùng hần cãi cọ, vội vội vàng vàng xông vào rừng mai. Mọi người tản ra khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của A Nam.

Nơi này cách bên ngoài cung điện cũng xa, không thể đi hỏi mọi người được.

Gió thổi qua mặt, mang theo khí lạnh mùa đông. Mắt thấy thời tiết thay đổi, A Nam sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

Ta chỉ cảm giác tay chân lạnh lẽo, kể cả trong lòng cũng đóng băng.

Như Ý ở một bên phân tích: “Nếu Hiền phi đi về thẳng Trường Tín cung, thì sẽ không đi vào rừng mai. Chỉ trên đường về đi qua mà thôi. Trên đường này địa thế trống trải nối thẳng đến đường lớn ở Ngự Hoa Viên, người đi ngang qua rất nhiều. Lúc Hiền phi đi, còn mang theo A Qua, mặc dù A Qua ngốc nghếch, nhưng có chuyện gì cũng có thể kêu lên, hai người sống sờ sờ đi trên đường, tại sao lại đột nhiên không thấy?” Ánh mắt Như Ý chuyển động, “Có lẽ là một mình Sở Hiền phi đi tới chỗ nào đó. Nhưng mọi người đều nói không gặp Sở Hiền phi, đây mới là điểm kỳ lạ.”

Như Ý nói rất đúng.

Đặng Vân nóng lòng, “Vậy còn không mau đi lục soát các cung?”

Hình như Sở Huyền hơi sợ, hẩn duỗi đôi tay nhỏ bé, yên lặng nắm vạt áo ta, mong đợi nhìn ta, “Tuyệt sắp rồi rồi, tỷ tỷ sợ lạnh. Hoàng thượng mau đi tìm tỷ tỷ.”

Lúc này, trong lòng ta vô cùng rối rắm, mơ hồ có dự cảm xấu. A Nam đang ở trong cung rất tốt, tại sao đột nhiên lại không thấy. Nàng là người cẩn thận, tận lực không để cho mình cuốn vào tranh đấu trong cung. Theo lý mà nói, sẽ không bị người khác ôm hận. Những ngày gần đây, ai ai cũng biết ta sủng ái nàng. Trong cung nữ nhân vốn đều là như vậy, thích nhất là tranh giành tình cảm.

Nếu là lúc trước Phùng Yên Nhi ba nghìn sủng ái tại một thân, vẫn có thể ung dung ứng phó. Bây giờ nhìn lại, Phùng Yên Nhi thủ đoạn ngoan độc, ý vào sủng ái của ta không biết đã lặng lẽ giết chết bao nhiêu nữ nhân tranh đấu với nàng ta.

Nhưng A Nam không như vậy, A Nam thiện lương, thường lưu lại đường sống cho người khác. Huống chi, trong cung nữ nhân giỏi nhất là nguy trang. Ngoài mặt thì quan hệ tốt với người, nhưng sau lưng lại bán đứng người.

Sau khi ta sống lại, coi như đã thấy rõ hậu cung, nhớ tới trước kia Mẫu hậu nói cho ta biết một chuyện, ta càng thấu hiểu hơn.

Ta căn dặn, nói với người bên cạnh: “Đi bẩm báo Thái hậu, nói ta muốn lục soát các cung, các cung không được tùy ý đi lại, nhìn thấy ai khả nghi phải nhanh tới báo cáo.”

Nếu muốn lục soát cung, còn phải nhờ Mẫu hậu chủ trì. Ta sợ A Nam đã bị ai đó ra tay. Nếu còn sống, nhất định là bị giam ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời. Giống như Huyền Từ nói, A Nam sợ lạnh, nếu để lâu, ta thật sự sợ thân thể nàng không chịu nổi. Hậu cung của ta, cũng ít nơi như vậy, sao A Nam có thể biến mất không thấy chứ. Ta đi tìm từng cung một, không tin không tìm được A Nam.

Ta bắt đầu chia người đi tìm, chuẩn bị giống trông khua chiêng lục soát tìm người.

Sắc mặt Đặng Vân đã trở nên xanh mét, bọn họ đang suy nghĩ gì, ta không cần đoán cũng biết. Sợ là hậu cung không tránh khỏi một trận mưa gió máu tanh rồi.

Nhưng vào lúc này, quan giữ cửa Ti Hôn vội vã đi vào bẩm báo, “Phía tây cửa Trường Nhạc có tiểu đồng đến tìm Hoàng thượng và Đặng tướng quân. Nói là Sở Hiền phi đã trở lại phủ công chúa rồi. Nói Hoàng thượng không phải lo lắng. . . . .”

“Cái gì? Phủ công chúa!” Phản ứng đầu tiên của ta là lớn giọng chất vấn. Hỏi xong, mới đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, A Nam trở về phủ công chúa?

Ti Hôn quan bị ta làm cả kinh, tay chân luống cuống, không dám trả lời ta.

Từ Giang Nam trở về, ta từng cho phép A Nam, ta không nhốt nàng ở trong cung của ta. Đây cũng chính là, A Nam có thể tự do ra vào cung, chỉ cần nàng nói cho ta biết một tiếng là được.

Nhưng A Nam chưa từng dùng đặc quyền này một lần nào. Trong cung lắm thầy nhiều ma, nàng không xuất cung cũng đã có không ít người nói linh tinh rồi, nếu thường xuyên ra vào, không biết sẽ ồn ào đến mức nào.

Nhưng bây giờ, nghe được Ti Hôn quan nói A Nam ở phủ công chúa, chuyện này là sao đây? Chẳng lẽ Đặng Hương vừa mới trở lại, A Nam lại đột nhiên xuất cung?

Lúc này, đầu óc ta coi như tỉnh táo, ánh mắt ta nhìn chăm chăm Ti Hôn quan hỏi, “Sở Hiền phi ra cung từ lúc nào, sao các người không bẩm báo?” Trải qua hỗn loạn lúc đầu, bây giờ ta mới có phản ứng.

Ta đây mới chú ý sắc mặt Ti Hôn quan hoảng sợ, thấy chất vấn, hẩn cuống quýt quỳ xuống, run rẩy nói, “Thần căn bản không biết chuyện Sở Hiền phi xuất cung, cũng không có ghi chép. Thần cũng rất ngạc nhiên, không biết Sở Hiền phi xuất cung như nào? Phải chăng Sở Hiền phi biết bay?”

Đặng Vân nghe nói như thế, nào còn ý định tra cứu chuyện này, bọn họ đã sớm bỏ ta, chạy như bay, mặc kệ ta rối rắm hay không rối rắm.

Ta dậm chân một cái, không để ý tới Ti Hôn nữa, nhanh chóng đuổi theo hai người bọn họ, ngoài miệng phân phó thị vệ, “Áp giải Ti Hôn đi tới tất cả các cửa cung thu hết ghi chép ra vào cung lại cho ta!”

A Nam lại trở về phủ công chúa? Ta không ngờ. Trong khoảnh khắc đó, trong đầu của ta thoáng qua vô số ý niệm, thậm chí có ý tưởng không tốt lắm, trong đó có cả ngọt bùi cay đắng, còn có ghen tỵ nữa.

Chẳng lẽ là vì Đặng Hương ở phủ công chúa?

Ta lao thẳng tới cửa Trường Nhạc. Ngoài cửa Trường Nhạc quả nhiên có một Tiểu Đồng để kiểu tóc trái đào đang đứng đợi. Thấy ta cũng không sợ, chỉ vái chào, “Tiên sinh nói, Hoàng thượng không cần phải lo lắng, công chúa chỉ bị thương nhẹ, đã không có gì đáng ngại. Hoàng thượng có thể từ từ đến.”

Ta lại một lần cảm thấy như bị đánh một đòn nghiêm trọng, tai ù như trống, những lời khác của Tiểu Đồng, ta nghe không rõ lắm. Sao A Nam lại bị thương? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đầu óc của ta đã hoàn toàn mê muội, không muốn suy nghĩ gì.

Từ từ đến! Lúc này, ta hận không chấp cánh bay được đến đó.

Ta phi lên lưng ngựa, vung roi, phóng ngựa chạy như điên, hận không thể một bước băng qua đường phố lượn sóng ở Lạc Kinh. Đặng Vân và Huyền Từ đã sớm bị ta bỏ lại đằng sau.

Phủ công chúa ở thành Tây, cạnh núi gần sông, là nơi thanh tịnh và đẹp đẽ. Năm đó, không ít vương hầu quý tộc Lạc Kinh muốn chỗ này. A Nam cùng Quy Mệnh Hầu đến đây, phụ hoàng nói Quy Mệnh Hầu là người chờ xử tội, Nam Sở mất nước, không thể kè vai sát cánh với con gái Sở Liệt Đế, để cho chú cháu bọn họ ở riêng, tặng mảnh đất tốt cho A Nam làm phủ công chúa.

Hai năm đó, A Nam mang theo ấu đệ ở trong phủ trồng cây đào suối, để nơi này thành thắng cảnh bí ẩn nhất Lạc Kinh.

Ta phi ngựa đến cửa phủ công chúa. Không đợi thị vệ đuổi theo, ta vừa nhảy xuống lưng ngựa đã lên gõ cửa. Âm thanh đập cửa rất lớn, chỉ sợ người ở bên trong không nghe được.

“Các người không được đi vào.” Ta ra lệnh cho thân vệ, “Canh giữ ở cửa cho tốt!” Phủ công chúa không thể để cho những người thô lỗ như bọn họ tiến vào được.

“Nhưng . . . . Hoàng thượng, Người nhìn xem đây là cái gì!” Có thân vệ chỉ vào một chiếc xe bên cạnh cửa, “Đây không phải là xe ngựa của Quy Mệnh Hầu sao?” Bọn họ một vừa nhìn đã nhận ra. Phía trên xe ngựa còn có tước huy.

Trong lòng ta giật mình, quả nhiên đây chính là xe ngựa của Quy Mệnh Hầu, sao xe ngựa của hắn lại ở đây? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Sao Quy Mệnh Hầu lại liên lạc với A Nam?

Lúc này, cửa phủ công chúa mở ra, một tiểu đồng áo xanh nhô đầu ra. Ta không để ý nhiều, đẩy hắn ra xông vào trong.

“Sư phụ người đâu.” Ta đoán hắn là Tiểu Đồng của Minh Hương tiên sinh.

“Sư phụ đang đợi Hoàng thượng mặc áo đen toàn thân.” Tiểu Đồng này thật lanh lợi, “Tồn giá đến cũng được. Xin mời.”

Ta chưa bao giờ tới phủ công chúa, mới vừa vào cửa liền phát hiện nơi đây quả nhiên là chỗ tốt. Chính cửa là một rừng trúc, lúc này tuyết rơi, vẫn xanh um tươi tốt. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, tuyết rơi xuống. Trời đất cộng hưởng, một màu xanh ngắt.

Bên kia là một hồ nhỏ, trong hồ có mấy khối đá bằng, đứt quãng dẫn tới hồ bên kia, trên bờ là những cây thông xanh, mơ hồ có thể nhìn thấy vài gian nhà lá.

Tiểu Đồng đi phía trước, dẫn ta dọc theo hồ, giữa rừng trúc có đường nhỏ đi lên trước, vòng qua nhà lá rừng thông, trước mắt rộng mở, là một gian phòng tường trắng ngói đen.

Tiểu Đồng dựng tay ra hiệu cho ta, ý bảo ta đừng lên tiếng, sau đó dùng tay chỉ vào phòng bên kia, nháy mắt nhỏ giọng nói, “Quy Mệnh Hầu còn chưa đi.”

Trong lòng ta vừa động, nhìn thêm vài lần về phía kia.

Tiểu Đồng dẫn ta đến bên hàng rào, lúc này ta mới nhìn thấy một cái viện nho nhỏ lịch sự tao nhã, trong sân trồng trúc, mấy con Bạch Hạc ở trong sân đang xải bước.

“A Nam!” Ta hét to một tiếng, làm kinh động mấy con Bạch Hạc vỗ cánh kêu to.

Bên trong lập tức đáp một tiếng, “Ồ đây.” Là âm thanh của Minh Hương tiên sinh.

Ta theo âm thanh xông thẳng vào bên trong.

Trước mắt ta là một phòng gian nho nhỏ, trang trí thanh nhã, có một cái giường, một bức bình phong. Trong phòng chỉ có hai người, một là Minh Hương tiên sinh, người còn lại là A Nam.

Lúc này A Nam nửa nằm ở trên giường, mở hé mắt, nhẹ nhàng hừ. Sắc mặt nàng tái nhợt dọa người, trên môi cũng không có huyết sắc.

“A Nam, nàng sao vậy?” Ta bỏ nhào lên phía trước.

“Hoàng thượng đừng động vào nàng!” Minh Hương tiên sinh ngồi ở chân giường A Nam, lúc này lên tiếng cảnh báo ta, “Đầu A Nam bị người ta đánh lên, sưng lên rất to, Hoàng thượng cần thận.”

Ta đứng hình, ngơ ngác nhìn A Nam.

A Nam cũng ngơ ngác quay lại nhìn t. ta rất hoài nghi lúc này nàng còn có nhận ra ta không, bởi vì ánh mắt của nàng phân tán, hình như không thể tập trung. Cũng may, cuối cùng nàng cũng kêu một tiếng rất nhỏ: “Hoàng thượng, thiếp không sao.”

Ta lập tức cúi người ôm nàng. Ánh mắt của A Nam không linh hoạt như thường ngày, nhưng nàng chuyên chú nhìn ta, “Thiếp không nên đi vào trong



rừng mai.” Nàng thì thảo nói.

”Đừng nói chuyện.” Ta cẩn thận di chuyển đầu nàng. Lấy tay sờ nhẹ gáy nàng. Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, cảm thấy có một quả trứng gà lớn sưng lên.

A Nam hít một ngụm khí lạnh, tay của ta vội vàng rời đi.

”Là ai làm?” Âm thanh của ta không nhận được lại cao lên.

A Nam giương đôi mắt to nhìn ta, gương mặt mờ mịt.

”A Nam không biết.” Đặng Hương trả lời thay nàng. “Có người từ phía sau tập kích A Nam, đầu A Nam bị thương, nàng chỉ nhớ mình rơi vào trong khe nước, chuyện sau đó không hề nhớ.” Đặng Hương giải thích cho ta. “Cũng may nước suối không sâu, chỉ là đông lạnh chân của A Nam. Lúc Quy Mệnh Hầu đưa nàng đến nơi này của ta thì chân A Nam đã không còn cảm giác, thời tiết lạnh như vậy. . . . .”

Lúc này ta mới phát hiện, ống quần A Nam bị vén cao lên, hai bắp chân trắng nõn lộ ra bên ngoài, Minh Hương tiên sinh Đặng Hương đang dùng đậu nành chà xát lên chân nàng. Hạt đậu lăn qua mạch máu trên đùi A Nam, A Nam đau đớn rên một tiếng.

”Nóng sao?” Đặng Hương hỏi A Nam.

”Đau!” A Nam hừ hừ nói.

”Đau chứng tỏ là có cảm giác, nhưng chưa đủ, phải chà xát nóng lên mới được.” Đặng hương nói, động tác trên tay không ngừng lại.

Đôi mắt của ta mở tròn xoe, ngẩn người nhìn hai cái chân trắng của A Nam.

Tay Đặng Hương đang tùy ý xoa nắn trên đùi A nam, ta liếc mắt lại không biết nên nói gì.

”Ta tới đây, “ ta đột nhiên nhảy tới, đẩy Đặng Hương ra, chiếm lấy vị trí của hắn.

Đặng Hương bị ta đẩy ra, chỉ hơi ngẩn người, khóe miệng nở nụ cười. ”Hoàng thượng đừng dùng nhiều sức.” Hắn nói xong cũng lùi về sau mấy bước, ngồi vào cái bàn bên cạnh.

Ta đương nhiên sẽ không dùng nhiều sức, chân A Nam trắng mịn mềm mại, sao ta có thể dùng nhiều sức chứ?

”Thật ra thì. . . . .” Đặng Hương không biết từ nơi nào rút ra một cây sáo ngọc, tay vuốt vuốt, “Nếu ta là Hoàng thượng, sẽ đi hỏi tại sao Quy Mệnh Hầu lại đưa A Nam đến nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 74: Chương 69

Editor: Nguyễn2

Lần này đến phiên ta bật cười. Ta vừa cẩn thận quan sát sắc mặt A Nam, vừa cẩn thận xoa chân nàng, đồng thời ngoài miệng lại hỏi Đặng hương: “Tiên sinh cho rằng Quy Mệnh Hầu sẽ nói thật sao?”

Không phải ta xem thường người Nam, nhưng Quy Mệnh Hầu tuyệt đối không phải là đại diện tốt của Nam Sở. Lúc ta thấy hắn ca múa trong thiên hạ thái bình của Đại Triệu ta, ta liền không thèm nhìn hắn. Trong mắt của ta, người này, nếu không phải gốc thối, thì nhất định là người lòng dạ độc ác.

Nhớ năm đó, con trai hắn mua chuộc thái giám trong cung vọng tưởng muốn tạo phản, chuyện bại lộ, người của ta đánh đến tận cửa. Hắn đang ôm một đám cơ thiếp khỏa thân đùa giỡn. Thấy người của ta, hắn chỉ nói không biết con hắn ở đâu, còn nói hắn cùng với con hắn đã không liên lạc từ lâu. Vì vậy hắn thoát khỏi chuyện này sạch sẽ. Ta giết con trai hắn, hắn còn quý xuống đất ca tụng ta anh minh. Từ đó về sau, người khác đều nói Quy Mệnh Hầu ủa tai hoa mắt, chỉ có ta không tin lắm. Trong mắt của ta, làm sao có thể hoàn toàn cam tâm được chứ.

Đặng Hương vâng về sáo ngọc trên tay, như rơi vào trầm tư. Ta thấy hắn tán thành nhưng không cho là đúng. Người này quá trầm lặng, làm cho người ta không thấy được tính tình thật sự của hắn.

Một lát sau, Đặng Hương nói cho ta: “Quy Mệnh Hầu nhất định được A Nam ở trước cửa phủ công chúa. Hắn vốn muốn tới phủ công chúa nhìn nhà bên này.” Nói xong hắn không biến sắc cất sáo ngọc, đứng lên đi ra ngoài cửa. ”Hoàng thượng không muốn gặp Quy Mệnh Hầu, ta sẽ đuổi hắn đi.”

Ta nhớ, hắn có hỏi ta nên đi tìm Quy Mệnh Hầu, có thể thấy được hắn đối với Quy Mệnh Hầu cũng có tâm tư. Chỉ là, Quy Mệnh Hầu là đại biểu Nam

Sở, cách nhìn của hắn và ta đối với người này không giống nhau.

Ta cười lạnh một tiếng. “Chắc hắn còn trông cậy muốn trao đổi với ta, cứ để cho hắn đi như vậy, hắn tất nhiên không có cam lòng.” Ta hiểu rõ Quy Mệnh Hầu muốn trao đổi gì với ta. Chỉ không biết hắn muốn đổi lấy cái gì.

Đặng Hương đứng lại, như có điều suy nghĩ nhìn ta, “Nếu Hoàng thượng cảm thấy lời người đáng sợ.....”

“Không có gì, “ ta cắt đứt lời hắn, “Không phải hắn sẽ nói lung tung quan hệ giữa tiên sinh và A Nam sao?” Ta hếch mày nhìn Đặng Hương, “Trẫm đã sớm không sợ người khác nói gì, cũng tin tưởng nhân phẩm của hai người.” Chúng ta đều là người thông minh, hắn chắc chắn biết ta có ý gì.

Đặng Hương nghiêng đầu suy nghĩ, cười nhạt một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Ta căn bản không tin Quy Mệnh Hầu chỉ đến xem nhà, hắn nhất định biết Đặng Hương đã tới phủ công chúa, về phần sao hắn biết, ta không muốn nghĩ.

Ta chuyên tâm xoa chân A Nam, dần dần, trên bắp chân A Nam cũng hiện ra màu đỏ, tiếng A Nam hừ hừ cũng dần dần yếu đi. Một lát sau, A Nam ngủ thiếp đi. Ta ngừng tay, sờ chân của nàng, vẫn còn có chút lạnh. Sợ xoa nữa sẽ làm nàng tỉnh giấc, ta định cởi váy nàng, nhét chân nàng vào trong ngực ta. Chân A Nam hơi lạnh, ta che kín váy nàng, lại kéo chăn đắp kín thân thể nàng. Ta cứ ôm chân của A Nam ngồi ở đầu giường, ngây ngốc nhìn A Nam ngủ.

A Nam không có gì đáng ngại, như thế là tốt rồi. Về phần có người ở sau lưng đánh lén, ta rất khinh thường.

Ta phải suy nghĩ thật kỹ sẽ ứng phó cục diện về sau như thế nào.

Chuyện Đặng Hương xuất hiện sẽ không thể giấu, Quy Mệnh Hầu sẽ truyền chuyện ngày hôm nay ra ngoài. Người không biết, còn không biết sẽ sắp xếp A Nam như thế nào. Mẫu hậu nhất định sẽ có áp lực. Giữ vững hiện trạng cũng đã khó rồi, một khi muốn động vào Phùng Yên Nhi, trên triều đình sẽ đề nghị ào ào, lấy A Nam ra làm đệm lưng cho Phùng Yên Nhi.

Tóm lại, về sau mỗi đi bước đều phải cực kỳ cẩn thận. Trong lòng ta hiểu, Phùng Yên Nhi nhất định là có hành động rồi, hôm nay nghe được hai người kia nói chuyện, mười phần là có liên quan đến Phùng Yên Nhi. Nói không chừng đây việc kéo A Nam xuống nước chỉ là khởi đầu. Nghĩ đến đây ta có chút nhức đầu, vốn nhắm vào ta, tại sao lại liên lụy đến A Nam chứ?

Một giây sau, cửa phía sau ta bị gió thổi mở ra, ta không muốn kinh động A Nam, liền không đứng dậy đóng lại. Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói chuyện, cũng mùi thuốc bay vào, ta nghe ra là huynh đệ Đặng gia.

“A Nam ở trong cung bị người đánh.” Đặng Vân cảm giận bất bình.

“Chuyện này có chỗ kỳ lạ,“ một người khác là Đặng hương, “Cung nhân làm sao có thể có lá gan to như vậy?”

“Trong cung thì thế nào, ca ca không nhớ rõ năm đó Quy mệnh Hầu yêu Lý phu nhân như thế nào sao? Sau điều tra rõ, nàng ta căn bản là mật thám Hoàng đế Nguyên gia nằm vùng bên cạnh Quy Mệnh Hầu.”

Ta nghiêng tai lắng nghe, biết bọn họ nói Hoàng đế Nguyên gia là nói phụ hoàng, khi đó phụ hoàng tấn công Nam Sở, quả thật có thể nói là thế như chẻ tre, quân đội của Quy Mệnh Hầu điều động ra sao người đều biết rõ, bây giờ nghĩ lại thì ra là có nguyên nhân.

Khi đó, ta cho là ta không được sủng, rất nhiều chuyện không dám hỏi phụ hoàng. Sau ta suy nghĩ kỹ một chút, cũng biết rất nhiều chuyện không phải chỉ là tranh đoạt trên chiến trường.

“Mặc kệ là ai, muốn khi dễ A Nam, chúng ta không cho phép.” Đặng Vân nói, “Nếu đệ biết là ai, đệ nhất định sẽ bắt cả nhà người đó trả giá thật lớn.”

Ta nghe thấy Đặng Hương thở dài một cái, “Ở trong cung, A Nam có không ít kinh địch.”

“Năm đó A Nam cũng không nên rơi vào trong tay Nguyên gia, tất cả lại tại Quy Mệnh Hầu.” Đặng Vân phẫn hận nói.

Nhưng vào lúc này, ta nghe thấy âm thanh Bạch Hạc vẩy cánh, lại nghe đến âm thanh bát đựng vào bình. Đặng Hương nói “Đừng nấu thuốc ở đây, những thứ này Hạc nhi tưởng là cho chúng nó ăn, hay đến đây nghịch.”

Đặng Vân ừ một tiếng, dường như đang thu dọn đồ đạc, lại một lát sau, Đặng Vân nói, “Nhớ năm đó, Lý phu nhân thấy người Nam liền quỳn rũ, thế lực kéo dài đến triều đình, ngay cả.....” Âm thanh của bọn hắn nhỏ xuống, hình như là đi ra ngoài sân nhỏ. Ta âm thầm thở dài một cái, thì ra là hậu cung đều như vậy, thua dưới váy của nữ nhân, cũng không chỉ có một mình ta.

Cửa bị đẩy ra, trong tay Huyền Tử cầm một bát sứ đi vào. Nhìn thấy trong phòng chỉ có một mình ta, Huyền Tử có chút ngoài ý muốn. Đôi mắt kia giống y như đôi mắt của A Nam đảo qua đảo lại mấy lần.

“Hương ca ca và Vân ca ca đi nấu thuốc rồi.” Ta nói cho Huyền Tử biết.

Đứa nhỏ này đặt cái bát lên bàn, “Là cháo nóng, tỷ tỷ ăn được không?” Hắn dùng đầu ngón tay sờ lên vành tai của mình, có thể thấy được cháo còn nóng.

Ta thấy A Nam ngủ say, không đành lòng đánh thức nàng.

Huyền Từ ngồi xuống ghé bên cạnh, không có đi gọi tý tý dậy, ngược lại đang nhìn ta, trong mắt đều là tò mò.

Ta nghĩ, “Trăm nhất định sẽ tìm ra hung thủ đánh tý tý của đệ, sẽ không để tý tý của đệ chịu khổ.” Ta bảo đảm

Sở Huyền trừng mắt nhìn, “Tý tý của đệ cũng sẽ không bỏ qua cho người đó.” Đứa bé này nói rất chắc chắn, “Dám khi dễ tý của đệ, sẽ không có kết quả hay ho gì.”

Lúc hần nói như vậy, ánh mắt rơi vào trong ngực ta, thấy chân của A Nam trong ngực ta, rất nhanh dời ánh mắt đi. Lông mi rũ xuống, mặt hơi đỏ. Đứa nhỏ này!

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Huyền Từ lại mở miệng, “Đệ cũng sẽ không bỏ qua cho người đó.” Lần này âm thanh rất nhẹ, mặt càng đỏ hơn, giống như vô cùng xấu hổ.

Ta có cảm giác, đứa bé ôn hòa nhu thuận này, chỉ sợ cũng không phải là người dễ chọc. Lúc này Huyền Từ không cần cần răng nghiêng lợi, cũng làm cho người ta cảm thấy áp lực vô hình.

”Không sai, ai dám khi dễ A Nam, phải để cho người đó muốn hối hận cũng không kịp, nếu không chẳng phải của hồi môn là ta đây là đồ vô dụng sao?” Đặng Vân lớn tiếng la hét đi vào, hiển nhiên hần nghe được Huyền Từ nói, hần đã đánh thức A Nam.

”Đứng lên uống thuốc!” Đặng Vân nhìn A Nam đã mở mắt, không khách khí nói.

Trong tay của hần đang cầm một bát thuốc. Mùi thuốc nồng nặc, ta đoán chừng sẽ rất đắng.

Ánh mắt A Nam vẫn còn có chút mơ màng, nhưng thần trí lại rất thanh tỉnh. Nàng thấy chén thuốc trên tay Đặng Vân, chệch bai quay mặt qua chỗ khác.

”Đừng nghe Vân đệ,“ Đặng Hương tiến vào, vẫn dùng cái giọng thông thả ung dung nói chuyện, “Người đánh A Nam là một phụ nữ, nên ra tay cũng không nặng lắm. Nếu như chỉ là vì tranh giành tình cảm, cũng không cần gây chiến. Hoàng thượng điều tra rõ xử phạt là được.” Hần liếc ta, lập tức chú ý tới ta ôm chân của A Nam vào trong ngực. Ánh mắt của hần dừng ở đó, thật lâu vẫn chưa chuyển động.

”Chuyện này không đơn giản như vậy,“ ta nói, đưa tay ra muốn cầm chén thuốc trong tay Đặng Vân, “Có người bí mật đưa A Nam ra khỏi cung, chuyện này không đơn giản. Ta sẽ điều tra, nhất định phải điều tra rõ ràng.”

”Chỉ sợ hoàng thượng không điều tra được gì.” Đặng Vân suy nghĩ một chút, hiển nhiên cũng không tin tưởng ta. Hần cuối cùng không đưa chén thuốc cho ta, “Hoàng thượng, người thôi đi, bộ dạng người sao có thể cho uống thuốc A Nam.” Đặng Vân bật cười, “Người không có thể hai đầu.”

Hần nhìn đáng vẻ ta ôm chân A Nam, cắn rừ cười lớn. “Khó trách hậu cung hoàng thượng không chịu yên tĩnh, hoàng thượng cũng quá thương hương tiếc ngọc đi. Nếu ta là A Nam, ta cũng vậy không thể chống lại ôn nhu của người.”

Đến lúc này, A Nam mới chú ý tới, nàng cúi đầu nhìn qua, lập tức sợ hãi thốt lên, rụt chân trở về, ta muốn bắt lại không thể bắt được.

”Hoàng thượng rảnh rỗi ở chỗ này khoe mẽ lấy lòng A Nam, không bằng đi nhìn hậu cung của người đi. Nuôi nhiều nữ nhân như vậy, một mình người lại tới đây lấy lòng A Nam, người có mệt không?” Đặng Vân nói chuyện tuyệt không nề mặt, “Hôm nay vì người này làm ấm chân, ngày mai vì người kia làm ấm tay, đến lúc đó bọn họ ba chân bốn cẳng đều đau, hôm nay đánh đầu này, ngày mai đá đít đó, hoàng thượng người bận rộn đi tới hết được hay sao?”

Đặng Vân ngồi bên giường, cũng không thèm nhìn ta lúng túng, hần muốn cho A Nam uống thuốc.

Kết quả A Nam đã ngồi dậy, đoạt lấy chén thuốc, đổ hết vào miệng.

”Chuyện ngày hôm nay, là thiếp không tốt.” A Nam nói, bởi vì thuốc đắng, nàng giả vờ làm một cái mặt quỷ, “Thiếp nên cẩn thận một chút. Chẳng qua lúc đó, thiếp nghe thấy trong rừng mai có người đang gọi, cho nên nổi lòng hiếu kỳ, liền đi vào.....”

”Có người đang gọi?” Ta lập tức cảnh giác, “Gọi cái gì?”

A Nam cẩn thận sờ sờ vết sưng sau gáy, chạm vào chỗ đau, lại mở miệng trách móc một phen.

”Đang kêu cái gì.....” A Nam cố gắng nhớ lại, “Người này điên rồi, mau ngăn nàng lại! Còn nói cái gì..... Đây chính là long chủng!” A Nam có chút nghi ngờ. “Thiếp nghĩ có phải Lâm mỹ nhân xảy ra chuyện gì không, nhưng lại nghĩ, Lâm mỹ nhân không phải là không rời cửa sao? Vẫn còn nghi ngờ, mà thiếp lại thấy phía sâu trong rừng mai có bóng người đang di chuyển.” A Nam nhú mày, “Thiếp đi vào, cây lớn rừng rậm, đi vài bước liền có chút nghi ngờ, lại không thấy bóng người nữa. Thiếp đang muốn đi ra ngoài, nào ngờ lại bị đánh một cái. Thiếp không tránh được, lập tức ngã vào trong khe nước đóng băng. Lúc tỉnh lại thì đã nhìn thấy Minh Hương tiên sinh”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 75: Chương 70

A Nam giải thích làm ta càng thêm lo lắng. Đang yên đang lành, tại sao có thể có yêu ma xuất hiện ở đường hoa mai. Ta muốn đến chỗ hai người kia bàn mưu, cảm thấy những chuyện này có liên quan với nhau, trong hậu cung mê chướng nặng nề, ta biết rõ độc chướng này từ đâu tới, nhưng vẫn không bắt được nhược điểm của nàng ta, quan trọng hơn là, Lý Dật lại một lần nữa ẩn vào trong sương mù, ta không tìm ra hấn.

Đặng Hương đã bung bát cháo ngồi bên giường, “Quy Mệnh Hầu đập cửa nên ta mới nhìn thấy A Nam.”

Đặng mỗ rất tự nhiên múc một muống cháo đưa tới khoe miệng A Nam. Vừa dứt cháo vừa giải thích, “Theo lời Quy Mệnh Hầu nói, hấn nhìn thấy A Nam bị người ta để ở cửa phủ công chúa. Hấn đập cửa một lúc, không ngờ ta ở trong phủ công chúa.

”Ta vừa cứu A Nam tỉnh, A Nam liền nôn lên nôn xuống, khi đó vết thương trên đầu nàng còn sưng lớn hơn lúc Hoàng thượng sờ. Thái độ, vẻ mặt của Đặng Hương đều rất tự nhiên, động tác dứt cháo cũng rất êm ái, ít nhất là tốt hơn lúc A Nam cho ta ăn cơm.

Ta cảm thấy Đặng Hương rất biết chăm sóc người khác, so với ta cùng A Nam đều tốt hơn nhiều.

Dường như A Nam nhớ tới thật sự hôm qua nàng có nôn, lúc này cuống quýt nhìn chung quanh một chút, có chút lo lắng.

Đặng Hương giống như biết nàng đang tìm cái gì, “Uế vật công chúa nôn ra, ta đã sớm thanh lý rồi.” Hấn cười nói, “Số mạng của ta là hầu hạ công chúa, công chúa không cần lo lắng.”

A Nam quýnh lên, ánh mắt của nàng dừng trên mặt Đặng Hương, có chút thẹn thùng nói một tiếng: “Làm phiền.”

Đặng Hương cười như gió nhẹ nước chảy, giấu toàn bộ ân cần ở trong ánh mắt của hấn. Tay của hấn dừng bên môi A Nam, ta chú ý tới tay của hấn, ngọc khiết thon dài, ngay cả tay kia đang cầm bát cháo xấu xí cũng tạo ra khác biệt.

Ta nhìn mà thích mê, không thể làm gì khác hơn là quay mặt qua chỗ khác.

”Nếu ta ở phủ công chúa không tiện, nên dọn đi chỗ khác.” Đặng Hương thần nhiên, “Ta cảm thấy Hoàng thượng nghi ngờ quá mức, ta ở lâu trong phủ công chúa chỉ sợ có người nói bóng nói gió. Hơn nữa miệng của Quy Mệnh Hầu. . . . .”

”Không có gì bất tiện hết.” A Nam lập tức nói, “Nơi này cũng không tính là cho Minh Hương tiên sinh ở. Còn Huyền Từ ở đây, là Thái hậu ân điển, nơi này là nhà của đệ đệ, Huyền Từ cần Minh Hương tiên sinh chỉ điểm.”

Ta cũng gật đầu nói phải, “Những người đó, càng sợ hãi thì bọn họ càng tin. Không cần phải để ý tới bọn họ.” Ta ngồi lên đế vị, nếu trước khi sống lại, chắc là sẽ còn có chút khiêm tốn. Hôm nay ta lại nghĩ khác. Ta có thể ngồi lên long ý, chắc chắn là có nguyên nhân. Ít nhất, ta có thể không quan tâm lời đồn, cũng không sợ người khác chê khen. Đời trước không sợ, đời này càng không sợ. Ta cũng không giống như Lão Cửu, mua danh trục lợi ngay thẳng mình.

Nói đến đây, Đặng Vân nói, “Ai dám lăm mồm, thần đi cắt lưỡi bọn họ.” Nói xong hấn cười đen tối, “Hôm nay bọn họ uống rượu mua vui, thần đều tham gia hết, sau lưng bọn họ nói những gì, rất nhanh đến tai thần. Mọi người đều biết thần là hòi môn của công chúa, đặc tội thần là kết cục gì, bọn họ nên suy nghĩ rõ ràng.”

Nói đến chỗ này, ta đột nhiên nghĩ, “Nghe nói gần đây Vân ca cùng con trai Phùng gia ca hát hơi nhiều?”

Vừa nhắc tới chuyện này, Đặng Vân cao hứng, “Cũng không phải! Một đám con cháu Phùng gia thật biết ăn chơi hưởng thụ.” Hấn vui sướng nói, “Ta theo bọn họ mấy tháng, cũng học được không ít phong lưu của Lạc Kinh. Cờ bạc, rượu chè, đua ngựa, so với Giang Nam, cũng không kém gì.”

Ta cùng những người khác đều nhìn Đặng Vân cười. Con cháu Phùng gia ăn chơi hưởng lạc, xem ra là thật rồi.

Sắc mặt Đặng Vân trầm tĩnh, “Hiện tại thần cũng thường gọi người tới phủ tướng quân của thần chơi cờ vây, bọn hấn đều thích. Qua vài ngày nữa còn muốn đi theo ca ca học làm thơ, còn có thể quen biết không ít văn nhân nhà sĩ Lạc Kinh.”

A Nam lúc này đã ăn no, lắc đầu bày tỏ không muốn ăn nữa. Đặng Hương thu tay, quay đầu cười với đệ đệ nói, “Đệ muốn học làm thơ, năm xưa nên đi theo Ngũ Đức tiên sinh học. Nước tới chân mới nhảy thì đã muộn rồi! Nếu bản về làm thơ, đệ còn không bằng Huyền Từ.”

Ta đột nhiên cảm thấy, Đặng Vân vẫn là trẻ con, tuổi này hấn muốn làm thơ là bình thường. Về phần làm tốt hay không, không cần bản cũng biết.

”Lại nói, Nam Bắc liên hệ rất tốt.” A Nam đột nhiên nói, “Hai ngày nay, thiếp thấy Hoàng thượng luôn vì quốc khổ không có tiền mà phiền não, lại nghĩ tới cách này, về sau Hoàng thượng có thể khai thông mua bán Nam Bắc, khích lệ thương nhân đi lại giữa Nam Bắc. Như vậy thì không cần phải keo kiệt mấy lương thuế, chỉ bảo thương nhân ngày mùng mỗi tháng nộp năm thuế, thuế ngân hàng năm cũng rất khả quan.”

Đặng Hương nghiêng đầu nhìn A Nam, trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

”Minh Hương tiên sinh không cần nhìn ta, ở Giang Nam thì có lựa mòng tơ tằm nổi tiếng. Tơ tằm Giang Nam tinh mỹ hơn Bắc triều, Bắc triều nhiều ngựa,

phía Nam lại thiếu. Mua bán là cách tốt nhất bù đắp cho nhau.” Ánh mắt A Nam quét qua mọi người, “Chẳng lẽ không đúng sao?” Mắt to chột lóe, ánh sáng tràn đầy, ngay cả phòng nhỏ cũng thành sáng trưng.

Trong lòng ta khẽ động, cảm thấy A Nam nói không sai, bây giờ đã là một Đại Triệu thống nhất, nên khích lệ Nam Bắc qua lại. Cách hay như vậy, từ một nữ tử nói ra, làm cho nam nhi bọn ta xấu hổ.

Đặng Hương lại không cảm thấy bất ngờ, hần chỉ cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, “A Nam nói rất có đạo lý, chỉ sợ. . . . .” Môi mỏng khẽ mím, liếc ta một cái, cười, “Chỉ sợ làm thì không dễ.” Bề ngoài mỉm cười, mặc dù không có ác ý, nhưng ta nghe được, hần đang khiêu khích ta.

Hần nói như vậy, thật ra thì ta cũng nghĩ tới, trong triều luôn có một nhóm người bảo thủ, bọn họ chắc chắn sẽ không đồng ý việc Nam Bắc mua bán. Ví dụ như bọn họ sẽ nói: người Nam được quân mã, về sau sẽ dùng để tạo phản thì sao, mọi việc đều sẽ tìm được các loại lý do. Thái Thú cũ trên triều đình, hôm nay vẫn là vấn đề cũ: ta thiếu người!

”Sang năm mở khoa thi là được.” Đặng Hương giống như biết ta đang nghĩ cái gì, hần từ từ đứng lên, cách bên giường A Nam, cầm bát sứ đi đến bên cửa sổ, “Mùa xuân sang năm, lần đầu tiên sau khi Hoàng thượng lên ngôi mở khoa thi, cũng là lần đầu tiên Nam Bắc thống nhất. Đến lúc đó sẽ có rất nhiều danh sĩ, thiếu niên tài俊 Giang Nam đến dự thi, khi đó, Hoàng thượng có thể thông dong tuyển dụng nhân tài rồi.”

Âm thanh hần nói chuyện luôn trầm thấp, nhưng lần này, ta nghe ra hình như trong giọng nói của hần đặc biệt đau buồn, ánh mắt của hần lúc này không nhìn A Nam cũng không nhìn ta, nhún xuống cái bát trên tay. Giống như cái bát sứ này quan trọng hơn chuyện giang sơn thiên hạ.

”Ngày dự định là hai mươi bốn tháng hai, “ta nói ngày mở khoa thi, “Mính Hương tiên sinh có đề cử nhân tài nào không?”

Đặng Hương không trả lời, gương mặt trong trẻo lạnh lùng, lộ ra ánh sáng, biến ảo xuất trần. Điều này làm cho ta nhớ lại, hần đối với con đường làm quan không quan tâm.

Thật ra thì bây giờ cách thi khoa không tới hai tháng, ngay cả quan chấm thi ta cũng chưa công bố. Chuyện này ta từng suy tính, cảm giác rất khó định đoạt. Ta không thể giẫm vào vết xe đổ của đời trước, nếu để cho Phùng gia thông qua cuộc thi thu thập thêm nhiều nhân tài, hơn nữa không thể để người Phùng gia là Trạng Nguyên được. Nhưng cũng không thể thiên vị quá mức thế lực Lý tể cầm đầu Văn Thần bảo thủ. Trọng yếu nhất, lần đầu tiên ta ý thức được, ta phải cho sĩ tử Nam Triều một cơ hội, để cho bọn họ chân chính dung nhập Đại Triệu, trở thành một phần tử của Đại Triệu.

Tâm tư của ta, trong phòng này có mấy người có thể hiểu?

Bên kia cửa truyền đến tiếng gõ cửa, ta cảnh giác ngẩng đầu. Đặng Hương nheo miệng cười, ý bảo ta yên tâm. Hần mở cửa ra, hai con Bạch Hạc nghiêng ngàng đi vào.

”Hai con Bạch Hạc dùng thuốc trị thương đã lâu, vừa ngửi thấy mùi thuốc liền tưởng rằng được ăn.” Đặng Hương giải thích cho ta, “Chúng ngửi thấy được mùi thuốc của A Nam.”

Thuốc không mùi, lại đắng, ăn quen có lẽ cảm thấy thơm. Hai Bạch Hạc này hiển nhiên rất bá đạo, bọn chúng nghèo đầu nhỏ tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh phát hiện ra mục tiêu A Nam, chen đến bên giường. A Nam bắt đầu dùng cánh tay đẩy bọn chúng, “Hoàng thượng, chúng ta hồi cung thôi.” Nàng nói. Nhưng thân thể Bạch Hạc to lớn, đặt lên thân thể A Nam, thân mật lấy lòng nàng đòi ăn.

”Đầu A Nam bị thương, không thể dễ dàng hoạt động.” Đặng Vân phản đối, “Theo thần thấy đề A Nam tĩnh dưỡng hai ngày rồi về cung, dù sao đã ra ngoài, cũng không sợ bị người ta nói.”

Ta trừng tiểu tử này một cái, lại nhìn Đặng Hương. Có thể hoạt động hay không, Đặng Hương hiểu rõ hơn người khác. Chỉ cần vị Mính Hương tiên sinh này không lừa gạt ta là tốt rồi.

Đặng Hương nhú mày, nhìn Bạch Hạc vui đùa với A Nam, không nói lời nào.

Hình như Đặng Vân nhìn ra cái gì, hần đối với ca ca cũng không khách khí, lập tức xì mũi coi thường, hướng Huyền Từ nhờ giúp đỡ, “Huyền Từ, đệ nói đi. Tỷ tỷ đệ có nên hoạt động không. Tỷ tỷ đệ vừa nôn vừa ngủ, huynh chỉ sợ trong đầu tỷ tỷ đệ không tốt. Thật sự nên tĩnh dưỡng mới đúng.”

”Đầu óc người mới không tốt.” A Nam lập tức phản kích, “Vân ca nói càn.”

Ta yên tâm, A Nam có thể lưu loát cãi lại, chứng tỏ đầu óc nàng vẫn ổn. Ta nghi ngờ A Nam cùng Đặng gia huynh đệ đùa giỡn, từ nhỏ bọn họ cùng nhau lớn lên, còn thân mật hơn so với ta.

”Đệ nghe tỷ tỷ.” Huyền Từ tỏ thái độ. Ánh mắt của hần lại rơi trên người ta.

Bị nhìn như vậy, ta đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, bởi vì ta ý thức được đôi mắt ba bọn họ đều lấy ta làm tiêu điểm. Mỗi một đôi mắt cũng khác biệt. Giống như ta là người ngoài duy nhất trong phòng này, những người khác không thể không khách khí với ta. Loại cảm giác này làm ta rất không thoải mái.

Ta tận lực giả bộ thông dong. Nhẹ nhàng nhắc hai con Bạch Hạc một lòng muốn thân thiết với A Nam, hòa nhã hỏi A Nam, “A Nam nói đi, còn thấy chóng mặt không? Có thể cùng trầm hồi cung không?”

Lúc này, ta không thể không thừa nhận, ta nghĩ một đằng nói một nẻo, nếu như A Nam nói không thể, ta thật sự sẽ đáp ứng đề cho nàng ở lại sao?

Không thể nào. Bây giờ ta đã không thể nào buông tay. Giao A Nam cho Đặng hương. . . . . Ta không yên tâm. Mặc dù Minh Hương tiên sinh là chính nhân quân tử. Nhưng ta không rộng lượng như vậy.

Lúc trước, ta cho là ta sẽ không bao giờ yêu bất kì ai nữa. Nhưng hôm nay, ta không dám nói những lời này nữa. Bảo ta buông tay A Nam, không bằng lấy đầu của ta.

A Nam vươn tay ra, ánh mắt của nàng rơi trên mặt ta, miễn cưỡng nhưng quá rõ ràng.

Ta vội vàng đứng dậy, cúi xuống, A Nam mở người, rất tự nhiên dùng cánh tay ôm chặt cổ của ta. Ta vội ôm nàng, nhìn nàng vô lực gồng đầu lên vai ta.

Bả vai của ta hơi đau, để cho ta nhớ lại chuyện nàng cắn ta một cái. Ta ôm chặt nàng, bảo hộ nàng thật chặt ở trong ngực, tận lực dùng áo da gấu của ta choàng lên A Nam, chỉ sợ nàng phải chịu va chạm.

“Vậy chúng ta đi nha.” Ta kìm nén mừng rỡ trong lòng, rất nghiêm chỉnh cùng Đặng gia huynh đệ cáo từ, phút cuối cùng vẫn không quên gọi Sở Huyền, “Đi, Huyền Tử, chúng ta hồi cung điều tra xem ai đã hại tỷ tỷ đệ.”

Lúc này, ta cảm thấy được A Nam trong ngực như là chiến lợi phẩm, ta tận lực duy trì dè dặt nên có, nhưng cũng không nén được mừng rỡ.

“A Nam phải uống thuốc đúng giờ.” Đặng Hương nói. Ta nhìn không ra vẻ mặt lạnh nhạt trên mặt hắn là loại biểu cảm gì. A Nam chọn cùng ta hồi cung, hẳn cảm thấy mất mát, cũng không biểu hiện ra cho ta xem.”Ta đưa phương thuốc cho Hoàng thượng, A Nam lúc này chân lạnh, chỉ sợ phổi rất lạnh, về sau ngàn vạn không được để A Nam cảm lạnh.” Đặng Hương đưa một trang giấy cho ta, “Toa thuốc này, hoàng thượng có thể cho thái y trong cung xem qua, để bọn họ kiểm chứng phương thuốc.”

Ta làm gì còn tay đón lấy toa thuốc.” Đa tạ Minh Hương tiên sinh kê phương thuốc.” Ta nói, “Qua vài ngày nữa, ta sẽ đưa lệnh bài của Thái Y viện cho tiên sinh để tiên sinh vào cung. Không chỉ bắt mạch kê thuốc cho A Nam, còn có thể gặp Hoa thái y. Hai người có thể tỷ thí với nhau.” Ta nói xong liền đi, không nhìn ánh mắt Đặng Hương khó thể tin.

Bọn họ đều là bằng hữu của A Nam, ta biết cả cuộc đời này A Nam cũng sẽ không quên bọn họ. Suy bụng ta ra bụng người, sao ta lại ngăn cách bọn họ cùng A Nam? Lại nói, ta là Đế Vương, nếu điểm rộng lượng này cũng không có, chẳng phải sẽ khiến coi thường A Nam sao.

Ta ôm A Nam, đi thật nhanh, giống như sợ A Nam trên đường đổi ý.

A Nam gồng đầu trên vai ta, thở khí nóng vào cổ của ta. Ta nghĩ rằng nàng muốn ngủ, dùng áo choàng của ta quấn nàng thật chặt. Không ngờ nàng đột nhiên mở miệng, “Hoàng thượng nghĩ xem nên đối phó thế nào với mọi người trong cung?” Nàng lẩm bầm lẩm bầm nói.”Chỉ sợ lần này đi, sẽ là một trận sóng to gió lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 76: Chương 71

A Nam nói lẩm bầm.”Chỉ sợ lần này về, sẽ là một trận sóng to gió lớn.”

Ta không phủ nhận, chỉ an ủi dùng mặt cọ xát A Nam. Chuyện ra khỏi cung là chuyện lớn, dù người khác không làm khó, ta cũng không thể bỏ qua.

Mới vừa ra khỏi phủ công chúa, liền thấy Như Ý ở cửa xoay đi xoay lại mấy vòng, thấy ta, Như Ý gấp gấp bước lên, “Trong cung, Thái hậu đã hỏi nhiều lần.”

”Sao người lại quay lại?”

”Thần nói Hoàng thượng nói chuyện với người khác ở phủ công chúa, Thái hậu dùng vội.”

Ta gật đầu, ôm A Nam vội vàng đi lên xe ngựa Như Ý đã chuẩn bị. Như Ý làm việc hết sức tận tâm, ta đã không nhìn lầm. Đường về cung không xa, không lâu sau, A Nam ngủ thiếp đi trong lòng ta. Ta đoán là do vết thương trên đầu nàng.

Trở lại cung, ta đưa A Nam trở về Trường Tín cung. A Nam muốn ngủ, ta để cho nàng ngủ. A Qua không có ở Trường Tín cung, ta dặn dò đại cung nữ mấy lần rồi mới an tâm rời đi.

Cung nữ trong Trường Tín cung, có một người gọi là Hồng Anh, ta biết rõ đây là đại cung nữ Mẫu hậu đưa cho A Nam. Nàng ta vẫn đưa ta đi tới ngoài cửa sân, lúc này ánh mắt nhìn ta có chút khiếp sợ, muốn nói rồi lại thôi.

Ta đứng lại hỏi nàng ta, “Có gì muốn nói?”

Hồng Anh quỳ xuống, “A Qua ở chỗ Thái hậu.” Giọng nói cũng không nhỏ, nhưng bảo đảm A Nam trong phòng không nghe thấy. Có thể thấy được người trong Trường Tín cung đã biết hết rồi.

”A Qua thế nào?”

Hồng Anh không trả lời, chỉ cung kính nói: “Hoàng thượng đến chỗ Thái hậu sẽ hiểu rõ mọi chuyện.”

Ta xoay chân đi, mẫu hậu lại tìm được A Qua! Lúc này A Nam hôn mê, nhất thời chưa để ý tới A Qua không ở đây. Ta thấy thường ngày nàng chỉ tin tưởng một mình A Qua, đi tới chỗ nào cũng mang theo tiểu nha đầu kia. Nếu lúc này biết A Qua có chuyện, đã sớm nhảy dựng lên đi đòi người rồi.

Xem ra Hồng Anh cũng thông minh. Ta phải đưa A Qua trở về.

Không ngờ, ở chỗ Mẫu hậu, cũng không chỉ có một mình A Qua. Ta bước vào Khôn Ninh cung, cảm thấy không khí trong Khôn giống như địa ngục vậy.

Mặt Mẫu hậu lạnh như phủ sương, Mẫu hậu ngồi ngay ngắn ở trên giường, ánh mắt âm trầm quét qua những người dưới đất.

Trong đó có A Qua đang quỳ, trên đất có hơn mười người. Nhưng trong những người này, chỉ có A Qua là hoàn toàn quỳ rạp trên mặt đất, cái trán cũng cũng chạm đất, những người khác đều khóc sụt sùi nghiêng trái nghiêng phải.

Trong phòng dù rất âm nhưng không biết tại sao, ta thấy hình như có rất nhiều người đang sợ.

Ta thân nhiên bước vào.

”Mẫu hậu, con đã trở về.” Ta ngồi xuống bên cạnh Mẫu hậu, làm bộ như không thấy Phùng Yên Nhi và Tiễn Bảo Bảo đứng hầu hai bên.

”Sở Hiền phi sao rồi?” Mẫu hậu hỏi.

”Vẫn tốt. Không chết.” Ta nói đơn giản.

Mẫu hậu cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ vào ít người đang quỳ trên đất, “Sau khi Hoàng thượng đi, ai gia liên lục soát các cung, tiểu cung nữ trong cung của Sở Hiền phi này, đã bị ta tìm ra. Bọn họ dấu một người sống sờ sờ ở đó, lại không chịu bẩm báo báo. Hoàng thượng nói xem đây là tội gì?”

Trên đất, có người nhỏ giọng hô một tiếng oan uổng, thấy uy nghiêm của Mẫu hậu, nhanh chóng ngậm miệng lại, không dám nói nhiều nữa.

Ta không có hứng thú với những người đó, trực tiếp hỏi A Qua đang quỳ sấp trên mặt đất, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

”Nô tỳ bị hôn mê, thân thể bị trói, cũng không biết có chuyện gì xảy ra.” A Qua trả lời. Tuy rằng rất run nhưng nói chuyện không nhanh không chậm, có chút phong thái của A Nam.

Nếu A Qua và A Nam đồng thời bị tập kích, A Qua sẽ không biết A Nam bị đánh thế nào, đã nói lên người tập kích xuống tay không chỉ với một người.

”Các người nói đi!” Mẫu hậu bảo những người đó mở miệng.

Có một nô tỳ tuổi cũng đã cao mở miệng, “Nô tỳ là tổng quản Hoán Y Cục, tiểu tử này là nô tỳ khiêng về Hoán Y Cục. Nàng ta bị người ta ném ở bên ngoài máng mương Hoán Y Cục, bị nhét trong bao tải, toàn thân bị trói. Nô tỳ thấy là một người sống, nên bẩm báo Hoàng thượng, Thái hậu. Nô tỳ vừa quyết định đi bẩm báo thì người của Thái hậu tới lục soát Hoán Y cục, cũng không phải là nô tỳ cố ý che giấu.”

Mẫu hậu cười lạnh một tiếng, “Chuyện như vậy còn phải quyết định, có thể thấy được là ở chỗ nào cũng có khe hở cho tiểu nhân chui vào. Nếu người giới, thấy tình hình như vậy, sớm nên chạy nhanh đi bẩm báo rồi, đúng là không có chủ kiến!” Mẫu hậu xuất thân đường phố, lúc này quỳnh lên, liền nói thẳng.

Mẫu hậu lên giọng, “Kéo ra ngoài đánh, đánh rồi sẽ không tìm kẻ hở mà chui vào nữa.” Không có một chút ý từ khoan dung.

Mười mấy người đang khóc lóc cùng bị kéo ra ngoài.

Dường như ta đã biết chuyện gì xảy ra. Có người trói A Qua, ném tới cửa Hoán Y Cục. Những người này thấy A Qua thì suy nghĩ xem nên tới bẩm báo Thái hậu, ta, hay Phùng Yên Nhi. Kéo dài thời gian như vậy, biết rõ ta đang tìm người mà không báo lên, chỉ là lường lự không biết nên lấy lòng người nào thôi. Hậu cung chỉ có một Hoàng đế là ta, vậy mà có người dám có lòng khác, đánh chết cũng không tiếc.

”A Qua gì đó, cũng kéo ra ngoài” Mẫu hậu cắn răng nói, “Chủ tử mất tích, trên người A Qua lại không hề bị thương, dù thế nào cũng không thể chấp nhận được. Làm nô tỳ, theo bên người chủ tử để bảo vệ, hôm nay chủ nhân mất tích, nó nửa chữ cũng nói không ra được, không đánh còn giữ dưng sao?”

Ta lúc này mới hiểu tại sao Hồng Anh muốn nói trước nói cho ta biết A Qua ở chỗ Mẫu hậu. Nếu thật sự mẫu hậu muốn cướp đoạt A Qua, nhất định sẽ làm thỏa mãn tâm tư của người khác. A Nam là người cẩn thận, không dễ dàng chịu tin tưởng người khác. Mặc dù A Qua không khôn khéo, nhưng dù gì cũng một lòng một dạ với A Nam. Nếu A Nam tình lại không thấy A Qua, nhất định sẽ rất đau lòng.

Giống như Hồng Anh lẫn lộn lâu trong cung đình, sợ A Nam giận chó đánh mèo thôi.

”Chỉ sợ có người cố ý khiến nha đầu này không bị thương.” Ta cười lạnh một tiếng, nói xong lại trợn mắt nhìn A Qua trên đất, “Nha đầu ngốc nghếch, chủ nhân ngươi bị thương rất nặng, ngươi không mau đi hầu hạ mà còn ở nơi này lần lữa làm gì?! Mau cút về!”

A Qua sững sờ, nhưng cũng may là A Qua rất nhanh đã hiểu ý của ta, dập đầu với ta và Mẫu hậu, quỳ một chút rồi lui ra ngoài.

Mẫu hậu xem thường trợn mắt nhìn ta một cái, trong ánh mắt có một chút sầu lo.

Lúc này, ánh mắt của ta dừng ở mấy Tàn phi bên cạnh mẫu hậu, tất cả đều nhìn qua một lần. Hôm nay nơi này không có người khác, ta nói rõ. ”Hôm nay Sở Hiền phi bị thương nặng, Trẫm nhất định phải tra rõ là ai làm. Thay vì ghen tuông đi hãm hại Sở Hiền phi, không bằng xem tuổi thọ mình còn bao nhiêu ngày!”

Ta luôn khoan dung với bọn họ, không tàn bạo. Từ lúc lên ngôi đến nay, ở hậu cung, ta chưa bao giờ đại khai sát giới. Hôm nay, ta nói những lời này, là muốn cho bọn họ biết con giận của ta. Lời vừa nói ra, đã có người nóng nảy.

Lập tức Phùng Yên Nhi quỳ gối trước chân của ta.

”Hoàng thượng nói vậy làm thần thiếp bất an. Giống như trong cung tỷ muội đều ghen tỵ Sở Hiền phi vậy, nô tì đứng đầu hậu cung, người đầu tiên Hoàng thượng hoài nghi nhất định là thiếp rồi. Điều này làm cho thiếp không biết nên xử lý như thế nào.” Nói xong, lập tức nước mắt lưng tròng, lộ ra dáng vẻ uất ức.

Ta nhìn nàng ta, nữ nhân này đến lúc này còn giả bộ, nếu không phải ta sớm biết rõ, nhất định sẽ bị nàng ta lừa gạt. Nếu chuyện A Nam bị thương không có quan hệ gì với nàng ta mới gọi là kỳ quặc ý. Trong hậu cung, thế lực lớn có thể đưa A Nam ra cung, đồng thời làm Đặng Hương bại lộ, trừ nàng ta thì còn có thể là ai?

”Phạt bổng lộc một năm.” Mẫu hậu không đợi ta nói chuyện, đơn giản hạ lệnh, “Đứng đầu Hậu cung là để làm sao? Cũng nên đến chăm sóc các tỷ tỷ muội muội. Nếu không lại không có ai biết người đứng đầu hậu cung!” Mẫu hậu thường ngày đối với Phùng Yên Nhi cũng tốt, hôm nay chắc là cũng hiểu biết rõ chuyện này lợi hại như nào.

Dường như Phùng Yên Nhi đang có nén nước mắt, ở trước mặt Mẫu hậu làm bộ điềm đạm đáng yêu, “Nô tì nguyện ý chịu phạt, nhưng nô tì tay trái gà không chặt, làm sao có bản lĩnh đã thương người, càng không bản lĩnh ngăn cản người khác đã thương người. Từ trước đến nay, thiếp đều cho là trong hậu cung này chỉ cần mình làm việc an tĩnh và hòa thuận, cùng các tỷ muội chung sống vui vẻ, không nghĩ đến người khác lại có hận ý, không chịu sống yên ổn. Nào nghĩ tới an nguy của người khác cũng muốn đề lên vai thiếp, việc đứng đầu hậu cung này, thiếp không làm cũng được.”

Đôi mắt của ta mở lớn, theo như ý nàng ta, A Nam không an tĩnh và hòa thuận, không cùng tỷ muội chung sống nên mới dẫn đến tai họa này sao? Lại còn lấy chức vị ra uy hiếp ta, nàng ta thật sự cho rằng ta không thể không có nàng ta sao?

Không đúng, hiện tại ta vẫn phải giữ lại nàng ta, vì phụ thân cầm binh quyền của nàng ta, ta chưa thể làm rách lòng ông ta được. Đây chính là ví dụ tốt nhất của việc ngoại thích phát triển quá lớn, cản trở Quân Vương.

Ta làm Quân Vương, lúc này không thể cãi cọ với nàng ta, nhưng ta cũng không nguyện ý để cho nàng được như ý. Ta giả vờ trầm ngâm, giống như tính toán sẽ lấy đi chức vị đứng đầu hậu cung của nàng ta.

Sắc mặt Phùng Yên Nhi càng khó coi hơn.

Nhưng lúc này, Mẫu hậu phát hiện trước cửa có một bóng dáng nhỏ nhỏ, Huyền Từ cầm cái cung nhỏ ngó đầu vào. Thời tiết rét lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ này đã bị lạnh đến mức hơi đỏ. Huyền Từ đã đứng đó bao lâu?

”Nha, Huyền Từ tới.” Mẫu hậu vừa nhìn thấy đứa bé, liền thu hồi tức giận, cười híp mắt kêu đứa bé đi vào, “Ai gia thiếu chút nữa đã quên mất, ngày hôm qua gọi con tới xem lông mèo màu sắc rực rỡ. Đến đây.” Mẫu hậu kêu đứa bé đi vào.

Sở Huyền thấy Phùng Yên Nhi quỳ dưới đất, hơi chần chờ.

”Các người đều lui ra đi.” Mẫu hậu hướng về phía Tàn phi, về mặt cứng rắn, “Chuyện này cứ quyết định như vậy. Về sau có ai có lỗi thì phạt người đó, chức cao thì phạt cũng nặng. Các người tự suy nghĩ đi.” Mẫu hậu đuối khéo Phùng Yên Nhi. Ta đoán Mẫu hậu đã nhìn thấy Huyền Từ đến từ lâu.

Mẫu hậu sai cung nữ ôm mèo ra, vài con đủ mọi màu sắc. Những con mèo đặt cạnh nhau, giống như một đồng lông lẫn lộn trên mặt đất, ánh mắt ta cũng không dời.

Khó trách Sở Huyền phải tới thăm.

”Lúc trước Mẫu hậu làm Tàn phi không có bản lĩnh gì.” Mẫu hậu vui mừng nhìn Sở Huyền ngồi trên đất, lúc này trái ôm phải ấp, trêu chọc những con mèo kia, cũng không có gì khác biệt với những đứa trẻ khác, nhưng ta biết đứa nhỏ này lo lắng cho tỷ tỷ, căn bản là đến thăm ta cùng mẫu hậu.

Mẫu hậu ngồi nói, “Dù ai gia ở trong hậu cung không được Tiên vương yêu thương, nhưng cũng không bị người ghen ghét. Nhưng ai gia đã thấy qua thảm kịch hậu cung.” Mẫu hậu ngoác Sở Huyền, Sở Huyền ôm một con mèo đỏ đến bên cạnh Mẫu hậu. Mẫu hậu lấy tay gỡ lông dài của con mèo đỏ thăm. ”Ban đầu trong cung có Hòa phi đang mang long thai rơi xuống Kim Minh trì ở hậu hoa viên, một thi hai mệnh.” Giọng Mẫu hậu bình thản, giống



như nói chuyện xưa mà thôi.

Ta lắng lắng nghe, biết những lời Mẫu hậu nói đều không phải bình thường. Có lẽ là vì ta vừa thả A Qua.

”Phụ hoàng con tức giận, tất cả mọi người trong hậu cung đều bị đánh, nói không đánh sẽ không giết được yêu khí trong cung.” Tay Mẫu hậu chôn sâu trong lòng mèo, không biết làm cái gì mà con mèo kia lại hết to.

Lông mi Sở Huyền run lên, lại ổn định.

”Mẫu hậu cũng đứng xếp hàng bị đánh, “Mẫu hậu khẽ mỉm cười, “Khi đó ai gia cũng chưa từng nói chuyện với Hòa phi.” Mẫu hậu liếc mắt nhìn Sở Huyền, lấy tay vỗ nhẹ đầu Sở Huyền, “Còn có người nhà Hòa phi, nữ nhi mới chết cũng được tha, đánh mỗi người năm hèo.” Mẫu hậu than thở, “Đánh không nhiều. Nhưng để cho mọi người thấy! Nhớ!”

Sở Huyền ngẩng đầu lên nhìn mẫu hậu, tay buông lỏng, mèo từ trên tay Sở Huyền trượt nhảy xuống, meo một tiếng trốn đi.

Ta hiểu được ý tứ của Mẫu hậu. Ta nghĩ Sở Huyền cũng đã hiểu. Hắn nắm chặt tiểu cung trên eo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Về sau đệ sẽ làm hộ vệ cho tỷ tỷ, ai dám động vào một sợi lông của tỷ tỷ, đệ sẽ bắn thủng mắt của người đó.” Ta đoán đứa nhỏ này đến này, vốn là thăm dò giúp tỷ tỷ, không ngờ lại bị mẫu hậu khích tướng.

”Vậy thì đúng rồi!” Mẫu hậu vỗ đùi, “Như vậy mới không uổng công tỷ tỷ con có một em trai như con.” Mẫu hậu dạy dỗ đứa bé, ban đầu Mẫu hậu cũng không dạy ta như vậy.

Mẫu hậu lại trợn mắt nhìn ta, “Lúc phụ hoàng con còn sống, luôn nói con quá nhân từ, ai gia thấy, phụ hoàng con nói không sai. Con phải học một ít của phụ hoàng con. Nếu không đừng nói là trần thủ thiên hạ, ai gia thấy, ngay cả một hậu cung con cũng trần không được.”

Ta kinh ngạc nhìn Mẫu hậu.

Mẫu hậu thở dài một cái, “Trước kia chúng ta cô nhi quả mẫu không chỗ dựa, ta mới dạy con phải biết tiến lùi. Hiện tại không giống thế, con đã là Thiên tử rồi! Thiên hạ Quân Vương chỉ tiến không lùi.” Mẫu hậu nói như vậy thì dùng ánh mắt rầu rĩ nhìn ta. Mẫu hậu lớn tuổi, bây giờ còn có thể giúp ta một hai lần, Mẫu hậu lắng sau này Mẫu hậu trăm tuổi, ta sẽ thế nào. Đời trước, trước khi chết Mẫu hậu không yên lòng với ta. Chỉ là ta lúc ấy không thể hiểu hết tâm tình của Mẫu hậu.

Lần này, ta liền nghe Mẫu hậu một lần, để Mẫu hậu yên tâm. Ta đứng lên, “Hạ chi!”

Thái giám Chương Bút lập tức đứng dậy.

”Sở Hiền phi bị tập kích, sự tình trọng đại, lập tức điều tra. Phải tìm ra được hung thủ. Chuyện liên quan lễ pháp hậu cung, không thể nuông chiều. Phùng Thục phi phạt bổng lộc một năm, Sở Hiền phi phạt bổng nửa năm.....”

Nếu muốn ồn ào, ta sẽ không ngại đại náo một cuộc, Mẫu hậu cảm thấy ta quá nhân từ, vậy ta sẽ không nhân từ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 77: Chương 72

Editor: Nguyễn2

Ta ngồi uống trà trong phòng đánh đàn của A Nam, trong phòng chỉ có cái lò nhỏ bằng đất sét, A Qua đang coi chừng lửa. A Qua hướng về phía lò nhỏ khòc thút tha thút thít, lại không dám cao giọng.

Lúc này A Nam nằm rạp người trên đùi của ta, dáng vẻ miễn cưỡng, nàng bị thương ở đầu nên luôn muốn ngủ, là ta kiên quyết gọi nàng dậy. Nàng mặc áo lông cừu trắng, đầu cũng không chải, tóc dài tùy ý để trên vai. Dáng vẻ không có tinh thần như mấy con mèo nhiều màu sắc của Mẫu hậu.

”Vẫn muốn ngủ sao?” Ta nhẹ nhàng sờ gáy A Nam, vết sưng đã bé đi rất nhiều. Lúc này chạm vào, mặc dù còn sưng lên một ít, nhưng A Nam đã không cảm thấy đau đớn.

”Hoàng thượng, người nói xem tại sao Mẫu hậu lại giữ Huyền Từ lại?” A Nam hỏi ta.

Ta nở nụ cười, “Mẫu hậu hình như muốn đền bù trước kia Mẫu hậu dạy con chưa tốt. Lão nhân gia cảm thấy ta đây là một nhi tử không tốt.” Ta cảm thấy, hôm nay Mẫu hậu nói với ta lời này, đủ để tỏ rõ nàng tiếc nuối giáo dục ta lúc trước. Hiện tại nàng muốn đền bù cho Huyền Từ.” Nàng yên tâm, nàng nhìn Nguyên Quân Diệu ta uy phong sáng suốt, cũng biết Mẫu hậu sẽ không dạy hư Huyền Từ.” Ta cười.

A Nam “Xì” một tiếng, nâng má nghĩ, “Không biết bây giờ Mẫu hậu cùng Huyền Từ đang làm gì?”

Ta bắt đầu đi lác đầu, “Đến lúc này rồi, còn có thể làm gì chứ.” Lúc này trăng cũng lên rồi, đến lúc nên đi ngủ, theo như trước kia mẫu hậu dạy ta, lúc này nhất định là kín đáo đưa cho Huyền Từ một quyển “Bình sách” hoặc “Thập lược nghệ văn” các loại, nói không chừng ngày mai còn phải làm bài tập khảo sát. Thật ra Mẫu hậu rất thích đứa bé này. Năm đó Phùng Yên Nhi mới tới, đã mười ba mười bốn rồi, Mẫu hậu còn đối đãi như với đứa trẻ. Huống chi lúc này Huyền Từ nhỏ hơn. Mẫu hậu cả đời chỉ có một đứa con là ta, nàng luôn cảm thấy không đủ.

”A Nam thay ta sinh mấy đứa bé thôi.” Tay của ta không thành thật, nhất thời lượn quanh tóc A Nam, gãi gãi lỗ tai của nàng.”Nàng sinh hạ nhiều nhi tử, Mẫu hậu sẽ có chuyện làm, nhất định sẽ nuôi dạy từng người một. Mẫu hậu đã sớm nói, nếu ta có nhi tử, nàng sẽ gọi hán là A Ông. Tên xấu để nuôi.” Nếu quả thật có thể như vậy, nói không chừng Mẫu hậu có thể sống lâu hơn chút.

A Nam “Xì” một tiếng cười.

Ta uống một hớp trà trong tay, lúc này uống có vị kỳ lạ, trong trà hình như có gừng có táo, mùi vị tinh khiết và thơm, uống xong cảm giác dạ dày rất ấm. Trà này là nấu trong hòa lô đồng thau đất đỏ.

“A Nam không ngại hôm nay ta phạt bổng lộc của nàng chứ?” Ta hỏi A Nam, “Ta nghĩ qua, nàng cũng không cần thận, đây cũng là một nhắc nhở.” Thật ra đây là ý tứ mẫu hậu. Mẫu hậu nói đến chuyện người nhà Hòa phi cũng bị đánh, là vì nhắc nhở ta, trong cung gặp chuyện không may, mỗi một người đều có trách nhiệm. Nhất là người trong cuộc. Mẫu hậu suy tính là vì lợi ích chung. Mà ta vừa phải cân nhắc lợi ích chung, vừa phải đối mặt với A Nam. Nếu không phạt A Nam, ta không thể danh chính ngôn thuận xử phạt người khác.

A Nam nằm ở trên đùi ta ề ề, cũng không biết là ý tứ gì. Ta đoán nàng vẫn mất hứng, chỉ là không tiện bày tỏ thôi. Tính ra, A Nam là Tân phi nghèo nhất trong cung, người khác ít nhiều còn có nhà mẹ ủng hộ. Ngoài bổng lộc của Hiền phi, A Nam không có nguồn tiền bạc nào khác.

”Ta sẽ sai người đưa bạc tới đây,“ ta an ủi vuốt ve lỗ tai A Nam, không trông cậy vào vật nhỏ này sẽ chủ động mở miệng yêu cầu ta, chuyện tiền bạc nàng không phải lo lắng, phạt, chỉ là trên mặt nổi. Tiền của ta sẽ là tiền của nàng.”

”Không cần.” A Nam lật người, đổi thành nằm trên đùi ta. Nàng nhìn mặt ta, mắt chợt lóe, không bao lâu, lộ ra giả hoạt y hệt tiểu hồ ly, “Hoàng thượng, thiếp có thể nói nhỏ cho người biết, thiếp có tiền riêng.” Bộ dáng nhỏ hết sức hài lòng, “Nhưng đó là của thiếp, không cần Hoàng thượng trông nom.” Ừ, không chỉ là hài lòng, còn có chút ngạo khí.

Ta chỉ vào cái mũi của nàng, “Tiền riêng! Nói! Ở đâu ra?”

A Nam lại có tiền riêng, đây cũng là chuyện lạ rồi.

”Tự thiếp dư trữ.” A Nam bĩu môi, đẩy tay ta ra, ngay sau đó mặt mày lại hớn hờ, “Những năm này Tiên hoàng ban thưởng chức vị Nam Hương công chúa cho thiếp, thiếp vẫn luôn có bổng lộc. Thiếp lại không tiêu pha gì. Tích mấy năm, cũng có hơn 100 200 rồi. Lúc đi Giang Nam, tất cả đều giao cho Vân ca, để Đặng Vân ở Phương Nam chọn mua tơ lụa thượng hạng mang tới Phương Bắc.” Nàng rất hài lòng, “Hoàng thượng đoán, bọn họ biến 200 thành bao nhiêu rồi?”

Ta không đoán, hôm nay coi như là lần đầu ta thấy rõ A Nam là thần giữ cửa, không ngờ nàng lại kinh doanh.

”Thừa dịp mùa đông, thiếp lại để Vân ca dùng tiền chọn mua da cừu thượng hạng buôn bán tới Phương Nam, người đoán xem thiếp kiếm được bao nhiêu?” A Nam chống một đôi chân trước mặt ta, còn đánh nhịp, đôi chân trắng thấp thoáng trước mặt ta, “Còn nữa, thiếp để bọn họ về Phương Nam chọn mua cây trúc tinh luyện thành than, để cho bọn họ bán. Trúc than này cháy không có khói, những nhà lớn ở Lạc Kinh mua dùng trong ngày Tết. Người người tranh nhau mua, thiếp mới bán ba ngày đã hết sạch. Dĩ nhiên lại bán giá tốt.” A Nam mặt mày hớn hờ, “Hoàng thượng đoán xem, mấy trăm lượng bạc này, hiện tại biến thành bao nhiêu?”

Ta còn lâu mới đi đoán trong kho bạc nhỏ của nàng có bao nhiêu tiền, nhiều tiền hơn nữa cũng là của nàng. Ta giữ lấy đôi chân trắng đang đung đưa của nàng, đặt trên nệm gấm, lấy tay sờ sờ, cảm thấy vẫn còn hơi lạnh, ta dùng áo khoác che chân nàng lại, “Nàng có bao nhiêu đều là của nàng. A Nam tự xài đi. Sáng sớm ngày mai ta gọi Như Ý đưa bạc tới đây. Còn có mấy thứ Kim Châu thượng hạng sớm muốn đưa cho nàng, ngày mai cũng mang tới.”

Ban ngày A Nam còn nói với ta chuyện Nam Bắc mua bán, năm xưa bởi vì chiến tranh, Đại Triệu cấm Nam Bắc mua bán. Sau này đất nước thống nhất, nhưng cũng không sửa đổi luật pháp. Cho nên cũng ít thấy Nam Bắc đi lại, triều đình cũng không nghĩ tới thu thuế.

Ta cũng thường nghe nói Nam Bắc buôn bán, có thể là gấp 7, 8 lần. A Nam từng thấy tiền của công chúa, nàng sợ hãi gù gù há hê, có thể thấy được lời này nói không ngoa. Lãi lớn như vậy, nếu là triều đình khích lệ nâng thuế, khắp nơi sẽ được chỗ tốt, không chỉ riêng phương diện thuế ngân.

Ta phải nghiêm túc suy tính chuyện này.

”Hoàng thượng thay vì cho thiếp bạc, không bằng nhanh chóng điều tra người đánh lén thiếp.” Bởi vì chân của nàng không thể lộn xộn, A Nam phồng miệng, “Nếu bị thiếp bắt được, là một vị ái phi của Hoàng thượng làm, đến lúc đó đừng trách thiếp ra tay trước chiếm được lợi thế.” A Nam nhớ tới đầu đau, tự sờ gáy. Lại cảm thấy nằm như vậy không thoải mái, xoay người thành tư thế nằm sấp.”Đến lúc đó Hoàng thượng chớ đau lòng mà tới oán giận thiếp.”

Ta không chút khách khí vỗ mông nàng một cái. Trừ Phùng Yên Nhi, đã bao lâu ta không đau lòng qua nữ nhân khác, Phùng Yên Nhi hôm nay cũng như thế mà thôi.

Chắc là nước trong bình cũng nhanh hết, A Qua ôm bình sứ xuống, thêm nước, lại đem nó lên trên tiểu lò. Lúc này, A Qua phản ứng chậm nửa nhịp, nghe A Nam nói đến bị chuyện bị đánh, giống như thật sự đã biết sợ.

”Hiền phi, “nàng ta nước mắt lưng tròng, vẫn nói, “Nô tỳ không tránh được. Nếu nô tỳ có thể tránh, nhất định sẽ bảo vệ Hiền phi.”

A Nam vẫn nằm ở trên đùi ta, “A Qua đừng nói nữa, ta bảo người đừng nói chuyện này nữa! Chỉ một mình em cũng không cứu được ta.”

A Qua ngồi trở lại vị trí của nàng ta, tiếp tục roi nước mắt.

”Lại nói, A Qua nói cũng có chút đúng, “ta nói, “Tôi thiếu bây giờ biết bọn tập kích có ít nhất hai người, hơn nữa A Qua còn thấy một đôi giày hoa, đủ để chứng minh chuyện này còn có nữ nhân ra tay. Trong cung thái giám đều đi giày nhỏ.”

”Nhất định là nữ nhân!” A Nam gạt đầu, “Nếu là thái giám thì đã sớm đánh thiếp nở hoa rồi. Nữ nhân thích hợp là hạ độc đánh lén.” A Nam đột nhiên nhòm dậy, đưa tay lấy ly ngọc Tiểu Bích bên cạnh nàng.”Trong lòng Hoàng thượng không phải đã tìm được hung thủ rồi sao?”

Ta nắm vai của nàng ấn xuống, cầm chén nhỏ đưa đến bên miệng nàng. Không để ý tới lời nàng thăm dò.”Ta điều tra ghi chép xuất cung, sau khi nàng mất tích, xuất cung có một chiếc xe Hoán Y Cục trống không, đi lấy vải dùng cho năm mới. Một đội vận guồng nước, trong xe trống không, đi kéo nước ngày mai, mỗi ngày đều là canh giờ đó đi ra ngoài, buổi sáng ngày hôm sau trở lại. Xe của Thượng thiết tư cũng đi ra ngoài hai chiếc, chở năm cái đèn mới. Ngự Thiện Phòng ra đi chở đồ tết. . . . . Tóm lại rất nhiều xe đi ra ngoài. Hơn nữa còn đều là trống không. A Nam thấy thế nào.”

A Nam ngồi uống trà nghe ta nói, lúc này lại không có tinh thần nằm trên đùi ta ngáp, “Thiếp nghi ngờ Tư Hôn không nhìn những xe này sao?”

Ta gạt đầu, nếu không điều tra tốt, lén mang người ra ngoài cung, nghe cũng quá kinh người rồi, nếu thật sự tra xét sẽ không xét tới.

”Ta sẽ xử phạt bọn họ.” Ta nói.

A Nam nở nụ cười, “Chỉ bằng những xe này ra vào không tra nghiêm, thiếp nắm chắc là ai làm.”

Ta trầm mặc, thật ra thì ta cùng A Nam nghĩ đến cùng một người, những xe này không phải là Phùng Yên Nhi sai khiến sao?

”Thiếp chỉ nhớ, xa xa ở bên ngoài Mai Lâm, thấy một nữ nhân tóc tai bù xù chạy trong rừng mai. Mà có người khác gọi là bà điên.” A Nam thờ dài, tựa mặt trên chân của ta, “Thiếp nên biết, trong cung đình luôn có nguy cơ tứ phía.”

”Làm sao nàng biết những điều này!” Ta vuốt ve bả vai gầy của nàng, “Phụ hoàng nàng chỉ có một mình Mẫu hậu.” Đây là lỗi của ta, nơi này phức tạp là do ta tạo thành, ta đột nhiên ý thức được điểm này. A Nam là công chúa, phụ hoàng của nàng cho nàng một cuộc sống cao quý đơn thuần của công chúa. Lại so sánh, ta có thể cho nàng cái gì? Càng làm cho ta khó chịu hơn là: A Nam thậm chí không thêm nhờ vả ta. Nàng đại khái chưa bao giờ trông cậy vào ta.

Ta nói chuyện nghe được hai nữ nhân kia nói chuyện cho A Nam.”Trong cung sợ là còn có đại sự, “ta thờ dài, việc đã đến nước này, ta không cách nào nói xin lỗi với A Nam, chỉ có thể nhắc nhở nàng, “Thương thế của nàng vừa vận tránh né một chút rồi nói sau.” Ta không chỉ muốn tránh phiền phức cho A Nam, còn muốn để cho nàng tránh thoát lời đồn đãi sắp tới. Vừa nghĩ tới Minh Hương tiên sinh, ta liền như dấm.

”Không cần, “A Nam nghịch ngợm gặm bắp đùi của ta, nàng không biết ta đau buồn trong lòng, “Thiếp nên làm gì, có chuyện muốn tránh cũng không tránh khỏi. Thiếp muốn bắt được người dám ám toán thiếp!” A Nam nói, cắn chân ta. Nàng cũng không phải là người dễ dàng nhận thua, nhìn sức nàng trước kia cùng ta gây gổ là ta biết.

”Vây cũng phải dưỡng thương tốt, như bây giờ, nàng mau nhắm mắt lại, “ta đặt ly trà trên tay, ôm lấy nàng, “Đi ngủ đi.” Ta nói, “Đầu bị thương, cũng đừng nghĩ nhiều mà phiền não.” Nàng càng nói càng hung ác, ngay cả ta cũng hơi sợ, ta đã thấy đáng sợ nàng ở Giang Nam đối phó Lão Cửu, biết nàng là một cô gái bất chấp tất cả.

A Nam cũng nghe lời, bây giờ nàng cũng không còn hơi sức gây gổ, chỉ nằm ở đầu vai ta, mặc cho ta ôm nàng đi lên giường.

Đi thẳng đến cạnh giường, đặt nàng đến trên giường, ánh mắt A Nam rơi vào đôi giày bên giường, “Mới vừa rồi thiếp muốn hỏi, “A Nam vừa cởi quần áo hướng trong chăn chui, vừa tò mò hỏi ta, “Sao đôi giày bông vải lại ở đây? Đã bị ngâm trong khe nước, đi cũng không ẩm nữa rồi.”

Đôi giày kia bị ngâm, nước lúc này đặt trong góc phòng An nam, nhìn qua vừa bẩn vừa xiêu vẹo, không có đáng sợ.

”Là ta sai bọn họ đi lấy về.” Ta nói, “Sau khi ta ôm nàng về, phát hiện nàng đi chân trần, liền sai tiểu thái giám chạy đi tìm một chuyến.”

Ánh mắt A Nam ngừng ở trên mặt ta. Ngừng thật lâu, đột nhiên như tỉnh hồn lại, “Minh Hương tiên sinh sẽ xử lý hết.”

”Ta biết, “ta cũng bắt đầu cởi quần áo của mình, “Hắn là người một chứng chặc tí mỉ.” Ngừng lại một chút, ta lại hỏi, “Hai người đã quen biết rất nhiều năm sao?”

A Nam ở trong chăn đã nằm xuống, chỉ lộ ra cái đầu, nàng ừ một tiếng, hai mắt lại nhìn lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

Ta lẳng lặng nằm xuống bên cạnh, dán vào A Nam, kéo nửa chăn qua, che thân mình, rốt cuộc ta không nhịn được, “Năm đó Đặng Hương là vì nàng, vẫn đi theo nàng đến Lạc Kinh? Những năm này, cái dây thừng phía dưới kia vẫn là nàng và hắn liên lạc, có đúng hay không? Hắn vì nàng mới đi đón đệ

đệ nàng, vì nàng mà bất chấp tất cả, buông bỏ danh lợi.” Ta quay người lại, ôm lấy A Nam, “A Nam, ta có lời muốn hỏi nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 78: Chương 73

Ta quay người lại, ôm lấy A Nam, “A Nam, ta có chuyện muốn hỏi nàng.”

A Nam hơi nghiêng mặt qua, ánh mắt nàng lóe lên ánh sáng rạng rỡ giống như sao trên trời bay vào phòng nhỏ, nàng đặt đầu ngón tay trắng mịn lên trên môi ta, không để cho ta nói, “Nếu trong lòng Hoàng thượng không chắc, hỏi chưa chắc đã rõ. Nếu trong lòng Hoàng thượng đã rõ, cần gì phải để ý người khác như thế nào. Thiếp nợ Minh Hương tiên sinh rất nhiều, ban đầu tiên sinh theo thiếp vào Lạc Kinh, thoáng một cái đã qua bốn năm, hôm nay, thiếp không muốn thiếu nợ nữa.” A Nam rũ mi, thu hồi toàn bộ những ánh sao kia vào đáy mắt.

Quả nhiên Đặng Hương đã ở bên A Nam bốn năm, chúng ta đã từng này tuổi, có thể có mấy lần bốn năm! Lời A Nam nói không phải là câu trả lời ta mong muốn, ta cũng không nói được rốt cuộc ta muốn cái gì. Cõi đời này, có lẽ vốn không có gì hoàn mỹ, ta có A Nam, cuộc đời này không ai có thể may mắn hơn ta.

Trái tim của ta hơi đau, một ít nước mắt của A Nam làm ta hồi phục trí nhớ. Ta vốn có ngàn vạn lời muốn nói, mà ta không muốn làm nữ nhân trong ngực ta khóc.

Chúng ta không tiếp tục nói chuyện, lặng lẽ ôm nhau.

A Nam ngủ thiếp đi, lúc A Qua đi vào tắt đèn thì nàng ngủ đã sâu. Nàng ở trong lòng ta, tay nắm thật chặt vạt áo ta, hơi thở nhẹ nhàng như tiết tấu kéo dài. Nàng ngủ cũng rất yên lặng.

Ta cẩn thận bảo vệ đầu nàng, cũng nhắm hai mắt lại.

Chúng ta không thể ngủ tới hừng sáng, sáng sớm ta nghe được ngoài phòng có tiếng bước chân, “Ai?” Ta ngạc nhiên hỏi, lúc này trong góc cửa sổ mới vừa vịn có âm thanh.

“Nô tài Như Ý,” Như Ý bên ngoài đã đốt đèn, “Xin hoàng thượng tới chỗ Lâm mỹ nhân.”

“Sinh?” Đây là cái đầu tiên ta nghĩ tới.

“Không phải.” Như Ý nói, “Thái hậu đã thức dậy, sai người tới gọi Hoàng thượng.”

Bên cạnh, tay A Nam buông lỏng vạt áo của ta ra, cũng nhớ tới chuyện này.

Ta đưa tay nắm lấy tay nàng, “Nàng ngủ tiếp đi, ta đi xem một chút.”

“Không, thiếp cũng đi, chuyện Lâm mỹ nhân chắc là chuyện lớn. Mẫu hậu thấy mình thiếp không tới sẽ không tốt.”

Ta thờ dãi một cái, đành phải thả nàng.

Chúng ta tới Từ Lưu cung, vừa nhìn tình hình kia, ta biết ngay là A Nam nói đúng. Lúc này trong Từ Lưu cung đã có rất nhiều người ngồi, phàm là người có chút diện mạo đều tới, chỗ ngồi không đủ, rất nhiều người phải đứng.

Ta và A Nam cùng đến, một phòng đầy người đều nhìn chúng ta bằng ánh mắt làm cho người ta không chịu nổi.

Không đợi ta mở miệng hỏi, Mẫu hậu đã phát giận trước, “Hoàng thượng còn có thể ngủ được! Một phi tử bị người đánh, một phi tử lại bị hù dọa phát điên. Hậu cung như vậy mà Hoàng thượng còn có thể ngủ được sao!”

Đã xảy ra chuyện gì? Ánh mắt ta quét đến Phùng Yên Nhi, thấy nàng ta giống như không thèm đếm xỉa đến ta.

“Lâm mỹ nhân sao vậy?” Ta vừa hỏi.

Giống như trả lời ta, bên trong truyền đến tiếng hát: “Lạc Thủy cuộn cuộn, cung khuyết leng keng, Nam Yên bay, Yên Phi, mỗ hoàng tôn, hoàng tôn chết, hoàng tôn chết, mỹ nhân Thương.” (1) Ngay sau đó, là hai tiếng cười cổ quái như tiếng rên.

(1) Lạc Thủy cuộn cuộn, cung khuyết leng keng, Nam Yên bay, Yên Phi, mỗ hoàng tôn, hoàng tôn chết, hoàng tôn chết, mỹ nhân Thương: cái này mình cũng không rõ lắm, chỉ biết là chim Yến phía nam mỗ chết hoàng tôn, chim yến phía Nam ám chỉ A Nam sẽ giết hoàng tôn, ai biết giải thích giúp mình nha ^^

Trong phòng không có một ai nói chuyện, tất cả đều lắng lắng nghe bài hát. Ánh mắt của các nàng, dù vô tình hay cố ý, tất cả đều tránh né A Nam.

A Nam lắng lắng ngồi ở bên cạnh Phùng Yên Nhi, sắc mặt nàng không tốt, nhưng thần thái cũng rất tự nhiên, giống như hoàn toàn không biết bài hát này đang ám chỉ nàng.

Mẫu hậu nhìn chăm chăm ta, “Hoàng thượng thấy thế nào.”

Ta nở nụ cười, “Bài hát này đã hát gần một tháng, lời ca cũng thay đổi mấy lần, đây là lần đầu tiên trăm nghe được toàn bộ.”

“Tối nay có người ở bên ngoài Tử Lưu cung hát bài này,” Mẫu hậu nói, “Người của Tử Lưu cung đi ra ngoài xem, nói là thấy một nữ nhân tóc tai bù xù chạy mất.”

Ta thấy Tống ma ma vội quỳ gối tiến lên, “Lão nô mở cửa để cho bọn họ đuổi theo thì lão nô tâm mắt thấy bóng dáng đó bay về hướng Ngự Hoa Viên, bay không nhanh, nhưng vẫn không đuổi theo được. Trong cung thái giám, cung nữ vốn hơi sợ, đuổi theo mấy bước cũng không dám đuổi theo nữa. Vội vàng trở lại đóng chặt cửa, không lâu sau Lâm mỹ nhân liền bắt đầu sợ hãi kêu phía dưới có nước, trong nước có máu, lão nô sợ quá, đành phải kêu mọi người đến xem.”

Nói xong, lại đọc mấy tiếng kinh Phật, liền tiếp dập đầu, “Lão nô thật sự không kham nổi trách nhiệm này. Lâm mỹ nhân sinh Hoàng tử khó khăn hơn so với người khác. Hôm nay người đã như vậy, lão nô không biết nên làm thế nào.”

Tống ma ma luôn miệng nói là có một bóng dáng, còn nói bóng dáng đó biết bay. Ta biết rõ Tống ma ma đã nhận định đó là nữ quý. Chỉ là trong cung không dám nói quý, nên Tống ma ma không dám nói rõ thôi.

Mẫu hậu cũng không để ý, nói với ta, “Tống ma ma là người chăm sóc hai công chúa của con ra đời, là ma ma lão thành, Tống ma ma nói chưa từng thấy qua đứa bé ra đời gian nan như vậy, Hoàng thượng nói, Lâm mỹ nhân nên làm thế nào?”

“Vậy..... Đứa bé..... Rớt cuộc ra sao?” Ta nói chuyện có chút lắp bắp.

“Nếu có thể sinh ra được thì tốt, “ Mẫu hậu hừ lạnh, “Hoa thái y nói có thể mở cửa đưa đứa bé ra ngoài, nhưng như vậy thì sẽ khó giữ được tính mạng người mẹ. Nếu không mở, Lâm mỹ nhân sẽ rất khó sinh, có thể còn phải mất mấy ngày. Mấy ngày sau, mẹ con hai người sống hay chết chưa thể xác định. Cho nên ai gia sai bọn họ kêu Hoàng thượng tới định đoạt.”

Nhanh như vậy, ta mờ mịt, giống như nghe không hiểu Mẫu hậu đang nói cái gì. Ta nhìn tất cả mọi người trong phòng một lần, họ dĩ nhiên sẽ không góp ý cho ta. Mẫu hậu cùng Phùng Yên Nhi, tất cả đều chờ ta nói chuyện, A Nam cũng chỉ cúi đầu.

Chỉ có một người, lúc này ánh mắt có chút mong đợi nhìn ta chăm chăm, người đó là Tiễn Bảo bảo.

Ta đột nhiên hiểu ra, nếu lúc này ta hạ lệnh mở cửa, đứa bé sẽ là của nàng ta! Tiễn Bảo Bảo! Cho nên lúc này, ta sắp sửa đưa ra một quyết định trọng đại. Nó quyết định mẫu thân của trường Hoàng tử là ai.

Hoa thái y đi ra, hẳn thấy ta cũng không nhiều lời, chỉ cung kính chờ ở bên cạnh, làm cho ta càng sốt ruột.

“Đứng rồi, “ ta đột nhiên nghĩ, “Vinh An cung không phải cạnh Tử Lưu cung sao? Tiễn Chiêu Nghi có từng nghe nàng kia hát chưa?” Hai cung này chỉ cách có một bức tường. Ban đầu để Tiễn Bảo Bảo tiện chăm sóc Lâm mỹ nhân, lúc này nghĩ đến, trong Tử Lưu cung nghe được tiếng hát, Vinh An cung chắc cũng nghe được.”Tiễn Chiêu Nghi không phách người ra xem sao?”

Nhưng lúc ta vừa quay đầu hỏi, rất nhiều ánh mắt quái dị nhìn ta. Họ nhất định ngạc nhiên vì sao ta không nói mở hay không mở trước, mà lại đến hỏi Tiễn Chiêu Nghi có nghe thấy động tĩnh không. Nhưng ta cảm thấy vấn đề này quan trọng hơn.

Sắc mặt Tiễn Bảo Bảo thay đổi, nàng ta không nhìn ta chăm chăm nữa, ánh mắt bắt đầu dao động, giống như đang cân nhắc. Mẫu hậu cũng cảm thấy khác thường, nhìn Tiễn Bảo Bảo chân mày cau lại.

Một lúc lâu, Tiễn Bảo Bảo cắn răng nói, “Thiếp nghe được, nhưng không ra xem. Bởi vì thiếp sớm nghe thấy Lâm mỹ nhân hát bài này. Tối nay thiếp cho là Lâm mỹ nhân lại đang hát. Không sai! Thiếp cho là chính là Lâm mỹ nhân đang hát.” Tiễn Bảo Bảo cắn hận nói.

Một câu kinh động tứ phía.

Mẫu hậu cũng kinh ngạc than một tiếng.

Vốn đã quỳ dưới đất, Tống ma ma kêu lên một tiếng sợ hãi, dập đầu trên đất như bầm tơi.

“Rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ta nghiêm nghị hỏi.

“Lão nô nói thật, “ Tống ma ma cuống quýt giải thích, “Đúng là Lâm mỹ nhân có hát vài ngày rồi. Lão nô cũng không biết từ đâu mà một ngày nọ, Lâm mỹ nhân bắt đầu hát bài này. Chỉ nhớ rõ từ chỗ Lý Tu nghi trở về liền bắt đầu hát, không biết bao lâu, nhưng hát rất đầy đủ. Lão nô không muốn nhiều chuyện, không dám báo lên. Nhưng tối hôm qua, đúng là có người khác ở ngoài cung hát bài này, lão nô không dám nói dối.”

Ta thấy được trên mặt A Nam phủ đầy khí lạnh, như có điều suy nghĩ, nghiêng đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Mẫu hậu lạnh mặt, nằng hung ác nhìn Tiễn Bảo Bảo, làm Tiễn Bảo Bảo co rúm lại. Sau đó hướng về phía ta như đinh chém sắt nói: “Hoàng thượng, bây giờ có thể quyết định rồi.”

Trong cung kiêng kỵ nhất chính là nói đến ma quỷ. Thì ra là có thể có người muốn đem việc này đổ cho quỷ thần. Tiễn Bảo Bảo vừa nói, hôm nay xem ra rõ ràng là có người làm. Lâm mỹ nhân hát bài này đã là tội lớn, Tiễn Bảo Bảo biết mà không báo cũng khó thoát khỏi có liên quan. Trong cung, mỗi người đều có mục đích riêng, muốn mượn quỷ thần chèn ép A Nam.

Hoa thái y đang chờ, ta không thể để cho hần chờ lâu.

“Không mở, “ta than thở nói, xen lẫn thất vọng sâu đậm, “Lâm mỹ nhân sinh đứa nhỏ này thật khổ cực, hôm nay thành ra như vậy, thật đáng thương. Dù gì cũng là một mạng người, trăm không đành lòng. Về phần đứa bé, là phúc hay họa, tạo hóa cho phép, mấy ngày nữa sẽ biết.”

Hoa thái y không nói gì, chỉ cúi đầu, lại tiến vào.

Mẫu hậu gật đầu, “Tất cả đều là số mệnh, không phải do con người!” Mẫu hậu nói lời này thì chỉ nhìn chăm chăm Tiễn Bảo Bảo.

Tiến Bảo Bảo đột nhiên đứng dậy, bùm một cái đã quỳ gối trước ta và Mẫu hậu.

“Thiếp biết sai rồi, Lâm mỹ nhân là một phụ nữ có thai, thiếp chỉ không muốn cho nàng ta thêm phiền toái thôi. Cũng không có cố ý truyền lời đồn đại này.” Nói xong, nàng cũng lập bập khóc. “Là thiếp nghĩ sai làm hỏng hết.” Nàng khóc, nhìn càng xấu hơn.

Mẫu hậu dùng ngón tay chỉ Tiễn Bảo Bảo, run lên nửa ngày, không thể nói ra một chữ.

Ta hỏi Tổng ma ma, “Lâm mỹ nhân thường ngày cùng ai lui tới, từ nơi nào học được bài hát này? Lúc trước, không phải các người cũng nói không nghe rõ bài hát sao? Vì sao một tháng qua, trăm nghe được toàn bộ bài hát này? Các người ngày ngày đi theo Lâm mỹ nhân thì phải biết chứ.”

Bên trong Lâm mỹ nhân lại bắt đầu hát. Lần này nghe không quý dị như trước, ngược lại nghe được ác ý. Ta thấy có ít cung tần nhất gan, mặt đã không còn chút máu, chỉ muốn chạy ra.

Tổng ma ma lập tức nói: “Trong Từ Lưu cung không ai biết hát. Đến Từ Lưu cung, trừ người của Trích Tinh Các cũng chỉ có người của Vinh An cung.”

“Thiếp không biết hát.” Tiễn Bảo Bảo lập tức nói. Nàng khóc nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo.

Không tệ, Tiễn Bảo Bảo không biết ca hát, không khí Vinh An cung cũng trầm lặng như nàng ta vậy, chưa từng tiếng nhạc.

Cho nên ánh mắt của người đều nhìn về phía Phùng Yên Nhi.

Phùng Yên Nhi giống như không biết, nàng vô tội nhìn mọi người, giả vờ bưng bình hiểu ra loại cười một tiếng, “Đều nhìn thiếp làm gì?”

Nàng rất thần nhiên, cũng không rời ghế, “Thiếp quản một đồng chuyện trong cung, thiếp không tới Từ Lưu cung, còn ai nguyên ý tới? Từ lần trước Lâm mỹ nhân xảy thai, ngày ngày đều cau có, bọn tỷ muội cũng không phải không biết.” Nàng vòng vo đến chỗ A Nam, “Hiện phi muội muội lại một ngày ba tai họa, hai ngày bệnh. không thể giúp thiếp. Mỗi lần thiếp tới đây đều là bất đắc dĩ! Nếu nói là thiếp dạy Lâm mỹ nhân hát, “Phùng Yên Nhi chỉ vào đám nô tài đang quỳ dưới đây, “Trước trước sau sau bao nhiêu cặp mắt đều nhìn thấy, thiếp dạy hay không còn có thể lừa gạt được người sao?” Đường như nàng ta nói vô cùng nhẹ nhàng, không hề việc này ở trong lòng.

Nàng ta nói cũng có lý.

A Nam ho khan hai tiếng.

“Chẳng lẽ là..... Dạy? Thật là đáng sợ.” Liễu Tu Viện nói, nàng ta không dám nói ra chữ “Quý”, liền nhẹ nhàng bỏ qua. Lúc nói xong, trên mặt còn lộ ra vẻ mặt kinh hãi, đôi mắt mở thật lớn.

Nàng ta vừa nói, lại dọa thêm vài người.

Mẫu hậu gầm nhẹ một tiếng: “Câm miệng!” Tiếp đó lại đọc một tiếng Phật.

A Nam lại ho khan.

Mẫu hậu giống như mới phát hiện A Nam, “Sao Sở Hiền phi cũng tới? Không phải đang bị thương sao? Thân thể không khỏe, sao không nghỉ ngơi cho tốt, trời lạnh như vậy chạy đến làm gì?” Mẫu hậu trách nhẹ A Nam.

A Nam vội hướng về phía mẫu hậu cười hi hi, “Thiếp nghe thấy Mẫu hậu gọi, thăm nghĩ nhất định là đại sự, cho nên nhanh chóng tới đây rồi. Lâm mỹ nhân đang mang long thai, đúng là chuyện lớn trong cung. Nhưng nói đến bài hát này, cũng làm cho thiếp nhớ tới chuyện xưa hoi có liên quan đến long thai.”

Ánh mắt mẫu hậu sáng lên, “Sở Hiền phi muốn nói cái gì?”

A Nam vẫn cười, cười còn nhẹ nhàng hơn Phùng Yên Nhi.”Thật ra bài hát này, trước kia thiếp từng nghe người ta hát qua, ca từ cũng có chút thay đổi, cho nên thiếp nhất thời không thể nhớ ra. Mới vừa rồi mọi người bàn về chuyện này, thiếp mới nhớ lại trước kia trong cung Ngụy Sở có người hát qua bài hát này. Nhắc tới cũng là có người cố ý truyền ra, làm vậy là để nhiễu loạn hậu cung Quy Mệnh hầu. Kết quả ra sao, mọi người đều biết. Chuyện này cuối cùng là Lý phu nhân bên cạnh Quy Mệnh hầu hạ độc các vị hoàng tử. Những hoàng tử kia đều mất đi khả năng sinh đẻ, Quy Mệnh Hầu không có hoàng tôn.”

Ánh mắt A Nam sáng quắc nhìn mẫu hậu, “Mẫu hậu, Lý phu nhân này hình như cũng xuất thân từ Đại Triệu.”

Mẫu hậu hình như nhớ lại cái gì, ánh mắt biến ảo không ngừng, “Bác Yên hướng nam bay, yếu yếu hai khuyết, mờ mắt hoàng tôn chết, mỹ nhân về Bất Quy.” Mẫu hậu thuận miệng hát lên, lúc buồn bã lúc uyển chuyển, rung động lòng người. Rất nhiều người không biết Mẫu hậu có thể hát, đều sợ ngây người.

A Nam nhẹ nhàng nói, “Mỹ nhân về, mỹ nhân về, Bác Yên bay về phía nam cuối cùng có trở về.” Có thể cùng mẫu hậu âm hợp khúc sường, kết hợp chặt chẽ.

Ánh mắt của Mẫu hậu lập tức có chút trở nên mê ly thâm trầm, nàng nhìn A Nam, “Lý phu nhân sau này ra sao?”

A Nam lắc đầu, “Thiếp khi đó ở trong một góc ngách cũ trong cung Ngụy Sở, tên cũng có một chữ Lưu, gọi là Lưu Hoa cung. Thường ngày thiếp chỉ đề ý đệ đệ, tỷ đệ sống nương tựa lẫn nhau. Chuyện Quy Mệnh hầu, thiếp không đề ý. Thiếp chỉ biết, Lý phu nhân không chết, mà là mất tích.”

Mặt của Mẫu hậu càng lúc càng âm u.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 79: Chương 74

Từ chỗ Lâm mỹ nhân đi ra, ta mới giật mình nhìn bầu trời thấy tuyết đang rơi. Mẫu hậu nghĩ tới Huyền Từ nên dậy rồi, vội vã giải tán mọi người.”Đứa bé lớn như vậy dậy đúng giờ, mỗi ngày không thể bỏ bê luyện công.” Mẫu hậu đi gấp.

Mọi người đều tản đi, lúc này ta mới đứng lên, lúc đi có chút chần chờ, bởi vì còn có thể nghe được Lâm mỹ nhân ca hát ở bên trong. Trong lòng ta cũng biết, hôm nay ta quyết định để lại cái mạng của nàng, nhưng về sau nàng ta sống cũng không có ý nghĩa nữa rồi. Dù như thế nào, có thể mẹ tròn con vuông là kết quả tốt nhất ta có thể kỳ vọng.

Ta không có dũng khí đi vào nhìn nữ nhân này, ta cảm thấy được tất cả chuyện xảy ra trên người nàng, thật ra cũng là lỗi của ta.

Lúc Phùng Yên Nhi đi thì cười ngọt ngào với ta, lúc A Nam đi lại làm mặt quỷ với ta. Hai người bọn họ thật ra thì đều thấy được Tiễn Bảo Bảo nhìn ta, biết Tiễn Bảo Bảo có chuyện muốn nói với ta.

Ta đi thẳng ra bên ngoài Từ Lưu cung mới đứng lại chờ Tiễn Bảo Bảo theo kịp.

”Hoàng thượng, “Tiễn Bảo Bảo lại muốn quỳ.

Ta nói: “Đừng nói đi.”

Tiến Bảo Bảo khóc, miệng rộng đến khó coi, “Hoàng thượng, thiếp không chăm sóc được Lâm mỹ nhân. Thiếp vô dụng, cô phụ sự nhờ vả của Hoàng thượng cùng Thái hậu.”

Bây giờ nói gì cũng đã muộn. Ta lắc đầu, đi đường của ta. Đây là chính nàng ta lựa chọn, ban đầu sau khi Mẫu đồng ý thỉnh cầu của nàng ta, để cho nàng ta chăm sóc Lâm mỹ nhân thì vốn đã gửi kỳ vọng đối với nàng ta.

Ta đi trước, Như Ý hô một tiếng: “Đi.”

Ta từ từ đi. Tiếng khóc của Tiến Bảo Bảo lập tức càng to.

Trên triều đình, ta nói đến chuyện khai thông mua bán Nam Bắc, dẫn tới phản ứng không ngoài dự liệu của ta. Có người phản đối, có người ủng hộ, cái này theo ta đều là bình thường.

Chỉ có Phùng Ký đột nhiên nói lên vấn đề có phải ta muốn trọng dụng Nam Thần không.

Câu trả lời của ta rất đơn giản: “Đại Tì Mã cho là có thể dùng Bắc Thần thống trị cả Đại Triệu sao? Nếu không thu nhỏ phạm vi hơn nữa, chỉ dùng con em lập quốc công thần Đại Triệu, đòi hỏi thế thế thống trị Đại Triệu?” Nếu quả thật là như vậy, hôm nay trên triều đình cũng không còn chuyện gì của

Phùng Ký. Ta hiểu rõ Phùng Ký muốn dẫn đề tài tới đâu, hôm nay hắn leo lên vị trí cao, chỉ hy vọng tất cả sẽ không thay đổi, bảo vệ cho lợi ích của hắn, hắn nằm mơ đấy à!

Chuyện Nam Bắc mua bán ta cũng không vội phổ biến, bởi vì chỗ trung gian hơi nhiều, giao thông, thuế vụ, người ghi danh... tất cả đều là phải xâm nhập chi tiết mới được. Ta chỉ để các đại thần thương nghị.

Bãi triều, ta vội vàng đi gặp Mẫu hậu.

Không ngoài dự đoán của ta, A Nam đang ở chỗ Mẫu hậu, Huyền Từ cũng ở đây. A Nam ở dưới cửa sổ, thuần thục bắt mấy con vẹt, bắt từng con ra ngoài, cho vào bãi cát trong chậu để chúng nó tắm. Mà Huyền Từ dựa vào Mẫu hậu, đang nhìn cung nữ hướng phui bụi trên mấy thanh sắt. Trên đùi Mẫu hậu còn có một con mèo đang ngủ.

Có vẻ như đây là hình ảnh gia đình mẹ hiền dâu thảo, làm lòng ta thả lỏng không ít.

Bên ngoài tuyết rơi, ta vừa vào cửa, A Nam đã thấy ta, nhưng nàng chỉ cười nhìn cung nhân phui tuyết trên áo choàng cho ta, cũng không đi lên giúp một tay.

Ngược lại, Mẫu hậu quay đầu lại hỏi ta, “Hôm nay, trên triều đình không cãi và chứ?”

Ta cũng không trả lời Mẫu hậu, chỉ hiểu kỳ nhìn họ ở mảnh thiết can thượng ghim ti tiền.”Đang làm gì vậy?”

”Cho Huyền Từ dừng, “mẫu hậu nói, “Hôm nay trong cung không ai luyện võ, Huyền Từ lại không thể dùng vũ khí sắc bén, tiểu cung kia sẽ không có chỗ luyện tập. Ta sai người ta quần ít sợi tơ trên thanh sắt, dùng nước ép vào bản, có thể biết mình bắn trúng hay không.” (cái này mình không hiểu lắm, ai biết chỉ mình nhá ^^)

Huyền Từ khéo léo, lập tức nói tiếng: “Cảm ơn Thái hậu.”

Ta ngồi xuống đối diện Mẫu hậu, hơi ngạc nhiên, thường ngày đây luôn là Phùng Yên Nhi, sao hôm nay lại đổi thành A Nam.

Mẫu hậu nhìn thấy ta, “Hôm nay ai gia có chuyện hỏi Sở Hiền phi.”

Lập tức A Nam ở một bên gật đầu, “Mẫu hậu trả lại hóa ú tán cho thiếp.”

Ta cảm thấy được Mẫu hậu không cần đi vòng vèo, “Mẹ, nhiều năm rồi con chưa nghe thấy mẹ hát, hôm nay thật khó có được.” Ta nhìn Mẫu hậu, đợi người cho ta một đáp án.

Mẫu hậu cười, “Đúng vậy, lần trước ca hát là lúc Diệu nhi còn nhỏ.” Mẫu hậu nhìn A Nam, “Mẹ biết con muốn hỏi cái gì, chuyện này không có gì là bí mật cả, Lý phu nhân nguyên là từ trong cung đi ra.” Mẫu hậu thản nhiên, “Hôm nay nghe Sở Hiền phi vừa nói, ta chỉ muốn đưa nàng ta tới.”

”Bài hát ấy là Lý phu nhân từng hát?” Ta hỏi Mẫu hậu.

”Không chỉ như vậy, bài hát này do phụ hoàng con và mấy Văn Thần soạn ra, mục đích đúng là làm nội loạn cung đình Nam Sở.” Mẫu hậu nở nụ cười, “Bài hát thay đổi, ca từ hơi đổi một chút, thật ra thì vẫn là ý tứ đó. Kỳ lạ là hôm nay lại có người thay lời bài hát này hát lại trong hậu cung của con.”

Ta nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi A Nam, “Mấy con trai của Quy Mệnh Hầu đều không thể sinh con sao?”

A Nam đang bắt một con Tiểu Bát Ca đen thui trong lòng tre, Bát Ca vô lực gãy giữa, đợi vào lòng tre mới biết mình bị bắt tằm, giận dữ kêu một tiếng, “Tằm không trắng.”

Toàn bộ người trong phòng đều cười.

A Nam cũng khanh khách cười, nhìn trộm ta, “Trước kia thiếp cũng có một con vẹt, toàn thân màu đen, nhưng không nói như con này của Mẫu hậu.” Nói xong, hướng tới ta giả làm mặt quỷ.

Ta thấy áo đen trên người mình, cũng cười.

A Nam không trả lời vấn đề của ta, chắc là cảm thấy ngại Mẫu hậu. Chẳng qua trong lòng ta đã hiểu là chuyện gì xảy ra, khó trách Quy Mệnh Hầu cũng không đau lòng mấy nhĩ tử kia, hẳn là đã bị nữ nhân kia mê hoặc đến hồ đồ.

Nhưng nữ nhân kia bây giờ còn đang bên cạnh Quy Mệnh Hầu sao?

Quả nhiên, mẫu hậu chủ động mở miệng, “Ai gia nghi ngờ Lý phu nhân trở về Lạc Kinh rồi, “Mẫu hậu nói, “Nói không chừng, cùng chuyện của Lão Cửu còn có chút quan hệ, nữ nhân kia nguyên bản chính là cung nữ của Trầm Đức Phi, mẹ của Lão Cửu, vào cung làm cung nữ, sau lại bị phái đi Nam Triều. Hoàng thượng đề phòng người này một chút.”

Chỉ là một nữ nhân thôi, không biết vì sao Mẫu hậu bảo ta đề phòng.

Lúc này mẫu hậu liếc mắt nhìn A Nam.



A Nam nhảy bèn, lập tức đứng lên.”Ai nha, Mẫu hậu, thiếp còn chưa ghi xong thiếp mừng năm mới, Thục phi còn hẹn thiếp cùng nhau phân ngày lễ các cung, sắp bước sang năm mới rồi.”

Mẫu hậu gật đầu, “Vây mau đi đi, chuyện này không trì hoãn được, hơn nữa chỗ các vị Thái phi, lão thái phi, nhất định phải đi mời sớm.”

A Nam dẫn theo Huyền Tử đứng dậy cáo từ. Lúc gần đi cười nhìn ta một cái.

Tỷ đệ bọn họ vừa đi. Mẫu hậu lập tức cho lui hết, chỉ để lại một mình ta.

Tìm ta đập nhanh, cảm thấy Mẫu hậu muốn nói chuyện lớn với ta.

Quả nhiên, thần sắc Mẫu hậu trên mặt nặng nề.”Nói thật, mẹ đối với việc con sủng ái A Nam, trong lòng luôn có chút vướng mắc.”

”Mẹ, “khi không có ai, mẹ con chúng ta luôn gọi bình thường.”Sở Hiền phi an tĩnh nhu thuận, cũng không có làm gì xấu.”Ta thấy A Nam giải thích.

”Tuy nói bài hát này là có người hát, nhưng ngày gần đây trong cung rất nhiều chuyện đều đến có liên quan Sở Hiền phi, chẳng lẽ nàng ta không có một chút trách nhiệm nào sao? Ta còn nghe nói muội muội Phùng Thục phi bởi vì đã đắc tội nàng ta, nên bị đuổi ra cung. Thật là có chuyện này?”

Ta lắc đầu, “Cũng chỉ là gần đây con cung chiều sở Hiền phi, muội muội Phùng Thục phi thường xuyên ở trong cung cũng không tiện. Mẹ còn không nhìn ra chút chuyện trong hậu cung này sao?”

Mẫu hậu gật đầu, “Mẹ cũng không muốn trông nom những chuyện này, chỉ cần bụng nàng hăng hái một chút, có thể sinh cho mẹ một đứa cháu mập mạp, chuyện gì cũng dễ nói. Mẹ cũng chỉ là nhắc nhở con, nên có lòng phòng bị người khác.” Nói rồi Mẫu hậu thở dài một tiếng, “Hôm nay Sở Hiền phi phát hiện này bài hát này từ đâu tới, cũng làm cho mẹ nhớ tới chút chuyện xưa. Chuyện kia cùng Trầm Đức Phi còn có chút quan hệ. Cho nên mẹ trong lòng đối với người Nam không yên tâm.”

”Không phải mẹ nói này bài hát là do phụ hoàng sai người soạn sao?”

”Đúng, bài hát này vốn là Lý tế và các cựu thần Thượng Thư năm đó biên soạn. Chuyện này con đi hỏi Lý tế, nhất định Lý tế vẫn còn nhớ rõ.”

Ta âm thầm kêu may mắn chính là A Nam phát hiện bài hát này, để cho nàng dễ dàng thoát thân, nếu không vì lời đồn này, ở hậu cung là có thể khiến người ta đi vào chỗ chết. Hôm nay Lâm mỹ nhân hát bài này, ta những cung tần kia có bao nhiêu người hả hê!

Mẫu hậu cũng tin những thứ này, nhưng bây giờ xem ra, Mẫu hậu lo lắng chuyện khác quan trọng hơn rồi.

”Mẹ vừa rồi khó nói trước mặt Sở Hiền phi, “Mẫu hậu thừa nhận, “Thật ra thì Lý phu nhân cũng không chỉ là nha hoàn của Trầm Đức Phi. Sau khi hậu cung xảy ra chuyện, Trầm Đức Phi nói nàng tạm thời chọn mua một nha đầu đến. Về phần chọn mua từ nơi nào, chỉ có Trầm Đức Phi biết.” Mẫu hậu phát tay một cái, hình như muốn vung phiến nào đi, “Những thứ này đều không cần quan tâm! Người Nam xảo trá, lời nói cũng không thể tin hết toàn bộ. Mẹ chỉ lo lắng nếu còn sống Lý phu nhân có thể sẽ gây bất lợi với Diệu nhi.”

Ta ngăn người, một nữ nhân bị phụ hoàng phái đi làm gián điệp, có quan hệ gì với ta, sao lại gây bất lợi cho ta.

”Phụ hoàng của con từng sủng ái nữ nhân đó.” Mẫu hậu thở dài một cái, tay của nàng bắt lấy tay ta, “Mẹ còn nhớ rõ, lúc mẹ mang thai con sắp được ba tháng, Trầm Đức Phi mang theo nữ nhân này vào cung. Từ đó, trong mắt phụ hoàng của con cũng chỉ có hai người chủ tớ Trầm Đức Phi, cũng không có tới thăm mẹ con chúng ta. Cho nên chuyện này, Trầm Đức Phi không thoát khỏi có liên quan.”

Ta cười lớn một chút. Mẫu hậu vừa nhắc tới cái này, mỗi lần đều là trong lòng chua xót. Ta đây làm con trai, cũng không biết nên khuyên nàng như thế nào mới phải.

Cũng may mẫu hậu tiếp tục nói, “Không bao lâu, Lý phu nhân tuyên bố mang thai.” Nói tới chỗ này, mẫu hậu vừa cười, “So với Trầm Đức Phi còn nhanh hơn. Lúc ấy là chấn động lớn, mới tuyên bố mang thai, phụ hoàng con đã phong nàng ta làm Mỹ nhân. Mỗi ngày ban thưởng không ngừng.”

Ta thấy Mẫu hậu nói đến đây thì không thấy có hận ý, biết nhất định còn có đoạn sau.

Quả nhiên, mẫu hậu cười càng lợi hại, “Lý phu nhân công bố thân thể yếu đuối có thể sẽ sinh non, làm cho mọi người trong cung đều biết. Cái này cũng không có gì lạ, thân thể yếu đuối sinh non cũng là chuyện thường. Nhưng dù như thế nào, lúc nàng ta vào cung, mẹ cũng đã mang thai Diệu nhi hơn hai tháng, nàng ta có sinh sớm thì cũng phải sau mẹ rất lâu.” Mẫu hậu vỗ tay, không cần ta hỏi, một mạch nói ra, “Kết quả là nàng ta sinh ra đứa bé chỉ sau Diệu nhi một ngày.” Nói rồi mẫu hậu rút cuộc không nhịn được cười lớn.

Là sinh non sao? Ta không rõ những việc năm xưa trong cung, chỉ nghĩ đến Lâm mỹ nhân cũng sắp sinh non rồi.

”Còn kỳ quái hơn là” Mẫu hậu lôi kéo tay của ta, “khi đó mẹ mới sinh, không thể đi xem. Mọi người đi thăm trở lại đều nói. Đứa bé kia còn lớn mập hơn Diệu nhi rất nhiều. Diệu nhi sinh ra nặng bảy cân sáu lạng, không tính là gầy. Đứa bé kia theo người ta tính toán, có thể là hơn tám cân. Hơn sáu tháng, sinh non mà còn mập như vậy!”

Ta hiểu. Lâm mỹ nhân có thể sinh non một tháng, đã chấn động hậu cung.

”Sau đó thì sao?” Ta hỏi mẫu hậu. Nghĩ với tính tình của phụ hoàng, tuyệt không thể dễ dàng tha thứ chuyện này.

”Sau đó?” Mẫu hậu cười, “Ai mà biết được! Dù sao phụ hoàng con cũng không giết nàng ta. Phái nàng ta đi Nam Sở. Đứa bé kia cũng không biết đi đâu, có lẽ bị phụ hoàng con giết chết rồi. Bởi vì chuyện cũng xảy ra bên trong mấy canh giờ, đứa bé kia là nam hay nữ cũng không ai biết.”

Ta trầm ngâm, cảm thấy chuyện này rất kỳ quái.

”Chỉ là, “mẫu hậu lại chỉnh sắc mặt ngay ngắn, “Mẹ nghe nói, nữ nhân kia lúc gần đi, từng giận lây sang hai mẹ con chúng ta. Nàng nói nếu không phải bị so sánh với mẹ, hoàng thượng chắc chắn sẽ tin tưởng nàng ta.” Mẫu hậu cười lạnh, “Nàng còn tưởng rằng người trong thiên hạ đều là kẻ ngu, chưa đủ bảy tháng đã sinh non, lại mập mạp như vậy, lại còn nằm mơ có thể lừa gạt được phụ hoàng con. Mẹ tranh thủ tình cảm không tranh lại nàng ta, nhưng làm người trong sạch hơn so với các nàng, sẽ không sinh lòng vọng tưởng.”

”Đứa bé kia khẳng định sẽ không chết.” Ta cơ hồ bật thốt lên, “Phụ hoàng không tùy tiện để nữ nhân kia đi Nam Sở, phụ hoàng nhất định là lấy đứa bé uy hiếp nàng ta. Lúc này mới có thể khiến nàng ta giúp đỡ Đại Triệu.” Ta nói với mẫu hậu. “Bài hát gần đây cũng không phải là tự dung vào cung, nhất định có liên quan tới Lý phu nhân và đứa bé kia.”

Chuyện phụ hoàng làm rất dễ hiểu, nếu là ta, ta cũng sẽ như vậy làm. Chỉ là chặt cổ không trừ tận gốc, hôm nay lại hồi sinh.

Ta và mẫu hậu hai mặt nhìn nhau, đồng thời nghĩ tới một chuyện: có người đến đòi nợ cũ hai mươi bốn năm trước rồi. Đứa bé kia có lẽ đã xuất hiện ở bên cạnh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 80: Chương 75

Editor: Nguyễn2

Trong lòng ta ngọt ngào, đi từ chỗ của mẫu hậu ra, liền đi thẳng tới cung Trường Tín, đồng thời sai Như Ý mang toàn bộ tấu chương trong Ngự Thư Phòng qua.

Trên trời tuyết đã không thể so với lúc đầu mùa, lúc này trở nên nhỏ vun ướn át, giống như hà hơi một ngụm sẽ mất đi hết. Có lẽ ta đã quên thấy trong không khí mùi của mùa xuân.

Trong một góc cung Trường Tín, Huyền Từ bất chấp trời tuyết dùng tên mẫu hậu đã ban mà luyện tập bắn bia. Gỗ ở hồng tâm đã hoàn toàn bị hấn bắn thành màu đỏ. Nhờ mẫu hậu nghĩ ra phương pháp quái lạ này, khiến Huyền Từ vui vẻ không ngừng luyện tập.

”Tỷ tỷ của người đâu?” Ta vừa vào sân liền hỏi Huyền Từ.

Huyền Từ quay đầu nhìn thấy ta, liền thi lễ với ta, “Tỷ tỷ đi Thái Y Viện, sẽ lập tức trở về.”

”Tại sao nàng lại tự đi Thái Y Viện, gọi thái y tới đây là được rồi.” Ta nhất thời không coi là quan trọng. Nhưng mới nói xong cũng phản ứng kịp, “Mình Hương tiên sinh ở Thái Y viện?”

Mí mắt Huyền Từ giật giật, không nói gì, lại nâng cung tên hướng về phía mục tiêu. Hấn bình tĩnh, làm cho ta cảm thấy đứa nhỏ này cái gì cũng hiểu.

Ta không đi tìm A Nam, mặc dù ta rất muốn làm như vậy.

Ta ở trong phòng tập đàn của A Nam, phê duyệt tấu chương nhưng mãi vẫn không xong. Tâm trạng thấp thỏm ngồi chờ A Nam trở về.

Cũng may, nàng không để ta phải chờ đợi quá lâu, đầu tiên ta nghe thấy tiếng nàng nói chuyện với Huyền Từ, sau lại nghe được tiếng con hạc bước vào trong sân. Xem chừng hai con hạc ở ngự hoa viên cũng đi theo nàng về đây.

A Nam đi vào, kéo theo đó là một làn hương thơm dịu nhẹ, trên mặt nàng lộ vẻ vui mừng: “Hoàng Thượng, người xem ta mang cái gì về đây này.”

Đúng lúc đó ta hạ mắt nhìn xuống một chút: “Đã là chủ nhân rồi, sao ra ngoài chỉ dẫn theo mình A Qua vậy?”

Trên tay A Nam đang ôm một gói thuốc to. Cắt gói thuốc vào trong cái rương.

Trước mặt ta, A Nam giờ bọc vải bông ra, đưa hai quả quất màu vàng tới trước mũi ta: “Xem này, đây là của phủ công chúa ta trồng đó, Hoàng Thượng ngài có thấy thơm không? Người ta thường nói, nam quất bắc cam, ta đều không tin. Năm đó, phủ công chúa trồng cây quất này, đến năm vừa rồi thì kết quả, nhưng mà ta vẫn chưa thấy quả. Hai quả này là Minh Hương tiên sinh tìm thấy ở trong tuyết.”

“Nó đã sớm bị đông lạnh hỏng rồi.” Ta không chút khách khí nói.

A Nam nhìn hai quả quýt trên tay, “Kỳ thật bây giờ vẫn chưa tan ra, hai quả này đã đóng băng.” Nàng cười, “Nhưng không có hư. Chỉ cần xử lý đúng phương pháp, ta có thể làm thành trà quất mật.”

A Nam ở bên cạnh ta bắt đầu triển khai trận thế, làm ta hầu như không có tâm tư xem tấu chương. Nàng đập nát hai quả quýt rồi trộn mật ong vào. Tiếp theo là đặt lên bếp nấu.

Ta ngửi được mùi thơm của trà quất mật.

A Nam khép nửa con mắt, giống như say mê mùi hương ở nơi này rồi.

Trong lòng ta hiểu, A Nam tới Lạc Kinh mấy năm rồi, nhưng sâu trong nội tâm nàng vẫn còn nhớ nhung mùi vị Giang Nam. Bánh nướng vàng óng ánh, dưa bở giống như ngọc bích đều là món nàng yêu. A Nam chưa bao giờ nói với ta là nàng nhớ quê hương, nhưng ta biết.

Trong nháy mắt A Nam có chút hoảng hốt, Minh Hương tiên sinh đưa hai quả quýt, chính là muốn hiệu quả này đi.

Ta uống trà quýt mật, A Nam pha trà đều rất ngon, lần này tự nhiên cũng vậy. Chỉ là ta cảm thấy giống như là có chút chua, ừ, ít nhất ta cảm thấy trong lòng chua chát. Sớm biết phủ công chúa có cây quýt, ta cũng có thể đi hái vì nàng. Ta đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện xưa có liên quan đến A Nam, bây giờ muốn đền bù, không biết có còn kịp không.

Như Ý đứng ở bên kia bức rèm dò xét nhiều lần, vừa đúng lúc A Qua mang thuốc lên nhìn thấy, liền trừng mắt liếc hẩn một cái.

Ta nhìn chằm chằm A Nam uống thuốc, nhìn A Nam hơi nhú chân mày. A Nam cơ hồ nín thở, một hơi uống hết. Uống xong, lại vội vàng uống một hớp trà quýt mật.

“A Nam, tại sao nàng không kêu đáng?” Ta hỏi nàng.

A Nam ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn ta.

Chẳng biết từ lúc nào ta bắt đầu càng ngày càng chú ý quan sát A Nam hơn. Hơn nữa có lúc ở trong lòng cũng không tránh khỏi sẽ so sánh nàng cùng Phùng Yên Nhi. Giống như chuyện uống thuốc này, nếu là Phùng Yên Nhi thì đã sớm làm nũng kêu đáng với ta, nhất định ta phải đưa cho nàng một viên mơ ngọt hoặc là đường mạch nha mới được. Trong lúc đó, chắc chắn không thể thiếu những động tác nhỏ gọi tình.

Nhưng A Nam . . . . . Mấy lần ta nhìn nàng uống thuốc, đều là hít một hơi rồi một hớp nuốt xuống.

“Nhất định là ta đối với nàng còn chưa đủ tốt.” Ta nói như vậy.

Trong mắt A Nam đều là kinh ngạc.

Đứng ở cạnh cửa, Như Ý rốt cuộc không nhịn được.

“Hoàng thượng . . . . .”

Ta giương mắt, chờ hẩn nói.

“Đặng tướng quân cầu kiến.”

“Cầu kiến thì cầu kiến, thường ngày lui tới như vậy mà không dám vào sao?” Quay đầu lại nói với A Nam, “Hai huynh đệ này thật biết điều, ca ca không chịu đến cung Trường Tín, phải để cho nàng đi một chuyến. Đệ đệ gặp ta ở chỗ này, lại không chịu tiếp tiếp đi vào.”

A Nam rũ mắt xuống, có chút xấu hổ mà cười.

Như Ý xoay người đi truyền người.

Thật ra thì ta cũng đang muốn trông thấy Văn ca.

Đặng Văn đi vào ta không đứng dậy, chỉ đẩy những tấu chương kia một cái. Sau đó thoải mái ngồi, vuốt thẳng y phục bị gấp lại.

Quả nhiên, Đặng Văn đi vào cũng không quỳ lạy, ánh mắt của hẩn quét qua những tấu chương chất đống bên cạnh ta, hiểu ý cười một tiếng: “Nếu biết hoàng thượng ở đây, ta đã không tới.”

Khi hẩn nói chuyện thì ánh mắt giao nhau với A Nam, hai người rất nhanh rời đi.

Có ta ở đây, bọn họ dường như có chút xấu hổ.

Đặng Văn mặc một bộ y phục màu trắng, không phải một Lạc Kinh đương thời. Cả người toát lên vẻ cương trực đẹp đẽ, có chút thanh tao đặc biệt của Giang Nam.

”Không lâu nữa Lạc Kinh sẽ học theo cách ăn mặc của Đặng tướng quân.” Ta cười nói: “Khó trách trăm mơ hồ nghe nói cái gì cảm tú Đặng lang đứng đầu Lạc Kinh.”

Đặng Vân da mặt dày ngồi vào ghế găm, cười hả hê, “Sớm có người gọi thần là ngọc diện cảm tú lang. Nói thần mặc dù không thể so với hoàng thượng oai hùng, nhưng so với Cửu vương năm đó còn tuần tú hơn.”

Ta cười, “Huynh đệ trăm đông đảo, thật đúng là không có ai phong nhã thoát tục như vậy.”

”Nếu là phong nhã thoát tục, sao hoàng thượng không ban cho thần chức binh bộ Thượng Thư.” Đặng Vân gấp gấp nói.

Ta nhìn Đặng Vân, “Vân ca đã nghe nói rồi sao? Phùng tướng quân thực sự là tiến cử người hiền tài.”

Đặng Vân cũng không giấu giếm, “Thần nghe huynh đệ Phùng gia nói. Dĩ nhiên, thần biết, trước tiên thần cần phải lập chiến công, mới có thể lên chức. Thần nghe nói hoàng thượng muốn dạy dỗ bọn giặc phương Tây nhưng không có tiền. Thần có thể chỉ đem hai ngàn kỵ binh tinh nhuệ ra Hàm Cốc.”

Mặc dù bây giờ Đặng Vân mang tiếng là thủ lĩnh quân Kiến Chương, nhưng hắn không có quyền điều động quân Kiến Chương. Trong lúc đó, ta vẫn đang giữ liên lạc với cung Kiến Chương về việc khai thác mỏ quặng. Hai ngày nay cảm giác mới mẻ trôi qua, cuối cùng cũng có chút lo lắng nóng nảy. Huống chi, còn có con cháu của Phùng gia ở một bên so bì. Ta biết hắn có chút nóng vội.

A Nam pha một ly trà quýt mật, đưa cho Đặng Vân. Đặng Vân uống một hớp, “Mùi vị Giang Nam.”

A Nam cười một tiếng, đứng lên, đi mở cửa sổ phía Nam.

Rốt cuộc năm mới cũng sắp đến rồi, gió từ cửa sổ thổi tới, không rét căm căm nữa, ngược lại mang theo chút mùi thơm của mùa xuân vùng sông nước.

Ngoài cửa sổ, cây cối trong sân tán lác đón gió. Mấy con quạ theo cành mà đứng, giống như mấy con cò chằng chịt cao thấp. Âm thanh Huyền Từ luyện tên thỉnh thoảng truyền vào. Trong tiểu viện của A Nam đã có chút hơi thở linh hoạt của mùa xuân.

”Gió nổi lên rồi.” A Nam nói.

Ta cùng Đặng Vân đều hiểu.

”Trong cung, A Nam nhất định chưa nghe nói, lão bà của Hà Kỳ Nhất, Binh Bộ Thượng Thư trước đây, mang theo hai tiểu thiếp cùng con cái, lúc này đang quỳ ở Hình bộ kê tội đấy. Nghe nói đã quỳ mấy ngày rồi.”

Ta nhíu mày một cái, chuyện này, ta không muốn làm A Nam lo lắng.

Đặng Vân đánh giá không chút che giấu: “Hà Kỳ Nhất vừa chết ở trong tù, thật có chút đáng tiếc, chưa kịp xử phạt hắn mức cao nhất theo pháp luật, hắn đã lựa chọn từ bỏ nhân thế.”

”Bọn họ còn nói gì nữa?” A Nam lạnh nhạt hỏi.

”Nói về A Nam.” Đặng Vân quay đầu về phía A Namr “Bọn họ một mực chắc chắn là bởi vì A Nam mê hoặc Quân Vương, mới làm Hà Kỳ Nhất gặp nạn.”

A Nam “A” một tiếng, lại đưa một ly trà quýt mật cho ta. Bây giờ ta mới chú ý tới, trà trong tay ta đã uống hết.

”Hiện tại ngoài đường nghị luận giống như có chút đồng tình với Hà gia.” Đặng Vân sớt ruột thay A Nam, “Sao hoàng thượng không ra tay để cho bọn họ ném thù chút lợi hại?”

Ta uống trà mật trên tay, “Cho nên Đặng tướng quân muốn nhậm chức binh bộ rồi hả?”

Ta cười, “Ngươi cho rằng ta và ngươi xử phạt nghiêm khắc già trẻ của Hà gia, lại giao chức Binh bộ cho ngươi, là có thể chặn miệng người khác lại sao?”

Ta lắc đầu, “Trăm chưa bao giờ thiếu người đảm nhận chức binh bộ. Binh bộ có gì đặc biệt hơn người, nếu không phải làm bù nhìn của các tướng sĩ trên tuyến tuyến, thì cũng là làm bù nhìn cho trăm. Nhân vật như vậy, trên triều đình chưa bao giờ thiếu. Trăm thiếu chính là người thay trăm bày mưu tính kế, dụng binh như thần, lại không có ý nghĩ xấu xa.”

Ta nhìn Đặng Vân, “Nếu không, Đặng tướng quân đề cử cho ta một người đi?”

Lập tức Đặng Vân lúng ta lúng túng, ta biết hắn hiểu được ta muốn gì, chỉ là hắn không muốn nói ra mà thôi.

Đôi mắt A Nam chuyển động, nàng có chút bất mãn nhìn Đặng Vân, mắt lại quét nhanh qua ta, “Thiếp đề cử một người làm Binh Bộ thượng thư.”

Nàng lui ra một chút, thận trọng cúi đầu về phía ta, “Thiếp cho là cựu Tướng quân Tào Định của quân Kiến Chương rất thích hợp cho chức Binh bộ thượng thư.”

Mắt phượng Đặng Vân rơi trên người A Nam, có chút tò mò, hơn nữa là không hiểu: “Tại sao A Nam cũng cho là ta không thích hợp?”

“Đặng tiểu tướng quân dĩ nhiên là không thích hợp.” A Nam lườm hắt một cái, “Chính người nói mình không có công, không sợ người khác sẽ nghị luận sau lưng người sao?”

Nói xong, nàng yêu kiều nhìn ta, “Hoàng thượng thấy sao? Sau khi Tào tướng quân và Minh Hương tiên sinh cùng nhau hộ tống Huyền Tử hồi kinh, đến bây giờ vẫn ở lại trong kinh. Ban đầu rõ ràng là chính hấn tự từ quan, lúc này lại không trở về nhà, nhất định là có chờ mong khác. Lấy thanh danh của hấn, làm Binh Bộ Thượng Thư thì không người nào dị nghị.”

Về mặt A Nam càng thêm thận trọng.

Ta nhìn nàng, “Ta cùng với Tào Định đã nói qua.”, khóe miệng của ta không nhịn được run một cái, “Tào Định cũng đề cử một người với ta, hôm nay A Nam lại đề cử Tào Định. Nếu trăm đoán không sai, thật ra A Nam đề cử người nọ vì muốn suy tính cho trăm mà thôi. Người kia, mặc dù trăm rất muốn dùng, nhưng trăm không biết người kia có nguyện ý để cho trăm sử dụng không.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 81: Chương 76

Editor: Nguyễn2

Ảnh mắt Đặng Vân nhìn A Nam có chút kì lạ, A Nam lại coi như không nhìn thấy.

Ta cầm một quyển tấu chương lên, “Trăm đã quyết định đề Tào Định nhậm chức Binh bộ Thượng thư. Thứ nhất trăm nhận được rất nhiều tấu chương tiến cử hấn. Nơi này có hơn mười phân là đề cử Tào Định. Thứ hai, Tào Định từng hết sức tán dương Minh Hương tiên sinh rất có tài. Lần này trăm phái người đi đón Sở Huyền, lại có kẻ gian muốn phá hư chuyện nam bắc hòa hợp. Nhờ có Minh Hương tiên sinh nên đã sớm nhổ cỏ tận gốc.”

Những việc này, A Nam đã sớm biết, cho nên nàng nghe được cũng không giật mình.

Ta cười nhìn Đặng Vân, “Vân ca nên giúp trăm khuyên nhủ ca của người làm quan.”

Trên mặt Đặng Vân xẹt qua một tia đau buồn. Ta thấy được, nhưng giả bộ không thấy.

~~~~~  
Giao thừa đã đến, là ngày lễ long trọng nhất trong năm.

Từ sáng sớm, cung nhân bắt đầu đốt pháo đánh thức mọi người dậy, cả hoàng cung náo nhiệt lên. Từ Phùng Yên Nhi trở xuống, tất cả phi tần, đều tới nơi ở của mẫu hậu thỉnh an. Mấy lão Thái phi, Thái phi có tuổi, thân phận tôn quý đều đến Khôn Ninh cung của mẫu hậu, chờ từng người trẻ tuổi dập đầu hành lễ. Rượu từ cửa được mang vào, Mẫu Hậu nhấp môi một chút, coi như đã uống. Những người tiểu bối đón lấy rượu từ Mẫu Hậu, vô luận có uống được hay không, đều uống một hớp.

Dập đầu xong, cung nhân cấp bậc thấp trở về nhà chuẩn bị bước sang năm mới. Chỉ để lại trong cung ít phi tần có cấp bậc đang đứng trước mặt để hầu hạ mẫu hậu.

Ta đến một lúc thì hai tiểu công chúa được ôm tới, bắt đầu dập đầu từ mẫu hậu. Trong cung mỗi người đều được ban thưởng riêng, hơn phân nửa cũng chỉ là mấy đồng tiền. Năm nay mẫu hậu ra tay cực lớn, chắc là nghĩ tới đứa bé trong bụng Lâm mỹ nhân, hi vọng hai vị công chúa có thể có thêm một đệ đệ, cho mỗi người một cái thất lưng ngọc. Gần đây mẫu hậu quá coi trọng đứa bé trong bụng Lâm mỹ nhân. Hôm nay xem ra trong lòng lão nhân gia vẫn rất để ý.

Ta tặng hai đứa bé mỗi người một đôi ngọc Như Ý. Lúc này, khi nhìn hai đứa bé phấn điều ngọc trác vẫn còn nhỏ tuổi, đáng điệu thơ ngây. Không biết sao, trong lòng ta lại nghĩ tới thảm của các nàng ở đời trước. Trong lòng đau xót, ôm hai đứa bé một cái. Lại cho mỗi đứa bé một năm trái cây.

Phùng Yên Nhi cho một đôi vòng vàng. Khi hai đứa bé dập đầu thì Liễu Tu Viện ý vào thường ngày cùng Phùng Yên Nhi thân thiết, bảo đứa bé A Ô kêu Phùng Yên Nhi một tiếng “Mẫu thân”. Đây là uốn mình theo ý tứ người khác, Phùng Yên Nhi cũng cười đáp.

Ai ngờ A Ô là một đứa bé gặp người chịu cười với nàng thì rất vui, không chút suy nghĩ, dập đầu xong, tránh thoát cánh tay mà phía sau, bước chân ngẩn ngơ tới trên đùi Phùng Yên Nhi.

Hôm nay Phùng Yên Nhi mặc một chiếc váy đỏ thắm trăm đóa cầm tú, phía trên thêu đầy hình vẽ mà ta không biết, mẫu hậu cũng đã sớm chú ý tới, khen nàng biết trang điểm. Ta đoán chiếc váy này rất quý giá. Phùng Yên Nhi không ngờ đứa bé lại đột nhiên nhào tới ôm lấy nàng, nhất thời sững sờ.

Ma ma của A Ô nhanh tay, liền nhanh chóng ôm A Ô trở về. Nhưng nắm trái cây trong tay A Ô lại rơi xuống. Có mấy trái rơi vào váy Phùng Yên Nhi.

Phùng Yên Nhi ở hậu cung, cử chỉ luôn thỏa đáng. Ít nhất ban đầu ta thấy như vậy.

Nhưng qua lần này, ta chú ý thấy nàng không chút suy nghĩ, liền đưa tay đẩy A Ô. Cũng may đứa bé đã bị ôm ra nên nàng không có đẩy được. Phùng Yên Nhi lấy tay phui váy thật nhanh. Phui mấy cái, chợt dừng lại. Cho rằng không ai chú ý, làm như không có chuyện gì xảy ra mà thả tay xuống.

Trong sảnh vốn nói chuyện náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại.

Trong cung chính là như vậy, ai nấy đều mất sáng như sao. Nếu ta còn sủng ái Phùng Yên Nhi thì giờ đã có người đến giải vây giúp Phùng Yên Nhi rồi. Nhưng bây giờ lại không như vậy, cho nên mọi người chỉ đứng nhìn.

Liễu Tu Viện đi lên, “Trời ạ! A Ô thật không có quy củ, làm bẩn váy của Thục phi.”

Nàng đi đến gần, nhìn kỹ một chút.

Ta biết Liễu Tu Viện này, ca ca của nàng là Liễu An, người phụ trách ghi chép sử sách, là một hoạn quan, tính ra cũng là ngũ phẩm. Năm xưa nhà nàng vô cùng nghèo khổ. Nhờ ca ca của nàng tiến cử nàng vào tổ hợp xướng của giáo phường (là nơi quản lý âm nhạc thời xưa). Nàng không hát hay nhất, nhưng đáng đáp nàng không tệ, là người ngoan ngoãn, cẩn thận. Biết xem ánh mắt người khác, lại biết cúi đầu làm nhỏ. Một lần ta đại thắng, phụ hoàng thưởng cho ta mấy nữ ca, trong đó có nàng. Nàng vẫn thường hát cho Phùng Yên Nhi nghe, hát hơn mấy năm, ta mới chú ý đến. Ta thích nàng một chút, nàng và Phùng Yên Nhi không giống nhau, nàng không cần ta dỗ dành, ngược lại luôn uốn mình theo ý ta. Điều này làm ta thấy mới mẻ vài ngày. Đợi nàng sinh hạ A Ô, ca ca của nàng hát không khiến Phùng Yên Nhi hài lòng, ta liền rất vô tình ném nàng ra sau ốt.

Nàng ở trong cung, ứng xử rất cẩn thận. Lúc này, ta cảm thấy được nàng thật sự lo lắng cho cái váy của Phùng Yên Nhi.

“Ai da, dính dầu mỡ rồi.” Nàng có chút khản trương.

Phùng Yên Nhi cười một tiếng, đôi mắt chuyển động, thấy tất cả mọi người đang nhìn nàng,

“Không có việc gì, bản thì kệ đi. Sắp sang năm mới rồi, khó tránh khỏi dầu mỡ. Ta đây là dính phúc khí của A Ô đấy.”

Nàng nói xong lại làm như không có chuyện gì xảy ra, cười với Liễu Tu Viện một tiếng, “Ngươi kinh hoàng luống cuống như vậy sẽ hù dọa A Ô.”

“Được rồi!” Mẫu hậu cười, “Thục phi rộng lượng sẽ không so đo. Hải tử cũng không phải là vật nuôi, ta để nhũ danh A Meo A Ô cho các nàng cũng chính là ý này. Cùng là hải tử nhà mình, đề ý cái gì. Tiếp tục đi, bọn nhỏ còn phải đập đầu mấy chục cái nữa đấy.”

Mẫu hậu đã nói như vậy, nên không ai nhìn Phùng Yên Nhi nữa. Chỉ có Liễu Phi liếc mắt nhìn váy của Phùng Yên Nhi, rồi cẩn thận lui xuống.

A Nam cho mỗi hải tử một cái khóa nhỏ. Cũng chỉ là vật ban thưởng thường lệ. Chẳng có gì lạ. Nhưng A Nam có lòng, lại tặng thêm mỗi vị công chúa một cái đèn lồng hình con thỏ được làm từ giấy Việt Châu tiến cống, trên bề mặt được khắc hình rồng trừ tà. Nói là phong tục phía Nam.

Chuyện tặng quà này, dù không ganh đua so sánh, nhưng phải phù hợp. Ngươi chịu phí tâm tư vì người khác, người khác sẽ hiểu. Lúc này, Liễu Phi đã hiểu tâm ý của A Nam. Nàng đứng ở phía xa cười với A Nam.

Lúc này hai nữ nhi của ta chưa được hai tuổi. Vừa mới biết đi. Hai đứa bé như hai cục bột, trắng trắng tròn tròn, bị lão ma ma ép buộc đập đầu, vốn không kiên nhẫn nhưng lúc này lại được tặng đồ chơi, đều không tránh khỏi phân tâm. Hai đứa bé cầm đồ chơi muốn đi ra ngoài chơi để khoe với mọi người, A Ô đã xách theo đèn thỏ trong phòng quay đi, trong miệng còn kêu thỏ thỏ thỏ thỏ. Mỗi lần đập đầu cũng phải phí tâm tòm nàng trở lại mới được.

Ta nghĩ hôm nay A Nam lại thắng Phùng Yên Nhi một ván.

Đứa bé đáng yêu, mọi người nhìn cũng vui vẻ, không ai chú ý tới Phùng Yên Nhi lặng lẽ đi ra ngoài.

Chưa qua một giây, Như Ý khom lưng đi ra ngoài rồi trở lại nói với ta, “Thục phi hỏi cung rồi.”

Ta gật đầu một cái, không lên tiếng.

Liễu Tu Viện chẳng biết tiến tới bên cạnh ta từ lúc nào, “Hoàng thượng, chắc là Thục phi hỏi cung để thay váy.” Nàng tha thiết mong chờ nhìn ta.

Còn không đợi ta nói gì, bên cạnh mẫu hậu đã cười chen lời: “Liễu Tu Viện yên tâm, Thục phi không phải người chanh chua, nàng cũng chỉ là yêu cái đẹp, để cho nàng trở về đi.”

Còn nói: “Hai vị công chúa cũng bị gò bó khó chịu, các ngươi mang theo hai công chúa đi dạo các cung một chút, thuận tiện cho hai cái kẹo, chứ không đợi lát nữa hạ nhân đóng cửa cung mừng năm mới, thì lại phiền toái. Hôm nay trong cung có hai đứa bé, không thể đối đãi không tốt với các nàng.”

Ta vội nói: “Trẫm cũng đi. Chờ một chút trẫm cho người mời nam đồng (những đứa bé trai chưa đến tuổi trưởng thành) vào cung để làm lễ xua đuổi tà ma dịch bệnh, trẫm mang hai vị tiểu công chúa đi xem náo nhiệt.”

Ta không có nhi tử, tuổi cũng không còn nhỏ, mà đệ đệ còn nhỏ tuổi lại không ở Lạc Kinh, nên chuyện như vậy phải mời người từ bên ngoài vào. Trước kia, ta chưa bao giờ đi xem, hôm nay trong lòng ta có rất nhiều hi vọng. Thứ nhất bên Lâm mỹ nhân dù sao cũng chỉ còn mấy ngày nữa là có kết quả (ý nói sắp sinh nên sẽ biết được là trai hay gái), thứ hai, hiện tại trong lòng ta hết sức trông đợi đầu năm nay A Nam sẽ sinh cho ta một đứa bé trai.

Mẫu hậu mỉm cười, “Nên như vậy!” lại cao giọng nói: “Các người muốn đi xem lễ xua đuổi tà ma dịch bệnh, thì đi theo hoàng thượng đi, những lão bà chúng ta muốn sưởi ấm nói chút chuyện, không giữ các người nữa.”

Trong phòng không khí lập tức vui vẻ hẳn lên. Thật ra thì chỉ chốc lát nữa, những hoàng thân ở bên ngoài hoàng cung sẽ lục tục thỉnh an. Nghênh đón đưa tiễn là một đồng lớn lễ tiết phức tạp, tất cả mọi người đều muốn nhân cơ hội này giải sầu.

Đương nhiên A Nam cũng giống như vậy, vui mừng đi theo chúng ta ra ngoài.

Thời tiết thật ấm, ven đường tuyết đã bắt đầu tan, trở nên mỏng hơn. Gió thổi vào mặt còn mang theo mùi thơm của pháo buổi sáng. Dưới mái hiên các cung đều treo những đèn lồng đủ màu, màu sắc rực rỡ rất bắt mắt.

A Mễ cùng A Ô, mỗi người cầm một chiếc đèn lồng thả đi ở đằng trước. Mặc nhiều xiêm y, xem ra càng ngày càng tròn, đi những bước chân ngắn rất có tinh thần.

Liễu Phi cảm tạ A Nam về món đồ chơi.

A Nam cười: “Chờ mùa xuân đến, ta lại nhờ Đặng tướng quân mang chút đồ chơi bằng tre ở Giang Nam cho mấy đứa nhỏ chơi. Rõ chén nhỏ, bàn nhỏ ghê nhỏ, có thể cho các nàng dùng.”

Liễu Phi cười, “Chuẩn bị nhiều thêm một chút, tỷ cũng sắp phải dùng tới rồi.”

Có mấy người đi theo nàng hi hi ha ha phụ họa. Từ trước đến nay họ không dám cùng Phùng Yên Nhi cười đùa như này, bởi vì Phùng Yên Nhi đến bên cạnh ta sớm hơn các nàng, nhưng vẫn không sinh cho ta được đứa con nào. Thật ra thì trong lòng các nàng đã sớm cảm thấy Phùng Yên Nhi không biết sinh.

Kỳ lạ là tại sao đòi trước ta cũng không nghĩ đến điều này, ta cùng Phùng Yên Nhi đã có rất nhiều cơ hội.

Hai đứa bé dẫn chúng ta tới cung Vinh An của Tiền Bảo Bảo. Nơi này cũng gần cung Khôn Ninh của mẫu hậu.

Tiền Bảo bảo mặt mày hớn hở dẫn chúng ta vào. Dung mạo của nàng hơi dữ, bình thường không có khả năng hấp dẫn hai đứa bé đến. Nàng gọi cung nhân cho mỗi đứa bé một ít kẹo, nàng lại không có gì hay cho hai đứa bé chơi, nên cho mỗi đứa bé một đóa hoa đội đầu. Chỉ tiếc hai đứa bé còn quá nhỏ nên không đội được.

Lúc này ta nghe bên ngoài có tiếng đứa bé nam cao hứng cười đùa, “Quý đi. Phúc đến. Bận dịch không lây lan.”

Chúng ta không ngồi ở cung Vinh An lâu. Lại cùng hai đứa bé hiếu động đi về phía trước. Đèn hình con thỏ nhỏ thoáng cái sáng ngời, sáng đến Trích Tinh Các.

”Ah, sao lại đóng cửa?” A Nam kêu lên đầu tiên. Nàng vốn mặc áo choàng da lông thật dày, đi giữa một đám người, không thu hút chút nào.

Cửa Trích Tinh Các đúng là đang đóng.

Liễu Tu Viện nói: “Vậy thôi, chúng ta đi nơi khác.”

”Đừng!” A Nam không chịu, “Chúng ta đi lên gõ cửa. Gần sang năm mới rồi, Thục phi lại giấu đồ ăn ngon để ăn một mình!” A Nam đùa giỡn.

Từ lúc A Nam bị đánh lén, nàng ám chỉ với ta, nàng hoài nghi Phùng Yên Nhi. Chỉ vì ta không nói với nàng chuyện ta sống lại, nàng không nắm chắc, nên vẫn không nói thẳng chuyện này. A Nam rất thông minh, người khác diễn trò, nàng không phải không biết, chỉ là khinh thường không nói thôi. Nhưng bị người tính kế mà không so đo, với tính tình cương liệt của A Nam, tuyệt đối không thể nào làm được.

Lúc này A Nam có chút hoài nghi.

”Hi Nhạc, đi gõ cửa.” A Nam sai tiểu hoạn quan bên người nàng.

Tiểu hoạn quan bên người nàng cùng Như Ý không sai biệt lắm, đi lên gõ cửa: “Thùng, thùng”.

Gõ một lúc lâu, rốt cuộc cửa Trích Tinh Các cũng mở ra, cung nữ Lục Kiều đứng ở bên cửa.

Bởi vì ta đứng ở xa xa sau đám người, cô nàng này hẳn là không nhìn thấy ta. Nàng ta nhìn chằm chằm hai tiểu công chúa xách lồng đèn con thỏ đứng ở bên chân, lại nhìn tiếp thấy A Nam đi tới trước mặt nàng ta, “Ồ, hẳn là Sở Hiền phi tới chơi, nô tỳ phải đi thông báo cho chủ nhân.” Nói xong lại muốn đóng cửa lại.

A Nam thân hình cực kỳ linh hoạt, chân của nàng đuổi một cái, lập tức chặn cửa, “Thục phi tỷ tỷ bận rộn gì sao, mau gọi Thục phi ra đây! Hai vị tiểu

công chúa tới chúc Tết, Mẫu hậu nói rồi, không được chậm trễ.” A Nam cười hi hi, ta thấy lòng hiếu kỳ của nàng đã trở dậy rồi, muốn vào Trích Tinh Các dò xét đến cùng.

Lúc này, những đứa bé cách chỗ chúng ta không xa, vui sướng kêu to”Ác quỷ nhanh đi, ác quỷ nhanh đi.” Gào thét lại chạy xa.

Lục Kiều chờ một chút, ngay sau đó cười, “Thực phi đang thay quần áo, xin chờ một chút.” Nói xong nàng ta xoay người đi, vừa dẫn chúng vào bên trong, vừa cao giọng hướng vào bên trong kêu, “Các người nhanh đi chuẩn bị hai hộp đường đến đây, không nhìn thấy tiểu công chúa tới chúc tết sao!”

Eo của nàng lắc lư, ở trước mặt mọi người uốn éo như con rắn.

Vốn A Ô đang đứng cạnh cửa, ngó đầu vào trong nhìn, lúc này đột nhiên mở to hai mắt, oa một tiếng khóc lên

”Gió!” Nàng gào to một tiếng, mắt đèn thỏ, xoay người đâm đầu vào trong ngực Liễu Phi.

”Gió!”

Bốn phía yên tĩnh, nhánh cây cũng không chuyển động. Trừ trong không khí tràn ngập pháo mùi, cũng chỉ có nơi xa bọn nhỏ hô : “Bệnh dịch đi, ác quỷ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 77

Làm gì có ngọn gió nào! Chỉ có A Nam kinh sợ sau tiếng khóc kinh thiên động địa.

Có lẽ là tiếng khóc của đứa bé kinh động đến Phùng Yên Nhi. Ta nghe thấy tiếng bước chân vội vã, mang theo cả tiếng ngọc bội leng keng. Ta càng tránh ở phía sau đám người.

A Nam ở ngoài cửa thi lễ vào bên trong “Làm phiền Thực phi rồi. Hai vị tiểu công chúa dẫn mọi người tới chỗ Thực phi chúc tết.”

Ta nghe thấy Phùng Yên Nhi cười, “Khách đến, mọi người đến đều là khách, còn đứng đó làm gì, mau vào đi.”

A Ô vẫn ôm chân mẹ mình khóc lớn không ngừng, điều này làm cho Liễu Phi có chút khó xử, nàng nhìn chung quanh một chút, “Chúng ta trở về đi, A Ô có chút không thoải mái.”

”Sao A Ô lại không vui vậy?” Phùng Yên Nhi cười, từ bên trong đi ra ngoài, đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ô.

Nhưng nàng ta không giống với nha đầu Lục Kiều, nàng vừa ra liền thấy ta đứng ở phía sau đám người.

”Nha! Hoàng thượng cũng tới!” Nàng ta lộ ra dáng vẻ vui vẻ ra mặt. Bỏ qua A Ô, vội vã tới nghênh đón ta.

Ta chú ý thấy nàng ta vẫn mặc cái váy bản lúc nãy.

A Nam dừng dừng bước vào Trích Tinh Các, nàng bày ra bộ dạng quen thuộc, một đầu nhỏ xoay tới xoay lui, hết nhìn đông tới nhìn tây, “Ah, nơi này quả nhiên có gió, có phải là người mở cửa sau không?”

”Dạ, “Lục Kiều trả lời chắc chắn, “Vừa có mấy ma ma quân sự đi ra ngoài. Bọn họ tới có chuyện thương lượng với Trích Tinh Các. Chính là chuyện phiên phúc.” Nàng ta vừa lớn tiếng phân phó người khác, “Đi ra đóng cửa sau đi!”

Bên cạnh ta, Như Ý đã thù thế, nhảy bèn lui xuống. Mà ta lại không thể không giang hai cánh tay, đỡ Phùng Yên Nhi lao thẳng đến trong lòng ta. Mùi thơm ngọt ngấy trên người nàng ta đập thẳng vào mũi của ta.

A Nam không sớm không muộn, vừa đúng lúc này qua đầu lại nhìn ta. Đôi mắt đen nhánh nhanh chóng quét qua hai người chúng ta một lần, sau đó không hề che giấu đầu mũi nhỏ căng lên, cười xấu xa với ta. Có trời mới biết nụ cười này của nàng có ý tứ gì.

Thật là! Sau này vẫn còn phải giải thích với nàng chuyện này hay sao?

Ta bị Phùng Yên Nhi nhiệt tình đón vào Trích Tinh Các, Phùng Yên Nhi bắt được cơ hội này kéo tay ta, ở trước mặt mọi người tựa vào người ta rất thân thiết.”Trích Tinh Các là nơi Hoàng thượng quen thuộc, đã lâu không tới, Hoàng thượng có còn nhớ rõ bố cục ở đây chứ?”

Lời này thật là làm cho người ta lúng túng.

Hai hộp kẹo tình xảo rất nhanh được cung nhân mang tới tay đứa bé. Nhưng lần này, dù dụ dỗ thế nào A Ô vẫn không vui, một khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng. Vẫn khóc rớt nước mắt, “Gió..... Gió.....” Tiếng nói phải không câu, không biết A Ô nói thảm cái gì.

A Nam định ôm A Ô trong tay Liễu Phi, “A Ô không khóc, ở chỗ này không có gió, A Ô ngồi xem, trong phòng Thục phi nương nương có mùi vừa thơm vừa ngọt nha.”

Dưới sự nhắc nhở của A Nam, tất cả mọi người chú ý tới trong Trích Tinh Các đúng là có mùi vừa ngọt vừa thơm. Ta có tâm bệnh, nghe A Nam nói cũng có chút lo lắng, hận không thể lập tức ngừng thở, nhưng nhìn thần thái A Nam bình thản, cũng cố gắng làm bộ không biến sắc.

Tiểu cung nữ A Qua nhặt đèn con thỏ nhỏ lên đưa cho A Ô. Tay A Ô nhỏ bé nắm thật chặt, nhưng vẫn vui mặt vào vai A Nam “Hơi sợ.....” A ô lẩm bẩm nói gì với A Nam

Liễu Tu Viện vẫn hốt hoảng, “Không cần dâng trà, chúng ta ngồi một chút đã.” Nàng lo lắng nhìn nữ nhi, quên mất vào trường hợp hôm nay không tới phiên nàng ta tỏ thái độ.

“Cái gì?” A Nam vừa dùng khăn lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ô, vừa nhẹ giọng tức giận hỏi, “Ở đây làm gì có bà điên, nơi này chỉ có Thục phi nương nương xinh đẹp thôi. A Ô ngoan, nhìn Thục phi nương nương xem, thật xinh đẹp nha.”

Một tiếng thanh thúy vang lên, ly bạch ngọc trên tay Lục Kiều rơi xuống mặt đất, vỡ tan.

Trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, vốn Phùng Yên Nhi vừa mới dâng trà cho ta, đã nhảy dựng lên cho Lục Kiều một bạt tai.

Chuyện bất ngờ, khiến trong phòng tất cả mọi người sợ ngây người.

Phùng Yên Nhi trấn định lại, “Hôm nay nha đầu này không biết bị làm sao, thần hồn điên đảo, luôn phạm sai lầm!” Phùng Yên Nhi giải thích, quay đầu lạnh lùng ra lệnh cho Lục Kiều, “Người đi gọi những đứa bé xua quỷ kia vào Trích Tinh Các, ta thấy nha đầu chết tiệt người cần phải bắt hồn trước.”

Liễu Phi vội vàng hấp tấp đứng lên, “Gần sang năm mới, tỷ tỷ đừng nóng giận.” Trên mặt của nàng đều là lo lắng theo bản năng, “Nha đầu Lục Kiều trong cung cũng rất thông minh, thường ngày không nói một lời, cũng không nhiều chuyện. Hiếm có khi lỡ tay, tỷ tỷ coi như đồ vỡ là bình an là được rồi.” Nàng lại vội vã ôm A Ô trở về, “Bình thường A Ô nói chuyện thiếp không thể hiểu, Hiền phi muội muội lại có thể nghe rõ sao?”

Nữ nhân này cũng không ngu ngốc, đã cảm giác nàng ta bị kẹp giữa hai người.

A Nam cười, trả lại A Ô, “Đệ đệ muội lớn như vậy, tất cả đều do muội tại đây đệ ấy nói chuyện, trẻ con nói chuyện đều áp a áp ứng như vậy. A Ô nói chuyện chân thật nhất rồi.” Nàng vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn Phùng Yên Nhi. Ta phát hiện A Nam vừa cười giống như một con cáo nhỏ, “Nhất là lúc mới bị bắt học nói, nhất định sẽ không nói sai.”

Nàng xoa khuôn mặt A Ô đã trở lại tay Liễu Tu Viện, “A Ô ngoan, không có bà điên, nhiều lắm chỉ người xấu thôi.” Nói xong, nàng quay đầu, chỉnh lại sắc mặt, hướng tới Phùng Yên Nhi nói, “Vừa rồi A Ô ở cạnh cửa, thấy được ma ma cung nữ trong cung của tỷ, chắc là ăn mặc có chút không giống, nên sợ.”

“Thật sao?” Phùng Yên Nhi cười khan một tiếng, “Chỗ này của ta có ít người xấu, để Hiền Phi muội muội chê cười rồi.”

A Nam chuyển động đôi mắt, “Tỷ tỷ quá mức khiêm nhường rồi, nói xong quẹt mũi một cái, “Trong phòng Trích Tinh Các đều có hương hoa đào,“ lại lờm một cung nhân đang dọn dẹp mảnh vụn ly ngọc, “Tỷ tỷ vừa uống hoa đào lộ, chỗ như thế làm sao có thể bêu xấu ra chứ?”

Người khác vẫn không rõ chân tướng, nhưng ta đã hiểu A Nam đang nói gì. Ta nhìn cốc trà vừa được dâng lên, lúc này làm sao còn dám đụng vào. Ta nhớ cái chén kia là mốc hôn, hiện tại càng sợ. Ta vội vàng đứng lên. Thường ngày Phùng Yên Nhi luôn uống một loại trà đặc biệt, nàng ta nói là trà đường nhan. Ta nhớ được nàng uống hơn mười năm, càng về sau lượng trà càng nhiều. Bây giờ nghĩ lại, trà đó cũng có mùi thơm.

Hoa đào lộ, tên này cũng là từ A Nam trong miệng lần đầu tiên ta nghe nói. A Nam đặc biệt nhắc tới nó, có thể thấy được đây không phải là vật gì tốt.

Lần đầu tiên ta thấy Phùng Yên Nhi có vẻ hốt hoảng, ánh mắt lóe lên oán độc, giống như bởi vì bị A Nam vạch trần mà thẹn quá hóa giận. Ánh mắt như vậy, nếu đổi lại là ta, đại khái sẽ cảm thấy sợ hãi. Nhưng A Nam cũng đổi đầu gay gắt, cho Phùng Yên Nhi một ánh mắt.

Dưới sự dẫn đầu của ta, đám người vội vã nổi đuôi ra ngoài. A Nam ở lại cuối cùng, ta nghe thấy nàng dùng cái giọng điệu thân mật mà Phùng Yên Nhi thường dùng nói với Phùng Yên Nhi: “Tỷ tỷ đừng uống hoa đào lộ, trong phòng này hương hoa đào cũng bay mùi hết rồi. Vật kia mặc dù là đường nhan, nhưng nếu dùng nhiều, sẽ vô cùng có hại. Hoa đào ngưng tụ khí lạnh, tỷ tỷ chớ đem Trích Tinh Các trở thành Quảng Hân cung.” Nàng dùng giọng học được giống như đức, mười phần đủ mười, còn cực kỳ giống giọng nói chuyện ra vẻ quan tâm thường ngày của Phùng Yên Nhi. Trong nhóm người có người nhạy cảm, tất cả đều nghe được ý châm biếm, từng người phải cố nén mới không bật cười. Ta đại khái đã đoán được này hoa đào lộ là thứ gì. Chỉ là lúc này ta không có cảm giác bị thương nữa. Nữ nhân kia tự gây nghiệt, tùy nàng thôi.

Hàng năm A Nam bị hậu cung đè nén, hôm nay vừa có cơ hội phát tiết, lập tức hiện ra bản tính tiểu yêu nữ.

Ta cười ha hả nói: “Chúng ta đi nhìn chút đứa bé xua quỷ đi, chờ một chút, trăm còn phải đi tiếp quan viên chúc tết, mọi người còn phải đi gặp những hoàng thân ki đĩa. Tối nay còn có đại yến.”

Chính lúc này, những đứa bé kia không biết từ đâu chui ra, trong tay ném cây cỏ, chạy qua gào thét trước mắt chúng ta, “Quý đi..... Phúc đến..... Bệnh dịch không sinh sôi.....”

Ta kinh ngạc phát hiện, dẫn đầu bọn chúng là Huyền Từ mười một tuổi.

Khuôn mặt Huyền Từ nhỏ nhắn đã chạy đến mức đỏ bừng, nhìn thấy chúng ta, hấn toét miệng, có chút xin lỗi nở nụ cười, lại nhanh chóng dẫn những đứa bé kia chạy về phía trước.

Chúng ta đi theo, một mực đi theo đến ngoài cửa Lưỡng Nghi, Huyền Từ dẫn đầu ném cỏ trên tay xuống đất, “Quý đi phúc đến.” Huyền Từ kêu to.

Đứa bé khác noi theo, trong tay cầm đạo cụ, tất cả đều ném hết, Huyền Từ từ trong ngực móc ra mấy cây trúc nhỏ ném vào trong đồng đồ kia. Ý bảo chúng ta đem hai vị công chúa ôm xa một chút. A Nam cười, che lỗ tai A Mễ đứng ngây ngốc ở trước mặt lại. Liễu Phi lại ôm A Ô vào trong lòng ngực mình.

Lúc này Huyền Từ mới dùng lửa đốt đồng đồ vật này. Cùng với tiếng lộp bộp, những thứ bệnh dịch, ác quỷ kia đều bị đốt hết. Chẳng biết tại sao, trong lòng ta lại thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc này đã đến gần giữa trưa, triều thần muốn vào vào bái hạ, trong gia quyến bọn họ có Cáo Mệnh nữ quyến cũng đều phải vào cung yết kiến Mẫu hậu. Mẫu hậu bên kia khẳng định cần rất nhiều người ứng phó. Liễu Tu Viện muốn mang A Ô trở về trong cung mình. Mặc dù, sau khi đốt pháo, A Ô vui vẻ nở nụ cười chơi thả đèn nhưng Liễu Tu Viện là mẹ, ta cũng có thể hiểu.

Thật ra thì ta hiểu rõ, ta phải sống thật tốt, hai tiểu công chúa khả ái của ta mới có thể hạnh phúc, có lúc ta cảm thấy nếu như chính mình không cố gắng, không chỉ có lỗi với chính mình, mà còn có lỗi hai tiểu nữ nhi này.

Vừa đúng lúc này ta nhìn thấy Như Ý xa xa trở về, liền bảo mọi người ai đi đường nấy.

A Nam không đi, nàng đứng ở bên cạnh ta cùng nhau chờ Như Ý. Đồng thời nàng nháy mắt ra hiệu cho Huyền Từ. Huyền Từ lĩnh ngộ, mắt phượng lóe lên, sau khi vái chào ta, liền xách theo tiểu cung, một thân một mình rời đi trước, không biết muốn đi đâu.

Ta không thể không cao giọng nhắc nhở, “Huyền Từ cũng đừng quên Thái hậu bên kia còn đang chờ đệ.”

Huyền Từ đáp một tiếng, bày tỏ nghe được.

Hôm nay A Nam có chút thần thần bí bí, không biết tỷ đệ bọn họ đang làm cái gì.

Như Ý thấy ta đứng A Nam bên cạnh thì có chút chần chờ. Ta bảo hấn cứ nói đừng ngại.

”Trong Trích Tinh Các đi ra đều là ma ma quân sự trong cung.” Như Ý nói, mỗi một người đều điều tra qua, không có người khả nghi.

Ta không quá giật mình. Nếu Phùng Yên Nhi dễ dàng để cho chúng ta nắm được cán như vậy, thì nàng ta đã không phải là Phùng Yên Nhi rồi.

Đôi mắt A Nam chuyển động, “Như vậy, nữ nhân giả điên kia nhất định vẫn còn ở trong Trích Tinh Các.” Nàng dậm chân một cái, “Thiếp cũng không tin thiếp không bắt được nàng!” Nàng nói xong xoay người liền chạy về.

”A Nam!” Ta giữ nàng lại, “Bây giờ nàng đến chỗ Mẫu hậu.” Ta dùng giọng ra lệnh, không cho nàng lưỡng lự. Lúc này, trước mặt ta phải đi đón triều thần, không có thời gian giải thích cặn kẽ cho A Nam.

Quả nhiên, A Nam chớp mắt mấy cái, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn ta.

”Không được đi Trích Tinh Các.” Ta cứng rắn nói, “Hung thủ đánh nàng, ta tất nhiên sẽ bắt được. Nhưng ta tin tưởng, chắc chắn sẽ không phải là Phùng Thực phi tự mình động thủ.”

A Nam bĩu môi, lại nhanh chóng nhắm lại. Trong ánh mắt của nàng lộ ra hoài nghi.

Thật ra thì, ta biết rõ gần đây trong cung có quỷ nhất định có liên quan đến Phùng Yên Nhi. Tất cả đều liên quan tới chuyện nàng ta thất sủng, Phùng gia thất thế. Ta tìm Phùng Yên Nhi tính sổ, chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng trước mắt, trong lòng của ta còn nhớ tới một người, người đó ở Giang Nam vội vã hiện thân, lại ẩn không thấy bóng dáng tăm hơi, Lý Dật mới là mục tiêu trọng yếu. Một ngày hấn chưa xuất hiện, tảng đá lớn trong lòng ta một ngày không thể trừ.

Ta có một dự cảm, lúc này Lý Dật đã đến Lạc Kinh, hơn nữa cách ta không xa. Hình như ta đưa tay là có thể bắt hấn lại rồi. Vào lúc này, ta phải giữ lại Phùng Yên Nhi, chờ nàng ta đưa Lý Dật đến trước mặt ta.

”Chuyện này A Nam không cần lo,“ ta vội vã nói, “Nàng đi tới chỗ Mẫu hậu ngồi, nhờ vào đó còn có thể biết thêm mấy phu nhân Đại Triệu.” Ta gấp gáp, bởi vì ta sắp đạt được mục tiêu trước mặt.

Ta rất sợ lúc này tính tình A Nam nóng nảy bộc phát, lại quật cường tranh chấp với ta. Có một số việc, căn bản ta không có cách giải thích với nàng.

May mà không có, lần này A Nam hoàn toàn không tranh chấp với ta. Nàng chỉ cắn môi, vẻ mặt cổ quái nhìn ta một cái, rồi nhanh chóng cụp mắt xuống.

Trong nháy mắt nàng mở to đôi mắt nhìn ta, ta thấy được thất vọng trong mắt của nàng.

Ta đưa tay ôm nàng vào ngực, “Không được đi tìm Thục phi gây chuyện.” Ta không yên lòng, lại dặn dò nàng một lần. “Chuyện này để cho ta xử lý.” Đầu ngón tay sờ chóp mũi của nàng, “Có nghe hay không?”

Hoàn quan lại tới thúc giục ta, ta không đợi được A Nam quát cường cho ta một cam kết, chỉ đành phải thả nàng ra. “Nghe lời!”

A Nam lập tức chỉnh đốn vạt áo thì lễ với ta, xoay người rời đi. Giống như nàng còn muốn nhanh chóng rời đi hơn ta.

Ta nhìn bóng lưng A Nam, lớn tiếng phân phó thuộc hạ: “Mấy người các ngươi, hôm nay đi theo Sở Hiền phi, nhìn chăm chăm cho ta, không được để xảy ra sơ xuất gì.”

A Nam đi hơi chậm lại, cũng không quay đầu, ngược lại so với lúc trước còn đi nhanh hơn.

Ta hiểu, A Nam thực sự tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 78

Thật ra thì giao thừa không có nhiều thời gian riêng tư. Bọn Lý Tế, Phùng Ký đều mang mấy lời màu mè đến lừa gạt ta. Đương nhiên ta cũng chuẩn bị lời lẽ hay ho đối phó với bọn họ. Bởi vì quan hệ gần đây của ta với Phùng Yên Nhi, ta không thể không nể mặt Phùng Ký. Theo lý mà nói, hẳn nên đợi đến khi ta bị cô lập hoàn toàn, mất lòng tất cả mọi người rồi mới đến gây khó dễ cho ta để đoạt vị, nhưng trong mấy ngày gần đây ta lại phát hiện ra hẳn ngày càng thâm trầm ít nói, thậm chí đến ánh mắt cũng không giao tiếp với ta.

Trong thời gian ngắn ngủi trước khi ngồi vào chỗ, ta nhìn thấy tiểu tử Đặng Vân kia cùng với con trai cả của Phùng Ký đứng cạnh nhau vừa nói vừa cười. Hôm nay hẳn mặc một thân tạo y (quần áo đen toàn thân) theo phong tục Giang Nam. Nhưng mà khi hắn mặc đồ đen so với khi ta mặc đồ đen luôn có chút không giống nhau, trên bộ y phục đen kia thêu ngân hoa, khiến cho hắn có vẻ trắng nõn như ngọc, chói mắt hơn một chút.

Có lẽ sau lưng tiểu tử này có mắt, dường như hắn biết ta đang nhìn hắn, đột nhiên quay đầu lại một chút.

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó đứng dậy thay quần áo.

Chờ ta vòng qua bình phong, quả nhiên Đặng Vân chậm rãi đi theo đến nơi.

Ta mang theo hắn tiếp tục đi thẳng đến phòng bên, Như Ý nhanh trí canh giữ ở cửa.

“Gần đây bên ngoài đồn đại về A Nam thế nào?” Ta vừa ngồi xuống liền hỏi Đặng Vân.

“Không tốt.” Đặng Vân nói đơn giản.

Ta nở nụ cười: “Vậy nhị ca của ngươi nói thế nào?”

Đặng Vân liếc ta một cái, tuyệt đối không khách khí ngồi xuống đối diện ta, căn bản không cần ta mời: “Bây giờ nhị ca của thần là ẩn sĩ, đối với bất cứ chuyện gì hắn cũng đều không chê bai.”

“Trẫm nghe nói lại không phải là như vậy, vị nhị ca ẩn sĩ này của ngươi ra ngoài cũng không ít, ngày sáng hôm nay hắn còn đến chỗ ở của Tào Định.”

“Chúng ta ở đây hưởng thụ đại yển của hoàng thượng, cũng không thể bắt nhị ca của thần một mình thê lương lạnh lẽo được.”

Ta không thể không thừa nhận, Đặng Vân nói có lý, có lẽ là ta đã quá đa nghi rồi.

Lúc này, dường như Đặng Vân đột nhiên nhớ tới, hỏi ta: “Nhị ca nói, trên đường hắn đưa Huyền Tử trở về, trong đội ngũ quân Kiến Chương do hoàng thượng phái đi nghênh tiếp có người giữa đường nảy sinh ý đồ bất chính. Sau khi bị nhị ca phát hiện đã xảy ra cuộc nổi loạn nhỏ.” Hắn quan sát sắc mặt của ta: “Chuyện này có phải là trong quân Kiến Chương có kẻ bất trung?”

Đây là hắn đã biết rõ còn hỏi. Ta chờ câu hỏi phía sau của hắn.

Quả nhiên, hắn lại tiếp tục: “Mấy ngày gần đây trong lúc thần tới lui giữa hoàng thượng và quân Kiến Chương, phát hiện ra trong quân Kiến Chương dường như có hành động ngầm. Mệnh lệnh của hoàng thượng ban xuống, thần lơ là một chút, việc chấp hành liền có sơ hở. Hoàng thượng không cho phép thần nói đến chuyện quân Kiến Chương với người ngoài, nhưng vẫn luôn có người hoặc vô tình hoặc cố ý tới hỏi thăm thần. Sau Quách Hưng An,

quân Kiến Chương phong bế đã gần hai tháng, trước mắt dường như lòng người có chút không yên, có binh lính nghi ngờ việc phong bế này, luôn rục rịch muốn ra ngoài.”

”Người để ý kỹ một chút, báo tên mấy kẻ không đứng đắn.”

Ta vừa nói, vừa rút một thanh nhuyễn kiếm từ trong đai lưng ra, dùng vải bố bắt đầu lau chùi: “Phàm là kẻ muốn hỏi thăm người những chuyện liên quan đến quân Kiến Chương, danh sách cũng báo lên.”

Đặng Vân không lên tiếng trả lời. Hai con mắt của hắn nhìn chằm chằm vào tay của ta, sau đó thổi phèo một tiếng rồi cười: “Hoàng thượng đang làm gì vậy? Gần sang năm mới, chúng ta đều là cấm mạng khí giới vào cung, thế mà hoàng thượng lại âm thầm mang theo thứ vũ khí lợi hại này. Như vậy chẳng phải là nói, so với quân doanh thì chốn thâm cung còn kém an toàn hơn.”

Ta cũng không cảm thấy chuyện này buồn cười. Tai họa thường nảy sinh từ bên trong chính là có ý này, người càng thân cận lại càng dễ xuống tay với người.

”Thật ra thì A Nam ở trong cung, ngoại trừ hoàng thượng ra, nàng cũng không sợ ai cả.” Trong mắt Đặng Vân có chút dò la, mày kiếm của hắn xéch lên, lại có chút ý khiêu khích: “Chỉ cần hoàng thượng đừng khi dễ A Nam, A Nam cũng sẽ không cần người khác bảo hộ.”

Ta cầm lại thanh nhuyễn kiếm vào trong đai lưng, cài chặt: “Trẫm cũng không cần A Nam đến bảo vệ. Tiện đây nói một chút, người có còn nhớ rõ vị thích khách do Cửu vương gia phái ra lúc ở Kim Lăng không? Gần đây Đặng tướng quân muốn đề ý việc người này xuất hiện ở Lạc Kinh.”

Đại yến giao thừa diễn ra ở Giao Thái điện lớn nhất trong cung. Đại Triệu có một ít phong tục của người Hồ, lúc này có thể cho phép nam nữ vui chơi lẫn lộn với nhau. Các đại thần cùng với phu nhân của bọn họ ngồi hỗn loạn, phi tần của ta cùng với mấy vị hoàng thân có tuổi ngồi cạnh nhau. A Nam cách chỗ ngồi của ta rất xa. Bên trái của nàng là một vị quả tỷ của ta, bên phải của nàng là một vị đường muội chưa xuất giá của ta. Ta nhớ rõ là đường muội vẫn chưa gả đi nhưng lại thủ tiết, được phụ hoàng của ta che chở, đối đãi không khác gì muội muội ruột của ta. Mà vị hôn phu lúc trước của nàng ấy là một thủ hạ tài giỏi của phụ hoàng ta, đã chết trận ở tiền tuyến.

Dường như A Nam gặp được hai người này là có duyên, nói chuyện với họ rất náo nhiệt. Hơn nữa nàng cùng vị đường muội này của ta còn thỉnh thoảng chụm đầu ghé tai, không biết là đang nói chuyện gì.

Sau khi mọi người ngồi xuống, ta và mẫu hậu cũng phải nói vài lời xã giao mở đầu đại yến. Ta nói đơn giản, chỉ là mấy lời hy vọng quốc thái dân an. Ta chỉ bức tức là A Nam vẫn không hề ngẩng đầu nhìn ta. Chẳng lẽ nàng thật sự vẫn đang tức giận? Ta cũng chỉ là muốn nàng trước mắt đừng động đến Phùng Yên Nhi, nàng không cần phải tức giận như vậy.

Phùng Yên Nhi ngồi khá gần ta, nàng ta vẫn luôn rất chuyên tâm, lúc ta hay mẫu hậu nói thì nàng ta đều ngồi thẳng người. Nàng ta một mực nhìn ta, ánh mắt có phần xa lạ. Ta không thể nhìn ra nàng ta có còn nhớ nhưng ta hay không, nhưng ít ra, trong mắt của ta lúc này, nàng ta cũng không có địch ý. Đường như nàng ta đang suy nghĩ chuyện gì, ta biết rõ không phải là đang nghĩ về ta.

Nàng ta vẫn luôn không nhìn Phùng Ký cha nàng, cũng không nhìn Phùng phu nhân mẹ nàng. Ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn đến.

A Nam nói, nữ nhân muốn giết người, dễ nhất chẳng qua là hạ độc và đánh lén. Hiện tại nếu Phùng Yên Nhi muốn giết ta, ngoại trừ hạ độc ra thì còn cách nào khác sao? Ta phải nghĩ thật cẩn thận.

Ngay khi dạ tiệc bắt đầu, ly rượu liên tục được rót đầy. Mấy chén xuống bụng, tai nóng lên, có người nhắc đến tây nhưng hằng năm thiếu một lượng nhỏ, có người nhắc đến thuế thu chưa đủ, có người nhắc đến hàng mua bán nam bắc, có người nhắc đến đề phòng thiên tai...

Những đề tài này ta phải thỉnh thoảng tham dự, không thể nhiều lời nhưng cũng không thể không nói gì. Trong hoàn cảnh này còn có thể bàn đến những việc này ở trước mặt ta, chắc chắn đều là những thân tử còn thật sự quan tâm tới Đại Triệu.

Phùng Ký không nói lời nào, hắn là người duy nhất hoàn toàn không đề ý đến lễ tiết, không cùng người khác trò chuyện. Hắn giả bộ đáng vẻ hết sức đoan chính nghiêm cẩn. Hiện tại thì ta hiểu được, cái này được gọi là lòng dạ. Ở trước mặt người khác thì giả bộ đứng đắn, thường là bởi vì ở phía sau người ta không đứng đắn.

Trước khi hắn đi vào cũng đã khám người, như vậy hắn cũng không thể tự mình nhảy lên liều mạng với ta. Không, không đúng, thực sự đụng thủ, phải là một người không khiến người khác đề ý.

Ánh mắt của ta vẫn còn tốt, rốt cuộc cũng tìm được Huyền Từ, lúc này hắn đang đứng ở góc khuất nhất trong đại điện, đang cùng Đặng Vân và một vài quan viên cấp thấp trẻ tuổi ngồi cạnh nhau. Chỗ ngồi phía bên kia đã loạn thứ tự từ lâu, tụ thành một nhóm đều đã quá chén. Huyền Từ vẫn còn rất tỉnh táo, cặp mắt phượng với hàng mi dài vẫn luôn nhìn khắp nơi, ánh mắt mang theo tia cảnh giác tựa như loài sói. Mà cây cung đó kia vẫn ở trên tay hắn.

Ta nghĩ người cần tìm phải là nữ nhân. Ở đây không có khuôn mặt nào khả nghi. Ta đáp lão già xảo quyết Trương Tiếp về vấn đề giảm thuế do thiên tai, trong mắt lại nhìn thấy A Nam ở đằng kia đang cùng người khác nói cười, không hề mang chút tâm sự. Không biết là nàng nói với đường muội của ta cái gì, khiến cho đường muội của ta cúi đầu đáp lại.

Hộp thức ăn vừa mang lên được mở ra, là cá chép Hoàng Hà. Cung nữ thả trên mỗi bàn ăn một phần. Ta đã không nhớ được đây là món ăn thứ mấy rồi, dù sao đại yến hằng năm đều như vậy: “Thật tốt, cá rất lớn, đây là điềm lành, món này luôn không thể thiếu được.”

Lúc này mẫu hậu cao giọng nói: “Năm nay cá chép Hoàng Hà lớn hơn so với mọi năm, đây là nhờ lúc trước Thục phi mời người mở động băng, thả mồi ở

thượng du cửa sông mới có. Mọi người cùng nếm thử một chút.”

Ta cau mày xem miếng cá trong đĩa một chút, lập tức cảm thấy tẻ nhạt, vô vị. Mặc dù biết rõ không phải là do chính Phùng Yên Nhi tự tay nuôi, nhưng trong lòng vẫn là không thể yên tâm được. Huống hồ ta vẫn còn chút bệnh đau bụng, hình như không chữa tận gốc được.

Mẫu hậu chú ý tới, ân cần hỏi ta: “Con làm sao vậy? Ngay cả cá thả nước lạnh cũng không ăn.”

Ta chỉ lắc đầu một cái.

Lại một đội cung nữ nối đuôi nhau đi vào, không biết lần này bên trong hộp thức ăn sẽ là cái gì.

Phùng Yên Nhi muốn hạ độc ta giữa đại yến cũng không dễ. Mấy ngày trước ngự phòng đã đóng cửa, không cho người bên ngoài vào. Thân vệ của ta ba tầng trong ba tầng ngoài vẫn luôn trông coi, ngay cả chính Phùng Yên Nhi cũng không thể lại gần được.

Trước tiên để hai người Phùng Yên Nhi cùng với A Nam thử từng món ăn, định ra mùi vị tất cả các món ăn, sau đó theo thực đơn đun nấu, bên cạnh luôn có người trông coi.

Sau khi mở nồi sắp vào đĩa, cung nữ xếp thành hàng đưa đồ ăn vào, dọc đường cũng luôn có thân vệ của ta hộ tống.

Khi cung nữ mang thức ăn lên, muốn tùy cơ hạ độc vào đĩa đồ ăn thì nhiều đĩa như vậy cũng rất khó nhắm vào ta hoặc A Nam để xuống tay.

Muốn hạ độc phải có được cơ hội tiếp cận mục tiêu. Ta nghĩ không ra người muốn giết ta hoặc A Nam phải là như thế nào mới có thể xuống tay. Nhưng nếu là dùng biện pháp khác để giết người thì dường như lại càng khó hơn.

Ta đến xem A Nam, nàng vẫn đang cùng hai người bên cạnh trò chuyện vui vẻ.

Cho đến lúc này, đồ ăn đã được đưa lên mấy lượt, nàng cũng không nhìn ta lấy một lần. Vô tình đến mức này!

Hộp đựng thức ăn lại được mở ra lần nữa, mấy người ngồi bên trong đột ngột thở dài kinh ngạc một hồi.

Ta nhìn chằm chằm hộp đựng thức ăn trong tay các cung nữ, cũng có chút kinh ngạc: “Là hạt gạo?”

Lúc này A Nam đứng lên, nàng dùng giọng điệu Lạc Kinh tao nhã nói: “Không sai, là hạt gạo. Thần Nông sở loại, Thuần Vũ sở canh. Thiếp đặc biệt cho người chuẩn bị, kết hợp với các món thịnh hành nhất Lạc Kinh hiện nay là thịt kho mơ chua cùng thịt ngan om dưa được mọi nhà dùng để dâng cúng. Xin mời mọi người nếm thử nấy thực nam bắc kết hợp.”

Những người khác đều không nói chuyện, chỉ có Lý Tế run rẩy chồm râu bạc trắng: “Từ nhỏ thần đã quen ăn hạt kê cùng lúa mì...”

Tướng Tiệp cười ha ha: “Lão già cổ hủ này! Hạt gạo so với hạt kê dẻo hơn nhiều. Người nếm thử một chút sẽ biết.” Hắn đứng lên, chủ động cầm một phần tử trong tay cung nhân.

“Thần thích nhất là ăn thịt kho mơ chua trộn với cơm.” Hắn nói: “Năm nay Hà Đông gặp hạn, rất nhiều dân chúng không được ăn lúa mì, thần chuyển chút gạo từ Lương Hồ đến, có thể cứu chữa tạm thời. Thần coi giữ bộ Hộ, nhân đây nhiều người xin nói câu: Cảm tạ Nam Hương công chúa ban thưởng lúa! Mong nam bắc Đại Triệu hàng năm đều sung túc, giang sơn bền vững, dân chúng an khang!”

Lão gia hỏa Tướng Tiệp này khôi hài ở chỗ vừa đủ khôi hài, cũng thật sự chân thành và cảm động.

Có hẳn mở đầu, những người ngồi trong không còn nhiều lời. Thật ra thì hai năm nay đã có không ít gạo được chuyển đến kinh sư, quan lại quyền quý đã sớm biết đến loại đồ ăn dẻo thơm này, cũng biết rõ điểm tốt của nó.

Theo lý, lúc này hẳn là đã đến lúc tấu nhạc ca múa. Trong cung các nữ nhạc cũng đã chuẩn bị xong, từng nhóm tiến vào bên trong điện, lần vẩy ngũ sắc của bọn họ lay động đẹp đẽ. Mắt nhiều người đã nhìn thẳng lên rồi.

Ta đột nhiên nhớ tới điệu múa quen thuộc của Phùng Yên Nhi, nàng ta thường qua lại với các phường nhạc, trong số họ có rất nhiều người vô cùng thân thiết.

Đôi mắt của ta mở to, bắt đầu cảnh giác, nhìn qua mấy nữ tử mặc váy kia. Vòng eo của họ mảnh khảnh, lưu loát dưới làn váy, bên trong đều có thể ẩn giấu lưỡi dao sắc bén.

Nhưng vào lúc này, Phùng Yên Nhi lại đứng lên, ở phía xa quỳ gối lên thềm son trước mặt: “Hoàng thượng, nô tì chuẩn bị một bài múa Nghê Thường Vũ Y, hy vọng rằng hôm nay có thể biểu diễn cho mọi người có thêm chút hứng thú. Không biết hoàng thượng có cho phép hay không.” Nàng cung kính thi lễ với ta.

Cùng lúc này một cung nữ mặc áo xám giống như người bên ngoài quỳ đến trước bàn ăn của ta, đặt một phần cơm ở trước mặt ta. Mùi cơm thơm nồng mũi ập đến, cộng thêm mùi thịt kho mơ chua mê hoặc lòng người khiến cho ta nhất thời có chút phân tâm, không biết phải trả lời Phùng Yên Nhi thế nào.

“Yên Nhi đã chuẩn bị bài múa này rất lâu rồi, hiếm khi nàng mất nhiều tâm tư như vậy, hoàng thượng cho phép đi.” Mẫu hậu ở vị trí cao nhất nhỏ giọng nhắc nhở ta.

Phùng Yên Nhi nhìn ta tha thiết.

Cung nữ áo xám vẫn luôn cúi đầu, quỳ gối, lui về sau một chút.

”Đây chính là Phùng Đại Tư Mã nhà Thục phi.” Phía dưới có người nói nhỏ. Đã có người lộ ra ánh mắt vội vàng. Nếp sống ở Đại Triệu hỗn tạp giữa Hồ và Hán, chính là Nguyên gia cũng có chút huyết thống người Hồ không rõ ràng, cho nên việc Thục phi hiển vũ ở trong mắt người khác cũng không thể coi là du lễ (lễ nghi vượt mức), cùng lắm cũng chỉ là có chút không tốt trong mắt bọn Lý Tề bảo thủ.

”Mời Thục phi.” Ta khách khí đồng ý với thỉnh cầu của Phùng Yên Nhi. Nàng ta muốn nổi bật, vậy thì để cho nàng ta nổi bật. Nếu đã tập luyện rất lâu, có lẽ thật sự múa được rất đẹp. Ta luôn đánh giá cao kỹ thuật múa của nàng ta. Cho dù là ở hiện tại ta cũng không thể không thừa nhận, ở phương diện này nàng ta đúng là thiên tài.

Phùng Yên Nhi thối lui chuẩn bị vũ đạo, ta nhìn thấy trên mặt nàng ta lộ ra nụ cười thắng lợi.

Ta không rõ, cho phép nàng ta múa một bài thì có gì đáng để vui mừng, chẳng lẽ nàng ta nhờ một bài múa thành danh mà có thể trở thành nữ hoàng trong thiên hạ? Nói không chừng múa tốt, nhưng chê bai còn nhiều hơn. Lòng người trong thiên hạ xưa nay đều sâu không lường được.

Cung nữ áo xám đã lui đến dưới thềm son, nàng cúi đầu xoay người rồi đi, bước chân khẽ tiến đến nhập vào nhóm cung nữ khác. Ta trộn thịt kho mơ chua vào trong cơm, sốt ruột muốn thưởng thức món cơm từ gạo Giang Nam của A Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 79

Ta đã sốt ruột muốn thưởng thức món cơm từ gạo Giang Nam của A Nam.

Trước khi bắt đầu thưởng thức món ăn, ta vẫn không quên dùng mắt quét qua một lượt mấy vũ nữ váy áo lay động. Các nàng thật sự khả nghi, nhưng đều đứng cách ta rất xa, cung kính nhìn Phùng Yên Nhi rồi đi.

Mọi việc xem ra đều rất bình thường, ngoại trừ nét mặt của Phùng Yên Nhi. Nàng ta vội vã rồi đi, nhưng nụ cười trên mặt lại vẫn chưa cất đi. Ta không thích nhất là nhìn thấy Phùng Yên Nhi cười, nụ cười này khiến cho ta kinh hồn bạt vía.

Ánh mắt của ta lại hướng về phía A Nam, khuôn mặt nàng tươi cười giống như đóa hoa mùa xuân, mỗi một chút đều mang theo hơi thở ấm áp.

Hôm nay món cơm này thật sự rất nổi bật. Ta thân là đế vương, đối với việc nhỏ thường không để ý, nàng có thể nghĩ đến việc nhân cơ hội này mà thúc đẩy nam bắc hòa hợp, cũng là giúp ta san sẻ một phần. A Nam so với những nữ nhân khác luôn luôn khác biệt. Tầm nhìn cùng với suy nghĩ của nàng so với những người kia luôn cao xa hơn.

Ánh mắt A Nam rút cuộc chuyển sang phía ta, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng xẹt qua mặt ta. Trong tiệc rượu hôm nay, đây là lần đầu tiên nàng nhìn đến ta.

Ta cười với nàng, hy vọng nàng biết rằng ta đang cảm tạ sự sắp xếp của nàng hôm nay, đồng thời cũng coi như là ta thả con săn sắt bắt con cá rô, hy vọng nàng đừng xụ mặt với ta nữa.

Thế nhưng A Nam không hề cười. Ánh mắt nàng lạnh nhạt liếc qua ta, sau đó lại nhìn thoáng qua bóng lưng đang rời đi của Phùng Yên Nhi. Khi nàng nhìn ta lần nữa thì trong ánh mắt của nàng không chỉ có thất vọng mà còn hiện lên một tầng châm biếm.

Ta vẫn không hiểu được ánh mắt này của nàng là có ý gì, chỉ thấy nàng vươn tay ra trước mặt ta, đẩy phần cơm ở trước mặt nàng..

Âm thanh mâm cơm rơi xuống đất vang lên. Không khí lúc này hết sức hỗn loạn, tiếng tranh cãi quyết liệt trong đại điện cũng không chói tai, hầu hết mọi người đã nhiễm hơi rượu cũng không chú ý đến chút việc ngoài ý muốn nhỏ này. Cũng không biết tại sao, dường như âm thanh này đột ngột nện vào trong đầu ta, khiến ta cảm thấy một luồng hơi nóng xông thẳng lên não, ta lập tức bừng tỉnh.

”Ngăn lại cung nữ kia!” Ta nhảy dựng lên, hô to. Âm thanh lớn đến mức có thể lật tung nóc đại điện.

Trong đại điện, tất cả mọi người lập tức yên lặng, ngây ngốc nhìn ta.

Lúc này, đội cung nữ kia đã sắp xếp xong đội hình, đi tới bên cạnh cửa, chỉ thiếu một bước là đã có thể chạy đi.

Một tiếng nói vừa rồi của ta đã dọa tất cả mọi người hoảng sợ, mấy người vốn đang di chuyển đều đứng yên lại. Trong đại điện thỉnh thoảng vang lên vài âm thanh đồ vật rơi xuống đất. Tất cả mọi người đều mở to mắt, hoảng sợ nhìn ta. Trước khi ta có hành động tiếp theo, không ai dám động đậy.

Ta nhanh chóng quét mắt qua mấy cung nữ kia, đột nhiên phát hiện ra, chính ta cũng không biết là phải ngăn cản cung nữ nào. Không đúng, trên thực tế, ngay từ khi bắt đầu ta đã không nhìn thấy mặt của “cung nữ” kia. Nàng vẫn luôn cúi đầu, sợ là vẫn luôn cố che giấu.

Tổng số cung nữ vừa mới tiến vào cùng với những cung nữ dâng đồ ăn không dưới trăm người. Tất cả các nàng đều mặc y phục mùa đông màu xám giống nhau, tất cả đều cúi đầu, bước từng bước nhỏ.

Lúc này ta mới hiểu ra, đây là vở kịch do Phùng Yên Nhi dựng lên! Nàng đi lên chờ ta cho phép được múa, căn bản chính là cố ý đến làm ta phân tâm, khiến cho ta không thể quan sát tướng mạo của cung nữ dâng cơm cho ta kia.

Ta lập tức choáng váng.

Ta đột nhiên nhớ ra cái gì đó. Quay đầu lại, chỉ tay về đội cung nữ đang muốn ra khỏi cửa, hướng về phía Lý Tế đang ngẩn cổ ngồi vức mà hỏi: “Lý Tương nhìn gì thế? Có phải cảm thấy cung nữ kia có chút giống người quen không?”

Lý Tế sững sờ, nhìn ta mờ mịt.

Trong lòng ta vẫn nghi ngờ người cầu kết với Phùng Yên Nhi đối đầu với ta là cháu gái của Lý Tế Lý Uyển Trữ. Kể từ sau khi nàng ta tự sát không thành, bị ta nhốt ở điện Minh Loan, hậu cung của ta liên tục xảy ra chuyện lạ. Đầu tiên là lưu truyền khúc sấm giả ở trong cung, hiện tại thì ta biết, khúc hát kia là do phụ hoàng sai Lý Tế soạn ra để chúc tết quần thần năm đó. Nói không chừng Lý Uyển Trữ đã sớm biết hát khúc sấm kia.

Sau đó, lại có người mặc y phục của Thượng thiết ty dùng xạ hương khiến Lâm mỹ nhân động thai, mà lúc đó Lý Uyển Trữ đang quét rác ở Thượng thiết ty.

Sau đó nữa, ta lại nghe được có hai người đang bàn chuyện hại người, nói cái gì mà “ở trong cung không còn cơ hội ra mặt”.

Xâu chuỗi tất cả mấy chuyện này, rõ ràng đều ám chỉ đến Lý Uyển Trữ.

Bởi vì ta sợ mất mặt nên ban đầu mới có ý che giấu chuyện nàng ta tư thông với người ngoài, cho nên vẫn không thể xử phạt nàng. Không ngờ nữ nhân này không lấy đó làm may mắn mà biết điều an phận, ngược lại lại muốn tới cắn ngược ta một phát.

Ta chính là người một khi đã nhận định chuyện gì thì sẽ luôn cố chấp kiên trì. Đối với lão gia hỏa Lý Tế này ta cũng nhìn không thuận mắt. Hôm nay đã đến lúc chấm dứt việc này.

Thật ra thì trong chuyện này ta đã nhiều lần muốn âm thầm xử lý Lý Uyển Trữ, nhưng A Nam vẫn luôn ngăn cản ta, nàng không chỉ theo Lý Uyển Trữ ở trong cung hái hoa mai cho ta, mà còn có mấy lần nàng thỉnh cầu ta để Lý Uyển Trữ xuất gia. Hơn nữa nàng còn ngầm ám chỉ, là ta phụ Lý Uyển Trữ trước.

Ta vỗ bàn một cái: “Các ngươi đều qua đây cho trẫm, để cho Lý thừa tướng giúp trẫm nhìn rõ chút.”

Lúc này ngay cả mẫu hậu cũng hiểu được là đã phát sinh chuyện lớn, lão nhân gia người có chút kinh hoàng nhưng vẫn cố gắng tự kiềm chế, duy trì dáng vẻ đoan nghiêm trước mặt mọi người.

Phùng Yên Nhi bây giờ đã trở lại, quỳ xuống bên người mẫu hậu, nắm lấy tay mẫu hậu. Nữ nhân này quả nhiên vô cùng xảo quyệt. Ở trong mắt mẫu hậu, nàng vẫn luôn sắm vai dâu hiền, ở trong mắt của ta, nàng là muốn lấy mẫu hậu làm con tim để phòng vạn nhất.

Tất cả cung nhân đều ngoan ngoãn đi về phía ta và thừa tướng Lý Tế. Trong đại điện có người đã sợ đến bật khóc.

Lý Tế giương đôi mắt già nua, vội vàng nhìn lướt qua những cung nữ kia, sau đó lại nhìn ta về không hiểu. Ánh mắt này nhìn qua quả thật là không hiểu ý của ta, không giống như đang giả bộ.

Ta cũng vội vàng quét mắt qua mấy cung nữ kia, sau đó giật mình phát hiện, không có khuôn mặt nào mà ta cảm thấy quen thuộc. Ở trong này không có Lý Uyển Trữ! Nguy rồi, hình như ta đã tính sai cái gì.

Lúc này, Phùng Ký đứng lên: “Hoàng thượng hoài nghi trong cơm có người hạ độc sao?” Hắn hỏi, thái độ vẫn bình thản như thường. Ánh mắt của hắn tỉ mỉ xoáy vào ta, có một tia hài lòng cố đè nén.

Ta không trả lời. A Nam lật đồ khay cơm trước mặt mình, chắc chắn là đang nhắc nhở ta cơm có vấn đề. Ta vẫn nhớ rõ động tác của nàng lúc đó, nàng từ từ đẩy khay cơm xuống, chính là muốn để ta nhìn thấy rõ ràng.

Ta lại nhìn A Nam, nhưng lúc này nàng chỉ chuyển động đôi mắt, dường như đang muốn nhìn rõ cái gì trong đại điện. Nàng quét mắt qua tất cả mọi người, nhưng lại vẫn keo kiệt một ánh mắt dành cho ta. Nàng giống như đang giận ta thật. Thực ra ta biết nàng có tâm sự. Suy nghĩ trong lòng nàng sợ là cũng giống với ta, vốn không để gì mà buông xuống. Nếu thật sự có thể buông được thì đã không cần phải tức giận. A Nam ngốc nghếch này!

Lúc này người trên đại điện được Phùng Ký nhắc nhở xong đều cuống quýt đẩy hộp đựng thức ăn trước mặt ra. Đáng tiếc là cơm do A Nam chuẩn bị thom nức!

Ánh mắt A Nam rớt cuộc rơi trên người Phùng Ký. Ánh mắt kia tràn đầy miệt thị, thật sự xem Đại Tư Mã đại tướng quân của Đại Triệu thành một đồng cặn bã.

Phùng Ký ý thức được có người nhìn hán, quay đầu tìm chủ nhân của ánh mắt ấy, vừa vặn đón nhận ánh mắt của A Nam.

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt hết như lưỡi dao của Phùng Ký sợ tới mức co rụt lại. Đến lúc nhìn lại thì ánh mắt kia trở nên né tránh. Không biết là năm đó, ánh mắt kia là một lòng nhất định muốn được thăng lên chức giáo úy, hay là ánh mắt của một nhà giàu mới nổi. Ta khẳng định, trong com này chắc chắn có độc.

“Kỳ thật rất dễ xác định.” Phùng Ký cười khan một tiếng, tránh né ánh nhìn chăm chú của A Nam. “Để mỗi cung nữ này đều ăn thử một chút, nếu trong com thật sự có độc, người hạ độc kia chắc chắn sẽ không dám ăn thử.” Khuôn mặt của hán cứng nhắc, tỏ vẻ nghiêm trang, nhưng ánh mắt của hán lại xảo trá chớp chớp, bị ta nhìn thấy được.

Ta nghĩ, khẳng định chủ ý tội tệt mà hán vừa nói nghe qua có vẻ rất hợp lý! Nếu trong com có độc, người không hạ độc có lẽ sẽ nghĩ rằng trong này không có độc mà ăn phải. Nói không chừng người hạ độc nghĩ rằng hán phải chết, hoặc căn bản là hán muốn chết, cũng sẽ ăn. Cuối cùng, thoáng cái đã chết mấy người, ta vĩnh viễn cũng không biết là ai đã hạ độc. Mà nếu com này không có độc... Người mất mặt nhất định là ta.

Tên gian tặc Phùng Ký này, đưa ra chủ ý quả nhiên là không có ý tốt. Ta không để ý đến hán.

Nhưng mà, bản thân ta lại không cách nào chỉ ra và xác nhận hung thủ, điều này làm cho ta lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này, tiếng dây cung đột nhiên vang lên, giữa đại điện yên tĩnh không tiếng động, âm thanh kia trong trẻo khác thường. Một mũi tên mang theo tiếng thét xé trời đột nhiên bắn ra từ góc đại điện, hướng thẳng đến một người trong đội cung nữ.

“A!” một tiếng, một người cung nữ trong đó kêu lên rồi ngã xuống đất.

Biến cố đột ngột này khiến người trong đại điện kinh hô một hồi.

Huyền Từ xách cây cung của hán chậm rãi đi ra, ánh mắt thận trọng giống hệt A Nam kia quét qua mọi người trên đại điện một lượt: “Người vừa rồi đưa hộp com cho hoàng thượng chính là cung nữ này.” Huyền Từ nói rõ ràng.

“Người, người vì sao đã giết nàng ta rồi!” Phùng Ký lạnh giọng chất vấn.

Hán không hỏi Huyền Từ làm sao biết chính là người này, mà lại vội vã chỉ trích vì sao Huyền Từ giết nàng ta, tên gian tặc này hán là có chút luống cuống rồi?

“Người dám giết người trước mặt hoàng thượng và thái hậu.” Phùng Ký nhảy dựng lên: “Người như thế này là diệt khẩu. Đến đây tùy tiện chỉ ra một người là hung thủ, người có biết đây là đại nghịch bất đạo, là tội khi quân không?” Nói xong hán lại quay đầu nhìn ta: “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tiểu hài tử này là ai? Hoàng thượng, người biết tiểu hài tử này sao?”

Ta nở nụ cười với Phùng Ký. Tên gian tặc này đang sốt ruột, dáng vẻ đạo mạo vừa nãy đã vứt đi rồi. Xem ra đã lộ nguyên hình! Ta biết Huyền Từ chắc chắn không nhận sai người, đứa nhỏ này giống với tỷ tỷ của hán, hôm nay đến đây là đã có chuẩn bị.

Huyền Từ cười lạnh một tiếng, hắng giọng nói: “Ta không giết nàng ta! Ta chỉ dùng mũi tên không đầu do thái hậu ban tặng, vừa rồi chẳng qua một mũi tên trúng phải ngực nữ tử này, khiến nàng ta khó thở mà thôi.” Nói xong, đứa nhỏ này tiến lên, lật nữ tử bị hán bắn cho choáng váng lên.

Cây cung của Huyền Từ nhìn qua thì tầm thường nhưng đã có ngũ thạch cường lực, thực sự có thể khiến cho người khác phải khó thở.

Nữ nhân nằm trên đất bị lật lên, nhưng ta thật sự không biết nữ nhân này.

Trong đại điện yên tĩnh, mọi người đều chờ chuyện xảy ra tiếp theo.

Ta thấy A Nam cũng nhíu mày một chút, nàng cũng nghi hoặc nhìn nữ nhân trên đất.

Trong đầu của ta bắt đầu có chút mơ hồ, ta vẫn cho rằng hai nữ nhân trong trường tạ (nhà cửa được xây cất trên đài, bệ) đều là người ta biết, bây giờ đột ngột có một nữ nhân lạ mặt xuất hiện khiến ta không hiểu rõ tình hình. Mưu sát hoàng đế là phạm vào tội lăng trì, nữ nhân xa lạ này có thâm cừu đại hận gì với ta mà lại bí quá hóa liều như thế?

Đặng Vân tiến lên, hắt một ly rượu lạnh lên mặt nữ nhân kia.

Nữ nhân trên mặt đất động dậy, yếu ớt tỉnh lại.

Ta nghĩ cũng không muốn nghĩ, bụng khay thức ăn đã rơi xuống thêm son ở trước mặt ta lên.

Đặng Vân tóm lấy tóc nữ nhân kia, tóm nàng ta quỳ lên.

Nữ nhân kia ngẩng đầu lên, nhìn ta cười lạnh.

Nữ nhân này có một khuôn mặt bình thường, sắc mặt u ám. Ta dám khẳng định, từ trước đến nay ta chưa từng chú ý tới khuôn mặt này. Nhưng ánh mắt nàng ta nhìn ta lúc này khiến ta cảm thấy có chút quen thuộc. Trong ánh mắt này chứa đầy ý oán hận đối với ta, dường như ta đã từng gặp qua ở đâu đó.

Ta cảm khay com đưa đến bên miệng nữ nhân kia, dùng cạnh khay gõ nhẹ lên cằm nữ nhân kia: “Ăn!” Ta hung hăng nói.

Nữ nhân kia kiên quyết quay mặt đi chỗ khác.

Ta càng cảm thấy ta có biết nữ nhân này.

“Hoàng thượng nhìn mặt của nàng ta đi!” Đặng Vân sợ hãi kêu lên một tiếng.

Mặt nữ nhân này vừa bị Đặng Vân hất rượu lên, bây giờ rượu dần ngấm vào làn da nàng ta, làn da xám xịt ngấm rượu đang dần biến hóa, nhìn qua vô cùng cổ quái.

“Hoàng thượng còn nhớ rõ vị thích khách mà chúng ta đã gặp lúc ở Kim Lăng không?” Đặng Vân nhắc nhở ta.

Hắn vừa nói xong, ta liền bình tĩnh, một chương vỡ xuống, trực tiếp kéo một tấm mặt nạ từ trên mặt nữ nhân này xuống.

Trên đại điện, rất nhiều người sợ hãi kêu lên.

Mặt nạ rơi xuống theo đầu ngón tay ta, trên bàn tay kia là khay com.

Khuôn mặt của người trước mặt sau khi đã lột mặt nạ xuống không chỉ có mình ta biết, mà trong điện này cũng có không ít người biết nàng. Một tháng trước, người này vẫn là sủng phi của ta, trong ngoài cung đều biết rằng nàng rất xinh đẹp, trong số phi tần của ta nàng chỉ dưới một người. Ta cung chiều nàng đến mức một lòng muốn dẫn nàng đi tuần phía nam..

Nàng ta là Hà Tử Ngư!

Ta đã sắp quên mất Hà Tử Ngư. Là Hà Tử Ngư đáng lẽ nên ở trong lãnh cung chờ chết.

Chuyện này rốt cuộc là sai ở đâu?

Nữ nhân trước mặt cười khanh khách: “Hoàng thượng vẫn còn nhớ Tiểu Ngư Nhi của người chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 80

Lúc này, ánh sáng trong đại điện dường như có chút âm đạm, không khí cũng vô cùng hỗn loạn, khiến cho ta không khỏi phiền muộn, ta đã đứng ngây ra một lúc.

Ta rất tò mò, trong tình huống này người ta có thể vô si đến mức nào.

Ví như Hà Tử Ngư lúc này đang đắc ý cười với ta, cười đến mức vô cùng kỳ dị. Ta chưa bao giờ gọi nàng ta là Tiểu Ngư Nhi, cũng chưa từng có gì mập mờ với nàng ta. Ở trong hậu cung, vào thời điểm nàng ta nổi bật nhất, nàng ta cũng chỉ là người thân cận bên cạnh Phùng Yên Nhi, cũng lắm có thể cùng ta cười đùa vài câu mà thôi. Lời nói của nàng ta lúc này chắc như đinh đóng cột, giống như ta thật sự là người vô tình vô nghĩa.

Nữ nhân này rõ ràng đã bị bắt, chẳng lẽ còn muốn giờ trò gì khác?

Chẳng biết từ lúc nào A Nam đã lặng lẽ đứng ở phía sau ta: “Hà Tử Ngư? Chẳng lẽ người đánh vào ót ta ở trong rừng mai là người?” Giọng nói của nàng hòa hoãn, nhưng rõ ràng là có chút nghi ngờ.

Ánh mắt Hà Tử Ngư chuyển sang A Nam, rõ ràng là mang theo oán hận: “Yêu nữ nhà ngươi! Chỉ một lần tuần tra phía nam liền dùng pháp thuật mị hoặc hoàng thượng.”

A Nam liếc mắt nhìn nữ nhân này một cái, ngay cả mí mắt cũng không nháy. Nàng chỉ cúi xuống, tiện tay rút cây ngân châm trên đầu, cắm vào khay com mà ta lỡ tay đánh rơi.

Gãy gãy một chút, lúc này ngân châm đã tối màu.

Mọi người đều cúi đầu kinh hô một tiếng.

“Vi sao lại hạ độc với hoàng thượng chứ không phải với ta? Người ở trong lãnh cung, đã lấy được độc từ nơi nào?” A Nam bình tĩnh hỏi.

Trên mặt Hà Tử Ngư lộ ra nụ cười đắc ý: “Các người thật sự cho rằng phụ thân ta vừa chết thì Hà Tử Ngư sẽ không có người giúp đỡ sao? Nơi này là Lạc Kinh! Làm sao đã đến phiên yêu nữ liễu lĩnh nhà ngươi?” Nàng lại quay đầu, hung ác trừng mắt nhìn ta chăm chăm: “Còn có tên bạo chúa ngươi! Các người mở mắt nhìn thử xem, còn có ai ủng hộ các người.”

Ta lập tức cảm thấy máu trong người phun trào lên, găm thét như thể muốn xé rách ta. Nữ nhân này dường như đã nói trúng chỗ đau của ta, đúng vậy, bọn họ ở nơi này đã lâu, khắp nơi đều là thế lực của bọn họ. Miệng của Hà Tử Ngư thật là độc.

A Nam không hề để ý chút nào đến con giận của Hà Tử Ngư, nàng chỉ lo tính toán: “Ngươi vốn nên bị giam ở Mai Lâm phía tây cận dung cung, còn có mấy nữ nhân bị điên cùng làm bạn với ngươi.” A Nam dường như nghĩ tới cái gì, lại nói: “Khó trách bây giờ ngươi giả điên giả dại thuần thực như vậy. Chính là vì cận dung cung từ trước đến nay đều không khóa, là ai đã thả ngươi ra ngoài?” Câu hỏi của A Nam vẫn luôn xoay quanh người đứng phía sau Hà Tử Ngư.

Từ sau khi A Nam biết Phùng Yên Nhi đối địch với mình liền nổi lòng đề phòng, cho nên câu hỏi của nàng lúc này chung quy vẫn là muốn dẫn đến trên người Phùng Yên Nhi. Dường như hoài nghi của nàng là đúng, ngoại trừ Phùng Yên Nhi, còn có ai khác dám để người của cận dung cung ra ngoài.

Nhưng bây giờ vẫn chưa tới lúc xử phạt Phùng Yên Nhi. Huống chi lúc này Phùng Yên Nhi còn có thể một mực khẳng định rằng không biết việc này. Sợ là rất nhiều người có chìa khóa của cận dung cung, mà mỗi ngày đều có người đến đưa cơm, không biết là có bao nhiêu người có thể ra vào nơi này.

Ta đến nắm lấy tay A Nam, muốn ngăn cản nàng tiếp tục truy hỏi.

Ta vẫn nhớ rõ Phùng Yên Nhi cùng với Lý Dật kẻ sát vào nhau, cùng nhau giết ta ở kiếp trước. Đối với nàng mà nàng, Lý Dật kia có lẽ là người vô cùng quan trọng. Ta vẫn không rõ quan hệ giữa họ là gì, vì sao lúc trước ta đã bỏ ra nhiều chân tình đến như vậy cũng không đổi được một chút thiện ý của Phùng Yên Nhi. Ngày nào chưa thể tìm ra đáp án của câu hỏi này thì ngày đó ta chưa thể yên tâm.

Lúc này, ta lạnh nhạt nhìn Phùng Yên Nhi, cảm thấy nàng ta không có chút lo lắng nào. A Nam từng bước ép sát truy hỏi Hà Tử Ngư như vậy, thế nhưng Phùng Yên Nhi đứng xa xa kia vẫn không hề biến sắc. Nàng ta không hề sợ hãi.

Quả nhiên, lúc này Phùng Ký lại mở miệng: “Nữ tử của Hà Kỳ Nhất phải không?” Hắn giả mù sa mưa, thờ dài một hơi, giống như vừa mới biết nữ nhân này: “Thật không hiểu phụ thân ngươi và ngươi nghĩ thế nào, nữ nhân ở trong hậu cung vốn nên là hiền lương thực đức, dịu dàng khéo léo. Giống như tiểu nữ của ta, mặc dù làm đến Thục phi cũng vẫn luôn cẩn thận chăm chỉ, cùng các tỷ muội trong cung chung sống hòa thuận. Còn ngươi, trên đường hoàng thượng đi tuần phía nam còn muốn hãm hại Sở Hiền phi, chuyện này vốn dĩ là không đúng. Xảy ra chuyện này, hoàng thượng không giết ngươi đã là thiên ân đại điển đối với ngươi. Ngươi đã không biết cảm tạ, ngược lại còn lấy oán báo ơn!” Hắn lắc đầu, giương như vô cùng tiếc hận, sau đó nói với những người khác: “Phụ nhân của nữ nhân này đã chết, bản thân lại là cái dạng này, sợ là đã điên rồi.”

Lão tặc Phùng Ký này lại dời tầm mắt đi. Nhưng lý do thoái thác lần này lại được không ít người phụ họa.

Hà Tử Ngư nở nụ cười, hình như nàng đã sớm hiểu rõ chuyện gì đó: “Nếu ta đã làm thì sẽ không sợ bị mất đầu.” Nàng nhìn ta, cười lạnh: “Chỉ thương xót cho thân mẫu cùng các đệ muội của ta, ngàn vạn lần không nên có một tý ty vô dụng như ta. Bản thân ở hậu cung bị người khác giẫm đạp không nói, còn liên lụy tới phụ thân. Bọn họ người thì già yếu, người thì còn quá nhỏ, không biết sau khi ta chết, ai sẽ tới chiếu cố bọn họ.” Ánh mắt nàng ta nhìn ta sáng ngời. Mà ta lại biết, mấy lời này là cố tình nói cho người khác nghe.

”Một người đã có thể đẩy ngươi ra đây chịu chết thì lời nói của hắn làm sao có thể tin.” A Nam ở bên cạnh cười lạnh: “Ngươi đừng nằm mơ. Nếu như ngươi thật sự mong bọn họ được chiếu cố, không bằng bây giờ cầu xin ta. Nếu như ngươi khai ra người đứng phía sau, thì ở trước mặt triều thần vẫn võ ta đáp ứng với ngươi, sau khi ngươi chết, ta sẽ chiếu cố người nhà của ngươi.”

Con ngươi trong mắt Hà Tử Ngư chuyển động, hình như đã có chút không yên lòng, bắt đầu tìm kiếm trong đám người.

Ta đột nhiên cảm thấy không ổn, nói không chừng A Nam có thể thuyết phục được Hà Tử Ngư khai ra Phùng Yên Nhi. Nhưng việc này trăm ngàn lần không nên, bây giờ khai ra Phùng Yên Nhi vẫn còn quá sớm, đừng nói đến việc Phùng Yên Nhi có thể một mực nói không biết. Ta vẫn còn phải trông cậy Phùng Yên Nhi đưa tên Lý Dật kia đến trước mặt ta một lần nữa.

Ta vội vàng phẩy tay: “Áp giải nữ nhân này ra ngoài, khẩu vị thượng thức cung yến đêm giao thừa đều đã bị nữ nhân này phá hỏng cả rồi. Trẫm không muốn tiếp tục nhìn nữ nhân này diễn trò. Bịt miệng nàng ta lại, trước hết đem nhốt vào Tông Nhân phủ, việc thăm vấn nàng ta để đến sang năm rồi nói sau.”

Ta vừa mở miệng, thân vệ của ta đồng loạt xông lên, đoạt lấy Hà Tử Ngư trong tay Đặng Vân, xách ra ngoài.

A Nam có chút vội vàng: “Chờ một chút!” Nàng hô to: “Hà Tử Ngư! Thay vì sau này bị mấy tên vật vãnh tra hỏi, không bằng lúc này nói ra cái tên đó, miễn cho sau này phải chịu khổ.”

Hà Tử Ngư đang cười, nhất định là đã nghe được A Nam đang nói gì đó. So với dáng vẻ náo động gào khóc trước đây của nàng ta thì hoàn toàn khác biệt. Lúc này nàng ta giống như bị ai đó thôi miên hoặc là đầu óc đã hỏng rồi. Nàng ta làm ra vẻ mất diết tai ngơ với câu hỏi của A Nam, chỉ nhìn ta, hơn nữa ánh mắt còn tràn đầy giễu cợt, hình như nàng ta cũng đã hiểu được tình cảnh của ta lúc này.

Nàng ta dường như đã biểu đạt xong những gì muốn nói với ta, phía Phùng gia sẽ thắng.

Nàng ta không nói cái gì, người vẫn còn chưa bị đưa ra khỏi đại điện, một cổ máu tươi đã theo khóe miệng chảy xuống.

Huyền Từ quát to một tiếng: “Không ổn!” Tiểu gia hỏa này vội vàng vọt lên, nhưng tất cả đã muộn.

Hà Tử Ngư ban đầu chỉ sặc ra một búng máu, ngay sau đó lại phun ra một ngụm máu lớn, rất nhiều máu phun lên người Huyền Từ. Nàng ta cắn lưỡi rồi.

Tiệc mừng giao thừa vội vàng kết thúc trong không khí cổ quái. Vết máu trong Giao Thái điện còn phải được người lau sạch. Mỗi người rời đi đều mang theo gương mặt lo sợ nghi hoặc. Thích khách ám sát hoàng đế đã chết, nhưng ai biết còn có người tiếp theo nữa không? Giữa lúc bỏ củ đón mới này, bọn họ vội vã rời đi như thể chạy loạn, thậm chí còn quên chúc năm mới ta.

Sắc mặt mẫu hậu tái xanh, trở về tâm cung của người. Người từ chối không để Phùng Yên Nhi đỡ, cũng không cần ta đi cùng. Ta một mình trở về Khôn Ninh cung.

A Nam dẫn Huyền Từ đi tắm rửa. Lúc gần đi, tỷ đệ bọn họ đều tỏ thái độ xa lánh mà kính cẩn đối với ta. Hàng mi dài của A Nam buông xuống, nàng cắn môi, nói vài câu cáo biệt, hoàn toàn không có ý cùng nhau mừng lễ năm mới với ta.

Theo tập tục, người trong cung còn phải cùng nhau đón giao thừa tới nửa đêm, cho tới lúc nghe được tiếng trống cùng hồi chuông dài vang lên trong thành Lạc Kinh, bắn pháo hoa chúc tết rồi mới tính là đã qua một năm. Thế nhưng năm nay, hiển nhiên mọi người đều đã tan tác, không còn ai ở lại bên cạnh ta.

Đặng Vân ở lại sau cùng, nhìn ta đặc ý: “Sắc trời còn sớm, đêm dài gian nan, hoàng thượng có tính toán gì không?” Ánh mắt hẩn nhìn ta đúng là có chút đồng tình.

Bên ngoài cửa cung vang lên tiếng pháo lẻ tẻ, từng tiếng từng tiếng thúc giục đoàn viên.

“Phù tướng quân của người thế nào?” Ta mặt dày hỏi.

Đặng Vân cười: “Khách quý đầy nhà, chúng thần vốn đều tính không say không nghỉ. Nếu hoàng thượng không chê thì đến đi.”

Ta nghĩ nghĩ một chút: “Vậy ta đến tìm nhị ca của người.”

“Nhị ca của thần ở chỗ Tào Định tướng quân. Bọn họ dự định đàm võ luận kiếm, có lẽ còn muốn khoa tay múa chân.”

Ta nổi giận. Cho nên, đến cuối cùng, người cô đơn không có nơi chốn mừng năm mới chỉ có mình ta.

Đặng Vân cười lớn, đập tuyệt mà rời đi, tạo y thù ngân hoa, bước đi liêu xiêu như kẻ say rượu.

Bên ngoài Giao Thái điện, mặt trời đã đỏ về tây, chút ánh sáng tàn dư cuối ngày mơ hồ như ánh bụi.

Ta hít sâu một hơi, lại thở ra toàn bộ, giống như phun sạch toàn bộ những thứ không sạch sẽ trong lồng ngực. Hôm nay coi như thất bại, nhưng ít nhiều gì cũng biết quần cò của Phùng Yên Nhi, cuối cùng Hà Tử Ngư chết rồi, Phùng Yên Nhi lại mất đi một người giúp đỡ.

Bước chân đuổi theo ở bên cạnh, Như Ý thấp giọng hỏi ta muốn đi đâu.

“Thái hậu đã đi nằm, nói là lớn tuổi, không đón giao thừa nữa.” Như Ý nói với ta.

Ta ngây người đứng lại, thật lâu sau vẫn không nói ra lời. Mẫu hậu cũng ngủ quá sớm rồi, hiển nhiên là việc ngày hôm nay đã dọa mẫu hậu sợ, người không muốn gặp ta, muốn một mình thanh tịnh.

Bằng không đến chỗ Liễu Tu Viện? Để A Ô cùng ta mừng năm mới? Nhưng ta cùng Liễu Tu Viện đã sớm không có tình cảm, A Ô còn quá nhỏ, ngay cả nói cũng không rõ lắm, hai người lớn sớm đã không có trao đổi gì, hai bên tính cách trái ngược nhau, đến cùng vẫn là chẳng có chuyện gì để nói.

Ta khoát tay, một mình chậm rãi bước đi. Ta không có chỗ để đi, chỉ có thể đi tìm A Nam. Thật ra thì từ thời khắc sống lại kia, có thể ở bên cạnh ta cũng chỉ có A Nam.

Bên trong con ngõ dài rất yên tĩnh, thẳng đường đi đến, tuyết đã được quét dọn sạch sẽ, bụi cây đại hai bên tường đất đã xanh trở lại. Mấy chỗ băng đọng vẫn đang tan thành nước.

Mùa xuân đến rồi, ngõ nhỏ này dường như đón mùa xuân sớm hơn nơi khác.

Trong cung Trường Tín treo đèn lồng đỏ thắm khắp nơi. Ngay cả trên cây bách cũng treo mấy cái. Huyền Từ mặc áo choàng da sóc, mang một đầu tóc ẩm ướt đứng dưới tàng cây bách rắc thứ gì đó, khiến cho mấy con bạch hạc tiến đến bên chân hẩn giành ăn. Mà hẩn cứ ngơ ngác nhìn mấy con hạc như vậy, cũng không vội mở cửa vào nhà.

Ta đứng ở cạnh cửa ho một tiếng.

Huyền Từ quay đầu lại, thấy là ta cũng không giật mình lắm, chỉ là cung kính thi lễ với ta.

Ta xoa mặt hỏi hẩn: “Tỷ tỷ của người đâu?”

Huyền Từ không trả lời, chỉ đưa ngón tay chỉ chỉ về phía phòng đàn.

Bây giờ ta mới chú ý tới, trong phòng truyền đến mấy tiếng gảy đàn vang lên nhẹ nhẹ.

Ta chân chừ không dám bước vào.

Huyền Từ cũng không mời ta, ngược lại nhàm chán đưa tay nắm một nắm thức ăn dành cho chim, để cho bầy hạc trực tiếp mổ trong tay hân.

“Tóc người còn ướt, sao không vào nhà đi?” Ta xúi giục hân: “Coi chừng bị cảm lạnh!”

Huyền Từ ngược mắt lên liếc ta một cái, vẻ mặt rất ôn hòa: “Hoàng thượng muốn vào thì cứ vào đi, tỷ tỷ cũng không ăn thịt người.” Nói xong, dường như hân có chút ngại ngùng.

Ta nào dám vào một mình.

“Hôm nay Huyền Từ đi đuổi ma quỷ cùng mấy đứa trẻ kia, trăm thật sự không hề nghĩ đến.” Ta không có việc, tìm chuyện nói nhảm: “Chơi vui chứ?”

Huyền Từ liếc mắt nhìn ta một cái: “Chơi không có gì vui, chẳng qua là ta nghe thái hậu nương nương nói trong cung không có tiểu nam hài (bé trai), vô cùng không có ý nghĩa. Cho nên ta liền ra ngoài làm ồn ào một lát, làm trong cung náo nhiệt hơn một chút.”

“Người nhìn thấy Hà Tử Ngư lẫn vào trong đội ngũ cung nữ từ lúc nào?” Ta vạch trần hân. Đứa nhỏ này chạy loạn khắp nơi trong cung, không phải là để quan sát việc này sao?

Huyền Từ chân chừ một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Ta chỉ nhìn thấy cung nữ vào Trích Tinh Các nhận áo xám lúc sáng sớm, chỉ lát sau đi ra đã thay đổi khuôn mặt, mà người đi vào trước đó vẫn chưa hề đi ra.”

“Vẫn chưa...” Ta có chút cà lăm.

“Bây giờ hân là đã đi ra rồi.” Huyền Từ nói: “Nhân lúc diễn ra đại yến, chắc đã sớm biến thành một cỗ thi thể bị người ta ném ra khỏi cung.” Đứa nhỏ này nói mấy lời này vẫn không có biểu tình gì, chỉ thỉnh thoảng lặng lẽ liếc ta một cái.

Cho nên, trong lúc chúng ta uống trà ở Trích Tinh Các thì thật ra bên trong Trích Tinh Các đang cất giấu một cỗ thi thể! May mà chúng ta mang theo đứa nhỏ đi cùng, nếu không, đứa nhỏ mà chạy loạn...

Huyền Từ bình tĩnh vượt xa tuổi của hân, ngay cả lúc này hân cũng không hề vội vàng gấp gáp, so với người trưởng thành như ta đây còn có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Đường nhiên, tính ta đặc biệt nôn nóng. A Nam luôn muốn ta tự kiểm chế cơn giận.

Ta đột nhiên vươn tay về phía Huyền Từ, vỗ một chưởng vào ngực hân. Ta chỉ muốn thử võ công của đứa nhỏ này một chút. Hân có thể kéo cây cung ngũ thạch, vẻ trấn tĩnh của hân, tất cả đều khiến ta có chút tò mò.

Dĩ nhiên, một chưởng này của ta không dùng hết lực, chỉ muốn thử một chút mà thôi.

Quả nhiên, Huyền Từ dễ dàng tránh được chưởng này của ta. Hai người chúng ta nhanh chóng quấn nhau, đánh đấm một hồi. Huyền Từ mượn thân cây bách để tránh trái tránh phải, thỉnh thoảng còn có thể tìm một chỗ trống đánh ta một quyền. Lấy tuổi của hân mà nói, công phu như thế này thật sự đã rất giỏi.

“Các người đang làm gì ở đây?”

Bên tai ta truyền đến câu hỏi kinh ngạc của A Nam.

Ta vội vàng thu thế, quay đầu nhìn A Nam đang đứng dưới mái vòm, chớp đôi mắt to nhìn ta vẻ khó hiểu.

Ta cười với A Nam, không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Hoàng thượng đến tìm tỷ tỷ, nhưng lại ngại không dám vào cửa.” Huyền Từ ở phía sau cây bách, tức giận nói: “Hoàng thượng muốn cùng chúng ta mừng năm mới.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 81

Editor: Nguyễn2

Ta đứng dưới cây bách thụ lớn, hơi lúng túng, trên mặt cứng ngắc đến cười cũng không cười được.

Đứa nhỏ Huyền Từ này cũng quá trực tiếp đi, một câu liền đâm xuyên lòng ta. Để cho ta một cơ hội che giấu cũng không có.

A Nam đứng trên thềm một lát, lúc này, nàng đã cỡi cung trang phía ngoài, chỉ mặc cái áo nhỏ hình hoa lan ở nhà, tháo thắt lưng có nhiều hình tròn bạc, châu ngọc trên đầu ra. Nhìn đơn giản tinh khiết, hờ hững như gió nhẹ. Sắc mặt của nàng đã không còn tức giận nữa. Chỉ là có vẻ nặng nề mà thôi.

”Huyền Từ đừng nghịch, coi chừng dẫm lên tuyết rơi trên mặt đất, làm bẩn giày mới.” A Nam nói, hoàn toàn là nói chuyện với Huyền Từ. Nói xong nhắc rèm, xoay người vào phòng.

Ta giờ mới phát hiện, Trường Tín cung đã đổi rèm cửa, trong ngày đông dùng vải rèm dày, lúc này tất cả đều đổi thành vải dày hoa mồng nhiều màu. Hoàng hôn chiếu vào, mảnh hoa khẽ lay động trong gió. Giống như cảm giác “nhà” trong tưởng tượng của ta.

Năm đó, ta chờ phụ hoàng thả ta ra ngoài làm Vương gia, đã từng tưởng tượng mình ở đất phong có thể có một ngôi nhà đơn giản chất phác, trong nhà, nữ chủ nhân vén rèm cửa lên gọi ta và bọn nhỏ về nhà ăn cơm. Chỉ là, nữ chủ nhân đó.....

Huyền Từ tựa như người lớn, thở dài một hơi.

Hắn đi vào cửa viện, chỗ đó có ít tuyết hơn, “Tỷ tỷ vừa mới trở về đã tức giận, nói muốn đẩy ngã người tuyết kia, nàng nói người tuyết cuối cùng không nhờ và được, không bảo vệ được an toàn của tỷ tỷ.” Nói xong, Huyền Từ nhìn ta một cái, hình như có chút sợ hãi.

Ta cười khỏ. Xoa đầu Huyền Từ, khó trách mẫu hậu thích Huyền từ, đứa nhỏ này nói chuyện thật có thể đâm vào lòng người. Đứa nhỏ này giống như tiểu đại nhân, biết ta nghe được những lời này, trong lòng sẽ ề ảm.

A Nam nào biết chỗ khó xử của ta, Phùng Yên Nhi tính là gì, so với ta, nàng quan trọng hơn gấp mười lần.

Huyền Từ nghiêm trang phủi quần áo trên người, kiểm tra đáy ủng có sạch không. Sau đó xoay bước dọc theo đường đá đi vào phòng. Đi vài bước, thấy ta ở phía sau không động đậy, mắt to chột lóc nhìn ta.

A Nam không mời ta, nhưng cũng không nói không để ta đi vào.

Đây là giải thích, đương nhiên ta có thể đi vào. Ta là Hoàng đế, trong hoàng cung này, dù là bất kì chỗ nào cũng đều là địa bàn của ta. Ngay cả Đại Triệu cũng là địa bàn của ta, huống chi một tâm cung nho nhỏ của A Nam. Cho nên, A Nam không thể cự tuyệt ta!

Ta lặng lẽ hít một hơi, ngẩng đầu bước vượt qua Huyền Từ.

A Qua đã sớm vén rèm lên. Nhìn thấy ta, đứa nhỏ này giống như hạ quyết tâm. Nàng chỉ vào phòng đánh đàn, hiển nhiên A Nam ở trong đó.

Trong phòng đánh đàn dào dạt sắc xuân, trên cửa đã thay rèm cửa màu đỏ, cửa sổ nhỏ mở phần nửa, rèm cửa theo gió tung bay, một nhánh hồng mai cắm trong bình, phản chiếu được ánh nắng ngoài cửa sổ.

Giữa phòng, một cái bàn nhỏ đặt trên nệm gấm, cái bàn không lớn, nhưng phía trên đầy điểm tâm trái cây, không thiếu các loại thức ăn, tất nhiên, còn có rượu.

A Nam ngồi dựa vào tường, để Băng Thanh trên đùi nàng. Trong tay còn cầm cốc ngọc, một bầu rượu nhỏ để ở bên cạnh nàng. Nàng đang cụp mí mắt, không biết nàng nghĩ tới cái gì, hoàn toàn không nhìn thấy ta tiến vào.

Ta khịt khịt mũi, khắp phòng toàn mùi rượu. Trộn lẫn với gió xuân ấm áp, làm cho người ta có chút mùi thơm hoa cỏ.

”Sao lại một mình uống rượu giải sầu, cũng không gọi ta.” Ta đi tới, muốn tới bên cạnh A Nam, ngồi cạnh nàng.

Kết quả là động tác của A Nam còn nhanh hơn ta, nàng giống như bị ta làm tỉnh, còn không đợi Như Ý cỡi giày trên chân ta, đã đứng lên, ngồi xổm trên nệm gấm, thận trọng dập đầu.”Thiếp cung nghênh Hoàng thượng giá lâm”

Ta ngạc nhiên nhìn nàng, đã thật lâu nàng không khách khí với ta như vậy.

Huyền Từ cũng lên nệm gấm, múc ra một ly rượu trong cái âu lớn, đưa cho ta.

Ta nhận lấy, hít hà, “Đây là rượu thượng hạng, “ta nói, “Sao A Nam có thể độc hưởng một mình chứ!”

A Nam không say, đôi mắt đen chuyển động, “Hoàng thượng, mời.” Nàng giơ ly rượu với ta.

Ta bước lên nệm gấm, giống như quá khứ, tìm chỗ thoải mái ngồi, dựa vào A Nam.”Hôm nay là lễ mừng năm mới, tùy ý gọi đi.” Ta uống một hơi cạn sạch rượu trong chén. Chờ A Nam chất vấn ta.

Nhưng A Nam lại không, nàng không hỏi gì, chỉ là ân cần rót đầy ly rượu cho ta.

Trong ân cần có lạnh nhạt, để cho ta hình như lại trở về lúc vừa mới kết bạn với nàng. Khách khí cùng lạnh nhạt, luôn có chút ý tứ dò xét. Giống như lúc

này, A Nam giấu đôi mắt to sau lông mi, lặng lẽ nhìn ta.

Ta lại uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

A Nam lại rót đầy.

”A Nam, chuyện ngày hôm nay ta phải cảm ơn nàng.” Ta nhìn, rượu từ bình sứ nhỏ trắng trong miệng chảy xuống, mùi rượu tỏa ra bốn phía, “Nếu không phải nàng, ta lại muốn.....” Tay ta lau ngực, cái loại cảm giác quần đau đó hình như lại trở về rồi. Hôm nay thật nguy hiểm, ta chỉ vì A Nam cung cấp lúa gạo, liền có chút phốt lờ. Cũng may A Nam nhắc nhở ta.

A Nam cung kính nói: “Thiếp cần phải làm như vậy.”

Ta cầm ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Lúc này không cần A Nam rót, tự ta đoạt lấy bầu rượu, nhưng cảm rồi mới phát giác, bầu rượu đã cạn. Ta cầm cái âu, tự mình rót đầy một ly. Không cần ai khuyên, ta tự uống hết.

Trên mặt A Nam có chút kinh sợ.

Huyền Từ vội bưng một đĩa cánh gà lên trên bàn, đưa tới trước mặt ta.

Ta cầm một cánh gà từ từ ăn.

Sắc mặt của A Nam đã khôi phục lại bình tĩnh, nàng không biến sắc, từ từ dựa trở về bên tường, giống như có chút nhàm chán, đẩy hai dây đàn.

”Hôm nay Huyền Từ cũng ở đây. Ta định nói thẳng, “ta định để ly rượu xuống.” Bên Phùng Yên Nhi, tạm thời nàng đừng động vào nàng ta.”

A Nam ngồi yên lặng, giống như không nghe thấy lời của ta. Nàng rũ mắt, tạo thành một cái bóng ở trên má. Đầu ngón tay của nàng đang nhẹ nhàng vờ về dây đàn. Lại để nén, không để cho dây đàn phát ra âm thanh.

Ta nói như vậy có thể có chút làm tổn thương người khác. Ít nhất bây giờ A Nam và Phùng Yên Nhi cũng đã thành thể nước lửa. Lại không nói ngày đó A Nam bị đánh vào đầu, hôm nay, họ lợi dụng A Nam tới hạ độc, ý kia cũng hết sức rõ ràng. Coi như không độc chết được Hoàng đế ta đây thì cũng vu oan được cho nàng.

”Không phải là bởi vì ta còn yêu nàng ta, mà là.....” Ta cầm tay đang gảy dây đàn của nàng, “Ta giữ lại nàng ta có chỗ hữu dụng. Tình hình hôm nay như vậy, cho dù Hà Tử Ngư chỉ ra và xác nhận là Phùng Yên Nhi muốn hại nàng hại trầm, Phùng Yên Nhi cũng có thể phủ nhận. Nàng có chứng cứ xác thật Phùng Yên Nhi cùng Hà Tử Ngư lui tới? Không có chứng cứ, có thể nàng sẽ bị cắn ngược lại. Đến lúc đó nàng nói sao? Ca hát, hạ độc, thậm chí còn đánh đầu của nàng, Phùng Yên Nhi cũng không một lần tự mình động thủ. Không có nhân chứng vật chứng, dù truy cứu tội nàng ta, tội đa cũng chỉ là nàng ta không quản tốt chuyện tình trong cung.”

A Nam ngồi lẳng lặng. Theo ánh mắt trời di động, cái bóng trên mặt nàng càng ngày càng lớn.

”Những thứ khác không nói, nàng xác định hôm nay Phùng Ký vừa mở miệng nói chuyện, sẽ có bao nhiêu người phụ họa! Dù hôm nay nàng nói Phùng Yên Nhi là người đứng sau, cũng không có nhiều người tin nàng.

Có một số việc thay vì gấp gáp, không bằng xem xét thời thế, từ từ thay đổi cục diện. Như lần nàng bị người đáng rồi mang ra ngoài cung, ta liền thuận thể nghiêm trị Tư Hôn. Làm như vậy cũng là vì nhắc nhở người khác nhìn vào địa vị của nàng. Về sau nghiêm trị một chút, người mới phụ thuộc vào bọn họ sẽ càng ngày càng ít. Khi đó mới là thời cơ tốt để diệt trừ bọn họ.”

Rốt cuộc A Nam đã nhìn ta một cái.

”Trước kia người thường làm Hoàng thượng tức giận là thiếp.” Nàng có chút gھu cọt nhắc nhở ta, “Quả nhiên, chuyện liên quan đến Thực phi thì hoàn toàn khác nhau.”

Nàng có ý châm biếm rõ ràng như vậy, làm ta cảm thấy có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Chuyện này, đích xác là có chút kỳ lạ.

”Vốn thiếp vẫn không hiểu, tại sao hoàng thượng trong mùa hè lại đột nhiên tới Trường Tín cung? Bây giờ nghĩ lại, có phải có quan hệ với câu hôn trong bụng Hoàng thượng?” Ánh mắt của nàng dừng ở trên mặt ta, giống như muốn từ trên mặt của ta tìm ra cái gì.

Ta hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

A Nam chợt hiểu, “Thì ra là đã bị thua thiệt rồi. Chỉ là si tình khó sửa đổi, không nỡ ra tay. Đến nơi này của thiếp tránh hai ngày thôi. Quả nhiên, ăn thêm một lần thua thiệt vẫn là bộ dáng hồi trước.” Giọng A Nam lười biếng, giống như cảm giác mình có thể không quan tâm, “Ngày đó hoàng thượng xúc cức tại hậu hoa viên, nghe nói bị đá thương ở đầu. Từ đó về sau, Hoàng thượng thường xuyên tới nơi này.” A Nam gật đầu một cái, vật nhỏ này tự cho là rất rõ ràng, “Thiếp tưởng rằng đầu óc Hoàng thượng bị hư, bây giờ mới biết, thật ra là đau bụng.” Nàng không có ý tốt cười quái dị, “Từ đó về sau hoàng thượng giống như biến thành một người khác, xúc cức cũng không đá, cũng không cùng uống rượu ca múa. Biết chăm lo việc nước rồi. Tính khí thay đổi tốt hơn, còn trách thiếp gấp gáp.”

Ta uống hơi nhiều, cảm thấy A Nam nói để ta đau đầu, ta giải thích với nàng, “Ta không trách A Nam gấp gáp, ta chỉ nói là chuyện ngày hôm nay hãy hoãn lại. Hà Tử Ngư chết, khiến người Phùng Yên Nhi có thể dùng được trong cung càng ngày càng ít, nàng ta rất khó có thể uy hiếp nàng.”

”Thật sao?” A Nam lập tức hỏi ngược lại, giống như muốn phản bác ta. Có thể tưởng tượng được, cười lạnh.”Hoàng thượng còn đau lòng mỹ nhân. Nếu không tại sao đối với chuyện của Lý Uyển Ninh sẽ không bảo hoàn chứ?”

Nàng nhìn bình mai bên cửa sổ.”Đây là Lý Uyển Ninh sai người đưa tới, sắp sang năm mới, Hoàng thượng để nàng ta ở trong Minh Loan Điện một mình, tại sao không nói nàng ta là một cô gái yếu đuối, rất khó uy hiếp hoàng thượng, thả cho nàng một đường sống?” Trên mặt A Nam đầy mờ mịt, ”Nói cho cùng, Lý Uyển Ninh cũng chỉ là khách qua đường trong lòng hoàng thượng, không thể so với người trong tim.”

Ta đây mới ý thức được, hoa mai này cực kỳ tươi, không phải mấy cành hoa mai già cỗi.

Ta nhủ vậy, có chút không vui, lại uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, ”Nữ nhân này lại muốn như thế nào? Tại sao nàng ta lại đưa hoa mai cho nàng?”

A Nam nghiêm chỉnh đặt Băng Thanh ở bên, thi lễ với ta.”Lý Uyển Ninh không hại người, nàng chỉ là nhớ tới tình cũ, lại bị người ta khuyển bác, cảm thấy thứ đồ trang sức cứu nghèo. Nàng ta như vậy làm, ngàn sai vạn sai, cũng chỉ là lỗi nhớ người bạn cũ thôi. Nàng ta muốn không nhiều lắm, chỉ cầu làm bạn với Phật đến cuối đời.”

Ta vội đỡ A Nam, ”Nàng đừng như vậy, khách qua đường gì chứ, trong tim gì chứ. A Nam đừng nói vậy. Có một số việc, A Nam không hiểu. Về phần Lý Uyển Ninh, nếu nàng nói thay nàng ta, ta cho phép là được. Qua năm mới, thả những cung nhân kia ra ngoài, ta sẽ để cho nàng ta quy y.”

Ánh mắt A Nam có chút âm trầm, ”Tạ hoàng thượng!” Nàng nói, ”Thiếp cũng chỉ thấy Lý thị đáng thương thôi, nữ nhân nào mà không muốn tình cảm từ đầu tới cuối, nhưng chuyện thiên hạ thường tạo hóa trêu ngươi. Thân bất do ki. Hoàng thượng cũng nên hiểu.”

Lần này, nàng vì mình rót đầy ly rượu.

Ta biết, ta cưới Phùng Yên Nhi thì tuổi chưa tới 18, khi đó cũng cho là nàng có tình cảm chân thành với ta. Hôm nay ta mặc dù không hề ôm lấy ảo tưởng với Phùng Yên Nhi, nhưng trong lòng không thể nào không cảm thấy thiếu sót. Giống như là một cái cuộc đời hoàn chỉnh bị người cắt một khối. 5, 6 năm qua, hoàn toàn quên lãng là không thể nào.

A Nam cũng giống như vậy, trong lúc nàng còn trẻ, trải qua tuổi thanh xuân với huynh đệ Đặng gia. Bọn họ từng gọi nàng là A Nam, lúc nàng ngã xuống, bọn họ nói với nàng: A Nam, phải kiên cường, đừng khóc. Lúc nàng ở trong cung một mình, không có ai dựa vào thì bọn họ dùng một cây dây nhỏ kết nối toàn bộ thế giới của nàng.

Tạo hóa trêu ngươi, mà ta lại để cho nàng thất vọng.

”A Nam yên tâm, “ta cố gắng để A Nam thấy sự chân thành của ta, “Ta nhất định sẽ thả Lý Uyển Ninh ra, nàng ta xuất gia cũng tốt, tái giá cũng tốt, ta sẽ không quan tâm. Như vậy được không?” Ta muốn khuyên lòng A Nam, đồng thời cũng nghĩ, dù Lý Uyển Ninh lại đi tìm Cửu đệ, thật ra thì đối với ta mà nói cũng chưa hẳn là không thể, A Nam nói rất đúng, Lý Uyển Ninh cũng không hại ai, nàng ta không hạ độc ta, không khinh bác hậu cung. Không có ai bởi vì nàng ta mà chịu phạt. Nàng ta đã làm sai chuyện, ta nên phạt nàng, nhưng phạt thì thế nào, chỉ làm A Nam không vui, đối với ta mà nói thì có chỗ nào tốt chứ?

”Chuyện của Phùng Yên Nhi, về sau, chờ thời cơ đến, ta cũng sẽ cho A Nam một câu trả lời thỏa đáng.” Ta bảo đảm.

A Nam lắc đầu, không vui lên, ”Thực phi là nữ nhân của Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn như thế nào thì như thế đó, hoàng thượng nói chậm thì chậm.” Nàng không nhìn ta, chỉ rót rượu đầy chén ta, rồi đụng vào cái chén của ta, ”Thiếp cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ mong sao có một ngày, lúc hoàng thượng không còn yêu thiếp nữa, nếu thiếp làm sai chuyện gì, Hoàng thượng cũng có thể trước khi xử phạt nói một câu ‘chậm’. Dĩ nhiên, “nàng lập tức lại nói, ”Thiếp chắc chắn sẽ không làm hại Hoàng thượng. Nhiều nhất chính là nói bậy chọc Hoàng thượng tức giận.”

Ta nhìn chằm chằm vào mắt của A Nam, nhìn thật sâu.

Trong đó có rất nhiều u ám, ta nhìn không thấy đáy.

Lòng ta có chút chua xót, nàng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng ta. Theo ý nàng, ta đối với Phùng Yên Nhi là tình cũ chưa dứt. Mà ta lại không có biện pháp nói cho nàng biết chuyện của Phùng Yên Nhi và Lý Dật.

A Nam thất vọng cúi đầu, giống như không có lòng tin đối với ta, đối với nàng nàng cũng không có lòng tin. Nàng không biết lúc này ta đang khó xử, không biết nên làm như thế nào để cho nàng biết người chân chính muốn giết ta vẫn còn ở bên ngoài cung. Tay của ta không tự chủ đưa về phía nàng. A Nam vốn đang cúi đầu ngẩn người, bởi vì ta đột nhiên đưa ra tay mà sợ hết hồn.

Tay của ta dừng lại, cách mặt của nàng hơn một tấc.

”Có một số việc, nói ra sợ là nàng cũng không tin.” Ta cười khổ, tay lau mặt của A Nam, lòng bàn tay của ta sờ lên da thịt tinh tế của nàng, ngón cái lại lặng lẽ hướng lên, chiếm hữu nơi trán phần hồng của nàng. ”Ta biết rõ người cuối cùng sẽ đi cùng ta cùng là A Nam, cho đến ngày ta chết. Nàng yên tâm, cũng sẽ không còn thương tổn như vậy nữa.” Ta nói.

Huyền Từ lớn tiếng ho khan, giống như hấn và tỷ tỷ đều khó thở vậy.

Mặt của A Nam lập tức đỏ bừng, thấp đầu, tránh ta.

Huyền Từ ngáp một cái, “Hoàng thượng, tỳ tỳ, đệ mệt rồi, đi ngủ trước đây.” Hần lớn tiếng nói.

Không đợi A Nam mở miệng, ta cười trước, “Xin lỗi Huyền Từ, hôm nay ta muốn chiếm tỳ tỳ của đệ, hại đệ phải một mình bước sang năm mới rồi.”

Mặt của Huyền Từ còn hồng hơn A Nam, hần vừa lớn tiếng ho khan, sau đó lại hạ thấp giọng, “Hai năm qua đệ ở phía Bắc đều là tự mừng năm mới, đã quen rồi.” Suy nghĩ một chút, còn nói, “Dù sao thì ở trong Trường Tín cung, cũng không xa.” Đứa nhỏ này đứng lên, thì lễ, “Vậy đệ đi trước.” Nói xong thì nhiên nghênh ngang rồi đi, cũng không cần tỳ tỳ đồng ý.

Huyền Từ vừa đi, ta lập tức xoay người về A Nam xuống, “Lần này, chúng ta có thể thắng thán với nhau. A Nam nghe lời!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 82

A Nam lẳng lặng nằm dưới người ta, mở to hai mắt nhìn ta. Chỉ là hào quang trong ánh mắt kia không thể so với mấy ngày trước, bây giờ trong ánh mắt này dường như thiếu chút nhiệt tình, cũng bớt nhiều cảm giác mới lạ đối với ta. Thứ còn sót lại chỉ là mờ mịt. Giống như ta lại biến thành người xa lạ đối với nàng.

“A Nam phải tin tưởng ta.” Ta rất nghiêm túc nói với A Nam, sợ nàng không chăm chú nghe, còn tiện tay xách xách lỗ tai của nàng: “Nếu ngay cả nàng cũng xa lạ với ta, những người kia sẽ càng đắc ý. Các nàng công kích nàng mà nàng tức giận, ta sẽ càng tức giận hơn. Nhưng nàng nghĩ một chút mà xem, nếu không phải vì ta, bọn họ cần gì phải công kích nàng. Điều này cũng đủ chứng minh, ta và nàng vốn là một phe.” Ta uống quá nhiều rượu, tiếng nói cũng vang hơn một chút.

A Nam hừ một tiếng nhỏ nhỏ.

Ta nắm lấy cái mũi nhỏ của nàng: “Hừ cái gì! Đây cũng đâu phải là tranh giành tình nhân.” Ta nói: “Ta nói rất nghiêm túc đấy.”

A Nam nhìn ta, không biết nàng đã hiểu chưa. Chỉ là ở trong mắt A Nam, ta cùng với bọn Phùng Ký đại khái cũng là một phe.

“Nàng còn nhớ, ngày tuyết rơi đầu mùa đó, ta mang nàng vào triều không?” Ta nhìn nữ nhân bất động thanh sắc phía dưới, ở gần nàng như vậy, cảm giác nàng có chút mê người. Mặc dù đại yến trong cung rất phong phú, nhưng thật ra ta cũng không ăn thứ gì. Bây giờ thật sự cảm thấy có chút đói bụng, chỉ hận không thể một ngụm mà nuốt trọn nữ nhân xinh đẹp dưới thân này vào bụng.

“Còn nhớ rõ đề nghị ngày đó của Tưởng đại nhân không?” Ta nuốt nước miếng, dùng môi chạm nhẹ mỹ vị trước mắt. Ăn hay không ăn thực sự là cả một vấn đề: “Kỳ thật, hần nói đúng nỗi lòng của ta.” Ta nói: “Thân là đế vương, có khi ta nghĩ, ta thật sự không thể nào chịu trách nhiệm.”

Ánh mắt của A Nam nói cho ta biết, nàng chấp nhận.

“Nhưng bây giờ ta biết, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, đầu ta sẽ bị người ta treo lên tường thành. Đến lúc đó, ta không biết bản thân có còn cơ hội hối hận nữa không.”

Chớp mũi A Nam nhún vai, tỏ ý rằng nàng cho rằng ta sẽ không có cơ hội.

Môi ta lại nhẹ nhàng chạm lên mũi nàng, A Nam quay mặt lảng tránh ta.

Nàng không biết, ta từng có một cơ hội, hơn nữa cơ hội này chính là nàng cho ta.

Ta phun hơi thở đầy mùi rượu: “Phùng gia thế lớn, ta phải cẩn thận.” Ta nói: “Ví dụ như chuyện quân Kiến Chương, nàng cũng thấy rồi đấy. Hai mươi mấy doanh (cứ 500 quân gọi là một doanh) binh mã của Đại Triệu, ta cũng không biết thực tế ta có thể khống chế được bao nhiêu.”

A Nam kinh ngạc nhìn ta. Nàng chắc chắn không ngờ rằng ta khó chịu đến như vậy.

Ta gạt đầu với nàng, tỏ vẻ ta không phải là nói đùa.

“Ta thiếu người. A Nam hãy giúp ta.” Ta thở hắt ra hơi rượu. Dù sao ta cũng đã uống rượu, có thể vô sỉ một chút: “Ví dụ như hội thi đầu năm sau ngày lập xuân, ta muốn mượn lực thu hút của A Nam, kêu gọi nhiều sĩ tử phía nam tham gia hơn.” Môi của ta hạ xuống, quyết định vẫn nên ăn mỹ nhân dưới thân. Ta đói bụng vẫn là thứ yếu, quan trọng là nhớ ra nên để nàng ôn lại một chút tình cảm lúc trước giữa ta và nàng, tránh cho nàng lại dùng ánh mắt xa lạ như bây giờ để nhìn ta.

“A Nam, nàng có còn nhớ khi chúng ta còn ở Giang Nam, nàng đã giúp ta nắm được chuyện của Lão Cửu?” Ta hỏi nàng.

Thừa lúc nàng còn đang ngây người, ta đã lặng lẽ nâng hông nàng lên, cởi váy của nàng ra.

A Nam mơ mơ màng màng cố gắng nhớ lại.

”Thích khách giúp Lão Cửu kia dùng mặt nạ...”

”Ồ! Giống với Hà Tử Ngư hôm nay!” A Nam lập tức nghĩ tới: “Khi trên mặt dán mặt nạ, hỉ nộ ái ố đều không thể nhìn ra được, chỉ có thể nhìn thấy biểu cảm cứng nhắc. Mặt của bọn họ vừa nhìn đã biết là giả. Thích khách kia vừa tiến lên khoang thuyền, thiếp đã nhìn ra.”

Suy nghĩ của A Nam bị ta dẫn đến trên người thích khách, lập tức nói nhiều hơn. Ta lặng lẽ cởi váy của nàng, nàng cũng không chú ý tới.

”Đừng vậy, bọn họ giống nhau.” Ta nói, lại lặng lẽ đẩy áo con của nàng về phía trước một chút: “Vì vậy A Nam hẳn là hiểu được vì sao ta không để nàng tiếp tục truy hỏi Phùng Yên Nhi phải không? Hà Tử Ngư đã chết, nói không chừng thích khách kia sẽ đến đây, hẳn sẽ thông qua Phùng Yên Nhi xuất hiện trước mặt chúng ta một lần nữa.”

”Hoàng thượng là nói, thích khách kia cũng cùng với Phùng... Hẳn không phải là người do Cửu vương gia phái đến sao?” A Nam thoát đầu là khó hiểu, lát sau a lên một tiếng.

Ta cho là nàng suy đoán đến quan hệ giữa Lão Cửu và Phùng gia, vội vàng gạt đầu. Không ngờ nàng lại nắm được dây lưng. Một đôi mắt to nhìn ta chăm chăm.

Ta lau mặt, mặt dày nói: “Chúng ta thẳng thắn đối mặt với nhau.”

Trong đôi mắt to đều là hoài nghi.

”Được rồi.” Ta thừa nhận. ”Ta muốn thân mật cùng A Nam” Ta âu yếm nàng: “Ta muốn con trai. Lão Cửu cùng nhị ca đều có con trai. A Nam cũng sinh cho ta một đứa đi.”

A Nam cẩn thận nhìn ta như thể đề phòng trộm cướp: “Lâm mỹ nhân...”

”Đừng nhắc đến nàng ấy!” Ta có chút uể oải: “Hiện tại ta chỉ muốn A Nam sinh con trai cho ta.” Ta trở lại bộ dạng không khách khí, thô lỗ mở xiêm y của A Nam ra.

A Nam không hề giãy dụa phản kháng, nàng chỉ là có chút giật mình nhìn ta. Giống như trong đầu còn một cái miệng cống chưa thể mở ra, không thể liên hệ chuyện chúng ta đang bàn luận với chuyện cấp bách trước mắt ta.

”Chuyện đó... Thích khách... phải... không phải...”

Lúc này, quần của nàng đã rơi xuống, ta vừa cố gắng trên chọc nàng, hy vọng nàng nhanh chóng mở người ra một chút, vừa cởi áo con của nàng ra. Cảnh tượng này căn bản khiến nàng không cách nào nói hết câu.

”Tên thích khách kia tên là Lý Dật.” Ta nói: “Đừng hỏi ta vì sao biết tên của hắn. Dù sao thì nếu ta gặp lại hắn, hắn cũng chưa chắc vẫn còn dùng cái tên này.”

”Hắn...”

”Có một số việc, ta cũng chưa làm rõ là đã xảy ra chuyện gì, A Nam đừng hỏi ta. Lão Cửu cũng được, Phùng gia cũng được, thậm chí còn có Quy Mệnh hầu kia, ta cũng không biết bọn họ cấu kết cùng nhau như thế nào.” Ta dùng vải ba động tác, cũng lột sạch chính mình. Sau đó dùng thân thể của mình che kín thân thể A Nam, ôm chặt nàng, giống như sợ nàng chạy mất. Thân thể nàng hơi lạnh lẽo, nhưng lại giống như trước đây, cho ta cảm giác ấm áp.

”Cho nên đối với chuyện trong cung, trước tiên A Nam trì hoãn một chút, cho ta thêm chút thời gian, ta muốn một lưới bắt hết bọn họ.” Ta dùng thân thể nóng hổi của mình cọ cọ A Nam, vội vàng muốn đạt được nàng. Đồng thời dán chặt tim mình vào nàng.

Đến tình thế này, A Nam cũng đành phải thờ dài: “Hoàng thượng chờ thiếp một chút, thiếp... A... Hoàng thượng... Chậm một chút... Chậm một chút...”

Trời còn chưa sáng rõ, trong cung đã nổi lên một hồi trống, giống như bắt người ta phải dậy thật sớm.

Ta mở mắt ra, nhìn bầu trời trong vắt không một áng mây ngoài cửa sổ. Đêm qua chơi đến khuya, nhưng lúc này vẫn cảm thấy còn chưa đủ, lười nhác không muốn rời giường. Thế nhưng bên ngoài rất nhanh chóng truyền đến âm thanh riu rít, đây hẳn là các cung nữ và hoạn quan đang chuẩn bị cho nghi thức tế tổ. Hôm nay lại là Tết Nguyên đán.

Ta nắn bóp cơ thể mềm mại trong lòng, A Nam ngủ say đến mức này! Bên ngoài ồn ào như vậy mà nàng lại có thể không hề nhúc nhích. Trong lòng bàn tay ta là nơi mềm mại nhất của nàng. Bây giờ sờ đến, ngược lại lớn hơn trước kia một chút, mềm mại, nho nhỏ vừa trong lòng bàn tay, khiến cho suy nghĩ của người khác xa xôi vô hạn. Chỉ là nàng vẫn không thể sánh được với một chiếc bánh bao. Nhưng mà ta chính là thích nàng như vậy, cho dù ở trong giấc mộng, tay vẫn không nỡ rời đi.

Người trong lòng bị ta quấy rầy, rốt cục hừ một tiếng. Sau đó càn rỡ duỗi lưng một cái, cọ vào người ta, khiến ta cả người ta tê dại.

”Rời giường!” Ta ra lệnh. Hôm nay cũng không phải lúc có thể trễ nải, tể tử là đại lễ, riêng việc mặc đồ cũng đã tốn công tốn sức.

Miệng nói là rời giường, thế nhưng thân thể ta lại cọ cọ lên người A Nam.

Người trong lòng sợ hãi, rút cuộc vội vàng mở mắt: “Hoàng thượng, thiếp vừa nhớ ra, thích khách gặp phải ở Kim Lăng kia nói chuyện bằng khẩu âm Lạc Kinh chính gốc.”

Ta đẩy thiên hạ trong ngực một cái, nghiêng người ngồi dậy: “Đến lúc này rồi còn nghĩ đến hân!”

A Nam cười khanh khách, nhìn qua không có chút buồn ngủ nào: “Hắn nhất định sẽ quay lại tìm hoàng thượng.” Nàng nói: “Hoàng thượng có thể không vội, nhưng hân chưa chắc cũng sẽ từ từ.” Nữ nhân này lại như vậy rồi! Nàng kiên quyết ghi nhớ việc ta nói nàng trì hoãn một chút. Đoán chừng câu trì hoãn một chút này của ta còn bị nàng nhắc lại lâu dài.

A Nam thật sự là mang thù!

Mặc xong trang phục đại lễ bước ra, A Nam quả thật ngoài dự đoán của ta. Dường như nàng thích hợp mặc như vậy hơn bất kỳ người nào trong cung. Không phải vì vẻ trang nghiêm của nàng lúc mặc bộ y phục này, mà quan trọng hơn là thần thái điềm đạm cùng ánh mắt tĩnh lặng của nàng khiến người ta cảm thấy nàng được sinh ra là để mặc như vậy. Có rất nhiều người nhờ y phục mà có được dáng vẻ trang nghiêm, nhưng lại không thể có được vẻ lạnh nhạt từ trong xương tủy như nàng. Đó là khí chất Nam triều từ trong xương cốt A Nam, là thứ khí chất tạo nên trời sinh của một nàng công chúa.

Ta đột nhiên nghĩ đến, A Nam mặc bộ phục sức nhất phẩm hoàng hậu nhất định là vô cùng thích hợp. Trong cung không có ai có thể sánh được về phong dung của nàng.

Cửa Trường Tín cung đã được lát bằng thân cây vừng từ sớm. Ta dắt tay A Nam, đi một mạch ra ngoài, chỉ nghe tiếng kêu dôm dốp dưới chân.

Như Ý dẫn hai hoạn quan lớn tiếng kêu to: “Giao thừa (toái), đại cát (kiết)*.” Dẫn chúng ta đi thẳng một mạch đến tổ miếu phía trước.

* Theo phong tục Trung Quốc thời phong kiến, sau lễ trừ tịch đêm giao thừa, vào buổi sáng đầu năm mới, người ta thường đem thân cây vừng (kiết) trải từ cửa phòng ra đến cổng, khi dẫm lên trên sẽ phát ra âm thanh dôm dốp, gọi là “thải tuế” (đạp lên tuổi cũ đã qua) hoặc là “thải tủy” (giẫm đạp lên ma quỷ, điềm xấu). Bởi vì “toái” và “tủy”, “tuế” đồng âm (sui), nên ở đây có ý là đón năm mới bắt nguồn từ giải trừ tai họa.

Hôm nay có chuyện ngoài dự tính. Mẫu hậu trước đây vẫn dậy sớm hơn chúng ta, hôm nay lại không đến. Phùng Yên Nhi vốn thích nhất là đá hoa hồ tiêu (ăn nói khéo léo nhưng không chân thành) cũng không hề xuất hiện.

Người đến sớm hơn chúng ta chỉ có một mình Tiễn Bảo Bảo. Nàng ta đứng ở dưới tổ miếu một bậc, lẻ loi một mình đợi những người khác đến. Sắc trời lúc này vẫn còn sớm, trong không khí còn chút buốt lạnh. Cây hễ già xum xuê trước tổ miếu, ngày thường ánh mặt trời cũng không thể lọt vào, lúc này càng có vẻ ảm đạm lạnh lẽo. Không biết tại sao Tiễn Bảo Bảo cũng không vào ngồi bên cạnh các trung thần mà thà rằng đứng chờ người ở đây.

Nhìn thấy ta dắt tay A Nam đi đến, ánh mắt nàng ta nhìn thoáng qua, nhưng rồi lại rất nhanh rời đi, chỉ lạnh lẽo thi lễ với ta và A Nam.

A Nam rảnh rỗi tìm chuyện nói nhảm, hỏi nàng ta có nghe được tiếng pháo ngoài cung đêm qua không: “Pháo của nhà dân còn náo nhiệt hơn trong cung.” A Nam cười nói: “Nhất là nửa đêm, cả bầu trời đều sáng trưng. Ta còn ra cạnh cửa sổ nhìn một lúc.” A Nam có chút ngượng ngùng, nói với Tiễn Bảo Bảo.

Tiến Bảo Bảo giống như không nghe thấy, cũng không hề liếc mắt nhìn A Nam lấy một cái. Nàng ta chỉ căng thẳng duỗi cổ nhìn về phía con đường trước mặt.

Ta nhìn dáng vẻ này của nàng, không khỏi cảm thấy có chút lo lắng.

”Lâm mỹ nhân ở bên đó không sao chứ?” Đây là ý nghĩ đầu tiên của ta.

”Thiếp đã không đi đến chỗ Lâm mỹ nhân ở bên kia rồi.” Tiễn Bảo Bảo nói dứt khoát: “Mẫu hậu nói đúng, mặc cho số phận thôi. Hoàng thượng chớ cho rằng trong chuyện này thiếp có tâm tư gì đó.” Lúc nàng ta nói như vậy không hề nhìn ta.

Điều này khiến ta nghĩ đến, lần trước không để Hoa đại phu mở lấy đứa nhỏ ra ngoài, thật sự là điều bất lợi nhất đối với nàng ta.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng ta có chút phẫn nộ. Không biết Tiễn Bảo Bảo sẽ nghĩ sao về chuyện kia. Nói thật lòng, trước kia ta quyết định như vậy cũng là có chút lòng riêng. Thứ nhất, ta thật tình không muốn vì vậy mà hại Lâm mỹ nhân mất một mạng, tuyệt đối không có chuyện vì có một đứa con trai liền giết mẫu thân của hắn. Thứ hai, ta cũng thực sự lo lắng đến vấn đề thân phận cho mẫu thân của trưởng tử của ta. Nếu đứa bé kia được mở ra mà không có mẹ, tất nhiên phải để cho Tiễn Bảo Bảo nuôi nấng. Tiễn Bảo Bảo sẽ trở thành mẫu thân của trưởng tử của ta. Lúc ấy trong lòng ta vừa nghĩ đến chuyện này liền theo bản năng mà cảm thấy không ổn.

Ta không biết A Nam có để ý đến hay không, nhưng hiện tại ta không thể tùy tiện như lúc trước. Ở sâu trong lòng ta đã để lại vị trí kia cho A Nam.

Ta cũng không biết Tiễn Bảo Bảo có biết suy tính trong lòng ta hay không, dù sao thì nhìn qua dáng vẻ mắt hờn mắt vía của nàng bây giờ cũng thấy rất bất thường.

”Hôm qua, ngồi bên cạnh ta có một vị phu nhân của Quý Mệnh hầu.” Tiễn Bảo Bảo đột nhiên nói. Nàng ta vẫn không nhìn A Nam, chỉ nói với ta: “Nữ nhân kia nói chuyện không xác thực, hoàng thượng phải cẩn thận một chút.”

Ta sững sốt, không hiểu vì sao nàng nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Thế nhưng nói xong lời này, Tiễn Bảo Bảo lại nghiêng mắt sang một bên, duỗi cổ nhìn người trên đường đang bước đến. Lúc này lại có mấy phi tần đang đi tới. Vẫn không có bóng dáng của mẫu hậu và Phùng Yên Nhi.

Tiến Bảo Bảo mấp máy môi, nói nhanh như bay: “Ngồi bên cạnh mẫu hậu là Phùng gia cáo mệnh (người phụ nữ được phong tước hiệu). Bọn họ đều nói chuyện trong phủ công chúa.”

Lần này, ta và A Nam đều hiểu rõ rồi. Lời đồn đãi nhảm nhí rốt cuộc đều truyền ra từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chương 83

Được Tiễn Bảo Bảo nhắc nhở, ta nhìn thấy khuôn mặt xanh mét phía xa xa kia của mẫu hậu thì không còn cảm thấy bất ngờ nữa.

Trên con đường nhỏ trước tổ miếu, mẫu hậu theo nghi thức mà bước đến, cả động tác và sắc mặt của mẫu hậu đều khiến cho người ta cảm thấy vô cùng nghiêm trang. Thân thể của mẫu hậu hiện giờ vẫn khỏe mạnh, lúc bước đi thẳng lưng thẳng tắp, ánh mắt nhìn người khác cũng vô cùng sắc bén.

Trong không khí còn vương lại mùi thơm của pháo Tết, nhưng lúc này ta lại ý thức được, một năm cũ trong cung đã qua rồi. Một vòng tuần hoàn sát phạt cùng tranh phong lại bắt đầu.

Ta không biết tại sao mình lại chột dạ, kỳ thật ta cũng không làm chuyện gì. Chỉ là vừa nghĩ đến người là mẫu thân của ta, lúc ta còn thơ bé, mẫu hậu là người duy nhất dùng toàn lực để bảo vệ ta, trong lòng liền không kiên định được như thế.

Bước chân đi đến trước mặt chúng ta thì dừng lại.

A Nam cùng Tiễn Bảo Bảo và các phi tần bên cạnh lập tức quỳ xuống thi lễ.

Ta đi lên, đưa tay đỡ lấy mẫu hậu. Mẫu hậu vừa chạm đến một cánh tay của ta, ngoài miệng đã nói: “Sở Hiền phi đứng lên đi.”

Người chỉ gọi một mình A Nam đứng lên, việc này có chút kỳ quái. Lúc này ngay cả một người hờ hững với mọi thứ như A Nam cũng có chút thấp thòm.

Mẫu hậu bước đi, cũng không thèm nhìn tới A Nam vẫn còn quỳ trên mặt đất: “Lễ tế tổ hôm nay, Sở Hiền phi không cần tham gia.”

Người nói rất dứt khoát, tuyên bố phán quyết của nàng đối với A Nam. Lời này vừa nói ra, ta liền giật nảy người.

Lễ tế tổ Tết Nguyên Đán ở trong cung không giống với các nghi lễ thông thường, mặc dù chỉ là theo lệ hàng năm nhưng cũng là một nghi thức cứng tẻ, phân rõ vị thứ thân phận trong cung trước mặt tổ tiên Nguyên thị. Ở đây còn hàm chứa cả vinh dự và tôn vinh. Phi tần trong cung thường rất xem trọng. A Nam mới được phong năm nay, lại càng không nên vắng mặt.

Ta vốn còn hy vọng mẫu hậu có thể cho A Nam một cơ hội giải thích. Kết quả lại là như vậy.

Trong lòng ta biết rõ như vậy không ổn. Vừa định mở miệng, ánh mắt như lưỡi đao của mẫu hậu đã quét tới, ngăn lại lời nói cứng rắn của ta ở khóe miệng.

A Nam vẫn quỳ không hề nhúc nhích, nàng nhìn mặt mà nói chuyện, đôi mắt đen nhìn quanh một vòng, sau đó nhanh chóng rũ xuống, chỉ dập đầu với mẫu hậu một cái, sau đó liền đứng lên. Ta xem dáng vẻ của nàng, căn bản là không có ý định biện bạch cho bản thân.

Trong lòng ta gấp gáp, đánh ánh mắt về phía A Nam. Nhưng A Nam dường như không nhìn thấy. Nàng bước từng bước nhỏ, kính cẩn lui về phía sau, thật sự có ý định hồi cung. Tư thế của nàng nhìn có vẻ như là cung kính, thế nhưng sâu trong xương tủy rõ ràng vẫn mang theo ý kiêu ngạo.

Hóa ra là trong lúc này chỉ có một mình ta sốt ruột!

Được rồi, thật sự là chỉ có một mình ta. A Nam không cần, mẫu hậu cũng rất tự phụ. Chỉ có Nguyên Quân Diệu ta mới là người muốn sắp xếp cho cả hai người bọn họ yên ổn ở bên cạnh ta.

Ta nhin không được, thốt lên: “Mẫu hậu, Sở Hiền phi đã làm sai cái gì sao?”

Câu hỏi này đòi lấy một cái liếc mắt hung hăng của mẫu hậu, bước chân của A Nam cũng hơi chậm lại.

Ta dứt khoát tiếp tục kiên trì: “Chuyện của Sở Hiền phi, nhi thần đều biết rõ. Mấy ngày gần đây, nhi thần nhìn thấy Hiền phi dường như chịu một nhọc vất bận rộn lo chuyện mừng năm mới. Trên đầu còn vô cớ bị người ta đánh một phát, vẫn không dám nghỉ ngơi, nỗ lực chống đỡ đến tận hôm nay. Vì sao mẫu hậu còn muốn phạt nàng?”

Ta vì A Nam mà nói chuyện như vậy, có lẽ A Nam sẽ không cảm kích. Ta cũng không trông chờ nàng có thể cảm kích. Vốn dĩ ta cũng không nguyện ý bị kẹp giữa mẫu hậu và đám phi tần, tự chuốc lấy phiền phức. Nhưng A Nam không thể so sánh với người khác, nàng ở Lạc Kinh vốn đã là tử cô vô thân, nếu ta cũng không giúp nàng, làm sao nàng có thể sống yên trong cung. A Nam ở trong hậu cung này, ta không thể không để ý.

Mẫu hậu trừng mắt: “Các nàng tuổi trẻ không bận rộn, chẳng lẽ để cho lão thái bà ta đây bận rộn sao? Chỉ làm một chút chuyện vụn vặt như thế đã hô to gọi nhỏ, cũng cho là có công hay sao?”

“Mẫu hậu, nhi thần không có ý này.” Lúc này tất cả phi tần đều đã đến đông đủ. Về mặt tất cả đều là đến xem trò vui. Có mấy lời, ta và mẫu hậu cũng không thể nói rõ.

“Người cũng không cần đau lòng như vậy.” Mẫu hậu tròn mắt nhìn ta: “Người nên nói không nói, cần người phải lên tiếng sao!”

Ta sùng sốt.

Đúng vậy, ta đau lòng, hơn nữa cũng chỉ có ta đau lòng. Lúc này A Nam đang cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đương nhiên ta biết, A Nam không thích biện bạch cho bản thân, tính tình của nàng vốn là như vậy. Từ sâu trong đáy lòng ta mơ hồ cảm nhận được, phía sau vẻ quật cường của A Nam có thứ ta không biết rõ. Không biết tại sao, chỉ cần ta đối tốt một chút, các phi tần khác ít nhiều gì cũng có chút đặc ý cùng cảm kích. Chỉ có A Nam là không.

Có lẽ nàng là vì không đau, cho nên sớm đã buông lỏng tâm tư kia rồi. Dù sao trước đây ta đối xử với nàng cũng không mấy dễ chịu.

A Nam không quan tâm, nhưng ta lại để ý.

Mẫu hậu lại lên tiếng: “Ta không thiên vị, Thục phi cũng bị ta phạt như vậy.” Người tuyên bố.

Ta lại sùng sốt, lúc này mới ý thức được, trong số những người đến đây hôm nay vẫn không nhìn thấy Phùng Yên Nhi. Nàng ta luôn coi những sự kiện như hôm nay là cơ hội để khoe khoang tốt nhất, thế mà bây giờ lại không thấy bóng dáng!

“Ta đã cho người đến chỗ Thục phi tuyên ý chỉ, nàng không cần đến đây.” Mẫu hậu nhẹ nhàng nói xong một câu, trên mặt như phủ băng: “Ngày hôm qua gây ra cảnh tượng hỗn loạn ở trong cung, đã đến lúc phải trị một chút. Mẫu hậu chỉ giết người đáng chết, phạt người nên bị phạt. Qua năm mới sẽ bắt đầu tra xét từ Thục phi. Hoàng thượng không có ý kiến chứ?”

A Nam kinh ngạc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn mẫu hậu.

Mẫu hậu uy nghiêm liếc mắt nhìn các phi tần khác đang đứng trang nghiêm: “Trong cung có quy củ, không phân biệt thân phận cao thấp, có sai tất phải bị phạt! Từ hôm nay, cả Thục phi và Hiền phi đều bị cấm túc trong cung mình nửa tháng. Hai người các nàng không được tham dự các hoạt động trong cung, không gặp khách lạ, không tiếp đón các phi tần tỷ muội khác. Cộng thêm lần trước phạt đánh, trong vòng nửa tháng mừng năm mới này, các nàng cũng không được nhận lễ mừng, nhất quyết không được tham gia múa hát vui chơi. Các người cũng có thể giám sát.”

Mẫu hậu nói xong một mạch, ánh mắt sáng ngời đảo qua người bên cạnh, chờ đợi.

A Nam càng cúi đầu. Tuy rằng đầu nàng cúi thấp, nhưng con mắt lạnh lẽo xoay tròn, không biết lại đang suy nghĩ chuyện gì.

“Hai vị nương nương từ hôm nay trở đi đều là người chờ xử tội, tùy thời nghe chiếu gọi đến. Những việc còn lại trong cung, tất cả đều do ai gia tự mình xử lý.” Nghĩ nghĩ, lại thêm một câu: “Cùng với Tiễn chiêu nghị giải quyết.”

Lúc này, mọi người đều cảm như hén, nào có ai dám dị nghị. Chỉ có Tiễn Bảo Bảo ưỡn ngực.

Ta còn muốn lên tiếng, nhưng lại đột nhiên phát hiện A Nam nháy mắt với ta, muốn ta đừng mở miệng nữa.

Mẫu hậu quét mắt qua mọi người một lượt: “Các người không một ai làm cho người ta bất lo!”

A Nam yên lặng lui xuống. Trước khi đi còn nấp mấy đôi môi, không tiếng động nói với ta một câu: tri hoãn một chút.

Ta muốn tranh cãi chuyện Đặng Hương ở phủ công chúa ở trước mặt mọi người dường như cũng không ổn, A Nam cũng không muốn để ta tranh cãi nữa. Ta đành phải thôi. A Nam là kiểu người hành động, không muốn đầu võ mồm. Nàng đại khái có quyết định của mình.

Giờ lành chưa tới, hoạn quan xướng lễ cung kính mời mẫu hậu đi vào bên trong ngồi một lát. Mẫu hậu khoát tay áo, ý nói người cũng thà rằng đứng chờ. Hoạn quan xướng lễ nhìn về mặt mẫu hậu, dĩ nhiên là cũng nóng lòng.

Lúc này, chỉ có một mình Tiễn Bảo Bảo đứng ở bên người mẫu hậu, nàng ta uốn thẳng lưng, bắt chước dáng vẻ của mẫu hậu. Chỉ là nhìn nàng ta không giống vẻ uy nghiêm mà giống như mang sát khí của thần giữ cửa. Thực ra hình tượng của nàng ta vốn cũng rất uy nghiêm.

Hôm nay ta phải vô cùng nhẫn nại thực hiện một bộ nghi thức tế tổ rườm rà. Mẫu hậu cũng tốt, Tiễn Bảo Bảo cũng tốt, đều là người thích cẩn thận tỉ mỉ. Vốn là chuyện vui mừng, rốt cuộc lại biến thành không có chút vui vẻ nào.

Hơn nữa, ta biết ta còn phải đến chỗ linh huân của mẫu hậu. Hôm nay ở trước mặt mọi người, mẫu hậu không nói toạc ra, nhưng cuối cùng nhất định vẫn là muốn hỏi cho rõ ràng.

~~~~~

Theo lễ xưa, vào ngày Tết Nguyên Đán, các bậc trưởng bối Nguyên thị sẽ mang theo tiểu bối đến chúc Tết. Hôm nay mẫu hậu đều lấy có thân thể không tốt để từ chối. Người đặc biệt ở trong cung Khôn Ninh chờ ta.

Ta không dám lại đến cung Trường Tín đồ dành A Nam, loại thời điểm này, ta ít gây chuyện cho nàng thì tốt hơn. Cởi bỏ lễ phục, ta liền lập tức đến chỗ mẫu hậu.

Lần này, mẫu hậu chờ ta ở trong phòng. Không cần mẫu hậu ra lệnh, ta vừa vào cửa đã đuổi tất cả mọi người lui ra hết. Gian phòng này, ngoại trừ mẫu hậu vẫn sinh hoạt hàng ngày, bình thường đều không cho người ngoài bước vào. Gian phòng nhỏ hẹp, ngăn cách với bên ngoài. Lúc này thời tiết đã không còn lạnh lắm, trong cung vẫn còn thông nhiệt, không khí trong phòng có chút nóng bức. Mẫu hậu lại đóng cửa sổ, khiến cho người trong phòng muốn đổ mồ hôi.

Ta vừa vào phòng, không thể không mở vạt áo, chỉ hận không tìm được cây quạt tới phẩy một chút.

Mẫu hậu ngồi rất nghiêm chỉnh: “Lòng yên tĩnh, tự nhiên sẽ lạnh!” Người nói với ta.

Sau đó lại nói: “Hai vị nương nương kia bị ai gia phạt, cũng không thấy các nàng biện bạch gì. Vốn dĩ định để cả hai người đều đến quỳ ở trong Phật đường, sau nghĩ lại sợ hai người gặp mặt sẽ đánh nhau trong Phật đường, làm bẩn mắt thần phạt. Lỗi phạm phải trong năm vừa rồi, ai gia cũng không muốn nhìn thấy một màn gà bay chó sủa.”

Ta trầm mặc.

“Hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, con có thể không liên quan sao?” Mẫu hậu trừng ta một cái: “Hôm nay là ngày tế tổ, ta vốn còn mong có thể thấy được con phân định rạch ròi một chút. Điều gì con còn không lo trông coi giang sơn sự nghiệp? Còn muốn giữ lại cái mạng già của người mẹ này hay không?” Âm thanh của mẫu hậu có chút phát run: “Đừng cho là ta nghe không ra mấy lời Sở Hiền phi nói trong yến tiệc hôm qua đều là nhắm thẳng vào Phùng gia!”

Ta cười khan một tiếng, trong lòng lập tức nặng tựa ngàn cân. Ta biết rõ chuyện này không gạt được mẫu hậu.

“Các người có thể có chứng cứ sao?” Mẫu hậu hỏi.

Ta lắc đầu.

Mẫu hậu đau lòng nhìn ta.

Lúc này ngồi sát mẫu hậu, ta mới nhìn thấy trong mắt mẫu hậu đều là tơ máu, biết người cả đêm qua ngủ không ngon giấc. Vì chuyện hôm qua mà đã phải suy nghĩ cả đêm.

Quả nhiên, sau một hồi trầm ngâm, mẫu hậu lại hỏi: “Đại Triệu ba trấn hai mươi tư doanh, con nắm chắc được mấy doanh?” Mẫu hậu lập tức chạm đúng chỗ đau của ta.

Nói đến đây, ta gần như muốn rơi lệ trước mặt mẫu hậu. Không ai hiểu con bằng mẹ, mẫu hậu rõ ràng đã biết chỗ khó xử của ta. Ta nói không thành lời, chỉ có thể lắc đầu với mẫu hậu.

Mẫu hậu thở dài một tiếng: “Ai gia cũng biết! Ban đầu nhiều đại thần phản đối như vậy, con lại khư khư cố chấp, càng muốn tăng thêm quân quyền cho Phùng gia.” Mẫu hậu hung hăng dí sát ngón tay trên trán ta: “Hài tử nhà ngươi, sao lại cứ đưa đầu đến dựa trên người nữ nhân. Phụ hoàng ngươi cũng được, ai gia cũng được, cũng không đến mức như nhà ngươi.”

Nhưng phụ hoàng cũng tốt, mẫu hậu cũng được, không phải đều dạy ta nhân nghĩa yêu người sao? Ta yêu, kết quả lại là như vậy!

“Chuyện này con có tính toán gì không? Nay ta cũng chỉ có thể phạt nhẹ, cánh chim phía sau người ta đã cứng cáp, con ở đây lại không có chứng cứ!” Mẫu hậu nhìn ta, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Giữ nàng ta lại, về sau từ từ giết.” Ta nhìn về phía mẫu hậu, thề: “Nhi thần luôn có cách giữ được đồ của mình.”

Mẫu hậu nhìn ta hận căm căm: “Cho nên ngươi liền chuyển qua thích yêu nữ Sở Tư Nam kia đúng không?”

Ta lo sợ, nghi hoặc lẫn khó hiểu nhìn mẫu hậu: “Ngày hôm qua là A Nam đã cứu nhi thần.”

Mẫu hậu gật đầu: “Nàng không hiểu chuyện triều chính.” Mẫu hậu nói: “Nhưng người muốn lợi dụng nàng, không sợ bị nàng lợi dụng ngược lại sao?” Mẫu hậu lại đi trán ta lần nữa: “Vì ta luôn không tin tưởng nam nhân. Cái khác không nói, nam nữ bọn họ trong lúc phóng nước miếng không có quy củ, người có biết không?”

“Mẫu hậu, người là đang nói chuyện trong phủ công chúa sao, đó là có người hãm hại Sở Hiền phi. Sở Hiền phi ngày ngày đều ở cùng nhi thần, tuyệt đối không có chuyện câu thả.” Rốt cuộc cũng nói đến A Nam.

“Hãm hại?” Mẫu hậu cười lạnh: “Vậy con nói cho ta biết, Minh Hương tiên sinh kia rốt cuộc là chuyện gì? Một nam tử độc thân như hấn, vì sao lại ở trong phủ công chúa?”

“Đó là...”

“Đừng quên cô nương kia của cử đệ con. Chính mình diễm dứa lẳng lơ không nói, còn mang theo một nữ nhân không sạch sẽ vào cung.”

Ánh mắt ta sáng lên: “Nhưng không phải phụ hoàng cũng giữ chắc giang sơn sao?”

Mẫu hậu gấp đến độ phát khăn tay lên mặt ta: “Phụ hoàng con là ai cơ chứ! Huống chi, làm sao con biết trong lòng người phương nam bọn họ là cái gì, cho dù bây giờ sạch sẽ, về sau thì sao? Trong lòng thì sao? Con dựa vào cái gì mà đảm bảo rằng khi đối mặt với con, trong đáy lòng nữ nhân kia hoàn toàn là vô tư?”

Ta ngẩn người. Ta phải thừa nhận, cho đến bây giờ, đối với lòng của A Nam... Ta vẫn không có tự tin. Tới bây giờ ta vẫn không nắm chắc được lòng của A Nam. Thậm chí nàng cũng không thể so được với Phùng Yên Nhi, nàng ở trước mặt ta ngay cả giả bộ cũng không làm. A Nam quan tâm đến dân chúng Nam triều, quan tâm đến bạn cũ cố giao. Quan tâm tới tất cả những kỷ ức của nàng, còn có trách nhiệm trên người nàng. Lòng A Nam lớn như vậy, ta lấy cái gì đến lấp đầy?

Mẫu hậu lo lắng thở dài: “Ta đã sớm không thích nữ nhân như Sở Ti Nam, ngày thường ba tai hai bệnh (hay mắc bệnh), không lúc nào thấy khỏe mạnh. Thế nhưng nhìn thấy khí thế của nàng lúc chất vấn Hà Tử Ngư, nào có đáng vẻ mà một nữ nhân lương thiện nên có.”

Ta vội nói: “Sở Hiền phi chính là như vậy, mẫu hậu không nhìn thấy đáng vẻ lúc nàng ấy vì nhi thần mà làm việc ở Giang Nam, so với ngày hôm qua còn dũng mãnh hơn.” A Nam thật sự là một nữ nhân kỳ lạ. Trong thân thể nhỏ bé kia của nàng thật sự cất giấu lực bộc phát kinh người. Khí chất trời sinh, chính là hoàn toàn khác xa những nữ nhân khác.

Mẫu hậu không tranh cãi với ta: “Ta cũng không đòi hỏi nhiều, chỉ cầu nàng đừng như vị kia của Phùng gia, năm sáu năm cũng không sinh nổi một quả trứng. Nếu nàng thật sự tốt, vậy thì mau sinh con trai cho nhi thần của ta đi, như vậy liền tốt hơn bất cứ chuyện gì khác.”

“A Nam chắc chắn làm được.” Ta vội nói: “Đừng nhìn A Nam gầy như vậy, đến lúc nàng sinh nhi tử chắc chắn có khí lực.”

Mẫu hậu trừng mắt liếc ta một cái, lại thở dài một tiếng: “Phụ hoàng con ra đi, liền ném cả giang sơn cho Diệu nhi con. Nhưng chúng ta cô nhi quả mẫu, cũng là không có bản lĩnh bảo vệ phần gia nghiệp này. Dựa vào người khác lại không tin tưởng được, vậy phải làm sao bây giờ? Chỉ trách mẫu hậu không hiểu việc triều chính, không thể giúp con một phen.” Nói xong, mẫu hậu thương xót rơi lệ: “Về sau, mẫu hậu sẽ không lười nhác, hậu cung này, mẫu hậu sẽ liều mạng già giúp con trông nom, để con có thể toàn tâm toàn ý cai quản triều đình. Ta cũng không tin, nhi thần ta thông minh như vậy mà không giải quyết được quý kế của bọn tiểu nhân kia.” Mẫu hậu cắn răng, hình như đang tính toán cái gì.

Ta không cần mẫu hậu giúp ta trông coi hậu cung, bởi vì ta luyện tiếu A Nam luôn phải chịu phạt, lời này ta không thể nói với mẫu hậu được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 89: Chương 84

Mẫu hậu hạ quyết tâm, ta không biết như vậy là tốt hay xấu. Lão nhân gia người đã lớn tuổi, nếu lại bắt đầu lao tâm lao lực lần nữa, không biết thân thể có thể chống đỡ được không.

Nhưng mẫu hậu lại muốn ta đừng lo lắng: “Ta sẽ không làm Sở Hiền phi khó xử, ta cũng không trông cậy nàng có thể vì ai gia mà sinh tôn tử đâu.” Mẫu hậu nói, dường như đang tính toán gì đó: “Thật ra ta có đề nghị khác. Về Tiền Bảo Bảo.” Mẫu hậu thấy ta trừng mắt nhìn lên, vội nói: “Ý ta là, hậu cung này của con thiếu một người có năng lực, ít nhất thì Tiền Bảo Bảo cũng làm việc tận tâm. Nếu như Lâm mỹ nhân bên kia có thể thuận lợi sinh hạ đứa bé, con có thể ban cho nàng làm Đức phi, để nàng giúp trông coi công việc. Cũng không phải là muốn con phong nàng làm hoàng hậu. Con khản trương như vậy làm gì?” Mẫu hậu giãn dữ liếc ta một cái.

Thế còn A Nam thì sao? Mẫu hậu tính để A Nam ở đâu?

“Con yên tâm, ta cũng sẽ giúp con dàn xếp tốt cho Sở Hiền phi bên kia. Sắp tới tốt nhất là nàng nên an phận một chút, đừng gây chuyện nữa. Chờ thêm

một thời gian, tin đồn bên ngoài về nàng tự nhiên cũng sẽ chìm xuống. Khi đó, nếu nàng có thể sinh cho con một bé gái, con muốn phong nàng làm hoàng hậu cũng không còn cái gì là không thể.”

Ta rất kỳ quái nhìn mẫu hậu, mẫu hậu nói chuyện phong hậu này, suy nghĩ thật là lâu dài. Chính ta cũng chưa dám nghĩ đến phương án đó. Cũng không biết vì sao, ta vẫn có chút bất an. Mẫu hậu dễ dàng chấp nhận A Nam như vậy sao?

Mẫu hậu mạnh mẽ dứt khoát, lập tức trấn áp tất cả hậu cung. Trích Tinh Các của Phùng Yên Nhi và cung Trường Tín của A Nam đều trở nên im ắng. A Nam thì không nói, nhưng trong Trích Tinh Các không có tiếng ca múa truyền ra ngoài thật sự khiến nhiều người trong cung có chút không quen.

Đối với chuyện lần này, trong lòng ta cũng không suy nghĩ gì nhiều, nhưng trong cung có chút nịnh bợ Phùng Yên Nhi, sợ là cũng không yên.

Từ mừng ba ta bắt đầu nhận được tấu chương từ các nơi gửi lên, phần lớn đều là gửi đi từ năm trước. Tấu chương ba ngày liền chất thành một đống. Quan viên có năm ngày nghỉ, ta đến một ngày cũng không có. Trên thực tế, ta cũng không dám nghỉ ngơi, đối thủ của ta còn có thể xuống tay với ta vào giao thừa, bọn họ làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như ngày tết cơ chứ?

Bọn họ không nghỉ ngơi, ta làm sao dám buông lỏng cho bản thân!

Ta chuyển tất cả tấu chương đến cung Trường Tín. Dựa vào cửa sổ xem xét từng quyển. Lại ban chiếu, hoặc chỉ thị. Mỗi chuyện đều cho câu trả lời thỏa đáng.

A Nam ngồi dựa lưng về phía ta, nàng cũng đang xem tấu chương, ta để cho nàng xem xét phương án giao thương hai miền nam bắc. Đây là ý kiến ta góp nhặt từ khắp nơi, thật vất vả mới soạn ra, hiện giờ cũng muốn để A Nam xem qua một chút xem có đề nghị gì không.

A Nam vừa xem, vừa làm như thật sự phê cái gì lên đó.

Cũng may, dường như A Nam không quan tâm chuyện nàng bị giam lỏng trong cung, dĩ nhiên, ta cũng biết rõ, giống như trước đây, trên đời này thật sự không có ai có thể trói buộc được nàng. Nàng cắn đầu bút, vừa nghĩ vừa viết. Trên tập giấy của nàng đầy vết mực. Còn có vấy hoa của nàng, không biết tại sao cũng dính đầy mực nước. Cả người nàng đều là mùi mực thơm ngào ngạt.

”A Nam, tấu chương của Tạ Tử Nam lại đề cập đến yêu cầu mới.” Ta lắc đầu nói với A Nam: “Tạ Tử Nam này! Là người đòi hỏi nhiều nhất trong số các thứ sử của ta.”

”Hắn lại đòi tiền của triều đình sao?” A Nam thuận miệng hỏi, ngay cả đầu cũng không ngoái lại, hướng mái tóc đen nhánh về phía ta.

”Chuyện đó thì không có. Lần này hắn muốn mở trường học, nhưng định dùng tiền của nhân dân. Đây là chủ ý Ngũ Đức tiên sinh kia đưa ra cho hắn, bọn họ muốn xây thư viện nhi đồng.” Từ sau khi lão gia hỏa Võ Hiếu Giai kia bị ta thả ra, nghe nói vẫn dốc sức cho việc dạy học và quản lý trường học.

”Chuyện tốt a!” A Nam nói: “Nam Sở vốn coi trọng giáo dục, nay xem như cục diện chính trị đã ổn định trở lại, lại xây dựng thư viện cũng là chuyện thường tình.” Nàng dùng đầu bút gõ phía sau gáy. Ta nhìn thấy trên búi tóc của nàng vẫn là cây trâm bạch ngọc kia của ta.

”Dân chúng Nam Sở có tiền sao?” Ta hỏi lại.

A Nam lập tức buồn bực. Rốt cuộc nàng cũng quay mặt lại nhìn ta, ta thấy trên mặt nàng cũng dính vài giọt mực nước ở bên cạnh khóe miệng, giống như nàng ăn vụng thứ gì đó, không cần thận lưu lại chứng cứ. Ta không khỏi buồn cười, phải cố nén mới không bật cười thành tiếng.

Sau cái Phùng Ký gọi là Nam Phương bình định, dân chúng Nam Sở trốn ra ngoài rất nhiều. Sau khi ta đi tuần phía nam, dân chúng bên ngoài mới lục tục trở về nhà. Ở Nam Phương, Kim Lăng quận của Tạ Tử Nam có lẽ khá hơn một chút, có vài thế gia và phú hộ có thể chống đỡ việc học. Những quận huyện khác thì rất khó nói. Ta đẩy mấy tấu chương trên tay ra, có chút khổ não. Đại Triệu từ khi lập quốc đến giờ đã gần ba mươi năm, hơn phân nửa thời gian đều là trải qua trong chiến loạn. Cuộc sống khó khăn, dân chúng nghèo khổ. Thật sự đã đến lúc nên nghỉ ngơi lấy lại sức. Chỉ là chính ta hồ đồ, đến bây giờ vẫn không thể đảm bảo cho dân chúng thiên hạ một cuộc sống yên bình ổn định.

A Nam nghiêng đầu nhìn ta, ước chừng đã nhìn ra chỗ phiền não của ta: “Hoàng thượng đừng gấp, chuyện này cũng có thể chậm rãi làm. Tích tiểu thành đại, từ từ sẽ tốt lên.” Nàng chuyển động con ngươi trong mắt: “Kỳ thật, đối với việc này thiếp cũng có chút ý tưởng, nhưng hiện tại vẫn chưa thể nói cho hoàng thượng. Chờ thiếp chuẩn bị tốt rồi sẽ nói sau.”

Nàng nói không thể nói cho ta biết, nhưng lại lộ ra dáng vẻ ngứa ngáy khó chịu. Nàng ngồi phía trước, ánh mắt chột lóe chột tắt nhìn ta, chỉ chờ ta hỏi nàng.

Ta cố tình không mở miệng hỏi, chỉ vờ tay ra, phủ lên búi tóc của nàng. Gần đây bởi vì chuyện của Phùng Yên Nhi mà nàng giận đối ta, nhưng cây trâm bạch ngọc kia vẫn cắm ở trên đầu nàng. Điều này khiến ta rất vừa lòng. Lúc này ta không thể thỏa mãn lòng dạ hẹp hòi thừa nước đục thả câu của nàng, cho dù A Nam nghĩ chuyện kinh thiên động địa gì, cuối cùng nàng có thể không đề cho ta biết không? Ta không hỏi, cho nàng bút rút đến chết!

Quả nhiên, bị ta làm thỉnh, A Nam không thú vị ngáp lên. Nàng nghiêng người, lại xem tập tấu chương dày cộm kia.

Trong lòng ta buồn cười, đột nhiên vờ tay ra phía sau lưng nàng, lập tức kéo nàng ngã xuống trong lòng ta. Nàng kêu lên một tiếng, sau đó trơ mắt nhìn ta dùng ngón tay cái lau giọt mực trên khóe miệng nàng.

Ngoài cửa cung Trường Tín truyền đến giọng thông báo: “Dịch môn tướng quân Đặng Vân đến...” Lời còn chưa dứt, tiếng bước chân đã vọt đến ngoài

cửa.

Ta và A Nam đều lấp bắp kinh hãi, vội vàng tách ra. Không đến sớm không đến muộn, tên tiểu tử kia lại lựa lúc này mà đến.

Ta thầm nghĩ tiểu tử Đặng Vân này đến thật không đúng lúc. Năm hết Tết đến, không phải hắn nên ở trong thành Lạc Kinh uống rượu cùng người ta đến lúc trời đen kịt sao? Tại sao lại đột nhiên đến tìm A Nam? Huống hồ hiện tại A Nam đang bị giam lỏng, mẫu hậu không cho người khác đến gặp nàng, hơn nữa Đặng Vân còn là khách lạ.

Đặng Vân đã trực tiếp đi vào, nghe tiếng bước chân hắn là không hề có ý định dừng lại. Lần trước tên tiểu tử Đặng Vân này tới còn biết giả bộ một chút lễ tiết, bây giờ quả thực là đánh thẳng về phía trước rồi.

"Hoàng thượng!" Rèm cửa vừa kéo ra, Đặng Vân đã sai bước đi vào. A Nam phản ứng còn nhanh hơn ta: "Xảy ra chuyện gì?" Nàng kích động hỏi: "Có phải lại là chuyện quân Kiến Chương không?" Vừa mở miệng, A Nam đã muốn nhảy dựng lên.

Giờ ta mới ý thức được, Đặng Vân gọi là "hoàng thượng". Hắn là tới tìm ta!

Hơn nữa, trang phục của Đặng Vân hôm nay cũng không phải là trang phục thường ngày, trên người hắn khô giáp chỉnh tề, ghim buộc cẩn thận. Trong lòng ta căng thẳng, không phải là quân Kiến Chương trở mặt chứ?

Cũng may, ta nhìn thấy thần sắc của Đặng Vân không phải là uể oải mà hoàn toàn ngược lại, có chút hưng phấn.

A Nam cũng đã nhìn ra: "Là chuyện tốt!" Nàng nói, ánh mắt nàng nhìn Đặng Vân có chút hoài nghi: "Người đã tìm ra người giữ trò quỷ trong quân Kiến Chương?" Ta khần trương đối với chuyện trong quân Kiến Chương, A Nam vẫn biết.

Đặng Vân thật sự rất hưng phấn, liên tục gật đầu: "Hai ngày nay tuy rằng ta liên tục uống rượu say trước mặt người khác, nhưng thật ra là ngay cả ngủ ta cũng mở một con mắt. Muốn tính kế tiêu gia sao? Nằm mơ đi!" Thiếu niên này mặt mày hớn hờ, trước hết tự khen bản thân một lần: "Hôm nay rốt cuộc đã có người không chịu nổi!" Hắn hưng phấn nói cho chúng ta biết: "Sáng sớm vừa tỉnh dậy đã có người dẫn mấy binh lính không rõ chân tướng của quân Kiến Chương ồn ào cái gì mà 'không cần tướng quân là người phương nam, không chịu phục tùng dưới tay bại tướng'. Bọn họ muốn giải trừ lệnh cấm, đánh thẳng vào doanh vệ." Đặng Vân nhìn thấy trên án có chén trà, không quan tâm là của ai, nhắc lên liền uống: "Cũng may ta đã sớm có chuẩn bị, chỉ chờ hôm nay để tung ra. Hôm nay một lưới bắt trọn bọn họ. Hơn nữa mấy kẻ đầu lĩnh, một người cũng chạy không thoát."

Ta lập tức vừa mừng vừa sợ, một người cũng chạy không thoát, cái này có nghĩa là, ta có thể truy xét nanh vuốt của Phùng Ký đang âm thầm hoạt động trong quân Kiến Chương rồi. Trong lòng ta thở phào nhẹ nhõm một cái, Đặng Vân cũng vui lây. Đây thực sự là chuyện vui! Lần trước xảy ra chuyện của Quách Hưng, Tào Định trốn đi, ta vì không thể đào ra cái đinh trong quân Kiến Chương mà tiếc nuối không thôi. Bây giờ rốt cuộc bọn họ cũng trốn không thoát.

"Hoàng thượng mau chóng thăm vấn những người này, nhất định có thể quét sạch tất cả ám đảng trong quân Kiến Chương một lần." Đặng Vân từ đầu đến cuối vẫn là thúc giục ta.

Ta cười to, kiên nhẫn chờ đợi quả nhiên sẽ có kết quả, lúc này ta cũng sốt ruột khó kiềm nén. Việc này ta còn phải tự mình đi một chuyến. Có một số việc, tự mình nắm giữ vẫn yên tâm hơn.

A Nam vội vàng giúp ta cầm áo choàng và kiếm. Nàng biết việc này có ý nghĩa như thế nào.

"Hôm nay không cần chờ ta." Ta nói với nàng, lại lau mấy vết mực dính trên mặt nàng: "Chắc chắn sáng mai chúng ta mới có thể chạy về."

A Nam gật gù đầu: "Đề Như Ý đưa toàn bộ tấu chương ở đây quay lại ngự thư phòng chứ?"

Ta gật đầu: "Hôm nay nàng cũng đi ngủ sớm đi, đừng để cho mẫu hậu bói móc."

Ta rất hưng phấn, không có nhiều thời gian lo cho A Nam, tuy rằng ta nên nghĩ đến việc nha đầu này rời khỏi mắt của ta chắc chắn sẽ không an phận như vậy.

Việc tra hỏi quân Kiến Chương còn thuận lợi hơn so với tưởng tượng của ta, những người đó, căn bản không cần nhắc tới, không cần tra tấn đã chủ động khai ra ai là người khơi chuyện, ai là người tung các loại tin tức trong quân Kiến Chương. Ta thăm vấn cả đêm, sai người làm ghi chép lại toàn bộ, sau đó phá lệ, lần đầu tiên hạ lệnh lập tức giết các phạm nhân có liên quan, hết thấy đều theo quân pháp mà thi hành, một khắc cũng không được ngưng trệ.

Trong doanh trại đốt đèn lồng, nhưng trong đêm tối vẫn khiến người ta cảm giác được áp lực vô hình. Quan binh trong quân Kiến Chương bị ta gọi dậy ngay trong đêm, quan sát ta chém giết trong quân doanh của mình lần đầu tiên. Ta ngồi trên ghế dựa lớn ở trên cao, rất nhiều người là lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế. Bọn họ lạng lẽ mở to hai mắt, tò mò muốn nhìn rõ mặt mũi của ta. Đáng tiếc ta mặc một thân áo đen, hoàn toàn hòa vào trong bóng đêm tối tăm.

Đây mới là nguyên nhân ta thường mặc đồ đen, là phương pháp năm đó ta phát hiện ra khi lãnh binh. Màu đen thường khiến người ta có cảm giác thần bí, trước kia vào thời điểm các huynh đệ ở trước mặt phụ hoàng tranh đoạt lợi hại nhất, binh lính của ta đều cảm thấy ta cực kỳ uy nghiêm lãnh khốc. Mà chúng thần và phụ hoàng đều cho là ta chưa thể hiện hết toàn bộ năng lực.

Sự thật chứng minh, ta từ trong đó có được chỗ tốt.



Hiện tại, ta mặc một thân áo đen, ngồi trong bóng tối dày đặc, uy hiếp binh lính của ta. Chém giết như thế này, so với mấy năm sau, bọn họ tiến vào hoàng cung của ta chém giết vẫn chưa đáng gì. Nhưng ta tin tưởng, lấy chuyện này ra chắc chắn có tác dụng nhắc nhở bọn họ trong thời gian rất lâu về sau sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Đây là lần đầu tiên ta đại khai sát giới lớn như vậy kể từ sau khi lên ngôi, ở đại doanh của quân Kiến Chương, coi như là hình thức xử phạt cao nhất đối với các tướng lĩnh. Trong một đêm, hơn mười đầu người rơi xuống. Máu của bọn họ chảy ra trong quân doanh đều hòa tan với tuyết đọng trên nền đất. Một đêm này đối với quân Kiến Chương cũng không chỉ mang ý nghĩa bình thường. Mỗi một cái đầu của những người làm việc cho Phùng Ký rơi xuống cũng là lúc ta vững vàng thu lại quân Kiến Chương về trong tay mình. Việc này chứng minh, đến lúc ta cần dùng máu tươi để bảo vệ quyền lực của mình, ta cũng nhất quyết không nương tay.

Trải qua lần tẩy trừ này, quân Kiến Chương phải qua thêm một thời gian nữa mới có thể trở lại quỹ đạo. Chẳng qua những chuyện còn lại ta giao cho Đặng Vân. Ta không cần hấn lĩnh binh, nhưng ta cần hấn giúp ta nuôi binh.

Hiển nhiên, lần này ngay cả Đặng Vân cũng có chút giật mình đối với ta. Hấn cười như không cười nói với ta: “Hoàng thượng như thế này có thể dễ dàng không chế bất cứ kẻ nào.” Tiểu tử này không nhiều tuổi lắm, thế mà lại có thể ở trước mặt ta tỏ vẻ trưởng thành.

Sáng sớm ta chạy về trong thành, giả bộ như không có việc gì. Trên thực tế đúng là không có việc gì, thành Lạc Kinh vẫn còn đắm chìm trong không khí ngày Tết, đối với dân chúng mà nói thì chỉ cần cuộc sống gia đình mình tạm ổn là được. Trên đường người đi lại thưa thớt, phần lớn dân chúng mừng năm mới sẽ dậy muộn một chút. Bọn họ hoàn toàn không biết bên ngoài cửa thành đã xảy ra chuyện gì.

Khi ngựa của ta đi qua phủ Đại Tư Mã của Phùng Ký, ta thấy cửa phủ vẫn đang đóng chặt. Ta hơi cười lạnh, hẳn là đang yên tâm chờ tin tức của quân Kiến Chương bên kia sao? Đáng tiếc, lần này, tin tức gì hẳn cũng không chờ được. Quân Kiến Chương từ nay về sau không có liên quan gì đến hẳn.

Ta kiềm nén cảm giác hưng phấn hồi cung, thậm chí cũng không quay về điện Thừa Càn của ta mà hùng hực hứng thú chạy về phía cung Khôn Ninh trước... Ta phải thật nhanh chóng chạy về chia sẻ niềm hưng phấn này của ta với mẫu hậu và A Nam. Lúc này trời vừa mới sáng, mẫu hậu đã sắp rời giường. Cho nên ta đến chỗ này của mẫu hậu trước.

Ta vừa mở cửa chính của cung Khôn Ninh liền phát hiện có điểm không đúng.

Nằm ngoài dự liệu của ta, mẫu hậu không ở trong cung Khôn Ninh. Mấy cung nữ trong cung nhìn thấy ta đều hốt ha hốt hoảng, ta hỏi bọn họ mẫu hậu ở đâu thì cả một đám đều không chịu mở miệng.

“Có lẽ hoàng thượng có thể đến cung Trường Tín xem thử một chút.” Một tiểu cung nữ trong đó nhìn ta, tiết lộ nửa câu như vậy.

Trong đầu ta vang lên một tiếng, đột nhiên cảm thấy sự tình có chút không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 90: Chương 85

Mẫu hậu của ta, cho dù là trước đây khi phụ hoàng còn tại thế, hay là từ khi ta đăng cơ tới nay, thái độ đối nhân xử thế luôn ôn hòa cẩn thận. Uy nghiêm của người đều xuất phát từ sự thận trọng từ lời nói cho đến việc làm. Sau khi ta đăng cơ, người lên ngôi Thái hậu cao quý, cũng chưa từng tự làm ra chuyện gì quá mức hà khắc. Bản thân ta còn thường xuyên hạ lệnh phạt đánh cung nhân, ngay cả A Nam cũng từng vì ta mà chịu thương tích. Nhưng ở hậu cung, cho tới bây giờ mẫu hậu cũng chưa từng hạ lệnh đánh vị phi tần nào. Hình thức xử phạt nghiêm trọng nhất của người, một là quỳ, hai là giam lỏng, ba chính là chép kinh.

Nhưng trong lòng ta biết, ở nhiều phương diện thì tính cách ta giống mẫu hậu, trong ẩn nhẫn luôn luôn có giới hạn. Một khi cảm thấy cần thiết thì chuyện nên làm cũng sẽ dứt khoát làm đến nơi đến chốn.

Hôm qua khi mẫu hậu nói muốn ta yên tâm thì ta đã có một loại cảm giác, mẫu hậu hình như muốn vì ta mà làm chuyện gì đó.

Ta gần như chạy như bay, vọt vào cung Trường Tín. Ta cũng không hy vọng mẫu hậu và A Nam có liên quan đến bất cứ chuyện gì can dự đến ta. Ta không cần mẫu hậu vì ta mà làm bất cứ chuyện gì. Mẫu hậu người có biết không?

Đương nhiên, ta càng không hy vọng A Nam và mẫu hậu trở nên xung đột như nước với lửa.

Kết quả là, khi ta vừa bước vào cửa chính cung Trường Tín thì lại một lần nữa bị sợ đến mất hồn mất vía. Bên cửa cung Trường Tín có một người đang nằm, ta liếc mắt một cái, nhận ra đó là hoạn quan canh cửa cung Trường Tín. Nhìn thấy cảnh này, thân vệ của ta đều vội vàng rút đao đi đến.

Bọn họ cẩn thận vây quanh bảo vệ ta, đi một mạch vào trong, trong cung Trường Tín chỉ thấy người nằm ngón ngang, bắt đầu từ tiểu hoạn quan bên cửa. Kể cả mấy đại cung nữ, đại hoạn quan ở trong này, đều không có ai là tỉnh táo.

Sáng sớm, trong không khí vẫn còn mang theo hơi lạnh mùa đông, nhìn thấy tình hình cung Trường Tín như thế này, lòng tơ của ta đều dựng thẳng.

A Nam không ở đây! Sau khi ta lật ngửa tất cả những người đang nằm dưới đất thì xác nhận được điều này. Chấn động trong tâm cung của nàng đều chính tề, giống như là không có người nào từng ngủ qua. Ngay cả tiểu cung nữ A Qua của nàng cũng không thấy đâu. Đương nhiên còn có Huyền Từ, thẳng nhóc mười mấy tuổi luôn nhanh nhẹn, lúc này cũng không thấy tung tích.

Ta nghe thấy Như Ý ở bên ngoài kêu loạn mấy tiếng. Hắn là nghe nói ta hồi cung liền vội vàng đi theo, đôi mắt vốn đang mơ màng buồn ngủ, lúc này đã bị dọa cho tỉnh.

"Hôm qua lúc thần rời đi, A Qua ngọc nghếch kia còn dặn thần hôm nay tới đây sớm, để cùng Sở Hiền phi đón hoàng thượng sớm một chút." Hắn đáng thương nhìn ta, khuôn mặt giống như là muốn khóc: "Ban đêm thần không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào. Bọn họ... Bọn họ như thế này đều là chết hết rồi sao?" Nói xong thì hắn khóc thành tiếng.

Đội ta sờ trên mặt mấy người nằm trên đất thấy còn hơi thở, nói cho hắn biết bọn họ chỉ là bị hôn mê, hắn mới ngậm miệng.

Kỳ thật, ta vừa nhìn thấy mấy cung nhân đó đã biết họ đều là bị choáng váng mà thôi, trong lòng đại khái đã đoán ra được cái gì đó. Lúc này, ta liếc mắt một cái nhìn thấy đại cung nữ Hồng Anh trong cung của A Nam ngã ở cạnh cửa phòng khách, dáng vẻ giống như là muốn ngăn cản người nào đó đi ra.

"Đi tìm chút nước lạnh, đội cho nàng ta tỉnh lại." Ta phân phó Như Ý.

Như Ý nhận lệnh mà đi. Lúc này trong lòng ta đã sớm không yên. Cho dù là A Nam hay là mẫu hậu thì từ trong nội tâm đều là những nữ nhân mạnh mẽ, thế nhưng trên thực tế thì hôm nay ta mới nhận ra, so đáng về bề ngoài thì tất cả các nữ nhân khác đều mạnh mẽ hơn họ rất nhiều.

Mới sáng tỉnh mơ mà hai người họ đều không ở trong cung, rốt cuộc là họ đã đi đâu?!

Hồng Anh được Như Ý làm cho tỉnh, nhìn thấy ta thì lập tức có vẻ sợ hãi: "Nô tỳ không hề làm cái gì, là Hiền phi đột nhiên xông ra." Nàng ta sợ hãi, run rẩy quỳ trên mặt đất, cẩn thận dò xét sắc mặt ta: "Hiền phi chỉ khẽ phát tay áo, nô tỳ không hề biết chuyện gì." Lúc nàng ta nói như vậy thì mắt tròn trừng, giống như nhìn thấy ma quỷ.

Ta lạnh lùng hừ một tiếng. Nàng ta lập tức run rẩy, lại nằm rạp xuống.

Cung nhân giống như nàng ta, ở trong cung thường bị lâm vào cảnh khó cả đôi đường, thỉnh thoảng lúc làm việc phải nhìn mặt mà làm. Nàng ta chưa nói nàng ta muốn ngăn cản A Nam, chỉ nói A Nam rời đi. Cho dù ta có thể giả bộ về mặt ôn hòa, nàng ta cũng sẽ hết sức khẩn trương dò xét tâm tư của ta.

Nàng ta biết mình đã lỡ miệng.

"Lúc trước có người nào đó đã vào cung Trường Tín sao?" Ta hỏi.

Hồng Anh lắc đầu như đánh trống bỏi.

Tất nhiên những người trong cung Trường Tín này đều là bị A Nam làm cho hôn mê. Lúc đi nàng còn dẫn theo A Qua, chứng tỏ nàng là có kế hoạch trốn đi. Chỉ là ta nghĩ bề đầu cũng nghĩ không ra, tại sao nàng lại không để ý lệnh cấm của mẫu hậu mà lại tự tiện xuất cung. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Huống hồ cả mẫu hậu cũng không ở trong cung.

Ánh mắt ta đột nhiên sáng lên, một tay nhấc lấy cung nữ trước mắt này: "Nếu không phải là các người ngăn cản Hiền phi, nàng cũng sẽ không làm hôn mê tất cả các người. Rốt cuộc tại sao các người lại muốn ngăn cản nàng?"

Tuy rằng A Nam bị mẫu hậu giam lỏng, nhưng cung tỳ trong cung Trường Tín đều là người phục tùng, vốn dĩ bọn họ không nên làm ra bất kỳ cản trở nào đối với A Nam, mà A Nam cũng không phải là người tùy tiện hạ thủ với người khác. Những cung nhân này, chắc chắn là biết tại sao A Nam muốn rời đi.

Cung nữ này lại dám chần chờ.

Ta dùng một tay ném nàng ta ra ngoài, ném cho thân về phía sau ta: "Giết nàng ta!" Ta chỉ cần mấy chữ này.

Hồng Anh đột ngột phát ra tiếng gào khóc dọa người: "Là Thái hậu!"

Con mắt ta lạnh lùng chuyển hướng sang nàng ta. Không cần ta nói thêm nữa, chính nàng ta cũng nên biết nói hay không nói có sự khác biệt. Hoặc là nói, nàng ta nên biết ai mới là chủ nhân của hậu cung.

"Là Thái hậu." Hồng Anh vừa khóc vừa đi đến bên chân ta, đồng thời đập đầu xuống sàn nhà: "Lúc nửa đêm, Thái hậu đột nhiên phái người đến đây, lặng lẽ nói cho chúng nô tỳ biết, để cho chúng nô tỳ bảo vệ Hiền phi, tuyệt đối không để Hiền phi rời khỏi cung Trường Tín... Còn nói, nếu như hoàng thượng trở về..."

Ta quay đầu bỏ chạy.

Mẫu hậu quả coi thường A Nam. Vài tên nô tài trong cung Trường Tín làm sao làm khó được A Nam.

Ngựa của ta vẫn còn chưa dắt vào chuồng, lúc này ta chỉ cần cười lên lưng ngựa.

“Hoàng thượng biết cần phải đi đâu sao?” Như Ý lớn tiếng đuổi đến hỏi ta: “Thần vừa nghe nói, tất cả hoạn quan trong cung Thái hậu cũng đều cùng đi ra ngoài.”

Hắn còn chưa dứt lời, ngựa của ta đã chạy đi, để lại một đám bụi đất.

Ta sớm nên nghĩ đến, mẫu hậu đã nói với ta, người sẽ dàn xếp tốt mọi việc.

Ta vội vàng vọt tới phủ công chúa của A Nam.

Dọc theo đường đi, lúc ngang qua con đường cái của Lạc Kinh rốt cuộc đã nhìn thấy lẻ tẻ vài người đi đường. Chỉ là, trong lòng ta vẫn hy vọng người đi lại trên đường có thể ít hơn một chút. Nếu bách tính thiên hạ biết hoàng đế của họ hiện tại đang vì chuyện gì mà hồi hải như vậy, nhất định sẽ giết mình.

Phủ công chúa của A Nam ở chỗ kia coi như cách biệt, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, người bên ngoài cũng khó biết được. Đây xem như chút may mắn ít ỏi trong việc này.

Ta nhảy xuống ngựa, căn bản vẫn chưa biết phải ứng phó như thế nào với cục diện mà ta sắp sửa phải đối mặt.

Cửa lớn của phủ công chúa chỉ một chút đã bị ta đẩy ra. Hiện tại ta không lo nghĩ được nhiều, chỉ vội vàng phóng thẳng ngựa vào trong, vườn nhỏ của A Nam bây giờ đã bị ta làm hỏng.

Ta vừa phóng qua cái hồ nhỏ kia liền liếc mắt nhìn thấy rất nhiều người mặc sắc phục trong cung.

Không đợi ta nhảy xuống khỏi lưng ngựa, bọn họ đã phát hiện ra ta, có người đã chạy như bay vào trong sảnh chính hồi báo.

Ta âm thầm kêu khổ, mẫu hậu kêu những người này đến, nhìn dáng dấp cũng biết chắc chắn là được việc.

Lúc này trời đã sáng trưng, trong nắng sớm trong suốt tĩnh lặng, xung quanh đều không có chỗ nào để lẫn trốn. Mẫu hậu là mang theo ý định giết người mà đến. Những hoạn quan bên cạnh này, ai ai cũng mang theo lưỡi dao sắc bén.

Mà ta chỉ có thể âm thầm kêu khổ trong lòng.

Phòng khách trong phủ công chúa của A Nam không giống với nơi khác, ngay phía trước mặt hướng ra hồ của sảnh chính có một hàng cửa sổ sát đất, lúc này, những cửa sổ kia đều mở hết, dễ dàng cho mẫu hậu quan sát hành động của những người do mẫu hậu mang tới. Ta nhìn qua mấy cửa sổ này đã thấy mẫu hậu đằng đằng sát khí ở bên trong rồi. Có lẽ mẫu hậu cũng đã nhìn thấy ta.

Ta cảm thấy ta ở trong mắt mẫu hậu lúc này chắc hẳn là dáng vẻ của một hài tử ngốc nghếch đang luống cuống.

Ta cố gắng làm cho mình thả lỏng. Nếu ta đã là một đế vương có thể sát phạt quyết đoán, như vậy ta cũng có thể làm một người con tốt, một phu quân tốt. Huống hồ ta vừa mới giải quyết tốt chuyện trong quân Kiến Chương, ta không tin còn không thể giải quyết được chuyện hai nữ nhân bên cạnh mình.

Ta đi đến, không ngoài dự kiến, trong đại sảnh là bầu không khí giương cung bạt kiếm của hai nữ nhân. Ngồi ở phía trên là mẫu hậu với sắc mặt âm trầm, mà quỳ trên mặt đất là A Nam khiến ta không khỏi bận lòng.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, vì sao mẫu hậu lại tới đây?” Ta vừa đi vào bên trong vừa cười ha hả, làm bộ không nhìn thấy A Nam đang quỳ dưới đất.

Ánh mắt mẫu hậu lạnh như băng, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn ta lấy một cái. Ngược lại là A Nam đang quỳ dưới đất thì nhanh chóng ngẩng đầu lên.

“Mẫu hậu đột nhiên muốn đến phủ công chúa ngồi một lát.” A Nam nhỏ giọng nói, phía dưới mí mắt rũ xuống cất giấu sự lo lắng sâu sắc.

Mẫu hậu liếc A Nam một cái: “Ta không phải tới tìm ngươi.” Người nói, giọng nói vô cùng gượng gạo: “Ta là tới bái phỏng một vị tên là Minh Hương tiên sinh.” Người hung hăng trừng mắt nhìn A Nam: “Không ngờ ngươi đuổi tới nhanh như vậy, thế mà không thèm để ý tới lệnh cấm của ta mà lao ra khỏi cung. Ngươi.. Tốt lắm!” Mẫu hậu đã tức giận quá mức.

“Thiếp cũng không biết là ngay cả mẫu hậu cũng biết Minh Hương tiên sinh.” A Nam thoải mái nói: “Trong phủ công chúa quả thực có một vị Minh Hương tiên sinh, hẳn là thầy giáo của Huyền Từ, nhưng hẳn có chuyện riêng của mình, đi lại tự do, thiếp cũng không để ý hẳn không có mặt ở đây.”

Sắc mặt của mẫu hậu càng trở nên khó coi, những người bên cạnh hiển nhiên đều là tâm phúc của mẫu hậu, cho nên người lập tức nổi giận với A Nam: “Ai biết Minh Hương tiên sinh, ám xú\* tiên sinh gì chứ! Ai gia chỉ biết hiện tại mấy lời đồn đãi khó nghe đều là về vị cái gì tiên sinh này. Vì sao ai gia tìm hắn? Ai gia tìm hắn còn không phải là vì tiểu yêu tinh nhà ngươi sao?”

\* ám xú: dùng từ trái nghĩa để chơi chữ; minh (mĩnh) gần âm với mình (mính), mình (sáng sủa) trái nghĩa với ám (tối tăm), hương (thơm) trái nghĩa với xú (hôi thối)

A Nam ngẩng đầu, có tình tò về kinh ngạc: “Thiếp không biết bên ngoài đồn đãi cái gì, nếu xem tất cả lời thiên hạ đồn đãi là chuyện quan trọng thì một người có hai lỗ tai cũng không đủ dùng.”

Ta vội kêu một tiếng: “A Nam!” Ta dùng ánh mắt van nài nhìn nàng. Ta cũng thật sợ nàng sẽ cãi vã với mẫu hậu. Nói thật lòng, cãi nhau với mẫu hậu không có ý nghĩa gì cả, lão nhân gia người là bậc trưởng bối, cho dù thắng được người thì làm được cái gì sao.

Mẫu hậu muốn can dự vào chuyện này, ta đã sớm hiểu rõ, người thừa lúc ta không có mặt mà triệu tập một đám người trong cung đến phủ công chúa, xuống tay với Đặng Hương. Không biết vị phu nhân lắm mồm kia đã nói gì với mẫu hậu, khiến người nghĩ rằng trừ khử Đặng Hương là có thể làm cho những lời đồn đãi về A Nam hoàn toàn biến mất, là có thể giữ được thanh danh của ta, là có thể khiến A Nam một lòng sinh con cho ta. Càng không nói đến mẫu hậu có bản lĩnh khiến Đặng Hương biến mất hay không. Mà cho dù người thật sự có thể trừ khử Đặng Hương thì cũng chỉ khiến khoảng cách giữa ta và A Nam càng ngày càng xa mà thôi.

Mẫu hậu thật sự là làm chuyện vô ích, hơn nữa người cũng biết rõ ta sẽ không đồng ý. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, người đều nhân lúc ta có việc rời khỏi cung để làm chuyện này. Có thể thấy, người đối với ta và A Nam đều không tin tưởng.

A Nam cúi đầu, không hề nói gì nữa. Ngay cả hết sức không phục thì ít nhất nàng cũng không thể hiện ra ngoài.

Cung nữ A Qua kia của A Nam không biết chui ra từ đâu: “Bẩm báo Thái hậu nương nương, bẩm báo Sở Hiền phi, nước suối\* đang dâng ạ.” Nàng ta nói không đầu không đuôi, sau đó vừa ngẩng đầu nhìn thấy ta, bất tri bất giác kêu một tiếng, lại bổ sung: “Bẩm báo hoàng thượng, nước suối đang dâng ạ.”

\* nước suối: nguyên văn là “xuân thủy”, tức là nước do băng tuyết trên núi tan ra vào đầu xuân, chảy thành dòng suối xuống vùng thấp hơn khiến mực nước đột ngột dâng cao

Khó trách Như Ý gọi nàng là “A Qua ngọc”. Đứa nhỏ này thật sự là có chút ngờ nghệch.

A Nam nghiêm trang ngẩng đầu nhìn mẫu hậu: “Lời vừa nãy của thiếp không phải là nói ngoa.” Nàng nói: “Trong phủ, nước suối dẫn ra từ trong núi, hiện giờ đã dâng cao quá cột đá mốc. Nếu mẫu hậu không rời đi, lát nữa ra ngoài váy sẽ bị ướt.” Nàng vừa nói vừa cung kính khấu đầu với mẫu hậu: “Đã nhiều năm qua, đoạn suối chỗ cột đá làm mốc trong phủ công chúa đã không được khơi thông qua. Mẫu hậu đừng coi việc này là trò đùa.”

Sắc mặt mẫu hậu càng lúc càng xấu.

Ta cảm thấy chỉ có ta dân đơn hồ đồ, không biết mẫu hậu và A Nam đang chơi trò bí hiểm gì.

Lúc này, trên eo ta có cái gì nóng hăm hập chạm vào, ta vội cúi đầu, vừa nhìn thì thấy là Huyền Từ.

“Hoàng thượng!” Hần đáng thương dựa vào người ta mong chờ: “Phủ công chúa sắp bị nước đim ròi. Tỷ tỷ nhìn thấy trời âm, nhớ ra hàng năm khi tuyết tan thì nước suối trong phủ công chúa đều dâng cao, cho nên mới dẫn bọn ta trở về đây nhìn xem, không ngờ lại nhìn thấy Thái hậu nương nương...”

Ta vội che miệng đứa nhỏ này.

Ta hiểu rõ, cái gọi là trở về đây nhìn xem chẳng qua chỉ là cái cớ của A Nam, như thể nàng không phải vì cứu Đặng Hương mới đặc biệt trở về. Nhưng trên thực tế, nàng chính là vì Đặng Hương mới gấp gáp chạy về. Ta biết, mẫu hậu biết, chính nàng cũng biết. Cái gì mà tuyết tan nước dâng, chẳng qua đều là A Nam lấy cớ mà thôi.

Ta không biết A Nam gây sự cái gì, dù sao thì hiện tại trong phủ công chúa nước đang dâng lên, A Nam đang uyển chuyển đuổi khách.

Mẫu hậu vẫn chưa từ bỏ ý định, thờ dài một tiếng: “Ai gia tới thì cũng đã tới rồi, làm sao có thể bỏ qua như vậy, phủ công chúa này thì lớn bao nhiêu cơ chứ, chẳng lẽ còn muốn để ai gia lục soát sao?”

Ta nóng nảy. Tính khí của mẫu hậu cũng thật sự là quật cường, quả thật không phân cao thấp với A Nam. Bây giờ A Nam đã cho người bậc thang để bước xuống, tại sao mẫu hậu lại còn dằn ép không tha?!

“Mẫu hậu là tìm Minh Hương tiên sinh sao?” Ta vội tiến đến, trong lòng chỉ biết âm thầm kêu khổ: “Trẫm biết Minh Hương tiên sinh đang ở đâu.” Hai nữ nhân đều kinh ngạc nhìn ta.

A Nam kinh ngạc đương nhiên không cần phải nói, vừa rồi dáng vẻ của nàng còn vô cùng trấn tĩnh, nhưng hiện tại đã có chút sốt ruột khó nén nói: “Hoàng thượng biết Minh Hương tiên sinh đang ở đâu sao?”

Mẫu hậu lại có chút không tin tưởng, liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta đã xoay người đi ra phía ngoài: “Minh Hương tiên sinh đã đi đâu, hiện tại chỉ có mình trẫm biết.” Ta nói đơn giản

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 91: Chương 86

Lúc này, trong cung Khôn Ninh của mẫu hậu lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều biết mẫu hậu thất bại\* mà về, cũng biết ta đang mất hứng, cho nên tất cả bọn họ đều ra sức tránh né.

\*thất bại: nguyên văn là “sát vũ” (cánh chim bị thương), ý chỉ bị thua, bị tổn thương.

Ta hoài nghi nếu chuyện ngày hôm qua mà truyền ra ngoài, hẳn là có người sẽ hà hê khi người khác gặp họa.

Nhưng như vậy thì sao, miệng lưỡi thiên hạ làm sao có thể bịt kín, luôn luôn có người nói này nói nọ.

Ta đẩy cửa sổ ra, không khí bên ngoài mang theo gió xuân tiến vào.

”Ta làm vậy cũng là vì con.” Mẫu hậu nói ở phía sau ta: “Ta biết trong lòng con thích Sở Hiền phi.”

Ta không cần quay đầu lại cũng biết lúc này ánh mắt mẫu hậu đang lặng lẽ oán trách ở phía sau ta. Đương nhiên ta cũng biết rõ, mẫu hậu gây ra chuyện hôm nay thật sự là vì ta. Trước kia lúc phụ hoàng còn sống, ở trong cung ta và mẫu hậu dường như không có chút thu hút nào, mẫu hậu biết xem xét thời thế, để tránh bị chĩa mũi nhọn, thậm chí người còn không chủ động nói chuyện với phụ hoàng. Kể từ khi đó, trong thế giới của người chỉ có một mình ta.

Cho dù mẫu hậu vẫn duy trì hình tượng cơ trí sáng suốt thì thật ra ở trong lòng, người và những oán nữ khác trong cung cũng giống nhau, đều thiếu thốn cảm giác an toàn.

Những thứ này dường như ta đều biết, nhưng lại giống như ta chưa từng nghĩ đến. Nhưng ta biết, mẫu hậu thật sự là vì ta. Trên đời này, người là người yêu ta nhất. Điều này ta thực sự hiểu rõ.

Trong lòng ta chỉ biết cười khổ.

”Vị kia cái gì mà Minh Hương công tử thật sự là làm việc cho con sao?” Mẫu hậu thử thăm dò, dường như vẫn chưa hết hy vọng.

Ta trầm mặc, tinh tế quan sát một nhánh mẫu đơn ở trước cửa sổ của mẫu hậu đã xanh tốt trở lại, thầm nghĩ khi nào thì nó có thể ra lá mới.

”Con làm tốt lắm! Ta thật sự vui mừng.” Trước tiên mẫu hậu khen ta một câu: “Nhưng miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ, con nên biết rằng người đời đều nói, người ở trong phủ công chúa kia đã sớm là bạn cố tri của Sở Hiền phi. Hơn nữa hẳn còn là thế gia công tử của Nam Sở, bao nhiêu người đều đang nhìn vào chuyện này để chê cười đấy. Nhưng ta thấy, chuyện này cũng không thể trách người khác chê cười. Lại nói đến Phùng gia, ít nhiều gì thì Phùng gia cũng là chí thân của Thục phi, Đặng gia kia thì tính là cái gì của Hiền phi cơ chứ!” Dường như mẫu hậu không muốn bàn đến tên tuổi của Đặng Hương. Nhưng lo lắng của người cũng rõ ràng: “Tóm lại là giữ lại người kia là không tốt.”

”Đặng gia cùng với con cũng là bạn cũ.” Ta nói, đồng thời nhớ lại chuyện cũ, nhìn thẳng mẫu hậu: “Huynh đệ Đặng gia là người con cần dùng. Con quá thật yêu Sở Hiền phi, nhưng cũng không phải chỉ vì Sở Hiền phi mà đối tốt với Đặng Hương.” Ta nói chắc như đinh đóng cột.

Trong ánh mắt mẫu hậu lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Ta nở nụ cười, cho dù là mẫu hậu hay là A Nam cũng sẽ không hiểu được vì sao ta cố ý muốn đề bạt Đặng Vân và thậm chí là cả Đặng Hương. Lúc trước A Nam cũng từng có ý tứ ngăn cản Đặng Vân ra bắc.

Đối với chuyện này, ta đã có tính toán của mình: “Phụ hoàng lúc còn sống đã gây dựng nên một phần cơ nghiệp Đại Triệu, con nghĩ nhiệm vụ cả đời này của con chính là phải bảo vệ nó, hơn nữa còn phải bảo vệ nó thật tốt. Con muốn thống trị, không chỉ là một mảnh cổ hương phương bắc này mà còn muốn cả muôn nghìn dân chúng phương nam. Nhưng trong thiên hạ, khó nắm chắc nhất là lòng người, con luôn muốn tìm một điểm khởi đầu. Mùa thu năm trước đi tuần phía nam, thu hoạch lớn nhất chính là đã phát hiện ra ở phương nam có thứ khí phách năm xưa bị chôn vùi, hiện tại rốt cuộc đã đến lúc mọc rễ nảy mầm.” Nói đến đây, ta rất đắc ý: “Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử Đặng Vân kia, con đã hiểu ra, ở phương nam con có người ủng hộ.”

Mẫu hậu có chút không hiểu, nhưng chắc chắn người có thể nghe ra sự đắc ý trong lời nói của ta: “Nhưng đừng thiếu cảnh giác.” Mẫu hậu nói. Làm mẹ, đại khái thích nhất là nhằm vào lúc đứa con đắc ý hả hê nhất mà gõ một cái.

”Đặng Vân là đứa con duy nhất mà lão tướng quân Đặng Vũ giữ bên người. Ngày đầu tiên con đến Giang Nam thì hẳn xuất hiện trước mặt con. Con biết, đó là một phần tin tưởng mà lão tướng quân Đặng Vũ dành cho con.” Ta hỏi ngược lại bộ dạng hân hoan của tiểu tử gốc Đặng Vân này khi nhìn thấy A Nam. Trong lòng ta cười thầm. Hẳn nhất định không ngờ đến, cha hẳn để hẳn đến ghi danh tông quân, thực ra là có thâm ý khác.

”Lão tướng quân Đặng Vũ là con bắt được trên chiến trường năm đó, cũng là được con thả ra. Khi đó phụ hoàng đã từng hỏi qua mấy huynh đệ bọn con, đối với vị đệ nhất danh tướng của Nam Sở này, nên giết hay nên thả. Nhị ca và Lão Cửu đều nói hẳn đáng chết, giết hẳn rồi, Nam Sở sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề. Chỉ có một mình con nói nên tha, bởi vì Đặng lão tướng quân không sai, sai là tên hôn quân kia.”

Ta đột nhiên vì chính mình mà đã tìm lại được tự tin. Trước kia các huynh đệ đều cho rằng ta mềm lòng, bình thường đều có chút xem thường ý kiến của ta. Thật ra thì trên đời này, ý tốt luôn luôn được người có lòng hồi báo. Sát phạt có thể khiến người ta sợ hãi mà quỳ rạp dưới chân người, nhưng nhân

hậu sẽ có được sự bảo vệ và ủng hộ của người khác. Trên đời này thoát nhìn thì là tiểu nhân hoành hành, nhưng trong thiên hạ, đại đa số mọi người đều giữ lại đáy lòng lương thiện. Đó chính là lòng dân.

“Người đời đều biết Đặng gia thiếu con một phần tình cảm.” Ta nói: “Hôm nay con lại sử dụng con cháu nhà họ, bọn họ còn có lý do gì để không vì con mà cống hiến?” Thật ra thì, ta đã từng nghĩ qua, thân phận Nam Hương công chúa của A Nam, ta chỉ có thể dựa vào một phần, thuật khống chế người khác thường là đôi bên cùng có lợi. Ta và Đặng gia thật ra chính là như vậy.

“Cho nên, xin mẫu hậu về sau đừng tiếp tục nhúng tay vào chuyện triều chính, triều đình cùng hậu cung vốn là khó phân định rạch ròi. Đối với chuyện này con tự có chừng mực. Về phần có vài người nói lời khó nghe, mẫu hậu không cần nghe nữa.” Ta nói như chém đinh chặt sắt, ngăn chặn mẫu hậu còn có ý đồ gì khác.

Gió xuân nhẹ lướt qua, chim hót ríu rít, thật ra thì không chỉ có mực nước trong phủ công chúa dâng cao, ta đi đến đâu con ngõ dài thì thấy ngay cả mực nước cống cũng dâng lên hơn một thước. Tuyết tan thật nhanh, rốt cục thì mùa đông cũng đã trôi qua.

Người tuyết trong cung Trường Tín của A Nam đã tan hơn nửa, không thể nhìn ra dáng vẻ vốn có. Ta có chút tiếc nuối, không khỏi dừng bước chân. Không có người tuyết này, ta lấy cái gì để cho A Nam vui vẻ? Từ sau khi trùng sinh ta đã từng thề, ta phải khiến cho A Nam thật vui vẻ.

Mấy hoạn quan canh cửa thấy ta, vốn định lớn tiếng thông báo, cũng không biết tại sao lại đột nhiên ngừng miệng, nhìn ta bằng ánh mắt có chút cổ quái.

Ta vốn cho rằng hấn mới từ hôn mê tỉnh lại nên không được tự nhiên. Cho đến khi thấy hai bóng người phía sau cây bách trong viện mới hiểu rõ là có chuyện gì xảy ra.

Người phía sau cây bách, một góc áo xanh biếc, bay nhẹ theo gió, chắc chắn là A Nam. Một người khác ủng cao áo dài, không phải Đặng Vân thì còn có thể là ai?

“Nhị ca đã quay trở về trong núi rồi.” Ngừng một chút: “Về sau ta cũng không tới đây nữa, tránh cho người chán ghét.” Giọng điệu này là Đặng Vân đang nói chuyện.

“Ta không có ý này...” Ta nghe được A Nam vội vàng nói.

“Ta biết người là sợ người khác tức giận. Nay đã có người khác chiều người, người không cần huynh đệ chúng ta nữa.” Hấn nói người khác, chắc chắn là đang nói đến ta.

“Không!” Ta nghe thấy A Nam kinh hoàng kêu lên, nhưng sau khi ngừng một chút lại là giọng điệu đều đều: “Vậy các người cũng không cần xen vào chuyện của ta nữa, chính các người phải cẩn thận.”

“Cái gì gọi là không cần lo cho người!” Thanh âm của Đặng vân cao vút: “Bây giờ người như vậy, thật sự cho rằng chúng ta có thể yên tâm sao?” Tiểu tử này thật sự là lâm vào tình thế cấp bách, trong giọng nói mang theo chút khàn khàn: “Nếu chúng ta mặc kệ người, đến lúc cấp bách thì một nữ nhân yếu đuối như người làm sao có thể sống sót?”

Lòng ta căng thẳng, vội lớn tiếng ho khan, cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ. Nếu còn để bọn họ nói tiếp, ta sợ ta sẽ không còn mặt mũi nào mà đi ra.

“Sao các người lại đứng ở chỗ này mà nói chuyện?” Ta giả bộ như không có việc gì mà hỏi: “Coi chừng phân chim trên ngọn cây kia rơi xuống đầu.”

Hai người dưới tàng cây đều cả kinh, tự nhảy qua một bên, lại cùng ngẩng đầu nhìn ngọn cây.

Trên cành cây mới ra chồi, hai con chim hi thước đang bận rộn.

Ta cười: “Mùa xuân đến cung Trường Tín sớm hơn nơi khác, đây là lần đầu tiên trẫm nhìn thấy chim làm tổ trong cung.”

A Nam từ phía sau cây bách đi vòng ra, trên tay còn cầm một cái cào nhỏ, nài nỉ nhìn ta, có chút lo lắng: “Mẫu hậu...” Nàng không hỏi hết câu.

“Nếu như A Nam phải chịu phạt, vậy thì dứt khoát đừng ở trong cung, A Nam quay về phủ công chúa đi. Lúc trước khi tiên đế phong A Nam là Nam Hương công chúa từng nói, A Nam là công chúa khác họ đầu tiên của Đại Triệu, vĩnh viễn được tôn vinh. Không biết tại sao vừa biến thành phi tần, tôn vinh cũng không còn.” Đặng Vân giận dữ, nhưng vừa nói xong lại cười: “Nếu không ta cùng A Nam trở về Kim Lăng cũng được, ta là của hồi môn của A Nam, cả hai chúng ta đều không cưới già gì nữa có được không?”

Ta biết rõ hấn đang nói hươu nói vượn, cố ý nói móc, nói đi nói lại vẫn là sợ mẫu hậu hoặc là ta phạt A Nam.

Ta bước đến, đưa tay kéo A Nam về phía mình, tiện tay lau đi vết bùn trên chóp mũi nàng: “Không có việc gì, mẫu hậu không nói gì, ngay cả lệnh giam lỏng nàng cũng xóa bỏ, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày nàng phải theo mẫu hậu đến Phật đường niệm kinh một hồi.”

A Nam có vẻ không tin nhìn ta.

Thật ra thì đây là ta phải tổn rất nhiều lời ở trước mặt mẫu hậu mới tranh thủ được. Dù sao thì ta vẫn nghĩ rằng, mẫu hậu là mẫu thân của ta, là người sinh ra ta; A Nam là ân nhân, là người yêu của ta, cũng là người sẽ chôn cất ta, nếu quan hệ giữa họ không tốt, về sau ta bị kẹp ở giữa cũng khó xử. Nay ta phải thuyết phục mẫu hậu trước hết hãy cùng ta để phòng Phùng Yên Nhi, những chuyện khác, tốt nhất nên giữ cho hòa hợp êm thấm.

"Mẫu hậu nói tính nàng vốn nóng nảy, muốn nàng kiểm chế bớt tính khí này, cho nên bảo nàng mỗi ngày đi theo người niệm kinh." Ta nói với A Nam. Mẫu hậu nói lời này không tính là sai, A Nam luôn bảo ta kiểm chế tránh nóng giận, thật ra lúc có chuyện gì xảy ra thì chính nàng cũng rất kích động. Tối hôm qua, vốn dĩ nàng không nên đến phủ công chúa.

Việc này trong lòng ta cũng rất khó chịu. A Nam vừa nghe nói Đặng Hương xảy ra chuyện, sẽ bắt chấp tất cả mà chạy tới cứu hân. Ta không cách nào nói rằng mình không để ý. Nhưng hiện tại, ở trước mặt Đặng Vân, ta không nên nhiều lời, ngay cả sắc mặt cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

"Rốt cuộc hoàng thượng đã để cho nhị ca của ta đi làm cái gì?" Đặng Vân cuối cùng không nhịn được nữa: "Nhị ca nói, từ sáng sớm ngày hôm qua hân đã không còn ở trong phủ công chúa rồi."

A Nam cũng dùng ánh mắt tò mò chờ mong mà nhìn ta. Thật ra thì chính nàng cũng muốn biết chuyện này, chỉ là không tiện mở miệng trực tiếp hỏi ta. Nàng đi theo phía sau mẫu hậu đến phủ công chúa, lúc phát hiện Đặng Hương không ở trong phủ công chúa, không biết nàng có tâm tình gì.

"Đây là chuyện giữa ta và Minh Hương tiền sinh." Ta cự tuyệt lòng hiếu kỳ của bọn họ.

Về mặt Đặng Vân ngờ vực, nhưng cũng biết ta sẽ không nói: "Thần bí như vậy!" Hân có chút xấu hổ, gãi gãi đầu: "Nhị ca cũng không chịu nói cho ta biết. Đúng rồi, nhị ca nói hân không trở về phủ công chúa." Hiện nhiên huyênh đệ bọn họ đã bàn tán chuyện tối ngày hôm qua. "Nhị ca nói, giờ cũng đã sắp đến thời điểm hạc ấp trứng, hân muốn đưa hạc con về trong núi trước."

Ta gật đầu, không nói thêm cái gì, ta giao việc cho Đặng Hương xử lý, tin rằng hân sẽ làm. Ta tuyệt không lo lắng.

"Tốt lắm, lời muốn nói ta đã nói xong, cũng nên đi rồi." Đặng Vân nói nhanh như bay: "Ta không muốn bị mấy người miệng lưỡi xấu xa đàm tiếu."

Ta không đổi nét mặt: "Không ai dám đàm tiếu ngươi. Ta đã cho người đưa một ly rượu độc đến Mệnh Hầu phủ. Vị tân phu nhân kia nhiều lời, đã bị Tiền Chiêu nghi chỉ ra và xác nhận, vậy cũng không cần sống nữa." Ta có ý nói lạnh nhạt, giống như việc này cũng chẳng có gì tài giỏi.

A Nam trừng mắt, con ngươi cũng mở to. Ngay cả Đặng Vân cũng hoảng sợ.

Đặng Vân cười gượng hai tiếng: "Bây giờ hoàng thượng thật sự là..." Thật sự là cái gì, hân không nói ra, trái lại vỗ gáy: "Ta phải đi rồi, hôm nay nhất định phải tuần tra quân Kiến Chương một chút, trong quân Kiến Chương quả thật là một bầu không khí mới." Nói xong hân vội vã thi lễ, rồi đi nhanh như chạy trốn.

Nhưng trong tay A Nam cầm cây cào nhỏ, vẫn có chút không vòng vo: "Hoàng thượng thật sự muốn giết... muốn giết..."

"Lúc này hân là đã chết rồi." Ta qua loa hỏi hột: "Nghĩ đến Mệnh Hầu không lâu sau lại cưới một người vợ mới, không biết người hân cưới lần tới, có thể là họ Lý hay không." Không biết tại sao, tâm trạng của ta luôn có một mảng mây đen không cách nào xua đi được. Ta mơ hồ hy vọng, vị phu nhân kế tiếp của hân thật sự là họ Lý.

Trước khi A Nam quay trở lại chuyện trước đó, ta giành trước mở lời đề cập đến đề tài khác: "A Nam như thế này là đang làm việc nhà nông sao? Xách cái cào nhỏ này để làm gì?"

"A!" A Nam hoàn hồn: "Ta đang chuẩn bị luống đất trồng thuốc, cào tuyết đi, rễ cây còn lại năm ngoái sẽ có thể nhanh chóng nảy mầm." Nàng khua khua cái cào nhỏ trong tay: "Thật ra tuyết đã tan hết, phải xới lại bùn đất một lần nữa."

A Nam nghiêng đầu suy nghĩ một chút, còn nói: "Mấy con hạc lớn trong cung này đều là bị cắt lông, bay không cao, nhưng đến mùa này cũng phải ấp hạc con, ta muốn chúng sẽ làm tổ ngay trên ruộng thuốc của ta." A Nam cầm cái cào nhỏ chỉ chỉ: "Ấp trứng nở ra hạc con rồi sẽ không cắt lông nữa, đợi chúng nó lớn lên, để chúng nó tự do bay khắp nam bắc." Nàng nhìn ta: "Hoàng thượng, như vậy có được không?"

Ta gật đầu, việc này, ta hoàn toàn để cho A Nam tùy ý quyết định, chỉ cần nàng thích là tốt rồi. Chỉ là miệng lại nhịn không được chua: "Nàng nuôi hạc như thế này, là bắt chước theo Đặng Hương sao?"

"Mới không phải!" Cái miệng nhỏ nhắn của A Nam nhếch lên: "Là hân bắt chước ta thì có. Năm đó..." A Nam ngừng lại. Nàng ngẩng đầu nhìn ta một chút, lại nhanh chóng cúi đầu.

Ta yên lặng nhìn nàng, cũng không biết nên nhắc tới chuyện tối hôm qua như thế nào. Nói không ghen nhất định là giả, chuyện A Nam đi cứu người kinh thiên động địa như vậy, đến bây giờ những cung thụ trong cung Trường Tín ngay cả đi đường cũng đều tránh né A Nam. Nàng vung tay áo lên cũng khiến người ta ngã xuống một loạt, về sau chỉ càng bị người ta nói thành yêu nữ.

"Mẫu hậu... Mẫu hậu..." A Nam cắn môi: "Có phải mẫu hậu rất tức giận hay không?" Lúc này xem ra nàng đang lo lắng bất an, ánh mắt nhìn ta chột lóc chột tắt. Thời điểm nàng đi cứu Đặng Hương có nhìn trước ngõ sau nghĩ một chút xem có nên hành động như vậy? Khi đó, sao nàng không nghĩ qua một chút cảm nhận của ta?

Đâu chỉ có mẫu hậu tức giận, ta cũng tức giận. Nếu ta cũng gặp nguy thì liệu A Nam có đối với ta như vậy không? Có lẽ ta không nên tham lam, nhưng trong lòng luôn không nhịn được trông chờ điều này.

A Nam vứt bỏ cái cào trên tay, bắn khoắn, dõng bước đến trước mặt ta. Nàng giống như lúc chúng ta ở trên giường, đưa tay nắm chặt vạt áo của ta, ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta đã sớm phát hiện ra, lúc ngủ tay nàng luôn muốn nắm lấy vật gì đó, trước kia là nắm lấy tấm đệm, về sau đổi thành vạt áo của ta. Cả đêm nàng đều nắm chặt, không dám buông tay.

A Nam không kiên cường như vẻ bề ngoài, nàng biết sợ, sợ hãi mình ở trên đời này cô độc không nơi nương tựa. Thật ra A Nam cũng chỉ là một nữ nhân nhỏ bé mà thôi.

”Hoàng thượng, thiếp...” Nàng hạ mí mắt, lại nói không hết câu. Nước mắt chậm rãi rơi xuống, tất cả đều tan biến trong sự nghẹn ngào không tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 92: Chương 87

”Hoàng thượng, thiếp lại thêm phiền toái cho người rồi.” A Nam nói. Ánh mắt nàng tránh né, không dám nhìn ta, chỉ có nước mắt liên tục rơi xuống.

Nữ nhân này của ta có lúc cũng sẽ giả vờ ngớ ngẩn, ví dụ như hiện tại.

Ta lặng lẽ nắm lấy tay A Nam đặt vào lòng mình. A Nam không dễ dàng rơi lệ, nước mắt của nàng còn quý hơn trân châu. Chỉ là lúc này trong lòng ta rối rắm, cũng không có cách nào an ủi nàng.

Vạt áo của ta nhanh chóng bị thấm ướt, giống như một trận mưa xuân vừa rơi xuống.

Đôi tay ta bao bọc quanh thân thể nóng bỏng, quanh quẩn bên mũi không biết là mùi của A Nam hay là mùi thơm đặc trưng của mùa xuân, ta trầm giọng nói: “Trước kia ta nghe người ta nói, vua Thuần tạo ngũ huyền cảm hát khúc ca Gió nam: nam phong chi huân hề, khả dĩ giải ngô dân chi uân hề; nam phong chi khi hề, có thể phụ ngô dân chi tài hề\*. Trong tên của A Nam cũng có chữ “nam”, với ta mà nói thì chính là ngọn gió mát đến từ phương nam. Ta đối với A Nam còn phải trông cậy nhiều, dựa vào nàng cũng còn nhiều, nào có phiền toái gì đâu.”

\*Sử ký chép: vua Đại Thuần gây đàn hát bài Gió nam: “Gió nam mát rượi, có thể giải cơn ngột ngạt cho dân ta! Gió nam phải thời, có thể giúp nhiều của cải cho dân ta!” (Nam phong chi huân hề, khả dĩ giải ngô dân chi uân hề. Nam phong chi thời hề, khả dĩ phụ ngô dân chi tài hề.)

Lời này của ta là xuất phát từ nội tâm, A Nam giúp ta nhiều lần, ta vẫn luôn dựa vào nàng.

Đầu A Nam đặt lên ngực ta: “Ta chỉ không muốn bằng hữu của ta vì ta mà gặp chuyện không tốt.”

”Ta chỉ hận đã gặp A Nam quá muộn, nếu ngay từ đầu đã... Không sao, chỉ là nàng vẫn còn trẻ. Mặc dù tuổi ta không còn nhỏ, nhưng vẫn có thể chờ nàng, ít nhất vẫn còn mười năm để chờ nàng.”

Cái đầu nhỏ trong ngực không còn nghẹn ngào nữa, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt trắng hồng lem đầy nước mắt còn dính chút bùn, ta buồn cười lấy tay lau đi, nhưng càng lau lại càng lấm lem.

Đôi mắt đen của A Nam vô cùng trong trẻo, nàng tỉ mỉ nhìn ta, giống như bây giờ mới quen biết ta.

Chúng ta đều sẽ kích động, kỳ thật là bởi vì chúng ta đều có thứ để quan tâm.

Không khí ướt át có chút lạnh lẽo, A Nam ở trong lòng ta, ho nhẹ hai tiếng, khiến ta nhớ đến việc phổi nàng không được tốt. Bây giờ mới là đầu xuân, A Nam không thể đứng lâu ở bên ngoài.

Ta lập tức đẩy nàng vào trong nhà.

Khi nàng buông tay, chúng ta cùng lúc nhìn thấy tay nàng để lại hai vệt bùn hình bàn tay trên vạt áo ta.

Chúng ta đều bật cười. Trong nụ cười của A Nam còn mang theo nước mắt. Nhìn qua cực kỳ ngốc.

Như Ý đã sớm đem những tấu chương ta cần xem hôm nay đến cung Trường Tín. Ở trên nệm gấm, A Qua ngốc nghếch cũng đã chuẩn bị cho ta một cái bàn con, giấy và bút mực đều đã được đặt ngay ngắn ở đó.

Ta lại nhìn thấy trên bàn bên kia có một bát cháo trắng hình như chưa uống qua. Ta liền vươn tay ra lấy: “A Nam, đây là của nàng còn dư lại sao? Đúng lúc ta cũng chưa ăn điểm tâm.” Sáng sớm vội vã đến phủ công chúa can ngăn, lại đến chỗ mẫu hậu nói tốt cho người khác, ta vẫn chưa có thời gian dùng bữa.

Cháo còn chưa tới miệng đã bị bàn tay A Nam đoạt lấy: “Đã lạnh rồi, không ăn được nữa!” Nàng liếc ta một cái: “Coi chừng dạ dày bị lạnh.”

Nàng kêu A Qua một tiếng, A Qua lập tức chạy như bay ra ngoài.

”Sáng sớm hôm nay ta cũng chưa ăn cái gì.” A Nam nói cho ta biết: “Vừa vặn cùng nhau ăn một ít há cảo, món này làm rất nhanh, hoàng thượng cứ làm



việc của người trước, đợi một lát là được rồi.” Nàng vừa nói vừa nâng tay áo.

Lúc này A Qua vừa vịn dẫn mấy cung nữ mang lò đất sét nhỏ của A Nam cùng mấy thứ đồ lặt vặt đi vào.

Ta xem một chút đã xong một chông tấu chương, nghĩ đến ngày mai là ngày đầu tiên chúng thần vào triều trong năm mới. Sau đó ta cũng không khách khí, tự mình đến ngồi lên nệm nhung.

Khi ta đang vui đầu vào việc triều chính, A Nam đang ở bên cạnh nhào bột, cán bột. Động tác của nàng quả nhiên nhanh nhẹn, không bao lâu thì mùi thơm bay ra từ trong nồi trên cái lò nhỏ. Khói bay nhẹ, mang theo mùi vị thơm ngon về phía cửa sổ.

“Ồ phương nam há cảo còn được gọi là thịt yến, A Nam biết không?” Ta cầm một xấp tấu chương trong tay, đưa cho A Nam. Món ăn ngon ở trước mặt, ta liền muốn lười biếng.

A Nam chần chờ một lúc mới đón lấy, tiện tay lật nhìn mấy quyển: “Tại sao lại là mấy lời phi báng hoàng tôn?” A Nam cau mày, ném trả lại cho ta.

Những tấu chương này có của Lý Tế dâng lên, cũng có của những đại thần khác dâng lên. Điều nói rằng trong lễ mừng năm mới, bọn họ nghe được có người hát sai lệch đi khúc hát cũ do Lý Tế và mấy cựu thần biên soạn. Cái gì mà chim yến đến mổ chết hoàng tôn, tất cả mọi người đều cảm thấy điếm xấu, cho nên vừa sang năm mới liền vội vàng dâng cái này lên cho ta. Có thể thấy được ngay cả bọn họ cũng đều cảm thấy chuyện này có phần nghiêm trọng.

Chỉ là, kỳ lạ nhất chính là, trong số những tấu chương này cũng có của Phùng Ký dâng lên, hẳn cũng muốn cầu xin lập tức diệt trừ những tà thuyết mê hoặc người khác như thế.

Tay A Nam vững vàng múc ra một chén há cảo, đưa đến đặt ở trên bàn trước mặt ta: “Thịt yến là cho người ăn, không hại được hoàng tôn. Hoàng thượng mau nhân lúc còn nóng mà dùng bữa, cho dù có là chuyện lớn gì thì cũng nên ăn đi.” Nàng nói.

Chỗ này của A Nam chính là nơi hợp ý ta nhất, cuối cùng ta cũng tìm được đồ ăn nóng hổi. Không cần kinh động trong cung.

“Vừa rồi mẫu hậu còn nhắc đến, muốn nàng nhanh chóng sinh cho người một vị tôn tử.” Ta nhắc nhở A Nam. Chim yến phương nam bay hay chim yến phương bắc bay, thật ra đều là chuyện không liên quan đến ta, ta chỉ muốn A Nam nhanh chóng sinh con trai cho ta. Từ trước đến giờ lòng ta chưa bao giờ bức thiết như vậy.

Một đời trước không có cảm giác gì. Đời này coi như đã hiểu rõ hơn một chút. Nếu ta có thể có một đứa con trai, rất nhiều chuyện sẽ không giống như trước nữa. Ít nhất cửu đệ cũng không thể ngấp nghé ngôi vị hoàng đế của ta. Thực ra đối với Đại Triệu mà nói, đó cũng là một sự kiện quan trọng hàng đầu, ít nhất nó có nghĩa là để quốc ổn định. Có lúc, bậc đế vương cũng không có cách nào, hôn nhân tất nhiên liên quan đến chính trị.

A Nam đỏ mặt, hiển nhiên nàng cũng nghĩ đến điều này

“Sao hai ngày nay không có chút tin tức nào của Lâm mỹ nhân bên kia? Hai ngày nay đại phu bên Thái Y Viện đều đã chuẩn bị sẵn sàng chu đáo, mấy năm liên tục đều chưa từng như thế.” A Nam nhún mày: “Từ sau khi Tiễn Chiêu Nghi không đến cung Từ Lưu, bên đó liền bật vô âm tín.” Nàng nghĩ một chút lại nói thêm: “Ta vốn dĩ không muốn đến xem, sợ sẽ có chuyện xảy ra. Nhưng nếu hoàng thượng...”

“Đừng đánh trống lảng!” Ta vừa ăn há cảo vừa răn dạy nàng: “Nếu chính nàng sớm sinh một đứa trước, người khác sẽ không nói gì nữa.”

A Nam cúi đầu, nghĩ một chút, lại đỏ mặt bưng bát há cảo của mình, đi đến bên cạnh ta, tựa vào người ta ăn.

“Có thấy trong những tấu chương kia có một phần là của Phùng Ký không?” Ta hỏi nàng.

Nàng gật đầu.

Ta cười lạnh một tiếng: “Lúc biên soạn khúc sấm này rõ ràng là để chỉ nàng, cũng không biết vì sao, dân gian lại cho rằng trong khúc hát thật ra là chỉ Phùng Yên Nhi. Bởi vì tên của nàng ta gần âm với chim yến\*.” Ta nói với A Nam: “Cho nên Phùng Ký mới khấn trượng!”

\*Yên Nhi đọc là /yān’er/, chim yến đọc là /yàn’er/, hai từ này gần đồng âm.

Chuyện này thật sự là hồi báo kiếp này, có thể thấy rằng công đạo chính tại lòng người.

A Nam chậm rãi ăn há cảo, không biết đang nghĩ cái gì trong đầu.

Ta ăn xong trước, đẩy chén ra, nhìn A Nam đang dựa trên người ta: “A Nam, nàng đã từng gặp qua vị Lý phu nhân kia rồi phải không?”

“Ừ!” A Nam tùy ý lên tiếng: “Hoàng thượng có muốn ăn bát nữa hay không?” Nàng quan tâm đến bụng của ta hơn.

Ta lắc đầu, tỏ vẻ không cần: “Nói một chút về vị Lý phu nhân kia đi.” Ta muốn van nài A Nam.

“Rất nhiều người Nam Sở đã từng gặp qua nàng ta, là một nữ nhân rất xinh đẹp. Khi Quy Mệnh hầu còn tại vị, lễ hội tơ tằm, sinh nhật Quan Âm thánh mẫu hay gì đó thì nữ nhân này cũng sẽ xuất đầu lộ diện. Ở Nam Sở cũng coi như diễm danh lan xa.” A Nam nhàn nhạt nói.

Đây không phải là đáp án mà ta muốn.

A Nam cũng đã ăn xong, gọi A Qua tới thu dọn bát đĩa. Chờ A Qua thu dọn hết đồ đạc ra ngoài, nàng mới nói: “Thật ra, ta đang muốn nói với hoàng thượng về chuyện này.” A Nam rời khỏi người ta, ngồi ngay ngắn bên cạnh ta: “Về chuyện sinh con của Thục phi.” Nàng nói: “Hoàng thượng có để cho Hoa thái y xem qua cho nàng ta hay chưa?”

Đại khái là A Nam vẫn cho rằng giữa ta và Phùng Yên Nhi có chút tình cũ, cho nên lúc nói chuyện hết sức cẩn thận.

Ta lắc đầu, Hoa thái y từng nói thân thể Phùng Yên Nhi tính hàn, bảo ta bồi bổ thêm cho nàng ta. Nhưng chuyện này đều do Phùng Yên Nhi tự mình điều dưỡng, cụ thể như thế nào ta không hề hay biết.

“Hôm giao thừa đó chúng ta vào Trích Tinh Các, Lục Kiều làm đồ tách trà kia...” A Nam có chút chần chừ.

Ta nhìn A Nam cười, thật ra, bây giờ có bất kỳ chuyện gì liên quan đến Phùng Yên Nhi thì cũng không khiến ta phải ngạc nhiên.

“Thật ra thì ta có biết chén trà kia.” A Nam nói: “Tên là hoa đào lộ. Là do thượng cổ phượng sĩ\* truyền lại cho đời sau. Đến nay người biết cũng không nhiều.”

\*phượng sĩ: tên gọi thời xưa, dùng để chỉ những người cầu tiên học đạo

Ta trầm ngâm nhìn A Nam, trái lại thì nàng biết rõ, đây chính là sở trường của tiểu yêu nữ này!

“Đó là phượng thuốc dưỡng nhan gia truyền.” A Nam nói cho ta biết: “Hoa đào ngày mùng ba tháng ba là vua, mấy chục loại hàn dược là thần, kết hợp với ba loại nước - nước tuyết đọng trên nhụy đào trong ngày đại tuyết (một trong 24 tiết của năm, là ngày tuyết rơi nhiều), sương lạnh trong ngày đầu tiên của mùa xuân, sương đọng trong ngày đầu tiên của mùa thu. Tóm lại chính là chọn những thứ lạnh nhất điều chế thành, gọi tên là hoa đào lộ. Nghe nói là uống thứ kia vào có thể làm cho nữ nhân thân kinh thể nhuận\*, mặt mày tựa như hoa đào.”

\*thân kinh thể nhuận: thân thể nhẹ nhàng, mềm mại, linh hoạt

A Nam nói xong thì nhướn mày, nhìn ta xấu xa: “Nữ nhân mỗi ngày uống một chén, nghe nói nam nhân trong thiên hạ không có ai có thể cưỡng lại được sức hấp dẫn từ hương hoa đào của nàng ta.” Nói xong, nàng khoa trương hít mũi: “Trong hương hoa đào sinh xuân thủy, chỉ mong chết già lúc hoa tửu (uống rượu có nữ nhân hầu cận).”

Ta lớn tiếng ho khan, che mặt cười với A Nam. Một tay ta kéo nàng vào trong lòng: “Trên người A Nam nàng cũng có hương hoa lan, mỗi ngày ta đều tới đây cũng có sao đâu?”

A Nam nhếch miệng, cười trộm trong lòng ta, lát sau lại nghiêm túc nói cho ta biết: “Chỉ là, thuốc kia quá lạnh, có thể khiến tử cung co rút lại, tử cung chính là nơi nữ nhân mang thai đứa nhỏ. Thường xuyên uống thứ này, cuối cùng sẽ chặn đứt đường sinh con nối dõi của người phụ nữ. Hoàng thượng nếu muốn...”

“Ta không muốn!” Ta cảnh cáo tiểu bại hoại này: “Hiện tại ta chỉ muốn biết A Nam nàng ở phương diện này vẫn còn tốt chứ?” Cánh tay ta vây quanh vòng eo mảnh mai của A Nam, một tay khác xoa chiếc bụng bằng phẳng của nàng: “Khi nào nơi này sinh xuân thủy, bảo ta một tiếng, ta lập tức đến.”

A Nam nằm trong lòng ta, xê dịch thân thể, tìm một tư thế thoải mái để dựa ta, gối đầu lên bả vai ta. Nàng nghĩ một chút, lại đánh ta một cái: “Thiếp có chuyện đứng đắn muốn nói với hoàng thượng. Hoàng thượng đang nói cái gì đó.”

Nắm tay nhỏ của nàng đánh lên người ta thế mà lại có chút đau.

“Chuyện của A Nam, tất cả đều là chuyện đứng đắn, ta vẫn nghe đây.” Ta thừa dịp nàng không chú ý, lướt nhẹ qua gò má nàng đặt xuống một nụ hôn.

A Nam lại nhắm hai mắt lại, nhắm mũi: “Mùi trên người hoàng thượng cũng có thể ngửi được.” Nàng nói: “Giống mùi của rừng thông sau bão tuyết.”

Đây là chuyện đứng đắn của nàng? Ta cúi đầu, tìm kiếm môi của nàng, sau đó... cắn! Ta nhắm hai mắt lại, cẩn thận dùng môi và răng đụng chạm cánh môi mềm mịn của nàng. Ta biết nàng đang nhìn lên ta, nàng đã quen nhân lúc người khác đang say mê mà làm người ta mất hứng, cho nên ta không thể cho nàng cơ hội. Môi ta kề sát, che kín môi nàng. Cho đến lúc nàng gần như không thở nổi, ta mới buông ra.

“Bây giờ nói chuyện đứng đắn của nàng đi!” Trước khi môi ta rời khỏi nàng vẫn không quên cảnh cáo, cắn nàng một cái.

Trên mặt A Nam đã sớm ửng hồng, trong ánh mắt là một vùng xuân thủy không ngừng xao động. Nàng có chút tức giận nhìn ta một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu.

“Hoàng thượng cũng không hỏi ta vì sao lại biết hoa đào lộ.” Nàng nói: “Thật ra, đây không phải là lần đầu tiên thiếp nhìn thấy hoa đào lộ. Lúc còn bé ta đã từng gặp người uống thứ này, thiếp đã sớm quen thuộc với hương vị của nó.” A Nam ngừng một chút: “Uống nó đúng thật là con chim yến bay về phía nam trong bài hát ở hoàng cung nước Sở, vị Lý phu nhân kia. Thật ra thiếp cùng với nàng ta cũng được xem như là người quen cũ.”

Ta lập tức ngồi ngay ngắn.

A Nam cũng thay đổi sắc mặt, dường như nàng biết ta rất tò mò về nữ nhân kia: “Nói đến... vị Lý phu nhân kia và thiếp có chút ân tình.” A Nam nói:

“Năm xưa, nàng ta là cung nhân đầu tiên trong cung của phụ hoàng ta.”

Nghe được điều này, dường như ta cũng không quá giật mình. Theo như mẫu hậu từng nói với ta, nữ nhân kia sau khi sinh một đứa bé cùng tuổi với ta thì lập tức đi Nam Sở. Khi đó, A Nam còn chưa ra đời. Nam Sở là Liệt đế chấp chính. Nữ nhân kia dĩ nhiên vốn là chạy theo Sở Liệt đế, xuất hiện trong cung của phụ thân A Nam cũng không kỳ lạ.

Hình như A Nam có chút khó xử, nhưng nàng vẫn nói cho ta biết: “Lý cung nhân kia vẫn hầu hạ mẫu hậu của ta. Thiếp còn nhớ rõ, lúc thiếp được bốn, năm tuổi, nữ nhân kia vẫn còn theo bên người mẫu hậu, cùng người đi dạo. Thực sự có thể nói, mẫu hậu rất tín nhiệm nàng ta.”

Ta kinh ngạc nhìn A Nam, mẫu hậu nàng thế mà lại có thể giữ nữ nhân kia ở bên người lâu như vậy. Thật sự là một chuyện đáng sợ.

“Về sau gặp chuyện không may, nữ nhân kia bị phụ hoàng đuổi ra khỏi cung, ta vẫn còn nhớ rõ.” A Nam nói: “Có một lần mẫu hậu dẫn ta về nhà mẹ đẻ thăm người thân, nhà mẹ đẻ của mẫu hậu ở nước Ngô, đi đi về về hết hơn mười ngày, lúc trở lại cung, vị Lý phu nhân này đã không còn ở đó.” A Nam khép hờ đôi mắt: “Khi đó tuy rằng ta còn nhỏ, nhưng đại khái cũng biết là tại sao lại như vậy. Nghe những cung nhân khác đồn đãi, lúc mẫu hậu ta không ở trong cung, nàng ta trực tiếp ngủ trên giường của mẫu hậu...”

“Thật ra thì phụ hoàng ta không giống những nam nhân khác lắm, tuy rằng ông đọc sách, nhưng lại không có khí chất của văn nhân, thường xuyên cười ngửa dùng dao, còn thích uống rượu. Nghe nói phụ hoàng cũng là say rượu, cũng có người nói là bị bỏ thuốc. Dù sao thì sau đó phụ hoàng lập tức hối hận, giáng cho nữ nhân kia xuống làm một cung nhân bình thường. Lúc nữ nhân kia chịu phạt từng cảm phần nói với phụ hoàng: ‘Người cho rằng không có người, hài tử của ta sẽ không thể làm Hoàng đế sao?’”

Chân mày A Nam cau lại: “Chưa đến mấy ngày, không biết nữ nhân kia có bản lĩnh thần thông gì, lập tức quyến rũ được Quy Mệnh hầu, trước khi mẫu hậu ta trở về, đã tự mình cáo biệt, đi đến chỗ Quy Mệnh hầu.”

A Nam lắc đầu cười khổ: “Nội tình chuyện này thế nào thì thiếp cũng không rõ. Sau khi nàng ta đi, mẫu hậu ném tất cả trà và thuốc đi, mua mới toàn bộ lần nữa.”

“Sau đó một thời gian dài, không hề có chút tin tức nào của nữ nhân này. Cho đến khi phụ hoàng qua đời, thiếp theo thúc thúc đến chỗ ở của Quy Mệnh hầu, mới gặp lại nữ nhân này. Cũng chính là lúc đó, thiếp nghe đến phương thuốc hoa đào lộ này. Nữ nhân kia từng vừa uống vừa nói với thiếp: ‘Công chúa thì thế nào, mẫu thân người là Sở Liệt hậu thì thế nào, nữ nhân chỉ cần có dung mạo, không có cái gì không thể có, nam nhân, tiền bạc, thậm chí là xã tắc...’” A Nam giống như không rét mà run, nàng giật mình một cái.

“Dường như nàng ta rất khinh thường thiếp. Về nàng ta, thiếp nhớ rõ nhất chính là trong phòng đều là mùi hoa đào. Chỉ nhìn qua khuôn mặt một chút, thật ra nữ nhân kia không giống như là người thật, xinh đẹp mà ma mị, dung nhan qua mấy chục năm không thay đổi. Tận đến khi Nam Sở tàn vong, thiếp nhìn thấy nàng ta thì vẫn là đáng sợ lúc trước trong trí nhớ của thiếp. Nhưng tính toán cẩn thận, nàng ta đến Nam Sở cũng đã gần hai mươi năm.”

A Nam than thở: “Thật sự là có thuật trú nhan (lưu giữ nhan sắc)! Không thể không khiến người ta phải thán phục. Nhưng...” Nàng cẩn thận nhìn ta một cái: “Nữ nhân kia cả đời không sinh con, nàng ta được Quy Mệnh hầu sủng ái nhiều năm như vậy, thế nhưng một đứa con cũng không sinh.” Nói đến đây A Nam lại rùng mình một cái.

Phùng Yên Nhi cũng chưa từng sinh con, nàng ta ở bên cạnh ta được sủng ái mười mấy năm, nhưng cũng chưa từng sinh đứa con nào. Cả phòng đều là mùi hoa đào, quả nhiên đều giống nhau.

Phùng Yên Nhi nhất định có mối quan hệ sâu xa với vị Lý phu nhân kia, không biết chừng họ còn quen biết nhau. Về phần đứa nhỏ của Lý phu nhân kia... Nhân tình của Phùng Yên Nhi, Lý Dật không phải là tuổi tác rất thích hợp sao? Ta hy vọng đây không phải là suy nghĩ bậy bạ của ta. Nếu không vì sao Lý Dật lại mang họ Lý?

Chỉ là, mẫu hậu không biết hài tử kia là nam hay nữ. Cho nên, bản thân Phùng Yên Nhi cũng rất khả nghi, ngoài mặt thì nàng ta nhỏ hơn ta một tuổi, thế nhưng hiện tại cái gì ta cũng không nắm chắc, ai biết nữ tử mười lăm tuổi đột nhiên xuất hiện lúc trước có đúng là mười lăm tuổi thật hay không? Huống hồ Phùng Yên Nhi cũng xinh đẹp lạ thường, thân thể mềm mại linh hoạt, cũng uống hoa đào lộ, trên đời thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 93: Chương 88

Đầu năm vào triều, một tin tức kinh người được ta tuyên bố, chính là nhị ca Tương Vượng Nguyên Quân Thịnh của ta chuẩn bị trở lại Lạc Kinh. Một viên đá làm gọn lên nghìn tầng sóng, trong nháy mắt cả triều đình và dân chúng đều chấn động.

Thật ra, từ sau khi ta đày Lão Cửu đến Đại Quận, ta vẫn thư từ qua lại với nhị ca, thánh chỉ cũng đã sớm ban xuống, chỉ là đến lúc này ta mới tuyên bố mà thôi.

Vốn là ta muốn xem xem sau khi Phùng Ký hoàn toàn mất quân Kiến Chương, lúc lên triều sẽ là đáng sợ tức giận như thế nào.

Thế nhưng lão tặc Phùng Ký này lại có thể duy trì vẻ bình thản như không có gì. Hắn chỉ bàn chuyện công, nói đến việc điều động tám doanh phía nam, nói rằng hiện nay Nam Phương ổn định, thế nhưng Tây Nhung lại không mấy an ổn, vẫn có kẻ xâm phạm biên giới. Trong tám doanh phía nam cũng nên điều một phần đi biên giới phía tây và biên giới phía bắc.

Đề nghị này của hắn thật ra lại hợp ý ta.

Nói thật, tên Phùng Ký này vẫn còn có chút tầm nhìn chiến lược. Thật ra tám doanh phía nam vốn đã nên được điều động từ lâu. Nhưng mà việc điều binh này là do hắn điều hay do ta điều, cũng là một vấn đề. Phùng Ký dời ánh mắt của hắn đi chỗ khác, rõ ràng là có ý định kể này không thành thì bày kế khác. Mà ta, đối với lần này đã có chuẩn bị từ sớm.

Chính là vào lúc này, ta tuyên chiếu gọi Trương Vương Nguyên Quân Thịnh vào Lạc Kinh.

Ta vững vàng ngồi trên ghế rồng, mỉm cười nhìn chúng thần hoang mang rối loạn dưới thềm son. Ta không biết bọn họ có hiểu mảnh khốc thủ đoạn hơn ta hay không, dù sao thì ta cũng cảm thấy ta không hiểu lắm. Ta chỉ là dùng lòng mình để cân nhắc người khác. Lão Cửu xảo trá ta đã sớm biết, nhị ca nóng nảy ta cũng hiểu rõ.

Chỉ là ta cảm thấy, chỉ cần có thể khống chế được tính khí, nhị ca có thể làm việc cho ta. Dù sao thì cũng là nhị ca của ta, ta đương nhiên hiểu rõ hắn hơn hiểu những triều thần này. Cho nên đối với ta, nhị ca cho dù có nguy hại thì cũng không thể bằng được những triều thần này.

Mà chuyện ta muốn hắn giúp ta làm, bọn họ cũng không thể ngờ đến. Dĩ nhiên mục đích cuối cùng của ta vẫn là mượn tay nhị ca đoạt lại tám doanh phía nam từ trong tay Phùng Ký. Hơn nữa còn muốn điều quân chủ lực đi tây bắc. Tám doanh phía nam vốn là lực lượng chính đối phó Nam Sở năm đó, sau khi phụ hoàng qua đời, nhị ca đặc biệt có khả năng kêu gọi sự ủng hộ của bọn họ.

Lý Tế và Phùng Ký là hai người chống đối nhau quyết liệt nhất trong số các triều thần, khó có được lúc bọn họ cùng nhất trí như lần này. Dĩ nhiên, sợ là trong lòng mỗi người bọn họ đều có ý nghĩ riêng. Điểm xuất phát cũng không giống nhau.

Chỉ là, Lý Tế nói cho ta biết, Quy Mệnh hầu đã lặng lẽ chôn cất vị phu nhân kia, một ngày cũng không lưu lại: “Bây giờ hắn là không có nhà nào dám gả con gái cho lão già này rồi.” Lý Tế nói: “Chỉ cần Phùng Đại Tư Mã không nhúng tay vào nữa, Quy Mệnh hầu sẽ sớm không còn lâm vào tình cảnh ngày hôm nay.” Hắn cúi đầu, hết sức cung kính ở trước mặt ta. Thế nhưng rõ ràng hắn đã nhân tiện đập Phùng Ký một cước.

Chỉ là, hắn ngược lại đã nhắc nhở ta, vì sao Phùng Ký phải dốc lòng vì Quy Mệnh hầu như vậy, vẫn luôn cấp nữ nhân cho Quy Mệnh hầu. Chuyện này rất đáng để suy xét.

Hôm nay thời gian bàn chuyện triều chính rất dài. Một đồng chuyện đều được tranh luận không ngừng. Mùa xuân đến, rất nhiều cảm xúc ngủ đông đã lâu cũng dần dần nảy nở. Ta thích nhìn tranh ảnh đầu như vậy.

Sau khi bãi triều, ta theo lệ thường đến chỗ mẫu hậu trước, vừa đúng lúc gặp được mẫu hậu cùng A Nam từ Phật đường đi ra ngoài.

Ta cẩn thận nhìn sắc mặt hai người, ngược lại không thấy có cái gì không phù hợp. Giống như chưa từng xảy ra chuyện kia của Đặng Hương.

Chỉ là mẫu hậu đang dặn dò A Nam, bảo A Nam nhanh chóng gọi Huyền Từ trở về: “Trong cung có một bé trai náo nhiệt hơn biết bao nhiêu!” Mẫu hậu có chút tiếc nuối, nói: “Mùa xuân tới rồi, ai gia còn có thể dạy hắn giăng lưới đánh chim sẻ.”

Thật ra thì hôm qua Huyền Từ đã theo Đặng Hương vào trong núi, cả mẫu hậu và A Nam đều giả bộ như không biết chuyện này. Hơn nữa, ta cảm thấy bản lĩnh bắt chim sẻ của mẫu hậu sợ là còn chưa bằng một góc của Huyền Từ. Lão nhân gia người chỉ là sợ trong cung quá vắng vẻ, muốn có một đứa bé ồn ào với người mà thôi.

Ta nói chuyện Trương Vương sắp đến cho mẫu hậu và A Nam biết, để hai người chuẩn bị tiếp đãi khách: “Sau ngày mười lăm thì chắc chắn đã đến nơi, dù sao cũng là ca ca trong nhà, chuẩn bị đón tiếp nồng nhiệt một chút cho thỏa đáng.”

Đối với chuyện này A Nam cũng không thể hiện thái độ gì, nằng chi chuyển động con người, tính toán xem nên tiếp đãi như thế nào. Mẫu hậu vừa ngạc nhiên lại vừa nghi hoặc: “Con là muốn để Lão Nhị vào Lạc Kinh sao? Con không sợ hắn giống như Lão Cửu...”

Ta cười: “Dĩ nhiên là trầm sợ. Cho nên sau khi Lão Cửu gặp chuyện không may, trăm mượn chuyện của Lão Cửu để ban xuống mấy chiếu thư, một là giảm bớt các phiên\* vương phiên vệ, hai là cho thứ sử ở các phiên sở quyền giám sát cao hơn.” Thật ra thì chuyện Lão Cửu hành thích, đối với ta cũng là hồi chuông cảnh tỉnh, trong vòng mấy tháng lại đây, việc ta làm nhiều nhất chính là áp chế các thế lực bảo hộ.

\*phiên: thuộc địa hoặc thuộc quốc phong cho chư hầu ngày xưa

phiên vương: con cháu hoàng thất được vua cho trấn giữ ở các nơi khác

phiên vệ: người dưới quyền, phục vụ và bảo vệ cho phiên vương

phiên sở: vùng đất vua ban cho bầy tôi hoặc con cháu trấn giữ

”Trong đó nhị ca là người nghe lệnh nhất, lập tức giao nộp phiên vệ, hiện tại phiên vệ của nhị ca chỉ còn lại hơn trăm người.” Ta nói với mẫu hậu: “Hắn là người nghe lệnh nhất trong số các phiên vương của ta. Hiện tại bọn họ cũng biết, mặc dù Lão Cửu ngoài mặt là bị giáng xuống làm hầu, thực ra cũng

không khác gì tù nhân. Hẳn là bọn họ cũng không muốn rơi vào kết cục kia.”

Thực ra thì trong khoảng thời gian này nhị ca đã từng dâng lên mấy tờ biểu, cũng có vẻ dè dặt cẩn trọng, có chút không giống tính tình vốn có của hấn.

Mẫu hậu vẫn còn chút lo lắng: “Mẫu thân của Lão Nhị chết sớm, từ nhỏ tính tình đã bướng bỉnh, năm đó ngay cả phụ hoàng con hấn cũng có lúc chống đối. Hôm nay sao hấn lại chịu nghe lệnh con?”

Ta gật đầu: “Đối với nhị ca, con cũng không phải là hoàn toàn không nghi ngờ, nhưng lúc phụ hoàng qua đời năm đó, Lão Cửu từng lừa gạt hấn, khiến hấn không kịp hồi kinh về chịu tang. Ít nhất hấn cũng sẽ không cầu kết với Lão Cửu. Cho nên, con muốn sắp xếp đặc biệt một chút, đến lúc đó thử một lần sẽ biết.”

Ta lại liếc mắt nhìn đôi mắt đang chuyển động của A Nam ở bên cạnh, có chút ngưng ngừng nói: “Con còn hạ xuống một nước cờ hiểm, lúc trước hạ chiếu, chỉ cho hấn vào kinh một mình, người nhà và con cái của hấn đều ở lại quận Trường Sa. Mà quận trưởng quận Trường Sa là một quan chức cũ của Nam Sở mới được con dùng đến. Thường thường thì lúc vợ con ở xa, vẫn sẽ cẩn thận hơn một chút.” Ta lại lặng lẽ nhìn A Nam một chút.

Ta từng có một thời gian dài phân tách A Nam và đệ đệ của nàng, cũng đã từng ít nhiều khống chế và lợi dụng A Nam. Trong lòng A Nam chắc chắn là hiểu rõ.

A Nam gật đầu, giống như là vừa hiểu ra. Nàng cũng không lộ vẻ tức giận, chỉ nói: “Năm đó lúc Tương Vương còn là phó phiên cũng không kịp hồi kinh, vẫn là hoàng thượng đưa người nhà của hấn đến đất Tương\*. Năm đó thả, bây giờ giữ. Phàm là người có chút đầu óc, nhất định có thể hiểu được hàm nghĩa trong đó. Thiếp cũng cảm thấy có thể tin dùng Tương Vương.” A Nam vừa nói xong thì đứng dậy cáo lui: “Thiếp đi tìm Tiễn Chiêu Nghi, bàn bạc trước thực đơn bữa tiệc để đưa cho mẫu hậu xem qua.”

\*Tương: tên con sông bắt nguồn từ tỉnh Quảng Tây, chảy vào tỉnh Hồ Nam, cũng là tên gọi khác của tỉnh Hồ Nam

Ta gật đầu: “Quy mô không cần lớn, chỉ là gia yến thôi. Về phần hoạt động chính yếu thì trăm đã có sắp xếp khác, đến lúc đó sẽ nói ti mi với Hiền phi.” Hiện tại có vẻ như Phùng Yên Nhi đã thối lui khỏi vị trí đứng đầu quản lý mọi chuyện trong cung rồi. Đừng nói là ta, kể cả mẫu hậu cũng không thể yên tâm để nàng ta tham dự công việc trong cung.

Quả nhiên, mẫu hậu dặn dò A Nam: “Các người cũng đừng gọi Thực phi, nàng ta quản lý mọi chuyện lại để xảy ra náo loạn lớn như vậy, cũng nên nghiêm túc tự xem xét lại bản thân một lần.”

Sau khi A Nam hành lễ cáo từ, mẫu hậu vẫn chưa yên tâm, quay lại dặn dò ta: “Về sau con cũng đừng đến Trích Tinh Các, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không được phép đến đó. Ta không cần biết chuyện kia của Hà Tử Ngư có chứng cứ liên quan đến Thực phi hay không, ta chỉ cảm thấy chuyện này quá mức nham hiểm. Mấy ngày nay, ban đêm ta cũng không khép được mắt, luôn nghĩ hậu cung xảy ra chuyện như vậy thật sự khiến người ta phải sợ hãi. Chỗ đó của Thực phi ta sẽ nghĩ cách, ta đã thay đổi thái giám và cung nữ trong cung của nàng ta rồi. Ta vẫn luôn không yên lòng được.”

Ta gật đầu, mẫu hậu có thể giúp ta trông chừng Phùng Yên Nhi một chút đương nhiên là chuyện tốt.

Bởi vậy, ta lại nghĩ đến chuyện thả người\* trong cung, đã nói qua năm mới sẽ để cho họ tự nguyện đệ đơn trình. Đến lúc đó thả như thế nào, thả bao nhiêu người cũng phải có một con số nhất định. Bây giờ cũng nên bắt đầu tính đến chuyện này rồi. Cũng không thể không thương lượng với mẫu hậu một phen.\*thả người: Thời phong kiến, cung nữ đã vào cung thường không có cơ hội trở lại cuộc sống bình thường, thậm chí không được rời cung nửa bước, nếu làm trái với quy định, sẽ khó thoát tội chém đầu hoặc đầy ra biên ải. Do luật lệ hà khắc như vậy nên đa phần cung nữ đều cam phận trong cung, làm việc khổ cực hết ngày này qua ngày khác cho tới già. Tuy nhiên, một số triều đại có ngoại lệ, cho phép cung nữ xuất cung khi mãn hạn. Như triều Thanh quy định, cung nữ làm việc tròn 10 năm thì có thể được xuất cung, tự do cưới chồng. Ngoài ra, một vài triều đại còn có chính sách thả cung nữ sau khi hoàng đế băng hà, như thời nhà Đường.

Chúng ta ở đây còn đang nói chuyện, tiểu thái giám trong cung của A Nam lao nhanh như gió trở về cung Khôn Ninh, người còn chưa đến nhưng miệng đã lên nói, từ đằng xa đã cao giọng kêu to: “Thái hậu nương nương! Không xong rồi! Bên cung Từ Lưu sợ là sắp sinh!”

Ta và mẫu hậu đầu tiên là sửng sốt, sau đó là hết sức vui mừng: “Và miệng!” Ta nói: “Sắp sinh tại sao lại là ‘không xong’?” Ta vừa nói vừa xông ra ngoài.

Mẫu hậu ở sau lưng ta vội vàng hỏi: “Đã gọi thái y và bà đỡ chưa?”

”Đã đi gọi rồi ạ, Sở Hiền phi đã phái người đi gọi rồi.”

Tuy nói như thế nhưng mẫu hậu vẫn phái người đi gọi người, lại vội vàng đuổi theo, còn gọi ta chờ một chút...

Sau một hồi hỗn loạn trong cung Khôn Ninh, một đoàn mấy người bọn ta mới hùng hùng hổ hổ kéo đến trước cửa cung Từ Lưu.

Ngoài dự liệu của ta, trước cửa cung Từ Lưu chỉ có A Nam dẫn theo mấy người trong cung của nàng đứng chờ chúng ta. Cửa cung Từ Lưu hoàn toàn yên ắng.

A Nam thấy chúng ta đến, không nhanh không chậm hành lễ với chúng ta.

Mẫu hậu gấp gáp, còn chưa đuổi đến nơi đã liên tục hỏi A Nam: “Người đâu? Những người khác đâu? Đã là lúc nào rồi, tại sao lại chỉ có một mình người ở đây?”

Lời còn chưa dứt, ta nghe được trong cung Tử Lưu phát ra một tiếng gào dọa người. Ta giật mình một cái, nhưng lại có chút luống cuống không biết nên tiến hay nên lùi.

“Thái y và ma ma đỡ đẻ vừa rồi đã đi vào.” A Nam nói. Về mặt nàng nhìn qua có vẻ kỳ lạ, còn có chút chần chừ: “Những người khác... Không có ai khác, chỉ có một mình thiếp vẫn luôn coi chừng bên ngoài cửa này.”

Lúc này, trong sân có mấy người, nhưng cũng chỉ là một vài đại phu của Thái y viện và ma ma đỡ đẻ, mà bọn họ cũng đều là vừa mới đến, vẫn đang loạn thành một đoàn, la hét ầm ĩ. Thấy chúng ta vừa đi vào liền vội vàng đi lên ngăn cản: “Hoàng thượng và Thái hậu không thể vào ạ.”

Ta vốn cũng không muốn đi vào, chẳng qua là quá hoảng hốt, không biết nên đứng hay nên ngồi.

Dường như mẫu hậu nghe không hiểu, nhìn A Nam chăm chăm, hỏi: “Tại sao chỉ có một mình ngươi? Ngươi không đi gọi Tiễn Chiêu Nghi?” Vừa nói vừa được cung nhân đỡ đứng lại.

Lúc này bên trong lại im lặng không có bất kỳ âm thanh nào, ta không tiện đi vào, chỉ có thể ở bên ngoài đi qua đi lại.

“Tiễn Chiêu Nghi không ở trong cung Vinh An, ta đã phái người đi tìm nàng ta, cũng không biết nàng ta ở đâu.” A Nam trả lời. Suy nghĩ một chút, nàng lại bổ sung: “Người khác, thiếp cũng không đi gọi, gọi tới cũng không có ích gì. Thiếp vừa rồi mới đến thương lượng chuyện tiệc rượu với Chiêu Nghi, nàng ta đi vắng, thiếp trở về cung mình, trên đường đi về lại nghe bên trong cung Tử Lưu có tiếng kêu. Thiếp dẫn người đi tới cửa cẩn thận lắng nghe, cảm thấy tiếng kêu không đúng, cho nên gọi hoàng thượng và Thái hậu cùng với Thái y đến đây.” A Nam thở dài một cái: “Mới vừa rồi, khi người của Thái y viện đến đập cửa, cung Tử Lưu cũng không có người canh cửa. Thiếp tự tiện quyết định, cho người phá cửa xông vào.” Nàng vừa nói, trên mặt vừa lộ ra vẻ lo lắng âm thầm: “Bản thân thiếp chưa đi vào xem qua, chỉ mới đứng ở bên ngoài này nhìn vào, dường như trong cung Tử Lưu chỉ giữ lại mấy lão ma ma tai điếc mắt hoa hỏi gì cũng không biết, ngay cả Tổng ma ma cũng không có ở đây.”

Ta và mẫu hậu đều khiếp sợ, sau khi chúng ta nhìn nhau lại cùng nhìn vào bên trong cung Tử Lưu. Quả nhiên không thấy Tổng ma ma. Trên thực tế, lúc này trong cung Tử Lưu chỉ có mấy cung nhân và thái giám tuổi rất nhỏ đứng bó tay ngăn người dưới mái vòm. Nhìn qua không có người nào hữu dụng.

Khó trách không có ai tới xem, chỉ có một mình A Nam đứng chờ ở đây, sợ là cung Tử Lưu đã sớm trở thành chốn thị phi trong lòng các phi tần.

Mẫu hậu vẫy tay với mấy cung nhân nhìn ngu ngốc kia, mấy người bọn hắn đều bị gọi tới đây.

“Tổng ma ma đâu?” Mẫu hậu hỏi.

Mấy người kia ngơ ngác nhìn nhau: “Tổng ma ma đã bị điều đi rồi ạ.”

“Bị điều đi?” Mẫu hậu giật mình: “Ai điều nàng ta đi?”

“Không biết, dù sao thì chúng nô tài cũng đều mới được điều đến mấy ngày trước. Cái gì cũng không biết.” mấy người kia nhìn qua thì không phải là người thật thà hay có trách nhiệm gì. Rõ ràng là đang dối phò.

Trong phòng bên kia Lâm mỹ nhân đã kêu gào liên tục, cũng không biết sinh nở thế nào. Tiếng gào thét truyền từ trong phòng ra bên ngoài, từng tiếng như muốn xé não. Ta gấp gấp đến mức giậm chân, không có bất cứ biện pháp nào.

“Trong cung Tử Lưu này, hiện tại là do người nào chủ sự?” Mẫu hậu cảm trọng đầu rồng gõ từng cái lên mặt đất. Lão nhân gia người cũng gấp gấp.

Không có ai trả lời người.

“Vừa rồi thái y đập cửa, tại sao các ngươi không mở cửa? Tại sao trước đó không đi gọi người?” Mẫu hậu vẫn còn đang hỏi những người đó, ta đã không còn bất cứ mong mỏi nào nữa.

“Lâm mỹ nhân sợ thấy người lạ, vốn dĩ cũng không cho người khác đi vào, ngay cả chúng nô tài đến gần, nàng ta cũng sẽ nổi cơn điên. Chúng nô tài không biết đây là nàng ta sắp sinh! Hiển nhiên vẫn cứ giúp nàng ta từ chối khách.” Những cung nhân kia còn liến thoắng trước mặt mẫu hậu như đúng rồi.

Trong lòng ta hiểu rõ, có người không muốn để Lâm mỹ nhân yên ổn sinh đứa trẻ này ra. Bọn họ vốn là tới để hành hạ người khác. Về phần là ai phái bọn họ tới, ta cũng không biết.

Lúc này, rốt cục Tiễn Bảo Bảo cũng vội vàng dẫn theo đám người chạy tới: “Ở đây sao rồi? Ta vừa mới đến Trích Tinh Các, Thục phi bị bệnh.”

Không có ai nói gì với nàng ta, càng không có ai lo lắng hay trách cứ nàng ta. Một vị thái y từ bên trong vọt ra, lớn tiếng phân phó mấy câu gì đó, lại vội vàng trở vào bên trong phòng. Tất cả chúng ta đều nhìn thấy trên hai cánh tay giờ lên cao của hắn toàn là máu.

Chân mẫu hậu mềm nhũn, cả người như muốn đổ xuống. Cũng may hoạn quan bên cạnh người nhanh tay đỡ lấy.

Mẫu hậu xanh mặt, thở cũng không ra hơi. Ta hoảng sợ, vội vàng tiến đến ôm lấy mẫu hậu. Mẫu hậu vốn còn nói là không thêm đề ý, đến lúc này mới nhìn thấy, chính người đề ý đến đứa bé kia hơn bất cứ ai ở đây lúc này. Đây có thể là cháu trai đầu tiên của người, đến nông nỗi này, người cũng không chịu nổi.

Bên trong sân vẫn còn hỗn loạn, có người lớn tiếng nói cần nước nóng, mà chậu nước được bung ra, bên trong toàn là máu.

Mắt mẫu hậu đã nhắm lại, ta nhìn một chút thấy không ổn, dứt khoát ôm lấy mẫu hậu, hét lớn về phía Tiễn Bảo Bảo: “Còn đứng ngây ra đó làm gì! Đến cung Vinh An đi chết đi!” Sau đó lại kêu to vào bên trong cung Từ Lưu: “Mau cho một thái y tới đây, Thái hậu ngất rồi!”

Thật sự cho tới bây giờ trong cung cũng chưa bao giờ loạn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 94: Chương 89

Sau khi dàn xếp cho mẫu hậu đến cung Vinh An của Tiễn Bảo Bảo, trong cung Từ Lưu bên cạnh lại không có tiếng động. A Nam dẫn thái y đến xem mẫu hậu, mẫu hậu đã khá hơn một chút, nhưng lại chỉ đề ý nhắc chúng ta đến xem một chút xem đứa bé đã được sinh ra chưa.

Lúc này ta cũng đứng ngồi không yên, chỉ chờ một câu này của mẫu hậu. Vì vậy ta lại tự mình chạy đến cung Từ Lưu nghe ngóng tin tức.

Rõ ràng A Nam nói một câu: “Để cho Như Ý đến xem thử.” Thế nhưng ta dường như không nghe thấy, thà tự mình chạy tới chạy lui. Ta biết lúc này dáng vẻ của mẫu hậu và ta đều rất khó nhìn, đều giống như kiến bò trên chảo nóng. Nhưng mà ta cũng không nghĩ ngợi được nhiều nữa.

Các phi tần khác trong cung đều lục tục kéo đến cung Vinh An. Mỗi người bọn họ đều nói năng rất cẩn thận, lời nói ra đều không rõ ràng, ngược lại càng khiến mẫu hậu thêm lo.

Lúc này dường như Tiễn Bảo Bảo phát hiện ra cái gì, nàng nhìn chung quanh một lượt, sau đó cẩn thận hỏi ta và mẫu hậu: “Thục phi không tới, có cần phái người đi gọi không ạ?”

Ta và mẫu hậu gần như đồng thanh: “Không cần!” Nói xong mẫu hậu và ta cùng trao đổi ánh mắt.

Vẫn là mẫu hậu bình tĩnh nhã nhặn cất lời: “Không phải người vừa mới nói Thục phi bị ốm sao? Bị bệnh thì nên để nàng ta yên ổn dưỡng bệnh đi. Thật là đáng thương, bận rộn quanh năm suốt tháng rồi, hẳn là đã mệt mỏi. Vừa đúng lúc bị bệnh, để cho nàng ta nghỉ ngơi đi.”

Nói xong lại liếc ta một cái.

Ta vội vàng phụ họa: “Bị bệnh thì nên nghỉ ngơi đi.”

Lúc này trong phòng không ai nói lời nào, các phi tần đều đang theo đuổi tâm tư trong lòng mình. Ta vẫn nghĩ, đối với một đế vương mà nói, sinh một đứa con trai thật sự là một chuyện rất trọng đại. Mà ta, có lẽ bởi vì đã có kinh nghiệm từ kiếp trước, cho nên so với người khác lại càng không thể bình tĩnh được.

Ta không biết sinh một đứa bé cần bao nhiêu thời gian, chỉ là cảm thấy trước kia mấy người Liễu Tu Viện sinh con cũng không cần nhiều thời gian như vậy. Ta chạy giữa hai cung đến mức chân đã muốn mềm nhũn, thế nhưng vẫn không nghe được tiếng khóc của đứa bé.

Có mấy phi tần an ủi ta: “Bình tĩnh một chút.”

Nhưng A Nam vẫn không nói câu nào, nàng chỉ yên lặng nhìn ta, dáng vẻ lo lắng sầu muộn. Ta vốn muốn đi đến hỏi ý kiến của nàng một chút, nàng vốn có chút hiểu biết về y thuật, cho nên đại khái cũng biết tình huống này là như thế nào. Nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt nàng như vậy, ta lại không dám hỏi.

Cuối cùng ngay cả mẫu hậu cũng không thúc giục nữa, nằm nghiêng người trên giường của Tiễn Bảo Bảo, trầm mặt không nói câu nào.

Ta cảm thấy ta cũng đã tiêu hao hết sức lực, định đỡ mẫu hậu ngồi dậy. Ngay cả chúng ta cũng có dáng vẻ này, Lâm mỹ nhân bên kia còn có thể chống đỡ sao? Huống hồ, đã sớm không còn nghe thấy tiếng kêu của Lâm mỹ nhân nữa. Ta có dự cảm bất thường.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong phòng không còn người nói chuyện nữa.

Lại đợi tầm hai canh giờ nữa, ta đã không còn kiên nhẫn, cảm thấy có lẽ rốt cục ta cũng phải mất đứa con trai này. Có lẽ nó vốn không có số mệnh là người thừa kế, là trời không chiều ý người thôi. Hoặc là, ta vốn đáng đời làm một người cô đơn, không xứng đáng có người thừa kế y bát\* của ta.

\*y bát (áo cà sa và cái bát của thầy tu): vốn để chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, về sau được mở rộng để chỉ toàn bộ sự nghiệp, tài năng, tư tưởng... mà người đời trước truyền lại cho đời sau

Nếu không phải mẫu hậu vẫn còn kiên trì, có lẽ bây giờ ta đã muốn hỏi cung rồi.

Rốt cuộc, Như Ý chạy như bay vọt vào: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng Thái hậu, sinh rồi! Sinh rồi! Là một bé trai!”

Mẫu hậu lập tức ngồi dậy. Có một khoảnh khắc, ta có chút không dám tin đây là sự thật, vội tóm lấy Như Ý: “Thật không? Không có nhầm lẫn gì chứ? Đứa bé có lớn không?”

Thật ra thì Như Ý vẫn chưa nhìn thấy đứa bé, bị ta hỏi tới, cũng sững sốt một chút. Sau đó lại xoay người chạy ra ngoài.

Chúng phi tần cũng đi đến đỡ lấy mẫu hậu, trong phòng đều là tiếng chúc mừng, giọng điệu mềm mại yêu kiều.

“Đã già và mẫu hậu này giờ rồi, để bọn họ ôm đứa bé đến đây đi!” Một tiếng này hết sức tinh táo uy nghiêm, lập tức trấn áp tất cả mọi người trong phòng.

Ta không cần nhìn cũng biết lời này là của Tiễn Bảo Bảo.

Cũng không biết tại sao, trong chớp nhoáng này, trong lòng ta có chút bất an.

Nhưng mẫu hậu đã tiếp lời: “Đứng rồi, để bọn họ ôm tới đây cho ai gia xem một chút.” Mẫu hậu đã lớn tuổi, vừa rồi lại bị kinh hãi, lúc này nhất thời không thể dậy nổi. Chỉ là trên mặt mẫu hậu vẫn hết sức vui mừng, rốt cuộc người cũng có một vị tôn tử rồi.

Ta cho người đến thông báo cho họ. Mẫu hậu lại dặn dò: “Quấn chặt một chút, đừng để gió thổi vào.”

Chỉ chốc lát sau, mấy lão ma ma lão thành vây quanh, ôm một cái bọc màu đỏ đi vào. Ta không dám tiến lên, chỉ ngơ ngác đứng nhìn.

Bọn họ theo quy củ đi đến trước mặt ta, ôm đứa bé định quỳ xuống, trong miệng còn nói: “Chúc mừng hoàng thượng, mời hoàng thượng xem tiểu long tử.”

Mẫu hậu liên tục kêu lên: “Đừng quỳ, coi chừng đứa bé ngã!”

Ta chỉ nhìn qua một chút, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún bên trong cái bọc, còn chưa to bằng bàn tay ta. Ta lập tức rút đầu trở về, cũng không dám đưa tay ôm lấy, lập tức để cho bọn họ ôm đứa bé tới cho mẫu hậu nhìn.

Thật ra thì đây không phải lần đầu tiên ta được làm cha, cũng không biết tại sao, lần này ta đặc biệt lo lắng không yên. Hơn nữa, cũng không biết tại sao, ta cảm thấy đứa bé này quả mức gầy yếu. Ban đầu lúc A Ô được sinh ra cũng trắng mập hơn đứa bé này.

Được rồi, có lẽ là thái độ của ta không đúng, đây là con trai của ta, không thể nói là tốt hay không tốt được.

Mẫu hậu còn vui vẻ hơn ta, người nhận lấy đứa bé, ôm chặt trong ngực mà nhìn, một lúc lâu sau mới nói: “Đứa bé này rất khôi ngô, còn thanh tú hơn hoàng thượng.” Nói xong lại cười: “Lúc ta sinh hoàng thượng thì hoàng thượng rất khó coi, khóc đến kinh thiên động địa thì không nói làm gì, lại còn liên tục giương cái miệng nhỏ đòi bú sữa.” Mẫu hậu vừa nói vừa quan sát đứa bé trong ngực. Đứa bé này đặc biệt ngoan ngoãn, không hề khóc tiếng nào.

Mẫu hậu dường như nhớ tới cái gì đó: “Các người đã cân cho đứa nhỏ này chưa? Bao nhiêu cân?”

“Năm cân.” Một lão ma ma hơi chần chừ, sau đó nói.

Mẫu hậu rõ ràng có chút sững sốt.

Theo lời mẫu hậu, lúc ta được sinh ra, người để cho người khác cân, là bảy cân sáu lượng.

Sau một hồi lâu, mẫu hậu mới lại lên tiếng: “Đứa nhỏ này được sinh ra sớm gần một tháng, nhỏ một chút cũng là bình thường. Có thể bình an ra đời là tốt rồi, về sau nuôi dưỡng chu đáo một chút sẽ mập lên.”

Cả phòng đầy người, thế nhưng không có ai đáp lại.

Ta nhìn tiểu hài tử trong bọc một chút, nhỏ đến mức giống như con mèo con, có chút hoài nghi ngay cả năm cân cũng chưa được. Hơn nữa ta còn cảm thấy, không chỉ có mình ta nhìn thấy điều này. Tất cả mọi người trong phòng đều đang nhìn đứa bé trong ngực mẫu hậu bằng ánh mắt kỳ quái, giống như đang nhìn cái gì đó rất nguy hiểm.

Chỉ có Tiễn Bảo Bảo, lúc nàng ta nhìn đứa bé này thì ánh mắt dường như sáng lên. Trong phòng này, ngoại trừ mẫu hậu thì nàng ta là người duy nhất muốn ôm đứa bé này.

Ta quay đầu khắp nơi tìm A Nam, khó khăn lắm mới nhìn thấy nàng ở góc phòng. Nàng cũng đang nhìn đứa bé kia, nhưng ánh mắt nàng lúc nhìn đứa bé hoàn toàn lộ ra vẻ lo lắng, chân mày cũng nhíu chặt.

Nàng không thích đứa bé này sao? “Lâm mỹ nhân thế nào rồi?” Hỏi ra lời này là A Nam: “Bà vú đã tới đây chưa?”

Dường như nàng vừa hỏi xong thì những người khác mới nhớ tới chuyện này.

“Bà vú vẫn luôn chờ trong cung của ta.” Tiễn Bảo Bảo nói, không hề rối rắm. Nàng ta rất ung dung đưa mắt ra hiệu cho cung nhân, bọn họ lập tức đi gọi bà vú.



Mà mấy vị lão ma ma ôm đứa bé tới đều nói: “Lâm mỹ nhân vẫn chưa tỉnh lại.”

“Chờ Lâm mỹ nhân tỉnh lại, ta sẽ lập tức gọi những bà vú và ma ma này đến cung Tử Lưu.” Có lẽ là thấy người khác cũng trừng mắt nhìn nàng, Tiễn Bảo Bảo thoải mái nói.

Lo lắng trong lòng ta càng tăng lên. Nhưng lúc này, ta cũng không dám suy nghĩ nhiều. Đứa bé kia vẫn yên lặng nhắm mắt, không có khóc rống, cũng không có dấu hiệu muốn bú sữa.

“Đứa bé này thật ngoan!” Mẫu hậu nói.

Tất cả mọi người nhanh chóng tản đi, ta không khỏi có chút thương cảm. Không biết tại sao, vốn là chuyện nên vui mừng, ta lại không cảm thấy chút vui vẻ nào. Giống như là có chỗ nào đó không đúng, nhưng không đúng chỗ nào, ta lại không nói rõ được.

Đứa trẻ tạm thời được đặt ở cung Vinh An, có rất nhiều ma ma và bà vú chăm sóc, không cần đến ta và mẫu hậu phải lo lắng. Lâm mỹ nhân bên kia cũng đã có thái y, chỉ là sống chết thế nào còn chưa biết.

Ta sợ mẫu hậu không chống đỡ nổi, trước hết cho người đưa mẫu hậu trở về, quay đầu lại thì phát hiện ra A Nam đã rời đi rồi.

Một mình ta đến cung Tử Lưu, tiếp tục chờ, ta cũng không thể nói rõ ta như thế này là đang làm cái gì. Chỉ là có cảm giác ta nên chờ ở đây. Đợi thêm nửa canh giờ nữa, lúc này mới nhìn thấy Hoa thái y đi ra từ bên trong.

“Lâm mỹ nhân muốn gặp hoàng thượng.” Hoa thái y nói. Xem ra hần cũng mệt đến mức không chịu nổi rồi.

Chẳng biết tại sao, ta thờ phào nhẹ nhõm một tiếng, mặc dù không có nguyên nhân gì để vui mừng, nhưng ta vẫn cảm thấy bản thân nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ta muốn từ về mặt của Hoa thái y nhìn ra cái gì đó. Đáng tiếc, thái độ của hần quá phức tạp.

Ta đành phải theo hần đi vào.

Mùi máu trong phòng còn chưa tan hết. Lúc này Lâm mỹ nhân vẫn nằm trên giường, chống đỡ nửa người, lưng dựa vào tấm đệm dày. Thoạt nhìn thì nàng không đến mức suy yếu như trong suy nghĩ của ta, hơn nữa ánh sáng trong mắt còn khiến nàng có vẻ sắc bén hơn thường ngày.

“Hoàng thượng, bọn họ muốn giết thiếp.” Lâm mỹ nhân nói từng chữ, sắc mặt xanh xao, ánh mắt mang theo tia thù hận. Ta biết rõ bầu không khí trong phòng này không đúng, nhưng vẫn cảm thấy may mắn, ít nhất là đã mẹ tròn con vuông. Cũng coi như là chuyện vui.

“Họ là chỉ người nào?” Ta hỏi nàng ta. Cho rằng nàng ta thật sự biết cái gì đó.

“Hoàng thượng biết rõ thiếp đang nói đến cái gì!” Âm thanh đột nhiên bén nhọn, chọc đau lỗ tai ta: “Trả đứa bé lại cho thiếp!” Nữ nhân này đột nhiên nhào về phía ta. Ta sợ hết hồn, vốn là muốn lui, nhưng lại sợ nàng ngã xuống dưới giường, đành phải để nàng ta nhào lên người ta.

Nàng ta nhào đến, tóm chặt lấy ta: “Van xin hoàng thượng, đừng cướp đứa bé của thiếp, để bọn họ trả lại đứa bé cho thiếp đi, trả lại cho thiếp đi!” Nữ nhân này đau xót khóc lên thành tiếng.

Nhất thời tay chân ta luống cuống, chỉ biết quay đầu nhìn Hoa thái y.

Trên mặt Hoa thái y không có biểu cảm: “Lâm mỹ nhân có thể tự chăm sóc cho đứa bé.” Hần nói đơn giản: “Có lẽ có đứa bé bên cạnh, nàng ta có thể khá hơn một chút.”

Thật ra thì đối với chuyện này, ta cũng đồng ý với Hoa thái y, dù sao thì đứa bé cũng là do Lâm mỹ nhân sinh. Hôm nay Lâm mỹ nhân rốt cuộc không chết, dĩ nhiên đứa bé nên để chính nàng ta chăm sóc. Ta sai người đi ôm đứa bé.

Chỉ chốc lát sau, một đám bà vú và lão ma ma đã đến.

Ta hỏi những người này, Tiễn Chiêu Nghi nói cái gì? Bọn họ trả lời rằng Tiễn Chiêu Nghi không hề nói cái gì cả.

Lâm mỹ nhân ôm chặt con trong ngực, vừa khóc vừa cười, hôn hết lần này đến lần khác. Trong mắt của nàng đã không còn có ta nữa.

Ta lui ra ngoài. Hoa thái y đi ngay sau lưng ta.

Không chờ ta hỏi, Hoa thái y liền chủ động nói: “Thật sự vô cùng may mắn, chỉ chậm một bước nữa thôi là một xác hai mạng rồi. Đứa bé này là sinh non, thiếu chết nửa đã chết trong bụng mẹ.”

“Vất vả cho các người rồi.” Ta nói.

Trên mặt Hoa thái y không hề có ý cười, hần cũng không chúc mừng ta, miệng hần mở ra rồi lại khép lại: “Nhìn lại một chút thôi.” Lời nói của hần lại có chút mơ hồ.

”Là bởi vì cái đầu của đứa bé quá nhỏ sao?” Ta buột miệng thốt lên, lộ rõ sự lo lắng của mình.

Nhưng Hoa đại phu cũng không trả lời ta: “Cựu thần hôm nay thực sự đã mệt rồi. Phải nghỉ ngơi đã.” Nói xong thì quỳ xuống từ giả ta.

Hắn cố ý trốn tránh như vậy lại càng khiến ta không yên tâm, nhưng ta cũng không thể nói gì nữa, chỉ có thể để hắn đi.

\*\*\*\*\*

Rốt cuộc ta cũng thờ dài nhẹ nhõm, một ngày này thực sự đã giã vò ta đủ mệt mỏi rồi.

Ta đến chỗ A Nam, vừa lúc A Nam đang dùng bữa. Trong lòng ta có rất nhiều lo lắng, lại không biết nên nói với A Nam như thế nào. Ta nhìn ra được, trong lòng A Nam còn hiểu rõ hơn ta, nhưng rất nhiều chuyện nàng nuốt ở trong bụng, nhất định không chịu nói ra cho ta nghe.

”Hoàng thượng phái thêm người đến trông nom cung Từ Lưu đi.” A Nam mở miệng trước: “Cũng đừng hy vọng người khác đến báo tin vui, trừ phi mẫu hậu đến, nếu không chỉ có kẻ ngu mới dám đến cung Từ Lưu chọc vào Lâm mỹ nhân đang phát điên kia.” Nàng chậm rãi ăn thức ăn trong bát, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nhìn ta lấy một cái. Hiện tại ta đã coi việc gấp thức ăn cho nàng thành thói quen, bất tri bất giác thức ăn trong bát của nàng đã rất nhiều.

Ta cười khổ với A Nam, cảm thấy lúc này cũng không có chút khẩu vị gì đối với một bàn đầy món ăn ngon này. Lâm mỹ nhân đề phòng người trong cung như phòng cướp, chẳng trách ai cũng xa lánh nàng ta.

”Điều Tổng ma ma đi chắc chắn là Phùng Yên Nhi.” Ta cắn răng một cái, nhỏ giọng nói thầm. Ta nghĩ Phùng Yên Nhi này có thể phái Hà Từ Ngự đi đốt xạ hương, còn cho người đi khắp nơi truyền bá khúc hát ma quỷ kia, đủ để chứng minh nàng ta ghen ghét đứa bé này đến mức nào. Nàng ta làm ra những chuyện này, ta đều ghi nhớ rõ, đến lúc đó coi như thù mới hận cũ đều tính cho nàng ta.

”Chưa chắc!” A Nam chỉ nhả ra hai chữ.

Ta kinh ngạc nhìn A Nam. Không hiểu nàng có ý gì.

”Lúc ra ngoài ta đi cùng Liễu Tu Viện.” A Nam nói: “Nàng ta sợ phiền phức, có nói với ta rồi. Hình như là tự Tổng ma ma không muốn làm trong cung Từ Lưu. Lâm mỹ nhân ra tay đánh người rất mạnh, Tổng ma ma cũng bị đánh, trên người còn bị thương. Liễu Tu Viện nói rằng vốn dĩ không muốn giữ bà ấy, nhưng lão ma ma bà ấy khóc quá đáng thương.”

Ta nói không thành lời, cũng không hiểu A Nam là có ý gì. Nàng là muốn giải vây cho ai, hay là còn có thâm ý khác?

Rốt cuộc A Nam cũng ngẩng đầu nhìn ta một cái: “Muốn hại người có rất nhiều cách, sâu cạn đều có, loại phương pháp sâu kín này mới là thủ đoạn chân chính. Nếu không tại sao người ta đều nói, biết người biết mặt không biết lòng! A Nam chỉ nói đến đây thôi, đến lúc đó hoàng thượng sẽ thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 95: Chương 90

Tất cả không nằm ngoài dự đoán của A Nam, Tổng ma ma một mực khẳng định rằng bà ấy không muốn ở lại trong cung Từ Lưu. Là tự bà ấy đến tìm Phùng Yên Nhi đòi thể diện. Bà ấy cho chúng ta nhìn vết thương khắp người, xanh xanh tím tím rất khó coi, khiến cho mẫu hậu cũng than thở không dứt, không thể nói được gì nữa. Tổng ma ma cũng là lão ma ma lâu năm trong cung, dù sao cũng có chút thể diện, không có lý nào lại bị người ta đánh.

Chuyện này chỉ đành phải ép xuống không đề cập tới, chỉ khiến mẫu hậu càng thêm chán ghét Phùng Yên Nhi. Về phần Tiễn Bảo Bảo nói rằng Phùng Yên Nhi gọi nàng ta đi ra ngoài đúng lúc Lâm mỹ nhân sắp sinh, chuyện này ta cũng tra xét, Phùng Yên Nhi thật sự bị bệnh, là hàn chứng. Cũng không biết là do ta cho nàng ta ăn tam thất hay là do nàng ta tự uống hoa đào lộ mà bị. Tóm lại là bị bệnh phải nằm trên giường. Chỉ là, ta đoán chừng nàng ta sẽ nhanh chóng khỏi bệnh, khỏe lại rồi sẽ lại sục sôi ý chí chiến đấu.

Trái ngược với A Nam, mẫu hậu gật đầu nói: “Chuyện này có công của Sở Hiền phi, con có món đồ gì quý hiếm thì thưởng cho nàng đi.”

Ta qua loa đáp ứng, trong đầu nghĩ thầm, ta có thể có cái gì tốt khiến A Nam thích thú, ngay cả một chỉ tôn hoàng đế nắm trong tay cả thiên hạ như ta còn chưa chắc đã khiến nàng thích thú. Ta chuẩn bị buổi tối dùng thân thể đã tắm rửa sạch sẽ đứng trước mặt A Nam, không biết có thể khiến nàng cười một tiếng hay không.

Cho dù như thế nào đi nữa, rốt cuộc trong cung có thêm một đáng nam nhi, cả mẫu hậu và ta đều rất vui mừng. Trong mấy ngày đầu, mỗi ngày mẫu hậu lại có thêm một việc, chính là đến cung Từ Lưu ôm cháu nội. Người không chỉ đi một mình, có lúc còn phái người đến gọi ta. Ta không thể không đi theo mẫu hậu mấy lần, vài ngày sau, ta và mẫu hậu đều không vui vẻ như lúc đầu nữa.

”Diệu Nhi, con có cảm thấy đứa bé này quá...” Mẫu hậu không nói tiếp.

Ta đã sớm cảm thấy, chỉ là không dám nói ra mà thôi. Dù sao ta cũng đã từng làm cha, biết đứa bé mới sinh không an tĩnh như vậy. Hai nữ nhi A Ô và A Mễ của ta mỗi ngày đều ra sức ăn ra sức ngủ, động một tí liền khóc oa oa. Đứa bé này không như vậy, cho dù ta và mẫu hậu đến lúc nào, nó cũng không hề khóc. Nhìn nó ăn cái gì cũng không hăng say, ăn rất ít, phần lớn thời gian là ngủ.

Loại an tĩnh như thế này nếu nói là ngoan thì lại khiến ta cảm thấy có chút khác thường.

Chỉ là ta nhìn thấy Lâm mỹ nhân đã khỏe lại, mỗi ngày đều vui vẻ nhìn cục cưng của mình, trên mặt cũng dần có huyết sắc, mặc dù đối với người khác vẫn hết sức đề phòng, nhưng ít ra là không còn gặp người nào đánh người đó nữa. Ta có mấy lời, lại không đành lòng nói ra.

Mẫu hậu cắn răng: “Không có việc gì, Đại Triệu không có quy định nhất định phải là con trai trưởng kế vị. Diệu Nhi chính là Lão Tứ. Đứa bé này có thể chỉ là hơi yếu một chút.” Mẫu hậu than thở nói: “Về sau sẽ khá hơn. Đứa đầu tiên, hơi yếu một chút thôi.” Mẫu hậu giải sầu cho ta, cũng là giải sầu cho chính người.

Ta không lên tiếng, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Buổi tối ta nói chuyện này với A Nam, ngược lại thì A Nam rất bình tĩnh, nàng chưa bao giờ đến nhìn qua đứa bé kia, nhưng dường như trong lòng nàng hiểu rõ: “Đến hôm đầy tháng, bảo Lý Tế cùng mấy người trong Khâm Thiên Giám tìm một chữ tốt để đặt tên đi.” A Nam nói, sau đó lại đọc một câu kinh Phật: “Bồ Tát sẽ phù hộ đứa bé này bình an trưởng thành.” Nàng chỉ nói một câu, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, mảnh hoa trong phòng A Nam nhảy múa theo gió, thỉnh thoảng cuốn theo cánh sắc trong viện vào mi mắt ta. Ta thấy dưới cây bách trong nắng chiều đã có chút sắc xanh, thấy từ trong bùn đất đã mọc lên vài chồi non xanh biếc. Trong lòng cảm thấy có chút hy vọng. Có lẽ đứa bé kia lớn lên một chút sẽ tốt hơn, ta tự an ủi mình như vậy.

“Vẫn là A Nam nhanh chóng sinh cho ta một đứa đi. A Nam nói sẽ sinh con, ta ngày ngày đều trông ngóng A Nam, sẽ không mượn đến người khác chăm sóc cho nàng.” Ta nói với A Nam. Lúc nói những lời này, trong lòng ta cũng trầm xuống, thật ra thì ta cũng biết tại sao đứa bé kia yếu như vậy, nói cho cùng vẫn là do ta không để ý đến nó.

Trên tay A Nam đang khuấy nước đá, nàng chỉ mỉm cười lắng nghe.

“Lúc sinh con cũng không cho bọn họ ngăn cách chúng ta, ta phải nắm tay A Nam, nhìn xem con của chúng ta được sinh ra như thế nào.” Ta nói với nàng, dường như cũng là tự nói với mình.

Lúc này A Nam hé miệng xì một tiếng. Nàng để mặc tay ta vuốt ve tóc nàng, tay cũng không hề ngừng lại. Tiếng đàn chảy xuống từ tay nàng, lòng ta lại yên ổn trở lại.

Ta nghe nàng đàn hết một khúc, lại nhìn nàng để đàn xuống, từ từ ngã vào trong lòng ta: “Hoàng thượng có biết không? Ta vốn không nên quản chuyện của Lâm mỹ nhân.” Nàng nói: “Ngày đó đi từ cung Vinh An ra ngoài, nghe tiếng kêu của nàng ta, căn bản cũng không nên dừng bước. Bởi vì ta biết, đã sớm có không ít người nghe được tiếng kêu của nàng ta nhưng không dừng bước.”

Tay của ta run lên một cái, nhưng vẫn nắm lấy thân thể A Nam đang dựa tới.

“Ta chỉ là không đành lòng.” A Nam dường như đang tự lẩm bẩm với chính mình: “Ở sau lưng, bọn họ đều nói thể trạng Lâm mỹ nhân cũng gầy như ta. Còn nói nàng ta và ta cùng tuổi. Bọn họ giống như đang xem trò cười.”

Ta ngửi thấy mùi máu trong không khí. Tim thất lại.

“Ta sợ sinh con.” A Nam nói, mắt nhìn về hư không: “Lúc mẫu hậu sinh đệ đệ ta là từ buổi sáng mai cho tới buổi chiều, gần như là sinh mất một ngày, liên tục đến hoàng hôn. Cũng là từng chậu máu được bưng ra như vậy, kèm theo tiếng kêu của mẫu hậu.” A Nam ở trong lòng ta, nhắm hai mắt lại, dường như không muốn phải nhìn tới cảnh tượng khi đó nữa.

Nàng co rúm lại trong lòng ta, từ trước đến giờ chưa từng có vẻ yếu ớt như lúc này. Ta biết, mẫu hậu nàng sinh đệ đệ không bao lâu thì mất. Cũng khó trách nàng sợ hãi.

Ta nắm lấy cơ thể gầy ốm của nàng: “Cho nên ta mới muốn nuôi nàng mập lên!” Ta nói: “Mập hơn một chút sẽ khỏe khoắn hơn, đến lúc sinh con có nhiều sức lực hơn.”

A Nam ngoan ngoãn để cho ta bóp nàng, dường như trong lòng đang có ý đồ gì. Thân thể A Nam nhìn qua thực sự có chút yếu ớt, nhưng ta biết, trong xương cốt nàng không giống như Lâm mỹ nhân, A Nam kiên cường hơn nhiều, nàng sẽ không thật sự sợ sinh con. Đến lúc đó, nàng nhất định sẽ rất dũng cảm.

Quả nhiên, hình như A Nam quyết định chủ ý gì đó, nàng chống một nửa thân thể, dùng một tay nắm lấy vạt áo ta, một đôi mắt to nhìn thẳng vào ta: “Thiếp thừa nhận mình ích kỷ.” Một khi A Nam xưng thiếp trước mặt ta, hẳn là đang nói chuyện gì đó rất quan trọng: “Thiếp không nên tranh giành tình cảm với nữ nhân khác.”

Ta vội vàng gạt đầu liên tục, mặc dù trong lòng cũng không rõ A Nam nói như vậy rốt cuộc là có ý gì.

“Một khi hoàng thượng cùng thiếp sinh con, cũng chỉ có thể cùng thiếp sinh con, không cho phép nữ nhân khác chen vào giữa chúng ta.”

Ta kinh ngạc nhìn nàng, hôm nay đáng vẻ của tiểu bảo bối này thật hung dữ, còn hung dữ hơn so với bất cứ lúc nào trước đây, nàng là muốn cắn ta một phát sao?

”Lúc thiếp sinh con đến mức chỉ còn hơi thở thoi thóp, thậm chí là lúc máu chảy gần hết, hoàng thượng vẫn phải nắm tay thiếp, không cho buông ra. Từ đó không cho phép buông ra nữa! Không cho kéo tay nữ nhân khác nữa.”

Ta dường như đã hiểu A Nam hơn một chút, quả nhiên là nàng sợ, sợ rằng ta chỉ là mượn thân thể của nàng để sinh con, sợ tình cảm của ta đối với nàng sẽ dần phai nhạt. Nàng đã nhìn thấy nữ nhân sinh con ít nhất là hai lần, giống như là xuống Quỷ môn quan. Nàng sợ. Dĩ nhiên, trong lòng nàng còn sợ hãi cái khác, khiến cho ta rất vui mừng. Ta nhìn ra được, ít nhất là nàng vẫn còn chút quan tâm ta.

Ta ôm nàng vào lòng, vỗ người nàng an ủi: “Ta sẽ không buông tay.” Ta nói: “Ta còn biết, A Nam cũng sẽ không buông tay.” Lòng bàn tay A Nam rất ấm áp, đã từng nâng đầu của ta lên, nàng không buông tha, ta cũng sẽ không buông tha.

”Nếu như hoàng thượng nuốt lời, thiếp liền...” Trong giọng nàng đều là giận dữ và uy hiếp, giống như là đang tính toán để nguyên rửa ta. Ta vội kéo đầu nàng đặt trong ngực ta, ngăn lại lời nói của nàng: “Không được nói nữa! Nàng là một nữ nhân danh giá, ta đã biết, không được nói nữa!” Ta hôn đỉnh đầu nàng. Lần trước nàng đã nói, nếu ta đối với nàng không tốt, nàng sẽ mang đứa bé đi mất, ta vẫn còn chưa quên. Ta tin nàng nói được làm được. Ta không cho nàng đi, cho dù thế nào ta cũng không cho nàng rời khỏi ta.

Trời ạ, lần này ta biết sự lợi hại của nàng rồi. Quả nhiên là ta đã ở cùng một nữ nhân danh giá thích làm loạn. Nếu như nàng thật sự có nanh vuốt, nhất định là lúc này sẽ xông vào cắn xé ta, sẽ lưu lại dấu vết của nàng trên người ta, sau đó tuyên bố ta đã bị nàng độc chiếm.

Lúc này sắc trời đã tối, các cung nữ đã ủ ấm giường, ta ôm A Nam đứng dậy, A Nam liền ôm lấy cổ ta, bám vào trên người ta: “Hoàng thượng đã nói thì phải giữ lời. Bây giờ ta không cần hoàng thượng thế, chỉ cần về sau hoàng thượng nhớ rằng hôm nay đã đồng ý với thiếp.”

Ta không đáp lại, trước hết đặt nàng lên giường, coi y phục của mình ra. Quay đầu lại thì nhìn thấy nàng ngồi yên không nhúc nhích, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn ta chăm chăm.

”Mẫu hậu đã lớn tuổi, thân thể cũng không tốt. Vừa khéo để cho nàng được thoải mái.” Ta nói: “Chuyện thả người ra khỏi cung, sau này sẽ giao cho A Nam lo liệu, nàng muốn như thế nào thì làm như thế đó, chỉ cần đừng tự thả mình ra ngoài là được.” Ta vừa nói vừa phải đi đến coi y phục của A Nam. Mà người bị ta coi y phục ngược lại lại có một bàn tay rất tốt.

Rốt cuộc A Nam bật cười, để mặc ta sốt ruột vì không coi được sợi dây nhỏ: “Khó trách mẫu hậu nói hoàng thượng vừa sinh ra đã khó coi!”

Bên trong xiêm y sắc sỡ nhiều màu, thân thể lộ ra, tiếng rên rỉ ngâm nga. Vân quá vu son, mưa móc làm dễ chịu thân thể trắng nõn phía dưới. Trong mắt ta phản chiếu con người long lanh hơi nước của A Nam, hoàn toàn chiếm đoạt vẻ thanh điểm (trong vắt và điểm lệ) của ánh trăng ngoài cửa sổ.

Sau một hồi thờ dốc, ta và A Nam nằm dính sát nhau chặt cứng, ta tỉ mỉ hôn mặt nàng: “Thích không?” Da thịt nóng hổi ở chung một chỗ, khiến cho ta bị kích thích, chuẩn bị lại tiếp tục một lần nữa.

Ngược lại A Nam lại thành thực gật đầu, nhưng lập tức lại nói thêm: “Lúc nam nữ hòa hợp, đối với nam tử mà nói chẳng qua là vui vẻ, nhưng nữ nhân lại phải gánh chịu hậu quả thảm khốc, không công bằng!”

Ta bóp chóp mũi của nàng: “Lại nữa rồi. Ta đồng ý với nàng, vẫn sẽ ở bên nàng. Như vậy vẫn chưa được sao?”

Thường ngày A Nam cũng rất giỏi che giấu, không để cho ta sớm có cơ hội nhìn thấy một mặt này của nàng.

Vì vậy, trừng phạt một chút, ta lại làm lại một lần.

Sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện ra trời đang mưa. Đây coi như là trận mưa đầu xuân của Lạc Kinh, từng giọt tí tách rơi xuống còn mang theo vài bông tuyết. Ta từ trong hương thơm dịu dàng của A Nam ngơ ngậy đứng lên đi ra ngoài, A Nam vẫn còn lười biếng trốn trong chăn, ngay cả mắt cũng không mở ra.

”Trời mưa sao?” Nàng nhắm hai mắt hỏi ta.

Ta vỗ vỗ gò má nàng: “Nàng ngủ đi!” Khó lắm chúng ta mới trải qua được cả một đêm phóng đảng như thế, ta không đành lòng để nàng phải dậy sớm cùng ta.

Ngay lúc này, thư của Đặng Hương được đưa đến trên tay ta. Lúc Như Ý đưa thư vào có chút thấp thòm: “Thư này không nói là khẩn cấp, cho nên...” Đoán là thư này đã đến từ đêm qua, chỉ là Như Ý không dâng lên cho ta mà thôi.

Ta mở ra liếc mắt nhìn, xong lại cất đi.

”Là cái gì?” A Nam hỏi ta. Tay của ta thừa dịp mà lướt trên da thịt bóng loáng của A Nam. A Nam rụt một cái.

”Không nói cho A Nam biết.” Ta nói.

A Nam ngay cả mắt cũng không thèm mở ra: “Là thư của Minh Hương tiên sinh phải không? Toàn là mùi rượu.”

Ta sừng sốt một chút. A Nam chỉ nói một câu, liền khiến lòng ta như mưa xuân ngoài cửa sổ gặp phải bông tuyết.

Thật ra thì ta vẫn muốn biết, nếu ngày đó A Nam theo mẫu hậu đến phủ công chúa, vừa hay nhìn thấy mẫu hậu và Đặng Hường xung đột, rốt cuộc nàng sẽ làm như thế nào. Hoặc là giả như ta và Đặng Hường có xung đột thì sao? A Nam sẽ về phe người nào? Mấy ngày qua, vấn đề này vẫn quanh quẩn trong đầu ta, âm thầm đeo bám ta, khiến cho trong lòng ta vẫn luôn có một chút mất mát như vậy.

Về mặt lý trí, ta biết mình không nên rối rắm với những chuyện xưa này, làm như vậy sẽ chỉ khiến mấy kẻ tiểu nhân chê cười. Nhưng từ sâu trong lòng ta, ta lại không thể không để ý đến quan hệ giữa A Nam và Đặng Hường. Khối ngọc bài kia vốn là tín vật đính ước theo phong tục Nam Sở, đây chính là ta tận mắt nhìn thấy ở kiếp trước. Thay vì nói là ta vì khối ngọc bài kia mà bỏ A Nam một kiếm, không bằng nói là A Nam dùng khối ngọc bài kia mà cắm một cây gai lớn trong lòng ta.

Ta muốn nhổ cây gai trong lòng này, nhưng lại không biết xuống tay từ đâu.

Ta vẫn luôn giả bộ rộng lượng, cảm thấy không thể để mất thể diện. Thế nhưng trong lòng ta biết, ta vẫn luôn để ý, ta và một người đàn ông khác cùng tranh đoạt vị trí duy nhất trong lòng A Nam, ta chưa chắc đã giành phần thắng. Cũng may tất cả những điều này, ta chỉ giấu trong lòng mình, không để cho ai khác biết.

Kẻ địch thật sự của ta có lẽ không phải là Đặng Hường, mà thật ra là chính ta.

Mưa rơi bên ngoài làm ướt song cửa sổ, tí tách đánh nát lòng người.

“Hôm nay A Nam cùng ta đi gặp Đặng Hường đi.” Ta cố tỏ ra nhẹ nhõm: “Thuận tiện đi đón Huyền Từ về.” Ta đứng đối diện, nói với tiểu bảo bối đang co rúc trên giường.

A Nam lập tức mở mắt ra, tò mò liếc ta một cái.

Ta được Như Ý hầu hạ mặc xong y phục, chuẩn bị đi vào triều.

“Chuyện ta sai Minh Hường tiên sinh làm đã có chút manh mối.” Ta cố bày ra nụ cười nhẹ nhõm: “Vốn là nói để cho hấn vào thành gặp ta. Nhưng ta lại nghĩ, không bằng chúng ta đi gặp hấn. Dù sao thì chỗ hấn ở cũng không xa.” Không xa sao? Đi xe ngựa lên núi cũng phải mất nửa ngày: “A Nam chuẩn bị mấy vò rượu ngon mang theo, để cho ta và Minh Hường tiên sinh uống một phen không say không nghỉ.” Ta và Đặng Hường, không biết từ lượng của ai tốt hơn.

Đôi mắt của người trên giường kia hoàn toàn tròn tròn. Trước khi ta xoay người, A Nam cao giọng lên tiếng: “Hoàng thượng chờ ta một chút, ta theo hoàng thượng vào triều.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 96: Chương 91

Thật sự ngoài ý muốn, lên triều toàn là cảnh cãi nhau. Chuyện mua bán hai miền nam bắc, chuyện mở khoa thi năm nay, chuyện xâm phạm bờ cõi Tây Nhung, còn có chuyện Trương Vương tới Lạc Kinh. Ta chỉ ngồi trên ghế rồng, kiên nhẫn nghe bọn họ tranh cãi ầm ĩ, thực ra trong lòng đã sớm có tính toán đối với những chuyện này.

Lúc này A Nam mang theo bút đến, ở bên trong bức tường bên cạnh ghi chép lại ý kiến của chúng thần về chuyện giao thương nam bắc.

“Nên bắt đầu thực hiện chính sách mới càng sớm càng tốt, tránh để sau này xảy ra chuyện lớn gì lại thay đổi không kịp.” Nàng nói với ta như vậy. Ta nhìn kế hoạch của nàng, bắt đầu nghiêm túc xem xét chuyện này.

Hiện tại chúng ta đang ngồi trên xe ngựa, tựa sát người vào nhau, bên chân bày ba vò rượu đồ tộ mà trong cung chuẩn bị cho tiệc mừng năm mới. A Nam nói là để cho chúng ta và Đặng Hường mỗi người một vò, xem ai say trước, ta đã cười đáp ứng sẽ tỷ thí với nàng.

Hôm nay A Nam mặc y phục từ tơ mỏng màu trắng với viền mép được thêu chỉ đen. Dáng vẻ nàng ôm tay áo ngồi bên cạnh khiến ta cảm thấy có chút mới lạ. Quen nhìn nữ nhân trong cung tranh kỳ đấu diễn\*, đột nhiên nhìn thấy cách ăn mặc giản dị này, kết hợp với đôi mắt linh động hoạt bát của A Nam, thực sự cho ta cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

\*tranh kỳ đấu diễn: cạnh tranh, đấu tranh với nhau, thường là giữa phụ nữ, sử dụng vẻ đẹp bên ngoài để cạnh tranh nhau

“A Nam thật là xinh đẹp.” Ta nói lời từ đáy lòng.

Mặt A Nam liền đỏ, giống như đóa hoa mơ sắp nở ven đường.

Lúc này mưa đã ngừng, trên bầu trời mây đã tản đi, ánh mặt trời lười biếng hé ra vài tia nắng.

Xe ngựa đưa chúng ta ra khỏi thành nam đã mấy dặm, qua Y Thủy, đoạn đường núi còn lại chúng ta phải tự đi bộ. Mấy tiểu hoạn quan không lớn hơn Như Ý bao nhiêu mang rượu đi trước, ta và A Nam chậm rãi đi theo phía sau.

Đường núi quanh co, hai bên là tường đá ẩm ướt, mặt trời bị mây che lúc sáng lúc tối, hoàn toàn tách biệt với thành Lạc Kinh phồn hoa ồn ào náo nhiệt. Ta có chút ngạc nhiên lẫn tò mò, vì sao Đặng Hương lại tới nơi này.

A Nam dường như nhìn ra tâm tư của ta, nàng vừa đi bên cạnh ta vừa nói: “Nơi này vốn là dinh thự của một tài chủ (người giàu có) ở Lạc Kinh, mấy năm chiến loạn liên tục, gia nghiệp của người kia ngày càng tiêu điều, dinh thự ở bên ngoài không dùng đến buộc phải đem bán. Giá cả hợp lý, Minh Hương tiền sinh liền mua.”

Ở trước mặt ta, A Nam cũng không kiêng dè chuyện nàng hiểu rõ Đặng Hương. Bọn họ vẫn thường xuyên trao đổi tin tức, chắc hẳn chuyện gì cũng nói tới một chút.

A Nam kiên nhẫn bước đi, nhìn qua cũng không có vẻ vội vã, từng bước đều vững vàng. Ta cũng không dừng lại, đi được mấy dặm, mấy tiểu hoạn quan ôm rượu đi phía trước đã không chịu được nữa, không chỉ bị chúng ta vượt qua mà còn bị chúng ta bỏ lại rất xa.

“Hoàng thượng, chờ bọn họ một lúc đi.” Như Ý thỉnh cầu.

Ta và A Nam cũng đứng lại. Hoàng đế đi tuần, tuy là cải trang nhưng vẫn dẫn theo rất nhiều hộ vệ. Lúc này hộ vệ của ta cũng đang ẩn nấp ở một chỗ không xa, chỉ là không nhìn thấy. Mấy tiểu hoạn quan kia cũng biết điều này, bọn họ là sợ chúng ta đi trước, các hộ vệ cũng đi theo, không ai canh chừng cho bọn họ.

Chỗ chúng ta đang đứng lúc này là một cây cầu đá hình vòm, ở một bên cầu có một đoạn thác nước nhỏ chảy dọc sườn núi. Nước từ trên thác chảy xuống phản chiếu ánh sáng bảy màu, có vài giọt nước còn bắn lên trên cây cầu nhỏ. Mấy con chuồn chuồn ở đây bay lượn trong thứ ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Dưới cầu, dòng suối nhỏ chảy chậm chậm, gió mát thổi qua dưới chân chúng ta.

Ta thấy bên dòng suối có một cái cọc hình chữ “Y”, phía trên treo một tấm lưới đánh cá.

Cái này khiến ta cảm thấy giống như chúng ta đang đập một chân vào trong bức họa. Đường nhỏ, cây cầu, dòng suối, thiên nhiên hoang sơ giản dị. Ta chỉ vô cùng tò mò, dòng nước xanh trong như vậy làm sao có thể có cá.

Nhìn một chút thì thấy mấy tên tiểu hoạn quan mang vò rượu đang từ từ đi đến bên người chúng ta, từng người đều thở hổn hển như trâu. A Nam nói rất dứt khoát: “Cảnh trí nơi này không tệ, chỉ bằng nghỉ ngơi thêm một lát.” Nói xong liền ngồi lên lan can bằng đá bên cây cầu hình vòm.

Gió xuân lay động làn váy trắng của nàng, càng nhìn càng giống một bức tranh.

Như Ý và mấy tiểu hoạn quan kia đều bày ra dáng vẻ vô cùng cảm kích.

“Như Ý là người ở đâu?” A Nam đột nhiên hỏi.

“Khu vực Kinh Sở.” Ta thay Như Ý nói.

Như Ý cũng có chút ngượng ngùng: “Ta cũng từ Nam Sở rời đi.” Hắn dùng từ “cũng”, mặc dù vẻ mặt không lộ rõ, nhưng ít nhiều có ý lấy lòng A Nam.

“Trong cung của ta có một người tên Hi Nhạc, hình như là đồng hương của ngươi.” A Nam cười nói.

“Vốn là chúng ta cùng được hoàng thượng mang về trong cung. Cũng không có người thân, phải nương nhờ hoàng thượng chứa chấp.”

A Nam ồ một tiếng: “Khẩu âm của các ngươi đã nhạt rồi.”

Lúc bọn Như Ý đi theo ta thì mới năm, sáu tuổi, đến bây giờ đương nhiên khẩu âm đã nhạt, không thể so với A Nam nàng mười ba, mười bốn tuổi mới đến đất bắc, đến bây giờ lúc nói chuyện vẫn vừa êm ái vừa nhẹ nhàng.

Con đường núi bên kia truyền đến tiếng bước chân, chúng ta đều cùng nhau ngoảnh đầu lại nhìn, lúc đầu còn cho là Đặng Hương, sau mới nhận ra là hai tiểu đồng của hắn. Hai tiểu tử thấy ta liền cung kính thi lễ. Thì ra dinh thự của Đặng Hương ở phía trước không xa. Bọn họ là tới đây để kéo lưới cá, chuẩn bị dùng cá trong lưới để đãi khách.

Đặng Hương không ra ngoài đón chúng ta, lúc chúng ta nhìn thấy hắn thì hắn đang ngồi trên ghế trúc dưới gốc cây tử đằng, đang đổ gạo vào trong ống trúc. Tóc của hắn được búi tùy tiện bằng một nhánh trúc, có mấy sợi rơi xuống, bám trên bờ vai chiếc áo trắng của hắn.

Ngón tay trắng như ngọc, ống trúc xanh biếc, tay áo rộng, chân đi guốc mộc, cộng thêm nhánh hoa che phủ trên đỉnh đầu. Bỗng chốc khiến ta có cảm giác như thể đang đến Giang Nam.

”Mình Hương tiên sinh.” A Nam từ đằng xa đã kêu một tiếng.

Đặng Hương ngẩng đầu lên. Nhìn nghiêng một chút, khoe miệng liền hé ra một tia cười, thần thái tươi tỉnh, khó có thể miêu tả. Trong lòng ta lại bắt đầu ghen tỵ, Đặng gia bọn họ ai cũng đều tuấn tú.

Hắn ngừng động tác trên tay, nhanh chóng đảo mắt nhìn ta và A Nam, nhìn thấy chúng ta đều mặc thường phục thì không đứng lên. Hắn chỉ cười, nhường chỗ ngồi cho chúng ta, chỉ vào mấy cái ghế gấp bên cạnh: “Tự mình mở ra ngồi đi. Buổi sáng mới biết các người muốn tới, không kịp chuẩn bị, chỉ có thể nấu nướng đơn giản, dùng rau dại đãi khách.”

Ánh mắt A Nam sáng ngời: “Rất lâu rồi chưa ăn cơm lam.” Nàng không hề rụt rè, tự mình chạy tới bên người Đặng Hương nhìn ông trúc: “Còn có thịt kho?”

Huyền Từ không biết từ góc nào chui ra ngoài, một tay cầm cung, một tay còn ôm hai con gà gô. Nhìn thấy chúng ta cũng chỉ cười một tiếng, tùy tiện gạt đầu.

Đến lúc này, ta cũng đã thả lỏng người, ở nơi như thế này không cần phải làm dáng. Lại nói, những người này đều hiểu rõ ta, cũng không cần phải giấu diếm cái gì. Ta nhắc một cái ghế gấp, ngồi đối diện Đặng Hương, nhìn hắn bỏ gạo và thịt kho vào trong ống trúc. A Nam đã đến chỗ mấy ống tre dẫn nước để rửa tay, xắn tay áo lên, cũng tới giúp hắn một tay. “Không có thứ gì tốt, chỉ nấu vài món phương nam, hoàng thượng đừng chê.” Đặng Hương nói với ta: “Chúng ta vừa làm vừa nói chuyện.”

Ta chỉ cười, thật ra thì ta chưa từng nhìn thấy cơm lam, từ lúc sinh ra đến giờ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh nấu cơm như vậy.

Đặng Hương lại quay đầu hỏi A Nam: “Phương thuốc ta kê cho người dùng thế nào? Hôm nay sang xuân rồi, để sau ta sẽ bắt mạch cho người.” Lúc này trên tay hắn dính gạo, không thể bắt mạch được: “Ta phải đổi phương thuốc khác cho người. Bệnh mùa đông trị xong, mùa hạ này người phải tỉnh dưỡng thật tốt.”

A Nam vung tay lung tung: “Phối ta không quan trọng, năm nay chỉ cảm thấy đường ống dẫn nhiệt quá nóng, nóng đến mức khiến ta không thể không mở cửa sổ thường xuyên.” Một câu nói đã lộ ra nguyên nhân mắc bệnh, có phải năm trước cung Trường Tín để ống dẫn nhiệt quá nóng hay không.

Ta không thể không nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác, che giấu sự bối rối của mình.

Ta thấy bọn Như Ý cùng với tiểu đồng của Đặng Hương đã giết gà mổ cá ở bên kia. Mấy con hạc trắng xuất hiện rất kịp thời, chờ mấy đứa trẻ ném cá nhỏ cho chúng nó.

A Nam lại không nhận ra sự khác thường của ta, trong lòng nàng ngứa ngáy khó nhịn, liên tục quét mắt nhìn ta và Đặng Hương: “Hai người các người rốt cuộc có chuyện gì gạt ta? Có phải có liên quan đến Lý phu nhân hay không?”

Huyền Từ giờ cao hai cây dao bếp, từ từ đi tới chỗ chúng ta, đặt lên cái thớt gỗ.

Ta và Đặng Hương đều không lên tiếng.

A Nam chớp mắt một cái: “Đây là muốn làm cá viên sao? Hoàng thượng đưa cái thớt gỗ đến đây, chuyện băm cá để cho hoàng thượng làm.”

Ta sững sờ một chút, ta làm sao có thể làm chuyện này! Đòi này ta chỉ biết há mồm ăn cơm đưa tay mặc quần áo, hoàn toàn không biết mấy thứ liên quan đến nhà bếp như thế này. Nhưng vừa nghĩ lại cũng lập tức hiểu được, A Nam là đang đuổi Huyền Từ đi chỗ khác.

Quả nhiên, Huyền Từ le lưỡi với tỷ tỷ, làm mặt quỷ, rất không tình nguyện đẩy đồ đến trước mặt ta.

Mổ xong, cạo vảy cá rồi đặt lên cái thớt trước mặt ta, A Nam lại nhét hai cây dao một trái một phải vào tay ta: “Bấm đi!” Nàng nói.

Ta cầm lấy hai cây dao, không biết nên xuống tay như thế nào.

Ngay cả Đặng Hương cũng nhìn ta cười: “Chờ một chút ta sẽ làm cho.” Hắn nói.

Ta vung mạnh cây dao xuống.

A Nam là một tiểu yêu tinh, nàng lập tức đoán ra chuyện ta sai Đặng Hương đi làm.

Ta vừa băm cá, vừa nghe Đặng Hương nói: “Ta đến gia yến của Quy Mệnh hầu, thế thiếp của hắn không ra ngoài toàn bộ. Nhưng ta đã hỏi một vị ca cơ của hắn, trong phủ Mệnh hầu không có nhân vật nào giống Lý phu nhân.”

Chuyện này ta cũng không lấy làm lạ, chỉ bằng kẻ bi ối như Quy Mệnh hầu chắc chắn không giữ được nhân tài như Lý phu nhân.

Nhưng Đặng Hương vốn là nói muốn gặp mặt ta, có thể thấy chuyện hắn nghe được không chỉ có thế này.

Quả nhiên: “Nhưng ta nghe nói trong các vị khách được Quy Mệnh hầu mời ngày đó có hai đứa con trai của Phùng gia.” Đặng Hương nói: “Nhưng cuối cùng bọn họ đều không tới. Điều này khiến Quy Mệnh hầu rất mất mặt.” Đặng Hương mỉm cười: “Theo những gì Quy Mệnh hầu nói lúc say sau buổi gia yến, hai vị công tử kia vốn là khách mời quen thuộc trong các buổi tiệc ở Lạc Kinh. Bọn họ thích giao thiệp với người khác.”

Ta lắng lặng chờ Đặng Hương nói xong, tay cũng dần dần thạo việc, nặng nhẹ bấm xuống cùng lúc, dao và thớt gỗ cùng phát ra âm thanh vang vang.

”Nghe nói không ít khách tới Phùng gia, hai đứa con trai đều bận tiếp đãi, không để ý tới kẻ vô dụng Quy Mệnh hầu. Trong phủ của hân có rất nhiều người đều là định năm nay vào kinh dự thi.”

Chuyện này ta đã sớm biết, cũng không có gì lạ. Khoa thi năm nay được dự kiến là vào tháng ba, có vài người đều tới Lạc Kinh sớm một chút, vốn là vì xin yết kiến để được nâng đỡ. Mới vừa sang năm mới, danh thiếp mà hai phủ của Lý Tế và Phùng Ký nhận được đã nhiều đến mức có thể dùng làm than mà đốt trong nhà.

Nhưng tiếp nhận sự bái phỏng của người khác là một chuyện, lựa chọn nhân tài chân chính trong đó mới thực sự cần đến con mắt tinh đời của bọn họ.

Sau đó, rốt cuộc Đặng Hương cũng nói đến trọng điểm: “Nghe nói Phùng phủ năm nay tiếp đón một vị khách quý đặc biệt.” Hân nói, dường như cũng có chút hứng thú: “Người này trực tiếp tiến vào trong nhà Phùng gia. Phùng Ký hết sức khách khí với người nọ, còn gọi ca cơ và vũ cơ đi phục vụ người nọ, những ca cơ hay vũ cơ có chút danh tiếng của Lạc Kinh đều được gọi đến.”

Ta nhún mày một cái, hai tay không tránh khỏi dừng lại: “Đó là người như thế nào, có phải tuổi tác không chênh lệch lắm so với ta hay không?”

Đặng Hương kỳ quái ngẩng đầu nhìn ta một cái: “Đúng vậy, hoàng thượng biết? Nghe nói người nọ là một nam tử âm trầm lại tuấn tú.”

Ta nghe được lại nói không rõ cảm giác lúc này, giống như tảng đá trong lòng vừa rơi xuống đất, sau đó lại cảm thấy một loại áp lực khác mới tới. Ta cảm giác ống tay áo cản trở, trong lòng phiền não bất an, duỗi cánh tay để cho A Nam giúp ta cuộn tay áo lên. A Nam lại chỉ đưa bàn tay ướt nhẹp ra trước mặt ta.

Ta quay đầu lại kêu to: “Như Ý!” Tiếng kêu rất lớn, làm chính ta cũng giật mình.

Đặng Hương nhìn ánh mắt của ta liền có chút tò mò.

Chờ Như Ý rửa tay xong, lại xắn tay áo cho ta rất ngay ngắn, tâm tình hỗn loạn của ta mới ổn định lại một chút. Ta nhìn Đặng Hương: “Mình Hương tiên sinh nói tiếp đi, bên cạnh vị khách quý kia có phải có một người phụ nữ xinh đẹp hay không?”

Ánh mắt Đặng Hương nhìn ta như thể đang suy nghĩ gì đó, thấy ta hỏi thì giống như vừa hồi hồn: “Đúng là nghe nói có một người phụ nữ xinh đẹp vẫn luôn ở bên cạnh vị khách quý đó. Người phụ nữ kia vô cùng xinh đẹp, cũng không phải xinh đẹp bình thường, theo như những gì ca cơ kia miêu tả, nữ nhân kia giống như do yêu quái tu thành, vẻ đẹp có chút quỷ dị, không ai có thể nhìn ra tuổi thật của nàng ta, chỉ nói rằng người phụ nữ kia khiến cho bọn họ cảm thấy nàng ta đã tu luyện ngàn năm, chỉ là diện mạo nhìn giống thiếu nữ thôi.” Đặng Hương cười một tiếng: “Đây có chút giống người mà hoàng thượng muốn tìm thì phải? Ít nhất ta cảm thấy rất giống!”

Đặng Hương từng nhìn thấy Lý phu nhân, hân nói cảm thấy giống, thì chắc chắn là giống.

Ta không lên tiếng, âm thanh vang vang liên tục trên thớt gỗ nói rõ tâm tình ta lúc này.

Đặng Hương tiếp tục nói: “Ta còn nghe nói, vị khách quý kia cũng không có hứng thú với việc ca cơ vũ cơ múa hát, người nọ dường như tâm sự nặng nề, có chút không như ý, còn hơi giận dữ.” Đặng Hương chau nhẹ hàng mi dài, giống như có chút khó hiểu: “Càng kỳ lạ hơn chính là, vị khách quý kia ở trong phủ Phùng Đại Tư Mã chỉ nằm gối đầu lên chân người phụ nữ kia cả ngày. Người phụ nữ kia thường vuốt ve vị khách quý đó trước mặt người khác, vị khách quý đó cũng chưa từng cự tuyệt. Nhưng hai người cũng không trêu ghẹo gì nhau. Có vị vũ cơ mời rượu bọn họ, không cần thận đồ một chút lên vẩy người phụ nữ xinh đẹp kia, còn bị vị khách quý đó hành hung. Những chuyện như thế này, ca cơ vũ cơ trong phủ Quy Mệnh hầu nhìn thấy rất nhiều, nhưng người ngoài tuyệt không nhìn ra quan hệ của hai người họ.”

Ta yên lặng bấm cá, A Nam không bảo dừng lại, ta vẫn sẽ tiếp tục bấm.

Ta nghĩ ta biết quan hệ giữa hai người kia là như thế nào, cội đời này tới tận nhất chính là tương tư, mà tương tư cũng không nhất định đều là tình nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 97: Chương 92

A Nam lấy tay về cá thành viên, cảm thấy không sai biệt lắm, liền đứng lên đi đánh trứng, trong phòng bếp cách đó không xa đã đun nước xong. Đặng Hương chuẩn bị làm bánh trôi cá. Ta lại nhàn rỗi, có thể khoanh tay đứng nhìn chờ được ăn.

Tiểu viện của Đặng Hương ở trong một khe núi nhỏ, tuyết đọng khắp nơi còn chưa tan hết. Màu trắng phau phản xạ ánh mặt trời, vừa trong lành lại có chút lạnh lẽo.



Mấy con hạc kia hiển nhiên đã lớn hơn nhiều, thỉnh thoảng vỗ cánh bay lượn trên bầu trời trong xanh, nấn ná trên khoảng trời bên trong dinh thự, chờ đồng loại của bọn chúng bay về từ phương nam.

Ta cùng Như Ý đi dạo quanh trong tiểu viện của Đặng Hương, nhìn cây đào của hắn, nhìn đầm sen của hắn. Cuối cùng ta ra kết luận: chỗ này có chút phong vị Giang Nam, đã từng được nhân sĩ Giang Nam ở qua có khác.

Mà cung Trường Tín của A Nam lại có chút trống trải.

Trở về có cần đào một ao nước trong cung Trường Tín không?

Chờ ta đi một vòng, trở lại phòng bếp liền nhìn thấy A Nam và Đặng Hương đều mặc áo trắng, cùng bận rộn trong bếp. Hai người đều đưa lưng về phía cửa.

Cửa phòng bếp để ngỏ, ta vốn không có ý định nghe lén, bọn họ cũng không sợ bị người khác nghe lén. Chẳng qua là vừa lúc ta đi đến cạnh cửa thì nghe được.

”Thật ra thì năm nay ta ho khan nặng hơn trước kia.” Đây là giọng của A Nam: “Những thuốc kia không phải là uống rất tốt sao.”

”Bệnh tới như núi đổ, bệnh khỏi như kéo tơ. Qua hết mùa hạ năm nay rồi hẳn nói.” Đặng Hương nói với A Nam.

Sau một hồi trầm mặc: “Mính Hương tiên sinh thật sự còn muốn trở về Giang Nam? Thật ra thì Lạc Kinh cũng không tệ, Vân ca cũng đã thích ứng.”

Ta nghe Đặng Hương cười một tiếng, còn nói: “Chỉ cần A Nam có thể thích ứng là tốt rồi, lần trước mẹ ta viết thư còn nói phải chăm sóc công chúa kỹ lưỡng. Nhưng ta chỉ sợ hiện nay ở trong đó nhiều chuyện, đều là người không thể ứng phó. Hiện tại không thể so với lúc ở Giang Nam, không thể có nhiều ánh mắt giúp người trông chừng như vậy.”

A Nam thở dài một cái: “Ta chỉ cần cẩn thận một chút thôi. Giống như mẫu hậu năm đó.”

Đặng Hương cũng thở dài: “Nếu như người thật sự có thể giống như Sở Liệt hậu cũng tốt, mau chóng nhốt nữ nhân kia lại, không thả ra gieo họa cho người khác.”

Ta không khỏi nghiêng lỗ tai nghe ngóng.

A Nam “à” một tiếng: “Nói như vậy, ta thật sự không thể so được với mẫu hậu. Nữ nhân trong hậu cung đều rất lợi hại, ta đối với bọn họ không có chút biện pháp nào cả, nhiều lúc thật sự chỉ muốn trốn chạy.”

”Nếu A Nam có thể trốn...” Đặng Hương chỉ nói một nửa, thay vào đó là một hồi tiếng vang trên thớt gỗ.

Ta nhìn bóng lưng của nam nhân kia, kể cả trong lúc bận rộn tầm thường cũng có dáng vẻ thanh cao đôn độc hơn người bên cạnh. Đột nhiên ta có chút khổ sở, cảm giác mình đã chiếm đoạt đồ tốt của người khác. Đồng thời ta lại có chút nóng lòng, muốn nhìn thấy sắc mặt A Nam lúc này. Trong chuyện này, ta thừa nhận ta hẹp hòi, nhưng nói đi nói lại thì chuyện như vậy đều là bất đắc dĩ.

Giọng điệu A Nam buồn bực: “Ta không có tài cán như mẫu hậu, chung quy lại cũng không buông bỏ được, không có tư cách chê cười người khác.”

”Khi đó người còn quá nhỏ, không biết nội tình, thật ra thì chuyện xảy ra cũng là mấy ngày sau khi mẫu hậu người rời đi.” Đặng Hương nói: “Bất quá nhắc đến chuyện này cũng lạ, nữ nhân kia đối với mẫu hậu người luôn hết sức kính sợ. Sau khi phụ hoàng và mẫu hậu người qua đời, hàng năm cũng chỉ có nàng ta đi viếng mộ mẫu hậu người.”

Ta có chút sững sờ.

Đúng lúc này Huyền Từ ở đằng xa lớn tiếng hỏi bàn cơm dọn ở đâu.

Ta thoải mái đáp lại một tiếng: “Dọn ở bên dưới cây tử đằng là tốt nhất.”

Hai người trong nhà cũng không nói gì nữa.

Ngay lúc đó, A Nam từ trong phòng bếp thò đầu ra ngoài, đưa cho ta một đĩa đậu khấu: “Hoàng thượng giúp một chuyện, giã mấy hạt đậu khấu này.”

Ta nhìn thấy trên mặt nàng có dính thứ gì đó, nhìn giống như tàn tro, liền lấy tay lau sạch.

A Nam ngước mắt theo bàn tay ta.

Ta liền cười: “Sao mặt A Nam ở đâu cũng dính mấy thứ này nọ, lần trước là mực nước, sau là bùn đất, hôm nay lại dính tàn tro, A Nam cảm tình con mèo sao?” Trong giọng nói không tránh khỏi mang chút yêu thương.

Nói xong mới phát hiện Đặng Hương đang kinh ngạc nhìn chúng ta.

Ta nhận cái đĩa nhỏ trên tay A Nam: “Giã mấy cái này sao?” Nói xong lại mờ mịt không biết phải làm như thế nào.

”Chày và cối ở trên cửa sổ.” A Nam nói với ta.

Ta nhìn thấy trên cửa sổ một bộ chày và cối bằng đá màu xám tro. Bóng bầy rắn chắc, hết sức tinh xảo. Dùng cái này hình như là dễ hơn dùng hai con dao cùng một lúc.

Ta dựa vào cửa sổ giã đậu khấu, lúc này Đặng Hương đang cắt cái gì đó, A Nam đang đảo cá viên trong nồi nước sôi.

”Hoàng thượng biết chuyện Lý phu nhân kia từng muốn nhận nuôi Huyền Từ không?” Đặng Hương ở bên trong cất tiếng hỏi, vẫn tiếp tục nói chuyện lúc này.

Ta không biết.

”Khi đó Quy Mệnh hầu đã biết mình không còn chống đỡ được bao lâu.” Đặng Hương nói: “Sau khi hoàng thượng đưa gia phụ về Kim Lăng, gia phụ liền đưa cả nhà chúng ta về quê ở Tú Châu tạm lánh nạn. Quy Mệnh hầu còn từng phái người truy đuổi nhưng bị chúng ta đánh bại. Lúc ấy bên dưới Nam Sở đều biết Quy Mệnh hầu đã hết hy vọng, mà Lý phu nhân muốn nhận nuôi Huyền Từ.”

Ta chỉ tùy tiện đáp một tiếng, đối với chuyện này không có bình luận gì. Quy Mệnh hầu vốn có con trai, nữ nhân kia lại muốn nhận nuôi Huyền Từ, thật không biết là nghĩ như thế nào.

A Nam ở bên cạnh cười: “Ta vừa phái người đến điện thái tử Quy Mệnh hầu thông báo, vừa dùng tảng đá lớn chặn lại ở cửa chính cung Lưu Hoa, không cho nữ nhân kia được như ý.”

Ta nghe chỉ cảm thấy kinh hãi, không tránh khỏi dừng tay.

A Nam lại nhô đầu ra hỏi: “Đậu khấu đã được chưa?”

Ta nhanh chóng đưa đậu khấu lên. Ngay lập tức, A Nam lại đưa một đĩa tỏi đến. Ta lại tiếp tục giã tỏi.

”Lý phu nhân vốn thích trẻ con.” A Nam tiếp tục đề tài vừa rồi, cũng không có dáng vẻ khó chịu hay sợ sệt: “Nàng ta thích nhất là trẻ sơ sinh, chỉ cần nhìn thấy trẻ con nhà người ta, nàng ta đều thích ôm một chút. Lúc ta còn nhỏ, thật ra nàng ta đối với ta không tệ. Sau này đối xử với Huyền Từ cũng rất tốt. Nàng ta chỉ không thích người trưởng thành, con cái nhà người ta lớn lên, nàng ta liền có chút oán hận.”

Đưa trẻ mà nữ nhân kia thực sự hận cũng chỉ có mình ta. Là ta chiếm đoạt hào quang của con trai nàng ta, làm hỏng giấc mộng hoàng lương của nàng ta.

Lúc này trong phòng bếp đã tỏa mùi thơm, quả thực khác hẳn so với mùi vị mà ta vẫn ăn hằng ngày. Huyền Từ dẫn người sắp xếp xong xuôi bàn ăn dưới gốc tử đằng, lại đặt rượu do chúng ta mang đến ở bên cạnh, trong bếp than, ống trúc nhỏ đã nổ đom đóp, Huyền Từ lại đi đến gỡ xương.

Chuyện chúng ta nói về Lý phu nhân vì vậy mà ngừng lại.

Dưới gốc tử đằng, bóng cây lắc lư, một trận gió nhẹ thổi qua, đưa đến hơi thở lạnh lẽo của vùng sơn cốc. Tiếng chim hót từ xa truyền đến, xen lẫn với tiếng suối chảy róc rách, giống như âm thanh thể ngoại tiên nhạc.

Trên mâm cơm, món ăn không tính là phong phú, một chén to thịt gà gô, một chén to canh cá viên, còn có một phần dương xỉ núi xào cá. Nhưng chúng ta chỉ có bốn người, đủ ăn.

Tất cả món ăn đều nấu theo kiểu phương nam, nhìn như thanh đạm nhưng thật ra mùi thơm lại đậm đà, quanh quẩn bên mũi, có loại hương vị khó tả không giống với Lạc Kinh. A Nam đương nhiên rất vui vẻ, ánh mắt dường như sáng lên. Mùi vị quê hương như vậy nhất định khiến nàng phải nhớ nhung. Mà Đặng Hương chắc chắn là cũng vì nàng mà chuẩn bị.

Huyền Từ không uống rượu, nhưng hẳn rót cho chúng ta mỗi người một chén đầy rượu.

Ta vì vậy mới biết Đặng Hương từ đâu mà lấy tên tự là Minh Hương\*, trữ lượng của hẳn quả thật rất tốt, uống hết chén này đến chén khác, cũng không cần người khác mời mọc. Ta thật sự không phải đối thủ của hẳn.

\*Minh (茗): nghĩa là suy bí ti

Rượu vào nóng người, ta liền thử dò xét Đặng Hương: “Còn muốn xin Đặng tiên sinh giúp một chuyện.” Ta nói, không hề có ý định khách khí với Đặng Hương: “Sắp tới chính là khoa thi ba năm một lần, trăm đến bây giờ vẫn chưa sắp xếp được giám khảo. Chủ khảo ta đã có lựa chọn trong lòng, nhưng phó khảo còn đang chờ quyết định...”

”Hoàng thượng không phải là muốn để Đặng tiên sinh làm phó khảo chứ.” A Nam uống rượu, hai má ửng hồng, ánh mắt cũng hoạt bát hơn thường ngày. Lúc này nàng tò mò nhìn ta rồi lại nhìn Đặng Hương, lắc đầu hai cái: “Không thích hợp.”

Đặng Hương và ta cũng đều bật cười: “Ta đã có lựa chọn, còn là người hoàng thượng đã gặp qua.” Đặng Hương ngay từ đầu đã hiểu ý ta: “Chẳng qua là, hoàng thượng thật sự có ý định để cho một người miền nam làm giám khảo?”

Hắn uống rượu chỉ để ý đến bản thân, không rót rượu cho người khác, kể cả ta và A Nam. Lúc này ly rượu của ta đã cạn, ta lại tự rót đầy.

”Lúc này nhất định phải chọn một người miền nam.” Ta nói, bây giờ ta còn sợ là người miền nam không muốn tham gia khoa thi lần này. Trên thực tế, ta nhớ rằng ở kiếp trước, người miền nam đến tham dự khoa thi chính quy quả thực rất ít. Ta cần phải lấy được sự tín nhiệm của họ trước mới được.

”Rất khó!” Thái độ của Đặng Hương rất nghiêm túc. Có lẽ bởi vì da hắc vốn trắng, cho nên uống rượu vào thì trên mặt có chút hồng. Nhưng hắc không hề say, hoàn toàn ngược lại, lúc này hắc càng lộ ra vẻ trầm ổn. Một tay vững vàng nắm ly rượu, một tay nhẹ nhàng vờ vẽ cây sáo ngọc bên hông: ”Rất nhiều nhân tài miền nam chưa chắc đã nguyện ý tới.” Hắc giương mắt nhìn ta một cái: ”Có thể hỏi một chút không? Hoàng thượng muốn dùng chủ khảo là người ở đâu? Lúc này cách khoa thi chưa đến ba tháng, mà ngay cả ý của đầu đề bài thi hoàng thượng cũng chưa nghĩ ra phải không? Chủ khảo này nhất định phải là người được dân chúng khâm phục mến mộ mới được. Mà quan trọng hơn, người này phải có khả năng đại biểu cho hoàng thượng, chứ không phải là cho thế lực khác.”

Hắc nói chuyện quả thật không chút khách khí.

Hắc rõ ràng đã biết Lạc Kinh không có nhà nho nào có được bản lĩnh này, không đảm nhiệm được chức chủ khảo.

”Cái này, tự ta có sắp xếp.” Ta cười: ”Dù sao thì lúc mở khoa thi cũng không khiến người ta phải thất vọng là được.”

”Vậy ta đề cử Võ Hiếu Giai.” Đặng Hương nói: ”Hoàng thượng đã gặp qua.”

Ta đã gặp qua lão già đó, hắc vốn là quan hàn lâm của Nam Sở, học vấn danh vọng đều không cần phải bàn đến, chỉ là...

”Hắc rất cảm kích hoàng thượng, cả ngày hôm nay đều ca ngợi công đức của hoàng thượng trước mặt người khác. Nói rằng hoàng thượng là một vị vua nhân từ.” Đặng Hương biết rõ ta đang lo lắng cái gì: ”Gọi hắc tới, chắc chắn hắc sẽ tận tâm tận lực. Điều đáng lo duy nhất chính là trong lúc hai vị giám khảo làm việc cùng nhau, tính khí Võ Hiếu Giai quá mức ngay thẳng. Đây là khuyết điểm nhưng cũng là ưu điểm, không ai thích hợp làm giám khảo hơn hắc.”

Ta cười: ”Chuyện này ta sẽ suy nghĩ.”

A Nam đột nhiên tròn tròn hai mắt: ”Võ Hiếu Giai vốn là thầy dạy chữ của ta, nếu hắc thật sự có thể tới Lạc Kinh thì tốt quá, ta đang có mấy thứ muốn lĩnh giáo hắc.”

Đặng Hương hé môi, tựa như muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói gì cả, biến tất cả thành một nụ cười lạnh nhạt.

Khi trở về, trời đã tối. Bên trong thành Lạc Kinh cũng chỉ còn một mảnh đèn leo lét. Ngày mai sẽ là Nguyên tiêu, mọi người đều ra ngoài chơi hội đèn. Chúng ta cười xe ngựa qua thành, thực sự chỉ là một ngọn đèn đi xuyên qua biển. Huyền Từ đã ngủ thiếp đi trên chiếc ghế đối diện, A Nam vẫn còn hưng phấn, nâng uống rượu xong thì nói rất nhiều, ngời đối diện ta liền thoảng không ngừng.

”Nam Sở giấy tốt mực tốt, sách in cũng tốt. Thiết kế không giống với phương bắc, chỗ gấp lại\* rộng, phần giấy trắng cũng nhiều. Nhìn rất đẹp mắt.” Lúc này trên đầu gối nàng đang để bản gốc mấy quyển sách cổ của Nam Sở do Đặng Hương đưa cho. Nàng nâng niu ôm lấy.

\*gấp lại: chỗ tiếp giáp giữa hai trang sách, dùng để đóng dấu xác nhận lên đó; ngoài ra còn có thể là chỗ trống để đóng dấu trong các văn kiện quan trọng

”Mấy năm gần đây nghe nói cũng không tốt lắm.” Ta nói: ”Sau chiến tranh, thợ thủ công lưu lạc khắp nơi, người đọc sách cũng ít. Đi theo nghề này có chút lãng phí.”

Thật ra thì trong lòng ta đang tính toán, trong ngự thư phòng của ta cũng có vài quyển sách hay, nhưng phần lớn ta đều đã đọc qua, hiện tại lại cảm thấy chưa đủ. Lúc này, ta nghĩ đến chuyện in sách, có lẽ ta có thể triệu tập vài văn nhân chuyên làm việc này, thu thập sửa sang lại lịch đại thư viện\* cho hoàng.”

\*lịch đại thư viện: thư viện đã trải qua nhiều thế hệ, triều đại

Lúc này A Nam đang ôm sách trên đầu gối nàng, có chút ngượng ngùng cười: ”Thực ra, ta vẫn muốn in sách ở Lạc Kinh. Thật không dám giấu diếm, ta thu được chút lợi từ việc giao thương nam bắc, muốn làm chút chuyện có ích. Một là mở trường học miễn phí ở Lạc Kinh, một nữa là in vài quyển sách. Ta đã tính toán qua số tiền trong tay, in sách thì đủ rồi, nhưng mở trường thì còn thiếu một chút. Nhưng ta nghĩ, đi tới đi lui hai chuyện nữa, tiền để dành chắc cũng sẽ đủ.” Có lẽ bởi vì đã uống chút rượu, hôm nay nàng lại nói cho ta biết tính toán trong lòng nàng. Mặc dù ta đã đoán được nàng chắc chắn thiếu tiền, sớm muộn gì cũng sẽ nói cho ta biết.

Ta đuổi một cánh tay, ôm nàng vào trong ngực: ”A Nam có thể có bao nhiêu tiền mà lại muốn làm chuyện lớn như vậy.”

A Nam khe khẽ đẩy ta, chỉ chỉ Huyền Từ ở đối diện.

Ta không để ý tới nàng, Huyền Từ đang ngủ, hơn nữa ta với nàng là vợ chồng, ôm nàng cũng không sợ bị người ta nhìn thấy.

A Nam thấy đẩy không được thì có chút xấu hổ. Nàng cúi đầu không nhìn ta, chỉ đưa ba đầu ngón tay ra trước mặt ta.

”Ba ngàn lượng sao?” Ta hỏi: ”Cũng đủ in một bộ Chư Từ\* rồi.”

\*Chư Tử Bách Gia là thời kỳ chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ năm 770 đến 222 TCN, trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc. Thời kỳ này chứng kiến sự nảy nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau. Xã hội trí thức thời kỳ này có đặc trưng ở sự lưu động của những người trí thức, họ thường được nhiều nhà cai trị ở nhiều tiểu quốc mời làm cố vấn về những cách thức điều hành chính phủ, chiến tranh, và ngoại giao. Bộ sách Chư Tử là bộ sách tổng hợp các quan điểm triết học của thời kỳ này.

A Nam lắc đầu một hồi, ngẩng khuôn mặt cười đắc ý với ta: “Hoàng thượng đoán lại xem.”

Ta lấy làm kinh hãi, nắm lấy ba ngón tay ngọc đang dựng thẳng, mỗi ngón tay nhéo một lần: “Lại có tận ba vạn?!” Lần này ta thật sự giật mình, chỉ trong vòng mấy tháng, kim khố nhỏ nhỏ của A Nam có thể sinh lời gấp mấy chục lần!

Chuyện giao thương nam bắc này thật sự phải nắm chặt.

A Nam mỉm môi gật đầu với ta. Khuôn mặt phấn hồng lại càng thêm vẻ đắc ý.

Ta vừa cúi đầu vừa hôn miệng nàng, bất chấp có đánh thức Huyền Từ đang ngủ ở đối diện hay không.

Ta suy nghĩ một chút: “Ta sẽ cho nàng bảy vạn lượng.” Ta nói: “Lấy danh nghĩa Nam Hương công chúa của nàng, cả hai miền nam bắc đều xây dựng trường học miễn phí. Một ở Lạc Kinh một ở Kim Lăng. Để cho con cháu trăm họ đều được đi học.”

Lúc này nhìn lại vẻ mặt kia của A Nam.. Đến lượt ta đắc ý.

A Nam đặt mấy quyển sách trên đầu gối xuống, vội vàng nắm lấy áo ta: “Hoàng thượng nói thật sao? Hoàng thượng không phải là uống say chứ?” Nàng lại giơ một ngón tay lên, lắc lắc trước mặt ta: “Đây là mấy?”

“Một, một trong một lòng một dạ!” Ta nói, bắt được ngón tay nàng, ngậm vào trong miệng, mắt không chớp nhìn chăm chăm ngực A Nam, giọng nói mơ hồ không rõ ràng: “Cũng là một trong giang sơn một dải. Chuyện A Nam làm là công đức lớn lao.”

A Nam rúc vào trong ngực ta, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như tỏa sáng.

Nhưng vào lúc này, ta nghe thấy có người đến gần cửa xe lên tiếng: “Hoàng thượng.” Có người khẽ gọi.

Ta nghe ra là giọng thân vệ của ta.

Ta vội vàng cho dừng xe ngựa: “Nói!” Ta cách cửa xe ra lệnh.

“Người hoàng thượng bảo chúng thần điều tra đã đến bên ngoài cửa Hiên Viên. Lúc này bọn họ đang ở Hiên Viên, hẳn là ngày mai sẽ vào thành. Chỉ có mười mấy người đi theo.” Tiếng nói bên ngoài cửa nhỏ dần.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 98: Chương 93

Vì ngênh đón nhị ca trở về kinh, ta ra ngoài cửa Kiến Xuân. Đây cũng là nơi treo đầu của ta ở kiếp trước, hôm nay chính ta lại đứng ở đây đánh cuộc bằng phần thân cuối cùng của mình. Lúc này ở bên ngoài cửa Kiến Xuân, đồng ruộng bao la, chồi non xanh biếc vươn lên từ trong bùn đất. Liếc nhìn lại, trên đường đi in đầy những dấu bánh xe ngang dọc kéo dài tít tắp.

Từ phía xa xuất hiện một đoàn xe đang chậm rãi tiến về phía ta, kích thước không lớn, cũng không có tính kỳ\*.

\*tính kỳ: cờ có cấm lỏng, thường do vua ban để khen tặng

Ta neho mắt, trong lòng suy nghĩ nhị ca sẽ lấy phương thức gì để xuất hiện trước mặt ta.

Năm đó, nhị ca là người hăng hái nhất trong mấy huynh đệ chúng ta, không chỉ là tấm gương cho các binh sĩ trong lúc đánh nhau mà kể cả trong lúc các huynh đệ chúng ta gặp gỡ, hẳn cũng là người thẳng thắn nhất, hào sảng nhất. Khi đó, bởi vì chiến công của hắn nhiều nhất, phụ hoàng phong hắn làm Thường Thắng Vương, ban cho hắn tính kỳ hình rồng, khiến hắn ở trong thành Lạc Kinh phong quang vô hạn.

Hắn từng cùng ta tranh giành Phùng Yên Nhi, chỉ vì một nụ cười của hồng nhan mà không tiếc vùng tiền như rác. Hôn lễ của ta và Phùng Yên Nhi sau đó, hẳn tức giận không đến. Thật ra thì khi đó, hẳn đã có chính phi, trên tình trường không có ưu thế gì.

Lúc này, từ từ đi đến trước mặt ta là một cỗ xe ngựa bình thường, bởi vì không có tính kỳ cho nên người khác nhìn thấy tuyệt đối không nghĩ rằng đây là xe ngựa của Trương Vương vào kinh.

So với lễ nghi mà chúng ta bày ra để nghênh đón ở thành Kiến Xuân thì thực sự là kém xa.

Rốt cuộc xe ngựa cũng tới gần cửa thành, chậm rãi dừng lại. Ngay lập tức, cửa xe mở ra, một dáng người cao lớn từ trong xe ngựa đi ra.

Ta vội vàng tiến lên nghênh đón.

Tính toán kỹ càng thì ta và nhị ca chỉ mới ba năm không gặp, nhưng nhị ca trước mắt ta lúc này dường như khiến ta không nhận ra: “Nhị ca, từ lúc nào mà người đã có một bộ râu rậm rạp như vậy rồi!” Ta vừa cười vừa đi tới đỡ lấy nhị ca đang quỳ xuống dập đầu hành lễ.

Khuôn mặt nhị ca sau bộ râu rậm rạp lộ ra vẻ lúng túng: “Già rồi!” Lại nhìn ta một chút: “Hoàng thượng vẫn không thay đổi chút nào, vẫn là đáng vẻ lúc chúng ta từ biệt nhau ở Nghi Thành.”

Ta có chút mơ hồ, ta và nhị ca từ biệt nhau là ở Nghi Thành sao? Như vậy chính là rất lâu trước khi ta lên ngôi rồi, nhị ca vẫn luôn được phụ hoàng trọng dụng, luôn chinh chiến ở bên ngoài, lúc ta lên ngôi hẳn không thể trở về. Thì ra là chúng ta đã liên tục ba năm không gặp mặt rồi.

Ta ngẩng đầu nhìn khắp nơi một lúc: “Tuyết Hoa của nhị ca đâu?” Tuyết Hoa là con ngựa của nhị ca, bởi vì trên lưng ngựa màu xanh có điểm một vết trắng nên được gọi là Tuyết Hoa. Nghe nói nó là con ngựa tốt duy nhất có thể sánh bằng con ngựa Tảo Lưu của ta.

Ánh mắt của nhị ca hết sức âm trầm: “Tuyết Hoa cũng già rồi, đường tới Lạc Kinh quá xa xôi, nó không thể theo ta cùng trở về.”

Ta ngăn người, chỉ mới ba năm, cả người và ngựa đều đã già rồi sao? Tính toán cẩn thận, nhị ca cũng chỉ mới ngoài ba mươi.

Nhị ca mặc sắc phục phiên vương màu đỏ, thân thể cao lớn lại đứng thờ dài trước mặt ta nhưng bị ta kéo một cánh tay: “Có chuyện gì chúng ta trở về rồi hãy nói, trong lúc người đang trên đường đến ta đã cho người tìm cho người một viện phủ, ở bên cạnh là Dịch Môn tướng quân Đặng Vân. Tiểu tử kia thích qua lại với người khác, đến lúc đó nhị ca cũng không cần lo lắng không có ai mời người uống rượu.”

Phủ Thường Thắng Vương của nhị ca đã sớm bị ta dùng đến, hôm nay ta cấp cho hắn một viện phủ khác, chỗ kia không so được với phủ Thường Thắng Vương rộng lớn, nhưng lại xây ở chỗ yên bình. Trước kia nhị ca thích uống rượu, nhưng hắn vừa uống đã say, mà say thì liền gây chuyện, không ít lần bị phụ hoàng trách phạt.

Nhị ca đương nhiên có biết Đặng Vân: “Đặng gia công tử của Nam Sở sao? Nghe nói là tinh tú hoa lệ, là một trong những công tử có tiếng ở Lạc Kinh, tiểu vương đang muốn bái kiến.”

Hắn chắc chắn cũng biết Đặng Vân là của hồi môn của A Nam, nhưng hắn cũng không đề cập đến.

Ta kéo tay hắn đi thẳng vào trong thành, hôm nay là mười lăm tháng giêng, trong thành Lạc Kinh vô cùng náo nhiệt. Dưới con mắt mọi người, ta kéo tay nhị ca đi một đoạn dài, lần này dân chúng cũng biết Trương Vương Nguyên Quân Thịnh đã trở lại.

Trong phủ mới của Trương Vương, nghênh đón chúng ta là A Nam.

Nàng dẫn theo rất nhiều tùy tùng chờ chúng ta ở ngoài ngõ, vừa thấy chúng ta ở đằng xa đã hành lễ, miệng nói đã chậm trễ rồi.

“Hoàng thượng và Trương Vương diện hạ xem một chút xem trong vương phủ còn thiếu thứ gì không? Nếu còn thiếu thứ gì hoặc có gì bất tiện xin cứ nói, ta sẽ lập tức cho người sửa lại.” A Nam cười híp mắt nói.

Lần này nhị ca trở về chỉ dẫn theo mười mấy tùy tùng. Là ta để cho A Nam tự mình lo liệu việc sắp xếp tùy tùng trong vương phủ.

Ta nhìn chung quanh một chút, vương phủ mới này coi như cũng ổn. A Nam đã cho người đổi ngôi, sơn tường, lại trồng thêm hoa cỏ. Nhìn qua thì cũng không thiếu thứ gì.

Quay đầu lại nhìn nhị ca một chút, lại phát hiện ra hắn đang kinh ngạc nhìn chằm chằm A Nam đến mức ngăn người.

“Trẫm để cho Hiền phi giúp trẫm một tay dọn dẹp vương phủ, không biết nhị ca có hài lòng hay không?” Ta nói.

Ánh mắt nhị ca nhìn A Nam càng thêm kinh hãi: “Người... là Nam Hương công chúa?” Trong giọng nói của nhị ca tràn đầy nghi hoặc.

A Nam thi lễ: “Đúng vậy, nhị điện hạ, chúng ta đã gặp qua.”

Ta đột nhiên hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cất tiếng cười to: “Đây chính là Nam Hương công chúa, hiện giờ là Hiền phi của ta, nhị ca đã gặp rồi.” Thực ra trước đó, phụ hoàng là muốn để cho nhị ca cưới A Nam. Đoán chừng là nhị ca cũng giống như ta, đã bị A Nam dùng mặt nạ lừa gạt. Khi đó, nhị ca cũng nông cạn như ta vậy. Chúng ta đều thích nữ nhân xinh đẹp.

Quả nhiên, nhị ca liên tục chấp tay trước mặt A Nam, lộ vẻ lúng túng: “Thần mắt kém.”

Thần hình hắn không khác ta là mấy, đáng vẻ hèn mọn trước mặt một nữ tử cũng có chút buồn cười.

A Nam đỏ mặt, ngượng ngùng trốn sau lưng ta: “Hoàng thượng vì Trương Vương mà đã sắp xếp một bữa yến tiệc tẩy trần nho nhỏ vào tối nay, đến lúc

đó ngoài người nhà cũng chỉ có người quen cũ bên ngoài, không có ai khác nữa, đều là người quen cũng không cần khách sáo. Trương Vương vượt ngàn dặm xa xôi tới Lạc Kinh, chắc đã mệt mỏi, trước tiên cứ ở trong phủ thay quần áo nghỉ ngơi, buổi chiều chuẩn bị dự tiệc.” A Nam nói, vừa nói xong lại cười: “Bữa tiệc tối nay đã chuẩn bị Tần Châu xuân, không biết nhị điện hạ còn thích loại rượu này hay không.”

Đây cũng là một câu chuyện cũ, năm đó vì theo đuổi Phùng Yên Nhi mà nhị ca từng cho người mang toàn bộ rượu Tần Châu xuân đến trước cửa vương phủ của ta, muốn cùng ta quyết đấu. Kết quả còn chưa đợi được ta ra cửa, chính hắn đã say khướt, ngủ say trước cửa gọi sao cũng không tỉnh.

Đây cũng coi như là loại rượu mạnh nhất ở Đại Triệu.

Nhị ca vô cùng khó xử: “Uống thì vẫn uống, chỉ là... để cho Hiền phi chê cười.” Nói xong thì cười khà khà.

A Nam cái gì cũng biết. Ngay cả chuyện chúng ta cùng theo đuổi Phùng Yên Nhi năm đó mà nàng cũng biết.

Ở trước mặt A Nam, chắc chắn nhị ca cũng có cảm giác tiếc nuối vì đã bỏ lỡ. Tựa như cảm giác ta từng có lúc trước. Năm đó từng bị A Nam lừa gạt không chỉ có một mình ta.

Ta cũng cười lên. Vật đổi sao dời, chúng ta cũng đều thay đổi.

Thật ra thì, ta cảm thấy chính điểm này của nhị ca làm ta cảm thấy yên tâm. Hắn là người không có bất kỳ tâm cơ gì. Là một người thẳng thắn.

Mà ta sắp xếp gia yến cho nhị ca, cho dù là ai cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Ta vẫn chưa quyết định có để hắn đảm nhiệm chức vị mà hắn muốn hay không. Trước hết hắn phải thông qua khảo nghiệm của ta mới được.

“Đón khách xong, trẫm còn muốn xin nhị ca theo ta đi nơi này một lần.” Ta nói, lại nhìn A Nam một chút: “Nếu mọi người đều đã biết nhau, A Nam cũng đi cùng đi, chúng ta cùng đến một chỗ tốt.”

Bữa tiệc diễn ra ở Giao Vũ Các. Nếu nói về vị trí quan sát đèn lồng ngày mười lăm, chỗ này không bằng Trích Tinh Các, ít nhất nó cũng không cao bằng Trích Tinh Các. Nhưng lúc này, Trích Tinh Các đã không có quan hệ gì với ta, ta chỉ ước gì nó hoàn toàn biến mất ngay trước mắt ta.

Lúc A Nam hỏi ta, ta liền chọn Giao Vũ Các. Giao Vũ Các ở sát đường, mở tiệc ở đây cũng là có ý định để hoàng đế vui cùng dân chúng. Hơn nữa lúc rước đèn hoa đăng trên đường cái cũng sẽ đi qua phía dưới bọn ta. Đèn lồng nhiều màu cũng là một điểm đặc sắc trong ngày tết ở Lạc Kinh.

Hôm nay thật sự chỉ sắp xếp mấy người quen cũ. Ngoài mẫu hậu và A Nam cũng chỉ có hơn mười người mà thôi.

A Nam không ngồi chiếu, nàng quý gối bên cạnh mẫu hậu, rót rượu cho mẫu hậu. Mẫu hậu lớn tuổi, chỉ uống hoàng tửu hâm nóng, không dám đụng vào rượu Tần Châu kia.

Trên bàn rượu, ta càng cảm thấy nhị ca trở nên lợi hại. Hắn không uống rượu thoải mái như trước kia, trừ phi ta mời, nếu không hắn tuyệt đối không chạm vào ly rượu trước mặt.

Hoàng hôn vừa buông xuống, thành Lạc Kinh khắp xa gần đều thấy pháo bay đầy trời. Cách chúng ta rất gần đột nhiên có một bông pháo hoa nổ rộ, tỏa ra ánh sáng nhiều màu rực rỡ.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn.

“Nhị ca, nguoi, không còn giống như trước.” Ta nói với nhị ca.

Nhị ca lập tức cười một tiếng. Hắn không nhìn pháo hoa, hai mắt chỉ nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt.

“Lão Cửu biến thành như vậy, trẫm không ngờ tới.” Ta không muốn trốn tránh chuyện này, đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải nói tới. Trước kia trong mấy huynh đệ chúng ta, nhị ca và Lão Cửu là có uy danh nhất. Có thể nói là trụ thủ đắc lực của phụ hoàng.

“Hắn vốn chính là như vậy.” Nhị ca gần như là thốt lên.

Nói xong hắn lại im lìm, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào ly rượu.

Lại có thêm rất nhiều pháo hoa nổ rộ quanh Giao Vũ Các, ánh sáng xanh đỏ chiếu vào trong mắt.

Mấy vị thân thích đều mãi ngắm pháo hoa, không ai để ý tới tiệc rượu, cũng không ai đoán hoài nghe ngóng chuyện chúng ta đang nói.

Ánh mắt của nhị ca cũng xoay chuyển, dường như đang nhìn pháo hoa, nhưng rõ ràng là đang lạng lẽ hướng về phía Trích Tinh Các. Ta đột nhiên hiểu ra chuyện nhị ca đang nghĩ đến lúc này.

Có một suy nghĩ hoang đường ập đến trong lòng ta: nếu năm đó Phùng Yên Nhi lựa chọn gả cho nhị ca, vậy thì tình cảnh lúc này sẽ là như thế nào. Là nàng ta liên tục giết dây để nhị ca giết ta đoạt vị sao? Hay là trực tiếp nghĩ cách giết nhị ca, sau đó tìm người có tiền đồ hơn để nhường tựa?

“Đó chính là Trích Tinh Các!” Ta không dời sắc mặt nhìn theo hướng ánh mắt của nhị ca: “Trẫm vì Thực phi mà xây. Tốn gần năm mươi vạn lượng bạc. Mà cả hậu cung của trẫm mỗi năm cũng chỉ tốn từng đó ngân sách. Từ năm nay còn phải tính toán để giảm xuống ba mươi vạn lượng. Năm mươi vạn

lượng này là trăm lệnh cho Bộ Hộ lấy ngoài định mức. Bấy giờ trăm hỏi hận gần chết.” Ta thẳng thắn.

Ánh mắt nhị ca quay lại, có chút giật mình nhìn ta. Cuối cùng, hần cúi đầu: “Hoàng thượng luôn nghĩ đến đời sống dân chúng, ngay cả chuyện tiêu xài của chính mình cũng tìm cách cắt giảm. Thần thật đáng xấu hổ.”

Ta cười khỏ, nhìn sang A Nam. A Nam hung hăng trừng mắt nhìn ta.

Dáng vẻ ghen tị như thế này không phải là giả bộ, nàng nghe được chuyện ta tốn năm mươi vạn lượng để xây Trích Tinh Các, quả nhiên là mất hứng rồi. Cũng đúng, so với bảy vạn lượng mà ta vừa mới cho nàng, năm mươi vạn lượng này tiêu xài không đáng. Hiện tại, chắc chắn nàng chẳng cảm thấy phải cảm tạ ta vì khoản hồi lộ nhỏ nhoi bảy vạn lượng kia.

Đúng lúc này, trên Trích Tinh Các đột nhiên cũng bắn pháo hoa, ánh sáng chói lọi như thể đốt cháy cung thành, chiếu sáng tầng tầng lớp lớp nhà cửa bên trong cung thành. Mà Trích Tinh Các được pháo hoa làm cho nổi bật lại có một vẻ đẹp cực kỳ cao ngạo.

Nhị ca không nhìn Trích Tinh Các nữa, hần vẫn cúi đầu, chăm chú nhìn ly rượu của mình. Chén rượu của hần vẫn còn đầy.

”Mẫu hậu, người muốn trở về sao?” Giọng nói của A Nam phá vỡ sự yên tĩnh của buổi yến tiệc.

Quả nhiên, mẫu hậu đang kéo váy, đây là dáng vẻ muốn đứng dậy.

Giọng nói của mẫu hậu mang theo ý lạnh: “Hôm nay Trích Tinh Các cũng đốt pháo hoa đấy.” Người nở nụ cười cứng nhắc: “Pháo hoa hiếm thấy như vậy, mấy người trẻ tuổi các người hãy chờ mà xem đi. Ai già đã lớn tuổi, sợ nhìn thấy ánh sáng chớp chớp như vậy, đầu có chút choáng váng.” Mẫu hậu vịn tay A Nam rồi đứng lên: “Ai già cũng không ở cùng các người nữa, các người tự mình chơi vui về.” Ánh mắt người lại quét qua mấy vị khách được mời tới: “Ai già ở đây, mấy người trẻ tuổi các người chơi cũng không thoải mái. Ai già cũng về đi ngủ đây, các người cứ tự nhiên.” Nói xong liền đi.

Mẫu hậu như thế này là đang giúp ta hạ lệnh đuổi khách, người nhìn ra, lúc ta và nhị ca nói chuyện có người ngoài bên cạnh thì không thoải mái.

Hơn nữa, chắc chắn mẫu hậu vừa nhớ ra ngày mai là hết thời hạn giam lỏng Phùng Yên Nhi, người phải nghĩ biện pháp để ứng phó việc ngày mai Phùng Yên Nhi lại ra ngoài cai quản công việc. Hiện tại mẫu hậu đã quản được A Nam nghe lời, mỗi ngày đều kéo A Nam đến Phật đường theo người niệm kinh.

A Nam vốn định theo mẫu hậu cùng rời đi, không ngờ mẫu hậu lại quay đầu lại nói: “Sở Hiền phi không cần đi cùng ta, người ở lại trông chừng bọn họ, đừng để cho huynh đệ bọn họ uống rượu say hại sức khỏe. Sáng mai hoàng thượng còn phải vào triều đấy. Hôm nay Huyền Tử ngủ cùng ta, người không cần lo lắng.”

Nói đến đây, những người thân thích kia làm sao còn dám ngồi tiếp, bọn họ lần lượt đứng dậy, vội vã cáo từ với ta. Sau khi mẫu hậu đi, bọn họ đều rời đi hết, ngay cả bóng người cũng không còn, để lại Giao Vũ Các trống không cho ta và nhị ca. Dĩ nhiên còn có tên hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu\* là A Nam.

\*hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu: có nghĩa là chỉ lo suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình nghĩ gì

Nhị ca rót cuộc mở miệng: “Hiện tại hoàng thượng cho gọi thần trở về Lạc Lạc kinh là muốn sai thần làm chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 99: Chương 94

Không đợi ta trả lời nhị ca, A Nam liền đi tới, con người của nàng chuyển động: “Chi bằng sắp xếp lại bàn ghế, huynh đệ hai người vừa ăn vừa bàn bạc, có thể từ nói chuyện.” Còn nói: “Hình như Tương Vương điện hạ còn chưa đựng đến rượu.”

Nhị ca khó xử, vội vàng uống hết ly rượu trước mặt.

Sau khi A Nam lên tiếng, đám cung nhân vội đi lên thu dọn bàn tiệc, lại bày ra rượu và món ăn mới. A Nam cũng không khách khí, ngồi xuống cuối bàn, rót đầy rượu cho chúng ta.

Nàng đã lĩnh hội ý tứ của mẫu hậu, đảm đương nhiệm vụ giám sát bọn ta uống rượu. Có nàng mời rượu, nhị ca không dám không uống, lập tức uống cạn mấy chén, khuôn mặt nhị ca đỏ lựng, rót cuộc khôi phục nguyên trạng dáng vẻ năm xưa.

”Ta biết hoàng thượng muốn ta trở lại nhất định là bởi vì đã gặp phải vấn đề khó khăn.” Nhị ca lắc lắc đầu: “Trước kia chinh chiến, hoàng thượng thích nhất là cùng ta phối hợp. Các huynh đệ khác đều không đáng tin cậy.”

Ta cười, hần nói như vậy cũng là nói thật, nhưng lại chỉ mới nói một nửa, năm đó hần thích nhất cũng không phải là kết hợp với ta sao? Hần không tìm ta,

chẳng lẽ dám đi tìm Lão Cửu?

Lão Cửu kia, thích nhất chính là làm con rùa rút đầu, gặp được kinh địch liền nghĩ cách trốn tránh, một chút cũng không tin tưởng được. Ví dụ như ở Kim Lăng, hần phải một thích khách đến giết ta, tại sao hần lại không dám tự mình ra tay?

”Nói đi, là chuyện gì? Đánh Tây Nhung hay là đánh Đột Quyết\*? Hoàng thượng chỉ cần tìm cho thần một con ngựa tốt, thần nhất định sẽ không màng sống chết mà cống hiến cho hoàng thượng.”

\*Đột Quyết: tên một dân tộc thiểu số thời cổ ở Trung Quốc, bị nhà Đường tiêu diệt

”Chuyện đánh giặc, về sau có lẽ sẽ phải trông cậy vào nhị ca, chỉ là..., hiện tại đệ đệ ta còn có chuyện phiền não khác.” Ta cất lời nhị ca.

”Hoàng thượng còn có thể có chuyện phiền não gì?” Nhị ca giương đôi mắt đã có chút đỏ lên nhìn ta, hần không tin: “Hoàng thượng cũng đã là hoàng thượng, chuyện trong thiên hạ còn không phải đều do hoàng thượng định đoạt?”

Ta cười, nhìn ly rượu trước mặt nhị ca. Một khi hần đã uống là sẽ không dừng lại được, hết chén này lại tới chén khác. Lúc mới bắt đầu, A Nam thấy ly rượu của hần cạn thì liền lặng lẽ rót đầy cho hần. Đến lúc này cũng không cần rót nữa, nhị ca sẽ ôm bình rượu tự rót.

”Chính là do trẫm định đoạt, cho nên mới càng phải cẩn thận.” Ta nói: “Đại Triệu từ thuở khai quốc đến giờ đã ba mươi năm, trải qua ba đời Nguyên gia chúng ta, đến bây giờ đời sống dân chúng vẫn còn bần hàn, dân số, quốc khố, ngân sách đều không bằng một nửa tiền triều phồn thịnh lúc trước.” Ta thở dài, lấy tay vân vê ly rượu. Kịp trước, ta không để ý đến vấn đề này, gần đây nhìn thấy văn thư của tiền triều mới biết tân triều Đại Triệu quả thực là gánh nặng mà đường xa.

A Nam kéo tay áo ta ở dưới bàn, giật giật mấy cái. Ta ngẩn người, lúc này mới phát hiện ra mình đã bung ly rượu lên đến khoe miệng, đành phải thoáng nhấp một hớp nhỏ rồi lại để xuống.

A Nam canh chừng ta rất chặt, thật sự là nghe lời mẫu hậu!

Cũng may nhị ca chỉ cúi thấp đầu uống rượu giải sầu, căn bản không nhìn chúng ta.

”Hiện tại xuất chinh thì có Phùng Đại Tư Mã.” A Nam đột nhiên mở miệng, nàng vừa nhìn qua vừa cười: “Hoàng thượng coi trọng Trương Vương điện hạ không phải vì cái này.”

”Phùng Đại Tư Mã? Cất!” Nhị ca cười lạnh một tiếng: “Nếu hần có thể đánh giặc thì thô cũng biết bay!” Một câu của nhị ca nói rõ hần xem thường Phùng Ký. Hần là người ngay thẳng, nói không chừng năm đó từng nói qua lời này, Phùng Ký biết được mới không chọn hần làm con rể.

Vì vậy A Nam quay đầu lại nhìn ta.

Trên mặt ta cũng không nở hoa, có cái gì mà nhìn!

Thật ra thì, ta cũng biết rõ Phùng Ký không thể đánh giặc, lúc phụ hoàng còn sống, hần thắng chức chậm chạp cũng đủ để nói rõ vấn đề. Khi đó, việc thắng chức đều dựa vào công trạng. Phụ hoàng nhìn rõ mọi việc, sao có thể để cho hần mưu lợi.

”Nếu bàn về đánh giặc, trong thiên hạ không ai có thể sánh được với nhị ca.” Ta nâng ly rượu của mình lên ra hiệu với nhị ca. Điều này cả thiên hạ đều biết rõ, muốn không phục cũng không được: “Nhưng lần này mời nhị ca trở lại, thật sự không phải vì chinh chiến.”

Nhị ca mở đôi mắt đã say lơ đãng nhìn ta, có chút khó hiểu: “Không phải vì đánh giặc?”

”Không phải vì đánh giặc.” Ta nói chắc nịch.

Nhị ca rót cuộc cũng nhìn thấy ta giờ cao ly rượu, vội vội vàng vàng uống cạn ly rượu trước mặt mình.

Ta chỉ nhấp một hớp liền buông ly rượu xuống: “Lúc này mời nhị ca trở lại là muốn mượn uy danh của nhị ca một chút.” Ta nói: “Chuyện lớn liên quan đến cơ nghiệp ngàn năm của Đại Triệu.”

Về mặt nhị ca trở nên nghiêm túc như thể có điều gì đáng mong đợi. Ta sợ ta sẽ làm hần phải thất vọng.

”Lúc nhị ca tới Lạc Kinh có đi qua cửa Y Khuyết?” Ta hỏi nhị ca.

Nhị ca lắc đầu: “Ta là từ Tuyên Thành mà qua sông, cho nên đi đường chính ở phía đông.”

”Nhị ca thật sự nên đi xem qua cửa Y Khuyết.” Ta nói: “Dọc theo đường thủy vào Lạc Kinh, Y Thủy ở bên bờ vùng ven sông Lập Thạch, trên vách núi có khắc chữ viết từ đời trước và tượng Phật cao mấy trượng, ngẩng nhìn lên như thể chọc trời. Nhị ca nên nhìn thật kỹ.”

Nhị ca và A Nam đều ngây người nhìn ta.

Ta là thiên tử, lúc nói chuyện chỉ cần không lộ sắc mặt sẽ dễ dàng khiến người ta cho rằng ta có thâm ý khác. Lúc này chắc hần nhị ca cũng nghĩ như thế, cho nên hần bắt đầu khăn trương, nâng ly rượu lên che khuất mặt, lại uống thêm không ít rượu.



”Ta muốn học theo công đức của phụ hoàng.” Ta nói thẳng, thấy ánh mắt của hai người đối diện cũng trở nên không hiểu.

Nhị ca thì không nói, ngay cả A Nam cũng không nghĩ tới sao. Nàng cho là ta gọi nhị ca tới để làm gì?

”Tựa như tiền triều đã từng làm, nhị ca chắc chắn đã từng nghe nói qua về hang động Tân Dương. Chính là như vậy! Trẫm muốn vì phụ hoàng mà đắp một tượng Phật, giao cho nhị ca toàn quyền giám sát. Nếu so với hang Tân Dương thì phải lớn hơn một chút. Trẫm trái lo phải nghĩ, hiện nay lòng dân bất ổn, các thế lực công kích lẫn nhau, nam bắc không hợp, trên dưới không đồng lòng. Tạo một cái hang thờ Phật như vậy có lợi cho việc thống nhất lòng người. Hơn nữa ta và người đều là con trai của phụ hoàng, đây vốn là tấm lòng hiếu thảo mà bậc làm con nên có. Lại nói lúc phụ hoàng qua đời, nhị ca cũng không về chịu tang. Cứ như vậy, cũng coi như là ý nguyện của nhị ca. Trẫm cảm thấy đây là một chuyện tốt. Nhị ca thấy thế nào?”

Thật ra thì chính ta cũng không thành kính lễ Phật như mẫu hậu. Nhưng ta là từ trên người mẫu hậu mà lấy được gợi ý. Lễ Phật là một loại ký thác, cũng là công đức. Việc này có lợi cho thống nhất lòng người, thành lập uy tín quốc gia. Vương triều Đại Triệu, tên gọi này vốn có từ “thiện chi triệu luận”\*, ý là vạn vật bắt đầu, khai thiên lập địa. Đây vốn là duyên phận cho ta hướng về phía Phật.

\*thiện chi triệu luận: bắt nguồn của mọi tư tưởng đều là từ việc ngồi thiền

Cửa Y Khuyết ở phía nam Lạc Kinh, hai bên là núi đá sừng sững, ở giữa là dòng Y Thủy lững lờ. Trăm năm trước, có người ở trên vách núi khắc chữ và dựng tượng Phật, dựa vào núi sông hùng vĩ, sơn thủy hữu tình, non xanh nước biếc, tuyệt đối thích hợp nhất cho hang Tân Dương. Ta từng đi thuyền qua đó mấy lần, mỗi lần đều cảm thấy vô cùng rung động, tâm trạng thoải mái. “Lúc này Đại Triệu cần mưa thuận gió hòa, vứt bỏ vũ khí mà thay bằng ngọc ngà tơ lụa, hướng lòng người đến cái thiện.” Ta nói với nhị ca.

Nhị ca gật đầu liên tục, hết sức đồng tình. Trước kia lúc chúng ta còn dưới quyền phụ hoàng đã từng vô số lần đi xem Đại Phật, hẳn chắc chắn vẫn còn nhớ rõ.

”Nhưng...” Nhị ca định nói lại thôi. Hình như hắn có chút thất vọng, nhưng cũng không phải là hết sức thất vọng. Hắn vốn cho rằng ta gọi hắn về lãnh binh đánh giặc, không ngờ ta để cho hắn phụ trách xây dựng Đại Phật. Hắn nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên lại bật cười: “Đây chính là chuyện lớn, chi không biết ta có thể làm tốt chuyện này hay không. Ta vốn tưởng rằng ta về đây chỉ có thể đánh giặc.” Nhị ca nói. Lúc này hắn nói chuyện đã có chút lớn tiếng, nhưng thần trí ngược lại đã tỉnh táo hơn lúc nãy.

Từ lúc bắt đầu ta vốn không có ý định để cho nhị ca thay ta lãnh binh, loại chuyện này là chuyện sống còn của Đại Triệu, làm sao ta có thể đặt vào tay người khác.

Nhưng nhị ca cũng tuyệt đối không nghĩ rằng ta lại muốn hắn làm chuyện công đức này.

”Trẫm đã nghĩ qua, chỉ có nhị ca thích hợp đảm đương chức vụ này.” Ta đã nói rõ, thứ ta muốn chẳng qua là uy danh của nhị ca. Cho dù là ta để cho hắn làm cái gì, ta cũng là muốn để cho người đời đều nhìn thấy rằng hắn đứng về phía ta. Dĩ nhiên, mục đích cuối cùng của ta vẫn là tạo uy danh của chính ta. Bất luận là trong quân đội hay là trong lòng dân chúng.

Công đức cũng làm, chuyện tốt bên ngoài cũng chiếm. Có phải ta có chút tiểu nhân hay không?

Ánh mắt A Nam lại xoay chuyển. Hiển nhiên là nàng không tin ta bỗng dưng này sinh lòng thành kính.

Nàng rót đầy ly rượu cho ta và nhị ca, mỉm cười chúc mừng: “Huynh đệ hòa thuận, dĩ hòa vi quý.”

Ta và nhị ca đều uống cạn rượu trong chén.

Thật ra thì, đức tượng Phật cũng không phải mục đích thật sự ta gọi nhị ca trở về, ta muốn hắn tới Lạc Kinh còn có chuyện khác cần nhờ cậy hắn, chỉ là không biết nhị ca có làm được chuyện kia hay không.

”Hai ngày nữa, ta đưa nhị ca đến cửa Y Khuyết xem một chuyện, sau khi xem, nhị ca sẽ hiểu tâm tư của trẫm.” Ta nói. Trong lòng ta vẫn đang suy nghĩ, nhị ca vốn ngay thẳng, tốt nhất là đừng biết đến tâm tư của ta.

Dưới Giao Vũ Các đã có thể nghe thấy tiếng động ồn ào huyên náo, chắc hẳn là dân chúng đang tham gia hội rước đèn phía dưới.

Thình thoảng có ánh lửa bay lên ngoài cửa sổ, có lẽ là nhân sư phun lửa trong lúc múa rồng. Hôm nay là Nguyên tiêu, là ngày dân chúng vui vẻ nhất năm.

Lúc này ta và nhị ca cũng tỉnh táo lại, cũng biết là cuộc gặp này, chúng ta coi như đã qua được cửa đầu tiên. Nhị ca bắt đầu ra sức uống rượu, trong đôi mắt dần dần nổi lên một tầng sương mù.

Hắn đột nhiên hỏi ta: “Người có biết tại sao phụ hoàng lại truyền ngôi cho người không?”

Ta đang dùng ngón tay thấm rượu vẽ vòng tròn trên mặt bàn, có chút nhàm chán nhìn cảnh đèn đóm của Lạc Kinh ở bên ngoài cửa sổ. Nghe hắn hỏi như vậy, ta không khỏi quay đầu lại nhìn hắn.

Vấn đề này ta cũng đã hỏi đi hỏi lại chính mình rất nhiều lần nhưng vẫn không có đáp án. Ta vẫn cảm thấy, trong chúng huynh đệ thì ta không phải người xuất sắc nhất, phụ hoàng cũng chưa bao giờ ưu ái ta, vậy thì vì sao cuối cùng lại truyền ngôi cho ta?

“Bối vì ngươi nhân hậu!” Nhị ca chỉ một đầu ngón tay về phía ta: “Phụ hoàng từng hỏi ta, nếu truyền ngôi cho ta, ta có thể tha cho Lão Cửu hay không?” Nhị ca nuốt một ngụm rượu: “Ta thuận miệng nói có thể tha. Kết quả phụ hoàng cười lạnh một tiếng, nói ‘Ngươi có thể tha? Ta thấy ngươi bây giờ đã muốn giết hần rồi! Ngươi đâu có hiểu được cái gì gọi là nhượng bộ vì việc lớn. Một chút chuyện nhỏ đã khiến ngươi xù lông giết người, huống chi là Lão Cửu mà ngươi đã thù hận từ lâu.’”

Ta ngo ngác nghe nhị ca nói, cảm thấy lời này có chút quen tai. Lúc ta đồng ý cưới A Nam, phụ hoàng cũng từng nói như vậy, người nói ta có lòng nhân hậu. Nhưng lời này cũng không đúng lắm. Ta chỉ khác nhị ca ở chỗ tính khí không quá nôn nóng mà thôi. Ta đối với A Nam cũng không tốt, luôn luôn phụ lòng A Nam. Ta cũng không phải là khoan dung độ lượng.

Ta hết sức chột dạ, lên nhìn sang A Nam, quả nhiên, bảo bối này lộ ra vẻ mặt nghe được chuyện cười tiểu lâm lịch sử, nhìn ta cười toe toét. Nhìn thấy ta đang nhìn, nàng còn cong ngón tay chà hai cái lên mặt mình, giống như đang hỏi ta có cảm thấy thẹn thùng hay không.

Ta không nhìn được, ở ngay trước mặt nhị ca, dùng đầu ngón tay vẩy chút rượu lên mặt nàng, buộc nàng phải thu hồi ý định vạch trần sắc mặt ta.

A Nam trách ta một tiếng, vừa lấy tay lau sạch rượu trên mặt vừa thò một cánh tay bên dưới bàn, nhéo một cái lên đùi ta.

Ta đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhị ca cũng không ngẩng đầu: “Ngươi cưới Nam Hương công chúa.” Nhị ca nói, dường như biết ta và A Nam đang làm gì: “Phụ hoàng lại đi dạy dỗ cửu đệ, nói rằng cửu đệ chỉ biết nhìn ngắm ngọc nữ phương nam, chỉ tính toán lợi lộc, không có thành ý, không tính là thật sự thông minh. Còn nói rằng nếu hần lên ngôi sẽ chỉ biết bóc lột, cuối cùng chúng huynh đệ mười người cũng không còn một ai.” Suy nghĩ một chút lại nói: “Công chúa năm đó lừa tất cả bọn ta!”

Nói xong, hần cũng không ngẩng đầu, dường như thật sự không dám nhìn A Nam.

A Nam cười hì hì, lặng lẽ ngồi sát cạnh ta.

Ta định ôm chầm lấy A Nam, kẹp nàng ở dưới nách, có chút khoe khoang: “Trăm năm đó cũng bị A Nam lừa, chỉ là... Cũng may tất cả đều còn kịp.”

Trên chân của ta lại chịu một hồi đau đớn kịch liệt, A Nam lại xuống tay với ta.

“Ta chỉ nhớ rõ năm đó nhị diện hạ cũng là một nhân vật phong lưu ngổ ngược.” A Nam cười, nói với nhị ca.

“Hiện phi chớ nói ra!” Nhị ca hoảng hốt. Nghĩ một hồi lại nói: “Nói đi nói lại, chúng ta đều là mất mù. Đến lúc này, thần cũng nhiều tuổi rồi, mới hiểu cái gì gọi là kính sợ. Vốn tự cho mình là đúng, lại sớm đã là chuyện cười. Hiện phi chớ nói ra: “Lại nói thêm: “Lão Cửu không có chết, đã là ân điển của hoàng thượng. Trong lòng thần hiểu rất rõ ràng.”

Thì ra là nhị ca muốn nói tới chuyện này. Hần cho là ta có thể dễ dàng bắt cửu đệ là bởi vì thể lực của ta mạnh. Rồi ta không để cửu đệ phải chết là bởi vì ta có ý tha thứ. Hần không biết, ta có thể bắt cửu đệ lại là nhờ A Nam có dũng khí. Ta có thể tha chết cho cửu đệ là bởi vì học A Nam lấy đức báo oán. Đời này của ta là bởi vì A Nam mà thay đổi, chịu ảnh hưởng của A Nam mới có ngày hôm nay.

Nhị ca ở bên ngoài làm phiên vương hai năm nay, dường như suy nghĩ mọi chuyện đều thấu đáo hơn. Chỉ là hần vẫn không nghĩ đến trọng điểm.

Nhưng đúng vào lúc này, tiếng động ồn ào bên ngoài cửa sổ đột nhiên biến đổi, ban đầu là âm thanh vui mừng của mọi người, bây giờ lại xen lẫn với âm thanh kỳ quái. Ta không khỏi vành tai lắng nghe, nhưng vẫn không nghe ra là cái gì.

Sắc mặt A Nam thay đổi, nàng đứng lên. Ta muốn kéo nàng lại thì đã không kịp nữa rồi.

Ta đi theo sau lưng A Nam đến cạnh cửa sổ, liếc nhìn xuống bên dưới không xa chỗ chúng ta, trên con đường náo nhiệt nhất, người nhà của Hà Kỳ Nhất đang quỳ ở đó. Phụ nhân của hần mang theo ba vị tiểu thiếp của hần, còn có hai đứa con còn rất nhỏ. Tất cả đều khoác áo tang.

Lần này rốt cuộc ta đã nghe rõ: “Hôn quân.” Từng tiếng chửi mắng truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 100: Chương 95

A Nam lẳng lặng đứng bên cửa sổ, cũng không hề có vẻ gì là lúng túng. Nàng nhìn người Hà gia ở bên đường ra sức làm trò như thể đang xem kịch vui, dường như không hề có quan hệ gì với nàng.

Ta muốn kéo nàng quay lại, nhưng lại rất sợ dân chúng trên đường nhìn thấy, sẽ lại nói ra những lời ác ý.

"Đây là có chuyện gì?" A Nam rót cuộc nhỏ giọng hỏi ta, "Thi thể của Hà Tử Ngư không phải đã giao cho Đại Lý Tự rồi sao? Theo lý thì lúc này toàn bộ Hà gia đều chạy không thoát khỏi tội có liên can, vì cái gì bọn họ lại chạy đến đây sinh sự? Hà Kỳ Nhất vừa chết, bọn họ phải hoảng loạn mà lên thuyền quay về. Thế mà chuyện của Hà Tử Ngư cuối cùng vẫn không xong." A Nam quay đầu lại nhìn ta.

Ta lập tức quần bách không biết làm sao. Ở trước mặt A Nam lúng túng không ngóc đầu lên được.

A Nam dường như lập tức hiểu rõ mọi việc, nàng hung hăng trừng ta một cái: "Hoàng thượng vì mặt mũi, lại muốn làm qua loa mọi chuyện có phải không?"

"Không, sẽ không." Ta vội nói, "Chẳng qua hiện tại đang mừng năm mới..."

"Hoàng thượng sai rồi." Lần này là nhị ca lên tiếng, không biết hắn đã đi đến trước cửa sổ từ lúc nào, liếc mắt nhìn xuống bên dưới cửa sổ, "Đối với loại người này, cần gì phải nói đến mừng năm mới." Nói xong, hắn làm một động tác vung tay chém xuống, "Một chữ: Giết!"

"Trẫm vốn định qua hôm nay sẽ bỏ tù bọn họ lần nữa." Ta nhỏ giọng nói, "Trong cổ lễ (sách ghi chép về lễ nghĩa từ xa xưa) có ghi, không sát sinh, không tra tấn trong ngày Tết. Ngay cả phạm nhân trong tù còn có thể được đại xá. Trẫm không thể phá bỏ phép tắc." Ta giải thích cho họ.

Đây không tính là lời nói hoàn toàn xác thực, bởi vì một góc trong lòng ta thật sự cảm thấy mềm lòng. Hà Tử Ngư là người ta hiểu rõ, khuyết điểm duy nhất của nàng kỳ thật chính là đầu óc, nàng chẳng qua là bị nữ nhân kia lợi dụng. Người đã chết, ta vốn không muốn tiếp tục so đo với người nhà của nàng. Huống hồ, trong việc này còn có ân tình mà A Nam và nhị ca không biết.

Nhị ca uống nhiều quá, có phần đứng không vững. Tựa tay bám lấy một cái cột để mượn lực chống đỡ thân thể: "Hoàng thượng như vậy là cổ hủ rồi. Phép tắc đều là do con người định ra, cổ lễ cũng không thể can thiệp đến tư hình. Hoàng thượng làm vua mà cứ luôn như thế này, không khỏi sẽ làm cho mình ngột ngạt quá mức. Có muốn ca ca giúp người giết bọn họ hay không?"

A Nam đã ở phía trước cửa sổ vỗ tay, tiếng vỗ tay lạnh lạnh, nhưng lại mang theo ý vị châm biếm. Nàng chắc chắn đã nghe được lời nói của nhị ca, nhưng nàng còn có biện pháp tốt hơn.

"Mắng hay lắm!" Nàng hướng về phía dưới cửa sổ lớn tiếng nói: "Đây là cơ hội cuối cùng của các ngươi, biết rõ qua đêm nay quan phủ sẽ truy cứu tội giết vua của toàn bộ Hà gia, nên hiện tại nếu không tranh thủ thời gian mà mắng, đợi đến lúc đầu rơi xuống đất rồi muốn mắng cũng không được. Nhanh mắng đi! Hiện tại còn cách thời hạn đại xá ngày Tết chỉ chưa đầy một canh giờ nữa."

Lúc này Như Ý ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Hiền Phi, có cần dùng cái gì nhét chặt miệng bọn họ không?"

A Nam xem thường: "Bây giờ mới nhét đã quá muộn!" Nàng nhỏ giọng nói.

Ta chậm rãi tiến lên phía trước, sóng vai đứng cạnh A Nam. Dòng người qua lại đông nghịt, rất nhiều người cũng đang ngẩng đầu nhìn chúng ta.

"Xem kìa, đó chính là hoàng thượng, thật là anh tuấn!" Ta nghe được có người trong đám đông nói như vậy.

"Vị kia chính là công chúa Nam Hương xinh đẹp, hôm nay họ đến đây chung vui cùng dân chúng." Có người khác nói như vậy.

Trên thực tế, việc Hà Tử Ngư hành thích vua, bởi vì diễn ra ngay trước mặt quần thần, cho nên đã sớm truyền khắp triều đình và dân chúng. Mọi người đều nói nàng bởi vì báo thù cho phụ thân tham ô, nên không có người nào đồng tình với Hà gia. Cũng không có ai coi việc các nàng mắng chửi là chuyện đáng để tâm.

A Nam cách cửa sổ tra hỏi gia nhân của Hà Kỳ Nhất: "Chủ tử của các ngươi có từng đáp ứng với các ngươi sẽ chiếu cố hai đứa bé còn nhỏ này không? Có phải hắn đã nói với các ngươi rằng trẻ con nhỏ tuổi sẽ không bị giết? Các ngươi có biết một khi đã tra xét xuống tru di cửu tộc, như vậy có nghĩa là gì không?"

Ngu xuẩn quả nhiên là trời sinh, hôm nay đã tìm được nguồn gốc sự ngu dại của Hà Tử Ngư rồi.

"Họ nói họ có thể đảm bảo đứa nhỏ bình an! Chỉ cần hôm nay chúng ta tới đây, hắn liền đem mấy đứa nhỏ rời khỏi Lạc Kinh. Rất xa, khiến các người không thể tìm thấy được." Nữ nhân kia gần như là buột miệng nói ra, trên mặt còn mang theo vẻ hiên ngang lẫm liệt như thể rất đắc ý.

Dân chúng ở bên cạnh phát ra tiếng động xôn xao.

A Nam cười: "Đến lúc ngươi hối hận, đừng quên tìm người đã nói với ngươi những lời này." Trong miệng có cứng, ý giễu cợt lại càng đậm.

Ta khẽ phẩy tay, lớn tiếng ra lệnh: "Trông coi nữ nhân này! Đợi đến giờ Tý, bắt các nàng đến nhà lao của Hình bộ, tra hỏi kỹ xem rốt cuộc người ở phía sau nói với các nàng những lời này là ai." Chuyện ta biết đúng là nhiều hơn so với A Nam, chỉ là lúc này không cách nào nói rõ mà thôi.

Ta vẫy tay với dân chúng ở phía dưới: "Ngày Tết cuối cùng, mọi người tiếp tục vui chơi, lễ mừng năm mới vốn nên là không sát sinh không dùng hình, đừng để bọn đạo chích phá hoại cuộc vui của mọi người."

P phía dưới Giao Vũ Các, dân chúng đồng loạt hoan hô.

A Nam đi nhanh như bay, chúng ta vừa mới cùng nhị ca tạm biệt, tiễn nhị ca đi ra ngoài, A Nam liền uyển chuyển bước đi mà không thêm để ý đến ta.

Ta chột dạ, đi theo phía sau nàng. Lúc này trong cung trời đã tối, nhưng may mà đèn đuốc sáng trưng, lại càng không cần kể đến đèn lồng treo đầy bên cạnh chúng ta, mà hoa đăng mừng năm mới cũng phải đến sáng mai mới được cất đi.

A Nam nhanh chóng đi qua giữa ánh sáng lấp lánh nhiều màu, đáng vẽ một lòng muốn bỏ rơi ta. Dưới tình hình này, từ trước tới giờ A Nam chưa từng phát câu với ta trước mặt mọi người.

”Nữ nhân kia dám mở miệng mắng người như vậy, chỉ là muốn đến ghê tởm chúng ta ở lễ mừng năm mới thôi. A Nam đừng vì họ mà mất hứng.” Ta đi sau lưng A Nam, nói.

”Họ vốn không phải đến ghê tởm chúng ta.” A Nam dùng giọng cảm hận mà nói, bước chân hơi chậm lại, quay đầu lại trừng ta một cái.

Lúc này đang có hàng loạt nô tài đi theo bên cạnh chúng ta, A Nam dừng lại, tất cả bọn họ cũng dừng, người đi sau đứng vào người đi trước, lập tức đều loạn lên.

Ta đứng ở giữa đoàn người hỗn loạn này, càng cảm thấy lúng túng.

”Bọn họ chính là tự tìm đến cái chết. Bọn họ mắng người như vậy, vốn nên được đưa đến pháp trường, đây mới là điều người phía sau muốn thấy. Hoàng thượng không giết sạch Hà gia, những người đó sẽ không yên lòng. Bọn họ đâu có ngờ rằng hoàng thượng lại nhân từ mà nương tay, chỉ nghĩ tới ái phi của mình năm đó, thì dù như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không nỡ giết họ.” A Nam tức giận dậm chân.

Ta đi đến kéo tay A Nam: “Vừa rồi rõ ràng là A Nam không cho giết bọn họ.”

”Vừa rồi là vừa rồi, ta chính là nhìn thấu quỷ kế của người giật dây phía sau, nên không để cho bọn họ được như ý.” A Nam vùng vẫy thoát ra khỏi ta, tiếp tục tiến về phía trước. Một đám người lại nghiêng ngả lao đảo đuổi theo.

”Vậy ta bảo Hình bộ nhanh chóng xét hỏi bọn họ.”

”Xét hỏi xong thì thế nào? Hoàng thượng sẽ cam lòng động đến bọn họ sao?” A Nam lập tức trả lời lại một cách mỉa mai.

Ta đi theo sau lưng A Nam nói thầm: “Bản thân Hà Từ Ngự đã chết. Ta vốn nghĩ, trong nhà nàng đều là nữ nhân và hài tử, chắc sẽ không tham dự vào việc này. Họ chỉ là bị người khác xúi giục, người bình thường có chút đầu óc cũng sẽ không ra ngoài làm loại chuyện này. Người như thế thật ra vừa đáng buồn vừa đáng thương, cũng dễ dàng bị người khác lợi dụng, giết họ rồi sẽ lại có kẻ ngu khác xuất hiện để cho người xấu lợi dụng làm vũ khí. Làm sao có thể giết hết người ngu dại!”

A Nam dùng chân quay đầu lại: “Kẻ ngu nhiều cũng là do hoàng thượng nuông chiều mà sinh ra.”

Xung quanh chúng ta lại là một hồi hỗn loạn.

”Nàng ta chửi chúng ta cũng không hại đến một sợi lông của chúng ta, người đời cũng biết nữ nhi nhà nàng ở đại yến đêm giao thừa đã ám sát Hoàng đế. Tội này làm sao có thể chạy thoát? Họ như vậy chỉ là khiến người ta biết Nguyên Quân Diệu ta nhân từ.” Hoàng thượng lúc nào cũng có lý do, đều đúng hết!” A Nam lại quay đầu đi.

”Cũng không phải đều là như vậy, thật ra thì chuyện này không hề giống như A Nam nhìn thấy bên ngoài.” Ta lại đuổi theo A Nam.

A Nam không để ý đến ta, cho dù ta giải thích như thế nào, nàng cũng chỉ để ý đến buồn bực trong đầu, nôn nóng bước đi. Ngay cả ta cũng có phần cảm không được bước chân của nàng.

Chờ nàng đi đến cửa Trường Tín Cung, nhóm cung nô đi bên cạnh chúng ta đã liêu xiêu ngã trái ngã phải.

A Nam dùng chân đứng lại ở cửa Trường Tín Cung. Ta cũng dùng chân lại, thuận tiện lấy tay khẽ chống ở khung cửa, giữ thăng bằng. Phía sau là một hồi rầm rầm rào rào.

”Hoàng thượng rời khỏi nơi năm mươi vạn gác cao kia của người, đến túp lều nhỏ này của ta thì có gì vui.” A Nam nói.

”Làm sao mà lại không có gì vui chứ! A Nam chính là thú vị nhất rồi.” Ta mặt dày nói. Trong lòng tính toán xem có muốn hay không nghĩ cách chen vào.

Ngày mai trong cung nhất định sẽ truyền tai nhau kịch hay tối nay, mặt mũi của ta từ trong ra ngoài đều đã mất rồi.

Ta cười nhìn nàng, không thể tiếp tục cầu xin nàng, nếu còn tiếp tục cầu xin thì thật sự là không còn cách nào ở trong cung mà làm người. Suy cho cùng thì ta vẫn là một hoàng đế, cứ chạy theo phía sau phi tử của mình đã là rất khó coi.

A Nam không còn hơi sức tranh chấp với ta, hơn nữa còn nhiều hạ nhân nhìn vào như vậy, nàng đành phải nghiêng người né sang: “Chưa từng thấy qua người làm hoàng đế như vậy đấy!” A Nam rút cuộc nói thật một câu.

A Nam cả đời này đã gặp qua bốn vị hoàng đế, có lẽ ta là người không giống nhất, ít nhất là ở trước mặt nàng không giống.

Ta chen cửa tiến vào, vào đến bên trong cửa, ta chính là chủ nhân của nơi này. Những cung nô như thế cái đuôi kia cũng không thể quấy rầy chúng ta nữa. Lại có thể ôm A Nam nói chuyện riêng rồi.

”A Nam, ta uống nhiều quá nên đầu choáng váng.” Ta nói rồi xông vào trong phòng A Nam, thấy giường liền leo lên, ngay cả quần áo cũng không cởi.

A Nam bật mũi: “Hoàng thượng uống say, ngày mai mẩu hậu sẽ trách ta.”

”Đun cho ta chén canh giải rượu.” Ta vô liêm sỉ.

A Nam dậm chân một cái: “Người...”

Có thể đã nghĩ xong, nàng lại thờ dài một cái: “Đề thiếp gọi người đun cho hoàng thượng. Hôm nay chính thiếp cũng mệt mỏi.” Nói xong xoay người đi ra ngoài. Lúc nàng đi ra mang theo từng hồi gió thơm. Là mùi lan mà ta quen thuộc.

Ta nhắm mắt lại. Mùi hương dễ chịu của A Nam quanh quẩn bên mình. Ta để toàn thân từ từ nằm xuống. Ta sắp ngủ thiếp đi, như thế nào mà A Nam vẫn chưa trở lại?

Hoa đèn trong phòng A Nam này một chút, có phần chói mắt.

A Nam vén rèm cửa lên đi vào.

”A Nam, ta có lời muốn nói với nàng, chỉ nói với một mình nàng. Thật ra thì mọi chuyện không hề giống như nàng nghĩ. Trẫm là có ý định không bắt nữ nhân và hài tử trong Hà gia.” Ta đấu tranh với cơn buồn ngủ nặng nề kia. Ta thật sự đã uống quá nhiều sao? “Trong lòng trẫm sợ hãi, sợ một chén câu hôn kia. Mà chén câu hôn kia cách trẫm lại càng ngày càng gần.”

”Hoàng, hoàng thượng!” Một tiếng kêu trầm thấp đầy sợ hãi vang lên.

Ta liền lập tức mở mắt. Đứng trước mặt chính là Như Ý đang bụng một cái chén. Hắn có chút giật mình nhìn ta.

”Hoàng thượng.” Hắn lại thử thăm dò kêu ta một tiếng.

Ta ngồi dậy: “Sở Hiền Phi đâu?” Ta hỏi.

”Sở Hiền Phi mới vừa nói nàng đến ngủ ở phòng đàn tam huyền, không đến đây.” Như Ý nói, đồng thời thấp thỏm nhìn mặt ta.

A Nam vẫn còn tức giận. Ở trước mặt đám nô tài không làm mất mặt mũi của ta, đợi ta đi vào, bây giờ rốt cuộc không chịu thỏa hiệp. Ta thờ dài một tiếng, có chút bất lực. Về thái độ của ta đối với Phùng Yên Nhi, A Nam vẫn luôn cho là ta là có ý che chở Phùng Yên Nhi. Hôm nay lại kéo đến chuyện của một nhà Hà Tử Ngư, ta càng không thể giải thích rõ.

Ánh mắt của ta dừng trên tay Như Ý.

”Là canh giải rượu.” Như Ý vội nói: “Chỉ là không phải do Sở Hiền phi làm. Là A Qua làm.” Đứa nhỏ này cẩn thận xem xét sắc mặt ta: “Hoàng thượng vẫn muốn uống chứ?”

Quả nhiên, ngay cả canh giải rượu cũng không làm cho ta.

Ta lắc đầu một cái.

Như Ý dường như đã hiểu, hắn cúi người lui ra ngoài: “Nô tỳ lập tức quay lại hầu hạ hoàng thượng thay quần áo đi ngủ.”

Ta miễn cưỡng nằm xuống.

Như Ý vừa lui ra ngoài lại đột nhiên vòng trở lại: “Hoàng thượng, có trình thám tới đây khẩn cấp cầu kiến, truyền vào không ạ?” Trên tay hắn chén canh vẫn chưa buông xuống.

Ta lập tức lại nhảy dựng lên: “Truyền!”

Trình thám do ta phái ra, ở trong cung rất ít khi công khai đến tầm cung gặp ta. Bọn họ không thể tùy tiện để cho người ngoài thấy. Lúc này nhất định là đã mang theo tin tức quan trọng trở về.

Ta xoa xoa mặt, làm cho bản thân lên tinh thần. Tần Châu say quá lợi hại, cho dù có A Nam nhìn chăm chăm, ta vẫn uống quá chén.

Chưa đến một giây, một nam tử gầy nhỏ mặc áo đen không tiếng động tiến vào.

Hắn vừa tiến đến liền quỳ rạp xuống dưới chân của ta: “Hoàng thượng, không ổn! Huynh đệ trình thám mà hoàng thượng phái đến Phùng phủ đã làm kinh động đến vị khách quý mà hoàng thượng muốn tìm kia, khiến hai người bị thương một, người kia đã bỏ chạy.”

Ta cả kinh, lập tức nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 101: Chương 96

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Ta túm lấy trình thám đang quỳ gối dưới chân ta: “Tại sao các người lại bị người nọ phát hiện?”

“Đường như chúng thần vừa vào phủ đã lập tức bị người khác phát hiện ra.” Đây là lời của trình thám trở về.

Ta không nói thêm gì nữa, ngo ngắc lại ngồi trở lại bên mép giường. Chỉ một điểm này, ta đã không thể nắm chắc có thể thắng Phùng Ký, phủ Đại Tư Mã của hắn đề phòng nghiêm ngặt, không dễ dàng đến gần. Trình thám của ta đều là những người thông minh tháo vát, thế mà cũng không thể thuận lợi lên vào.

Ta cho trình thám lui xuống. Một mình ta ngồi bên giường suy nghĩ rất lâu. Lúc này vẫn chưa phải là thời cơ để giết Phùng Ký, ta còn phải tiếp tục giấu mình. Dĩ nhiên ta cũng không trông mong gì có thể một lưới tóm gọn Phùng Ký và Lý Dật ngay lúc này. Chẳng qua là nghe được tin tức mà Đặng Hương mang về nên muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành mà thôi.

Bây giờ nhìn lại, tin tức của Đặng Hương không sai, người kia chắc chắn là Lý Dật. Lúc trở về trên thuyền hoa ta đã biết, người này võ công không tồi, là một sát thủ tài năng. Mà trình thám do ta phái ra cũng đủ để chứng minh điều này. Cái này cũng coi như là có chút thu hoạch.

Kiếp trước hắn làm cấm quân tổng quân của ta, thế nhưng vẫn thâm tàng bất lộ, không để ta có cơ hội thăm dò hắn kĩ lưỡng.

Ta tỉnh táo lại. Lại nằm xuống giường. Ta phải suy nghĩ thật kĩ.

Phùng Ký cũng chỉ có thể đề phòng được lúc này mà thôi, chẳng có gì ghê gớm, ta so với hắn cũng không tính đến những chuyện nhỏ nhặt này, ta muốn chính là bảo vệ thiên hạ của ta. Chuyện cần làm là phải diệt sạch Phùng gia và vây cánh Phùng gia.

Hôm nay chuyện của Hà gia cũng là một phần trong đó. Ngay từ lúc Hà Kỳ Nhất chết thì ta liền phát hiện cái chết của hắn cũng không đơn giản, hắn chết không phải do bệnh mà do uống thuốc độc. Về điểm này ta đã có kinh nghiệm, không cần gọi bất cứ người nào xem xét cũng có thể tự mình phán đoán. Ta còn phát hiện ra, Hà Tử Ngư vốn có ba đệ muội, ngay trước khi Hà Kỳ Nhất chết lại thiếu đi một người, người thiếu đi đó là nam tử duy nhất của Hà gia.

Ta từng điều tra qua người thân của Hà Kỳ Nhất trước khi hắn chết. Sau khi Hà Kỳ Nhất bị vào ngục thì không có người thân vào thăm, người duy nhất vào phòng giam đưa cơm cho hắn là quản gia Hà gia. Vụ án điều tra đến giai đoạn mấu chốt, Hà Kỳ Nhất ăn đồ ăn được đưa vào, sau đó thì chết.

Ta không phải kẻ ngốc, chuyện đến lúc này, ta cũng biết rõ có kẻ ở sau lưng khống chế người nhà Hà gia. Chuyện xảy ra hôm nay càng khiến ta tin tưởng điều này. Thật ra thì có kẻ muốn mượn tay ta để nhanh chóng trừ khử tận gốc Hà gia, bởi vì Hà gia đối với bọn họ đã hết giá trị lợi dụng.

Mà ta vẫn chưa tìm ra được mối liên hệ giữa Hà gia và Phùng Ký. Không có chứng cứ, sau này truy xét tội trạng của Phùng Ký vĩnh viễn sẽ thiếu mất một tội danh.

Lúc này, ta lại tỉnh rượu, có chút khó ngủ.

Trong lòng A Nam chỉ là không thích ta che chở cho Phùng Yên Nhi, nàng đâu biết Phùng gia âm hiểm đến mức nào.

Như Ý lại đi vào, lúc này hắn tới là vì muốn xem ta có muốn thay quần áo ngủ hay không. A Nam không có ở đây, hắn không chắc ta có ở lại qua đêm hay không.

“Thay quần áo đi.” Ta lật người lại ngồi dậy. Rõ ràng bản thân cũng có chút thất vọng, thế nhưng vẫn phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. Ta đã quen cả đêm kê sát cạnh A Nam, để cho nàng nắm chặt vật áo ta, vui đùa ngủ trong ngực ta. Hôm nay A Nam không để ý đến ta, đột nhiên ta cũng có chút không quen.

Chỉ là nghĩ đến chuyện ngày mai Phùng Yên Nhi lại sẽ có thể ra bên ngoài bày ra bộ dạng đắc ý, ta lại không muốn để cho người khác được vừa lòng.

Như Ý thay ta cởi từng lớp áo, lại múc nước cho ta rửa mặt. Hắn lại thay ta thổi tắt đèn, dường như có chút chán chừ không muốn rời đi.

“Làm sao vậy? Như Ý?” Ta hỏi hắn.

“Nô tài đi mời Hiền phi đến.” Hắn nói

“Không cần.”

Ta cũng có chút tức giận. Nào có chuyện phi tử cự tuyệt hoàng đế như vậy chứ, ta chưa từng nghe nói qua.

Hai mắt ta nhìn lên tấm màn che, trong lòng có chút phiền loạn. Màn che của A Nam mới đổi, bên trên thêu hoa cỏ ngũ sắc, bây giờ nhìn đến lại có cảm giác ý xuân tràn đầy.

Nhưng lúc này ta ngủ một mình lại không hề cảm thấy ấm áp. Là ta có chút không thể rời bỏ A Nam, tính nết vốn quật cường, không chịu khuất phục người khác. Lúc này nàng lại cảm thấy ta một mực che chở cho Phùng Yên Nhi. Ngày đó nàng tự thừa nhận mình ích kỷ dữ dằn cũng chính là tự công khai trước mặt ta rằng nàng không chịu cúi đầu trước người khác lâu dài. Một khi nàng thật sự quan tâm ta thì câu nói kia không phải là đùa giỡn.

Chuyện này, trong lòng ta làm sao lại không hiểu.

“Không cần đi!” Ta lại nói lại lần nữa: “Để cho trầm nghĩ kĩ rồi hãy nói.”

Như Ý vẫn chưa rời đi.

“Hoàng thượng...” Tiểu tử này có chút áp a áp ứng: “Chuyện thuốc độc...” Hôm nay dường như hắn có chút cà lăm.

Thật ra tuổi Như Ý vẫn còn nhỏ, mới chỉ mười ba, mười bốn tuổi, bởi vì kiếp trước hắn theo ta chịu chết cho nên đời này ta vẫn cất nhắc trọng dụng hắn. Hắn cũng thẳng thắn chính trực, cẩn trọng lại không lời thôi nhiều lời. Đến bây giờ, ta đã rất tin nhiệm hắn. Ta biết rõ hắn lương thiện đơn thuần, không có ý gì xấu.

Ta nhìn hắn, thuốc độc? Như Ý có thể biết cái gì? Chẳng lẽ hắn biết lúc này người nào trong cung có thuốc độc hay sao?

“Nói!” Ta ra lệnh cho hắn.

Có lẽ ánh mắt ta có phần dữ tợn, Như Ý bị dọa sợ.

“Ồ Kim Lăng nô tài nhìn thấy hoàng thượng sinh bệnh.” Hắn quỳ xuống: “Không phải là nô tài cố ý nghe lén, nhưng mỗi ngày đều chăm sóc cho hoàng thượng, khó tránh khỏi nghe được Sở Hiền phi và hoàng thượng nói chuyện, lúc ở Kim Lăng hoàng thượng trúng độc chính là loại độc đó?”

Ta không lên tiếng, tiếp tục nhìn Như Ý chằm chằm.

“Những ngày đó hoàng thượng đỏ mề hôi đều là do nô tài dọn dẹp. Nô tài quen thuộc với mùi đó.” Hắn nói, lần này hắn nói rất nhanh, không hề ấp úng, hắn biết rõ trong lòng ta đang gấp gáp: “Dĩ nhiên, Hiền phi cũng biết. Vốn dĩ nô tài muốn gọi Hiền phi tới làm chứng cho nô tài. Lúc trước trong Trích Tinh Các từng có một vị công công bị chết. Sau khi người nọ chết thì Thục phi sai người lôi hắn đi chôn. Thế nhưng chăn nệm của người đó tạm thời chưa bị ném đi. Có một lần nô tài đi ngang qua Trích Tinh Các thì phát hiện bọn họ đang ném đồ ra bên ngoài, phát hiện mùi trên chăn nệm chính là...” Hắn không dám nói ra: “Nô tài cất giữ số chăn nệm này.” Như Ý nói: “Độc đó có mùi hôi?” Ta thay hắn nói.

Hắn cuống quýt dập đầu: “Mồ hôi chảy ra trên người hoàng thượng cũng không hôi, chỉ là mùi đó rất đặc biệt.”

Ta hiểu, bệnh nhân luôn có chút mùi đặc thù, bệnh khác nhau thì mùi khác nhau, nếu không trong số “vọng, văn, vấn, thiết”, các đại phu cũng sẽ không xếp “vấn” ở vị trí thứ hai.

\*vọng - nhìn, văn - nghe, vấn - hỏi, thiết - sờ. Vọng văn vấn thiết là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y

“Mùi của nô tài rất tốt, không nhận nhầm mùi.” Hắn đảm bảo với ta: “Nếu không xin để Hiền phi ngửi thử, Hiền phi nhất định còn nhớ thứ mùi đặc biệt đó. Nô tài nhớ lúc ở Kim Lăng từng có lần Hiền phi nhìn mặt hoàng thượng thì che mũi nói rằng...” Như Ý nhìn nhìn ta, ánh mắt lại cuống quýt né tránh, âm thanh đè xuống vô cùng thấp: “Hoàng thượng thật hôi!” Hắn bắt chước giọng A Nam

Ta lập tức bật cười, A Nam hình như từng nói qua câu này. Có lúc tính tình nàng chính là như vậy, coi như là thẳng thắn đi. Thật ra thì thật sự rất đáng yêu.

“Nô tài nghe nói, vị công công bị chết kia tên là Vọng Thọ, vốn ở trong cung Thái hậu. Đầu óc hắn có chút vấn đề, nhưng là người thành thật.”

Ta không lên tiếng, biết đây cũng là người tương tự như Đồng Đức ở trong cung của ta. Mẫu hậu thích như vậy, kiểm soát nô tài các cung, muốn dùng cách này để kiểm soát trong cung. Nhưng thật ra thì phần lớn nô tài trong cung đều là gió chiều nào xoay chiều nấy, không mấy được việc. Ví dụ như Đồng Đức, hiện tại đã thành thành thật thật, ngay cả cung của mẫu hậu cũng không dám đến. Hồng Anh ở trong cung của A Nam cũng một lòng một dạ ra sức lấy lòng.

“Có cần nô tài đi hỏi thăm xem trước khi chết Vọng Thọ xuất cung đi gặp ai không ạ?” Như Ý nhỏ giọng hỏi.

Ta lắc đầu: “Không cần hỏi.”

Đúng là không cần hỏi, trong lòng ta đã hiểu. Hoặc là nói, để cho Như Ý ra ngoài hỏi cũng là quá mức lộ liễu.

Ta lại lên giường nằm, lần này thật sự là muốn ngủ, A Nam không ở cạnh ta, một mình cũng phải ngủ thôi. Ngày mai còn phải dậy sớm, nhìn Phùng Ký kia càng ngày càng lộ rõ ánh mắt âm u lạnh lẽo. Một lần âm ỉ như tối nay lại càng khiến hắn sinh lòng phòng bị đối với ta. Nói không chừng hắn cũng đã đoán ra đó là người của ta rồi. Nếu thật sự là như vậy, bọn họ có thể nào sẽ đưa Lý Dật đến trước mặt ta hay không?

Không, sẽ không. Ta tự an ủi mình. Phùng Ký muốn làm hoàng đế, Lý Dật hận ta, bọn họ sẽ không vì vậy mà bỏ qua, nhất định sẽ còn xuất hiện trước

mặt ta lần nữa. Đúng rồi, còn có Phùng Yên Nhi, chỉ cần ta biết cách lợi dụng nàng ta, nàng ta sẽ có cách đưa Lý Dật đến trước mặt ta lần nữa.

Ta bắt đầu suy nghĩ sâu xa, làm cách nào mới có thể bảo đảm tên Lý Dật kia lại được đưa đến trước mặt ta lần nữa.

Có lẽ, ta phải điều chỉnh lại kế hoạch một chút. Nghĩ như vậy, ta lại bắt tri bắt giác mà ngủ thiếp đi.

.....

Ngày thứ hai, sau khi bãi triều, ta đặc biệt chạy tới chỗ mẫu hậu sớm một chút. Cũng may, ta tới thật đúng lúc. Ta vừa lúc nhìn thấy ba người A Nam cùng Phùng Yên Nhi và Tiền Bảo Bảo vừa từ trong cung của mẫu hậu đi ra ngoài. Các nàng đang bước đi liền dừng lại trước cửa viện của mẫu hậu.

Không cần ta lên tiếng, dường như cả ba người cùng lúc nhìn thấy ta. Ba người họ lập tức hành lễ với ta, hô vạn tuế. Về mặt cả ba người đều giống như không có chuyện gì xảy ra. Giống như trước giờ ta đối với các nàng chưa từng thân sơ.

Bởi vì đang là mùa xuân, mỗi người bọn họ đều mặc y phục sáng màu, cùng với cảnh xuân rực rỡ, nhìn từ xa quả nhiên vô cùng đẹp mắt. Chỉ là không thể nhìn rõ các nàng. Lúc này ngoại trừ A Nam, những người khác cho dù trang điểm đẹp đến mức nào ta cũng nhìn không vừa mắt. Mà A Nam, lúc này lại giống như tối qua chưa từng xảy ra chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ đón ánh mặt trời ngày xuân, uyển chuyển cúi người hành lễ với ta.

Ta vội quay mặt qua, trước hết cười cười lên tiếng chào Phùng Yên Nhi: “Nghe nói Thục phi bị bệnh.”

Hôm nay Phùng Yên Nhi mặc y phục màu hồng nhạt, dáng vẻ mảnh mai hết như Tây Thi, dựa vào cung nữ bên cạnh như thể nhàn nhã đưa theo gió.

“Đã khỏi được bảy, tám phần rồi.” Phùng Nhi mềm mại mà yếu ớt trả lời: “Vừa rồi mẫu hậu cũng đã nói, bảo ta chớ tự làm mình mệt mỏi, cứ nghỉ thêm mấy ngày.”

“Đừng vậy! Nên nghỉ ngơi nhiều một chút, ta thấy hai ngày nay Thục phi gầy đi không ít. Gọi Thái y viện cắt mấy toa thuốc bỏ đi.” Trên miệng ta giả bộ đang hân huyên.

Cái gọi là thân thể nàng ta tính hàn cũng là nàng ta cố ý, chẳng qua là để có dáng vẻ yếu điệu diện mạo xinh đẹp. Đây rõ ràng là nàng ta tự tìm lấy, ta thấy chưa chắc nàng ta đã chịu bỏ đường.

Lại nói, mẫu hậu để cho nàng ta nghỉ thêm mấy ngày chẳng qua chỉ là không muốn để cho nàng ta ra ngoài quản chuyện trong cung. Đầu phải là vì muốn tốt cho nàng ta. Từ sau khi xảy ra chuyện trong bữa tiệc giao thừa, mẫu hậu đã bắt đầu đề phòng nàng ta.

Mặc kệ Phùng Yên Nhi rốt cuộc có hiểu điều này hay không, hiện tại nhìn nàng ta có vẻ vẫn như thường: “Đa tạ hoàng thượng quan tâm.” Lúc nàng ta nhìn ta thì đôi mắt đã có chút tỏa sáng.

Ta vội quay đầu lại về phía Tiền Bảo Bảo: “Gần đây nàng có đến xem Lâm mỹ nhân bên kia không?”

Tiền Bảo Bảo vội vàng khom người: “Có đến ạ. Chiều hôm qua có đến xem một chút, mẫu tử bọn họ đều mạnh khỏe, hiện tại đứa bé cũng ăn nhiều hơn chút rồi, ta thấy nó đã lớn lên không ít. Hoàng thượng yên tâm.”

Hôm nay ngay cả Tiền Bảo Bảo cũng mặc một bộ xiêm y bằng lụa màu xanh nhạt.

Ta gật đầu giả bộ khen ngợi: “Mẫu hậu và trẫm vẫn thường nói đứa nhỏ này bình an ra đời là có công của Tiễn chiêu nghi. Trẫm cũng đang suy tính chuyện này, đến lúc đứa bé đầy tháng, trẫm nhất định phải phong thưởng xứng đáng cho nàng và Lâm mỹ nhân.” Trên miệng ta nói như vậy, liền nghĩ đến dáng vẻ yếu ớt của đứa bé kia, liền có chút tiếc hận.

Ta biết trước giờ A Nam vẫn không đến xem đứa bé kia. Về điểm này mà nói, Tiền Bảo Bảo cũng không tệ lắm.

“Bao giờ đầy tháng đứa bé trẫm sẽ làm lớn hơn. Đến ngày đó mời các vị giám quan trong Khâm Thiên Giám chọn cho đứa bé này một cái tên. Trẫm muốn lấy một cái tên đại cát. Tiệc rượu đầy tháng giao cho Tiễn chiêu nghi chuẩn bị, cái gì cần thiết thì đừng tiết kiệm.”

Tiền Bảo Bảo vội vàng mở miệng đáp ứng.

Ta không nói gì với A Nam. Lúc Tiền Bảo Bảo bái tạ, ta đã tiếp tục đi vào bên trong. Ta liếc mắt đã nhìn thấy các nàng đồng loạt bái lạy ta. Ta chưa kịp nhìn rõ người duy nhất bị ta lãnh nhạt là A Nam có biểu tình gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).



Mấy ngày tiếp theo, A Nam không đến tìm ta, ta cũng không đi tìm A Nam. Ta là cố ý làm như vậy để cho Phùng Yên Nhi cảm giác thanh thản. Hiện tại ta trông chờ có một ngày nàng ta sẽ giống như kiếp trước, đưa Lý Dật kia đến trước mặt ta. Để làm được điều này cần phải khiến cho nàng cảm thấy ta đang cố nói lại tình xưa với nàng mới được. Hiện tại ta thường hoặc cố ý hoặc vô tình đến chỗ mẫu hậu vấn an, lựa lúc có thể gặp được các nàng. Có lúc ta còn có thể ngồi cùng các nàng một lát, nói đùa đôi câu, mặc dù không tỏ ra thiên vị ai, nhưng ta kiên quyết không chủ động nói chuyện với A Nam

Hiện tại dường như Phùng Ký hết sức cẩn trọng, làm việc ít phạm sai lầm, ta cũng rất khó tóm được nhược điểm của hắn. Không thể không nắm chắc Phùng Yên Nhi mà xuống tay.

Mà A Nam, trời mới biết nàng đang làm cái gì. Nàng cũng không chủ động tìm ta, chẳng lẽ chủ động nói chuyện với ta cũng làm mất mặt mũi công chúa của nàng?

May mà có Huyền Tử mỗi ngày đều bị ta kéo đến thư phòng đọc sách, cho nên mỗi ngày A Nam làm gì ta đều nắm rõ như lòng bàn tay. Cây thuốc trong ruộng thuốc của A Nam đã nảy mầm, trên cây bách trong cung của A Nam, hi thuốc đang ấp trứng; mẫu hậu cho Huyền Tử một con chó nhỏ, nó cắn vạt áo của Đặng Vân; Đặng Hương lại tới Thái y viện một lần, bắt mạch và đổi toa thuốc cho A Nam... Tất cả những điều này, Huyền Tử sẽ hoặc vô tình hoặc cố ý nói cho ta biết.

Mấy ngày này, ngay cả mẫu hậu cũng biết ta và A Nam đang náo loạn không vui. Có một ngày, người hỏi ta: “Sao hoàng thượng lại phát cáu với Sở Hiền phi rồi?”

“Không có a.” Ta một mực phủ nhận.

“Có phải là hoàng thượng lại mới thích vị cung nhân kia không? Không sao, nói cho ta biết, ta giúp con góp ý một chút, nghe ngóng xem nàng ta có phẩm chất gì tốt. Chỉ là ta nhìn khắp trong cung, tại sao cũng không thể thấy được vị cung nhân nào lọt mắt?”

Đối với sự nhiệt tình của mẫu hậu, ta chỉ biết cười khò: “Không có chuyện gì! Gần đây chỉ là nhi thần hơi bận rộn.”

Ta bận rộn là thật, hiện tại tấu chương dâng lên mỗi ngày có thể chất đầy hai giỏ. Có thể kể đến việc giao thương mang lại lợi nhuận, các châu quận dâng sổ sách, cần thêm ngân sách để tu sửa đê điều đường sá. Bọn họ chỉ sợ thua thiệt. Đến lúc này, có vẻ như Đại Triệu lại càng thiếu hụt tiền bạc. Mỗi ngày phải ứng phó những thứ này cũng đủ làm ta đau đầu, nào có ý định đi xem mỹ nhân trong hậu cung

Mẫu hậu lắc đầu: “Sở Hiền phi cho ai xem danh sách thả người ra khỏi cung, ghi danh cũng đến ba trăm người. Con số này cũng quá nhiều. Thả ra hết thì trong cung chẳng còn mấy người. Con cũng phải suy tính đến vấn đề sau này, ai gia đã nói với Hiền phi, bảo nàng xem xét giảm bớt con số này, giữ lại mấy người được việc cho hoàng thượng.”

Đầu của ta lại muốn nổ tung, đây là chuyện gì nữa! Để cho vai giám A Nam kia chọn người giữ lại cho ta, sớm muộn gì A Nam cũng sẽ nuốt sống ta.

“Một người cũng không cần giữ lại.” Ta nói: “Cung nhân trong hậu cung gần ba nghìn người, còn có một nghìn hoạn quan, đều phải tiêu xài. Cần nhiều người như vậy làm gì? Khó có lúc bọn họ nguyện ý rời đi.” Chỉ có ba trăm, ta chỉ sợ là còn ít.

“Nếu không, hoàng thượng nhìn qua ba trăm người này một lần rồi hãy quyết định?” Mẫu hậu vẫn chưa từ bỏ ý định.

Ta lắc đầu: “Không rành.”

Mẫu hậu thở dài một cái: “Còn có Lý Tu Nghi, Sở Hiền phi hỏi ta có thể để nàng ta xuất gia làm công đức trong chùa Vĩnh Ninh hay không, ai gia trong lúc mơ mơ hồ hồ đã đồng ý. Hoàng thượng thấy thế nào?”

Ta không lên tiếng.

Đã rất lâu rồi ta không thấy Lý Uyển Ninh, mặc dù nàng vẫn sống trong thâm cung nhưng dường như ta lại đã quên mất người này. Nhưng mà thực ra thì làm sao ta có thể thật sự quên nàng ta, dù sao nàng ta cũng từng cùng ta trải qua một khoảng thời gian, ta vẫn nhớ rõ dáng vẻ nàng ta xấu hổ núp sau lưng mẹ, cũng nhớ rõ trên cổ nàng ta hằn vết dây, nằm trên giường nằm chặt mắt như đã chết. Hôm nay ta và nữ nhân này dường như đã trở thành người xa lạ, mấy năm tình nguyện đã sớm hóa thành hư không.

Chỉ là ta lại không thể nào cam tâm tình nguyện để nàng ta rời đi. Vốn là của ta, lại buông tay, cũng không giống với những cung nhân chưa từng có liên hệ gì với ta kia, ít nhất về mặt tình cảm, ta vẫn có cảm giác mình mất mát.

Về chuyện này, A Nam không có tới hỏi ta. Là chính ta nói để cho nàng toàn quyền phụ trách, nàng liền tận tâm tận lực, việc nhân đức không nhường ai. Lại nói, kể từ khi lục đục từ hôm mười lăm tới này, ta và nàng đều không nói gì với nhau.

Thấy ta không nói lời nào, mẫu hậu than thở không dứt: “Xem ra chuyện của Diệu Nhi vẫn cần mẫu hậu ta đây tới quan tâm giúp.”

Ta để lão già xảo quyết Tường Tiệp làm quan chủ khảo cho kỳ thi năm nay. Lại hạ chỉ điều Vũ Hiếu Giai vào kinh thành làm quan phó khảo. Ý chỉ vừa hạ xuống liền nổi lên một trận gió tanh mưa máu. Lên triều cãi vã cả ngày, có người phản đối, trực tiếp chất vấn trước mặt Tường Tiệp.

Tường Tiệp không nóng nảy, hắn gật đầu đắc ý nói: “Các ngươi còn nhớ rõ không? Lúc trận tuyết đầu đông rơi xuống, thần đã nói năm nay thần nhất định được hoàng thượng trọng dụng. Các ngươi nhìn xem, ta đoán không sai chứ? Năng lực của thần, chỉ làm một thượng thư bộ Hộ thì thật sự là không biết trọng nhân tài.”

Da mặt dày như thế, ta cũng muốn vỗ tay khen hấn.

Phùng Ký sầm mặt đứng dậy: “Thần nhớ, năm ngoái hoàng thượng còn nói kỳ thi ba năm một lần năm nay sẽ do bộ Lễ chủ trì. Mà xưa nay vốn dĩ cũng là do bộ Lễ chủ trì. Vì sao năm nay hoàng thượng đột nhiên thay đổi tiền lệ tổ tông? Hoàng thượng vừa mới nói là sợ có người đút lót, đổi cho Tướng đại nhân làm chức chủ khảo. Cái này thần cũng không còn lời nào để nói. Tướng Tiệp có thể đảm nhiệm chức chủ khảo, nhưng vừa rồi hoàng thượng đã tuyên bố tên của hấn, mà để Tướng đại nhân làm chủ khảo cũng có thể xảy ra chuyện đút lót này, theo như thần thấy, từ hôm nay trở đi Tướng đại nhân tốt nhất đừng tiếp đãi khách khứa, cũng không thể nhận lời mời rượu của người bên ngoài. Nếu không chẳng phải là lại xảy ra chuyện đút lót hay sao?”

Hấn nói rất đúng.

Ta đoán Phùng Ký đã sớm nói tốt cho con trai hấn là Phùng Mai Du với các quan viên bộ Lễ, hôm nay ta lại tuyên bố điều động lớn như vậy, khiến hấn có chút ứng phó không kịp. Nhưng lời hấn nói không phải không có lý, không thể để cho người khác tới tìm Tướng Tiệp gây dựng quan hệ dẫn đến chuyện thi cử không công bằng.

“Tướng Tiệp luôn luôn qua lại gần gũi với Lý thừa tướng, mà năm nay Lý gia cũng có người dự thi, đối với nhà Vũ tướng có phải là không công bằng hay không?” Có người khác cũng lên tiếng chất vấn. Nhất thời buổi triều trở thành cãi nhau, không dẹp yên được.

Những chuyện này ta cũng đã đoán trước, triều đình của ta luôn luôn chia làm hai phe, dùng phe này thì phe kia mất hứng, dùng phe kia thì phe này sẽ lo lắng. Thường ngày ta lợi dụng tranh chấp giữa bọn họ để tăng cường sức mạnh của mình. Gặp tình cảnh ngày hôm nay, ta cũng chỉ cười.

“Tướng ái khanh, bắt đầu từ hôm nay, ngươi hãy đóng cửa từ chối tiếp khách đi. Không cần phải tiếp nhận những người xin bá kiến, cũng không cần ra cửa uống rượu cùng người khác. Ta phái người giữ cửa nhà ngươi cho đến ngày thi xong.”

Tướng Tiệp phát ra một tiếng thét gào.

Ta cười càng lợi hại. Được ta trọng dụng cũng phải trả một cái giá thật lớn.

Ta sờ sờ bụng mình: “Đề thi vẫn còn ở trong bụng trẫm, đến ngày thi mới có thể công bố. Trẫm biết khoa thi năm nay chúng ái khanh có nhiều con cháu muốn tham gia. Trẫm rất hoan nghênh. Nhưng nếu muốn nhân đây để đầu cơ thì coi như xong. Nếu bị trẫm phát hiện chắc chắn sẽ nghiêm trị không tha.”

Thật ra thì, những khoa thi trước đây của Đại Triệu bởi vì chiến loạn nên không thể duy trì đều đặn ba năm một lần. Gần ba mươi năm qua, hơn nửa thời gian là trong thời chiến, hai mươi năm phụ hoàng trị vì chỉ tổ chức được ba khoa thi. Chính vì vậy, khoa thi mùa xuân năm nay đối với Đại Triệu mà nói là cực kỳ quan trọng. Ta không muốn lại để lại tiếc nuối như đời trước.

Ta thuận tiện lại nói một chút về chuyện nhị ca tới Lạc Kinh. Cũng không có người nào có dị nghị. Nhị ca thành danh nhờ chiến trận, bọn họ đều cho rằng ta muốn dùng hấn đi đánh Tây Nhung. Chỉ có Phùng Ký sầm mặt không nói, thật lâu sau mới nói một câu: “Hoàng thượng phải cân nhắc Trương Vương rất có thể công cao hơn chứ\*.”

\*công cao hơn chứ: công lao của hạ thần trong triều quá to lớn, làm lấn át và đe dọa vị trí của vua. Đây là điều đại kị của bậc làm quan trong triều.

Vừa nhìn thấy Phùng Ký mất hứng, trong lòng ta liền vui vẻ.

Chuyện xây Đại Phật, ta tạm thời vẫn chưa muốn nói với bọn họ, tránh cho bọn họ lại kêu không có tiền. Lần này căn bản là ta không định dùng quốc khố. Mà nhị ca, ta vẫn còn chỗ quan trọng hơn cần dùng, không liên quan đến chuyện quân đội, sau này ta muốn bồi dưỡng nhị ca trở thành cánh tay đắc lực của ta, có thể trở thành viên đá kê chân cho ta.

Dĩ nhiên, nhị ca có thể đảm nhiệm vị trí này hay không, ta còn phải thử một chút mới biết.

Một ngày này, ta ở trong ngự thư phòng, ta tấu chuông, Huyền Từ ngồi đọc sách ngay dưới chân ta. Đột nhiên hấn ngẩng đầu hỏi ta: “Cái gì gọi là ‘phân phân vân vân, đầu loạn nhĩ bất khả loạn; hồn hồn độn độn, hình viên nhĩ bất khả bại\*?’”

\*Trích “Bình pháp Tôn Tử”, chương thứ năm “Lợi thế và yếu thế”: Ý nói trong chiến trường hỗn độn như thế, người cầm quân phải biết giữ quân đội của mình ở thế tề chỉnh nghiêm trang, sẵn sàng tự biết ứng phó.

Ta nhìn hấn một cái: “Chính là ở trong cục diện hỗn loạn, mình phải tỉnh táo, không được làm loạn trận cước. Người khác loạn mình bất loạn, người khác hốt hoảng, mình giữ lòng tin bất diệt.”

Huyền Từ lại nhìn ta: “Vậy còn ‘hình binh chi cực chí vu vô hình’ là có ý gì? Còn có tình thế ‘thâm gian vô khuy’, ‘cận nhân bất năng mưu’ là như thế nào?”

\* Có hình binh chi cực, chí vu vô hình: trích chương sáu “Phòng thủ và tấn công”, nghĩa là: Quân đội với thực lực mạnh mẽ nhất là quân đội khiến người ta không thể nhìn ra binh tình thực lực

thâm gian vô khuy: sâu không nhìn thấy được; cận nhân bất năng mưu: người thời nay không biết bày kế

Ta có chút bất lực, thuận tay cầm một quyển tấu chuông gõ lên đầu Huyền Từ: “Là ai bảo ngươi mới nhỏ như vậy đã học mấy thứ binh thư thâm thúy này!” Ta cười: “Là Đặng Hương hay là tỷ tỷ ngươi?”

”Tỷ tỷ còn lâu mới để cho ta học cái này.” Huyền Từ bỏ sách xuống, nghiêng đầu nhìn ta: “Gần đây tỷ tỷ rất hung dữ, không cho ta tới chỗ này của hoàng thượng.”

Ta lại vui đầu vào trong đồng tấu chương: “Tỷ tỷ của ngươi vốn dĩ cũng không phải người hiền lành, lúc nàng không phát tác chẳng qua là đang cố kiềm nén. Để cho nàng mắng vài câu thì ngươi cũng không mất miếng thịt nào, nàng mắng kệ nàng, ngươi làm việc của ngươi. Lần tới ta dạy cho ngươi chút đạo làm người.”

”Tạ ơn hoàng thượng.” Huyền Từ khôn ngoan nằm sấp trên đùi ta: “Vậy hoàng thượng cũng dạy ta cưỡi ngựa bắn cung đi? Ta thấy con ngựa Tảo Lư kia của hoàng thượng thật sự rất uy phong!”

”Được! Trẫm sẽ để ý, thấy con ngựa non nào tốt sẽ giữ cho ngươi một con. Đến lúc đó sẽ dạy cho ngươi tự thuần phục ngựa của mình. Sau này ngựa trưởng thành sẽ chỉ nghe lệnh của mình ngươi.”

Đôi mắt của Huyền Từ giống y hệt tỷ tỷ, cong cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Nếu tỷ tỷ hỏi tới, hoàng thượng cũng đừng nói là ta mở miệng yêu cầu.”

Ta sờ mũi tên tiểu tử này: “Thì thế nào, chẳng lẽ ngay cả chuyện này mà tỷ tỷ cũng mắng ngươi?”

”Tỷ tỷ không cho ta mở miệng đòi hỏi hoàng thượng và Thái hậu bất cứ thứ gì. Lần trước Thái hậu cho ta con chó con, tỷ tỷ cũng cho là ta đòi hỏi Thái hậu, chất vấn ta một hồi lâu. Tỷ tỷ dạy ta không được khiến cho người trong cung chán ghét.”

A Nam này! Lại nữa rồi! Chẳng lẽ nàng thuộc họ rùa đen hay sao? Ta còn chưa có ý kiến gì, nàng đã rút đầu cuộn mình trong mai rùa rồi. Khó trách mấy ngày nay ta không đi tìm nàng, nàng liền chẳng để ý đến ta. Ta cũng chỉ cố ý lạnh nhạt với nàng mấy ngày cho người khác xem, nàng lại thật sự trốn tránh ta. Lời nói xa lạ như vậy, nàng lại có thể nói ra miệng cho Huyền Từ nghe!

Ta làm sao có thể ghét nàng, nàng cần gì phải như thế này?

Ta để bút xuống: “Mấy câu Huyền Từ vừa mới hỏi ta chính là kẻ nhà binh. Ý là: dụng kế thì phải thuận thế mà làm, ngay cả người bên cạnh mình cũng lừa gạt, như vậy mới có chuyện không ai biết tình huống thực sự.” Ta sờ sờ cái đầu nhỏ của Huyền Từ: “Dụng kế luôn luôn là thật thật giả giả, có lúc ngay cả mình cũng bị lừa gạt.”

Ta thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Từ vẫn tràn đầy mong đợi nhìn ta.

Ta nhẫn nại nói với hân: “Tỷ tỷ của ngươi vốn là người thông minh, chính là lúc đối mặt với chuyện của mình thì nàng lại hồ đồ.”

A Nam tính tình quật cường, nàng nhất định cảm giác được ta đang xa lánh nàng. Nàng không giống những nữ nhân khác, nữ nhân khác lúc tức giận thì ít nhiều cũng sẽ thể hiện cho ta thấy. A Nam lại không như vậy, nàng thật sự xa lánh ta.

Đã như vậy, ta sẽ “thâm gian vô khuỵ” một chút.

Ta thờ dài, ở ngay trước mặt Huyền Từ gọi Như Ý: “Như Ý, ngươi đi gọi Thục phi một chuyến, nói rằng trẫm bảo nàng chuẩn bị, ngày mai cùng trẫm đi Y Khuyết xem Đại Phật, thăm thú Y Thủy. Bảo nàng ăn mặc tí mỉ một chút, phải tiếp khách.”

Như Ý sùng sốt, gần như là bật thốt lên: “Vâng Hiền phi thì sao?”

Ta tuyệt không khó xử: “Hiền phi cũng đi. Ngươi cũng thông báo như vậy đi.” Suy nghĩ một lát lại nói thêm một câu: “Nói với các nàng, ai cũng không được phép từ chối.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 103: Chương 98

Băng trên sông Hoàng Hà đều đã tan, Y Thủy dĩ nhiên cũng như vậy. Dòng nước dọc theo hai bờ sông đổ về vùng bình nguyên xa xôi.

Lúc này trong thành Lạc Kinh, cây đã hé chồi xanh non, mà màu xanh biếc hai bên bờ Y Thủy càng có phần sống động.

Nhị ca còn tới sớm hơn chúng ta, cung kính đứng bên bên bờ. Vừa thấy ta đến, hân lại quỳ xuống hành lễ.

Ta nghe nói sau hôm uống rượu cùng ta, lúc trở về hân say đến mức ngủ nguyên một ngày. Mấy ngày nay ta không triệu hân, hân liền ở trong vương phủ do ta chuẩn bị, lấy lý do là giải rượu. Rất nhiều người tới cửa xin bãi phòng, hân cũng từ chối tiếp khách.

Trong lòng ta nghi ngờ là hân sợ trong lúc chưa tỉnh rượu mà tiếp khách xảy ra chuyện gì không may sẽ bị ta trách phạt. Bây giờ hân hiển nhiên đã cảnh trọng hơn. Ta có thể sâu sắc cảm nhận được, quả thật Nhị ca đã thay đổi.

Ta dẫn theo A Nam và Phùng Yên Nhi cùng đi đến trước mặt hấn.

Hôm nay Phùng Yên Nhi và A Nam đều ăn mặc rất tỉ mỉ.

Phùng Yên Nhi thì không cần phải nói, nàng ta chắc chắn tự biết trưng diện cho bản thân. Theo như phân phó của ta, hôm nay nàng ta trang điểm nhạt, lại mặc cung trang đồ thẫm, rất hợp với diện mạo của mình. Chỉ là nàng ta vốn đã sắc sảo, hôm nay lại càng có vẻ thông minh tháo vát. Lúc này còn mang theo tâm tư tranh cao thấp với A Nam cho nên cố làm cho bản thân rục rờ, ngược lại càng lộ rõ vẻ chưa ngoa.

Hiếm khi A Nam cũng trang điểm tỉ mỉ cho bản thân, da nàng tốt, vốn không cần son phấn cầu kỳ, hôm nay cũng chỉ thoa một lớp phấn nhạt, màu sắc cũng nhẹ nhàng hơn hẳn Phùng Yên Nhi. Ngay cả y phục bên ngoài cũng dùng màu trắng. A Nam có khí chất trời sinh, tao nhã thoát tục, bất cứ trang sức nào đặt trên người nàng cũng lộ vẻ quý phái từ trong xương tủy. Ta cũng không biết từ đâu mà nàng có thể trở thành như vậy.

Hai người các nàng chưa từng cùng lúc dùng vẻ ngoài để tranh đua với nhau như vậy. Lúc các nàng xuất hiện ở trước mặt ta, ta không thể không thừa nhận, ta phải nhìn nhận lại A Nam. Vẻ đẹp của A Nam, từ ánh mắt đến thần thái đều có thể sánh cùng thiên địa, thần hồn hợp nhất, trời sinh mà có, không lẫn một chút dấu vết trau chuốt nào. Ta sớm đã biết kiếp trước mắt ta bị mù, lúc này không cần phải nhắc lại.

Ta dẫn hai nữ nhân xinh đẹp đến trước mặt nhị ca: “Chào buổi sáng nhị ca.” Ta cười nói: “Trẫm chỉ muốn cùng nhị ca du ngoạn non nước Y Khuyết một chút, nhìn xem chỗ nào thích hợp để xây Đại Phật. Nhị ca không cần căng thẳng thái quá.”

Ở trước mặt nhị ca, hai nữ nhân đứng bên cạnh ta, tạo nên sự chênh lệch rõ rệt với nhị ca đang đứng một mình. Đây là ta cố ý.

“Thần chỉ đang tận tâm tận lực để xứng đáng với sự nhờ vả của hoàng thượng.” Nhị ca nói, vẫn không hề ngẩng đầu.

“Bình thân.” Ta vừa cười vừa nâng tay nhị ca.

Nhưng khi ta lại muốn kéo tay hấn đi cùng ta lên thuyền thì hấn lại nhất quyết không chịu.

Ta đành phải mang theo hai vị cung phi đi phía trước hấn.

Hấn vẫn cúi đầu, không có ý định liếc mắt nhìn Phùng Yên Nhi!

Ta thừa nhận, ta mang theo Phùng Yên Nhi tới đây vốn có ý định thử dò xét nhị ca, nhưng bây giờ ta lại không biết nên làm như thế nào cho phải, chẳng lẽ nhị ca vốn cũng có lòng đề phòng đối với ta? Hiện tại ta rất đa nghi, không tin rằng hấn đối với Phùng Yên Nhi đã không còn tình nghĩa.

Nhị ca ở xa xa phía sau cùng chúng ta lên thuyền.

Chúng ta cùng lên thuyền ngồi, ta và nhị ca ngồi đối diện nhau, A Nam và Phùng Yên Nhi đều rất tự giác lui đến bên cửa sổ. Đợi thuyền của chúng ta chậm chậm lên đường, đâm vào giữa bức họa thanh sơn lục thủy, ta mới nhìn khắp bốn phía, ba người kia đều nhìn ra phía ngoài cửa sổ, giống như cố ý tránh chạm mắt nhau.

Ta nói với nhị ca: “Nhị ca để ý nhìn một chút, trước hết chúng ta cùng nhau chọn mấy địa điểm thích hợp để dựng Đại Phật.” Thật ra thì ta đã để cho người trên thuyền bày rượu ra, nhưng lần này ta không rót rượu mà để cho nhị ca tùy ý. Ta cũng không dám dùng rượu Tàn Châu, sợ lại làm cho nhị ca say lão đảo.

Về mặt nhị ca nghiêm túc: “Thần không hiểu những thứ này lắm, chỉ có thể cười ngửa xem hoa, có chút ấn tượng đại khái mà thôi, hôm nay không dám quyết định cái gì. Tất cả còn phải chờ hoàng thượng chỉ điểm.”

“Không vội.” Ta cười một tiếng.

Bởi vì đi ngược dòng nên thuyền đi rất chậm. Cũng may cảnh quan hai bên bờ vô cùng đẹp đẽ, núi non xen kẽ, hòa cùng với tiếng chim hót cũng làm cho tâm hồn con người càng trở nên tĩnh lặng.

Trong lòng ta có chuyện, có lẽ là người duy nhất ở đây đứng ngồi không yên.

Sáng sớm, sương mù trên sông vừa lúc tản đi, có thể nhìn thấy ở phía xa một phần núi đá còn giữ nguyên vẹn vẻ hoang sơ. Đó chính là nơi lưu lại di tích Đại Phật của tiền triều. Chỉ là lúc này chúng ta còn cách nơi đó khá xa, không thể nhìn rõ ràng từng đường nét.

Trong bốn người, lên tiếng trước là A Nam.

Lúc này nàng đang ngồi đối diện Phùng Yên Nhi ở trước cửa sổ, dựa mình bên cạnh cửa nhìn ngắm bên ngoài.

“Trên núi lại có nhiều người sống như vậy.” Nàng nói: “Ta nghe nói, nếu dọc theo đường mòn lên núi thì phải nửa đêm mới đến nơi. Lễ Phật xong xuôi, lại trở về Lạc Kinh thì phải nương theo ánh sao mà đi. Thật không dễ dàng! Khó trách những tín đồ Phật giáo này đều mang lòng thành kính.” Vừa nói A Nam vừa chấp tay trước ngực, đọc một câu kinh Phật. Gần đây nàng đi theo mẫu hậu niệm kinh, cũng học được chút bộ dáng thành kính.

Nếu để mặc ta muốn làm gì thì làm, ta nhất định sẽ đi lên vuốt ve trêu chọc nàng. Nhưng lúc này ta chỉ có thể nhìn.

Những lời này là nàng đang nói với Phùng Yên Nhi, giống như đang nói chuyện phiếm với Phùng Yên Nhi. Trời mới biết gần đây tiểu bảo bối này đang âm thầm đầu óc với Phùng Yên Nhi, làm cách nào mà bây giờ có thể giả bộ hài hòa như vậy.

Ta chỉ nhớ rõ, Phùng Yên Nhi vốn từng nói với mẫu hậu là nàng ta sùng Phật, thế nhưng nàng ta dường như cũng không thành kính.

”Tỷ tỷ đã từng đến nơi này chưa?” A Nam lại hỏi Phùng Yên Nhi.

Phùng Yên Nhi cũng đưa mắt nhìn ra bên ngoài, nhưng lúc nàng ta đang thất thần thì nghe được A Nam nói chuyện với nàng ta, vội vàng tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cười vô cùng nhã nhặn: “Ta cũng là lần đầu tiên tới... À, đúng vậy, những người này quả thật không dễ dàng, trong thành Lạc Kinh cũng có rất nhiều chùa chiền.” Vừa nói nàng ta vừa liếc mắt nhìn nhị ca, mơ mơ hồ hồ cười một tiếng.

Nàng ta nói không đầu không đuôi, không biết là lại đang có chủ ý gì.

A Nam cũng chú ý tới sự khác thường của nàng ta. Chỉ là A Nam cũng không tỏ thái độ gì, nàng lại quay đầu ngắm cảnh. Dù sao bây giờ nàng cũng nhất quyết không để ý đến ta. Nàng thà nói chuyện với Phùng Yên Nhi chứ không chịu để ý ta!

Ta cũng không cảm thấy kỳ lạ vì chuyện khách hành hương trên đường rất đông.

Hiện giờ đã là mùa xuân năm Cảnh Định thứ ba, tính ra cũng là năm thứ ba thiên hạ thái bình. Có lẽ là qua những ngày chiến loạn con người đã không còn màng danh lợi, bây giờ nam bắc Đại Triệu nơi nào cũng nhìn thấy người ta sùng kính đạo Phật. Hương khói trên chùa và miếu cũng hơn hẳn trước đây. Trong thành Lạc Kinh đúng là không ít chùa chiền, những tín đồ thật sự thành kính muốn khổ luyện bản thân sẽ không quá đường xa đến núi Long Môn này để bái Phật.

Rốt cuộc ánh mắt nhị ca cũng chuyển hướng về phía hai nữ nhân bên cửa sổ, nhưng chỉ chốc lát liền xoay qua chỗ khác, sau đó hẩn liền thoải mái nhìn lại mấy lần, nhìn Phùng Yên Nhi trước rồi liếc nhìn A Nam, lại quay trở lại nhìn Phùng Yên Nhi.

Nhị ca vốn biết cả hai nàng, hơn nữa đối với Phùng Yên Nhi, khi đó nhị ca còn từng có tình cảm.

Ta không biết hiện tại hẩn đối với Phùng Yên Nhi là như thế nào, có phải sẽ nổi lại tình xưa hay không. Đây là phép thử đầu tiên của ta đối với nhị ca trong ngày hôm nay, cũng là lo nghĩ trong lòng ta, ta không tin một nam nhân dễ dàng quý dưới váy nữ nhân. Đó chính là một bản sao khác của ta. Cuối cùng nhất định sẽ thảm bại. Hơn nữa nam nhân như vậy cũng không đáng tin cậy. Phải biết, đáng về điểm đam mê yêu của nữ nhân chính là vũ khí của các nàng, chân chính là thứ vũ khí có thể giết người không thấy máu.

Nhưng trên mặt nhị ca lúc này không có nhiều biểu cảm.

”Chỗ này ta đã tới!” Nhị ca lớn tiếng nói: “Trước kia mỗi lần chuẩn bị xuất binh ta đều một mình tới đây lễ Phật, nơi này đường núi khó đi, ta cũng đi từng bước lên núi như vậy.” Nhị ca dường như có chút tự hào.

Ta lặng lẽ thờ dài một tiếng khê đến mức không nghe được.

Ta thừa nhận, ở phương diện này ta thật sự thua kém nhị ca. Có lẽ là từ nhỏ ta đã không có nhiều hy vọng, bởi vì sợ hy vọng nhiều sẽ thất vọng và khổ sở. Ta vốn là người chỉ chú ý tận hưởng lạc thú trước mắt, cho tới bây giờ cũng chỉ muốn nắm chắc một chút hạnh phúc trước mắt.

Nhị ca giấu vẻ mặt có chút xấu hổ phía sau bộ râu rậm rạp, buông mí mắt nói với ta: “Khi đó thật ra thần không hiểu lắm, chuyện thần muốn làm là chuyện Bồ Tát không phù hộ. Chung quy thì sách Phật đều dạy con người vứt bỏ đao kiếm, mà khi đó thần thích nhất chính là chém giết, nghĩ rằng đánh một trận thành danh, giết người máu chảy thành sông. Bồ Tát có lẽ càng ghét bỏ ta.”

Hẩn chấp tay trước mặt ta: “Thật ra thì thần rất cảm kích hoàng thượng đã cho thần cơ hội chuộc tội như thế này, có thể cung phụng dưới gối Bồ Tát là ước nguyện to lớn cả đời của thần.”

Ta ngẩng đầu nhìn trời, không khỏi có chút cảm khái, thế gian đi qua tang thương, mấy năm không gặp, ta và nhị ca lại trở nên trái ngược nhau, ta lại muốn từ nay về sau sẽ xách kiếm giết hết ma quỷ trong thiên hạ, chưa tới lúc chết thì sẽ không buông tay.

”Cái gọi là tâm Phật không nằm ở việc đã giết bao nhiêu người.” Ta nói.

Về mặt A Nam dưới ánh sáng bên ngoài càng thêm phần hư ảo. Ta đột nhiên ý thức được, thứ A Nam nhìn cũng không phải cảnh, nàng cũng giống như ta, là đang ngắm người trong cảnh. Chẳng lẽ nàng đã biết sắp xếp của ta?

Chỉ là ta cũng không lo lắng, cho dù A Nam giận ta, chắc chắn nàng cũng không làm hỏng chuyện của ta. Chuyện khiến ta lo lắng là...

Phùng Yên Nhi đột nhiên đứng lên, đi tới bên bàn chúng ta: “Vì sao Trương Vương điện hạ không uống rượu?” Nàng ta hỏi, không chờ chúng ta mở miệng, chính nàng đã ngồi xuống bên cạnh chúng ta. Nàng ta gấp thêm đồ ăn vào trong bát của nhị ca: “Đã lâu không gặp Trương Vương điện hạ. Thiếp cảm thấy hình như điện hạ thay đổi rất nhiều. Trong trí nhớ của thiếp, điện hạ là người tính tình hào sảng.”

Nhị ca không nhúc nhích, nhưng trong nháy mắt khuôn mặt hẩn trở nên đỏ bừng.

Lòng của ta trầm xuống.

Phùng Yên Nhi không lộ ra dấu vết chuyển sang nhìn ta: “Hoàng thượng.” Nàng kéo dài giọng, đồng thời nắm lấy tay áo ta: “Hoàng thượng và Tương Vương điện hạ thật không thú vị, lại đi nói chuyện Phật lý. Thiếp không hiểu.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta tựa như còn có vẻ ai oán, giống như đã trở lại thời điểm nàng ta tự tin nhất.

Ta cười, kéo vai của nàng ta: “Không thú vị? Để thử xem một chút xem Thục phi có cái gì thú vị. Hai huynh đệ nói chuyện đương nhiên là không thú vị, trăm vốn là định trông cậy vào Thục phi đây.”

Phùng Yên Nhi cười khanh khách.

Lúc ta và Phùng Yên Nhi đùa giỡn, sắc mặt của nhị ca đã từ từ khôi phục bình thường trở lại, về mặt hân đần độn, ánh mắt nhìn về phía núi đá hai bờ sông.

Mà A Nam lại lặng lẽ lúng liếng đôi mắt xinh đẹp, đang nhìn ba người chúng ta. Ánh mắt của nàng rơi vào trên người ta và Phùng Yên Nhi, bình tĩnh đưa ngón tay vuốt tóc. Lúc này ta thật sự hận không thể nhào tới che đôi mắt nàng, không để cho nàng tiếp tục nhìn.

Ta chỉ cảm thấy đáng vẻ của mình lúc này nhất định là vô cùng xấu xí, bị A Nam nhìn thấy như thế này, về sau thật sự không có cách nào đối mặt với nàng nữa. Mà hện tại ta lại chỉ muốn nàng tức giận. Nàng tức giận, vở diễn này mới có ý nghĩa.

A Nam A Nam, ngàn vạn lần đừng coi chuyện hôm nay là thật, trong lòng ta lắm nhảm. Nàng hãy coi như là đang nằm mơ đi. Nhớ ta cũng được, nhưng đừng nhớ đáng vẻ xấu xí này của ta.

”Sườn phía đông núi Long Môn hình như là dốc thẳng đứng, hiểm trở hơn một chút.” Nhị ca lên tiếng: “Các hang cũ của tiền triều cũng có nhiều cái ở sườn phía đông. Thế núi phía tây thoải, có lẽ có thể xây một ngôi miếu.” Hắc nói: “Đây chỉ là cảm giác đầu tiên của thần khi nhìn từ xa. Không biết hoàng thượng có nghĩ như vậy hay không?”

Về mặt nhị ca thận trọng, làm như không thấy ta và Phùng Yên Nhi thân mật.

Chẳng lẽ thủ đoạn của Phùng Yên Nhi vô dụng đối với hắc? Nữ nhân này trời sinh đã hấp dẫn nam nhân, chỉ cần mờ ám một chút, nam nhân không hiểu nội tình sẽ bị mất hết hồn vía. Ta lại phối hợp tốt như vậy. Chẳng lẽ nhị ca đã biến thành Liễu Hạ Huệ?

Lần này Phùng Yên Nhi tránh ta, khe khẽ đẩy tay ta một cái. Nếu là lúc trước, đáng vẻ nũng nịu này của nàng ta chắc chắn khiến ta đảo điên.

Nhưng bây giờ, ta chỉ cười một tiếng, cố ý giả bộ tán tỉnh bóp cổ tay nàng ta một cái mới buông nàng ta ra.

Nhị ca run lên một cái. Trên mặt là vẻ sợ hãi.

Ta đột nhiên cảm thấy dường như có cái gì không đúng, chỉ là chỉ trong nháy mắt, ta liền hiểu ra. Phùng Yên Nhi này lại thừa dịp vừa rồi đứng dậy, giả bộ làm như vô ý, dùng chân va phải chân của nhị ca ở dưới bàn. Hiện tại ta không giống với trước đây, cho dù không phải tài giỏi hay thần thánh gì nhưng ít nhất cũng là tai thính mắt tinh. Mảnh khõe bên dưới bàn không lừa được ta.

Dâm phụ này! Còn hơn cả tượng tượng của ta! Tại sao trước đây ta không nhìn ra sớm một chút?

Phùng Yên Nhi lại vụng về mời rượu nhị ca, sắc mặt của nàng ta hoàn toàn nghiêm chỉnh: “Tương Vương điện hạ, cho dù làm chính sự cũng không thể không uống rượu được, thiếp kính điện hạ một ly. Tiệc rượu nghênh đón điện hạ lần trước, thiếp bệnh không thể đến dự, ly rượu này coi như gửi lời hỏi thăm.” Nàng ta giờ cao ly rượu của mình, sau đó đưa đến bên môi, một hơi uống cạn sạch. Sau đó lại dùng ánh mắt mong chờ nhìn nhị ca.

Cảm giác buốt lạnh lại xuất hiện trên người ta, hơi nóng trong bụng lan tràn, hai cảm giác hoàn toàn đối nghịch không ngừng khuấy động trong người, không để cho ta yên ổn một khắc nào. Ta gần như không có cách nào giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Ta không thể kiềm chế đưa mắt nhìn A Nam. Ta gần như muốn hô to: A Nam cứu ta!

Cũng may là đúng lúc này thì nhị ca mở miệng, hắc dùng bàn tay che ly rượu trước mặt mình: “Lát nữa bọn thần còn phải lễ Phật.” Nhị ca nói rất lạnh nhạt: “Lúc này không thể uống rượu, sẽ làm vậy bản Bồ Tát. Rượu của Thục phi thần chỉ có thể xin miễn thứ cho kẻ bất tài, mong rằng Thục phi thứ lỗi.”

Về mặt của nhị ca nghiêm trang y như đáng vẻ vách đá hai bên bờ sông.

Trong chớp nhoáng này, ta yên tâm, nhị ca đã thông qua khảo nghiệm đầu tiên của ta. Nhị ca đã buông bỏ, hoặc là nói định lực của hắc bây giờ tốt hơn trước kia rất nhiều. Hắc không còn là nhị ca nóng nảy kích động trước kia, bây giờ đã biết tiết chế bản thân. Đối với ta mà nói, cái này không biết có phải hoàn toàn có lợi hay không. Nhưng ít ra, đối với ta thì hắc đã dễ khống chế hơn một chút.

Ta cười với nhị ca: “Hôm nay trăm cũng chưa uống giọt rượu nào, lát nữa trăm sẽ cùng nhị ca dâng hương cho Bồ Tát.”

”Hoàng thượng thật là xấu!” Phùng Yên Nhi nói, ánh mắt mang theo vẻ mỉa mai hoặc khó tả: “Cũng không nói rõ phép tắc cho ta biết, ta lại đã uống rượu rồi. Lát nữa không thể lễ Phật rồi.” Nữ nhân này nũng nịu như vậy khiến cho ta rùng mình.

Trời mới biết ta nghĩ cái gì, động tác tiếp theo của ta nên là nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Phùng Yên Nhi rồi nói: “Có trăm đây rồi, Bồ Tát phù hộ trăm không phải là phù hộ Yên Nhi sao?”

Chuyện buồn nôn như thế, vậy mà lúc trước ta lại làm đi làm lại nhiều lần, lúc này nghĩ lại, chính mình cũng thấy buồn nôn.

Chúng ta đều đang diễn trò, trong lòng thầm tính toán, chỉ không biết người nào cao mình hơn.

Lúc này A Nam đứng lên gọi chúng ta: “Thuyền đã đến bến rồi.” Âm thanh của nàng rất nhạt, trên mặt đều là vẻ thanh tịnh. Giống như nàng không hề nghe thấy cái gì. Trong phút chốc, vẻ mặt lạnh nhạt của nàng biến những âm mưu tính toán quỷ quyệt trên khoang thuyền này trở thành hư không. Nếu không phải vừa rồi nhìn thấy vẻ mặt thoáng qua trên khuôn mặt nàng, ta nhất định sẽ cho rằng nàng không hề để chuyện ta và Phùng Yên Nhi diễn trò ở trong mắt.

Về mặt Phùng Yên Nhi lúc nhìn A Nam có vẻ hài lòng, giống như bây giờ mới chú ý tới A Nam: “Ôi, Sở muội hôm nay thật là trầm lặng, vừa rồi ta lại quên kêu muội tới bên cạnh bản. Vốn là mọi người ngồi cạnh nhau vẫn náo nhiệt hơn một chút.” Nàng ta lộ ra vẻ mặt của người thắng.

A Nam rất an tĩnh, không hề phản bác. Nàng lặng lẽ bước về phía mũi thuyền, không để ý đến chúng ta. Thân hình mảnh mai của nàng tỏa ra một loại yên lặng khiến cho người ta không cách nào nắm bắt được.

Ta đã không kịp đi quan tâm phản ứng của A Nam lúc này. Coi như là tổn thương lòng của nàng cũng đành chấp nhận. Hoặc là nói, Nguyên Quân Diệu vong ơn phụ nghĩa ta đây hôm nay gọi nàng tới, chính là vì làm tổn thương nàng.

Xin lỗi! A Nam

Thuyền của chúng ta từ từ tới gần mép nước, khảo nghiệm thứ hai ta dành cho nhị ca sẽ lập tức tới.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 104: Chương 99

Bước chân lên thêm đá, ngay trước mặt là ba hang đá. Lúc này nắng sớm chiều thẳng, ánh nắng ban mai ngày xuân nhẹ nhàng, bao phủ một tầng hơi ẩm màu vàng nhạt.

Khách hành hương đều đang đi bộ trên đường mòn lên núi, nhất thời trước hang động là một mảnh tĩnh lặng. Có một con rùa núi đang chậm chạp bò qua đám cỏ dại về phía mép nước.

Ta nhìn thấy vách núi hai bên hang động có dấu vết sụp đổ, lộ rõ vẻ rất lâu rồi không có ai nhìn đến. Sách Phật nói sáu cảnh mười tám giới\*, mỗi tầng một đài sen, đều cần yên lặng tu hành mới tu thành chính quả. Chiến loạn nhiều năm liên tục cũng đã ảnh hưởng đến tinh thần theo đuổi đạo Phật của mọi người.

\*Sáu cảnh (lục trần): theo Phật học, “trần” có nghĩa là bụi, mà đã là bụi thì dơ bẩn và luôn luôn đổi dời. “Trần” ở đây còn có nghĩa là phần vật chất, hay những cảnh vật chung quanh con người. Chúng ta gom lại được 6 trần nên gọi là lục trần: Sắc (màu sắc, hình dáng), Thanh (âm thanh), Hương (mùi), Vị (chất vị do lưỡi nếm được), Xúc (cảm giác như cứng, mềm, nóng, lạnh), Pháp (những hình ảnh, màu sắc, hương vị được lưu lại từ 5 trần ở trên)

Mười tám Giới là cơ sở giao tiếp toàn diện của con người với thế giới thực tại khách quan, bao gồm: sáu nội xứ, sáu ngoại xứ và sáu tình thức của mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý (nhân thức, nhĩ thức, tỷ thức, thiệt thức, thân thức và ý thức).

Trước kia ta đã tới nơi này mấy lần, tượng Phật bên trong mặt mũi hiền lành, khiến cho người nhìn tin phục. Nhưng ta thích hình điêu khắc Đế Hậu lễ Phật của tiền triều trên vách tường bên ngoài hang động hơn. Tĩnh kỳ và xa giá đại biểu cho hỗn loạn và náo nhiệt của thế tục, còn những người mang theo chờ mong cùng thành kính kia mang thân thái khác nhau, chạm trở lòng người một cách sống động.

Ta cũng không thành kính, nhưng Đại Triệu có phong tục truyền từ tiền triều, dân chúng bởi vì chiến loạn và phân ly mà sùng Phật. Thân là hoàng đế, ta không thể không cố giả bộ như một tín đồ. Cuộc đời giống như vở kịch, nếu diễn lâu, khó tránh khỏi chính mình cũng không phân biệt được thật giả.

Ta để cho nhị ca tới Lạc Kinh, một mặt là để nhị ca cùng diễn vở kịch này với ta, mặt khác cũng là để cho ta tích góp một chút công đức cho vị trí hoàng đế của mình.

Mà trái tim thế tục của ta, ở trước mặt đức Phật lại chẳng thể đứng lý hợp tình được như thế.

Phía sau chúng ta xuất hiện một chút tranh chấp nho nhỏ. Ta ngoảnh đầu lại nhìn. Hai bên cửa hang, cung nữ Lục Kiều tỏ vẻ ra oai như thật của Phùng Yên Nhi đang trợn mắt nhìn chằm chằm A Qua.

Hôm nay A Qua đeo một cái túi thơm rất to, lúc này đang ôm chặt cái túi thơm này trong ngực, giống như đang canh chừng Lục Kiều. Chỉ là cái đầu nhỏ thấp bé lại chỉ dám nhìn mũi chân của mình.

A Nam kêu một tiếng: “A Qua lại đây.” Ánh mắt nàng hồ hững lướt qua Phùng Yên Nhi.

Vừa nghe được lời này, A Qua liền chậm chậm chạy đến bên cạnh A Nam, tìm kiếm sự che chở của chủ nhân.

Dưới ánh mắt cao quý trời sinh của A Nam, Phùng Yên Nhi ban đầu là sững sờ, sau đó lại có chút không phục. Nữ nhân này có sức lực chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, ta chỉ sợ lúc này nàng ta sẽ xông đến nổi điên với A Nam.

Vừa đúng lúc này, trên sông có một chiếc thuyền nhỏ tiến đến.

“Hoàng thượng, là văn kiện khẩn cấp.” Như Ý nhìn thấy ký hiệu trên chiếc thuyền nhỏ, vội vàng nhắc nhở ta một tiếng.

“Các người đi lên lễ Phật trước, lát nữa trăm sẽ lên sau.” Ta nói với nhị ca.

“Thần theo hoàng thượng, chờ một lát cũng không sao.” Nhị ca vội quay lại.

A Nam nghe được, không còn để ý tới chúng ta nữa, tự mình đi đầu nhảy lên thềm đá bên bờ, dẫn A Qua đi lễ Phật trước. Phùng Yên Nhi hiển nhiên không đi, ánh mắt khôn khéo nhìn ta chằm chằm.

Trên văn kiện khẩn cấp được đưa tới, rõ ràng đóng dấu của tám doanh phía nam. Ta đưa tay ra nhận lấy ngay trước mặt nhị ca.

Nhị ca thấy vậy vội vàng lui về sau mấy bước.

Ta làm bộ như thể đang xem văn kiện khẩn cấp.

Lại đưa mắt nhìn theo bóng dáng A Nam quỳ xuống trước đài sen. Nàng yên lặng chấp tay trước ngực cầu khẩn, không biết đang cầu xin những gì. Bóng lưng của nàng điềm nhiên và tĩnh lặng như một gốc phong lan, mang theo mưa bụi bốn trăm tám mươi ngôi chùa của Nam Triều hóa vào trong bùn đất sâu thẳm của phương bắc.

Phụ hoàng nói, cưới A Nam mới gọi là tầm nhìn dài rộng, hiện tại ta đã biết lời này là có ý gì.

Ta có chút suy nghĩ linh tinh, trong đầu chỉ nghĩ A Nam đang cầu xin Phật tổ những điều gì. Có thể nào là nàng đang cầu xin Phật tổ phù hộ để có thể cùng ta đời đời kiếp kiếp kết nghĩa phu thê hay không? Có thể nào là cầu xin Phật tổ sớm ban cho nàng một hài tử hay không? Ta không biết suy nghĩ trong lòng A Nam, dường như nàng chưa từng mở rộng cánh cửa lòng trước mặt ta.

“Hoàng thượng! Thiếp không thể đi lễ Phật, hoàng thượng phải thay thiếp đốt thêm một nén hương đây.” Phùng Yên Nhi đã có chút không kiên nhẫn, nàng quen coi mình là trung tâm, không nguyện ý chấp nhận một mình chờ người khác.

Chỉ là, lần này nàng ta đã nhắc nhở đúng lúc. Ta suýt quên mất chính sự của mình.

“Nhị ca.” Ta gọi nhị ca bên cạnh một tiếng, chờ hắn bày ra dáng vẻ nghiêm túc lắng nghe, ta lại nói tiếp: “Người nói xem khả năng phía nam nổ ra binh biến một lần nữa là bao nhiêu?”

Nhị ca có chút đáng vẻ cảnh giác, nhưng hắn dường như trả lời mà không cần nghĩ ngợi: “Phía nam không thể nào lại xảy ra binh biến, việc binh đao vừa mới gác lại, bọn họ lấy cái gì mà chống lại phía bắc?”

Ta cười một tiếng. Đây không phải vấn đề thực lực, đây là vấn đề lòng người, hôm nay lòng người ổn định, hẳn là sẽ không xảy ra nội loạn nữa?

“Ta muốn điều động tám doanh phía nam đi Tây Bắc.” Ta vẩy vẩy bức thư khẩn cấp giả tạo: “Tám doanh phía nam gần đây có khuynh hướng xao động.”

Ta muốn điều động tám doanh phía nam, hoàn toàn là từ khi loại bỏ thủ hạ của Phùng Ký. Nhưng không phải là hiện tại.

Nhị ca kinh ngạc nhìn ta: “Xao động? Nếu đã xao động thì để cho bọn họ đến Tây Nhung chiến đấu!”

Ta nhét bức thư vào trong ngực: “Chúng ta cũng đi lên đi.” Ta nói với nhị ca.

Lúc này A Nam đã dâng hương lên các vị Bồ Tát trước mặt xong xuôi. Nàng chậm rãi đi lại xung quanh, thường thức nghệ thuật tạc tượng Phật trong hang đá và tác phẩm điêu khắc lễ Phật trên vách đá.

Thoạt nhìn thì nàng có vẻ rất bình tĩnh.

Lúc này ta lại không thể nói rõ tư vị trong lòng, bắt đầu hy vọng hôm nay A Nam không thật sự bị tổn thương, lại âm thầm mong đợi A Nam quan tâm tới ta.

Có lúc ta hy vọng A Nam có thể giống như những nữ nhân khác, tỏ vẻ ghen tức trước mặt ta, thậm chí hy vọng nàng thoải mái tranh giành tình cảm ngay trước mặt ta. Nhưng trong lòng ta hiểu rõ A Nam không phải loại người như vậy. Nàng trời sinh kiêu ngạo và tự ái, không làm được loại hành động đó.

Lúc này ta cảnh giác, hai lỗ tai cố gắng nghe ngóng âm thanh từ bốn phía. Trên nóc hang đá là vách núi bình thường. Hai bên đều có đường nhỏ dẫn tới trước hang đá. Theo như sự sắp xếp từ trước của ta, người của ta đã sớm chờ ở đỉnh núi. Bản lĩnh của bọn họ rất tốt, ngay cả ta cũng không cảm nhận được sự hiện hữu của họ.



Ta nói với nhị ca: “Chúng ta lên đi.”

Theo như hẹn trước, Nhị ca lập tức cao giọng hô: “Hoàng thượng tiếp tục khởi giá.”

Ta dẫn đầu, đứng dậy rời khỏi thuyền.

Phần đất trống trước hang Tân Dương cũng không lớn, ta dẫn theo người đi đến, phần đất trống không còn bao nhiêu.

Phùng Yên Nhi thích khoe khoang, dẫn đầu đi về phía trước: “Thiếp sớm đã nghe nói hang Tân Dương này là do Đế Hậu tiền triều dựng nên để bày tỏ lòng hiếu thảo đối với phụ hoàng. Chỗ dựng tượng Phật vừa trang nghiêm lại hài hòa. Khó có dịp tới đây, có thể chiêm ngưỡng một lần cũng là một vận may.”

Nàng ta đứng trong nắng sớm, để cho chúng ta nhìn thấy vòng eo uyển chuyển, cung trang vừa người của nàng ta.

Lúc này, hai ba tên thiếu niên mặc cẩm y từ hang đá theo đường nhỏ đi xuống. Tất cả đều là những thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, y phục đều giống như con em nhà giàu có, nhưng dáng vẻ đi bộ lại có chút khí thế nhà binh. Bọn họ cũng thoải mái mang theo binh khí. Rõ ràng nhìn thấy đoàn người chúng ta lại coi như không nhìn thấy, trực tiếp đi vào phía trong hang động để lễ Phật.

Lần này, chúng ta ra ngoài, mặc dù không mang theo xe ngựa của hoàng đế nhưng cũng là một thân cao quý. Hơn nữa còn mang theo hai nữ nhân xinh đẹp mặc cung trang, không cần mở to mắt cũng biết chúng ta không giống người bình thường.

Nhưng mấy thiếu niên này, trong mắt rõ ràng không coi ai ra gì. Lúc đi qua bên cạnh Phùng Yên Nhi còn cố ý lạnh lùng quét mắt lướt qua.

Nhị ca theo bản năng liền cảm giác được là không đúng.

“Hoàng thượng cẩn thận.” Hắn nhắc nhở.

Vừa dứt lời, lại có một chiếc thuyền nhỏ cập bến. Ba, năm tên thiếu niên mặc cẩm y tương tự rời thuyền bước lên bờ.

Đến lúc này, cảnh giác của người luyện võ từ nhỏ khiến nhị ca biết có chuyện không ổn. Ta chú ý tới ánh mắt có thừa cung kính dành cho ta suốt mấy ngày nay, lúc này nhìn những thiếu niên này lại lộ ra vẻ tỉnh anh.

Phùng Yên Nhi còn đang ngây ngốc.

Mà nhị ca... Ta vẫn luôn lạnh lùng quan sát phản ứng của nhị ca, không nói ra được là tại sao, ta muốn nhìn một chút, vào thời điểm này nhị ca sẽ thờ ơ lạnh nhạt, chỉ bày ra một chút trung thành, hay là sẽ dừng cảm xôn lên cứu giá.

Phải biết, lần này hắn đi cùng ta cho nên trên người không mang binh khí. Đối diện những thiếu niên cầm lưỡi dao sắc bén trên tay, vừa nhìn là biết võ công cao cường này, hắn có thể có biện pháp gì?

Mấy thiếu niên bao vây quanh người ta, không nói tiếng nào, tỏ rõ không có ý tốt. Mà trên đường mòn còn có nhiều thiếu niên như vậy cũng đang đi xuống.

Phùng Yên Nhi vì không rõ là đang xảy ra chuyện gì nên theo bản năng, cũng biết núp sau chúng ta là an toàn. Nhưng lúc này, nàng đi đến bên người ta, còn cách mấy bước thì dừng lại.

Thiếu niên đi đầu đã vào trong hang lại đột nhiên quay ngược trở lại, đi về phía ta.

Phùng Yên Nhi ở phía trước lại rơi vào vị trí nghênh địch.

Chỉ trong chớp nhoáng này, hành động của nhị ca lại nhanh chóng vượt ngoài dự liệu của ta, dường như là cùng lúc mấy thiếu niên kia hành động thì hắn đột nhiên nhảy vọt người lên trước, ngay lúc ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bay đến trước mặt A Nam đang thưởng thức điêu khắc, nhắc một cánh tay A Nam, lại xoay người một cái, nhanh chóng lui trở về bên cạnh ta.

Trong một nháy mắt, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, ngay cả A Nam sau khi được thả xuống mới kinh hãi hét lên một tiếng.

Mà một hồi lâu sau Phùng Yên Nhi mới tỉnh táo lại, dáng vẻ yếu điệu nhào tới trong lòng ta.

Nhị ca nắm chặt tay thành nắm đấm, bày ra tư thế nghênh chiến.

Không ngoài dự đoán của ta, quả nhiên mấy năm nay bản lĩnh của nhị ca cũng chưa mất đi, vẫn dũng mãnh linh hoạt giống như trước kia. Nhưng... Ngay từ đầu ta vốn không nghĩ tới, người đầu tiên nhị ca cứu lại là A Nam.

Ta vẫn luôn lo lắng, khi gặp phải tình huống khẩn cấp thì nhị ca sẽ bàng quan, thậm chí là bỏ đi xuống giếng. Hôm nay lên đường, ta cố ý chọn một chiếc thuyền nhỏ, người mang theo cũng không nhiều, chính là tạo một cơ hội để thử dò xét nhị ca.

Ta thậm chí nghĩ rằng hắn sẽ nhớ tình xưa mà cứu Phùng Yên Nhi trước. Cho dù chuyện này xảy ra thì ta cũng sẽ không đến nổi vì vậy mà hẹp hòi tức

giận.

Ta chỉ cần biết nhị ca không có lòng hại ta, cũng đã tính toán ủy thác trách nhiệm nặng nề cho hắn rồi.

Nhưng ta ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến việc nhị ca sẽ cứu A Nam trước.

Được rồi, ta thừa nhận, nhìn tình hình trước mắt thì quả thật nên đi cứu A Nam trước, bởi vì A Nam đứng ở vị trí nguy hiểm nhất, nàng gần đám người không rõ lai lịch nhất, mà chúng ta ở xa nhất. Theo lẽ thường, quả thật nên cứu A Nam trước, nhưng trên thực tế, ta căn bản không tính toán đến chuyện cứu A Nam, bởi vì...

Trên nóc hang đá truyền đến tiếng cười trong vắt: “Ày da, hôm nay đi săn thú lại xảy ra chuyện ngạc nhiên gì đây rồi? Thật không thể tin được. Tại sao công chúa cũng tới nơi này?”

Tiểu tử Đặng Vân này vừa đi tới vừa cất tiếng, hắn khoan khoái nhảy từ một đoạn đường nhỏ bên hang đá xuống: “Chỗ này thật náo nhiệt!”

Hắn không nhìn ta, trước tiên nhào tới chỗ A Nam cúi người hành lễ: “Công chúa! Bồi thần Đặng Vân bái kiến công chúa.” Tiếp theo là một câu lộ nguyên hình: “A Nam, tại sao ngươi cũng đến đây? Tại sao ngươi lại đi cùng bọn họ?” Mỗi lần nhìn thấy A Nam, hắn đều chưa từng che giấu sự vui vẻ.

Chỉ là, một câu này, ta lại bị tên tiểu tử này làm cho giận sôi lên. Chúng ta thế nào? Tại sao A Nam lại không thể đi cùng chúng ta?

Nhị ca đã thu thế, hắn có chút tò mò quan sát Đặng Vân.

“Ngươi là Đặng Vân?” Hắn chủ động cất tiếng hỏi.

Đặng Vân nghe thấy, cười một tiếng, vội vàng thi lễ với chúng ta: “Đây chính là Tương Vương điện hạ phải không? Mấy ngày trước tiểu đệ ta từng đi bái phỏng.”

Nhị ca vội vàng đáp lễ: “Tiểu vương biết, chẳng qua là khi đó say rượu còn chưa tỉnh, không dám gặp gỡ người khác. Hôm nay trở về lập tức sẽ đến đáp lễ.”

“Vậy tiểu đệ ta chuẩn bị chút rượu, chúng ta sẽ uống rượu say đến bất tỉnh lần nữa.”

Đặng Vân hết sức nhiệt tình.

Ngay cả nhị ca vẫn luôn câu nệ cũng cười: “Được! Lão ca ta nhất định đến làm phiền.”

Bọn họ cứ như vậy xưng huynh gọi đệ.

A Nam dường như có chút chưa hoàn hồn: “Vân ca ngươi tới đây làm gì? Ngày hôm qua không phải ngươi nói phải đi ra ngoài săn thú sao? Săn như thế nào mà tới tận đây?” Nói xong A Nam lại nhìn xung quanh một chút: “Ta nói như thế nào mà vừa rồi ta cảm giác mấy thiếu niên này rất quen mắt, hóa ra là ba trăm vũ vệ của ngươi.”

“Ta là tới đây săn thú.” Đặng Vân giả bộ vô tội, vẫn còn không quên nháy mắt với ta: “Thuận tiện mang theo mấy đứa trẻ này ra ngoài vui đùa một chút mà thôi. Có người nói trong núi này có thú lớn, ta liền tới thử bản lĩnh một chút.”

“Đã săn được chưa?” A Nam hỏi.

“Đương nhiên là săn được rồi!” Đặng Vân vung tay lên, mấy tên vũ vệ của hắn liền ôm chiến lợi phẩm của bọn họ lên cho chúng ta nhìn: “Thỏ non hoang đã là nhiều nhất. Lớn một chút thì không có con nào. Chỉ gặp phải mấy người các ngươi.”

A Nam bật cười một tiếng: “Đeo miệng!”

Từ đầu tới cuối nàng vẫn không chịu nhìn ta, cũng không nhìn tới Phùng Yên Nhi trên người ta. Giống như bọn ta đã hoàn toàn biến mất trong không khí.

Ta không thể không lúng túng ho khan một tiếng, cũng giả bộ nhìn thấy đáng vẻ Đặng Vân rất mới lạ, chỉ vào những thiếu niên xung quanh kia: “Đây đều là đám người cường tráng ngươi mang từ Giang Nam tới sao? Bọn họ còn từng cứu giá, ta nhất thời lại không nhận ra.”

“Đúng là bọn họ, ta đi đâu cũng mang theo.” Đặng Vân đắc ý: “Chỉ là không thể so với Tương Vương Thường Thắng Quân năm đó, mấy đứa trẻ này còn cần phải rèn luyện nhiều.”

Nhị ca gật đầu: “Đặng tiểu đệ khen ngợi rồi, tiểu vương cũng không thể coi là có cái gì. Ngược lại phong thái của Đặng tiểu đệ rất tốt, sẽ là người lãnh binh. Hơn nữa những thiếu niên này đều có dáng vẻ oai phong phi thường, càng tỏ rõ khí thế.” Hắn lại quay đầu nói với ta: “Thần cũng chưa bao giờ trấn định được như hoàng thượng hay Nam Hương công chúa. Hôm nay đã để mất thể diện. Trước kia thật sự là nông cạn.” Hắn nói xong lại hành lễ với A Nam: “Thần đã đường đột rồi.”

Ta cảm thấy vô cùng ghen tị, hắn là đang khen ngợi Đặng Vân, lại thầm khen A Nam. Đến lúc này, bọn họ giống như thành một nhóm khen ngợi lẫn nhau, chỉ có mình ta là người ngoài. Hiện tại chỉ có gian phi Phùng Yên Nhi đang tựa trên người ta. Mấy người bọn hắn đã tụm lại một chỗ nói chuyện với nhau vô cùng náo nhiệt, sớm quên mất sự tồn tại của ta rồi.

Con rùa núi kia chậm chạp bò đi bỏ lại một hồi lâu, cuối cùng lại bò đến bên chân ta, dừng lại ở đó. Ta nhìn nó chăm chăm, đây chỉ là một con rùa đần độn, tuyệt đối chỉ là một con rùa đần độn, là con rùa đần độn đến mức một chút xíu chuyện vật vãnh cũng không giải quyết được. Người xem người ta vừa nói vừa cười kia, chỉ có người ở đây một mình chẳng ai để tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 105: Chương 100

Lúc chúng ta trở về trở nên vô cùng náo nhiệt, trước sau đều có thuyền nhỏ của những thiếu niên kia bao quanh, những thiếu niên này ồn ào ào ào, điều khiển thuyền của bọn họ, ở quanh chiếc thuyền hoa của chúng ta, lúc nhanh lúc chậm, truy đuổi chơi đùa nhau, làm bọt sóng bắn tóe lên. Bọn họ là nam nhân, chèo thuyền vô cùng thuần thục.

Ta một thân một mình ngồi ở vị trí tốt nhất trong khoang thuyền, nhưng ngoại trừ con rùa núi mà ta đặt trên đùi kia, không có ai thân thiết với ta.

Bây giờ cả A Nam và Đặng Vân đều vây quanh nhị ca, ngồi ở một góc thuyền. Bọn họ có chút tò mò, nghe nhị ca nói về Phật pháp.

Bởi vì những chuyện nhị ca nói đều chuyện xưa về nhân quả luân hồi, A Nam và Đặng Vân nghe rất say sưa, không rảnh mà để ý đến người không thú vị như ta.

Thì ra là mấy năm không gặp, nhị ca lại có thêm một cái sở thích như thế này. Hơn nữa hán cũng không chỉ là thích hỏi hột mà còn là thật sự tâm đắc. Xem ra ta mời hán tới dự Đại Phật là đã mời đúng người rồi.

Phùng Yên Nhi vẫn dựa trên người ta, coi bả vai ta như gối đầu của nàng ta. Nếu như không phải trên đùi ta có con rùa núi, có lẽ nàng ta sẽ ngồi lên đùi ta. Nhưng lúc này dường như nàng ta biết tâm tình ta không tốt, cho nên cũng ngoan ngoãn không quấy rầy ta.

Ta và nàng ta thật ra là bằng mặt không bằng lòng, lúc này nàng ta đang nghĩ gì ta có thể đoán được. Mà nàng ta, sợ là không biết ta đang nghĩ cái gì đi?

Lần này du ngoạn trở về, lại một lần nữa thay đổi hình thức trong cung. Nàng ta chắc chắn lại có thêm tinh thần mà.

”Ta nguyện ý vì hoàng thượng mà san sẻ gánh nặng.” Một ngày nào đó, Phùng Yên Nhi vừa từ chỗ mẫu hậu đi ra liền trực tiếp xông đến ngự thư phòng của ta, nàng ta nói với ta: “Thần thể của ta đã khỏe hơn nhiều.”

Ta không nên để nàng ta vào ngự thư phòng của ta, nhưng suy xét đến việc diễn kịch thì phải diễn đến cùng, nếu không thì khó tránh khỏi khiến người khác sinh lòng nghi ngờ. Ta không đến Trích Tinh Các, cho nên nàng ta mới đến ngự thư phòng.

Ta đẩy chuyện này cho mẫu hậu: “Nghe mẫu hậu nói hôm qua Thục phi còn có chút chóng mặt. Yên Nhi vẫn nên tĩnh dưỡng thật tốt đi, đừng lo là chuyện sức khỏe của mình.” Ta thuận tiện giả bộ quan tâm.

Bất luận như thế nào, ta không thể để cho nữ nhân này nhúng tay vào chuyện hậu cung.

Phùng Yên Nhi vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

”Chuyện thả người ra khỏi cung, Sở Hiền phi một mình lo liệu, trong cung có chút ý kiến. Ta cũng không có ý nói Hiền phi xử trí không kịp. Nhưng ngay lập tức thả ra nhiều người như vậy, hiện tại các cung đều kêu la không đủ nhân lực.” Phùng Yên Nhi vừa có cơ hội liền cáo trạng A Nam với ta.

”Ai cho rằng làm không tốt cũng có thể rời khỏi cung.” Ta không hề khách khí. Ta không thích nghe lời này, cũng không cần nàng ta tới đây giả bộ hiền thực. Ta thà nghe A Nam nói không cho phép ta ở cạnh nữ nhân khác, cũng không muốn nghe Phùng Yên Nhi nghĩ một đằng nói một nẻo, nói chuyện hoang đường lừa gạt người khác.

Phùng Yên Nhi sững sờ, lập tức đổi thành dáng vẻ khéo léo: “Hoàng thượng nói đúng lắm, bọn họ ở trong cung đã quen những nhẽo, chỉ biết oán trách, không quan tâm đến sự khó xử của hoàng thượng.” Thật là biết ngả theo chiều gió!

Trong lòng ta cười lạnh, bây giờ nàng ta dùng bất cứ chiêu trò nào thì cũng đều vô dụng với ta.

Phía sau bình phong sau lưng ta phát ra một tiếng vang khê đến mức gần như không nghe thấy, tích tích tác tác.

Chỉ trong chốc lát, con rùa núi mà ta nhặt được trước hang Tân Dương chậm chạp bò từ sau bình phong ra bên ngoài, từ từ bò đến góc bàn. Phùng Yên Nhi nhìn con rùa núi chăm chăm.

”Ta cảm thấy con rùa này thật quý dị.” Nàng ta nói. Ta nghe không ra là nàng ta đang thật sự sợ hãi hay là đang làm nũng.

“Hoàng thượng xem đôi mắt nhỏ của nó vẫn nhìn ta chăm chăm. Ngày đó trên đường chúng ta trở về, nó cũng luôn nhìn ta chăm chăm.” Trên mặt Phùng Yên Nhi lộ ra một tia sợ hãi. Giống như con rùa này dự báo cho lời tiên tri gì đó, khiến cho nàng ta sợ hết hồn vía.

Ta ôm con rùa núi kia đặt lên bàn, Như Ý vội đưa tới một đĩa thức ăn cho rùa.

“Rùa là vật trường thọ, trăm và con rùa này có duyên, có lẽ nó là lời cầu chúc vận mệnh Đại Triệu dài lâu, cơ nghiệp của trăm vững bền.” Ta cười: “Nó nhìn Yên Nhi, là bởi vì nó cũng biết Yên Nhi thường ngày xinh đẹp, nghĩ rằng sống đến từng ấy tuổi rồi, chưa từng thấy qua người nào tuyệt sắc như Yên Nhi.” Ta cười hai tiếng nhạt nhẽo.

Quả nhiên là tuyệt sắc, uống hoa đào lộ, tựa như yêu như quý, sớm đã đoạn tuyệt hơi thở nhân gian.

Thế nhưng Phùng Yên Nhi thật sự giống như hoàn toàn không biết là ta đang châm chọc, thật sự cho là ta đang khen nàng ta: “Hoàng thượng lại đùa thiếp.” Nàng ta cách nàng ta một cái bàn, không có cách nào cựa lên thân thể ta, nếu không lúc này đã sớm chủ động ôm ấp yêu thương rồi.

“Thật ra thì...” Nàng ta lấy tay che mặt: “Gần đây dung nhan của ta cũng suy giảm không ít.” Nói xong còn vụng về thờ dài một cái: “Ta vẫn luôn mời Hoa thái y đến xem. Hoa thái y lớn tuổi, trừ dài dòng ra cũng không có phương thuốc gì tốt, chỉ hỏi thăm thói quen ăn uống và sinh hoạt hằng ngày của ta. Hỏi mấy câu chẳng hề liên quan.” Phùng Yên Nhi bày ra một ánh mắt đầy mê hoặc: “Ta nghĩ Hoa thái y già nên hồ đồ rồi. Về sau ta sẽ không mời hắn đến xem bệnh nữa.”

Việc này giống như tái diễn chuyện xưa kiếp trước, Phùng Yên Nhi lại bắt đầu buông lời gièm pha Hoa thái y trước mặt ta, nàng ta là đang muốn đuổi Hoa thái y để dễ dàng hạ độc ta. Ta đoán là Hoa thái y cũng đã hoài nghi căn nguyên bệnh của nàng ta, nếu không cũng sẽ không cần hỏi thường ngày nàng ta ăn cái gì. Nữ nhân này biết rõ dấu vết hành động của nàng đã bị bại lộ trước mặt A Nam, chỉ là ý vào gần đây ta coi trọng nàng ta, cho nên cũng không cảm thấy hổ thẹn.

Chuyện này cũng chỉ trách nam nhân trong thiên hạ nông cạn, nhìn nữ nhân chỉ nhìn thấy một mặt này.

“Vậy Thục phi muốn để cho người nào tới xem bệnh cho nàng đây?” Ta hỏi, trong lòng đang hoài nghi không biết nàng ta muốn để cử người nào với ta. Nếu như nàng ta để cử thì ta đương nhiên phải tiếp nhận, nếu không thì làm sao nàng ta có thể yên tâm để cử Lý Dật? Hay là nàng ta định trực tiếp để cử Lý Dật và Thái y viện của ta? Chuyện này cũng quá mức trực tiếp rồi!

Nhịp tim ta đột nhiên tăng nhanh, cúi đầu nhìn tấu chương trên tay, con rùa núi kia đã ăn hết thức ăn trong đĩa, nhàm chán bò đến bên cạnh tay áo của ta.

“Ta thấy có một vị thái y mới tới Thái y viện.” Phùng Yên Nhi nhìn sắc mặt ta: “Hiện phi tìm hắn xem qua, nhưng...”

Thì ra là như vậy! Ta rất nóng lòng.

“Hôm qua ta nhìn thấy vị thái y mới tới kia và Hiện phi đứng dưới cây nho nói chuyện một lúc lâu.”

Phùng Yên Nhi tỏ vẻ ngây thơ: “Hai người họ nói gì ta không có cách nào nghe được, nhưng ta thấy, sau khi vị thái y kia rời đi, đôi mắt của Sở Hiện phi đỏ lên, muốn khóc nhưng không khóc, chỉ đứng ngơ ngác bất động dưới cây nho cả buổi chiều. Ta đi qua chào hỏi nàng, nàng cũng không để ý đến ta.” Phùng Yên Nhi ông ẹo oán trách với ta.

Tay ta run rẩy, nhất định là con rùa già dưới cổ tay không yên phận.

“Ta thấy vị thái y mới tới kia nói chuyện với Sở Hiện phi xong thì liền lập tức xuất cung, dáng vẻ vội vã, cũng không biết là đi đâu. Ta vốn còn muốn mời hắn đến xem bệnh một chút, không ngờ người ta chỉ tiếp đãi một mình Hiện phi.” Phùng Yên Nhi giả bộ như thể nàng ta không biết lai lịch của Đặng Hương. Một trận đại não kia của mẫu hậu khiến A Nam và nàng ta cùng lúc chịu phạt, nàng ta có thể không biết chuyện Đặng Hương?

“Đúng rồi, lời này ta vẫn chưa nói với mẫu hậu.” Phùng Yên Nhi há hê há mắt lên, còn dùng tay gỡ một nắm tóc của mình. Nàng ta biết rõ trong hoàng cung này, mẫu hậu và ta quan tâm và lo lắng tới cái gì.

“Hôm nay ta cũng không trông nom chuyện trong cung, thật không biết đã loạn đến mức này, ngay cả thái y cũng có thể...”

Sau tấm bình phong lại có tiếng động vang lên, Phùng Yên Nhi ngạc nhiên ngậm chặt miệng nhìn ta sững sờ.

Ngay tức khắc, Huyền Từ cầm một quyển sách trong tay bước ra từ phía sau tấm bình phong, biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm trang. Hắn không nhanh không chậm, thong thả cất từng bước nhỏ.

Đôi mắt giống hệt A Nam kia giống như hoàn toàn không nhìn thấy Phùng Yên Nhi: “Hoàng thượng, cái gì gọi là trí giả chỉ lự tất tạt vụ lợi hại\*?”

\*Trích “Bình pháp Tôn Tử”, chương Tám “Cửu biến”, giải nghĩa: Tướng soái tài trí suy nghĩ phải kiêm cố hai đường lợi hại. Khi ở trong điều kiện có lợi, phải nghĩ đến những nhân tố bất lợi thì mới hoàn thành nhiệm vụ; trong điều kiện bất lợi, nghĩ đến điều có lợi thì mới có thể giải tỏa họa hoạn.

Phùng Yên Nhi tròn mắt há mồm nhìn Huyền Từ, sắc mặt trở nên lúng túng.

Nàng cười khan hai tiếng, khoa trương kêu lên: “Đây không phải là đệ đệ của Hiện phi sao? Tên là gì? Hắn không phải là con trai của Quy Mệnh hầu đúng không? Ta có chút không rõ lắm, hẳn hẳn là con trai của Sở Liệt đế.”

Huyền Từ không để ý đến nàng ta, hần giờ quyển sách lên trước mặt ta: “Trong sách nói, lúc làm việc trước hết phải cân nhắc lợi hại mới có thể không cái gì là không thắng. Như vậy đối với người không biết lợi hại thì phải làm sao? Có phải là cần đón đầu đánh tới cùng hay không? Đánh rồi thì hần sẽ biết lợi hại sao? Hay là một trận diệt sạch, để lợi hại trong thiên hạ không liên quan gì đến hần nữa?”

Hôm nay Huyền Từ mặc áo dài màu trắng, tao nhã, nhìn qua giống như thư sinh. Tóc dài lại chỉ tùy tiện thả sau gáy, lại có chút giống tiên đồng đắc đạo. Hết lần này tới lần khác lời nói đều như kệp lưỡi dao, ánh mắt cũng giống như mũi tên bắn về phía Phùng Yên Nhi hết mũi này đến mũi khác.

Phùng Yên Nhi liền có chút đứng ngồi không yên, cười ha ha: “Đứa nhỏ này thật không giống với đệ đệ Mại Nhi của ta. Lúc lớn bằng từng này, Mại Nhi làm sao hiểu được mấy quyển sách cao siêu như vậy. Người miền nam quả nhiên là thông minh hơn.” Nàng ta nghĩ ngợi một chút lại nói: “Nếu người miền nam đều giống như đứa nhỏ này thì năm nay Mại Nhi nhà ta đi thi chắc chắn là gặp khó khăn rồi. Phí công hần đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy.”

Ta xoa xoa đầu Huyền Từ: “Huyền Từ có nghe được lời Thục phi nói không? Sách này đối với ngươi quá mức cao siêu. Ngươi đi xem một quyển khác đi.”

Huyền Từ không nhúc nhích, vẫn nhìn chăm chăm Phùng Yên Nhi. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn rõ ràng viết mấy chữ “khinh thường”.

Phùng Yên Nhi có chút phẫn nộ: “Tên của đứa nhỏ này không tệ, là Huyền Từ sao? Tỷ tỷ của hần cũng biết gây đàn. Trong Trích Tinh Các của ta cũng không có mấy người biết gây đàn.”

Lời còn chưa dứt, Huyền Từ đã cỡi cây cung nhỏ treo trên thắt lưng xuống, “bang” một tiếng đặt trên bàn của ta: “Dây cung vang tiếng nhẹ nhàng thánh thót, tiếng máu chìm trong bùn cát. Nếu như nương nương thích nghe...”

Rốt cuộc Phùng Yên Nhi không thể ngồi yên nữa.

Đội nữ nhân kia rời đi rồi, ta sờ sờ đầu Huyền Từ: “Tốt lắm, ngươi đi đọc sách đi, nếu không thì đi chơi một lúc cũng được. Đừng nói chuyện hôm nay cho tỷ tỷ của ngươi biết.”

Huyền Từ nhìn ta chăm chăm, trong ánh mắt không hề giấu diếm cảm xúc, có ủy khuất, còn có - dĩ nhiên là tức giận.

Ánh mắt này khiến cho ta bất an, cũng là hàng lông mi dài, cũng là con ngươi đen láy. Giống hệt như người kia. Ta ước chừng đã mấy ngày không gặp nàng. Có chút nhớ nhung cặp mắt kia. Nhưng vào lúc này ta không thể kiểm cù ba năm đốt một giờ, thật vất vả Phùng Yên Nhi mới chủ động đưa tới cửa.

“Tỷ tỷ của ngươi thật sự đã khóc sao?” Ta nhỏ giọng hỏi thăm Huyền Từ, trong lòng có chút chột dạ.

Dĩ nhiên là Huyền Từ không để ý đến ta. Hần buồn buồn dựa vào người ta, tay tiếp tục lật từng trang sách.

Đứa nhỏ này dường như có chút dính người, cho dù giận dữ cũng là dựa lên người ta mà tỏ vẻ bức mình. Có lẽ là bởi vì mới nhỏ như vậy đã bị ta đưa đi rời xa quê nhà, một mình không có bạn bè. Đối với đứa nhỏ như vậy, trong lòng ta càng thêm không yên tâm.

“Gần đây Huyền Từ có gặp Minh Hương tiên sinh không? Hần có khuyên tỷ tỷ ngươi vài câu không? Nếu không thì Huyền Từ về cố gắng khuyên nhủ tỷ tỷ ngươi, có một số việc đừng suy nghĩ nhiều, trước hết chăm sóc tốt cho sức khỏe của mình. Minh Hương tiên sinh kê thuốc cho tỷ tỷ ngươi, nàng có uống đầy đủ không? Hai hôm nay thời tiết ẩm áp, nhưng vẫn còn là đầu xuân, ngươi và tỷ tỷ đừng vội ăn mặc mỏng manh, coi chừng bị cảm lạnh. Hiện giờ việc trong cung chủ yếu do tỷ tỷ ngươi trông coi, ngươi nhớ nói với nàng đừng quá mệt mỏi.”

“Những lời này tại sao hoàng thượng không tự mình đi nói với tỷ tỷ?” Huyền Từ đột nhiên chất vấn ta, khiến mấy lời cần nhân của ta đều phải nuốt ngược vào bụng.

Ta dùng tay áo chùi mồ hôi. Đứa nhỏ này hỏi rất đúng!

Ta thật sự cảm thấy đã một thời gian dài ta không gặp A Nam rồi.

Có lẽ, ta có thể gặp được Đặng Hương? Từ lần trước ghé thăm hần đến giờ, mấy lần hần vào cung nhưng đều chỉ gặp A Nam, không gặp được ta. Thật ra thì ta còn muốn nhờ hần thông qua việc qua lại với Quy Mệnh hầu mà giúp ta để ý Phùng phủ. Mặc dù ta không nói rõ, nhưng nhất định là hần hiểu được. Lâu như vậy, chẳng lẽ hần không có chút tin tức nào sao?

Ta cũng muốn gặp hần.

Chuyện trong thiên hạ chính là kỳ lạ như thế, nhắc đến người khác sau lưng rất linh nghiệm. Ta đang nghĩ làm cách nào để gặp Đặng Hương một lần, bên ngoài đã có người thông báo: “Minh Hương tiên sinh cầu kiến!”

“Mau cho vào!” Ta vui mừng còn không kịp, vội vàng đứng lên. Tình nghĩa giữa ta và Đặng lão tướng quân có lẽ sẽ khiến Đặng Hương có phần không tiện cự tuyệt lời nhờ cậy của ta. Nhưng hần có thể chủ động đến tìm ta cũng khiến cho ta hết sức vui mừng. Hần đến nhất định là có chuyện lớn. Chỉ mong không phải là chuyện liên quan đến A Nam. Nếu Đặng Hương đến tìm ta là để nói chuyện A Nam, thậm chí là để hỏi tội, ta thật sự không biết phải ứng phó như thế nào.

Có lúc, ta rất khó hiểu vì sao người miền nam lại thích mặc đồ trắng như vậy. Nghe nói, quý tộc ở Giang Nam, trong rương mỗi người đều có mấy bộ đồ trắng. Mỗi lần ta thấy Đặng Hương, hần đều mặc áo trắng, áo dài chấm gót, bước đi khoan thai nhẹ nhàng, dáng vẻ ung dung nhàn nhả.

Đặng Hương đi theo phía sau Như Ý bước vào. Hôm nay hấn lại mặc đồ trắng, trái ngược hoàn toàn với ta toàn thân áo đen.

”Trời đang mưa sao?” Ta hỏi Đặng Hương đang đưa cây dù cho Như Ý. Trên cây dù giấy nhỏ nước, làm ướt nền điện lát đá xanh của ta.

”Vừa mới bắt đầu đổ mưa.” Đặng Hương quay đầu nhìn ta, lại nói thêm một câu: “Một cơn mưa xuân tốt lành! Đến rất đúng lúc.”

Như Ý vội đi mở cửa sổ của ngự thư phòng.

Quả nhiên, lá cây xanh biếc bên ngoài đình viện đã ướt. Ta vui đầu trong ngự thư phòng, hoàn toàn không phát hiện ra.

Ta thấy lần này bên hông của Đặng Hương còn mang theo một chai hồ lô. Vừa vào cửa đã mang theo mùi rượu vào ngự thư phòng của ta.

Bình ngọc, ở trong nhà tranh, xung quanh trồng khóm trúc, hạc trắng bay theo, có tiếng đàn gảy suối reo, bên trên còn có thác nước. Mấy ngày này Đặng Hương tốt hơn ta nhiều.

Huyền Từ vui vẻ chạy tới trước mặt Đặng Hương, vốn định hành lễ với Đặng Hương lại lập tức bị Đặng Hương ôm người giơ cao lên: “Hai ngày nay Huyền Từ không xao nhãng học hành chứ?”

”Không có, tỷ tỷ vẫn giám sát ta chặt chẽ. Ta còn ở chỗ này của hoàng thượng đọc rất nhiều sách.”

Đặng Hương thả hấn xuống, quay đầu nhìn ta: “Tạ ơn hoàng thượng chỉ bảo cho Huyền Từ.”

Ta quýnh lên, ta nào dám chỉ bảo người khác. Chỉ là ở trước mặt đứa nhỏ này nói một chút binh pháp thôi. Lại nói, ta dạy Huyền Từ thì tại sao cần hấn tới cảm ơn ta!

Đặng Hương cúi đầu nói với Huyền Từ: “Người đi chơi đi, Hương ca ca muốn nói chuyện quan trọng với hoàng thượng, trẻ con nghe được không tốt.” Hấn nói chuyện với đứa nhỏ này lại vô cùng thẳng thắn.

Huyền Từ gật đầu, đến bên cạnh ta cầm lại cây cung nhỏ của hấn. Suy nghĩ một chút, hấn lại nói với Đặng Hương: “Trong cung có người nói xấu tỷ tỷ.”

Đặng Hương sùng sốt, lập tức hiểu ra: “Không sao, Huyền Từ đừng để ý đến bọn họ.” Vừa nói vừa nhìn ta một cái.

Lúc này ta quả thật là không đất dung thân. Cũng không phải là sợ Đặng Hương nghĩ ngợi gì, dù sao sau một lần đại náo kia của mẫu hậu, hấn chắc chắn đã sớm hiểu chuyện này. Ta khó xử chính là: đứa nhỏ Huyền Từ mới bao nhiêu tuổi, thậm chí ngay cả hấn cũng hiểu chuyện này.

Đợi Huyền Từ ra ngoài, Đặng Hương mới quay đầu lại nhìn ta.

Ta nghiêm túc ngồi thẳng người, hết sức giả bộ như mặt không biến sắc.

Đặng Hương thoải mái tìm chỗ ngồi xuống, còi hồ lô ra đặt bên cạnh.

Hấn hơi trầm ngâm: “Ta không thể hỏi tới chuyện yêu ghét trong hậu cung của hoàng thượng, nhưng do Sở Hiền phi chuyển lời, ta không thể tự mình tới đây. Ta luôn không biết cách nói chuyện, cho nên trước hết trình xin ý kiến hoàng thượng. Nếu hoàng thượng nghe thấy lời ta nói không lọt tai, xin thứ tội.”

Lời của Đặng Hương trong mềm có cứng, làm sao ta có thể nghe không hiểu.

Nhưng ở trước mặt hấn, ta cũng không thể yếu thế: “Thứ cho người vô tội, mời nói.” Ta không dài dòng với hấn.

Đặng Hương cũng rất phóng khoáng, không hề vòng vo, cần nói liền nói, đi thẳng vào chuyện chính: “Ta trở lại như thế này là muốn tới hỏi hoàng thượng, hoàng thượng muốn dụng binh đối với phía nam sao? Tại sao mấy ngày nay luôn có quan quân đi về phía nam? Bọn họ đi ngang qua chỗ ở của ta ở chân núi Y Khuyết, ta không thể giả bộ như không biết chuyện.”

Sau đó, hấn lại cười: “Nếu không thì chính là hoàng thượng chuẩn bị có hành động đối với tám doanh phía nam, khiến cho có người nóng lòng, vội vàng phái người bắt đầu động thủ?” Ánh mắt của hấn híp lại: “Hoàng thượng có thể tiết lộ một phần kế hoạch của người cho ta nghe không? Mặc dù ta ngu độn, nhưng rất sợ hoàng thượng đuổi hổ cửa trước, rước beo cửa sau. Cho dù như thế nào đi nữa, ngàn vạn lần không thể lại tin lời người khác, dễ dàng dụng binh ở phía nam.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 107: Chương 101

Ta rất bình tĩnh: “Mính Hương tiên sinh cho rằng những kẻ kia đều là người thế nào? Ngươi cho rằng hiện giờ ta có thể dụng binh sao?”

Đặng Hương cũng cười nhạt một tiếng: “Lấy suy nghĩ hạn hẹp của ta mà nói, hoàng thượng không cần phải lo lắng đến tám doanh phía nam.” Đặng Hương nói: “Hoàng thượng đã đi tuần quân Kỳ Sơn, lại vừa ổn định quân Kiến Chương. Lúc này không phải là thời điểm tốt để vội vàng xử lý chuyện tám doanh phía nam.”

“Vậy theo ý kiến của Đặng tiên sinh, hiện tại trăm nên ưu tiên xử lý chuyện gì đây?” Ta hỏi ngược lại Đặng Hương, giọng nói có chút không tốt. Nói thật, ta không quá nguyện ý, cũng không có thói quen bị người khác chỉ bảo như vậy.

Trên môi Đặng Hương lộ ra chút ý cười.

“Vẫn là khoa thi mùa xuân năm nay quan trọng hơn.” Hần nói: “Nhưng nếu ta là hoàng thượng, ở phía nam chỉ cần bày bố phục binh ở cửa thành Nghiễm Thành, cho dù là người nào, vào thời điểm này muốn đi vào phía nam đều phải qua lục soát...”

Cửa Nghiễm Thành là nơi chắc chắn phải đi qua nếu muốn đi vào phía nam. Năm xưa là cửa ngõ phía nam của Lạc Kinh, tám doanh phía nam thường trú ở ngoài cửa Nghiễm Thành, ứng phó với tình thế nguy hiểm ở phía nam.

Đặng Hương vẫn nhìn sắc mặt ta, lúc này giống như đột nhiên hiểu ra: “Hoàng thượng đã biết chuyện này!” Hần nghĩ một chút lại nói: “Đây là cái bẫy do hoàng thượng bày bố?”

Rốt cuộc ta có chút không nhìn được, đặc ý toét miệng.

Ta ở trước mặt Phùng Yên Nhi và nhị ca giả bộ nhận được một văn kiện khẩn cấp từ tám doanh phía nam, khiến bọn họ nghĩ rằng ta muốn động đến tám doanh phía nam. Nếu trong lòng bọn họ có bệnh thì chắc chắn sẽ đứng ngồi không yên. Nhị ca không có biện pháp gì, nhưng trên tay Phùng Ký lại có nửa khối binh phù, hẳn có thể sắp xếp người đến tám doanh phía nam nằm vùng, đáp trả hành động của ta. Quả nhiên hiện tại tất cả mọi thứ đều đúng như dự đoán của ta, có người đã không thể ngồi yên.

Dĩ nhiên, ta không chặn đánh những quan quân này giữa đường, chỉ ra lệnh âm thầm ghi chép tên những người này.

Điều này cũng liên quan tới tính cách của ta, ta vốn là người không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không ra tay ngoan độc, ví như ta cũng không muốn vô cớ xuất binh.

Lúc này Đặng Hương xác nhận được đây là việc do ta làm, ngược lại cũng thả lỏng một chút.

“Như vậy là hoàng thượng thật sự không có ý định dụng binh ở phía nam.” Hần nghĩ một chút: “Vậy nhất định là hoàng thượng muốn giảm bớt áp lực đối với phía nam, hoàng thượng muốn điều tám doanh phía nam đi Tây Nhung sao?”

Ta không trả lời hần việc này, trừ phi hần vì ta mà cố gắng, nếu không tại sao ta cần phải cho hần biết ý đồ của mình.

Đặng Hương thò tay vào trong tay áo của mình, từ bên trong móc ra mấy thứ nhìn như tấm thẻ, đặt tất cả lên bàn ta: “Ta buổi đêm xem thiên tượng...”

Ta lập tức không nhìn được cười lớn lên, khiến cho Đặng Hương không nói được thành lời.

Hần kiên nhẫn chờ ta cười xong, không hề có chút gấp gáp nào. Cũng may ta tự biết rõ, cười hai tiếng rồi vội ngừng lại.

“Trăm đúng là tin vào mệnh trời.” Ta nghiêm túc nói với Đặng Hương.

Cái này ta làm sao dám không tin, ta và A Nam, không phải là mệnh Chủ sao? Nếu không thì làm sao chúng ta có thể gặp nhau? Một kiếp không đủ, lại một kiếp khác. Ta nghĩ khắp thiên hạ không ai có số mệnh kỳ lạ hơn ta.

“Trăm chỉ là không ngờ Mính Hương tiên sinh còn tinh thông cái này. Không biết trước đây Mính Hương tiên sinh có tính được trước Nam Sở sẽ thuộc về Đại Triệu hay không.” Ta rốt cuộc vẫn không ngừng được giễu cợt tiểu tử này.

“Không có.” Đặng Hương lại đưa tay vuốt vuốt tay áo, lần này không móc ra cái gì, thật sự chỉ là vuốt tay áo. Hần lạnh nhạt nhìn ta: “Khi đó ta còn chưa học được cách xem thẻ bói.” Dáng vẻ của hần rất chắc chắn: “Ta chỉ muốn cho hoàng thượng biết, nếu hoàng thượng muốn dụng binh đối với Tây Nhung thì có thể bắt đầu vào mùa đông cuối năm. Đến lúc đó quốc khó đầy đủ, sẽ không có người nào nói với hoàng thượng là không có tiền.”

“Mính Hương tiên sinh cũng thật có lòng tin. Còn có lòng tin hơn cả trăm.”

“Không phải là hoàng thượng muốn khai thông con đường giao thương hai miền nam bắc sao?” Đặng Hương cũng không ngại bị ta giễu cợt: “Ta đã xem qua, mấy ngày gần đây Thần Tinh đi qua, chủ vương đều yên tĩnh, vạn dân thọ, thiên hạ nhiều hiền sĩ. Cứ tính toán như vậy, hẳn là một năm quốc thái dân an. Đến cuối năm hẳn nhiên là có tiền.”

Được rồi, hần đã chọc vào chỗ ngứa ngứa của ta rồi. Cái này ta thích nghe.

Đặng Hương thu hồi mấy tấm thẻ bị hần bày trên bàn: “Không tin cũng không sao. Hoàng thượng chỉ cần nhớ, chuyện dụng binh, quan trọng là ở người chứ không phải ở ngày. Dụng binh đúng cách, chắc chắn thắng lợi.” Đặng Hương nói, hần để tất cả mấy tấm thẻ vào trong tay áo: “Hoàng thượng không cần lo lắng quá, cái gì là của người thì sẽ là của người.” Hần nắm hồ lô lên, chuẩn bị rời đi: “Sao Thái Bạch đi về phía nam, thiên địa thái hòa, hoàng

thượng chỉ cần đừng dụng binh ở phía nam là được.”

“Chờ một chút.” Ta lên tiếng gọi hắn.

Đặng Hương cầm hồ lô đứng lại.

“Ngày đó, tại sao A Nam lại khóc?”

Tên đại nam nhân Đặng Hương này, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt. Đại khái là ta hỏi quá thẳng thắn.

“Hoàng thượng nên tự mình đi hỏi công chúa.” Hắn tuyệt không khách khí đáp lại: “Lại nói A Nam không hề khóc, nàng chỉ là không vui thôi. Người cho rằng người...” Đặng Hương cắn răng: “Nước mắt của A Nam không dễ rơi, nếu thật sự nàng rơi nước mắt, sẽ có người phải trả giá thật lớn.” Người này thoát nhìn qua thì có vẻ là nho nhã thư sinh, tại sao nói đến đây lại không chút khách khí.

Không biết tại sao, ta lại cũng không tức giận, chỉ là trong lòng có chút khó chịu. Đáng lẽ người bảo vệ A Nam, đau lòng thay A Nam phải là ta mới đúng.

Đặng Hương rời đi, cũng mang một thân mùi hương nồng đậm tan trong mưa xuân. Hắn và ta không giống nhau, hắn sẽ không giống ta để tất cả yêu thích ở bên ngoài mặt như vậy. Nhưng hắn vẫn kiên trì ở đây, rõ ràng cũng không hề buông tay. Một khi ta không cẩn thận thì hắn sẽ có cơ hội. Loại cảm giác này khiến ta không thoải mái.

Hôm nay mưa kéo dài tới tận tối. Trong mưa xuân mang theo niềm vui, mang theo mùi đất tanh nồng ngày đầu xuân, làm cho cả thế giới đều trở nên trong lành mát mẻ.

Ta cả ngày ngập trong đồng công văn và tấu chương, gần như là không ngẩng được đầu lên. Thuyền của Võ Hiếu Giai đã đến Thông Châu, lại đứng lúc gặp phải nước dâng, không thể lập tức đến được Lạc Kinh; trên sông Hoàng Hà băng tan hết, nước dâng lên thành lũ, thương vong vô số; Trương Tiệp ở trong nhà phê ngân sách, lại đành phải phái Phùng Ký đi giúp nạn thiên tai; sĩ tử các nơi vào kinh lại không phải đều là người đẳng hoàng, nổi lên phản tranh giữa các bên, không ngừng công kích lẫn nhau... Một đồng chữ khiến cho ta cả ngày không cách nào tĩnh táo.

Đến buổi tối, rốt cuộc ta cũng để những tấu chương này xuống, ngồi yên lặng một lát. Trong đầu lại chỉ nghĩ đến A Nam.

Ta đã bốn, năm ngày không thấy A Nam rồi. Lần trước nhìn thấy nàng là ở chỗ mẫu hậu, đương nhiên là cũng không nói với nhau câu nào. A Nam đưa hóa đơn đến, bởi vì những cung nhân được thả ra kia cần ngân lượng, bao gồm lộ phí cùng tiền đền bù mà ta đã đáp ứng. Ngay cả hóa đơn này nàng cũng giao cho mẫu hậu, để mẫu hậu chuyển cho ta.

Ngày đó rõ ràng là nàng nhìn thấy ta, thế nhưng cũng giả bộ không nhìn thấy. Chờ các phi tần khác đều đã hành lễ xong, nàng đi lẫn vào giữa đám người. Sau khi Phùng Yên Nhi nhìn về phía ta, nàng liền kiên quyết quay đầu đi, không thèm nhìn ta...

Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng ta liền có chút mất mát. Ta không biết vở kịch này phải diễn tới khi nào, chỉ hy vọng ta không cần phải diễn quá lâu, nếu không đến lúc đó A Nam không chịu đón nhận ta thì hỏng bét.

Ta nghĩ đến mê mẩn, không để ý thấy Như Ý nghiêng người đến gần ta: “Hoàng thượng, đã khuya lắm rồi. Cũng sắp tới canh ba, có muốn...”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn.

“Hôm nay bọn họ cầm thẻ bài đến đây, nô tài không cho bọn họ quấy rầy hoàng thượng, để cho bọn họ cầm về.” Như Ý nói: “Nếu như hiện tại hoàng thượng muốn...”

Ta không muốn, nhưng chuyện này thật sự có chút gây rối cho ta, Phùng Yên Nhi muốn đạt đến mức độ nào thì mới có thể thừa nhận ta lần nữa? Chưa chừng ta còn phải lên giường với nữ nhân này lần nữa. Hiện tại ta không chịu nổi nữ nhân này, ngay cả Trích Tinh Các ta cũng không muốn đi. Trích Tinh Các một năm bốn mùa đều có hoa đào nở rộ. Trên người nữ nhân kia toàn là yêu khí, không biết khi nào thì nàng ta cười một tiếng, từ bờ môi hồng xinh đẹp kia sẽ lộ ra một hàng răng nanh.

Ta đứng lên.

Như Ý lúng túng hỏi ta: “Hoàng thượng, bên ngoài trời vẫn đang mưa, người muốn đích thân đi không? Nô tài cho người đưa kiệu đến.”

Hắn cho là ta muốn đi đâu?

“Không cần gọi.” Ta nói: “Trẫm chỉ tùy tiện đi lại một chút. Đứng rồi, người đi đến cung Trường Tín một chuyến đi. Đến đó đừng kinh động người bên trong, chỉ cần nói với hoạn quan canh cửa rằng hoàng thượng muốn ngày mai Sở Hiền phi đưa trả lại bản thảo phương án giao thương nam bắc.” Suy nghĩ một chút, ta lại bổ sung: “Bảo Sở Hiền phi ngày mai tự mình đưa tới đây. Nhanh đi đi.”

Như Ý nhìn khắp nơi, giống như không tình nguyện lắm: “Đã khuya lắm rồi, Sở Hiền phi chắc chắn đã ngủ rồi. Muốn nô tài đến nói bây giờ sao?”

“Ngủ ngốc! Nói cho cung nhân là được, không cần đánh thức Sở Hiền phi.” Sao Như Ý lại dằn như vậy chứ?

Như Ý bất đắc dĩ, nhưng hắn không dám biểu hiện ra ngoài. Hắn suy nghĩ một chút, đành hoàng xách cái dù đi ra ngoài.



Ta nhìn hần đi ra cửa chính. Lúc này mới không nhanh không chậm đi theo phía sau hần.

Mưa rơi không lớn lắm, ta không mang theo dù. Xiêm áo ướt thì mặc kệ, dù sao ướt rồi còn có thể thay.

Như Ý ở phía trước vừa đi vừa nhảy chân sáo. Rốt cuộc vẫn là con nít, đêm khuya trên đường không có người thì liền không còn câu nệ nữa.

Ta nhìn Như Ý đi về hướng cửa chính cung Trường Tín. Ta vòng qua khúc quanh, đi theo tường bao bên ngoài cung Trường Tín.

Tường bao bên ngoài cung Trường Tín rất cao. Ban ngày nhìn lên, sẽ phát hiện cây tường vì có gai trên tường cũng đã ra lá xanh biếc.

Chỉ là bây giờ đang là ban đêm, trên tường hình như có rất nhiều gai, nhìn qua thì có vẻ nguy hiểm. Nhưng chuyện này không làm khó được ta. Ta chỉ cần nhẹ nhàng nhảy lên một cái, sau đó liền có thể nhẹ nhõm nhảy vào trong sân cung Trường Tín của A Nam.

Ta mặc áo đen, giữa đêm khuya như vậy, không sợ bị người khác nhìn thấy.

Như Ý đang nói chuyện với hoạn quan trước cửa chính, tiếng bước chân của ta rất khẽ, không ai chú ý tới người ngoài là ta vừa đột nhập vào.

Ta nhảy lên bậc thềm, tay chân nhẹ nhàng, dễ dàng vào trong cung điện của A Nam. Nơi này ta rất quen thuộc, không ai có thể ngăn cản ta.

Gian ngoài của A Nam có A Qua và Hồng Anh đang ngủ. Lúc này các nàng đã ngủ say như chết, căn bản không thể nào tỉnh giấc.

Ta lặng lẽ xốc màn cửa lên, tiến vào trong phòng của A Nam.

Trước tiên ta đứng ở bên cạnh cửa một lát, trong phòng đều là tiếng thở khẽ đều đều của A Nam. Còn có mùi hoa lan mát mẻ như có như không, không có cái gì tỏ rõ suy nghĩ của ta về nữ nhân kia lúc này.

Trong phòng rất tối, ta không nhìn thấy bất cứ cái gì. Nhưng ta lại cảm giác được mình nhìn thấy được hai bàn tay nhỏ bé của A Nam nắm chặt lấy tấm nệm, lông mi thật dài ngoan ngoãn rủ xuống.

Ta bước đi chậm rãi, từng bước đi về phía mép giường, đi thẳng đến ngay bên cạnh giường của A Nam. Cho đến khi ta cảm thấy đưa tay ra là có thể chạm được nàng, ta mới không thể không dừng bước.

Ta ngồi xuống bên cạnh nàng, rõ ràng là không hề nhìn thấy nàng, nhưng lại vẫn cảm giác được dáng vẻ của nàng in dấu trong mắt ta. Dáng vẻ của nàng lúc ngủ rất đẹp, không cần nhìn ta cũng biết rõ.

Ta đưa mặt lại gần hết sức, đã có thể cảm nhận được hơi thở từ trong mũi A Nam thổi lên trên khuôn mặt ta.

Ta định nhắm hai mắt lại, lẳng lặng dùng toàn bộ các giác quan trên người để cảm nhận sự tồn tại của A Nam.

Lẳng lặng, chờ thời gian từng khắc trôi qua...

Tiến thêm một chút nữa, thế giới của ta chỉ còn lại ta và nàng.

~~~~~

Sáng sớm hôm sau, ánh mắt Như Ý nhìn ta cũng có chút kỳ quái. Cho đến sau khi ta bãi triều trở về trong đại điện, hần mới cẩn thận hỏi: “Hôm qua hoàng thượng trở về lúc nào? Nô tài vẫn ngồi chờ hoàng thượng, đến tận lúc trời sắp sáng mà vẫn chưa thấy hoàng thượng trở lại.”

Ta không lên tiếng.

Trời sắp sáng ta mới trở về, vừa về liền nhìn thấy đứa nhỏ Như Ý này ngồi ở ngưỡng cửa ngủ thiếp đi, ta đi qua bên cạnh hần cũng không làm hần thức giấc.

“Sở Hiền phi...” Như Ý bắt đầu.

“Sở Hiền phi nói thế nào?”

Hôm nay ta không đến chỗ mẫu hậu, chỉ nói là có việc bận, cho nên ta cũng không biết hôm nay A Nam như thế nào, hành động của ta hôm qua có để lại dấu vết gì khiến nàng sinh nghi hay không. Đường như ta có chút không biết phải tiếp tục diễn vở kịch này như thế nào. Cho nên ta cảm thấy tạm thời tránh mặt đi cũng tốt.

Đương nhiên là ta thực sự bận rộn, xem qua đồng tấu chương đang chờ ta phê chuẩn, tự ta cũng cảm thấy nhức đầu.

Được rồi, đây là chuyện ta cần làm, ta không thể thoái thác. Ta rút ra một quyển tấu chương, chuẩn bị tiếp tục xem.

“Bên Sở Hiền phi đã đến.” Như Ý nhìn thấy ta như thế này cũng không dám lăm mồm hỏi ta cái khác nữa: “Nói rằng hôm nay Sở Hiền phi nhất định sẽ tới đây, không chỉ trả lại bản thảo cho hoàng thượng, mà còn có chuyện khác muốn bẩm báo với hoàng thượng.”

Như Ý nói xong lại liếc mắt ra ngoài một cái: “Là Hi Nhạc trong cung của Hiền phi đến chuyển lời. Còn đặc biệt hỏi nô tài, hôm nay hoàng thượng có phi tần khác ở đây không.” Hần ngừng một lát, lại nói: “Nô tài trả lời là không hề có, cho nên...”

Ta nhìn Như Ý một cái: “Cho nên hôm nay người cần ai rồi hả?”

Ta biết về điểm này thì Như Ý khá hẹp hòi, hần ở trong cung của ta, nhưng thật ra có chút thiên vị A Nam, chỉ là cẩn thận không thể hiện ra ngoài mà thôi. Ta cũng không biết từ khi nào thì hần bắt đầu như vậy, dù sao thì từ sau khi ta và A Nam trở nên thân mật, ta thấy đứa nhỏ này ngấm vui mừng vì chúng ta gần gũi nhau. Đây có lẽ là bởi vì hần vốn là người phía nam. Nhưng ta cho là còn có nguyên nhân khác.

“Tiễn chiều nghi. Nô tài ngăn cản Tiễn chiều nghi.” Như Ý dâng hoàng báo lại, nhưng ngay sau đó hần lại giải thích: “Cũng không hẳn là ngăn cản. Chỉ là Tiễn chiều nghi hỏi hoàng thượng có bận rộn hay không, tâm tình như thế nào. Nô tài liền nói hoàng thượng rất bận, tâm tình không tốt. Nô tài thực sự nói thật.” Hần giữ khuôn mặt vô tội về phía ta.

Ta nhủ mày, rốt cuộc trong cung lại xảy ra chuyện nghiêm trọng gì mà ngay cả Tiễn Bảo bảo cũng muốn tìm ta?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Chương 102

Lúc A Nam đi vào, thật ra ta đang miên man suy nghĩ không dứt ra được.

Sắc mặt A Nam như thường, coi như nàng đối với ta đã từng thất vọng, đã từng đau lòng, nhưng ít nhất là lúc này không nhìn ra chút nào.

Nàng bước đi không nhanh không chậm, bước từ bên ngoài trời xanh mây trắng qua bức màn đi vào bên trong. Hiện giờ A Nam cai quản công việc trong cung, trông coi sáu cung, san sẻ với mẫu hậu. Ở trong cung, nàng không còn đáng vẻ lo lắng thiếu tập trung như lúc trước nữa mà đã trở nên nghiêm cẩn hơn nhiều.

Hôm nay A Nam vẫn còn mặc cung trang màu trắng, nhưng lại không giống với hôm đi lễ Phật, hôm nay nàng không giống như bước ra từ trong tranh thủy mặc, hôm nay nàng còn đeo một cái đai lưng màu đỏ nhạt, cả người đều sáng rực lên, giữa ánh mặt trời ngày xuân trông có vẻ vô cùng rực rỡ.

Một nữ nhân xinh đẹp như vậy đi thẳng đến trước mặt ta, nói không động lòng chính là gạt người. Ta gần như không thể kiềm chế, chỉ muốn nhảy dựng lên ôm nàng vào trong ngực. Ta phải dùng rất nhiều khí lực mới có thể khắc chế được bản thân.

Thần thái của A Nam khác hẳn mấy ngày trước đó, rõ ràng nàng đối với ta vừa khách khí vừa xa lánh. Sau khi cung kính hành lễ, nàng ngồi ở rất xa ta. Nàng rút từ bên hông ra một cuộn giấy, mở ra trước mặt ta.

“Chuyện thứ nhất!” Nàng giả bộ, bắt đầu đọc bằng giọng điệu giễu giễu: “Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng thượng muốn bản thảo kết hoạch giao thương hai miền nam bắc, thiếp đã mang đến.” Nàng ngoảnh đầu nhìn về cái đuôi nhỏ A Qua phía sau nàng ra ý nhắc nhở.

A Qua vội vàng đưa thứ gì đó trên tay cho Như Ý, để Như Ý trình lên cho ta. A Nam tỏ ý xa lánh rất rõ ràng, nếu là trước kia, nàng đã sớm trực tiếp vứt vật đó trước mặt ta.

Ban đầu ta đưa cho A Nam chỉ là một cuộn giấy mỏng, bây giờ nàng trả lại cho ta lại là một cuốn sổ dày cũ rách. Do được lật đi lật lại nhiều, ở góc đã bị quăn lại. Chỉ là, ở bên ngoài nàng còn kèm theo một cuộn giấy khác màu hồng nhạt.

Ta nhìn cuộn giấy ban đầu ta đưa cho nàng một chút, bên trong đã sớm bị chú thích chằng chịt, chỗ nào nàng cảm thấy không ổn thì sẽ viết cái nhìn của nàng vào, có lúc chỗ trống không đủ, nàng còn dán thêm giấy. Tất cả ý tưởng của nàng đều được viết rất rõ ràng, giống như sợ rằng ta xem không hiểu được ý nghĩ của nàng.

Mà cuộn giấy màu hồng kia, chính là nàng sợ ta nhìn không rõ, sao chép lại thêm một bản.

Lúc này ta không có thời gian nhìn kỹ những gì A Nam viết, chỉ đưa tay lật qua lật lại mấy tờ giấy.

Vì vậy, A Nam nhìn cuộn giấy trên tay nàng, đọc tiếp mục tiếp theo: “Chuyện thả người ra khỏi cung, tổng cộng cần một vạn bảy ngàn hai trăm hai mươi lăm lượng bạc trắng...” Nàng lại đọc tiếp, chỉ là thả ra bao nhiêu cung nhân, trong đó cấp bậc mỗi người ra sao, mỗi người trao bao nhiêu tiền, cấp bậc khác nhau thì như thế nào. Nàng đọc dài dòng một hồi đã khiến ta buồn ngủ, thế nhưng đáng vẻ nghiêm trang của A Nam lại khiến cho ta cảm thấy hưng phấn. Nàng làm gì cũng rất đẹp mắt, đáng vẻ đó của nàng không có chút kịch cớm nào.

Ta nhìn đôi môi nàng khẽ mấp máy, nghĩ đến tối hôm qua, ta thừa dịp nàng ngủ say mà đã lặng lẽ hôn nàng. Nàng chắc chắn không nghĩ tới, đêm qua ta ở bên cạnh nàng, ngăn người nhìn nàng ngủ say. Ở trong đêm mưa tối tăm, ta dùng lòng của ta để nhìn nàng. Thậm chí ta còn có thể thấy rõ từng sợi lông tơ trên khuôn mặt nàng khẽ rung động.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn ta, bàn tay cũng tạm thời hạ cuộn giấy xuống: “Lý Tu Nghi dự định ngày mai sẽ rời đi.” Nàng nói, trên mặt vẫn không có biểu cảm: “Trong cung sẽ không đưa tiền. Mẫu hậu nói để Lý Tu Nghi cứ như vậy mà rời đi rất khó coi, để nàng ta cảm năm trăm lượng bạc từ trong cung, coi như là tiền cấp đường một năm.”

Ta sững sờ, nhớ ra còn có chuyện này của Lý Tu Nghi. Những người khác cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi sao? Ta vừa rồi không chú ý lắng nghe. Chỉ là A Nam làm việc luôn khiến cho người ta yên tâm.

Thoạt nhìn qua thì A Nam có vẻ rất lạnh nhạt, nhưng ta có thể cảm giác được nàng đang thất vọng. Dường như nàng cảm thấy chúng ta đối với Lý Tu Nghi quá tuyệt tình.

Nhưng nàng đã từng nghĩ tới chưa, ở sau lưng ta Lý Uyển Ninh dùng tiền của ta đi giúp đỡ người tình cũ của nàng ta. Nàng ta và ta cũng không có tình nghĩa gì. Huống hồ là Lý Uyển Ninh vô tình trước.

Nhưng ta không muốn làm cho A Nam thất vọng.

“Cho nàng ta một vạn lượng đi.” Ta nói: “Nếu không nàng ta đến trong miếu cũng mất mặt.” Mặc dù với năm trăm lượng cũng có thể sống khá tốt trong miếu, còn nhiều hơn bổng lộc hằng năm của Lý Uyển Ninh một chút, nhưng Lý Uyển Ninh từ trong cung đi ra chỉ mang theo năm trăm lượng đi đến trong miếu thì sợ là không được tốt lắm.

Ta hiểu rõ cách làm việc của mẫu hậu, con trai người làm trái ý người, người sẽ không vui vẻ với ta.

A Nam lạnh nhạt nói: “Không cần, hoàng thượng giữ tiền của mình đi. Ta đã đi tìm Lý Tương, hẳn bỏ ra một vạn lượng giúp đỡ cháu gái mình.” Giọng điệu A Nam lạnh như băng. Ta cẩn thận dò xét sắc mặt của nàng, nhìn xem có phải nàng đang châm chọc ta hay không. Tiếc là ta không nhìn ra cái gì.

Sau này ta nhất định phải tìm ra cơ hội dỡ bỏ Trích Tinh Các, nếu không A Nam vẫn sẽ nghĩ tới những chuyện nặng nề này.

“Sáng sớm ngày mai Lý tu nghi sẽ rời đi vào khoảng thời gian hoàng thượng đang lâm triều. Vào khoảng thời gian này, chúng ta đều ở chỗ mẫu hậu, nhưng ta và mẫu hậu đã bàn bạc xong, ngày mai ta sẽ tiễn Lý tu nghi. Trong cung phải có người ra mặt tiễn nàng ta, nếu không sợ là nàng ta sẽ bị người khác đàm tiếu. Dĩ nhiên, chọn khoảng thời gian như vậy là để tránh sự chú ý của người trong cung.”

A Nam quét mắt, nhìn cuộn giấy trên tay nàng.

Lúc này nắng ấm vừa lúc nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt A Nam. Ở khoảng cách xa như vậy, ta lại nhìn thấy ánh mặt trời vàng nhạt in dấu lên đôi hàng mi dài của nàng. Nàng bần thần, có lẽ lại nghĩ tới chuyện ta vô tình.

Ta không nói lời nào, cũng không có gì để nói. Ta sẽ không đi tiễn Lý Uyển Ninh, giữa chúng ta ngay cả vài lời xã giao cũng không có. Nàng ta đối với Lão Cửu là đồng tình cũng được, là ái mộ cũng được, đều không liên quan tới ta. Ta không bao giờ để ý nữa.

Hàng mi A Nam rung lên, ánh mắt lại quét qua người ta.

Có lẽ sắc mặt ta lúc này có chút chăm chú, khiến cho A Nam có phần chần chừ.

“Trên cuộn giấy kia của nàng còn có gì nữa, đọc hết đi.” Ta nói, mặc dù còn nghiêm mặt, chưa cho nàng một chút sắc mặt tốt nhưng thật ra trong lòng ta đang muốn trêu chọc nàng. Tiểu bảo bối A Nam này, một khi bày ra dáng vẻ nghiêm trang luôn rất đáng yêu. Nàng làm việc có nề nếp, vô cùng nghiêm túc, điều này ta đã sớm biết. Hiện giờ nàng cai quản hậu cung, ta cực kỳ yên tâm.

“Là về chuyện phong thưởng cho Tiễn chiêu nghi và Lâm mỹ nhân.” A Nam cũng không nhìn cuộn giấy trên tay nàng: “Chỉ còn mấy ngày nữa là đầy tháng, trong lòng hoàng thượng nghĩ như thế nào?” Nàng hỏi: “Vốn đã nói đến đầy tháng sẽ phong thưởng cho hai người họ. Đến bây giờ thiếp cũng chưa biết nên chuẩn bị sắc phục gì cho hai người họ, mệnh lệnh sắc phong của hoàng thượng cho hai người cũng chưa cho người chuẩn bị. Mặc dù sắc phục không phải là lập tức sẽ phải mặc lên người, nhưng tốt nhất là nên chuẩn bị, đến lúc đó cùng đưa đến trong cung các nàng, các nàng cũng có chút thể diện.”

Nghĩ một chút, nàng lại nói thêm: “Vốn là mẫu hậu nói phong cho Tiễn chiêu nghi làm Đức phi, đứng thứ ba trong cung. Lâm mỹ nhân thì phong làm tu nghi, dù sao thì cũng là sinh con trai trưởng, địa vị không thể quá thấp.”

Nàng nghiêng ngàng nhìn ta.

Mẫu hậu thường xuyên nhắc đến mấy lời này, không cần nàng phải nhắc nhở ta. Nhưng mà ta không nguyện ý lắm, vẫn cảm thấy phong thưởng như vậy thì hơi cao.

Ta có thể cảm thấy A Nam cũng có chút không nhẫn nại. Thoạt nhìn thì có vẻ là nàng đang nghiêm túc làm việc, nhưng thực ra nàng vốn không muốn dính líu đến chuyện của những nữ nhân khác bên cạnh ta.

Về điểm này, thật ra nàng cũng lười che giấu.

“Cứ làm theo ý mẫu hậu đi.” Ta nói, coi như là ta thỏa hiệp với mẫu hậu.

Cũng chỉ là phong thường mà thôi, phong làm gì thì cũng chỉ là một cái tên. Ta không thích vẫn là không thích, có cái gì quan trọng chứ. Đức phi thì thể nào, nàng ta thật sự muốn làm hoàng hậu hay sao? Về Tiễn Bảo Bảo, vốn là ta nhìn thấy nàng ta rất phù hợp. Nhưng kể từ sau hôm tuyết rơi đó, nàng ta tới thử thăm dò xem nếu như Lâm mỹ nhân chết, địa vị của nàng ta sau đó sẽ ra sao, ta lại không thích nàng ta lắm. Đức phi Đức phi, nữ nhân tốt không phải là có phẩm hạnh đủ các mặt sao?

“Nhưng hôm qua Lâm mỹ nhân tìm ta, nói rằng muốn cùng ta nói chuyện một chút. Lâm mỹ nhân không dám tìm hoàng thượng.” Khóe miệng A Nam khẽ nhếch lên: “Trước kia nàng ta từng tìm đến Tiễn chiêu nghi, nói chuyện gì thì thiếp không biết, nhưng hình như Tiễn chiêu nghi không hài lòng, muốn thiếp hôm nay gặp Lâm mỹ nhân thì đừng nghe nàng ta. Cho nên trước hết thiếp tới xin chỉ thị của hoàng thượng, để biết lát nữa thiếp gặp Lâm mỹ nhân thì nên nói như thế nào?”

A Nam đá quả bóng này sang cho ta.

Ta trầm ngâm, theo lý mà nói thì trường hoàng tử là do Lâm mỹ nhân sinh. Có lẽ ta thật sự nên phong thưởng cho Lâm mỹ nhân cao hơn, nhưng vừa nghĩ tới đứa bé nàng ta sinh, trong lòng ta mơ hồ cảm thấy đau đớn. Ta thường xuyên đi thăm đứa bé kia, nhưng càng nhìn càng thấy kinh hãi. Ta có chút không dám suy nghĩ nhiều, luôn luôn tìm cách né tránh.

Thậm chí ta còn không muốn bày tiệc đầy tháng. Ta không muốn để chúng thần nhìn thấy đứa bé này. Rõ ràng là người làm cha, nhưng trong lòng ta lại nghĩ như vậy. Có đôi lúc ta cũng hoài nghi chính mình.

“Hiền phi không cần nói gì, chỉ cần nghe Lâm mỹ nhân nói là được. Tốt nhất vẫn nên khuyên nàng ta yên tâm chăm sóc đứa bé, cũng nên chú ý chăm sóc bản thân.” Ta ừ ừ.

Nhưng A Nam vẫn chưa nói xong. Nàng lại vụng về quét mắt nhìn cuộn giấy trên tay: “Lâm mỹ nhân còn có một chuyện đang muốn làm ồn ào lên.” Về mặt của nàng nặng nề, ánh mắt đảo khắp thư phòng của ta.

Ta lập tức hiểu ý, nháy mắt ra hiệu cho Như Ý.

Như Ý hiểu ra, vội vàng kêu mọi người đi theo hẩn ra ngoài, ngay cả A Qua cũng lui ra, trước khi đi còn đóng kỹ cửa.

Ta nhìn A Nam. Đây mới là chuyện quan trọng nàng muốn nói hôm nay, không muốn để cho những người khác trong cung biết.

Quả nhiên, nàng nhìn thấy trong điện chỉ còn hai người chúng ta, lúc này mới cẩn thận mở miệng: “Thiếp nghe nói đứa bé kia của Lâm mỹ nhân không thể ăn cái gì.” Nàng nhủ mảy: “Đã gọi năm, sáu bà vú, sữa vẫn không đủ ăn. Không phải là vì ăn nhiều, mà là đứa bé kia vừa ăn vừa đổ tràn ra, nuốt không nổi. Đã lớn như vậy nhưng sữa đặt bên cạnh cũng phải mất một lúc lâu mới biết ăn. Lúc nghe tiếng chuông kêu cũng chưa từng có phản ứng, giống như không nghe được âm thanh. Lâm mỹ nhân không cho người khác gọi đứa bé này bằng cái tên “A Ưng” do mẫu hậu ban, cho nên đến nay đứa nhỏ này vẫn chưa có nhũ danh. Chưa có ai thử gọi hẩn xem hẩn có phản ứng lại hay không.”

Rốt cuộc trên mặt A Nam đã có vẻ lo lắng.

Ta cũng nhíu mày, chỉ cảm thấy lo lắng bất an trong lòng. Ta nhớ lúc A Ô mới sinh, nghe tiếng chuông kêu thì sẽ quay đầu, nghe được âm thanh gì dễ nghe thì con bé sẽ rất vui vẻ. Ta còn nói A Ô sẽ yêu ca hát giống như mẹ nó.

Nếu con trai của ta không nghe được... “Chuyện này đã nói với mẫu hậu chưa? Mẫu hậu nói thế nào?” Ta vội hỏi. Những chuyện này ta đều không biết, mỗi lần đến thăm ta cũng chỉ đứng bên cạnh nhìn một lát, không có để ý tới.

“Mẫu hậu không biết.” A Nam nói: “Cũng không phải là Lâm mỹ nhân, là Tiễn chiêu nghi không để cho người khác nói.” Rốt cuộc A Nam cũng nói đến chuyện vướng bận trong lòng: “Thiếp... cũng chỉ là vô tình phát hiện ra. Trong cung có người tặng cái chuông nhỏ phát hiện ra, sau đó đến nói với thiếp. Bởi vì tất cả bà vú đều là do Tiễn chiêu nghi tìm tới, cho nên thiếp cũng không có cách nào đi hỏi.”

Ta ngạc nhiên nhìn A Nam.

A Nam vội vàng giải thích: “Thiếp thấy mẫu hậu cũng không muốn để người khác nhắc đến đứa bé này. Mà Lâm mỹ nhân nói đứa bé gầy như vậy là do bẩm sinh, không để cho thái y xem qua. Theo ý của thiếp, có phải nên tìm thái y tới xem một chút?”

“Nàng đi tìm sao?” Ta nói, trong lòng gấp gáp, trong cung đều nói đứa bé kia không có phản ứng với âm thanh, tại sao còn có thể ngồi yên như vậy?

Khuôn mặt A Nam lạnh nhạt: “Thiếp sợ thiếp tìm thái y tới, sau này có chuyện gì sẽ trách tội lên đầu thiếp.”

“Nàng...”

Ta nuốt toàn bộ những lời chưa kịp nói xuống. Ta không thể chỉ trích A Nam, đây vốn cũng không phải là chuyện của nàng. Huống hồ, ta là cha cũng không lo cho tốt, tại sao lại bắt A Nam phải lo. Đối với đứa bé này Tiễn Bảo Bảo rõ ràng có chút hy vọng, cũng là người có thủ đoạn. Nàng vừa nói mặc kệ, lại vừa vụng về không chế hai mẹ con Lâm mỹ nhân.

Làm sao A Nam không nhìn ra điểm này. Hôm nay nàng tới tìm ta nói chuyện này, nhất định là vì thấy đứa bé kia đáng thương.

“Không sao.” Ta nói: “Cứ nói là ta phân phó, để cho thái y bắt mạch xem hai mẹ con họ như thế nào.”

“Đã hiểu ạ!” A Nam đáp lại đơn giản, cuộn lại giấy trong tay, lư loát bỏ vào trong đai lưng: “Vậy thiếp đi gặp Lâm mỹ nhân.” Nói xong nàng liền đứng dậy, không có chút lưu luyến nào đối với ta.

“A Nam” Ta lên tiếng gọi nàng.

Gọi xong rồi trong lòng ta lại mờ mịt, ta có thể nói gì với A Nam đây? Nói nàng chỉ cần nhẫn nại ít ngày nữa thôi? Hay là nói để cho ta hoàn thành kế hoạch diệt trừ Phùng Ký, trước hết nàng nhường một chút? Rõ ràng ta mới là người diễn kịch bày trò xa lánh A Nam. Rõ ràng là ta đang diễn kịch. Chẳng lẽ đột nhiên lại tới dự đồ nàng? Cho dù ta nói như vậy, chưa chắc A Nam đã tin ta. Lại nói bên kia vừa mua chuộc vừa lừa gạt, ta cũng chỉ mới làm được nửa chừng, không thể nào cứ như vậy mà rút tay về.

“Thực phi...” Ta nói. Rồi lại nói không được.

“Mẫu hậu nói Thực phi gần đây đang dưỡng bệnh, có chuyện xảy ra cũng không cho chúng ta quấy rầy nàng ta.” Ánh mắt A Nam xa xôi. Dường như nàng không hề biết Phùng Yên Nhi, cũng chưa từng xảy ra chuyện Phùng Yên Nhi cho người đánh vào đầu nàng làm nhục nàng: “Nếu hoàng thượng cho rằng chuyện này nên nói với Thực phi, trước hết hãy đi tìm Thực phi.” A Nam hiểu sai ý của ta. Nàng cho là ta bắt nàng nghe lệnh của Phùng Yên Nhi.

Nàng khách khí nói chuyện với ta về Phùng Yên Nhi như vậy, ngược lại càng làm cho lòng ta càng thêm bất an. Dù sao ở trong cung, địa vị của A Nam cũng ở dưới Phùng Yên Nhi, nếu ta bắt nàng nghe lệnh của Phùng Yên Nhi, ngay cả phản kháng nàng cũng không thể.

Vốn là, lúc quan hệ giữa ta và A Nam không tốt, Phùng Yên Nhi cũng không đặt A Nam ở trong lòng. Hôm nay như vậy, ta sùng ái A Nam mấy tháng gần gũi, ngược lại đã khiến cho A Nam trở thành cái gai trong mắt một đám người trong hậu cung của Phùng Yên Nhi, thậm chí là của Tiễn Bảo Bảo. Tình cảnh của nàng còn hiểm ác hơn cả lúc trước ta chưa đề ý đến nàng.

Nhưng... Ta bình tĩnh lại, vở kịch này đã diễn thì phải diễn đến cùng, diễn cho đến khi Phùng Yên Nhi hài lòng mới thôi.

“Chuyện phong thưởng đã định, nàng đi nói với bên Thực phi một tiếng. Chuyện của đứa bé coi như đã nói xong, đừng nói với nàng ta. Hiện giờ Thực phi phải dưỡng bệnh, đừng vì mấy chuyện vặt vãnh này mà quấy rầy nàng ta.” Ta đắn đo từng câu từng chữ.

Ta biết rõ những lời này càng làm tổn thương A Nam hơn, nhưng ta vẫn phải phân phó như vậy. Phùng Yên Nhi nhìn thấy ta sắp xếp cho A Nam đến đó, nàng ta nhất định sẽ vui mừng. Nếu nàng ta có thể chiếm chút tiện nghi của A Nam, nàng ta sẽ hài lòng hơn. Có lúc nữ nhân dễ gạt như vậy. Đối với lần này ta có tính toán trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Chương 103

Ta không biết A Nam cùng Tiễn Bảo Bảo và Lâm mỹ nhân nói chuyện như thế nào, dù sao thì sau đó ở trong cung mỗi người một vẻ, có người trước cửa đông như trẩy hội, có người trước cửa lại vắng tanh.

Tối hôm đó ta đã biết, A Ô đã làm vỡ một cái chén mã não chạm trổ hoa hồng ở trong cung Vinh An của Tiễn Bảo Bảo. Còn biết lúc mấy phi tần đi qua Trích Tinh Các để đến chỗ Tiễn Bảo Bảo thì bị một cung nữ bắt cản trong Trích Tinh Các hắt một bát nước. Còn biết mấy vị ma ma của Thượng y cục bị Lâm mỹ nhân mắng, nghe nói là bởi vì mẫu thiết kế lễ phục mới về khiến nàng ta có vẻ mập, Lâm mỹ nhân thoát nhìn còn không yếu điệu bằng Tiễn Đức phi.

Nghe đến mấy chuyện phiếm trong cung này, ta đều chỉ âm thầm cười một tiếng trong lòng, ở ngoài mặt chỉ có thể giả bộ thờ ơ không quan tâm. Nói thật, phần lớn nữ nhân đều hẹp hòi, chuyên tiêu tốn tâm tư cho những chuyện nhỏ nhặt như thế này, khiến cho người khác không cách nào hiểu được. Sau khi Lâm mỹ nhân sinh đứa bé đã mập lên rất nhiều, so với Tiễn Bảo Bảo cũng là không hơn không kém bao nhiêu, nàng ta cho là nàng ta vẫn còn đáng vẻ như khi chưa làm mẹ sao?

Ta cảm thấy mập lên một chút cũng tốt, ít nhất là nhìn có sức sống hơn đáng vẻ tái nhợt đáng sợ lúc trước. Hiện giờ tinh thần nàng ta đã tốt hơn, còn có thể ghen tuông tranh đoạt với người khác.

Phùng Yên Nhi cũng không tò vè đắc ý lắm, cho dù A Nam đến cửa báo cho nàng ta biết tất cả mọi sắp xếp, nhưng thực tế thì người quản lý mọi chuyện trong cung là A Nam. Mẫu hậu nói rằng chính người trông coi, nhưng thật ra thì người đã lớn tuổi nên lực bất tòng tâm, người thực sự lo liệu mọi chuyện là A Nam. Mẫu hậu chỉ cần giúp ta trông chừng Phùng Yên Nhi một chút cũng đã khiến ta cảm kích.

Chuyện này mọi người ở trong cung đều hiểu. Nghe Như Ý nói, lúc A Nam đi lại trong cung, nàng đi đến đâu thì các nô tài đều đồng loạt quỳ xuống: “Không nhìn ra, Sở Hiền phi ả nói nhẹ nhàng cũng có thể uy phong như vậy.” Như Ý nói.

Thật ra sự uy phong của một người không liên quan đến vẻ ngoài của người đó, từ trước tới nay một người trở nên uy phong đều là do những người xung quanh làm nổi bật lên. Đại khái là Như Ý không hiểu điều này.

Đến chiều, ta đã xem được một chồng lớn tấu chương, vừa day day huyết thái dương vừa hỏi Như Ý: “Hôm nay bên Trích Tinh Các như thế nào?”

Như Ý vẫn ngồi chờ bên cạnh ta lập tức cung kính đáp lại: “Đóng cửa, kể từ sau khi Sở Hiền phi đi ra thì vẫn luôn đóng cửa.”

Ta tiếp tục xoa huyết thái dương: “Cũng không ai đến thăm sao?”

“Có, Tiễn chiều nghi có đến.”

Ta gật đầu một cái, điều này không ngoài dự đoán. Có thể làm mấy chuyện này ở trong cung đều là người có bản lĩnh. Lâm mỹ nhân về mặt này có vẻ quá ngu ngốc. Nàng ta còn muốn mầu bằng từ quý sao? Sợ là khó!

Ta đứng lên: “Hôm nay chúng ta đến Trích Tinh Các.” Ta nói.

Như Ý kinh ngạc há hốc mồm.

Ngày hôm sau, Lý Uyển Ninh yên ắng rời đi. A Nam quay lại báo cáo với ta.

“Lúc rời đi nàng ta nói cái gì?” Ta hỏi.

“Không hề nói cái gì, chỉ là sau khi cắt tóc, nàng ta đập lên tóc mình, đột nhiên cười lớn một tiếng.” A Nam báo lại chi tiết.

Ta cố gắng tưởng tượng một chút, nữ nhân từng núp sau lưng mẹ không dám ngẩng đầu kia, sau khi cắt tóc cười lớn một tiếng là đáng vẻ như thế nào, đáng tiếc ta lại hoàn toàn không thể tưởng tượng ra. Ngay cả diện mạo nàng ta như thế nào ta cũng không còn nhớ rõ.

Lý Uyển Ninh vừa rời đi, trên triều khí thế của Phùng Ký hơn hẳn Lý Tề. Phùng Ký thừa cơ hỏi ta chuyện điều động tám doanh phía nam, ta nói tạm thời không cần điều động, thoát nhìn hấn cũng không tin.

Ta ném cuốn sổ ghi chép phương án giao thương nam bắc đã được A Nam sửa lại ra trước mặt triều thần. Lần này, những người phản đối không còn nhiều như trước nữa, ta thấy thời cơ đã chín muồi, quyết định lập tức thi hành lệnh thu thuế mới.

Cuối cùng, ta tuyên bố: “Bởi vì suy tính đến chuyện khoa thi năm nay có ý nghĩa đặc biệt, chỉ có hai vị chủ khảo và phó khảo, trăm vẫn không thể yên tâm” Ta nói: “Giao cho Trương Vương giám sát cuộc thi lần này. Phạm là những người trong danh sách dự thi đều phải qua sự thẩm tra của Trương Vương. Từ thi hương đến thi đình đều do Trương Vương giám sát, nếu phát hiện ra có người gây rối hoặc phạm quy, Trương Vương có quyền xử theo quân pháp. Ngoài ra bắt đầu kể từ ngày kia, Trương Vương bắt đầu cùng chúng thần lên triều.”

Nói xong ta cười lớn: “Các người đều hiểu Trương Vương rồi, trên chiến trường hấn mạnh mẽ vang dội, giao cho hấn giám sát cuộc thi, hấn cũng không dễ nói chuyện như trăm đâu.”

Toàn bộ những người phía dưới đều có chút giật mình. Nhị ca đã thông qua khảo nghiệm của ta, cho nên ta có thể dùng hấn. Quan trọng nhất là, lần trước hấn từng cứu A Nam đầu tiên, càng chứng minh nhị ca là người ngay thẳng.

Liên tục dùng hai khoa thi, gần mười năm mới lại tổ chức một khoa thi này, ta đã sớm nghe được một chút lời nói bóng gió. Người như Phùng Ký liền coi khoa thi mùa xuân năm nay trở thành cơ hội tốt để tranh giành lợi lộc. Kiếp trước, hấn chính là dựa vào cuộc thi lần này, không chỉ đưa con trai mình lên vị trí trạng nguyên mà còn lôi kéo được rất nhiều nhân tài của Đại Triệu. Lúc này, hấn nghĩ cũng đừng nghĩ.

Ngày đầy tháng của con trai ta cũng đã sắp đến. Trước đó một ngày, A Nam quỳ dưới chân ta, từ trên tay ta chọn chữ do bộ Lễ chuẩn bị trên giấy vàng. Trên giấy có tổng cộng là bốn chữ, theo thứ tự là kiết, mậu, dũ, khiên*.

*kiết (𦣻): không lo buồn; mậu (懋): lớn lao, tốt đẹp; dũ (愈): không bệnh tật; khiên(愆): tội lỗi

A Nam nhìn giấy trên tay ta, đáng vẻ có chút chần chừ: “Tại sao hoàng thượng lại muốn thiếp tới chọn chữ? Không phải chuyện này nên do hoàng thượng tự quyết định sao?”

Nàng đã biết chuyện đêm hôm trước ta đến Trích Tinh Các sao? Mặc dù ta không qua đêm ở đó, nhưng trong cung đã sớm lan truyền xôn xao, A Nam chắc chắn nghe được. Trong cung, những người khác nhìn ta như thế nào ta mặc kệ, hiện tại ta chỉ muốn biết A Nam nghĩ như thế nào.

Thật ra, ngày hôm đó ta ở Trích Tinh Các không hề làm gì, ta nào dám làm gì, ta sợ chết, ngay cả nước trà do Phùng Yên Nhi pha cho ta ta cũng không dám đụng đến. Ta chỉ ngồi yên ở đó nhìn Phùng Yên Nhi múa một khúc, lại nói vài lời dễ nghe để làm nàng ta vui vẻ. Đến lúc thấy thời gian không sai biệt lắm, ta liền cười ha hả mà cáo từ, trở về cung điện của ta với vàng rót nước uống.

Ta đối với nữ nhân này hết sức đề phòng, chỉ là những người khác trong cung không phải là đều nghĩ như vậy.

“Có lẽ hoàng thượng có thể để cho Lâm mỹ nhân xem qua một chút.” A Nam trả giấy vàng lại cho ta: “Thiếp đã nói chuyện xong với nàng ta, đến tiệc rượu đầy tháng sẽ để cho Hoa thái y xem đứa nhỏ này một chút. Vốn là Lâm mỹ nhân sống chết không chịu đồng ý, thiếp mất công nói một hồi, chỉ nói là đây là ý của hoàng thượng.”

A Nam có lẽ cảm thấy mình đã tận lực, lại bắt đầu trốn tránh công việc. Rõ ràng nàng không muốn can dự vào chuyện này nữa.

Trong tay ta cầm tờ giấy vàng kia, có chút mơ hồ: “A Nam có cảm thấy kỳ lạ không, tất cả mấy chữ bộ Lễ đưa tới đều có bộ tâm (心) ở dưới.”

Đôi mắt to của A Nam chợt lóe lên: “Có tâm tốt hơn là không có tâm.”

Ta lắc đầu: “Con trai của ta, tên tự nên là chữ đức (德), bên trong đã có bộ tâm.”

A Nam liền nhú mồm, nhưng cuối cùng nài nỉ cũng không nói gì.

“Ta muốn dùng chữ Mậu.” Ta nói với A Nam.

A Nam từ chối cho ý kiến, vì vậy liền quyết định là chữ Mậu. Ta cũng không biết cái tên này có tốt hay không, dù gì trong tên đứa nhỏ này cũng có hai chữ tâm, chỉ mong hân là một người có tâm.

Sau này A Nam có con, không biết nên đặt tên như thế nào, nhất định phải chọn một cái tên vừa dễ nghe lại đẹp đẽ, như thế mới xứng với cốt nhục của A Nam.

Tiệc đầy tháng A Nam không cần tham gia, nài nỉ giống như các phi tần khác trong cung, gửi tặng lễ vật đến đây, không thấy bóng dáng người đâu.

Lão ma ma trong cung ôm đứa bé đi một vòng trước mặt các đại thần, cũng không có nhiều lời hay ho gì, chẳng qua chỉ là khen đứa bé này ngoan, ngủ thật ngon giấc.

Ta lại thà rằng phải nghe hân khóc thét lên, khóc như thể muốn tỏ rõ khí khái đàn ông của hân. Nhưng đáng tiếc là đứa bé này thỉnh thoảng khóc một tiếng cũng chỉ như con mèo nhỏ không có hơi sức, sợ là người ta còn không nghe được tiếng khóc.

Không có ai thật sự ham thích đứa bé này, ta thân là người làm cha cũng cảm thấy không có hứng thú. Ta giả bộ muốn thay quần áo, lặng lẽ rời khỏi yến tiệc. Thừa dịp không có người chú ý, ta vòng qua hành lang sau đại điện, đi về phía Ngự hoa viên.

Có mấy hoạn quan nhìn thấy, muốn đi theo nhưng bị ta đuổi đi, để cho bọn họ đến ngồi cạnh mẫu hậu, chỉ để một mình Như Ý đi theo ta.

Trong Ngự hoa viên hoàn toàn yên tĩnh, có lẽ bởi vì một số cung nhân đã rời đi, cả hoàng cung cũng thanh tĩnh hơn không ít. Trước kia lúc ta đi dạo luôn có vài người đứng chờ trên đường, hoặc ca hát hoặc ngâm thơ, làm bộ như là vô tình gặp phải ta, ông ọ làm dáng trước mặt ta. Hiện tại cũng ít người như vậy.

Các nài nỉ đại khái là đã nhìn thấu sự vô tình của ta. Sau Lâm mỹ nhân, rất nhiều người không còn hy vọng chim sẻ hóa phượng hoàng.

Từ xa ta đã nghe được bên kia Ngự hoa viên có tiếng người đang cao giọng nói đùa, ta không khỏi dừng bước. Như Ý nhanh trí chạy lên trước liếc mắt nhìn, lập tức lui về nói với ta: “Là Thục phi đang dạo bộ với người khác. Còn có rất nhiều phi tần khác trong cung cũng đi cùng.”

Ta lập tức xoay người.

Rốt cuộc Phùng Yên Nhi vẫn chứng nào tật nấy, lại muốn dương dương tự đắc khoe khoang bản thân trước mặt người khác. Hôm qua ta đã gặp nài nỉ ta, hôm nay thực sự không có tâm tình.

Ta đi ngược lại tới Thái y viện, rất lâu rồi ta chưa gặp Hoa thái y. Kể từ sau khi cảm thấy bản thân đã khỏe lại sau khi trúng độc, ta không đến gặp Hoa thái y để xem mặt, hôm nay ta muốn nhân cơ hội này để Hoa thái y xem qua một chút.

Lúc này đang là mùa xuân, khắp nơi hậu cung đều là oanh ca yến vũ, ta cố ý đi vào hẻm nhỏ để không khiến người khác chú ý, tìm kiếm chút yên lặng hiếm hoi. Ánh mặt trời chiếu xuống tạo thành cái bóng dưới chân ta, trở thành người đồng hành duy nhất cùng ta bước từng bước.

“Ta muốn chờ cho phương án giao thương nam bắc được thực thi, ta liền có thể rời đi.” Ta đột nhiên nghe được một câu nói như vậy.

Ta ngẩn người, nhất thời có chút nghi ngờ. Sau khi nhìn khắp nơi, ta khẳng định rằng vòng qua đoạn tường đất trước mặt kia sẽ đến cửa hông của Thái y viện, ta không đi nhầm đường.

Ta ngờ ngác đứng ở đó, hoài nghi có phải bản thân nhìn thấy ảo giác hay không, bởi vì giọng nói vừa rơi vào tai ta kia rõ ràng là A Nam đang nói chuyện.

“Ta không muốn ở lại nữa. Sau khi bắt đầu trao đổi mua bán, hai miền nam bắc sẽ nhanh chóng hòa hợp thành một ta, ta ở lại trong cung cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Lần này, ta xác định, người đang nói chuyện chính là A Nam.

Đáng vẻ Như Ý đã có chút sợ sệt, nhưng hân không dám lộn xộn, chỉ nơm nớp lo sợ nhìn ta.

Ta cũng là lần đầu tiên nghe lén A Nam nói chuyện, không phải là ta cố ý.

Nhưng nài nỉ nói ra lời như vậy cũng đủ để khiến ta bị kinh động. Ta vốn tưởng rằng ít nhiều gì A Nam cũng có chút tình cảm đối với ta, lúc này nghe nài nỉ nói nài nỉ muốn đi như vậy, không có chút lưu luyến nào.

“Đến lúc đó, ta cũng có thể cầu xin hoàng thượng phê chuẩn cho ta xuất gia. Gạt bỏ phiền não, giao mình cho Bồ Tát.”

Ta cảm giác như thể mình bị người ta dội cho một chậu nước đá, từ đầu đến chân đều lạnh thấu xương. Rõ ràng lúc này đang là mùa xuân nắng ấm, ta lại cảm nhận được cơn gió buốt lạnh của mùa đông. Ta đứng ngây người không nhúc nhích nổi, đã không còn phân biệt được giọng điệu của A Nam là giận dữ hay là kiên quyết.

“Hoàng thượng sẽ không cho phép.” Lúc này, một giọng điệu lạnh nhạt nói: “A Nam ngươi cũng không thể đi được.” Mặc dù giọng nói lạnh nhạt nhưng cũng vô hạn thâm lương: “Nếu như ngay từ đầu A Nam ngươi không gả đi thì tốt.”

Đặng Hương!

“Cái gì gọi là không gả đi thì tốt?” A Nam cúi kính, chất vấn ngược lại: “Cho dù gả đi rồi ta cũng có thể bỏ đi. Cũng không phải là xin Minh Hương tiên sinh giúp một tay, tuyệt đối ta sẽ không để cái thân tàn này liên lụy đến Minh Hương tiên sinh.”

Đôi mắt của ta không còn nhìn rõ cái gì nữa, lỗ mũi giống như đã bị cái gì chặn lại.

A Nam thế mà lại nói ra những lời này, làm sao mà nàng lại có thể là thân tàn, chẳng lẽ là bởi vì nàng cùng ta... Ban đầu là nàng chủ động tìm ta, cũng có một nửa nguyên nhân là vì Đặng Hương. Thế nhưng ta vẫn cho là nàng vẫn có một chút vì chính bản thân mình. Tại sao bây giờ nàng lại nói mình là thân tàn? Ta thật sự tồi tệ đến mức khiến cho nàng cảm thấy không đáng giá như vậy sao?

Ta biết trong cuộc hôn nhân của ta và A Nam có mục đích chính trị, ai bảo ta là hoàng đế đây. Nhưng lòng của nàng quá cứng rắn, để bảo vệ mình, lòng nàng đã sớm dựng nên lớp vỏ sắt thép bên ngoài. Cho nên ta yêu nàng thì ta phải chịu đau.

“A Nam, ngươi biết rõ ta không hề có ý đó.” Đặng Hương nói: “Ngươi biết ta vẫn luôn đợi, nếu như ngươi không vừa ý...” Đặng Hương thở dài: “Thật ra thì nhiều lúc ta vẫn luôn nghĩ, A Nam cần gì phải kiên nhẫn như vậy, sớm nên bỏ qua được rồi. Chỉ là, A Nam ngươi rõ ràng không làm được, vẫn cứ kiên trì. Về lý mà nói, chỉ cần bản thân hài lòng, đâu cần để ý thiên hạ như thế nào. Không phải nữ nhân nên như vậy sao? Trước kia khi chúng ta còn ở Giang Nam, ngươi là người tinh ranh nhất, chưa bao giờ để bản thân phải chịu thiệt thòi. Hôm nay ngươi như vậy, thật ra đã sớm không còn là ngươi, ngươi đã thay đổi rồi.” Giọng của Đặng Hương mơ hồ, ta nghe được, hần đã uống rượu.

“Hần, là nguyên nhân khiến ngươi thay đổi.” Đặng Hương nói.

Trong đầu của ta nổ ầm một tiếng.

Ta từ từ đi vòng qua bức tường đất, đi thẳng đến bên cửa hông, bên trong ô cửa nhỏ là một vùng cỏ cây thơm ngát mon mọn sắc xanh, bởi vì đã lâu không có ai chăm sóc nên mọc hỗn loạn, hần là không thường xuyên có người tới đây. Dưới gốc quế duy nhất trong sân, Đặng Vân đứng dựa vào thân cây, vẫn là dáng vẻ áo trắng tung bay theo gió, trên tay còn cầm chai rượu của hần giờ lên. Hần nhìn chăm chăm A Nam, biểu cảm trên mặt giống như đám mây trong gió, dịu dàng mà lơ lửng giữa trời.

Mà A Nam ngồi bên cạnh cái bàn đá cách hần rất xa, hai tay nâng má. Ánh mắt của nàng âm trầm, không long lanh như thường ngày. Mấy ngày trước từng nhìn thấy nàng cứng rắn và lạnh nhạt, bây giờ đều đã hóa thành hư không, chỉ còn lại vẻ mờ mịt. Ánh mắt A Nam từng là vì sao duy nhất trong đêm tối của ta, nếu mất nàng ta cũng sẽ mất đi phương hướng của mình.

Ta đứng ở cửa hông, nhấp máy môi muốn lên tiếng. Lại phát hiện ra mình nói không thành tiếng.

“Hoàng, hoàng thượng!” A Qua vẫn trốn trong bóng râm cạnh cửa kinh hãi kêu thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Chương 104

Sau khi A Nam và Đặng Hương nghe được tiếng kêu của A Qua thì đều ngẩng đầu lên nhìn về phía ta. Đặng Hương nhìn ta một cái liền lắc đầu với ta, dường như đang muốn nói gì đó với ta. Ta không để ý đến hần.

A Nam cũng nhíu mày, nghiêng đầu tỏ ý miệt thị đối với ta.

Ta bất chấp tất cả, cái gì là kiềm chế con giận, cái gì là mưu kế, ta đều đã quên sạch. Ta xông lên, không nói tiếng nào, kéo cánh tay A Nam đi vào trong một gian phòng nhỏ ngay cạnh đó.

A Nam sợ hãi kêu lên, nhưng nàng không hề giãy dụa, bị ta kéo đến trong một gian nhà lá nhỏ.

Đặng Hương đi theo, đi được hai bước thì dừng lại, ta thấy hần còn cười một cái, mặc dù nhìn qua thì giống như đang cười khổ.

Ta bước đi dứt khoát, đóng cửa gian phòng lại. Đặng Hương chậm rãi theo sau và những người chạy tới cứu A Nam đều bị ta ngăn ở ngoài cửa.

Bên trong gian phòng nhỏ chật đầy bao bố cũ, nghĩ đến chuyện nơi này là chỗ bỏ đi của Thái y viện, ta liền cảm thấy trong phòng đều tràn đầy mùi thuốc.

A Nam mặc váy trắng với áo khoác hồng, nhìn qua giống như đóa hoa thược dược nở giữa gian phòng đầy mùi thuốc này. Vì tức giận nên ánh mắt của nàng đỏ như lửa, thiêu khô trụi về mềm mại long lanh trong mắt, giống như là hai hồ nước khô khốc. Mà trên khuôn mặt nàng đã ửng hồng.

Ta đi về phía nàng, nàng liền lui về phía sau, lui đến bên cạnh đồng bao bố thì bước chân hơi chậm lại, định ngồi lên trên đồng bao bố. Tư thế ngồi kia, thông thả mà tao nhã, còn có phần giống như đang khiêu chiến với ta.

Nàng cũng không nóng nảy, hoàn toàn ngược lại với người đang nổi giận đùng đùng là ta. Nàng thân nhiên: “Người có thể làm gì ta?”

Ta hết sức giận dữ, nhận ra tay của mình đều đang run rẩy.

“Người... Người lại dám đi xuất gia!” Ta vốn định bày tỏ sự tức giận của ta đối với A Nam, nhưng lúc mở miệng chất vấn nàng, giọng nói lại giống như là oán giận nhiều hơn. Chẳng bao lâu nữa, lúc đối mặt với A Nam thì ngay cả nỗi giận ta cũng không làm được.

A Nam nâng cằm lên, dùng ánh mắt của mình để phân bác ta: “Ta muốn đi thì người ngăn được sao?” Nàng ngồi ở đó, còn ta thì đứng, không biết là tại sao, ta không hề cảm giác được sự ưu thế của kẻ ở trên cao nhìn xuống.

Ta đi lên nắm lấy vai của nàng, muốn dùng sức lực để lay động nàng, nhưng lại không thể hạ thủ: “Người lại có thể muốn cắt tóc, tóc người dài thế này! Người, người dám!” Bàn tay ta đang nắm lấy vai nàng lại dùng sức.

Không đứng! Ta vẫn không bắt được trọng điểm giống như lần trước. Ta cảm thấy dường như ta có phần không rõ ràng, lúc ở cùng tiểu bảo bối này ta luôn nói năng không rõ ràng. Lúc này ta mới ý thức được ta ăn nói vụng về, cho đến giờ này cũng không biết dùng cách nào để nói cho A Nam biết là ta không vui. Bình thường trong đầu lúc nào cũng có cả vạn ý tưởng, đến lúc này lại đều không nói ra được.

Ta dứt khoát ngậm miệng lại, ngo ngắc nhìn nàng một lúc.

A Nam vẫn là vẻ mặt kia, xa lánh và lạnh nhạt, tự ái lại kiêu ngạo.

Một hồi lâu sau, A Nam cười lạnh một tiếng: “Hoàng thượng có lời nào muốn nói thì mời nói nhanh. Thiếp còn có chuyện phải làm... Đây là chuyện của hoàng thượng.”

Ánh mặt trời đi qua cửa sổ chiếu vào gian phòng, từng chấm nhỏ nhảy nhót trên khuôn mặt nàng.

“Người còn cười được!” Ta dùng một chút sức lực kéo lấy một tay nàng, động tác thô lỗ đến mức ngay cả ta cũng sợ hết hồn. A Nam lão đạo, lập tức đứng phắt ngược ta. Giọng nói của ta ở trong gian phòng này có chút quái dị, ngay cả bản thân cũng không nắm chắc được, nghe giống như là đang thét lên với nàng.

Bàn tay nhỏ bé của A Nam ra sức phui, cố gắng tránh khỏi bàn tay ta đang bắt lấy cánh tay nàng: “Ra tay a, lại muốn đánh người phải không? Lợi dụng xong rồi nên không giả bộ nữa phải không?” Giọng nói của nàng khô khốc mà yếu ớt, không thể che giấu sự tuyệt vọng bên trong.

Ta nhắm mắt lại, để mặc nàng vỗ vào người ta một cách vô lực. Thì ra là nàng nghĩ như vậy, rốt cuộc cũng nói ra, nàng cho là ta đang lợi dụng nàng để giải quyết mâu thuẫn giữa hai miền nam bắc, hiện giờ lại muốn vứt bỏ nàng. Khó trách nàng nói rằng giải quyết xong chuyện giao thương nam bắc, nàng sẽ rời khỏi ta. Nàng cho là giữa ta và nàng chỉ có chút tình nghĩa như thế này thôi sao?

Hơi thở của A Nam đến gần ta, thân thể mềm nhũn chạm vào người ta, tay của ta từ từ buông lỏng, chỉ khe khẽ vuốt ve bả vai của nàng. Nàng không cảm giác được.

Trong lòng ta, A Nam rút cuộc cũng mệt mỏi, thờ hờn hển, động tác dần chậm lại rồi cuối cùng hoàn toàn dừng lại. Nàng không chạy trốn, không biết rằng ta đã buông nàng ra.

Trong gian phòng nhỏ dần an tĩnh trở lại, ánh mặt trời vòng quanh đám bụi đang lơ lửng giữa phòng.

“Hoàng thượng muốn yêu người nào thì cứ yêu người đó, nhưng đừng để nàng ta tới làm nhục ta.” A Nam quát cường nói.

Ta ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, để sự áy náy của ta hòa vào trong động tác này. Ta sớm nên nghĩ đến, A Nam vốn là người thà chết đứng còn hơn sống quỳ, trong chuyện tình cảm không bằng lòng để bản thân chịu ủy khuất. Mặc dù nàng biết rõ trong hậu cung có những chuyện không tránh được, nhưng theo bản năng mà nàng không chịu hạ thấp mình cho giống những nữ nhân khác trong hậu cung.

Thân thể nhỏ nhoi ra sức dựa vào ngực ta, không chịu để cho ta an ủi nàng.

Ta đành phải ôm nàng chặt cứng trong lồng ngực, để ngực nàng dán chặt thân thể ta. Lúc này cả người nàng đang phát run, nhất định là bởi vì vừa rồi mới phản kháng kịch liệt.

Ta cũng bình tĩnh hơn một chút, bắt đầu nghĩ đến sự ám ức của A Nam. Đúng là ta không tốt.

Dần dần nàng mệt mỏi, nằm trong ngực ta. Ta chỉ nghe được tiếng thở dốc của nàng, cùng nhịp tim của hai người xen vào nhau.

“Ta sẽ không cho phép A Nam đi đâu cả.” Ta cũng ngang ngược, trước tiên phải nói rõ với nàng, tránh cho nàng còn tiếp tục ảo tưởng trong lòng.

Tay của ta vuốt ve tóc nàng, từng sợi tóc đều mềm mượt như tơ lụa. Từ khi nào thì nàng không còn búi tóc bằng cây bạch trâm ta tặng? Quyết tuyệt cùng cứng rắn, ngay cả những thứ ta từng tặng nàng cũng đều bị nàng vứt bỏ.

“Không cho phép nàng cắt tóc xuất gia.” Ta cảnh cáo nàng.

Lúc này Đặng Hương và A Qua đều đang ở bên ngoài, có mấy lời vẫn không thể nói thẳng ra: “A Nam phải có lòng tin đối với bản thân.” Ta cắn lỗ tai của nàng, nhẹ giọng nói với nàng: “Cũng phải có lòng tin đối với ta. Có một số việc không giống như nàng nghĩ.” Ta chỉ có thể khuyên nàng như vậy.

Thân thể nhỏ nhỏ trong ngực ta cứng ngắc, không hề nhúc nhích.

“Từ trước tới giờ ta chưa từng muốn lợi dụng A Nam.” Ta nói: “Trước giờ ta vẫn luôn coi A Nam là giọt lệ trong lòng ta, cùng ta hòa thành một thể trong trái tim ta, là chỗ chống đỡ duy nhất của ta trên cõi đời này. Lần này coi như A Nam cùng ta diễn một vở kịch, thời gian không lâu, A Nam phối hợp với ta mấy ngày nữa.”

Cái đầu nhỏ trong lòng ta giấy dựa ngẩng lên, ánh mắt nhìn ta hoài nghi.

Ta không biết có phải nàng đã hiểu rồi không, dù sao thì lúc này nàng cũng không từ chối, chỉ là neho mắt lại như thể ánh sáng chiếu vào mắt nàng chói quá mức, lại giống như là đang đánh giá ta.

Tiểu bảo bối này thật là không đáng yêu, đến lúc này mà cũng không rơi giọt nước mắt nào. Trong ánh mắt nàng chỉ có tia lửa, có thể đốt ta trở thành tro bụi. Ta càng ngày càng cảm nhận rõ, giọt nước mắt nàng cho ta ban đầu quý giá đến mức nào.

Ta đột nhiên nghĩ, có phải A Nam cũng có chút thích ta hay không. Nếu như nàng không thích, cũng sẽ không khổ sở như vậy. Ta thật sự muốn hỏi A Nam, nhưng... Là một người đàn ông, thật sự rất khó mở miệng.

A Nam, nàng có yêu ta hay không? Ta chỉ muốn hỏi nàng một lần.

“Rốt cuộc hoàng thượng muốn nói cái gì?” A Nam hỏi ta trước. Trong ánh mắt của nàng đều là nghi ngờ và cẩn thận.

“Ta...” Ta rất muốn nói ra một chữ kia, nhưng lại cảm thấy có chút ngưng ngừng: “Lòng của ta như thế nào A Nam nên biết chứ.” Ta nói: “Nơi này chỉ có A Nam.” Ta không cách nào nói thêm nữa, chỉ có thể lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt của chúng ta giao nhau, ta hiểu sự lo âu và yếu ớt của nàng. Ta cũng cố gắng để cho A Nam nhìn thấy đáy mắt ta, mở cửa trái tim của ta, để cho nàng hiểu ta.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói lo lắng của Như Ý: “Thái hậu tìm hoàng thượng khắp nơi.” Hần nói: “Trước khi bữa tiệc chuẩn bị giải tán, Phùng đại nhân đề nghị lập thái tử, thái hậu không biết nên làm thế nào cho phải, xin hoàng thượng nhanh đến.” Trong giọng nói của hắn không giấu vẻ áy náy vì đã quấy rầy ta.

Ta ừ một tiếng, để trán ta chạm vào trán A Nam, nhỏ giọng nói với nàng: “Cho dù nàng hiểu hay không hiểu thì cũng hãy nhẫn nại mấy ngày nữa, cùng ta diễn kịch. Những chuyện khác sau này ta sẽ nói cho nàng biết.” Ta phải đi, không cách nào giải thích được nhiều hơn.

Ta buông A Nam ra, đối diện với đôi mắt đầy vẻ nghi vấn của nàng, ta cười một cái, lại nhấn mạnh thêm lần nữa: “A Nam cùng ta diễn kịch đi.” Ta tin rằng A Nam thông minh như vậy chắc chắn hiểu được ý của ta.

Lúc ta ra ngoài, Đặng Hương lắc đầu với ta một cái, giống như là rất xem thường.

Lúc ta trở lại bữa tiệc, đứa bé đã được ôm xuống.

Mẫu hậu đưa mắt nhìn ta.

Ta vừa cười vừa ngồi xuống: “Ta đi thay y phục một lát, nghe nói chúng khanh lại có đề nghị mới rồi sao?” Ta đã ổn định xong tâm tình vừa rồi, đối mặt với vấn đề khó khăn vừa xuất hiện, lập thái tử là chuyện lớn, vì sao Phùng Ký lại khinh suất mà nói ra như thế?

“Là thần đề nghị hoàng thượng sớm lập thái tử.” Ngược lại thì Phùng Ký rất bình tĩnh, nói rõ ràng đầu đuôi từng lý do của hắn. Nói đi nói lại, chẳng qua là có ý muốn ổn định.

“Theo ai gia thì đứa bé này vẫn còn nhỏ.” Mẫu hậu mở miệng: “Nhưng Phùng khanh vẫn kiên trì.”

“Không phải thần cố chấp kiên trì.” Phùng Ký nói: “Hoàng thượng chỉ cần suy nghĩ một chút chuyện của Cửu vương gia kia thì sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của thần.”

Thì ra là như vậy, ta hiểu, quay đầu liếc mắt nhìn nhị ca.

Nhị ca cũng là đến uống rượu đầy tháng, ngồi phía trên Phùng Ký, vẫn im lặng cúi đầu uống rượu, rất ít khi ngẩng đầu lên nhìn người khác.

“Hoàng thượng sớm lập thái tử một chút sẽ tránh được người khác nuôi ảo tưởng.” Phùng Ký nói.

Dừng lại! Một tiếng vang rất lớn phát ra, bát đĩa trên bàn của nhị ca này lên.

Mọi người đều nhìn nhị ca.

Khuôn mặt của nhị ca phía sau bộ râu rậm rạp đỏ bừng: “Thật xin lỗi, ta chỉ muốn gấp thêm thức ăn, đừng phải cái bàn.” Nhị ca lớn tiếng nói.

“Trương Vương cẩn thận một chút.” Phùng Ký nói: “Đừng quên hiện tại hoàng thượng ủy thác trọng trách nặng nề cho ngươi, chớ làm hỏng chuyện của hoàng thượng.”

“Tiểu vương không dám phá hỏng chuyện của hoàng thượng.” Nhị ca lắc lắc cái đầu: “Tiểu thần tuyệt đối không phụ lòng sự tin tưởng của hoàng thượng.”

Ta gật đầu: “Nhị ca nói rất hay, trăm tin tưởng nhị ca.” Ta giờ cao ly rượu về phía nhị ca.

Ta biết rõ ý tứ của Phùng Ký, hẳn là không muốn ta dùng nhị ca mà thôi. Lấy uy danh trên chiến trường của nhị ca ra so sánh, cái danh Đại tướng quân Đại Tư Mã này của hắn liền mất giá trị. Lão Cửu bị ta đẩy ra Đại Quân không khác gì tù nhân, làm sao còn có thể mơ tưởng đến ngôi vị hoàng đế? Trong nấy huynh đệ còn lại cũng chỉ có nhị ca có chút thanh danh. Đây không phải là hắn đang nhắm vào nhị ca sao?

Lại nói, cái gì mà lập thái tử, thật ra chỉ là trò cười do Phùng Ký bày ra, đứa bé nhỏ như vậy, ai biết có làm thái tử hay không. Phùng Ký giống như cảm thấy ta chỉ có thể sinh được một đứa con trai này, hẳn cố ý coi thường ta.

Rất may là cũng không có nhiều đại thần ủng hộ hắn. Phần lớn mọi người đối với chuyện này đều chỉ biết bảo sao nghe vậy, không dám nói thêm cái gì.

Nghĩ đến Phùng Yên Nhi ở trong cung, ta đột nhiên nghĩ: ban đầu Phùng Yên Nhi không thể giết chết đứa bé này, bây giờ dường như là đã hết hy vọng. Đối với đứa bé này nàng ta cũng giống như A Nam, bình thường đều cố lảng tránh, chưa bao giờ chủ động đề cập đến. Chẳng lẽ nàng ta đã có kinh nghiệm? Hay là nàng ta cũng suy nghĩ giống như ta, lại muốn làm ra chuyện gì? Ta đột nhiên có chút khẩn trương, vì con trai của ta mà khẩn trương.

Ta đẩy bàn đứng lên: “Được rồi, rượu đầy tháng con trai của trăm, các khanh đều đã uống, chuyện này đến đây là chấm dứt, trăm muốn sau này sẽ còn thường xuyên mời các khanh đến uống rượu đầy tháng, mọi người cũng đừng tiếc vì lần này không thể đến. Giải tán thôi.” Nếu ta cùng hắn tiếp tục thảo luận đề tài này thì chính là ta ngu.

Lời của ta khiến mọi người cười lớn. Chúng đại thần cũng thức thời đứng dậy. Có người nói: “Hoàng thượng sinh thêm nấy đứa nữa. Chúng thần chờ uống rượu.”

Lần này hay rồi! Nhiệm vụ của A Nam sau này sẽ nặng nề!

“Trương Vương ở lại. Trăm nghĩ đến một chuyện.” Ta nói sau cùng, gọi nhị ca lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Chương 105

Nhị ca ở lại, hắn ngồi ở chỗ đó, hai bàn tay to nắm chặt ly rượu nhỏ, đáng vẻ rất buồn cười.

Ta đi xuống, ngồi vào chỗ đối diện hắn.

“Hoàng thượng biết?” Nhị ca buồn buồn nói.

Ta thực sự đang nhìn chằm chằm nhị ca, cho nên cũng lười phủ nhận: “Nên như thế nào thì cứ như thế đó, trăm biết lúc này nhị ca rất khó xử. Người khác nói gì nhị ca đừng để trong lòng. Trăm mời nhị ca giám sát khoa thi năm nay chính là để đảm bảo tính công bằng của cuộc thi. Văn võ hai khoa, mười năm mới chờ đến được cơ hội lần này, đã có gần một vạn sĩ tử vào kinh dự thi. Trăm không cần nghĩ cũng biết là tình hình như thế nào. Nghe nói lữ quán trong kinh đều đã không còn giường trống, ký viện miếu tự cũng đều đã chật kín. Những người xin yết kiến các bậc quan viên nhiều đến mức có thể đập đổ ngưỡng cửa trước nhà. Nhị ca ở đó có muốn cũng không yên được.”

Nói đến đây, ta dừng lại.

Nhị ca liền có chút khẩn trương: “Lúc đầu ta thực sự có tiếp đãi vài vị khách, chẳng qua là cảm thấy một mực không gặp cũng không tốt lắm. Huống hồ ta lại thường lui tới uống rượu cùng Đặng tiểu tướng quân. Nhưng về sau hoàng thượng lại tuyên bố muốn ta giám sát kỳ thi mùa xuân năm nay, ta liền biết thiệt hơn, không dám gặp những người đó.”

Ta cười: “Cho nên nhị ca đắc tội Phùng đại tướng quân?”

Nhị ca lúng túng: “Chẳng qua là hôm qua ta từ chối không cho huynh đệ Phùng gia vào cửa.” Nhị ca nói: “Dù sao thiếu công tử nhà hần cũng muốn tham gia khoa thi này.”

“Đúng vậy, bọn họ dĩ nhiên sẽ tới tìm nhị ca trước.” Đến bây giờ ta vẫn không công bố đề thi, Võ Hiếu Giai cũng chỉ mới đi được nửa đường, Trương Tiệp thì đóng cửa từ chối tiếp khách. Hiện giờ bọn họ không có chỗ để xuống tay.

Ta đứng lên, đi lại trong đại điện. Nhị ca khần trương nhìn ta: “Ta cùng với Phùng... Phùng gia tiểu thư cũng không...” Hần cho là ta đang ám chỉ cái gì đó.

Ta đi tới vỗ vai nhị ca: “Biết!” Ta cười lên, thật ra thì nhị ca may mắn hơn ta, dính vào loại nữ nhân Phùng Yên Nhi kia không phải là chuyện gì tốt: “Hôm nay giữ nhị ca lại, thật ra là muốn hỏi thăm về một nữ nhân khác. Nhị ca còn nhớ trước kia trong cung ở Kim Lăng có một vị Lý phu nhân? Ta nhớ là lúc đầu nhị ca và phụ hoàng cùng nhau vào Sở cung trước.”

“Đúng vậy, là ta vào Sở cung trước.” Nhị ca vội thừa nhận: “Nhưng ta không nhớ rõ có vị Lý phu nhân nào không. Khi đó phụ hoàng nói, những nữ nhân kia đều là họa thủy...” Nhị ca không nói hết, trầm tư hồi lâu, ngay cả ánh mắt cũng trở nên sáng rực.

Lần này nhị ca trở lại, ta vốn tưởng rằng nhị ca cần trọng dè dặt hơn, chứng tỏ hần đã trở nên thành thực. Hiện tại nhìn thấy vẻ mặt kia, ta liền không nhịn được có chút buồn cười, nhị ca vẫn là nhị ca, sẽ không che giấu tính tình thẳng thắn của mình.

“Nữ nhân kia xinh đẹp không?” Ta hỏi nhị ca: “Phụ hoàng giữ nàng ta qua đêm?”

Nhị ca lập tức cuống lên: “Ngươi... Hoàng thượng...”

“Nếu không tại sao phụ hoàng không giết nàng ta?” Ta không buông tha cho nhị ca.

Nhị ca uống quá nhiều rượu, có chút miệng khô lưỡi khô, hần liều mạng nuốt nước miếng, hai mắt nhìn thẳng vào ta.

“Ngươi không phải cũng ngủ cùng nữ nhân kia chứ?” Ta thử dò hỏi.

Nhị ca càng kinh hãi hơn, ánh mắt nhìn ta như là nhìn thấy quỷ.

Ta hiểu, là nhị ca thả nữ nhân kia đi, ta đảo ngược lại trình tự sự việc. Nhị ca thả nữ nhân kia, phụ hoàng mới có thể nói với nhị ca rằng nữ nhân là họa thủy. Ta đã nói rồi, lấy tính cách kín đáo của phụ hoàng mà nói, lúc đánh hạ Nam Sở thì làm sao có thể để cho nữ nhân như vậy trốn mất.

“Nữ nhân kia so với Phùng Yên Nhi, người nào đẹp hơn?” Ta hỏi. Nếu như bọn họ giống nhau, nhị ca nhất định sẽ nhận ra.

Nhị ca lắc đầu một cái: “Thần bây giờ đã nhiều tuổi như vậy rồi, đã nhìn thấu.” Hần thở dài một cái, lại bắt đầu uống rượu: “Vẻ đẹp của nữ nhân không phải ở nơi này, ở đất Tương ta còn có vợ, mấy năm nay nàng vì ta mà chăm sóc mấy đứa bé, vất vả mỗi ngày, lại bởi vì ta mà không thể yên giấc. So với những nữ nhân quen hưởng lạc kia, dung nhan của nàng đã sớm tàn phai, tóc mai cũng dần già cỗi. Nhưng đối với ta mà nói, đây mới là báu vật chân chính.”

Ta ngăn người nhìn nhị ca, nhị ca đã đánh mất sự hăng hái của hần năm đó, lại trở nên thành thực hơn.

Nhị ca lại suy nghĩ hồi lâu: “Thì ra là hoàng thượng cũng biết.” Hần nói: “Vậy chắc hẳn hoàng thượng cũng biết, năm đó nữ nhân kia ở trong hậu cung của phụ hoàng từng sinh một đứa con trai.” Nhị ca vừa nói vừa nhìn ta một cái: “Ta khi đó đã đến tuổi luyện tập cưỡi ngựa đạp tuyết, ta vốn tưởng rằng ta lại có thêm một vị đệ đệ nữa.”

Thì ra là một đứa con trai! Ta thở phào nhẹ nhõm, trong lòng xác định được mục tiêu.

Nhị ca lớn hơn ta bảy, tám tuổi, lúc nữ nhân kia sinh con, hần đúng là đã ở cái tuổi có chút tâm tư. Hần chắc chắn đã lặng lẽ dò xét qua, có lẽ còn có chút lòng ghen tỵ đặc thù của một đứa bé. Ta sớm nên nghĩ đến điểm này.

Nhị ca hỏi: “Tại sao hoàng thượng lại đột nhiên hỏi tới chuyện này? Con trai của nữ nhân kia có thể lớn bằng hoàng thượng.”

Có lẽ nhị ca có chút hiểu lầm, nhưng ta lại không giải thích.

“Nhị ca có biết lúc trước đứa bé kia đi đâu không?”

Ta làm bộ lơ đãng hỏi nhị ca, nếu hần sớm đã để ý đến chuyện này thì chắc chắn là biết nhiều thứ hơn.

Mặt nhị ca cũng có chút hồng: “Thật ra thì cũng không phải là ta có ý...” Hần lấp bấp: “Khi đó ta còn rất nhỏ, chỉ nhớ rõ đã từng đi theo mấy vị lão ma ma trong cung tới không ít chỗ, đã từng đến một chỗ có rất nhiều cô nương xinh đẹp... Ta cũng là lần đầu tiên biết đến nơi ấy.”

Kỹ viện! Chắc chắn là kỹ viện! May mà phụ hoàng xuống tay được, đứa bé mới sinh ra được đưa đến kỹ viện. Ý định ban đầu của phụ hoàng vốn là như thế, nhưng không nghĩ đến có người thay đổi số mạng cho đứa bé kia. Thì ra từ khi đó tất cả đều đã bắt đầu được sắp đặt, thật là mưu tính vô cùng sâu xa!

Nhị ca nhìn ta có chút khó hiểu: “Khi đó ta không hiểu... Nữ nhân kia... là chuyện rất lâu trước đây. Hiện tại...” Lời nói của hắn có chút không mạch lạc, có lẽ nghĩ đến việc bản thân ở cùng với nữ nhân của phụ hoàng.

Ta vỗ vỗ vai nhị ca, an ủi hắn: “Phụ hoàng nói rất đúng, nữ nhân là họa thủy.”

Ta đối với mỹ nữ cũng không có hứng thú gì, chỉ cảm thấy đẹp nhất thiên hạ phải là nữ nhân nguyện ý vì ta mà rơi lệ.

Phương diện này, ngược lại thì ta và nhị ca lại không bàn mà trùng ý.

Nhị ca nói năm đó nữ nhân kia sinh một đứa con trai! Vậy thì không phải là Phùng Yên Nhi, lần này ta xác định được nguồn gốc của cảm giác bị người khác oán hận. Ta đã sống hai kiếp, loại người bị lợi ích làm mê muội tâm can như Phùng Ký không là gì, ánh mắt Lý Dật nhìn ta mới thật sự là vô cùng tàn độc.

Về phần Phùng Yên Nhi, nếu nàng ta đủ thông minh thì nên sớm giao nam nhân kia vào tay ta.

~~~~~

Ta không ngờ ta sẽ gặp A Nam ở Trích Tinh Các, lúc ta đi vào, nàng đang cầm cuộn giấy của nàng đọc cái gì đó cho Phùng Yên Nhi. A Nam đương nhiên là ngồi rất nghiêm chỉnh. Phùng Yên Nhi lại nửa ngồi nửa nằm, lười biếng nghe.

Ta vốn không để cho người vào thông báo, lúc ta đột nhiên đi vào khiến cho hai nữ nhân giật nảy mình.

A Nam vội vàng đứng lên hành lễ với ta. Phùng Yên Nhi chỉ vui vẻ cười với ta một tiếng.

“Thật không phải!” Ta cười: “Hình như đang có chuyện gì quan trọng, có phải trăm đã quấy rầy các người rồi không?”

“Sao có thể chứ, hoàng thượng tới thật đúng lúc, ta đang nói với Sở Hiền phi đây, hiện tại chi phí tiêu xài một tháng trong cung Tử Lưu còn cao hơn cả của mẫu hậu, như thế này còn ra thế thống gì nữa. Sở Hiền phi cũng không trông coi một chút.”

Cung Tử Lưu là cung của Lâm mỹ nhân.

Ta không đưa ra bình luận, đi tới ngồi bên cạnh Phùng Yên Nhi: “Bởi vì vừa mới ăn tiệc đầy tháng xong làm trăm nghĩ tới, Thực phi hình như cũng chuẩn bị đến sinh nhật rồi, muốn cái gì?” Ta lấy ngón tay cuốn sợi tóc của Phùng Yên Nhi, cười hỏi nàng ta.

Sắc mặt A Nam lập tức trở nên tái nhợt: “Mẫu hậu bên kia đang gọi nô tỳ, nô tỳ phải đi qua, nô tỳ xin cáo lui.” Ánh mắt của nàng trốn tránh, căn bản không muốn nhìn ta.

Phùng Yên Nhi nghiêng mắt nhìn A Nam, lại giống như lơ đãng mà nhìn sang ta, như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng ta biết, ba người ở nơi này đều hiểu, sinh nhật của A Nam cũng là trong vài ngày tới.

A Nam không hiểu những gì ta nói với nàng trước đó sao? Tại sao bây giờ ánh mắt nàng nhìn ta và Phùng Yên Nhi vẫn còn lạnh lùng như thế này?

Phùng Yên Nhi cười liếc A Nam một cái: “Hoàng thượng nói đùa, mấy năm gần đây như thế nào, hoàng thượng còn có thể không biết sao? Mấy năm nay mẫu hậu đã nói không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa. Trong cung đã như vậy, làm sao ta dám tổ chức sinh nhật. Có mẫu hậu làm gương, ta không thể không hiểu quy củ, ta vẫn muốn sống thọ, hoàng thượng làm ta giảm thọ rồi.”

“Không liên quan đến nhau, là trăm vì một mình ngươi, không kinh động đến trong cung.” Ta cuốn tóc Phùng Yên Nhi thành vòng trên ngón tay.

“Nô tỳ cáo lui!” A Nam đứng ở bên cạnh lại cất tiếng một lần nữa, lớn giọng đủ để ta nghe được.

Ta giống như giờ mới chú ý tới nàng: “A, Sở Hiền phi, nàng là muốn đi sao? Vậy thì tốt, đến chỗ mẫu hậu đừng quên lấy giúp Thực phi một chiếc quạt tròn tới đây.” Ta lại quay đầu cười với Phùng Yên Nhi: “Là trăm hôm trước thấy ở chỗ mẫu hậu có rất nhiều quạt tròn đề trắng, vẽ cho Thực phi một cái, nhất thời không nhớ mang đến đây.”

Ánh mắt A Nam buông xuống, ta không thấy được tâm tư của nàng. Nàng cũng chỉ chỉnh đốn lại y phục, không nói gì nhiều, xoay người đi ra bên ngoài.

Ta cau mày nhìn tiểu bảo bối này, đến tận cùng là nàng có hiểu những lời trước đó ta nói với nàng hay không? Nàng vốn là im lặng thối lui, không thích ở trong cung tranh đấu, lúc này cho dù trong lòng có ủy khuất cũng không để cho ta thấy được.

“Đợi chút, Sở Hiền phi đừng bước, ta còn có chuyện.” Phùng Yên Nhi vẫn chưa buông tha cho A Nam, nàng ta cười khanh khách, nhồm nhồm người dậy, gọi lại A Nam đã đi ra đến cửa: “Nghe nói của hồi môn của ngươi, tiểu tử kia tên gì nhỉ, chuẩn bị cho ngươi một cái thuyền toàn là đồ hiếm của phía nam, trong đó có cái gì mà trang sức phi thủy màu tím. Muội muội lúc nào thì đeo ra ngoài để cho chúng tỷ muội biết một chút. Sáng hôm nay tỷ muội bọn ta đi dạo trong vườn, tất cả đều nói tới chuyện này.”

Lúc Phùng Yên Nhi nói chuyện luôn nhẹ nhàng mềm mại, khiến người ta nghe được không đành lòng cự tuyệt. Chỉ là, ta đoán rằng, loại nhẹ nhàng này không có ảnh hưởng gì đối với nữ nhân khác.

Ít nhất biểu hiện lúc này của A Nam cũng rất thú vị, nàng chỉ cúi thấp đầu: “Trong cung nô tỳ kiến thức hạn hẹp, khiến các tỷ muội chê cười.” Nàng nói, suy nghĩ một chút, lại nói một chữ “tốt”. Nhìn qua hình như có chút nhếch nhếch chịu đựng. Nhưng chữ tốt này vừa to vừa rõ, càng giống như là lạnh nhạt phản kháng.

Thái độ này của nàng khiến cho Phùng Yên Nhi đang cố tình khiêu khích cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Ta nhân cơ hội này dụ dỗ cho Phùng Yên Nhi vui vẻ: “Đúng rồi, trẫm cũng có một bộ trang sức mã não gọi là cái gì mà Kim Ngân, rất tinh xảo, là do Tế Châu mới dâng lên. Chờ một chút ta gọi bọn họ mang đến đây cho Thục phi.”

“Ồ, hoàng thượng vẫn nên giữ cho Hiền phi muội muội đi, muội muội sắp sang tuổi...” Ngoài miệng Phùng Yên Nhi nói rất khách khí, nhưng ánh mắt rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo. Nữ nhân này thích nhất là khoe khoang, chiếm thể thượng phong, lúc này ở trước mặt A Nam thắng được một ván.

A Nam đã xoay người đi ra cửa.

Phùng Yên Nhi cười khanh khách, nhào vào trong lòng ta: “Sau này hoàng thượng chú ý một chút, thiếp thấy Hiền phi muội muội như thế này hình như là không vui.”

Ta bóp cằm Phùng Yên Nhi: “Cũng chỉ là một món đồ chơi, nàng ta có vui vẻ hay không thì mặc kệ, chỉ cần Thục phi vui vẻ là được rồi.” Trong đầu của ta tính toán xem làm thế nào để nữ nhân này mở miệng nói ra toàn bộ: “Yên Nhi muốn cái gì trẫm cũng cho nàng, chỉ trừ một chuyện, hai ngày tới trẫm không cho phép Thục phi mở miệng nói với trẫm.”

Phùng Yên Nhi lập tức cảnh giác, ánh mắt khôn khéo nhìn ta chằm chằm, dường như chính là đáng về mà ta đã sớm ngờ tới.

Ta cười: “Trẫm nói chính là chuyện Mại Nhi.” Ta lại siết chặt cằm Phùng Yên Nhi: “Hôm nay Mại Nhi vào kinh dự thi đúng là cây to đón gió lớn. Trẫm nghe nói rất nhiều người công kích hấn, không ít lời còn liên quan đến trẫm.”

Phùng Yên Nhi căng thẳng nhìn ta chằm chằm: “Mại Nhi cũng không có...”

“Trẫm biết, đây không liên quan đến chuyện của Mại Nhi.” Ta vội vàng an ủi Phùng Yên Nhi: “Thật ra chỉ vì hấn là con cháu Phùng gia. Như vậy đi, Yên Nhi nói ra yêu cầu khác với trẫm, chỉ cần không làm khó trẫm, trẫm sẽ đáp ứng Yên Nhi.”

Bây giờ nàng ta có thể đề cử Lý Dật với ta rồi, hấn không phải họ Phùng, không phải lo cái gì. Trong lòng ta đang mong đợi.

Phùng Yên Nhi vẫn giữ khuôn mặt căng thẳng: “Thiếp không dám xen vào chuyện triều chính, cho dù đối với đệ đệ mình có chút lòng riêng, cũng không dám vì chuyện này mà quấy rầy hoàng thượng.” Đáng về nàng ta rất cẩn thận: “Hoàng thượng nói quá rồi, thiếp vốn không có cái gì muốn cầu xin hoàng thượng, chỉ là trong lòng mong được hoàng thượng yêu thương.”

Nữ nhân này lại đang nói láo.

“Thật ra thì thiếp biết, gần đây hoàng thượng đang rất trọng dụng người miền nam.” Phùng Yên Nhi đột nhiên tự cho là mình thông minh, cười lên: “Nhìn hoàng thượng trước đây đối xử với Sở Hiền phi là biết.” Nàng ta dùng ngón tay chọc vào ngực ta: “Thiếp vẫn luôn rất hiểu quyết định của hoàng thượng, thiếp cũng cho rằng hoàng thượng trọng dụng nhân tài phía nam là rất tốt.”

Lòng của ta gấp gáp nhảy dựng lên, Phùng Yên Nhi lại có thể hiểu chuyện như vậy sao? Không, không đúng, chuyện này nhất định là có cái gì đó không đúng, Phùng Yên Nhi đã quen giả bộ, lúc nàng ta không thể chèn vào đâu được nhất chính là lúc khả nghi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 112: Chương 106

Ta ở đây vẫn còn cố gắng suy đoán ý định của Phùng Yên Nhi, đoán không ra dụng ý của nàng ta khi tỏ ra hết sức ủng hộ ta trọng dụng người miền nam. Bên ngoài cũng đã truyền đến tin tức sĩ tử nam bắc nổi lên xung đột trên đường vào kinh.

Ta cũng không vội, thứ nhất là hai ngày nay nhiều chuyện như vậy, thứ hai là ta biết rõ, một đám thư sinh náo loạn cũng không gây ra được chuyện gì lớn. Nghe nói mỗi ngày bọn họ chỉ công kích lẫn nhau ở cửa Thái học, mỗi lần ồn ào như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là nước miếng văng tứ tung. Gây sự lớn hơn nữa thì chỉ sợ bị quan phủ tìm đến thì họ bị hủy bỏ tư cách dự thi.

Huống hồ bây giờ những chuyện như thế này đã có nhị ca đi xử lý, cũng không cần ta phải phí tâm.

Cho đến khi ta nghe nói ngay cả A Nam cũng đến cửa Thái học, ta mới cảm thấy có chút hiếu kỳ.

Lúc đó, ta đang ở trong cung Tử Lưu xem Mậu Nhi, từ sau tiệc rượu đầy tháng, đứa nhỏ này liền giống như một muốn chết cứ ngủ suốt, còn không chịu

ăn cái gì. Cung nhân sợ gặp chuyện không may, không thể không nói cho ta và mẫu hậu biết.

Bởi vì trời đã tối, mẫu hậu liền nói không tới, ta không thể không đến cung Từ Lư một mình.

“Thục phi và Hiền phi nói thế nào?” Ta không quên hỏi Tiễn Bảo Bảo bên cạnh. Tiễn Bảo Bảo cũng vừa mới bị gọi tới. Hiện giờ dường như ta mới là người không hiểu rõ tình huống, Cung nhân trong cung Từ Lư hiển nhiên là tin tưởng nàng hơn, rồi rít nói chuyện đùa nhỏ với nàng.

Chỉ là Tiễn Bảo Bảo cũng giống ta, nghe nửa ngày cũng không nghe ra nguyên do. Đứa nhỏ này không nóng không sốt, nhìn qua thì giống như là đang ngủ rất say sưa.

“Lâm tu nghi thấy thế nào?” Ta hỏi Lâm mỹ nhân, bây giờ đã là Lâm tu nghi. Nàng ta đang đứng một mình trong góc phòng xa xa, nhìn chúng ta đầy vẻ đề phòng. Ta nhìn thế nào cũng không nhìn ra nàng ta có chút đáng vẻ thượng tần.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, thiếp thấy đứa bé rất tốt. Tại sao không thể để cho nó ngủ yên?” Lâm tu nghi đáp lại ta.

Bây giờ ta đã biết tại sao A Nam nói Lâm tu nghi không thích người khác nói con nàng ta có bệnh. Cung nhân đều nói hai canh giờ rồi đứa bé này không uống giọt sữa nào rồi, nàng ta vẫn còn nói đứa bé không có việc gì.

“Thân thể Thục phi không tốt, cho nên phải tìm Hiền phi.” Tiễn Bảo Bảo nói: “Mà Hiền phi đã rời khỏi cung.” Tiễn Bảo Bảo đưa tay sờ trán đứa bé: “Thiếp không dám quyết định.”

Nói xong lại liếc mắt nhìn Lâm mỹ nhân ngồi yên không lên tiếng ở bên cạnh.

A Nam rời khỏi cung làm gì? Ta có chút không giải thích được.

Dường như Tiễn Bảo Bảo biết ta đang nghĩ gì, nàng ta cách đứa bé xa hơn một chút, đi tới chỗ ta: “Thiếp nghe nói Hiền phi phải đến gặp mấy sĩ tử miền nam, đến cửa Thái học.” Tiễn Bảo Bảo nói cho ta biết: “Nói là đi trấn an những sĩ tử miền nam đang gây chuyện kia. Lúc chuẩn bị đi Hiền phi có giao lại việc trong cung cho nô tỳ.”

Ta không lên tiếng, cảm thấy như vậy cũng tốt. Coi như là A Nam vì ta mà san sẻ gánh nặng. Phía nam mới được sáp nhập vào mấy năm nay, là ta không xử lý tốt chuyện quan hệ hai miền nam bắc, khiến cho dân chúng nam bắc dường như luôn có chút cách trở. A Nam thân là trưởng công chúa của Nam Sở, lại được phụ hoàng phong là Nam Hương công chúa, đi ra ngoài nói mấy câu không chừng lại có chút lực uy hiếp. Ít nhất nàng cũng có thể khiến những người miền nam kia yên tâm.

“Hiền phi không có ở đây, chuyện lớn như vậy phải xin quyết định của hoàng thượng.” Tiễn Bảo Bảo nói, lại liếc về phía Lâm mỹ nhân một cái: “Thiếp ở trong cung này, nhưng thật ra có những lời không thể nói ra.” Nàng ta khỏe mạnh như vậy, thế mà vẫn có thể tỏ ra đáng vẻ hèn mọn.

Ta cười ha ha, nàng hiện giờ đã là Đức phi, thế nào mà lại có ý nhưng không thể nói thành lời!

Ta quét mắt nhìn Lâm tu nghi. Vẻ mặt vui mừng hân hoan của nữ nhân này lúc nhìn con trai mình lại khiến cho ta cảm động.

Chẳng qua là đứa bé này... Ta liếc mắt nhìn đứa bé vừa gầy vừa nhỏ trong tay cung nhân: “Để đại phu trong Thái y viện xem đứa bé một chút.” Ta ra kết luận, đứa bé này gầy như vậy, cũng không thấy lớn lên, khiến cho ta hết sức lo lắng.

Tiến Bảo Bảo liếc mắt nhìn Lâm tu nghi: “Thiếp cũng nói để cho thái y xem một chút. Nhưng có lúc thiếp cảm thấy, làm mẹ cũng không cần quá chiều chuộng, đứa bé này cứ không ăn gì như vậy, rõ ràng chính mình có sữa, chịu khó ép nó ăn thêm mấy lần cũng không hao phí bao nhiêu sức lực.”

“Là bà vú không tốt!” Lâm mỹ nhân đột nhiên cao giọng, trợn mắt oán hận nhìn Tiễn Bảo Bảo một cái, sau đó ý thức được sự tồn tại của ta lại vội vàng tránh né: “Mẫu Nhi của ta rất tốt, là mấy bà vú này không tận chức. Ngày ngày ép thẳng bé ăn, mỗi lần lại không để cho nó ăn đủ. Thằng bé buồn ngủ thì có lỗi gì! Làm gì có đứa bé nào không thích ngủ?”

Ta kinh ngạc nhìn Lâm tu nghi, thì ra nàng ta nổi xung lên là như vậy! Cái loại đáng vẻ cổ chấp đó khiến cho người ta thấy kỳ quái.

Tiến Bảo Bảo thế mà lại không lên tiếng. Mấy bà vú là do nàng ta mời, Lâm tu nghi hiển nhiên là đang trách nàng ta.

Ta bất đắc dĩ, cũng không dây dưa nổi những chuyện của nữ nhân như thế này, lại càng không hiểu được chuyện nuôi dưỡng con cái, chỉ có thể nói với Tiễn Bảo Bảo: “Vậy xem lại một chút đi, nếu thật sự không được nữa thì gọi thái y.”

Vừa nói xong ta vội vàng lui ra ngoài.

Để lại hai nữ nhân kia trợn mắt nhìn nhau.

Cũng may ta lui đi kịp thời, không chỉ tránh thoát được bão táp sắp bộc phát bên trong phòng, mà còn đúng lúc chặn ngang A Nam vừa từ bên ngoài trở về.

A Nam vừa mới từ ngoài cung quay lại, phía sau nàng mang theo một đoàn tùy từ, cười xe ngựa lộng lẫy, cho thấy khí thế của Nam Hương công chúa. Trong đầu ta không tránh khỏi tưởng tượng một chút đáng vẻ của A Nam ở trước mặt những sĩ tử kia. Ta hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, ánh mắt nàng nhìn thẳng, lời nói nghiêm túc, kiên nhẫn giao thiệp với mấy người đó. Trên người A Nam không có vẻ nịnh hót, cũng tuyệt đối không lỗ mãng, luôn

có thể làm người khác kinh sợ.

Lúc này A Nam nhìn đến ta, cũng không lảng tránh. Nàng ngồi trên xe ngựa, từ xa đã nhìn thấy bên này, lập tức nhảy xuống. Nàng chỉ hơi chần chừ một chút liền đi về phía ta.

Ta biết A Nam như thế này là có chuyện, vội vàng đánh mắt về phía Như Ý.

Như Ý hiểu, dừng bước lại. Đợi A Nam đến gần cũng nhảy lên ngồi vào bên cạnh ta, lúc này mới kêu mọi người đi về phía trước.

Lúc này trời đã tối đen, tùy tùng của ta cũng ít, ta lập tức duỗi tay ôm chặt hông A Nam. Thân thể A Nam cứng đờ.

Cũng may là nàng nhanh chóng khôi phục về bình thường, để mặc ta ôm nàng: “Hoàng thượng!” Nàng hạ giọng: “Thiếp cảm thấy hôm nay thiếp nhìn thấy nữ nhân mà hoàng thượng đang tìm kia.” Nàng dừng một cái: “Lý phu nhân.”

Ta sững sờ. Đầu tiên là vui mừng một hồi, sau đó lập tức cảnh giác nhìn bốn phía một cái, thờ dài với nàng một tiếng.

Ta bước đi theo trở về tẩm cung của ta. Vừa đi vào phòng ta liền cho người đóng cửa, còn cho lính ra coi chừng.

“Hoàng thượng.” A Nam quỳ xuống đất hành lễ với ta. Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta.

Ta có chút gấp gáp, ta vẫn luôn tìm kiếm Lý Dật và nữ nhân khả nghi kia. Nhưng kể từ sau khi Đặng Hương mang tin tức về cho bọn ta, hai người kia liền không thấy tăm hơi. Ngay cả trinh sát ta phái đi thăm dò Phùng phủ cũng thất bại mà quay về. Hai người họ giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian. Lúc này A Nam lại đột nhiên nói là nhìn thấy nữ nhân kia, điều này có thể không khiến ta ngạc nhiên sao?

A Nam nhảy mắt với ta mấy cái: “Hôm nay thiếp đến cửa cung Thái Học.” Nàng nói: “Thiếp là nghe nói Tương Vương ở đó đàn áp mấy sĩ tử gây chuyện, cho nên đặc biệt chạy tới.”

“Cái này ta biết.” Ta cắt đứt nàng: “Hàng ngày những sĩ tử kia đều ồn ào ở đây, hoặc là kết giao, hoặc là công kích. Không ngày nào là không gây chuyện! Khoa thi mùa xuân năm nay quy mô lớn, sĩ tử hội tụ, gần đây đã làm cả thành Lạc Kinh âm ỉ cả ngày.” Ta sốt ruột khó nhịn được, chỉ muốn nghe A Nam nói về Lý phu nhân, bắt lấy cánh tay nàng lắc lắc.

A Nam vội vàng gật đầu: “Hôm nay thiếp đã nói với những sĩ tử miền nam kia, bảo bọn họ nhập gia tùy tục, trên trường thi hãy dùng bản lĩnh để nói chuyện.” A Nam nói về chuyện lần này hết sức đơn giản. Nhưng ta biết, hôm nay nàng vội vàng ra khỏi cung còn có phần lo lắng nhị ca xử trí không ổn dẫn tới dân chúng nổi loạn.

Lần này sĩ tử miền nam vào kinh có tới mấy ngàn người, một khi có biến loạn, bọn họ có thể rời đi hay không cũng rất khó nói. Thật ra thì ta cũng biết rõ điểm này, nếu không sẽ không đặc biệt kêu nhị ca tới.

“Chỉ là thiếp đã hỏi thăm một chút, nguyên nhân xảy ra chuyện cũng hết sức hoang đường. Lúc này bọn họ công kích nhau ở cửa Thái học lại là vì mấy cô nương phường Trường Xuân. Không, không đúng! Đây cũng không phải là trọng điểm.” A Nam khoát tay, hiển nhiên nàng biết điều ta quan tâm hơn là cái gì: “Trọng điểm là, nơi đầu tiên hai phe sĩ tử nam bắc âm ỉ với nhau là ở trong phường Trường Xuân. Mà thiếp muốn nói với hoàng thượng chính là, thiếp vừa mới phát hiện ra, tú bà của phường Trường Xuân cũng là người quen cũ của thiếp.”

A Nam vừa nói điều này ta liền hiểu.

“Nàng...” Ta cũng không nói được bản thân là đang kích động hay là khẩn trương, tóm lại là lại nắm lấy tay A Nam lắc lắc: “Nàng đã gặp mặt nữ nhân đó?”

“Thiếp vốn dĩ cũng chưa từng nghĩ đến. Là thiếp đã cẩn thận hỏi thăm sĩ tử hai phe, nghe được nguồn gốc sự tình.” A Nam nói: “Nữ nhân kia làm tú bà cũng rất kỳ quái, cái gì mà cô nương đầu bảng chỉ tiếp con nhà quan miền bắc, không tiếp người miền nam, cái gì mà các cô nương trong phường cũng chia ra nam bắc, còn tổ chức đấu trường so tài xem người miền nào thắng cuộc... Còn nhiều chuyện tương tự như vậy. Có người thích gây chuyện, có tình thù dệt nên chuyện.” A Nam lắc đầu, giống như đang hồi tưởng lại hình dáng trước kia của Lý phu nhân: “Thiếp cảm thấy chuyện này hết sức hoang đường, cho nên đặc biệt hỏi xem phường Trường Xuân là do ai làm chủ. Kết quả nghe được bọn họ nói, tú bà của phường Trường Xuân có dáng vẻ như yêu tinh không nhìn rõ tuổi thật, lập tức nghĩ rằng nàng ta là người hoàng thượng muốn tìm, cho nên cố ý phái người kêu nàng ta đến để nói rõ.”

“Nữ nhân kia thật sự là vị Lý phu nhân mà nàng đã gặp kia sao?” Tay ta đang nắm cánh tay A Nam lại lắc mạnh. Lắc đến mức cánh hoa cài đầu nàng cũng rung động theo.

A Nam vội nói: “Cho nên thiếp tới tìm hoàng thượng để nói chuyện này. Ta thấy mấy hôm nay hoàng thượng vẫn đang truy hỏi nữ nhân kia.” Nàng nghĩ một chút, trong mắt đều là vẻ nghi hoặc: “Hoàng thượng lắc thiếp đến nỗi thiếp cũng muốn hôn mê rồi! Không phải là nữ nhân Nam Sở lúc trước sao? Vì sao hoàng thượng lại để ý như vậy?” Hiển nhiên vừa rồi ta đã quá kích động.

Nhưng ta có thể không kích động sao? Nói cho cùng vẫn là A Nam tốt, đặt chuyện của ta ở trong lòng.

“Nữ nhân kia nhìn thấy A Nam thì nói cái gì?” Ta lại hỏi, xoa xoa đầu của nàng.

A Nam cau mày: “Thật ra thì ta cũng cảm thấy kỳ quái, ta phát hiện ra nàng ta là Lý phu nhân thì thật sự cực kỳ giật mình. Lúc nàng ta nhìn thấy ta thì thái độ cũng rất bình thường, còn cảm khái nói công chúa đã trưởng thành.” Ánh mắt của A Nam xoay tròn: “Dáng vẻ nàng ta bây giờ cũng không thay đổi



bao nhiêu, còn ăn mặc thì... Bây giờ nhìn lại thì nàng ta chính là một tú bà, theo như nàng ta nói thì phường Trường Xuân mở ra cũng đã được hai, ba năm rồi. Ta cũng không biết rõ nghề này lắm, cho nên không biết...”

Dĩ nhiên A Nam sẽ không hiểu được mấy chuyện phường Trường Xuân. Ngay cả ta cũng không hề nghĩ rằng nữ nhân kia sẽ ẩn thân ở nơi này. Đúng là tìm mòn gót giày mà chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công lao. Rốt cuộc vẫn là A Nam lợi hại. Nữ nhân ta tìm đã lâu, cuối cùng vẫn là do A Nam để ý mới phát hiện ra. Nàng ta lại ẩn thân ở chỗ như thế.

Ta ôm lấy A Nam, bắt chấp tất cả, trước tiên hôn mạnh một cái trên mặt nàng, suy nghĩ một chút, cảm thấy chưa đủ, lại hôn liền mấy cái. Dưới chân cũng đã gấp gấp đến mức khó nhịn chỉ muốn chạy ra ngoài. Nói không chừng lúc này còn có thể một đòn bắt được Lý Dật kia, như vậy ta sẽ không cần lại phải đến chỗ Phùng Yên Nhi nữa.

A Nam đuổi theo phía sau ta được hai bước thì dừng lại. Lúc này nàng không kêu ta kiềm chế con giận. Nàng chỉ ở sau lưng lẳng lẳng nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 113: Chương 107

Ta không thể tìm được Lý Dật. Phường Trường Xuân quy tụ hơn trăm sĩ tử, chỉ duy nhất người ta muốn tìm lại không có. Thật ra thì đây cũng là chuyện tất yếu. Vị Lý phu nhân kia không thể sơ suất như vậy, biết rõ A Nam đã tìm được nàng ta còn giữ lại Lý Dật ở bên người.

Ta giữ người ở lại phường Trường Xuân, âm thầm theo dõi nữ nhân kia, dù sao lúc này ta cũng đã nhận định Lý Dật kia chắc chắn là con trai của nữ nhân này, theo miêu tả của Đặng Hương, quan hệ giữa hai mẹ con này cũng không giống bình thường. Sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ phải gặp mặt.

Bây giờ ta hồi tưởng lại, ở kiếp trước, ta tận mắt nhìn thấy Phùng Ký từng nói với Lý Dật: “Cuối cùng thiên hạ này là của người.” Điều này đủ để nói rõ, Lý Dật rất có khả năng là con trai của Phùng Ký! Nói cách khác, vị Lý phu nhân này vốn là tình nhân của Phùng Ký, là yếu cơ do Phùng Ký đưa đến cho phụ hoàng. Dã tâm của Phùng Ký đối với thiên hạ này không phải là ngày một ngày hai, thậm chí ngay từ lúc phụ hoàng còn tại vị hắn đã bắt đầu tính toán.

Phụ hoàng đưa Lý Dật đến kỹ viện, đưa Lý phu nhân đến Nam Sở, cũng là do Phùng Ký giúp bọn họ liên lạc lại với nhau.

Lại nghĩ đến Phùng Yên Nhi ở bên cạnh ta, nữ nhân này chẳng qua cũng chỉ là một Lý phu nhân khác mà thôi, uống hoa đào lộ để mê hoặc lòng đế vương, là một yêu nữ được phái đến bên cạnh ta. Thậm chí nàng ta có thể vốn chẳng phải là con gái của Phùng Ký mà chỉ là một yêu nữ không rõ lai lịch. Ta không phải là người có ánh mắt tinh tường như phụ hoàng, đã bị yêu nữ này chơi đùa trong lòng bàn tay.

Hiện giờ ta vô cùng hối hận, vì sự nông cạn của mình mà cảm thấy không có mặt mũi nào gặp người khác.

Nhưng chưa tìm được Lý Dật, ta còn phải tiếp tục diễn kịch với Phùng Yên Nhi.

Rạng sáng ngày hôm sau, ta ngồi trong thư phòng nhìn danh sách sĩ tử tham dự kỳ thi mùa xuân mới được trình lên, tới hôm nay coi như là hết hạn ghi danh. Trong danh sách Tường Tiếp trình lên, khoa văn có gần tám nghìn người dự thi, khoa võ thì có một nghìn người.

Ta lật dở tập hồ sơ dày, cảm thấy hoa mắt, nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy tên Lý Dật. Chẳng lẽ hắn không tới dự thi? Vậy hắn còn có biện pháp gì để tiếp cận ta?

“Hoàng thượng!” Ông à ông ọ một tiếng, ta không cần ngừng đầu cũng biết là ai tới.

“Ái phi, Yên Nhi.” Ta cũng thân thiết đáp lại, cảm thấy cả người buồn nôn. Thế mà hôm nay A Nam lại không đến gặp ta, nàng cũng không hỏi báo cho ta biết một chút chuyện trong cung sao? Ta thần nhiên gấp tập hồ sơ lại.

Phùng Yên Nhi đi về phía ta, ta muốn tránh cũng không được, nhắm mắt cười cười với nàng ta. Hai chữ “yêu nữ” nhảy ra trước mắt ta.

Phùng Yên Nhi lập tức ngồi lên đùi ta.

“Hoàng thượng, thiếp nhớ ra một chuyện.” Nàng ta ôm cổ ta.

Ta lập tức cảm thấy khó thở, mùi hương nồng đậm trên người nàng ta khiến ta hít thở không thông. A Nam từng nói qua, đây là mùi của vị thuốc nào đó, mà vị thuốc này cũng không phải là thứ tốt lành gì.

“Hôm qua hoàng thượng nói với thiếp, muốn thiếp đề cử nhân tài.” Phùng Yên Nhi dính chặt trong ngực ta, cọ cọ thân thể mềm mại của nàng ta lên người ta.

Ta vội vàng gạt đầu liên tục. Rốt cuộc phải nói thế nào? Nói là đừng cọ nữa, ta sắp không chịu nổi rồi? Mặc dù hiện tại ta rất sợ nữ nhân trong ngực này,

nhưng bản năng của nam nhân vẫn không thể khống chế được. Nữ nhân này thật quý quái, khiến cho ta cảm thấy khổ sở.

“Hôm qua hoàng thượng muốn thiếp đề cử nhân tài.” Phùng Yên Nhi cười bí hiểm: “Hôm nay thiếp nghĩ tới, có một người hết sức thích hợp.”

“Ừ, người được Yên Nhi đề cử chắc chắn là không tệ, Yên Nhi nói một chút coi.” Ta khích lệ nàng ta.

“Người này”, nàng ta nhìn ta, “là một người miền nam, sợ là hoàng thượng đã gặp rồi.”

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu: “Nàng có ý gì? Ta đã gặp rồi?” Làm sao nàng ta biết ta đã gặp Lý Dật?

Trong hồ lô của Phùng Yên Nhi bán thuốc gì? Ta không khỏi nổi lên nghi ngờ.

\* Trong hồ lô bán thuốc gì: thành ngữ có ý nghĩa là không biết người kia rốt cuộc có suy nghĩ, ý định gì

Đúng vào khoảnh khắc mấu chốt mắt thấy Phùng Yên Nhi chuẩn bị tiết lộ bí mật cho ta biết thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng la hét khó nghe của Tiền Bảo Bảo: “Không xong rồi, không xong rồi, Lâm tu nghi chết rồi!”

Ta cả kinh, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, nếu không phải Phùng Yên Nhi còn ngồi trên đùi ta, có lẽ ta đã sớm nhảy bật lên ba thước rồi.

Thật sự là như vậy, ta thô lỗ đẩy Phùng Yên Nhi ra, bất chấp tất cả xông đến, bắt được Tiền Bảo Bảo vừa mới lao vào phòng của ta: “Người nào chết? Mậu Nhi thì sao? Mậu Nhi thế nào?” So với Lý Dật, con trai ta vẫn quan trọng hơn.

Tiền Bảo Bảo quỳ rạp xuống dưới chân ta: “Lâm tu nghi, là Lâm tu nghi chết.” Nàng ta suýt nữa ngã dưới chân ta: “Mậu Nhi không có việc gì.”

Ta lập tức yên tâm. Nói thật lòng, Mậu Nhi không sao là tốt rồi, về phần Lâm tu nghi - ta không quản được nàng ta. Chỉ là cũng thật đáng tiếc, Phùng Yên Nhi cũng đã chuẩn bị nói về người kia cho ta biết rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Sau khi ta trấn tĩnh lại liền lạnh nhạt hỏi Tiền Bảo Bảo.

Tiền Bảo Bảo lắc đầu: “Hôm nay Mậu Nhi cũng chưa ăn được gì, chỉ uống vài hóp sữa đã ngủ. Lúc ấy thiếp ở đó, liền vội nghĩ đến việc tìm thái y, cũng không thể không hỏi Lâm tu nghi một tiếng. Kết quả là vừa tìm thấy thì nàng ta đã chết.” Tiền Bảo Bảo lặng lẽ nhìn ta: “Hoàng thượng, làm thế nào bây giờ?”

“Bình tĩnh lại đã, nàng ta chết như thế nào?” Ta nhú mày, hỏi: “Có để người xem qua hay chưa?”

Lúc này Tiền Bảo Bảo lại càng có vẻ yên tĩnh: “Thiếp đã cho người đi gọi công công chương sự của phủ Tông Nhân rồi.” Chần chừ một khắc lại nói tiếp: “Thiếp cảm thấy cái chết của Lâm tu nghi không bình thường. Sắc mặt nàng ta xanh đen, cho nên vẫn cảm thấy nên để cho công công chương sự của phủ Tông Nhân nhìn qua một chút cho thỏa đáng.”

Ta kinh ngạc nhìn Tiền Bảo Bảo: “Đức phi cho rằng là...”

“Thiếp chỉ là nhìn qua một chút mà thôi.” Nàng ta nói. Về trấn tĩnh này của nàng ta thật sự khiến người ta cảm thấy nàng ta giống như một nữ tướng lường trước được mọi chuyện trong đội quân của mình.

“Tốt lắm, chúng ta đi xem một chút.” Ta dẫn đầu, đi ra ngoài. Cho dù nói như thế nào đi nữa thì Lâm tu nghi vẫn là mẫu thân của con trai ta, ta vẫn phải xem xét kỹ xem đã xảy ra chuyện gì. Nếu thật sự là nàng ta chết oan, ta cũng phải truy cứu đến cùng, coi như là bù đắp ân tình vì nàng ta đã sinh con trai cho ta.

Chỉ là trong lòng ta cũng hiểu rõ, sau đây trong cung lại chuẩn bị nổi lên một hồi gió tanh mưa máu. Không biết lần này, đến cuối cùng ai sẽ là người xui xẻo.

Lúc chúng ta đến cung Từ Lưu, trong cung Từ Lưu ngoài người của phủ Tông Nhân thì không có người nào khác đi lại. Tiền Bảo Bảo giải thích là trước đó nàng ta đã hạ lệnh giữ mọi người lại. Đứa bé cũng đã được đàn xếp ổn thỏa ở cung Vinh An của nàng ta. Động tác của nàng ta thật là nhanh!

Nhưng vừa rồi lúc nàng ta xông vào ngự thư phòng của ta rõ ràng là đáng về hoảng sợ lo lắng.

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, ta cảm thấy nghi ngờ. Mẫu hậu đã từng nói qua, hậu cung giống như chiến trường, đã làm thì không sợ, chỉ là phải làm cho thật đẹp mắt, đừng để bị người khác bắt được nhược điểm!

Ta nghe được tiếng cười khan không hề che giấu của Phùng Yên Nhi ở sau lưng ta. Có lẽ nàng ta muốn ta làm đến cùng.

Ta chưa đi vào bên trong, chỉ hỏi hoạn quan của phủ Tông Nhân: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoạn quan kia đã có tuổi, đầu đã bạc trắng, bởi vì trên mặt không có râu nên càng lộ vẻ tái nhợt, nhìn qua thì giống như là cương thi. Để hấn khám nghiệm tử thi đúng là rất thích hợp.

Có lẽ là đang bận việc, ở trước mặt ta hấn cũng không hốt hoảng, chỉ quỳ xuống dập đầu một cái, chậm rãi nói: “Là trúng độc. Nhìn về bên ngoài thì có lẽ là độc trong cỏ đoạn trường, mới chết chưa lâu, nô tài vẫn còn tìm thấy lá của cỏ đoạn trường ở trong chén bên cạnh mép giường của nàng ta.” Khẩu

khí nói chuyện của người này giống như hần đã quen với loại chuyện này: “Trong chén là mấy cái lá cỏ đoạn trường còn tươi, xen lẫn với mấy chiếc lá khô có vị đắng, đoán chừng là được trộn lẫn với mấy cái lá đắng, uống nước đắng có thể làm giảm mờ thừa, giúp thân thể gầy hơn một chút.”

Hần nói như vậy, rõ ràng là nói Lâm tu nghi thực sự bị người ta hạ độc mà chết. Có người hạ độc trong nước trà của nàng ta.

Người nào muốn hạ độc giết chết nàng ta?

Người đầu tiên ta nghĩ tới chính là Tiền Bảo Bảo.

Quay đầu nhìn lại, Tiền Bảo Bảo và Phùng Yên Nhi đứng song song, tất cả đều đang nhìn ta bằng vẻ mặt vô tội. Điều này làm cho ta không chắc chắn lắm, Phùng Yên Nhi giống loại người làm chuyện xấu hơn.

Lúc này mẫu hậu cũng tới. Trước hết là nhìn cho rõ sắc mặt của Tiền Bảo Bảo và Phùng Yên Nhi.

Ta cũng không sai người đi mời mẫu hậu, nhưng ta biết rõ, ở trong cung, chuyện như vậy truyền đi rất nhanh, mẫu hậu dĩ nhiên là lập tức liền biết ngay. Còn có A Nam nữa!

Đầu của ta quay quanh, tại sao A Nam còn chưa đến đây?

Lúc này trời đã tối, xuân về hoa nở, trời cao mây nhạt, ngay cả trong không khí cũng đều là mùi vị mát mẻ dễ chịu.

Thế nhưng trong thâm cung, trước mặt cung ta lại là một nữ nhân vừa mới chết. Nàng ta vốn mang đầy hy vọng với con trai, hiện giờ lại đã trở thành một khối thi thể lạnh ngắt.

Sắc mặt mẫu hậu rất khó coi, người được cung nhân đỡ, vội vàng bước đến.

“Trong cung Tử Lưu, một nô tài cũng không được bỏ qua!” Mẫu hậu nói, lão nhân gia người giận đến phát run.

Phùng Yên Nhi cười cười, đi lên dụ dỗ mẫu hậu: “Mẫu hậu đừng nóng vội, thiếp cũng còn chưa hiểu có chuyện gì đã xảy ra ở đây? Nghe nói là Lâm mỹ nhân, à, Lâm tu nghi là bị người khác giết sao? Giết nàng ta làm gì? Hiện giờ Lâm tu nghi có con trai, mọi việc đều thuận lợi, cũng đã lâu không qua lại với tỷ muội chúng ta, như vậy còn có thể đắc tội người khác sao?”

Phùng Yên Nhi nói chuyện như vậy cũng rất đáng ngờ, không qua lại với các tỷ muội, rõ ràng là đang nói Lâm tu nghi đắc tội với tất cả mọi người.

Nàng ta vừa nói lời này, ngay cả Tiền Bảo Bảo cũng gật đầu.

“Nói hay nhỉ!” Mẫu hậu tức giận, gõ cây trượng của người xuống dưới đất: “Nàng ta cũng không cản trở các người! Nàng ta đánh cược tính mạng sinh tử của hoàng tử cũng mới chỉ là một tu nghi, các người lại không chịu tha cho nàng ta sao?!”

Phùng Yên Nhi giống như là lơ đãng: “Mẫu hậu nói gì thế ạ, mặc dù thiếp và Lâm tu nghi không có giao tình, nhưng cũng là tỷ muội cùng nhau chung sống. Chuyện này không phải là do các tỷ muội làm, sợ là do chính Lâm tu nghi không cẩn thận.” Nàng quay đầu nhìn Tiền Bảo Bảo: “Đúng rồi! Thiếp nghe nói lần trước nàng ta còn xin Tiền Đức phi tìm một loại thuốc gì đó để uống vào có thể gầy đi. Nghe nói là cả hai đều uống.” Phùng Yên Nhi cười với Tiền Bảo Bảo một tiếng, cười đến mức giống như còn có thâm ý khác.

Sắc mặt Tiền Bảo Bảo lập tức thay đổi.

“Đúng rồi, hôm nay Lâm tu nghi cứ thế mà ra đi, bỏ lại một đứa bé nhỏ như vậy thì phải làm sao.” Phùng Yên Nhi lộ ra dáng vẻ đồng tình và lo lắng, như thể nàng ta thật sự quan tâm và đau lòng cho đứa bé kia. Nhưng theo như ta biết, nàng ta gần như không hề nhìn đến đứa bé này. Giống như A Nam, vừa gặp phải chuyện liên quan đến đứa bé này liền nhượng bộ lui binh.

Đối với đứa bé này, có đôi lúc A Nam cũng trông coi một chút, nhưng Phùng Yên Nhi là không hề quan tâm chút nào. Chỉ là A Nam không giả bộ giống như nàng ta.

Có lẽ là bởi vì nghe Phùng Yên Nhi nhắc đến đứa bé, gần như phán đoán theo bản năng, ánh mắt của ta và mẫu hậu đều nhìn đến Tiền Bảo Bảo.

Tiền Bảo Bảo giặt mình, vội vàng quỳ xuống.

Nàng ta luống cuống: “Hôm qua sau khi thiếp cùng hoàng thượng đi qua đây, thiếp chưa từng đến nơi này lần nữa, sáng nay lúc thiếp tới thì Lâm tu nghi đã chết. Lúc ở đây, thiếp cũng chưa từng cho nàng ta trà đắng gì.” Ánh mắt nàng ta đột nhiên sáng lên: “Đúng rồi, thiếp nhớ ra rồi, tối hôm qua ở trong cung bọn họ còn nói Sở Hiền phi đã tới, lúc Sở Hiền phi tới thì Lâm tu nghi vẫn còn sống. Không tin thì hãy hỏi Sở Hiền phi.”

Trong lòng của ta hơi hồi hộp. Ta có dự cảm xấu, lúc này lại có người muốn đổ mọi chuyện lên đầu A Nam.

Phùng Yên Nhi lại giả bộ như lúc này mới nhớ tới: “A, tại sao lại không thấy Sở Hiền phi?” Ánh mắt Phùng Yên Nhi đảo quanh: “Sở Hiền phi còn biết các loại thuốc, có nên hỏi nàng ấy một chút xem có phải Lâm tu nghi đã uống nhầm thuốc rồi không?”

Mẫu hậu đã chống gậy xoay người đi.

“Ta cảm thấy Lâm tu nghi vẫn là đã uống nhầm thuốc rồi.” Phùng Yên Nhi vẫn đang nói.

Mẫu hậu bước đi gấp gấp tới nỗi ngay cả cũng nhân cũng không đuổi kịp. Người cũng không nói lời nào, chỉ một mực bước về phía trước. Mẫu hậu đã lớn tuổi, gần đây đi đứng không tiện lắm, thế mà lúc này lại có thể đi rất nhanh.

A Nam lại có phiền toái!

Trong cung Trường Tín, A Nam đi vắng, chỉ có một mình Huyền Tử đi ra nghênh tiếp chúng ta. Hình như tất cả đại cung nữ cũng đều đã theo A Nam đi ra ngoài.

Đám người chúng ta đứng ở bên ruộng thuốc của A Nam, mấy con hạc trắng đang quanh quẩn bên mép ruộng bị chúng ta làm kinh sợ, đồng loạt vỗ cánh bay lên tường bao cung Trường Tín, đứng yên ở đó nhìn chúng ta.

Mấy người chúng ta cũng chờ hoạn quan của phủ Tông Nhân đang tìm kiếm trong ruộng thuốc của A Nam. Lúc này người tới cung Trường Tín lại nhiều hơn.

Nhưng có lẽ là lão hoạn quan kia đã lớn tuổi, hẩn tìm trong ruộng thuốc hồi lâu cũng không tìm ra thứ gì. Trong ruộng thuốc của A Nam hiện giờ đã xanh tốt đầy sức sống. Những phiền lá to có nhỏ có xếp xen kẽ nhau, thoạt nhìn qua lại rất dễ coi.

“Những loại thảo dược này đều rất tầm thường, lão nô không hiểu dược lý, như mấy loại thảo dược có ở đây, lão nô cũng không chắc chắn lắm.” Lão hoạn quan rất thành thật.

“Tìm thêm!” Mẫu hậu ra lệnh.

Ta có chút xấu hổ, hơn nữa còn có cái nhìn soi mói y hệt A Nam của Huyền Tử.

Ta biết lúc này cũng không biết được là ai đã gài tang vật cho A Nam. Cả hai người Phùng Tiễn đều đáng nghi.

Nhưng hiện giờ ta còn chưa nghĩ ra phải làm gì.

Chẳng biết từ lúc nào thì A Nam đi đến từ phía sau: “Các người đang tìm cái gì?” Giọng nói giòn giã của nàng vang lên, dọa mấy người mang ý xấu chúng ta đều sợ đến mức nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 114: Chương 108

Chẳng biết từ lúc nào thì A Nam đi đến từ phía sau: “Các người đang tìm cái gì?” Giọng nói giòn giã của nàng vang lên, dọa mấy người mang ý xấu chúng ta đều sợ đến mức nhảy dựng lên.

Mỗi người chúng ta đều mang tâm tư riêng, lúc A Nam thi lễ với chúng ta thì không ai có phản ứng. Nàng quay về cung Trường Tín mang theo một đoàn cung nhân ở phía sau. Bọn họ đều theo chủ nhân nhất loạt quý xuống, dập đầu thi lễ với ta và mẫu hậu.

Lúc này ta mới hỏi hồn: “Sở Hiền phi đi đâu về, để chúng ta tìm nàng khắp nơi.”

Tiền Bảo Bảo cũng vội vàng nói theo: “Sở Hiền phi có biết không, Lâm tu nghi chết rồi! Chúng ta... Chúng ta tới xem một chút... xem mấy loại thuốc của Sở Hiền phi một chút.” Hôm nay nàng ta nói chuyện có chút kỳ quái, lại có chút ngập ngừng. Phải biết rằng nàng ta là người nói chuyện vô cùng lưu loát.

A Nam cười yếu ớt một cái: “Thiếp đã nghe nói.” A Nam đi đến: “Sáng sớm thiếp đến Thái y viện, quay lại mới biết chuyện của Lâm tu nghi. Thiếp vốn là còn muốn... Quên đi! Lâm tu nghi vì sao lại chết?” Nàng không đổi sắc mặt, có chút không giống với A Nam trước kia. Nàng quá mức bình tĩnh, nhìn qua cũng có chút kỳ quái. Chúng ta nhiều người đứng trước ruộng thuốc của nàng như vậy, chẳng lẽ nàng cũng không cảm thấy có một chút tò mò sao?

Ta chợt dạ, càng không dám nói thêm cái gì khác với nàng.

A Nam cũng không nhìn ta lấy một cái, đi thẳng tới trước mặt mẫu hậu. Nàng chỉnh vạt áo hành lễ với mẫu hậu: “Thiếp đến Thái y viện là bởi vì tối hôm qua cung Từ Lưu gọi thiếp qua đó. Đứa bé Mậu Nhi kia không ổn lắm, suốt mấy canh giờ cũng không ăn gì.” A Nam không hỏi Lâm tu nghi chết như thế nào.

Nói xong, chính nàng đi tới bên ruộng thuốc, liếc mắt nhìn trong ruộng thuốc: “Đây là người nào làm thế?” Nàng cười lạnh một tiếng: “Trong ruộng thuốc của ta chẳng lẽ lại không có một gốc cỏ đoạn trường? Vẫn mọc cạnh cây kim ngân của ta kia!”

Lúc A Nam nói những lời này, thái độ của nàng rất bình tĩnh, tạm thời giúp chúng ta bình tĩnh lại. Thế nhưng chúng ta lại không có ai ý thức được nàng nói

thăng ra điều nguy hiểm nhất. A Nam thừa nhận trong ruộng thuốc của nàng có cỏ đoạn trường!

A Nam đứng lên, ánh mắt quét qua tất cả những người đứng xem náo nhiệt ở hiện trường.

Lúc ánh mắt của nàng quét qua ta, vẻ giễu cợt kia khiến ta cảm giác không đất dung thân.

“Thì ra Lâm tu nghi là bị người khác hạ độc chết!” A Nam giống như bây giờ mới biết: “Như vậy nghĩa là người giết Lâm tu nghi muốn gài tang vật cho ta!” A Nam gật đầu, ánh mắt của nàng đặc biệt dừng lại trên mặt mấy vị phi tần của ta, mấy người bị ánh mắt của nàng quét qua đều cúi đầu xuống.

Chỉ trong một nháy mắt đó, ta đột nhiên ý thức được vị trí hoàng hậu mà trước kia ta luôn luôn do dự thật ra vốn không cần phải tranh cãi, người thích hợp nhất đang ở trước mắt đây rồi. Trước kia A Nam bị ta bỏ qua, vẫn không để cho nàng có cơ hội xuất đầu lộ diện. Một khi cho nàng cơ hội thì khí chất trời sinh của nàng đủ để khiến mọi người đều phải cúi đầu.

“Hoàng thượng từng hỏi thiếp vì sao không thích biện bạch cho bản thân.” A Nam quay đầu sang phía ta, gật đầu một cái: “Hôm nay thiếp nói thật, đó là bởi vì thiếp cảm thấy mấy mảnh khoe nhỏ nhất trong hậu cung này quá ngu ngốc, không đáng để phải biện bạch.”

A Nam nhìn ta, thấy thế lòng ta rất rối rắm. Thật ra thì lúc này ta nên nói giúp nàng có phải không? Nhưng không biết tại sao, mỗi lần luôn vừa khéo đúng lúc ta ở vào vị trí không thể giúp nàng. Hôm nay cũng vậy, nếu như ta công khai giúp A Nam..

Ta là hoàng đế, lại luôn không thể làm gì trong hậu cung của mình. Đến lúc A Nam cần ta, ta cũng chỉ có thể bày ra dáng vẻ của người xem. Nhưng ta tin tưởng A Nam, nàng vừa thông minh vừa can đảm. Nàng nói rất đúng, đối với nàng mà nói, trong hậu cung này, nhiều người quá ngu ngốc.

Ta nhìn lại A Nam, dùng ánh mắt lạnh lẽo dành cho nàng một nụ cười.

Ánh mắt A Nam dời đi, hướng về phía lão hoạn quan của phủ Tông Nhân đang luôn miệng lái nhái, phục vụ quên mình mà nói: “Nhỏ cây kim ngân đã khô hết lá, trên cọng hoàn toàn bóng láng không có lông kia lên đi.”

Lão hoạn quan kia nghe được, vội vàng theo lời đi vào trong ruộng thuốc nhỏ gốc cây kia lên, cung kính giao vào tay A Nam.

A Nam dùng bàn tay ách chừng gốc cây thảo dược kia, vẻ mặt kỳ quái nhìn Phùng Yên Nhi một chút, rồi lại nhìn Tiễn Bảo Bảo. Nàng nhìn đến mức cả hai người kia đều nổi da gà, rụt người về phía sau.

“A Qua.” A Nam gọi.

A Qua đang ở sau lưng nàng lập tức tiến lên.

“Nói một chút xem tại sao cái cây này vốn không phải là trong ruộng thuốc của ta?” A Nam nói.

A Qua tiến lên, duỗi cổ liếc trên tay A Nam một cái: “Lá cây khô héo, trên cây có vết cắt cũ. Là cây từ nơi khác mới được dời tới đây.” A Qua vẫn còn chút giọng nói trẻ con, ở giữa đám người yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

“Còn gì nữa không?” A Nam hỏi tiếp.

A Qua lại hơi nghiêng đầu nhìn cây thảo dược kia: “Bùn đất bám trên rễ không phải là đất trong cung Trường Tín. Đất trong ruộng thuốc ở cung Trường Tín của chúng ta là do Hiền phi đào từ trong kênh ngòi, là bùn sông màu đen. Thảo dược này vốn là loại được trồng trong đất vàng, sau khi được bỏ vào ruộng thuốc của chúng ta thậm chí vẫn còn chưa dính nước.”

A Nam cười lên, ánh mắt châm biếm quét qua mấy kẻ oanh oanh yến yến kia: “Trong cung này mọi người đều nói A Qua của ta là kẻ đàn, nhưng so với một kẻ trong cung tự cho mình là người thông minh như thế này...” Nàng tiện tay ném cây cỏ đoạn trường kia, quay người quỳ xuống trước mặt mẫu hậu.

Nàng quỳ gối tiến lên, ôm lấy chân mẫu hậu: “Mẫu hậu, có người muốn hãm hại thiếp, cầu xin mẫu hậu làm chủ cho A Nam!” Thế mà người nàng cầu xin lại không phải là ta.

Mẫu hậu đã tin A Nam, lão nhân gia người kiến thức sâu rộng, có chuyện quý quyết gì chưa từng thấy qua! Người xoa nhẹ vai A Nam: “Hiền phi đứng lên đi, ai gia hiểu mà.” Mẫu hậu lại gõ cây gậy đầu rồng xuống mặt đất. Kể từ sau khi mẫu hậu vì chuyện Lâm nữ nhân động thai mà bị dọa đến ngắt xiu thì người không thể rời cây gậy này.

Lúc này ta chỉ sợ mẫu hậu tức giận, thân thể không chịu được, cho nên ta vội vàng tiến lên đỡ mẫu hậu.

Mẫu hậu đẩy ta ra: “Hậu cung này cũng có vương pháp!” Mẫu hậu đã sớm nói qua, hậu cung cũng giống như chiến trường, trừ phi có bản lĩnh làm mà không bị người khác bắt được, nếu không thua sẽ càng thua, mọi hậu quả phải tự mình gánh chịu.

Không ai mở miệng, mọi người đều theo bản năng lùi về phía sau khi nhìn thấy vẻ uy nghiêm của ta và mẫu hậu.

Ta đoán A Nam đã biết, nhưng lúc này nàng lại không nói, chỉ im lặng như người ngoài cuộc. Ta lại nhìn Huyền Từ. Đứa nhỏ này thế mà lại cũng không để ý đến ta, lúc này lại chạy đến bên cạnh A Nam, dựa vào người A Nam. Gần đây ta vẫn để hấn ở trong thư phòng của ta tùy ý đọc sách, thế nhưng vẫn không đổi lấy được một chút thân thiết của hấn đối với ta sao? Tên tiểu tử này cũng thật là có cá tính!

“Hong Anh!” Mẫu hậu quát to một tiếng. Hồng Anh là tay chân của mẫu hậu ở chỗ A Nam, cũng là đại cung nữ quản sự trong cung của A Nam. Bây giờ mẫu hậu kêu nàng ta hiển nhiên là bởi vì mẫu hậu cảm thấy nàng ta là người của mình.

Lần này Hồng Anh cũng không sợ hãi thoái thác giống như trước kia, có lẽ là ở cùng A Nam đã lâu nên cũng có chút đáng về bình tĩnh thân nhiên giống A Nam. Lúc này nàng ta từ từ đi tới, quỳ gối dưới chân mẫu hậu: “Khởi bẩm Thái hậu, sáng sớm hôm nay chỉ có Đồng Đức trong cung Thái hậu đến cung Trường Tín.” Nàng ta gần như lập tức thốt ra một cái tên: “Hắn nói là theo lệnh Thái hậu, đến hỏi nô tỳ bao giờ thì Hiền phi cho người đổi màn cửa sổ trong cung Thái hậu, nói rằng Thái hậu muốn màu sắc tươi sáng một chút, sau khi chọn được lụa thì đưa cho Thái hậu xem qua trước. Lúc hắn tới còn quá sớm, chúng nô tỳ luống cuống tay chân không kịp nghênh tiếp, phải để hắn đứng ở trước ruộng một lúc. Nô tỳ đi ra ngoài lấy nước cho Hiền phi rửa mặt rồi mới ra gặp hắn.”

Thân thể mẫu hậu ở trong khuỷu tay ta run run. Ta vội ôm lấy mẫu hậu: “Mẫu hậu, chúng ta về trước.”

Sắc mặt mẫu hậu tái nhợt như người say xe.

Đồng Đức vốn là hoạn quan do mẫu hậu xếp đặt trong cung của ta, bởi vì hắn báo cáo hành tung của ta cho mẫu hậu biết mà bị ta đánh năm mươi trượng. Hắn là hoạn quan có chút địa vị, lần đó bị ta đánh vừa bị thương vừa mất mặt mũi, ở trong cung của ta ngày ngày ngốc ngốc. Sau đó, hắn tự ý cầu trở về chỗ mẫu hậu.

Ta cảm thấy, chuyện lúc này đã loạn đến mức không thể cứu vãn.

Nói thật, Lâm tu nghi chết cũng không khiến ta nghĩ ngợi nhiều. Nữ nhân kia ở trong cung cố chấp khó ưa, đắc tội với không ít người. Tuy nói nàng ta sinh trưởng hoàng tử cho ta, nhưng lấy tính tình kia của nàng ta ra mà nói thì thật sự rất khó ở lâu dài trong cung. Nàng ta chết cũng không khiến ta cảm thấy bất ngờ lắm.

Ngay cả lúc phát hiện ra có người dàn xếp để hãm hại A Nam, ta cũng không căng thẳng lắm, dù sao đây cũng là hậu cung của ta, chỉ cần ta kiên trì sẽ không thể có ai có thể làm gì A Nam. Cùng lắm cũng chỉ là sau này danh tiếng của A Nam sẽ khó nghe, sợ là muốn phong nàng lên hoàng hậu sẽ gặp chút khó khăn.

Nhưng mà tới bây giờ, khi ta phát hiện ra bọn họ lại dám cùng nhau lợi dụng hãm hại cả mẫu hậu, ta đã hoàn toàn tuyệt vọng. Đây là hậu cung như thế nào, người người đều nói hưởng cái gì tề nhân chi phúc\*, nhưng trên thực tế, nhiều nữ nhân thì liền trở thành như thế này! Ngay cả trong cung Thái hậu cũng không thể tránh được.

\* tề nhân chi phúc: chỉ cuộc sống giàu sang sung túc, nhiều thê thiếp

Mẫu hậu đang cố gắng đứng vững, trong miệng chỉ cảm giận nói một câu: “Ồ trong cung của ta!”

“Đồng Đức kia sẽ không sợ đến mức tự sát chứ?” Lúc này ta trực tiếp hỏi A Nam. Nhìn tình hình trước mắt này, A Nam đã không chế được cục diện trong tay mình. Nàng đã lường trước được mọi chuyện, có lẽ lúc sáng sớm khi Đồng Đức vừa mới rời đi, A Nam đã phát hiện ra gốc rễ độc kia ở trong ruộng thuốc của mình.

A Nam không giống những nữ nhân khác, nàng vốn từng là công chúa tôn quý nhất, về sau cha mẹ mất thì buộc phải ăn nhờ ở đậu, sau đó nữa rơi vào thân phận tù nhân. Nàng vốn thông minh hơn người, lại còn thấu tình đạt lý. Trải qua nhiều biến cố, lòng nàng trở nên nhạy cảm. Ta nhớ lúc ta và A Nam ở trên thuyền, A Nam tự làm mọi chuyện rất thuần thực, lúc dạy dỗ A Qua cũng cực kỳ nghiêm khắc. Nàng cẩn thận tỉ mỉ đến từng li từng tí.

Đối với cuộc sống, trong lòng A Nam đã có một bức tường dày, ngăn cản tất cả mọi tổn thương ở bên ngoài.

Lúc này A Nam nhìn mẫu hậu đã tái nhợt mặt mày một lát, lại cắn môi, chớp mi mắt liếc ta một cái. Trong ánh mắt của nàng có phần nộ, nhưng nhiều hơn hết chính là nhẫn nhịn.

“Mẫu hậu đừng lo, thiếp đoán Đồng Đức cũng chỉ là bị người khác sai khiến.” Ngược lại là A Nam đi trấn an mẫu hậu.

“Có lẽ là bởi vì lần trước bị trảm đánh nên mang lòng oán hận.” Ta nói: “Mẫu hậu đừng để ý đến hạng tiểu nhân này, trảm sẽ lập tức giết hắn.” Ta cũng dỗ mẫu hậu.

“Nhưng Đồng Đức hắn không đến cung Từ Lưu.” Mẫu hậu nói rõ ràng từng chữ một: “Là do người khác hạ độc.” Mặc dù nhìn qua thì sắc mặt mẫu hậu không tốt lắm, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, người bắt được cổ tay A Nam: “Là ai hạ độc Lâm tu nghi?” Ngay cả mẫu hậu cũng đã nhìn ra, A Nam đã nắm rõ cục diện.

A Nam cúi đầu, dường như cũng không muốn nói. Đáng về chân chừ của nàng không thể qua mắt được mẫu hậu.

“Mậu Nhi...” Mẫu hậu bắt được cánh tay A Nam: “Mậu Nhi không sao chứ? Sáng sớm người đến Thái y viện...”

“Mậu Nhi không sao.” A Nam vội vàng trấn an mẫu hậu: “Đây là chuyện khác.” Nàng suy nghĩ một chút: “Tin đồn Mậu Nhi không thích ăn cái gì là già.” A Nam nói: “Sáng nay ta dẫn Hoa thái y tới cung Vinh An.” Nàng liếc mắt nhìn Tiền Bảo Bảo: “Bởi vì Tiền Đức phi không có ở đó, cho nên ta cũng không nói cho Tiền Đức phi biết.”

A Nam rõ ràng là thừa dịp Tiền Bảo Bảo ở cùng chúng ta mà xông vào cung Vinh An, chỉ là nàng không nói rõ mà thôi.

“Đêm qua thiếp ngủ không ngon, trong lòng có linh cảm rằng tối qua có người cố ý dẫn thiếp hoặc ai đó khác đến cung Tử Lưu. Thiếp có hiểu chút y thuật, ngày hôm qua vừa nhìn liền cảm thấy đáng về Mậu Nhi ngủ có chút đáng nghi, giống như là bị người khác hạ độc.”

“A đi đà Phật! Cũng may ngày hôm qua thiếp thân không đến!” Phùng Yên Nhi đột nhiên lớn tiếng nói.

Lúc này mọi người đều hiểu, cùng nhau nhìn Tiễn Bảo Bảo.

Tiến Bảo Bảo vẫn còn gắng gượng chống đỡ, ánh mắt không ngừng dao động nhưng vẫn cố gắng duy trì dáng vẻ của nàng ta. Chỉ là, trên khuôn mặt nàng ta đã có một giọt mồ hôi chảy xuống: “Nhìn ta làm gì!” Nàng cúi kinh nói.

“Vây thân thể Mậu Nhi thật sự không sao chứ?” Mẫu hậu hỏi, lão nhân gia nghe được điều này lại có chút vui mừng, người cũng có tinh thần hơn.

“Không.” A Nam lại quay đầu liếc mắt nhìn Tiễn Bảo Bảo: “Hoa thái y nói, sợ là Mậu Nhi không tốt lắm.” A Nam lấy tay chỉ chỉ lên đầu mình: “Sợ là chỗ này có vấn đề!”

Khi chúng ta còn chưa hiểu nàng nói vậy là có ý gì, nàng nghĩ ngợi một chút lại nói: “Bởi vì đầu óc của đứa bé không tốt lắm, cho nên nuốt có chút khó khăn chứ không phải là không muốn ăn. Nó cần phải có một bà vú kiên nhẫn. Nhưng đúng là vẫn còn không tốt lắm, hôm nay lại có người bỏ thuốc cho nó...”

Đến lúc này, ta đã không thể nghe tiếp nữa, ta hiểu, đây là đang nói Mậu Nhi của ta là một kẻ si ngốc. Ta vốn là tràn đầy hy vọng mong chờ con trai của ta khôn lớn, vậy mà nó lại có vấn đề nghiêm trọng như vậy, ta vốn còn tưởng rằng dù sao thì ta cũng đã có một đứa con trai, cho dù bình thường nó hơi yếu ớt một chút thì ít nhất ta vẫn có thể đặt hy vọng lên người nó. Nhưng lúc này, ta lại đón nhận được kết quả như vậy!

Có lẽ ta nên sớm để Hoa thái y nhìn qua một chút, lúc đầy tháng A Nam nói cho ta biết đứa bé kia không thể nhận biết âm thanh thì ta nên để cho thái y xem qua cho nó.

Không! Ta lại hồ đồ rồi, hẳn là vì sự thất bại này nên mới để lại hậu quả cho đứa bé này như vậy. Về sau cho dù ta có làm gì nữa cũng chỉ là vô dụng. Chỉ là đã làm tan nát cõi lòng đầy hy vọng của ta.

Đất trời mờ tối, những màu sắc sáng sủa đều lập tức biến mất, chẳng lẽ đây chính là số mệnh của ta sao? Trên mặt ta có thứ gì đó nóng nóng giống như nước đang lăn xuống.

“Người nói vậy!” Tiễn Bảo Bảo thét chói tai một tiếng.

Mà mẫu hậu kinh ngạc một lúc lâu, sau đó cả người mềm nhũn ngã xuống trong lòng ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 115: Chương 109

Trong đại điện âm u đưa tay ra không thấy rõ năm ngón, không thể không đốt đèn. Thật ra thì lúc này mới chỉ sắp đến giữa trưa, vốn nên là thời điểm sáng nhất ngày.

Thế nhưng trên bầu trời bên ngoài đại điện lại đầy mây đen, nặng nề hợp lại, giống như gói chặt cả trời đất. Tình hình này giống như là chuẩn bị đổ mưa to. Không cần A Nam nhắc nhở, ta cũng đã nhìn ra.

Lúc này, bên trong điện Thừa Càn, ta ngồi ở chính giữa. Hai bên là Thục phi và Hiền phi, chỉ có một mình Tiễn Bảo Bảo quỳ trên mặt đất.

Vụ án Tiễn Đức phi hạ độc Lâm tu nghị đã xét hỏi hai ngày. Phàm là người có liên quan, chuyện gì nên nói đều đã nói. Thật sự là Tiễn Bảo Bảo đã để Đồng Đức đi gài tang vật cho A Nam. Mà Đồng Đức kia nghĩ rằng lúc trước hắn bị đánh là do hắn báo cáo hành tung của ta cho mẫu hậu, cho nên hắn có chút hận ta, cũng vì đó mà hận ta thích A Nam. Ban đầu Hiền phi biết được cũng không nghiêm trọng, lão nô nói cho Thái hậu biết thì bị đánh, lão nô rất tức giận. Đây cũng là lý do của hắn. Nhưng hắn chẳng qua chỉ là đi gài tang vật, cũng không biết chuyện trước đó.

Chỉ là, cung nhân trong cung Tử Lưu và cung Vinh An bị đánh thì không chịu được, chỉ đích danh Tiễn Bảo Bảo đêm đó đã từng cho Lâm tu nghị trà an thần giảm bớt. Đến đây, Tiễn Bảo Bảo đã không thể chối cãi nữa.

Quan trọng hơn là, sau khi Tiễn Bảo Bảo nghe A Nam nói đứa bé kia sau này sẽ là một kẻ si ngốc thì hoàn toàn tuyệt vọng: “Ta sẽ không còn cơ hội nữa.” Nàng ta nói. Cũng không tranh cãi nữa.

Ta đã đưa cho phụ thân của Tiễn Bảo Bảo một bức chiếu chỉ, có khiển trách cũng có an ủi, coi như là giao phó hậu sự của con gái cho hắn. Tuy hắn cũng là quan lớn ở biên cương nhưng không nắm quân đội trong tay, mà ở Đại Quận ngay gần đó có quân Kỳ Sơn của ta, hẳn không thể so với Phùng gia, ta cũng không sợ hắn kiếm chuyện.

Đĩ nhiên, ta đã chuẩn bị lập tức điều hấn vào kinh.

Nói thật, những chuyện như vậy luôn rất phiền phức. Một khi trong cung gặp chuyện không may thì phải nghĩ đến gia đình phía sau những cung nhân đó, chuyện này ít nhiều gì cũng khiến ta có chút dao động. Lần này cũng may là sắp mở khoa thi, sẽ có rất nhiều người mới được vinh danh.

Sau này nếu Đại Triệu có thể truyền tới đời sau của ta, nhất định ta phải đặt ra quy củ, hoàng đế không được cưới hỏi với con nhà hào môn.

Cũng may toàn bộ Tiền gia đều có thể sắp xếp được ổn thỏa.

Một chuyện khác khiến cho ta đau đầu chính là Mậu Nhi của ta.

Hiện giờ mẩu hậu bệnh không dậy nổi, gần như toàn thể đại phu trong Thái y viện đều hầu hạ trong cung Khôn Ninh. Mậu Nhi đáng thương tạm thời ở chỗ Liễu tu viện, Liễu tu viện cũng không mấy vui lòng. Cũng may là A Ô không chê đệ đệ, cứ đứng cạnh bên nôi đệ đệ không chịu rời, Liễu tu viện mới miễn cưỡng đồng ý chăm sóc thẳng bé hai ngày. Đứa bé này từ nhỏ đã si ngốc, người nào nuôi dưỡng nó cũng không phải là chuyện tốt, trong cung còn có ai chịu chứa chấp nó đây?

Còn nhớ tới ngày đó, ai cũng muốn dính lấy đứa bé này để lấy lòng, so với tình cảnh lúc này, nghĩ nghĩ một chút cũng khiến người ta chạnh lòng.

“Đồng Đức và cung nhân hai cung đã chỉ rõ và xác nhận là Tiền phi, Tiền phi còn điều gì muốn phản đối không?” Ta hỏi Tiền Bảo Bảo. Lúc này ta gần như đã bình tĩnh lại, lúc hỏi câu này cũng không hề có chút tức giận nào.

Vì sao ta lại có thể không nghĩ tới, Tiền Bảo Bảo này lại có thể bí quá hóa liều giết người ở trong cung cơ chứ! Ta thấy nàng ta đáng đáp thô kịch, bộ dạng thành thật, ai ngờ được nàng ta lại có thể làm ra chuyện như thế! Hơn nữa, nàng ta giết người rồi còn muốn gài tang vật cho A Nam!

“Tóm lại là ta ngu ngốc.” Tiền Bảo Bảo cúi đầu nói.

Kể từ khi nàng ta biết lần này nàng ta chạy không thoát tội, nàng ta nói đi nói lại chỉ một câu này.

“Người từ đâu mà có cớ đoạn trường kia?” A Nam mở miệng đặt câu hỏi, trong mắt nàng lúc này đầy nghi ngờ: “Người có biết cớ đoạn trường là thành phần chủ yếu để bào chế độc câu hôn không?” Hôm nay xét hỏi Tiền Bảo Bảo, ta không gọi những phi tần khác, chỉ cho hai người Phùng, Sở ngồi hai bên. Đã gọi các nàng đến, tất nhiên các nàng có thể hỏi những gì muốn biết.

Lúc này vừa nghe A Nam hỏi như vậy, ta liền ngăn ra, A Nam rút cuộc lại nhắc tới độc câu hôn kia. Ngay cả ta cũng không biết cớ đoạn trường và loại thuốc độc kia có liên hệ như vậy. Ta từng trúng loại độc kia, A Nam biết rõ.

Vừa nghe đến độc câu hôn, ánh mắt của ta liền không tự chủ quét về phía Phùng Yên Nhi. Lúc này sắc mặt Phùng Yên Nhi âm trầm, nhìn Tiền Bảo Bảo chăm chú không biết là đang nghĩ gì. Lúc ta nhìn nàng ta, nàng ta đột nhiên giật nảy mình: “Hiền phi nói rất đúng, người bình thường làm sao lại biết đến cớ đoạn trường, thiếp cũng là lần đầu tiên nghe nói đến.” Nàng ta cười với A Nam một tiếng, giống như nóng lòng phải sạch bản thân.

Độc câu hôn! Chẳng lẽ chuyện này lại có liên quan tới Phùng Yên Nhi? Nếu không A Nam cần gì phải nhắc cho ta biết.

A Nam hỏi đúng vào trọng tâm, Tiền Bảo Bảo cũng chỉ giống như những người dân thường chỉ biết viết chữ mà thôi, làm sao hiểu được cớ đoạn trường là cái gì. Nàng ta càng chưa từng tìm hiểu qua y thuật, từ đâu mà có được cớ đoạn trường?

Lòng ta cũng nổi lên nghi ngờ.

Tiền Bảo Bảo cúi đầu quỳ ở đó, dường như đang cân nhắc điều gì, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía A Nam: “Hiền phi chớ suy đoán, tóm lại vẫn là ta ngu ngốc.” Tiền Bảo Bảo thở dài một tiếng. Lúc này nàng ta đang nhìn A Nam, có hối hận cũng có đau lòng, nhưng hơn tất cả là ao ước cùng đồng ký: “Ta không nên nổi lòng tham, sớm biết sẽ có kết quả này, không bằng yên ổn làm một chiều nghĩ.”

Nàng ta từng muốn trở thành hoàng hậu, ban đầu lúc mẩu hậu ám chỉ con trai của Lâm mỹ nhân có thể lấy danh nghĩa của nàng ta, nàng ta từng tới thăm dò ta. Lúc ấy tuy rằng trong lòng ta không thích lắm, nhưng cũng chỉ nói qua loa cho có, chưa hoàn toàn chặt đứt con đường thẳng tiến của nàng ta.

Khi đó trong lòng ta cảm thấy cớ nhân cũng có Vô Diệm\* từng làm hậu, đây là cái gọi là coi trọng phẩm đức không coi trọng diện mạo, chọn người xấu nhất làm hoàng hậu có thể làm giảm bớt phần tranh trong hậu cung.

\* Chung Vô Diệm là một trong ngũ xử Trung Hoa (năm người phụ nữ cực kỳ xấu xí của Trung Hoa nhưng có tài năng xuất chúng và phẩm hạnh cao thượng, giúp chống làm nên sự nghiệp lớn lao trong lịch sử Trung Quốc được sử sách ghi lại, gồm: Chung Vô Diệm vợ của vua Tề Tuyên Vương, Hoàng Nguyệt Anh vợ của Khổng Minh Gia Cát Lượng, Mô Mâu, Mạnh Quang, vợ Hứa Doãn)

Bây giờ nhìn lại, nữ nhân xấu xí cũng không chắc là có đức hạnh!

“Xin hoàng thượng minh giám.” A Nam nghiêng đầu nói với ta: “Cớ đoạn trường có độc tính lớn như vậy, chỉ cần vài cái là có thể lấy mạng người! Ở trong cung, ngay cả Thái y viện cũng không dám cất giấu thứ này. Người nhà lẫn thân thích của Tiền Đức phi đều ở Đại Quận xa xôi, nếu không có người bên cạnh giúp một tay thì chắc chắn không lấy được thứ này!”

Tiền Bảo Bảo run lên một cái.



“Là có người cho người có đoạn trường sao?” Lúc này về mặt của ta ngược lại lại ôn hòa, cúi người nhìn Tiễn Bảo Bảo đang quỳ ở đó: “Nếu thực sự có người cho người thứ này, người cứ nói ra, trăm sẽ tha chết cho người.” Nếu lúc này nàng ta nói ra tên Phùng Yên Nhi thì ta cũng sẽ không kinh hãi. Nếu nàng ta thật sự có thể chỉ ra rằng chính Phùng Yên Nhi cho nàng ta độc được thì càng tốt, ta có thể xử phạt theo mức cao nhất, giết toàn bộ Phùng gia.

Điều duy nhất ta lo lắng ở thời điểm hiện tại chính là nếu sự việc không phải là như vậy thì cục diện ngược lại càng khó thu xếp.

Tiến Bảo Bảo nâng đầu, trong mắt vừa là kinh hãi vừa là lo sợ.

Người trong thiên hạ đều sợ chết, đừng nhìn Tiễn Bảo Bảo vóc dáng thô to, đến lúc này nàng ta cũng không tránh được lộ ra vẻ run rẩy yếu đuối. Huống hồ nàng ta cũng chỉ là một nữ nhân.

Tiến Bảo Bảo nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái: “Chuyện này không thể trách người khác, là lỗi của thiếp. Là thiếp ngu ngốc, so ra còn thua kém một tiểu cung nữ của cung Trường Tín.” Nàng ta nhìn A Nam: “Ở trong hậu cung này, thiếp chỉ bội phục một mình Hiền phi, đầu tiên là thân phận công chúa cao quý hơn người, thứ hai là bởi vì cô được dân được, một mình ở trong lãnh cung cũng chịu được. Thiếp không thể như vậy, thiếp muốn diện mạo không có diện mạo, muốn tài năng không có tài năng, bản về thân phận cũng không thể so được với công chúa. Nhưng thiếp cũng không chịu được khi bản thân phải cúi thấp đầu trước người khác. Hôm nay thiếp không hối hận, chỉ trách bản thân vừa ngu dốt lại không biết nhẫn nhịn!” Nàng ta cười với A Nam một tiếng: “Chẳng qua là, ngay cả Hiền phi cũng còn phải nhẫn nhịn, cao quý, thông minh, xinh đẹp thì thế nào, không phải cũng chỉ là hạng hai thôi sao. Đổi lại là thiếp, thiếp chắc chắn không chịu nhẫn nhịn.” Nàng ta cười lên: “Hiền phi chuyện gì cũng hiểu, nhưng lại không có biện pháp gì.”

A Nam đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi.

Gần đây tính khí của A Nam không tốt lắm. Tiễn Bảo Bảo cười nàng vì nàng có thể nhẫn nhịn, nàng lại càng không thể nhẫn nhịn được.

Phùng Yên Nhi đặc ý, nhìn theo bóng lưng A Nam cười một cái: “Cũng khó trách Hiền phi muội muội tức giận, miệng lưỡi Tiễn phi thật là độc! Nói gì mà cũng chỉ là hạng hai, nếu là ta thì lúc này cũng đã tức chết. Ở trong cung vất vả trông coi mọi chuyện, mầu thân của hoàng tử trưởng bị hạ độc chết, mình lại bị gài tang vật. Thực sự là không dễ dàng gì.” Phùng Yên Nhi vừa nói vừa đứng lên: “Chuyện này của Tiễn phi không liên quan đến thiếp, thiếp cũng xin cáo lui.” Nói xong nàng ta khinh miệt liếc nhìn Tiễn Bảo Bảo: “Người mới không có mệnh làm hoàng phi.” Phùng Yên Nhi cũng rời đi.

Trong đại diện âm u chỉ còn ta và Tiễn Bảo Bảo đang giằng co.

“Hậu cung của hoàng thượng cũng chỉ có thể là như thế này, chỉ cần nhiều nữ nhân như thế này ở cùng với nhau, chắc chắn không thể tránh được có sống có chết, thiếp cũng lắm chỉ là đi trước một bước. Có chết cũng không đáng tiếc.” Tiễn Bảo Bảo dường như đang nói với ta, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú bóng lưng Phùng Yên Nhi đang bước từng bước ra khỏi cửa.

Ta có chút tức giận, nhưng không có ý định phát tác.

Đến phút cuối cùng Tiễn Bảo Bảo vẫn còn cố khích tướng A Nam và Phùng Yên Nhi, nàng ta cho rằng đây chính là cao minh sao? Lại không nói đến trong lòng ta sớm đã đoán được nàng ta là có ý nhắm vào A Nam. Coi như là A Nam thật sự đấu với Phùng Yên Nhi đến người chết ta sống thì cuối cùng vẫn có một người thắng. Mà người cuối cùng giành thắng lợi này cũng không liên quan gì tới Tiễn Bảo Bảo. Ta không phải không biết nàng ta giả bộ trước mặt ta. Nói thật, ở phương diện này, A Nam và Phùng Yên Nhi đều hơn hẳn nàng ta.

Quả nhiên, bước chân của Phùng Yên Nhi hơi chậm lại, nàng ta quay đầu, nhìn Tiễn Bảo Bảo cười một tiếng, từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn là tư thế của người thắng: “Vây tỷ tỷ đi tốt nhé, muội muội không tiễn.” Lúc này nàng ta mới dứt khoát bước ra ngoài.

Phùng Yên Nhi không tiễn được.

Chờ các nàng đều đã rời đi, ta cúi người nói với Tiễn Bảo Bảo: “Đến lúc này rồi, có mấy lời nếu người vẫn dứt khoát không nói thì cũng chỉ có thể nát vụn trong bụng người.” Lúc này ta nói chuyện không tránh khỏi có chút nghiêm nghị: “Thật ra thì người có nói hay không trăm cũng đã biết là đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua là, nếu người nói thì trăm có thể lưu lại cái mạng này cho người, sau này làm nhân chứng. Nếu người không nói...” Ta nháy mắt sang bên cạnh, lão công công của phủ Tông Nhân liền bưng một tấm lụa trắng ba thước bước lên.

Đây là cơ hội cuối cùng ta cho nàng ta, ta chỉ muốn biết là ai đã đưa cớ đoạn trường vào trong cung. Có lẽ lần theo đầu mối này ta còn có thể tìm tới Lý Dật.

Tiến Bảo Bảo khóc, lập tức há miệng gào khóc: “Nếu hoàng thượng đã biết còn hỏi thiếp thân làm gì! Nếu thiếp thân có cách tố cáo nàng ta thì thiếp thân đã sớm tố cáo rồi. Chỉ là lúc trước vì cẩn thận nên thiếp đâu dám sắp xếp nhân chứng bên cạnh, đến lúc này chỉ nói suông thì có ích gì? Tóm lại là thiếp biết mình không tốt, lúc trước không nên nổi lòng tham.”

Thì ra là như vậy, quả nhiên là một nữ nhân ngốc nghếch. Hoặc là nói khôn khéo thái quá.

Ta rất tiếc hận đứng lên. Tiễn Bảo Bảo cẩn thận đến mức ngay cả người bên cạnh cũng không tin tưởng, vậy thì trên đời này còn có ai có thể vì nàng ta mà lên tiếng đây?

Ta nhìn nữ nhân này, thờ dài.

A Nam làm việc cũng rất cẩn thận, nhưng cho dù là đi đâu thì bên cạnh nàng cũng luôn có người đi theo. Nhất là khi A Nam ở trong cung, mấy lần nguy

cấp, nếu không phải bên người còn có cung nữ và hoạn quan thì chẳng phải đã tạo cơ hội cho người khác xuống tay với nàng rồi sao? Làm người chính là như vậy, đôi khi cũng phải tin tưởng và tạo quan hệ với người bên cạnh mình.

Lần này cũng có lỗi của ta. Đồng Đức kia cũng vì ta đánh hấn mà hấn mới cố ý trả thù.

Thật ra những cung nhân bên người A Nam kia có mấy người là tai mắt của mẫu hậu, A Nam có thể bao dung cho họ thì đến thời khắc máu chốt, họn còn có thể làm chứng cho A Nam.

Tiền Bảo Bảo là người khiến cho ta chỉ có thể lác đầu.

Tiền Bảo Bảo nặng nề dập đầu với ta: “Tạ ơn hoàng thượng để cho thiếp được chết toàn thây. Ngàn lỗi vạn lỗi đều là lỗi của thiếp, bản thân thiếp sinh ra như vậy, cũng không nên muốn mọi chuyện tốt trên đời đều là của mình. Dung nhan không có, đức hạnh đã mất, thiếp còn có mặt mũi nào mà sống?” Nói xong, nàng ta đứng dậy, tiến lên nắm lấy dải lụa trắng kia.

Bên ngoài đại điện nổi gió, dưới bầu trời âm u chỉ có nhành liễu mảnh lác lác trong gió. Ta không nói gì nữa, mặt không biểu cảm nhìn Tiền Bảo Bảo bái biệt với ta, sau đó xoay người rời đi. Nữ nhân này và ta cũng không có tình nghĩa gì, cùng lắm cũng chỉ là trời xui đất khiến thì quen nhau. Nếu như nàng ta có kiếp sau, ta cũng hy vọng nàng ta có thể tìm được một nhà thích hợp, được người khác yêu thương.

Tiền Bảo Bảo nắm dải lụa trắng, vừa đi vừa than khóc, từng bước một trở về cung Vinh An của nàng ta, trong hậu cung vắng lặng như thể không có tiếng người, chỉ nghe được tiếng khóc của nàng ta.

Âm thanh kia giống như vẫn quanh quẩn bên tai ta, rất lâu sau vẫn chưa tản đi. Mà ta chỉ muốn ngồi xuống, trong đại điện yên tĩnh không có ai quấy rầy ta.

Như Ý đi lên: “Hoàng thượng, Tiền...” Như Ý không biết phải gọi Tiền Bảo Bảo như thế nào: “Người họ Tiền kia, đã chết rồi!” Cuối cùng hấn nói cho ta biết.

Tiếng than khóc bên tai ta dường như ngưng lại.

Ta gật đầu một cái. Giết người đền mạng, không có gì đáng nói. Mẫu hậu nói, muốn làm chuyện như vậy thì phải có bản lĩnh để người khác không bắt được.

“Bảo phủ Tông Nhân giữ lại xác chết kia hai ngày, chờ cha nàng ta vào kinh nhặt xác.” Ta nói. Đây là ân điển của ta dành cho Tiền gia, không để cho người ta tha xác Tiền Bảo Bảo đến gò chôn những thi thể lưu lạc không rõ danh tính.

“Bên Thái hậu vẫn chưa biết.” Như Ý nhắc nhở ta.

Ta không thể không đứng lên: “Trẫm tự mình đến nói.” Ta từ trong đại điện âm u bước ra.

Như Ý lập tức cầm dù theo sau. Mưa vẫn chưa rơi xuống, dường như vẫn đang chờ mây tụ lại đủ nặng nề để đổ xuống tầm tã một lần. Trong không khí đầy hơi nước, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Ta cảm thấy thứ ta hít vào trong ngực không phải là khí mà chỉ toàn là nước, căng trướng lên làm ngực ta đau đớn.

Ta đi rất chậm, trong đầu suy nghĩ xem nên an ủi mẫu hậu như thế nào.

Ngay khi ta cúi đầu quẹo qua một góc tường, Như Ý ở sau lưng ta đột nhiên thấp giọng kêu một tiếng: “Hoàng thượng!”

Ta ngẩng đầu, dưới bầu trời màu xám tro, ở trước mặt có một bóng người mặc áo trắng vội vã lướt qua.

Ta dõi mắt nhìn theo một lúc mới nhìn ra là một tiểu cung nữ mặc áo trắng đang dọc theo con đường nhỏ cạnh con kênh của hoàng cung, bước đi vội vàng.

“Đây không phải là Bạch Thược cô nương của cung Vinh An sao?” Như Ý có chút khó hiểu.

Ngay khi hấn nói, ta cũng lơ mờ nhớ ra gương mặt vị cô nương này, nàng ta là đại cung nữ thân cận của Tiền Bảo Bảo.

“Không phải tất cả cung nhân của cung Vinh An đều đang bị bắt giữ sao? Tại sao nàng ta lại đi lại bên ngoài?” Như Ý nhỏ giọng nhắc nhở ta.

Thật ra thì ta sớm đã nghĩ tới, cung nữ này ta cũng không quen thuộc, bởi vì ta rất ít đến cung Vinh An. Nhưng hai ngày nay phủ Tông Nhân tiến hành thăm vấn, ta đều dự thỉnh, cho nên có chạm mặt nàng ta. Nàng ta vốn vẫn đang bị xét hỏi, lúc này vẫn chưa được thả ra.

Mẫu hậu thích dùng màu sắc để đặt tên cho các cung nữ trong cung, ở Trích Tinh Các là Lục Kiều, ở cung Trường Tín là Hồng Anh, còn có Bích Châu ở chỗ Liễu Tu Viện, tất cả đều có tên tương tự như vậy. Cái tên Bạch Thược này đương nhiên cũng là do mẫu hậu ban cho.

“Có phải là vội vàng bỏ đi để làm tang sự cho vị kia của Tiền gia?” Như Ý ở bên cạnh suy đoán.

Cái này cũng không đúng, ta không lên tiếng, ai dám trả người?

Đúng lúc này, cô nương đang đi đứng vội vàng ở phía đối diện đột nhiên ngừng đầu, linh hoạt liếc mắt nhìn chúng ta. Mặc dù sắc trời mờ tối nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy vẻ sắc bén trong ánh mắt kia.

Lúc này ta vừa đi qua góc tường, trong khoảnh khắc nàng ta ngừng đầu, ta nhanh chóng đẩy Như Ý về phía sau, hoàn toàn khuất sau bóng tối của bức tường, cũng hoàn toàn tránh được ánh mắt của đối phương.

Vị cô nương kia không thấy được cái gì.

Mưa sắp rơi xuống, nàng ta bước đi nhanh hơn, gần như là chạy bước nhỏ.

Ta ngơ ngác nhìn bóng dáng người đó.

“Hoàng thượng! Người cười như vậy nhìn rất kỳ quái!” Như Ý ngạc nhiên nhìn ta.

Ta sững sờ, lúc này mới để ý thấy Như Ý đang nhìn ta bằng ánh mắt giống như bị hù dọa.

Ta lau mặt một cái, lại bày ra sắc mặt bình thường lần nữa: “Như Ý, trước hết ngươi dẫn bọn họ đến cung Khôn Ninh của mẫu hậu, sau đó nói với mẫu hậu trăm có chuyện gấp cần làm.” Ta nói. Lời còn chưa dứt, ta đã nhảy vọt lên, lặng lẽ đuổi theo bước chân cô nương áo trắng kia.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 116: Chương 110

Ta theo bóng dáng màu trắng kia đi dọc theo tường bao. Lúc này trời muốn mưa lại vẫn chưa đổ mưa, cho tới bây giờ ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy sắc trời ban ngày có thể tối đến như vậy. Bầu trời giống như là nhuộm mực, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tùy thời mà đổ toàn bộ mực nước xuống. Khí trời như vậy làm cho những bức tường bao cao lớn trong cung càng thêm phần thần bí, cũng khiến người ta càng thêm sợ hãi. Cộng thêm chuyện của Tiên Bảo Bảo, cả hậu cung đều bày ra một vẻ tĩnh mịch yên ắng, không hề có ai đi lại.

Nhưng người phía trước ta vẫn rất cẩn thận. Ta thấy nàng ta lăm lết đi vào con hẻm nhỏ để tránh tai mắt của người khác, vòng vo vài đường trong cung của ta, sau đó mới từng bước một đến gần mục tiêu của nàng ta.

Trong lòng ta càng nghi ngờ, rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?

Trước mặt chính là Trích Tinh Các, cửa lớn màu đen đóng chặt, rừng đào nửa ẩn nửa hiện phía sau bức tường viện màu trắng. Lúc này đào đã nở hoa, nếu trời quang mây tạnh có lẽ đã nhuộm đỏ hồng một vùng trời rồi. Không biết tại sao trước kia ta lại không hề chú ý tới.

Lúc này đây màu đỏ nổi bật dưới bầu trời tối tăm, khiến người ta có cảm giác hình ảnh trước mắt rất không chân thực.

Ta có thể ngửi thấy mùi hơi nước trong không khí. Nhưng kỳ quái là cơn mưa này mãi vẫn chưa đổ xuống. Nữ tử áo trắng cũng không vội vàng, hoàn toàn ngược lại, nàng ta mượn sắc trời mờ mịt, bóng dáng linh hoạt lẩn vào trong mấy gốc đào ở cạnh tường.

Ta không dám đến gần quá mức, chỉ có thể chọn một chỗ khuất ở cạnh cửa lớn màu đen có thể nhìn thấy Trích Tinh Các để giấu mình.

Nữ tử áo trắng kia bắt đầu cất tiếng hát trong rừng đào, thanh thoát giọng hát hoặc vô tình hoặc cố ý cất cao lên rồi lại hạ thấp xuống, âm thanh lúc cao lúc thấp bay đi dưới tầng mây dày đặc: “Chim én bay về phương nam, cung khuyết leng keng, mở chết hoàng tôn, mỹ nhân về hay không về. Mỹ nhân về, mỹ nhân về, chim én bay về phương nam cuối cùng cũng trở về.”

Ta sững sờ, lại là bài hát này!

Lúc này đã hoàn toàn không thể nhìn thấy chiếc chuông gió bằng đồng trên đỉnh cung giữa bầu trời đầy mây đen, chỉ còn tiếng chuông từ rất cao truyền xuống, hòa lẫn với tiếng hát bay trong gió.

Đã rất lâu ta không nghe thấy người nào hát bài hát này, nhưng ta biết, ở bên ngoài cung, bài hát này đã được truyền đi rộng rãi. Kể từ khi bài hát này bắt đầu được truyền hát trong thành Lạc Kinh, đã có rất nhiều người đáng thư mong ta cất hát bài này, trong đó gấp gáp nhất là Phùng Ký, bởi vì kỳ quái là dân gian lưu truyền lại bài hát này lại khác hẳn với dụng ý hiểm ác ban đầu của người truyền bài hát ra ngoài. Dân chúng nói rằng bài hát này không nhằm vào A Nam mà đều nói bài hát là nhắm vào Thục phi nương nương hát hay múa giỏi ở trong cung. Người người đều nói Yên Nhi nương nương không thể sinh đẻ, lại còn hãm hại con nối dõi của hoàng đế.

Hiện giờ bài hát này lại vang lên bên tai ta, khiến ta nhớ tới ban đầu bài hát này là do Hà Tử Ngư hát về tình hình trong cung. Bọn họ hạ độc Lâm mỹ nhân, đây mới là nguyên nhân khiến Mậu Nhi của ta trở thành bộ dáng như bây giờ. Dân chúng luôn luôn tinh táo hơn bậc đế vương.

Trong tiếng hát, cửa chính Trích Tinh Các chợt kẹt một tiếng rồi mở ra, từ bên trong lộ ra một cái đầu vội vàng hấp tấp.

Người vừa ló đầu ra này ta biết, là cung nữ thân cận Lục Kiều của Phùng Yên Nhi. Đây cũng coi là cung nữ có tiếng tăm nhất trong hậu cung của ta, ở trong cung, những nô tài luôn chỉ biết nịnh hót kia có thể có lúc ngay cả chủ tử của mình cũng không nhận ra, nhưng tuyệt đối không dám không biết đến Lục Kiều. Nữ nhân này chưa ngoa đanh đá, ngay cả mẫu hậu cũng biết tiếng.

Lúc này Lục Kiều có vẻ rất cẩn thận, nàng ta nhìn ngó trước sau rồi mới nắm lấy khăn ho khan mấy tiếng: “Đừng hát nữa!” Nàng ta chột dạ quát một tiếng.

Tiếng hát ngừng lại, nữ tử áo trắng từ trong vườn đào đi ra, từ xa nhìn thấy Lục Kiều liền dừng bước, chỉnh đốn vạt áo thi lễ với Lục Kiều: “Lục Kiều tỷ tỷ.”

Lục Kiều nhìn quanh chốc lát, lúc này mới vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nói: “Bạch Thược, ngươi... Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Bọn họ thả ta ra ngoài để xử lý tang sự cho chủ nhân.” Nữ tử áo trắng nói rõ ràng.

Ta nhú chặt lông mày, làm gì có chuyện này! Rõ ràng ta đã ra lệnh không để cho bất cứ người nào của hai cung Từ Lưu và Vinh An được ra ngoài.

“Tỷ tỷ tìm một chỗ để nói chuyện.” Nữ tử áo trắng nói ra lời mời với Lục Kiều.

Lục Kiều chần chừ.

Suy nghĩ một chút, nàng ta xoay người đi vào bên trong, chỉ là cửa viện lại không đóng. Đến lúc nàng ta trở ra, trên tay cầm một cây dù hoa đẹp đẽ tinh xảo.

Hai nữ nhân gặp nhau trong rừng đào. Ta cẩn thận đến gần thêm một chút, ẩn mình trong bóng tối của tường cung. Lúc này quần áo sẫm màu lại trở thành hữu dụng, giúp ta không bị nổi bật trong hoàn cảnh này.

“Bạch Thược cô nương tới đây là có chuyện gì?” Giọng nói của Lục Kiều không có ý tốt.

Bạch Thược không trả lời, chỉ đưa tay ra về phía Lục Kiều, mở bàn tay ra.

Lục Kiều nhìn bàn tay mở xòe ở trước mặt một lúc: “Ngươi muốn cái gì?” Lục Kiều hoảng sợ hỏi.

“Chủ nhân của ta đã chết.” Trong giọng nói của Bạch Thược có chút giễu cợt, chỉ là giọng điệu này lại khiến ta cảm thấy rất quen thuộc: “Chẳng lẽ không nên bồi thường cho ta chút gì sao?”

Lục Kiều căng thẳng nhìn xung quanh. Rừng đào nhìn qua có vẻ rất an toàn. Có bóng tối bao phủ hết thảy, sắc trời âm đạm dường như cũng khiến người nào đó cảm thấy được bảo vệ. Thật ra thì cho dù có người nhìn thấy cũng không có gì, cũng chỉ là hai cung nữ đang nói chuyện với nhau mà thôi. Hoàng cung của ta vẫn còn đến gần hai nghìn cung nữ đấy thôi.

Lục Kiều yên tâm: “Rốt cuộc là ngươi muốn làm cái gì? Không ai nợ Tiền Đức phi cái gì.”

“Tiền, dường như có người nợ tiền đấy.” Bạch Thược nói, lời này hình như có chút lập lờ nước đôi\*: “Ta biết trên tay chủ nhân ta có cô đoạn trường là do ai cho.”

\* Họ Tiền (钱) của Tiền Bảo Bảo có nghĩa là tiền

“Chớ nói nhảm!” Lục Kiều quát một tiếng chói tai, giơ cây dù trong tay mình lên cao.

Nhưng cây dù trên tay nàng ta không hạ xuống.

Bởi vì Bạch Thược cô nương đột nhiên hét lên một tiếng chói tai. Tiếng hét này vừa đúng lúc một tia chớp rạch ngang chân trời phía xa, chỉ trong nháy mắt, tia chớp nhuộm lên khuôn mặt Lục Kiều một màu trắng bệch. Sự trùng hợp quỷ dị này khiến người ta sợ hãi, chính ta cũng bị tình cảnh này dọa hết hồn.

Lục Kiều run lên, cánh tay liền buông xuống. Ngay sau đó là tiếng sấm ầm ầm phía xa.

Lục Kiều thờ hồn hèn, trong đôi mắt trong trẻo của Bạch Thược lại đều là vẻ giễu cợt. Hai người cứ giằng co như vậy một lúc.

Một hồi lâu sau, trên mặt Lục Kiều đổi thành vẻ cười cười: “Tốt hơn hết là ngươi theo ta vào bên trong nói chuyện đi, có lẽ chủ nhân nhà ta muốn nghe ngươi nói.”

“Ta không vào.” Vị Bạch Thược cô nương kia vẫn dùng giọng điệu không nhanh không chậm để nói chuyện: “Ta sợ ta vào trong rồi thì sẽ không ra được nữa, lần trước vị hoạn quan kia bị lôi ra cũng chỉ còn lại một đồng xương trắng. Hắn ra ngoài liên lạc với người khác giúp Lý tu nghi, biết quá nhiều nên phải chết sớm.”

Trên bầu trời chớp rạch hết lần này đến lần khác, mỗi một tia chớp đều kéo theo một hồi sấm vang, càng lúc càng gần hoàng cung.

Lục Kiều xanh mặt im lặng một hồi: “Sợ là ta không làm chủ chuyện này được.”

“Không sao, người chỉ cần đi vào nói với gia chủ của người rằng, trên tay ta có một tờ giấy nhỏ do chủ nhân lưu lại, phía trên viết lời bài hát ta vừa hát ban này. Năm đó vì muốn dạy dỗ Lâm mỹ nhân nên chủ nhân ta đặc biệt xin từ chỗ chủ nhân của người.” Bạch Thược cô nường dù bận rộn vẫn ung dung nhàn nhã: “Ta có thể chờ. Nếu không người bảo chủ nhân của người tự mình ra ngoài nói chuyện với ta cũng được.”

Ta ngây người, lập tức nhớ lại dáng vẻ điển đại ban đầu của Lâm mỹ nhân lúc hát bài hát này. Đầu tiên là chỉ biết làm bầm, về sau càng có thể hát ra lời rõ ràng. Có người nói rằng đây là tiếng trời, lại có người nói là do Hà Tử Ngư thường vừa đi vừa hát bên ngoài cung Từ Lư. Chính là không có ai nghĩ đến, thật ra là có người cố ý dạy Lâm mỹ nhân hát bài này. Hơn nữa càng không có ai nghĩ đến, thật ra thì dễ dàng dạy bảo Lâm mỹ nhân nhất là người qua lại gần gũi với Lâm mỹ nhân nhất khi đó- Tiền Bảo Bảo!

Chỉ có A Nam, lúc đó từng nói với ta, có người không trung hậu giống như vẻ bề ngoài.

Tiền Bảo Bảo sẽ không tự mình hát, nhưng nàng ta chỉ cần nhớ lời bài hát...

Lục Kiều hoảng hốt: “Không phải nói là đã ném đi sao?”

Bạch Thược bình tĩnh nói: “Chủ nhân ta quả thực đã ném nó đi. Nhưng mà... hiện tại nó ở chỗ ta.”

Lục Kiều cắn răng, cắn hận nhìn nữ tử trước mắt: “Người muốn cái gì? Ta sẽ đi nói với chủ nhân nhà ta.”

Bạch Thược cười, đây là nụ cười ta quen thuộc, quen thuộc đến mức chỉ cần nhìn thấy nàng nhếch mép lên, ta cũng đã biết là không có chuyện gì tốt: “Ta muốn cô đoạn trường.” Nàng ta nói, không hề gấp gáp: “Ta có thể tự mình đi liên lạc với người ở ngoài cung kia giống như chủ nhân của ta, nếu xảy ra chuyện cũng tuyệt đối không liên lụy đến Trích Tinh Các của các người.”

Ta không nhìn thấy Lục Kiều nổi nóng, thực tế hoàn toàn ngược lại, Lục Kiều vừa nghe đến cô đoạn trường liền trở nên cực kỳ cẩn thận. Nàng ta lại hoảng loạn nhìn quanh một lần nữa: “Người cần cô đoạn trường để làm gì?”

“Ta muốn hạ độc.” Bạch Thược cười rất thoải mái: “Chủ nhân nhà ta không thể chết vô ích, Đức Phi đối với ta không tệ, chủ tớ một ruột, không phải sao?”

Lời này! Trời mới biết nàng muốn tìm ai báo thù. Nghe giọng điệu không có ý tốt kia, ngay cả ta cũng giận đến mức muốn cười lên. Tiểu bảo bối này! Nói cho cùng vẫn là một dạng đó! Đúng là điên rồi!

Lục Kiều lại nhìn quanh một chút. Thật ra thì lúc này bọn họ đã không thể nhìn thấy được cảnh vật bên ngoài vườn đào. Trên bầu trời không có một tia sáng nào, chỉ có thị lực của người đã từng luyện võ như ta mới có thể nhìn thấy những thứ ở cách xa mấy thước.

“Chờ ta một chút.” Nàng ta quay người trở về Trích Tinh Các.

Đến lúc nàng ta trở ra, dáng vẻ đã trở nên cẩn thận hơn, nàng ta lôi kéo người kia đi vào sâu hơn trong vườn đào, đi thẳng ra khỏi tầm mắt ta. Ta cũng không nghe được bọn họ đang nói chuyện gì nữa.

Ta kiên nhẫn chờ đợi, cũng không lo lắng gì lắm. Nữ nhân thông minh cơ trí nhất thiên hạ đang ở đây, cho dù là ai thì cũng không phải là đối thủ của nàng.

Quả nhiên, một lúc sau, Lục Kiều và nữ tử áo trắng kia đi ra.

“Người đã biết làm cách nào để lấy được cô đoạn trường, sau này đừng trở lại Trích Tinh Các của chúng ta nữa.” Lục Kiều dặn dò: “Tự người đi, đến lúc đó ngộ nhớ gặp chuyện không may, Trích Tinh Các chúng ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận có dính líu gì. Điểm này tự người hiểu rõ.”

Bạch Thược cười: “Lục Kiều tỷ tỷ yên tâm, sau khi chuyện này thành công, ta sẽ lập tức giao tờ giấy kia cho tỷ tỷ. Từ đó hai ta không ai thiếu nợ ai, cũng không quen biết nhau.”

Lục Kiều gật đầu: “Ta cũng không sợ người giờ trò, gần đây hoàng thượng lại bắt đầu sủng ái chủ nhân nhà ta. Cho dù người trình tờ giấy kia lên, chúng ta cũng có thể khẳng khái phủ nhận. Cùng lắm thì vì truyền đi lời sấm kia mà bị hoàng thượng trách phạt một lần, dù sao cũng không phải là tội chết, chính người có thể...”

“Muội muội hiểu.” Bạch Thược cười khanh khách, lại đẩy Lục Kiều một cái: “Tỷ tỷ yên tâm trở về đi. Ta cũng phải đi về đây. Làm việc thì phải lưu loát, tránh cho nảy sinh phiền toái.” Thân hình gầy nhỏ kia quay lại, bóng dáng màu trắng lẫn vào trong vườn hoa nở, chậm chậm bước vào giữa khoảng tối.

Lục Kiều nhanh chóng trở lại trong Trích Tinh Các, lại vội vội vàng vàng đóng kỹ cửa lớn.

Ta tiếp tục đi theo nữ tử áo trắng gầy nhỏ. Lần này nàng đi rất nhanh, gần như là vừa đi vừa chạy. Thịnh thoảng còn nhẹ nhàng nhảy mấy bước.

Ta cười khổ, lúc này trong lòng ta đã không còn nghi vấn. Người đi ở phía trước ta chính là bóng dáng kiên cường dẻo dai nhất cõi đời này, làm sao ta có thể không nhận ra! Ngay từ lúc nhìn nhau bên kênh nước, ta đã nhìn rõ về kỳ lạ này.

Tiểu bảo bối này! Mặt của nàng có thể dịch dung, nhưng linh khí trong ánh mắt nàng, khoe miệng vui vẻ của nàng cũng không gạt được ta. Huống hồ còn có vòng eo nhỏ chỉ bằng nắm tay mà ta đã vô số lần đưa mắt nhìn, đưa tay vuốt ve qua! Là người đã từng ở cạnh ta trong gió tuyết, khiến ta khắc ghi

vào trong đáy mắt, đáy lòng, ta làm sao có thể không nhận ra!

A Nam à A Nam, ta đã sớm biết là nàng!

Lúc này trên trời thỉnh thoảng vang lên một tiếng sét, đã từng bước từng bước đến gần trên đỉnh đầu chúng ta.

Bóng người áo trắng chạy nhanh, trước mặt chính là điện Lưu Ly, là nơi ta đã dùng cây trâm bạch ngọc để đổi lấy cây trâm thanh ngọc của nàng.

Lúc này cây trâm thanh ngọc vẫn còn gài trên tóc ta, nhưng cây trâm bạch ngọc kia của ta không biết đã bị A Nam ném đi nơi nào.

Bên trong điện Lưu Ly cửa mở, không ngoài dự liệu của ta, tiểu cung nữ A Qua đang gấp gấp đến độ giậm chân. Nàng ta vừa nhìn thấy nữ tử áo trắng, lập tức hoan hô một tiếng, cười đón.

Thân ảnh hai người lại cùng nhau đi vào trong điện Lưu Ly. Trên bầu trời vang lên tiếng nổ, mưa to theo âm thanh này mà đổ xuống, gần như theo sau gót chân hai người. Trong lúc nhất thời đất trời đều trở nên hỗn loạn trong âm thanh ồn ào.

Ta không đi qua, chỉ đứng dưới mái hiên xa xa. Chờ nhìn thấy đáp án cuối cùng.

Chỉ chớp lát, hai nữ tử từ trong điện Lưu Ly đi ra. Trong đó có một người thân hình gầy mảnh, vòng eo thon nhỏ, mặc cung trang lông lầy, búi tóc thật cao, không phải là A Nam của ta thì còn có thể là ai? Lúc đứng cạnh mương nước nhìn thoáng qua, ta biết ta không nhận nhầm nàng!

Sắc mặt ửng hồng như cánh hoa đào, dưới tán dù trong vắt giữa cơn mưa to, gương mặt A Nam vui vẻ, bỏ lại những thứ nàng không thích mấy ngày nay ra phía sau. Không biết nàng nói với A Qua câu gì, ngay cả A Qua cũng bật cười khanh khách.

Ta ngỡ ngàng đưa mắt nhìn A Nam đi xa dần, một hồi lâu sau mới nhớ ra, ta không mang dù. Nhìn cơn mưa trước mặt càng lúc càng to, hẳn là chưa thể rời đi ngay được. Ta hiện tại không thể không tin A Nam biết trước thời tiết nữa, nàng chính là một tiểu yêu nữ, thực sự là một tiểu yêu nữ! Nàng không chỉ có khả năng dịch dung vượt xa tưởng tượng của ta mà còn có thể nhìn khí trời mà bấm ngón tay cũng chính xác đến kinh người. Ngay cả ta cũng bị nàng đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 117: Chương 111

Lúc Như Ý tìm được ta thì có chút nghi ngờ đối với dáng vẻ ngẩn người của ta. Hắn lập đi lập lại rất nhiều lần, ta mới nghe được hắn đang nói: “Hoàng thượng, thuyền của Võ Hiếu Giai đã sắp đến, Lý Tế cùng quan viên bộ Lễ đã ra nghênh đón. Bộ Lễ hỏi hoàng thượng...”

Ta xoa mặt: “Ta lập tức tới đó.” Ta nói.

Cứ như vậy, cho dù có rất nhiều chuyện ta muốn tìm gặp A Nam thì hôm nay cũng không kịp.

Võ Hiếu Giai là một nhà nho lớn, mấy chục năm gần đây Đại Triệu vẫn bị vây trong chính chiến, văn thơ không được hưng thịnh, những nho sĩ như hắn ở Đại Triệu không còn nhiều. Cho nên lúc thuyền chờ Võ Hiếu Giai dọc theo Lạc Thủy đến bến thuyền ở dưới đài Đồng Tước, cho dù mưa lớn thì vẫn có rất nhiều quan viên và dân chúng đi tới đón tiếp.

Ta thấy huynh đệ Đặng gia ở trong đám người, bọn họ là người quen của Võ Hiếu Giai, khi làm lễ gặp mặt thì cũng có chút cảm xúc vui sướng của những người trùng phùng sau cừu biệt. Ta nghe bọn hắn tán gẫu mấy câu, câu nào cũng không rời hai chữ công chúa. Lúc này trông Võ Hiếu Giai có tinh thần hơn rất nhiều so với lúc hắn còn làm tù nhân. Vừa thấy ta, hắn lập tức bước lên trước, quỳ xuống khấu đầu: “Hoàng thượng, đã lâu không gặp.”

Ta cười: “Võ đại nhân mạnh khỏe, từ biệt hơn nửa năm, chúng ta lại gặp mặt.”

Lão đầu này liền cảm động đến mức muốn rơi nước mắt: “Không có hoàng thượng cũng sẽ không có Võ Đức hôm nay.” Hắn lại khấu đầu: “Võ mỗ không dám không nhớ.”

Ta vội tiến lên dìu hắn đứng dậy: “Trẫm rất nể trọng bậc túc nho (nhà nho có hiểu biết uyên bác) như Võ đại nhân, hy vọng ngài có thể làm tốt vị trí chủ khảo của kỳ thi năm nay, không khiến trẫm thất vọng.”

Lão thư sinh này nắm lấy cánh tay ta rung rung nước mắt.

Có vẻ như ta lại đã mua được lòng người.

Chỉ là hắn cũng không quên một chuyện: “Thay mặt lão già này gửi lời hỏi thăm tới công chúa.”

Mưa vẫn rơi xuống đều đều, sau khi dần xẹp ớn thỏa cho Võ Hiếu Giai thì quan viên và dân chúng dần tản đi.

Ta chú ý tới hai huynh đệ Đặng gia vẫn lặng lẽ đứng chung một chỗ vừa nói gì đó. Huynh đệ bọn họ phong tư lồi lạc, tùy tiện đứng như vậy cũng khiến không ít người ghé mắt nhìn theo, hơn nữa Đặng Hương vốn chỉ là một người dân thường nhưng hôm nay cũng mặc một thân y phục màu trắng thư sinh, đứng ở giữa đám người lại trở nên nổi bật nhất.

Trong lòng ta đột nhiên bất bình, nhớ tới ở tiểu viện trong Thái y viện kia, A Nam từng khốc lóc kể lể với Đặng Hương về tình cảnh của mình, nói rằng trong lòng lạnh như bị ngâm trong nước đá. Trong lòng A Nam khó chịu, tại sao hết lần này tới lần khác đều là tìm Đặng Hương nói chuyện?

Ánh mắt Đặng Hương vô ý quét qua ta một cái, dường như còn làm động tác vuốt cằm gật đầu. Người này ngay cả chỉ làm một động tác nhỏ như vậy cũng vô cùng tiêu sái.

Tiểu tử Đặng Vân kia đi tới trước mặt ta: “Hoàng thượng vừa rồi có nghe được không?”

“Nghe được cái gì?” Ta ngạc nhiên.

“Dân chúng ở đây đều nói hoàng thượng anh tuấn.” Đặng Vân cười có chút giễu cợt: “Thật là! Nhị ca của ta vốn được gọi là bậc mỹ nam trong thiên hạ, lại không sánh bằng người, bất quá cũng chỉ vì người là hoàng thượng mà thôi.”

Ta cười khỏ với tiểu tử này một tiếng, hần nói đúng. Cũng chỉ vì ta là hoàng thượng, cho nên mười Đặng Hương cũng không sánh bằng một Nguyên Quân Diệu. Thế nào, tiểu tử này còn không phục sao?!

“Hoàng thượng cười cái gì chứ, anh tuấn cũng không thể kiếm được cơm ăn.” Tiểu tử này lập tức chế nhạo ta: “Trách nhiệm của hoàng đế chính là thiên hạ.” Hần nói.

“Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?” Hần đến nói chuyện phiếm với ta như thế này thật là kỳ lạ.

“Hoàng thượng, A Nam vẫn còn đau lòng sao?” Hần hỏi thẳng ta. Tuy rằng giọng nói không lớn nhưng lại khiến ta giật mình đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Không đợi ta lên tiếng, Đặng Vân liền giành phần trả lời trước: “Ta chính là của hồi môn của A Nam, nếu không phải nàng sung sướng thì ta sẽ không vui.” Lúc nói lời này, vẻ mặt của tiểu tử này vẫn nghiêm trang không chút ý cười: “Hoàng thượng đừng nghĩ rằng Võ Hiếu Giai vào thành Lạc Kinh thì có nghĩa là toàn bộ người miền nam đã thần phục, năm nay phía nam mưa nhiều, hoa cỏ kém sắc, đã có người đồn thổi là bởi vì Nam Hương công chúa ở trong cung mệnh thể không vượng.” Hần rất thận trọng gật đầu với ta: “Nhị ca của ta nói, thống nhất nam bắc thì dễ dàng, nhưng dung hợp lòng người lại là gánh nặng đường xa, phải trông cậy vào người quân chủ kiên nhẫn và nhân nghĩa lâu dài mới tạo dựng được. Năm được thiên hạ mà lại không thể ổn định được lòng dân. Hơn nữa diện mạo hoàng thượng anh tuấn, không thể khiến thiên hạ thái bình thì sợ là cũng không thể ngủ yên.”

Tiểu tử này lại dám tới dạy dỗ ta! Nghĩ đến vừa rồi hai huynh đệ bọn họ nói với nhau chính là chuyện này, muốn ta đối xử tử tế đối với A Nam, lấy chuyện phía nam và chuyện thiên hạ để áp chế ta. Hai người họ làm sao biết được lòng của ta đối với A Nam như thế nào, ta đâu cần bọn họ tới dạy dỗ ta?! Chỉ là bây giờ tình huống không tiện, ta còn phải lợi dụng bọn gian thần vài ngày nữa.

Nhưng tiểu tử này nói không sai chút nào, ta đành phải nhịn hần!

“Hôm nay ngươi gặp qua A Nam chưa?” Ta hỏi hần. Nghĩ đến quý khách của A Nam hôm nay như vậy, nếu A Nam thật sự muốn hành động thì còn phải mượn lực của Đặng Vân. Không biết là Đặng Vân đã biết chưa.

“Vẫn chưa, chờ lát nữa mưa nhỏ sẽ tới.” Đặng Vân nói: “Lúc A Nam không vui, ta phải tới thường xuyên hơn để an ủi nàng.” Tiểu tử này ở trước mặt ta không hề che giấu: “Lại nói A Nam muốn mở mấy trường dạy học võ lòng, ta đã xem qua mấy chỗ tốt, phải thương lượng với A Nam một chút. Còn có chuyện mời thầy giáo, có mấy người có thể xem xét...”

“Vậy thì tốt.” Ta cắt ngang lời tiểu tử này: “Ngươi thường xuyên vào cung xem A Nam một chút. Nếu Sở Hiền phi bận rộn chuyện gì, ngươi giúp nàng một tay.”

Ta nghĩ A Nam sẽ nhanh chóng tìm hần nhờ giúp đỡ.

Đặng Hương ở đằng xa đang nhìn sang bên này, dường như hần đang suy nghĩ cái gì, trên mặt mơ hồ có vẻ lo lắng.

Trời mưa to như vậy, A Nam có được tin tức nàng muốn, chắc là đã về cung Trường Tín nhóm lò đất, vui vẻ nấu ăn rồi. Có phải nàng đã quên mất những chuyện không vui về mấy ngày trước rồi hay không? Nàng có biết hay không, lúc này, những người quan tâm nàng đang cùng nhau ở chỗ này nghĩ đến nàng.

Bởi vì Võ Hiếu Giai vào kinh, không thể tránh được cảnh tượng rối ren bận rộn. Ngày mở khoa thi đã định sẵn rồi, hiện giờ chỉ còn cách mấy ngày, ta phải triệu tập nhị ca, chủ khảo Trương Tiệp, phó khảo Võ Hiếu Giai, còn có quan viên bộ Lễ để bàn bạc chuyện thi cử, lập tức bận rộn hai ngày liên tục.

Trong hai ngày này, ta không có thời gian rảnh để diễn trò trong cung, không đi gặp A Nam, cũng lười đến trước mặt Phùng Yên Nhi giả bộ ba hoa nịnh hót. Mở khoa thi là chuyện lớn, theo như cổ lệ còn phải tắm rửa trai giới, vừa khéo thành lý do để ta không cần đi gặp cung tần trong cung.

Ngược lại, mỗi ngày ta đều đến chỗ mẫu hậu mấy lần, thân thể mẫu hậu đã khá hơn một chút, có thể ngồi dạy trò chuyện. Nhưng trong lòng lão nhân gia

người vẫn có chút tâm sự, không ngừng thúc giục ta chuyển sinh con: “Nếu không mẫu hậu lại giúp con đi tìm hiểu một chút xem nhà ai còn vị tiểu thư tuyệt sắc nào không?” Mẫu hậu thử dò xét ta như vậy: “Chỉ cần hoàng thượng đề mắt, ta sẽ đề cho bọn họ đưa vào cung.”

Chỉ một câu nói này liền dọa ta sợ đến mức vội vàng xua tay: “Mẫu hậu đừng đùa, nhi thần không có sức chống đỡ đâu.”

Đều là vì chuyện của mấy vị Phùng, Lý, Tiền kia khiến ta bây giờ đối với chuyện đầu óc trong hậu cung đã sinh ra sợ hãi trong lòng.

Hôm nay, ta từ chỗ mẫu hậu đi ra, chuẩn bị trở lại ngự thư phòng. Lúc này cũng đã đến thời điểm ta hẹn với A Nam, cho nên chắc là nàng đã tới ngự thư phòng gặp ta.

Đây là ta truyền nàng tới. Hai ngày nay không gặp nàng, cho nên ta tìm một cái cớ, bảo nàng hồi báo với ta tình hình dùng thuốc của mẫu hậu và Mậu Nhi. Những lời này không thể đề cho mẫu hậu và những người khác trong hậu cung nghe được, cho nên ta truyền nàng tới ngự thư phòng. Thật ra, một là ta muốn gặp tiểu bảo bối vẫn luôn tìm cách tránh ta mấy ngày nay, hai là ta cũng muốn dò xét nàng xem chuyện kia tiến triển đến đâu rồi.

Ta biết, mấy ngày nay A Nam cũng không nhàn rỗi, vì chuyện mở trường mà nàng đã ra vào cung mấy lần, gặp gỡ nhiều người. Chỉ là, trong mấy người nàng gặp, hình như không có người ta muốn tìm, cũng không thấy nàng lấy được cớ đoạn trường. Ta vẫn phải người đi theo nàng, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Nhưng ta lại thấy mấy ngày nay A Nam cũng không gấp gáp lắm, hình như là nàng đã dự liệu được trước, lại cảm thấy chắc chắn nàng đã nắm được manh mối gì đó. Người cho nàng cớ đoạn trường kia, không biết có phải là Lý Dật hay không. Điểm này khiến ta cảm thấy hứng thú nhất.

Hôm nay rất kỳ lạ, lúc ta vừa bước tới cửa đã nhìn thấy Phùng Yên Nhi từ xa cũng đang vội bước về phía này. Ta định dừng bước, đứng ở cạnh cửa chờ nữ nhân này bước tới.

Phùng Yên Nhi bước đi rất gấp, ở đằng xa còn chưa tới trước mặt ta đã dừng lại. Phùng Yên Nhi không cần người đỡ đã tự mình vội vàng bước tiếp: “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện lớn!” Nàng ta lao đảo chạy về phía ta.

“Ái phi...” Ta vốn định mở miệng, nhưng lại không nghĩ tới Phùng Yên Nhi mấy bước gộp một vội vàng lao tới trước mặt ta: “Hoàng thượng cứu mạng! Hoàng thượng cứu mạng!”

Ta kinh hãi, phản ứng đầu tiên là A Nam đã làm chuyện gì. Chẳng lẽ A Nam thiếu kiên nhẫn nên đã xuống tay với Phùng Yên Nhi trước?

“Ái phi đứng lên, từ từ nói xem đã xảy ra chuyện gì?” Ta hỏi, vừa đi tới đỡ Phùng Yên Nhi. Ta thấy sắc mặt nàng ta rất tốt, không hề giống như là có chuyện.

“Là đệ đệ Mại Nhi của ta, hần, hần bị người ta tập kích.” Phùng Yên Nhi nâng lên khuôn mặt dính nước mắt trước mặt ta: “Lúc sắp bước vào trường thi, hần lại bị người ta đánh.” Phùng Yên Nhi quỳ xuống, ôm lấy chân của ta, khóc lớn lên.

“Mại Nhi sao?” Nhất thời ta có chút mơ hồ, vào thời điểm này thì ai lại muốn đánh Phùng Mại? Nếu không phải ta trùng sinh thì rất khó tưởng tượng được Phùng Mại có thể thi đỗ trạng nguyên. Phùng Mại này tuổi không lớn lắm, chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, quần áo lụa là, cả ngày uống rượu chơi bời. Ở trong thành Lạc Kinh không gây ra sai lầm gì lớn, nhưng họa nhỏ thì thường xuyên, cười ngửa chơi gà, giành giật nữ nhân đều đã từng phạm qua mấy lần. Đáng vẻ nhìn như kẻ vô học.

Nếu cuộc thi nghiêm túc, chắc chắn hần không thể đỗ được trạng nguyên. Đời này, ta đề phòng như thế, chính là nhằm vào hần.

“Mại Nhi nhà ta đang yên đang lành thì bị người ta đánh, đang ở không xa cửa nhà ta. Đây là có người cố ý hại hần, không cho hần tham gia kỳ thi.” Phùng Yên Nhi khóc lóc kể lể.

Ta trầm ngâm: “Có bắt được kẻ đánh người không?” Ta không cam đoan gì với Phùng Yên Nhi. Đời này, Phùng gia đừng hòng mơ tưởng giành được trạng nguyên.

Phùng Yên Nhi lắc đầu: “Lúc đó tối lửa tắt đèn, Mại Nhi nhà ta là một người có văn hóa.”

Trong lòng ta cười lạnh, Phùng Mại mà cũng coi là người có văn hóa, hần gây chuyện đánh người đều rất nhanh nhẹn lưu loát. Chỉ là để cho hần chân chính luyện võ lại không được, ngay cả ngộ nhờ Phùng Ký cũng không có.

Dĩ nhiên, lúc này ta không cần phản bác Phùng Yên Nhi. Lúc này Phùng Yên Nhi mở miệng với ta, ắt là nàng ta phải có đoạn sau, chẳng lẽ Phùng Mại không đi thi, muốn ta để cho hần làm quan?

Quả nhiên, nàng ta lập tức mở miệng: “Chỉ là đệ đệ của ta lại nhặt được một ít đồ do hung thủ kia đánh rơi.” Ánh mắt Phùng Yên Nhi nhìn ta chằm chằm: “Cầu xin hoàng thượng làm chủ.”

Trong lòng ta giật mình, dường như chạm đến cái gì trong trí nhớ. Cảnh tượng như thế này quả thật có chút quen thuộc. Kiếp trước, Phùng Yên Nhi cũng từng nói với ta rằng nàng ta nhặt được một tí đồ. Mà một lần kia, ta vừa nhớ ra, ta đã tạo ra một sai lầm lớn.

Bất giác ta từ từ thu tay vào, ngón tay chạm đến thanh kiếm vẫn đeo bên thắt lưng.

“Trẫm nhất định làm chủ cho ái phi.” Ta nói, nhìn dưới chân nữ nhân này, gần như là nói ra từng chữ một. Nữ nhân kia kinh ngạc, ngơ ngác nhìn ta. Hần



là không dám nói tiếp nữa.

Đúng lúc này, A Nam dẫn theo cung nhân, từ xa bước từng bước về phía ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 118: Chương 112

Ta nói không rõ cảm giác đó là như thế nào, nhìn thấy A Nam ăn mặc long trọng đi về phía ta có đôi lúc sẽ khiến ta cảm thấy không chân thật lắm. Có lẽ là bởi vì cuộc sống sớm đã mài nhẵn những góc cạnh gồ ghề thô thiển trên người A Nam, khiến nào thoát khỏi khuôn mẫu bình thường của một nữ nhân chốn cung đình, cho nên bản thân nàng đã tươi sáng rực rỡ hơn bất kỳ món trang sức hoa lệ nào.

Hiện giờ A Nam là người có tiếng nói nhất trong hậu cung, mỗi lần ra ngoài đều có người trước sau vây quanh. Mặc dù nói rằng trong hậu cung nàng chỉ ở vị thứ hai, nhưng chẳng biết từ lúc nào, thanh thế của nàng đã vượt trội, lấn áp Phùng Yên Nhi. Ngay cả mẫu hậu cũng buông tay, để cho A Nam làm chủ mọi chuyện trong hậu cung, dường như việc này đã tạo thành nề nếp trong cung.

Ta cảm thấy hôm nay A Nam là cố ý thể hiện thanh thế của nàng.

Thực lòng, A Nam vốn là người không chịu nhận thua. Nếu Phùng Yên Nhi xuống tay với A Nam trước, tất nhiên A Nam sẽ không chịu cúi đầu. Bất kể A Nam có hiểu những gì ngày đó ta đã nói với nàng hay không, thì bất kể nàng một mực nhấn nhai Phùng Yên Nhi cũng là không hợp lý.

Tinh thần quật cường của nàng, ai cũng không ngăn được.

Ở cùng một A Nam như vậy, Phùng Yên Nhi thế nào đi chăng nữa cũng kém xa A Nam, cho dù dùng trang sức lộng lẫy như thế nào cũng không có tác dụng.

Hôm nay ánh mắt A Nam đảo quanh, dường như cũng có chủ ý gì ở đây. Nàng nhìn thấy dáng vẻ của ta và Phùng Yên Nhi như vậy nhưng cũng làm như không thấy.

Nàng đi thẳng đến chỗ rất gần chúng ta, thì lễ với ta.

Ta vội vàng mở miệng: “Chúng ta đều đi vào nói chuyện đi.” Ta cũng cần để cho mình chuẩn bị tinh thần trước, ta dám khẳng định, Phùng Yên Nhi là có ý chọn lúc này để tới gặp ta, mà A Nam cũng là có chuẩn bị mà đến.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dường như chỉ có ta không biết.

Ở trong ngự thư phòng, ta vừa mới ngồi xuống, A Nam liền tiến lên nói với ta: “Thiếp có chuyện muốn xin phép hoàng thượng.” Không hề cho ta cơ hội thờ lạy hỏi. Nàng vừa nói vừa lấy ra một cuộn giấy từ bên hông.

Ta ừ một tiếng bằng giọng mũi, ánh mắt rơi vào trên mặt bàn. Trên bàn để bức tranh cuộn của ta, mấy ngày qua ta vẫn từ từ hoàn thiện nó.

Trong tranh là một mảng trời đất đầy băng tuyết, vốn là cảnh tượng thuần khiết nhất, cũng là cảnh tượng tiêu điều xơ xác nhất cõi đời này. Trong trí nhớ của ta, chuyện thể lương nhất và chuyện tốt đẹp nhất đều diễn ra trong cảnh tượng như vậy. Trong bức tranh trước mắt, dưới màu bạc của cây bách, có một vị thiếu nữ áo xanh hồn nhiên liếc nhìn ta, làm cho băng tuyết trong bức tranh đều bừng sáng sức sống. A Nam chính là nguồn sống duy nhất trong lòng ta giữa ngày đông giá rét.

Ta không tự chủ cong khóe miệng, mỗi đường nét trong tranh đều thể hiện thần thái ngây thơ bướng bỉnh của thiếu nữ kia, hiển nhiên chính là lúc ta động tâm với A Nam. Bức tranh này ta đã vẽ mất vài tháng, vẫn chưa để A Nam xem qua.

Ta từ từ cuộn tranh lại, cất đi, nhượng mất ý bảo A Nam nói trước.

“Thiếp phải mời hoàng thượng xem xét.” Tay A Nam cầm cuộn giấy của nàng, con ngươi xoay chuyển: “Cung Trường Tín của thiếp hình như lại bị đột rồi, phải mời người đến đổi lại toàn bộ ngôi một lượt. Hai ngày gần đây trời đổ mưa to, buổi sáng khi thiếp tỉnh lại đều thấy vệt nước đọng trên mặt đất, nhưng ban ngày nhìn kỹ cũng không nhìn ra chỗ nào bị đột.” Nàng kỳ quái nhìn ta một cái.

Ta lập tức vô cùng chột dạ, chẳng lẽ A Nam biết chuyện buổi đêm ta lén lút đến thăm nàng? Trong đầu của ta lập tức có chút loạn, cũng không phải là sợ A Nam biết chút mảnh khoe này của ta, chẳng qua là cảm thấy cho dù ta làm bất cứ chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt thần của A Nam.

A Nam đang cầm cuộn giấy của nàng, bắt đầu hỏi báo với ta việc này ước chừng cần chi bao nhiêu ngân lượng, trong đó gạch ngôi hết bao nhiêu, thuê thợ hết bao nhiêu. Dáng vẻ nghiêm trang của nàng thật sự khiến ta bật cười. Một ít bạc này nàng vốn không cần phải báo cáo với ta, nhưng ta biết nàng là cố ý làm vậy.

Ta nhin cười, đàng hoàng chờ nàng nói xong.

“Lúc cung Trường Tín đang sửa lại thì Sở Hiền phi tính sẽ nghỉ ngơi ở đâu?” Ta hỏi.

Ánh mắt của A Nam nhìn ta chột lóe chột tắt: “Lần trước sửa sang lại cung Trường Tín thì ta ở lại trong tắm cung của hoàng thượng.” A Nam nói lớn tiếng, không hề đỏ mặt.

Phùng Yên Nhi cười một tiếng quái dị.

A Nam chỉ nhìn ta, coi như Phùng Yên Nhi không tồn tại.

Ta không nói tiếng nào, bày ra dáng vẻ trầm ngâm.

“Hoàng thượng hãy suy nghĩ cẩn thận.” Phùng Yên Nhi lớn tiếng nói, nàng đi tới bên cạnh A Nam thì đứng lại: “Sở Tư Nam luôn dùng tà thuyết để mị hoặc quân vương.”

Nếu A Nam thật sự chịu tổn chút công phu để mị hoặc ta thì ngược lại ta nên vui mừng.

Phùng Yên Nhi nóng nảy: “Hoàng thượng xin hãy suy nghĩ một chút, kể từ khi hoàng thượng và Sở Tư Nam gần gũi nhau, trong hậu cung đã xảy ra bao nhiêu chuyện! Đầu tiên là Hà chiêu nghi, tiếp theo là Lý tu nghi, hiện tại thì Lâm tu nghi và Tiền Đức phi vừa mới chết.” Trong giọng nói ông ẹo của Phùng Yên Nhi không giấu vẻ hả khắc: “Vẫn còn chưa đến một năm đấy!” Đối với nàng ta mà nói, kể từ lần trước khi ta để A Nam vào ở trong điện Thừa Càn của ta, mọi thứ đều không giống nhau.

A Nam đã báo cáo xong sổ sách, cắt cuộn giấy của mình đi: “Tổng cộng lại vẫn chưa bằng tiền mua son hăng năm cho Trích Tinh Các.”

Ta nghĩ ngợi hồi lâu, không biết nên trả lời nàng như thế nào cho phải. Đây coi như là cùng ta diễn trò sao? Hay là A Nam thật sự vẫn đang oán trách?

“Mới vừa rồi Thục phi còn nói dở giữa chừng.” Ta quay đầu hỏi Phùng Yên Nhi: “Nàng vừa rồi nói đến đâu rồi?”

A Nam trở mặt nhìn ta lạnh nhạt với nàng, trên mặt liền có chút cứng ngắc. Chẳng lẽ A Nam không hiểu những chuyện lần trước ta nói với nàng sao?

Ta không đề cập tới chuyện này thì không sao, ta vừa nhắc đến thì Phùng Yên Nhi liền thay đổi sắc mặt: “Cầu xin hoàng thượng làm chủ cho gia đình thiếp.” Nàng ta lập tức bày ra vẻ mặt muốn rơi nước mắt: “Ai ai cũng biết, đệ đệ Phùng Mại của ta nóng lòng mong mỗi kỳ thi mùa xuân năm nay, hung thủ chính là nhằm ngay lúc này để tới.”

“Đệ đệ người đã chết rồi sao?” A Nam dường đột chen vào hỏi Phùng Yên Nhi.

Phùng Yên Nhi trừng mắt nhìn A Nam một cái.

“Còn chưa chết thì tại sao lại có hung thủ?” A Nam làm bộ giật mình, đồng thời vỗ ngực một cái: “Đột nhiên nghe Thục phi nói hung thủ gì đó, ta còn tưởng là... Thục phi không cần khoa trương như vậy có được không.” Lại quay đầu về phía ta: “Có lẽ hoàng thượng không biết, những sĩ tử trong thành Lạc Kinh kia, sáng sớm hôm nay suýt nữa lại xảy ra xung đột, cũng may có nhị điện hạ trấn giữ đàn áp được. Thiếp nghe nói là có chút liên quan đến phủ Phùng Đại tướng quân, Phùng gia đã làm loạn hội quán ở thượng du Trường Giang. Vừa nãy nghe Thục phi nói như vậy, thiếp lại cho là đã thật sự xảy ra chuyện lớn rồi.”

Ta thở ra một hơi dài, nhìn qua thì có vẻ như ta mời nhị ca trở lại kinh là chuyện đúng đắn, càng tới gần kỳ thi thì loại chuyện như thế này xảy ra lại càng nhiều. Luôn có những người không cam lòng không ngừng tìm cớ thù ghét chuyện. Kỳ thi chọn trạng nguyên mười năm rồi mới tổ chức, vì thế có ý nghĩa quyết định vận mạng đối với ta. Rốt cuộc là Phùng gia muốn làm gì?

“Đương nhiên là đại sự, thiếp có chứng cứ.” Phùng Yên Nhi trừng A Nam: “Trong nhà thiếp đưa tới một vật, là do đệ đệ Phùng Mại của ta giật được từ trên người kẻ hành hung kia, chỉ cần hoàng thượng nhìn thấy vật này sẽ hiểu mọi chuyện.”

Phùng Yên Nhi quỳ gối tiến lên, mãi cho đến phía trước bàn: “Thiếp biết, lúc này thiếp nói ra chuyện này, nhất định hoàng thượng sẽ cho là thiếp vì tranh giành tình cảm. Nhưng thiếp vẫn thỉnh cầu hoàng thượng nghe lời này của thiếp, trong thành Lạc Kinh vẫn luôn có người miền nam mật thám quanh năm. Hoàng thượng chỉ cần nghĩ một chút đến chuyện dân lưu lạc vào thành Lạc Kinh mùa xuân năm ngoái thì sẽ hiểu.”

Ở phía sau bàn, tay ta lại lặng lẽ sờ đến thanh kiếm trên người. Gian phi này lại còn dám nói đến chuyện mùa xuân năm ngoái! Đây không phải là chuyện tốt do Phùng Ký cha nàng ta gây ra hay sao? Lúc này vết sẹo trên trán A Nam còn sờ sờ trước mắt ta, mỗi lần nhìn thấy ta đều đau lòng không dứt. Những chuyện này đều là do Phùng gia làm hại.

Ở trước mặt ta, A Nam cũng không nhắc đến vết thương cũ trên trán, nhưng ta lại không thể giả bộ không nhìn thấy. Mỗi lần nhìn thấy vết thương kia, ta đều không thể kiềm chế được mà tự trách bản thân quá mức kích động, lại cũng phải trách Phùng gia mưu hại.

Phùng Yên Nhi không biết sự căm giận trong lòng ta lúc này, càng ra sức ba hoa khoác lác trước mặt ta: “Người cầm đầu những mật thám kia họ Đặng tên Hưng, chính là ca ca của bồi thân Đặng Vân của Sở Tư Nam, là con của đại tướng quân ngoan cố Đặng Vũ của Nam Sở.” Phùng Yên Nhi nói rất chuẩn xác: “Từ lúc Nam Sở bị chiếm đóng, người này liền lặng lẽ theo đuôi Quy Mệnh hầu lên vào Lạc Kinh, đến nay đã ở trong kinh thành được bốn, năm năm. Vây cánh đã dài rộng, lực lượng ngầm đông đảo.”

Ta trầm mặc, liếc mắt nhìn A Nam. Chuyện Phùng Yên Nhi vừa nói này ngược lại lại đúng là sự thật. Ta sớm đã biết, con nương chảy từ trong cung ra kia chính là cách thức liên lạc giữa A Nam và những người đó.

Đặng Hương và những người phía sau hắn, cũng chính là hắn và A Nam vẫn thay nhau chống đỡ thế lực phía nam, sự tồn tại của bọn họ, trong mấy năm nay duy trì cân bằng giữa hai miền nam bắc.

Trong lòng ta vô cùng rõ ràng, mặc kệ ta có yêu A Nam hay không, về sau phần thế lực này của bọn họ cũng không cần tồn tại nữa. Từ bất cứ phương diện nào mà nói, thế lực như vậy tồn tại chính là lời khiêu chiến đối với bậc đế vương. Huống hồ, đứng đầu thế lực này không phải ai khác mà chính là Đặng Hương vốn có quan hệ không tầm thường với A Nam! Lúc nào chuyện này cũng có thể khiêu chiến tôn nghiêm đế vương của ta.

“Đặng Hương này chính là người hành hung đệ đệ của ta.” Trong mắt Phùng Yên Nhi lộ ra vẻ hung ác khó thấy, qua một lúc lại cười rộ với ta: “Chỉ là Mai Nhi nhà ta vẫn vô song toàn, lại vừa khéo gặp được một vị tráng sĩ dự kỳ thi vô đi ngang qua tương trợ, không để cho bọn họ được như ý. Thương thế của Mai Nhi không nặng, đường thương mấy ngày là có thể xuống giường rồi.”

Ai quan tâm thương thế của Phùng Mai có nặng hay không, dù sao cũng đều là gạt người, Phùng Mai không muốn tham gia kỳ thi mùa xuân, muốn đòi ta không công mà được làm quan. Điều này cũng không phải là không thể, dù sao đều là qua loa lấy lệ. Chỉ cần ta có cơ hội một lưới tóm gọn bọn họ thì bọn họ một người cũng đừng hòng chạy trốn.

Ta mở miệng: “Để Mai Nhi ở nhà dưỡng thương đi, kỳ thi mùa xuân cũng đừng tham gia. Mai Nhi là ai chứ, trăm lăm đối đãi với hắn như đối với huynh đệ mình. Chờ cho hắn khỏe lại, trăm an bài cho hắn một chức quan nào đó cũng được.” Ta cũng cười đến mức mê người, đồng thời nhìn sang hoạn quan cầm bút bên cạnh ý bảo: “Nhớ kỹ mấy câu vừa rồi của trăm.”

“Ta ơn hoàng thượng!” Trên mặt Phùng Yên Nhi lộ ra vẻ vui mừng. Ta dễ dàng hứa hẹn khiến cho nàng ta mừng rỡ.

Nàng ta vội vàng tiến lên một bước: “Vừa rồi ta nói với hoàng thượng rằng đệ đệ ta lấy được một món đồ ở hiện trường, vật này đủ để chứng minh người hành hung hắn là ai.”

Lúc này Phùng Yên Nhi gấp gáp, vội vàng ra hiệu với người phía sau nàng ta. Cung nữ Lục Kiều kia chờ đợi đã lâu, lúc này vội vàng bưng cái mâm lên trước, giao cả cái mâm và đồ vật bên trong cho chủ tử.

Trong mắt ta, cảnh tượng này giống như một thanh kiếm đâm thẳng vào ta, đâm rách trí nhớ mà ta cố gắng niêm phong cất đi. Máu của A Nam, sự áy náy của ta đối với nàng, tất cả đều giống như vết thương đã khép miệng lại đột nhiên bị xé toạc ra lần nữa. Cảnh tượng trước mắt đã từng xuất hiện ở kiếp trước. Chỉ một chốc lát như vậy, ta dường như lại cảm giác được một cảm giác buốt lạnh quen thuộc từ trong người chảy ra.

Trong ngự thư phòng của ta, hai nữ nhân quỳ gối dưới chân ta giao ra một khối ngọc bài. Trừ mấy chuyện xảy ra trước đó, những cảnh tượng khác gần như đều là tái hiện y hệt kiếp trước. Chẳng lẽ đây chính là số mệnh?

Tay của ta lại cầm chặt chuỗi kiếm lần nữa.

Phùng Yên Nhi ngừng đầu cười với ta. Lúc trước nàng ta chính là cười như vậy.

A Nam lạnh lùng liếc mắt nhìn. Lúc trước ánh mắt của A Nam cũng chính là như thế.

Bàn tay trắng nõn của Phùng Yên Nhi gạt tấm vải phủ cái mâm trước mặt ta xuống. Ngay cả ngón tay út nâng lên cũng giống y hệt trước đây.

A Nam nháy mắt một cái rồi quay mặt đi. Lúc trước nàng cũng có vẻ mặt khinh thường như thế này.

Ta vốn tưởng rằng kiếp này ta đã làm được một vài chuyện vì A Nam, nhưng vì sao tình cảnh như thế này lại xuất hiện trước mặt ta lần nữa? Ta còn muốn nói rằng ta đối tốt với A Nam. Nhưng ta thật sự làm được sao?

Ta lắc đầu một cái, chỉ muốn thoát khỏi mọi thứ ở trong mắt ta. Nhưng tất nhiên là không được! Trên cái mâm trong tay Phùng Yên Nhi có một khối ngọc bài xanh biếc lẳng lẳng nằm đó.

Rốt cuộc nó lại xuất hiện, giống như kiếp trước, ta lại nhìn thấy nó lần nữa. Đời này, ta vẫn luôn tìm khối ngọc bài này ở chỗ A Nam, nhưng vẫn không tìm được, ta vốn tưởng rằng vận mệnh của ta đã thay đổi, nó sẽ không xuất hiện nữa.

Ta bắt đầu hoài nghi, kiếp này ta thật sự đã làm được cái gì sao? Vì bản thân, vì A Nam, thật sự đã từng cố gắng sao?

Theo phong tục xưa ở phía nam, nam tử kết thân với công chúa, sẽ được khắc tên lên ngọc bài làm vật đính ước. Đặng Hương có khối ngọc bài này, ít nhất cũng nói rõ, hắn vốn có ý định kết thân với công chúa.

Ta nhắm mắt một cái. Không thể lại muốn rồi.

“Hoàng thượng nhìn xem, trên ngọc bài này có chữ Hương!” Giọng nói hưng phấn của Phùng Yên Nhi truyền tới tai ta: “Có thể chứng tỏ rằng không phải ta nói bậy. Huynh đệ Đặng gia thường cùng người khác uống rượu, trong thành Lạc Kinh có rất nhiều người từng thấy bên hông Đặng Hương có đeo khối ngọc bài này!”

Ta không có để ý qua, một nam nhân nhìn một nam nhân khác, nếu như không phải là cố ý, ước chừng sẽ không để ý đến những chi tiết này.

Bất quá ta nghĩ trong chuyện này Phùng Yên Nhi cũng sẽ không gạt người. Đương nhiên là bọn họ đã sắp xếp xong xuôi tất cả mới dựng nên một vở kịch ngày hôm nay. Có lẽ Đặng Hương thật sự muốn diệt trừ con cháu Phùng gia, xuống tay với Phùng Mai. Nhưng quan trọng hơn là, tại sao Đặng Hương phải treo khối ngọc bài này, ít nhất hẳn cảm thấy mình có thể không cần buông tha A Nam nữa phải không?

Phùng Yên Nhi rên sất khi còn nóng: “Nô tỳ nghĩ, chuyện Mai Nhi nhà ta chỉ là chuyện nhỏ. Kết hợp với kỳ thi lần này, những nam nhân này rõ ràng là có ý định diệt trừ vây cánh của hoàng thượng. Xin hoàng thượng phán đoán sáng suốt!” Phùng Yên Nhi om sòm bên tai, nghe vào cực kỳ đáng ghét.

Lúc này cái mâm kia đã giờ lên trước chớp mũi ta. Ta không muốn nhìn, tay cầm kiếm của ta đã phát run.

“Sở Hiền phi thấy thế nào? Ngươi còn có lời nào để chối cãi nữa không?” Ta nhắm hai mắt, lại nghe thấy ý khiêu khích trong giọng nói của Phùng Yên Nhi càng lúc càng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 119: Chương 113

“Đây là công khai gài tang vật!” Giọng của A Nam trong trẻo.

“Vi sao Sở Hiền phi lại nói như vậy?” Phùng Yên Nhi lập tức hỏi ngược lại: “Thiếp có Quy Mệnh hầu làm chứng.” Phùng Yên Nhi lại quay đầu lại kể lể với ta: “Ngọc bài có chữ Hương này vốn là của Đặng Hương. Nếu hoàng thượng còn không tin thì có thể đi hỏi những sĩ tử miền nam đến dự thi, mấy ngày gần đây Đặng Hương thường qua lại với bọn họ, trong số bọn họ chắc chắn có người từng thấy ngọc bài này của hắn.”

“Đặng Hương vốn chẳng nhìn con cháu Phùng gia các ngươi vào mắt, Phùng Mai tính là cái gì! Đặng Hương cần gì tự mình đi ám sát Phùng Mai. Thực phi cho là ai cũng dựa vào hăm hại người hiền lành để cướp công như người nhà Phùng đại nhân sao?” A Nam trả lời một cách mỉa mai: “Về phần Quy Mệnh hầu, con hắn đã từng mưu phản, hạng người nào mới có thể coi lời nói của hắn là bằng chứng?”

“Không phải là hắn đi ám sát, vậy tại sao ngọc bài chữ Hương kia lại rơi vào tay đệ đệ của ta?”

“Khỏi ngọc bài kia của ngươi là giả.”

“Làm sao Sở Hiền phi biết?”

Hai người các nàng lại cứ như vậy tranh luận trước mặt ta. Mà ta nhất thời lại không tiện mở miệng. Trong đầu ta đã hoàn toàn rối loạn, kiếp trước, ta không phân biệt phải trái đúng sai đã cầm thanh kiếm trong tay bỏ về phía A Nam, kiếp này, ta vẫn không hiểu rõ khối ngọc bài này đối với ta rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

A Nam đột nhiên trầm mặc khiến cho ta cảnh giác. Đúng vậy, làm sao A Nam có thể biết ngọc bài trên tay Phùng Yên Nhi là giả, cho tới bây giờ, ngọc bài này vẫn nằm trên mâm gỗ trên tay Phùng Yên Nhi, A Nam cũng chỉ mới liếc mắt nhìn qua.

Ta trở mắt nhìn A Nam, chỉ thấy A Nam nhanh chóng rũ mắt xuống, răng cắn chặt môi, không nhìn ta nữa. Đây là vẻ mặt lúc nàng khẩn trương, ta đã sớm quen thuộc. Mà tay của nàng cũng đã nắm thành nắm thật chặt.

Dưới tình thế cấp bách dường như A Nam để lộ cái gì.

Phùng Yên Nhi đặc ý, trong ánh mắt nàng ta nhìn A Nam đều là tư thái của người thắng. Nàng ta thu cánh tay đang nâng cái mâm gỗ về: “Ồ!” Nàng ta nhìn khối ngọc trên mâm gỗ kia, giả bộ như thể đang suy nghĩ điều gì: “Thiếp cũng cảm thấy chất lượng khối ngọc bài này hơi kém, Đặng công tử là công tử danh môn thế gia, có lẽ cũng không đến nỗi dùng loại ngọc như vậy.” Khóe miệng nàng ta cong lên: “Nói không chừng có lẽ là có người cố ý giả danh Đặng công tử.” Dường như chiến thắng đang nằm trong tầm tay của nàng ta.

Nàng ta đánh ánh mắt, đưa mâm gỗ kia cho Lục Kiều, đập đầu với ta một cái: “Hôm nay mấy vị lão ma ma của Phùng gia vào cung đưa ngọc bài này. Bọn họ đã nhiều tuổi, cũng không nói rõ ràng, hoàng thượng cho phép thiếp quay lại hỏi bọn họ một chút cho tường tận. Thiếp cũng sẽ đề cho người nhà đi hỏi xem Đặng công tử có bị mất ngọc bài hay không.” Vừa nói nàng ta vừa liếc A Nam: “Nếu ngọc bài vẫn ở trên người Đặng công tử, vậy thì thật sự là Phùng gia của ta đã nhiều chuyện rồi.”

Đây là Phùng Yên Nhi đang nhắc nhở ta đi hỏi chuyện ngọc bài của Đặng Hương.

A Nam cúi đầu quỳ ở đó, không nhúc nhích.

“Chỉ sợ, Đặng công tử cũng không nắm chắc ngọc bài của mình.” Phùng Yên Nhi cười khanh khách: “Cũng là uống công Sở Hiền phi giải thích thay hắn. Khó trách người đời đều nói quan hệ giữa Sở Hiền phi và Đặng Hương không bình thường.”

Trong lòng ta căng thẳng.

Trong nháy mắt đó, ta chỉ cảm giác mình lọt trong mộng, mọi thứ xung quanh đều không hề chân thật. Chỉ có hai nữ nhân trước mắt mới là nhân vật chính trong giấc mộng. Một người quý dị mà tự đắc, một người trầm mặc mà quật cường. Trừ những thứ này, tất cả mọi thứ đều là giả, cố gắng của ta, ản nhả của ta, thậm chí còn tình yêu của ta, tất cả đều hóa thành một hồi mộng ảo thoáng qua, hư vô mờ mịt đến nỗi ta không cách nào nắm bắt được.

Tay của ta dùng lực, cố gắng bắt lấy thứ gì đó, dưới cổ tay ta dường như có âm thanh leng keng vang lên.

Nếu như tất cả những thứ này đều chỉ là một giấc mộng, như vậy, ta cô độc chờ đợi trên tường thành, trong trời đông giá rét khuôn mặt nhỏ nhắn mang sẹo nâng lên nhìn về phía ta, tiếng bánh xe trần trọc trong tuyết, những âm áp, vuốt ve, một câu nhẹ nhàng “Đáng đời!”, chẳng phải đều là vọng tưởng lừa mình dối người cả sao? Trong thuyền hoa ở Giang Nam đối mặt với cường địch, trên đường về cùng ta tranh ăn dưa ngọt, chẳng lẽ đều là tự ta đa tình?

Người đời nói gì ta cũng không thêm để ý, từ khi có A Nam, trong hậu cung của ta đã không còn bóng tối và ma quỷ. Chẳng qua là ta sợ lừa gạt và dối trá, có vài chuyện sẽ lặp lại lần nữa.

Ta đứng lên, vòng qua bàn, đi thẳng đến hai người đang quỳ ở trước mặt. Lúc này trong mắt ta chỉ nhìn thấy một bóng dáng duy nhất. Dáng người gầy mảnh kia lại có sức lực chống đỡ kinh người. Chỉ trong khoảnh khắc vừa ngừng đầu, con người sáng rỡ đảo tròn. Ta đã nhìn thấy cái gì?

Ta không kịp nhìn tỉ mỉ. Ánh mắt kia lại chùng xuống, về âm đạm khuất sau hàng mi dày rậm.

“Khối ngọc bài thật sự kia...” Tự ta nghe được giọng nói của mình cũng run rẩy không chân thật nữa. Đây có lẽ thật sự là số mệnh... Chỉ có thời khắc này ta mới tin tưởng, ta thật sự không thể chạy thoát khỏi số mệnh.

Phùng Yên Nhi cười. Là hoàn thành sứ mệnh nên sáng khoái.

Ta càng run rẩy mãnh liệt hơn.

A Nam lại ngừng đầu lên, trong đôi mắt giống như có thêm hai luồng lửa, hừng hực đốt cháy mảnh hoang vu trong lòng ta: “Khối ngọc bài thật sự của Đặng Hương ở chỗ ta, hoàng thượng muốn xem sao?” A Nam cắn răng, nói rõ ràng từng chữ một, vẻ quật cường kia, giống như nàng không còn muốn nguy trang ở trước mặt ta nữa: “Mấy ngày trước ta và Đặng công tử gặp mặt, quả thật đã tháo khối ngọc bài trên hông hắn xuống. Nếu hoàng thượng không tin...” Tay của nàng đưa đến bên hông sờ một lúc, móc ra một khối ngọc bài màu xanh ngọc: “Đây chính là ngọc bài thật sự của Đặng Hương công tử, Giang Nam Đặng thị từng có hôn ước với hoàng thất, Đặng Hương từng có ý cưới trưởng công chúa của Liệt Đế, cũng chính là thiếp thân. Chuyện này, thiếp cũng không muốn lừa gạt hoàng thượng nữa. Nhưng, khối ngọc bài kia của Phùng gia không thể nghi ngờ gì chính là làm giả...”

Trong mắt, trong tai ta đều đã hoàn toàn mơ hồ, không nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng của nàng, cũng không nghe được giọng nói của nàng. Ta cảm thấy ta phải làm cái gì đó, nếu không ta sẽ chỉ càng không còn mặt mũi nào. Ta vẫn luôn giả vờ bao dung rộng lượng, nhưng đến lúc này đã không cần thiết phải tiếp tục giả vờ nữa. Có lẽ số mệnh là có thật.

Kiểm của ta leng keng rời khỏi vỏ, một tia sáng bạc lóe lên, kéo theo một mảnh âm đạm, sau đó lại leng keng trở về.

Trong nháy mắt đầu óc ta trống rỗng, khiến ta hoài nghi có phải ta thật sự chưa hề làm gì hay không.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại nói rõ sự vô tình của ta.

Trước mắt ta, một luồng đỏ tươi chợt lóe lên rồi biến mất.

Thân thể gầy mảnh của A Nam dường như hét lên một tiếng cùng lúc với động tác của ta rồi ngã gục. Nàng lập tức nằm rạp trên mặt đất, mang theo âm thanh đau đớn.

Tất cả những thứ này đều tương tự như cảnh tượng khiến ta kinh sợ ở kiếp trước, nó lại một lần nữa trùng khớp với hình ảnh cũ trong lòng ta, tạo ra một tiếng nổ vang trong đầu ta. Trong lúc bất chợt nổi lên cuồng phong, núi tuyết sụp đổ, lạnh lẽo và đau nhói như thể có lưỡi dao sắc bén cắn đứt tim ta. Không có đau đớn, chỉ có thể lương đến chết lặng. Chết lặng đến mức khiến ta cảm thấy đầu ta lại rời khỏi thân thể ta một lần nữa. Cảm giác này thật tốt, không có tim, sẽ không bao giờ cảm nhận được nỗi đau nữa.

Tay của ta từ từ buông ra, mềm nhũn rũ xuống, cuối cùng trở nên vô lực.

Có lẽ, ta không nên lại yêu A Nam.

Tiếng kêu kinh ngạc liên tục vang lên, rất nhiều cung nhân đi theo A Nam vọt lên, lập tức vây A Nam ở giữa, ngay cả ta cũng không thấy được bóng dáng gầy mảnh quật cường của A Nam. Không thấy được nàng đau đớn run rẩy, không thấy được nàng phản hận cùng quyết tuyệt. Ta không biết mình có thể làm cái gì.

Giữa lúc mọi người đều đang hốt hoảng, dường như ta nghe thấy âm thanh yếu ớt của A Nam: “Đẫn ta đi.” Cũng không rõ ràng lắm. Thế nhưng lỗ tai ta dường như bị âm thanh này chiếm cứ, chỉ một tiếng liền xé rách cả người ta.

Đi? A Nam muốn đi sao?

Tình cảm sâu sắc của ta, ngay trong nháy mắt này, đột nhiên đứt đoạn.

Ta vẫn đứng tại chỗ, thấy A Nam được người ta vội vàng đỡ dậy, thấy máu tươi đỏ thẫm giữa những ngón tay đang bưng lấy vết thương trên mặt. Máu vẫn không ngừng nhỏ xuống từ khe hở giữa ngón tay nàng, rơi xuống nền nhà, để lại dấu vết chói mắt. Máu đỏ kia dường như chọc mù hai mắt của ta, khiến cho đáy mắt ta nổi lên một tầng sương trắng, không thể tiếp tục tìm kiếm đôi mắt thanh tú của A Nam.

Cho đến khi A Nam bị mọi người vây quanh đưa đi, ta vẫn đứng bất động ở đó. Chỉ trong chốc lát xung quanh trở nên yên tĩnh, làm cho người ta cảm thấy như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chỉ là, trên nền nhà lưu lại dấu vết màu đỏ tươi, dường như đang cố nhắc nhở ta cái gì đó. Lòng của ta chìm xuống, tiếp tục chìm cho đến đáy vực, sau đó lại bắt đầu nổi lên, khiến ngực ta đau nhói. Ta thật sự đã làm, thật sự đã lặp lại hành động giống hệt kiếp trước.

“Hoàng thượng!” Như Ý cả kinh, khuôn mặt trắng bệch ở trước mặt ta lắc lư một cái. Nhưng hắn liền lập tức hô to ra bên ngoài: “Đều gây ra đó làm gì, mau truyền Hoa thái y đến cung Trường Tín.”

Vừa kêu vừa giậm chân.

Ta nhìn chăm chăm tiểu tử này.

Hắn tự biết mình thất lễ, nhưng cũng không sợ hãi, ngược lại vừa nghiêng đầu vừa đi ra ngoài. Dáng vẻ tức giận như thể muốn nói rằng: “Hoàng thượng, người sẽ nhanh chóng phải hối hận.”

Điều này làm cho ta lại ngẩn ngơ.

“Hoàng thượng.” Một tiếng kêu ngọt ngào vang lên, níu kéo linh hồn đang lơ lửng của ta trở lại.

Ta hoàn hồn, Phùng Yên Nhi vẫn chưa đi, nàng ta quỳ gối dưới chân ta, trên mặt là vẻ mừng rỡ của kẻ thắng cuộc: “Khởi ngọc kia vẫn còn nằm trên tay Sở Hiền phi. Hoàng thượng vốn nên tịch thu.” Nàng ta khôn khéo nhắc nhở ta.

Ta nhìn nữ nhân này, cảm thấy sức lực đang dần quay trở lại cơ thể. Vẻ bề ngoài tuyệt đẹp, đầu óc cũng không đần, lại một lần mưu kế thành công, hôm nay nữ nhân này nhất định là rất đặc ý.

Nhìn ta đứng yên không nhúc nhích, nữ nhân này chủ động quỳ gối tiến lên, ôm lấy chân của ta: “Hoàng thượng cũng không cần khổ sở chịu đựng, Sở Hiền phi làm việc khiến hoàng thượng thất vọng, nếu hoàng thượng không làm như vậy thì sẽ trở thành trò cười của thiên hạ. Nếu hoàng thượng thích dung nhan của Sở Hiền phi, cảm thấy đáng tiếc, vậy... Hoàng thượng có còn nhớ rõ muội muội Thanh Nhi của ta không? Dung mạo của nàng ta thật sự cũng không hề thua kém yêu nữ Sở Tư Nam này.”

Nữ nhân này có chút đặc ý quá mức.

“Người đâu!” Ta hít một hơi thật sâu: “Đưa Thục phi trở về Trích Tinh Các giam lỏng.” Trong giọng nói của ta không cách nào xóa được vẻ lạnh lùng: “Trước khi thẩm tra rõ chuyện Phùng Mai bị tập kích, tất cả người hai cung Trích Tinh và Trường Tín đều không được liên hệ với người bên ngoài. Người nào dám trái lệnh, lập tức chém không tha!”

Ta cất bước, đá văng Phùng Yên Nhi đang ôm chân ta ra. Nữ nhân kia đặt mông ngồi trên mặt đất.

“Hoàng thượng!” Nàng ta sợ hãi kêu lên.

Ta nhìn nàng ta một cái, nhắc nhở nàng ta: “Tội khi quân, trầm tha cho người.”

Nàng ta nháy mắt với ta mấy cái, lại nhào lên ôm lấy chân ta: “Coi như chuyện Phùng Mai bị Đặng Hương ầu thương là thiếp có chút hàm hồ, nhưng thiếp đối với hoàng thượng là một tấm chân tình!”

Nàng ta lại bày ra dáng vẻ đáng thương lần nữa, nâng lên khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, dường như muốn rơi nước mắt.

Ta biết chắc nàng ta sẽ không thật sự rơi nước mắt, nàng ta rất sợ lớp trang điểm kia bị phá hủy. Nàng ta không phải là A Nam, vĩnh viễn cũng sẽ không giống như A Nam. Một mảnh chân tình của nàng ta cũng không đặt trên người ta. Lúc này không biết Lý Dật đang cười đến sáng khoái ở nơi nào.

Ta tránh thoát cánh tay Phùng Yên Nhi, không ngần ngại kéo nữ nhân này ngã xuống đất lần nữa: “Thục phi vẫn nên về Trích Tinh Các kiểm điểm đi.” Tiếng nói của ta chậm lại: “Suy nghĩ một chút xem bày ra những trò này trước mặt trẫm có thích hợp hay không? Nghĩ kỹ rồi, trẫm sẽ quay lại nói rõ nên xử phạt chuyện Thục phi như thế nào.”

“Thiếp biết sai rồi.” Nữ nhân này vẫn còn muốn làm nũng, ta cũng phất tay áo mà rời đi. Ta đang vội vàng, chuyện phát triển đến mức này, trong lòng ta đã sớm rối loạn, mà A Nam... Ta lắc đầu một cái, muốn vứt đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

“Người đâu, đưa Thục phi xuống.” Giọng nói của ta đã có chút không yên lòng.

A Nam, ta nên làm gì với nàng bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 120: Chương 114

Cây liễu trong cung hiện giờ đã xanh um, ngày xuân còn dài nặng nề, thế nhưng ở nơi thâm cung này, ta lại không hề cảm thấy một chút ý vị mùa xuân nào.

Từ chỗ mẫu hậu trở lại, ta ngồi một mình trong ngự thư phòng, trên bàn trước mặt bày hai khối ngọc. Bút son vẫn ở trên giá bút, nhưng ta không đi lấy. Hai khối ngọc này là đề thi cho khoa thi năm nay, văn võ hai lớp, đề bài đã sớm đặt ra trong lòng ta, chỉ là ta vẫn chưa công bố ra bên ngoài.

Thật ra đầu óc ta hoàn toàn không ở nơi này, hai khối ngọc này chỉ là cho ta một điểm đặt ánh mắt mà thôi.

Ta đã nói với mẫu hậu chuyện xảy ra hôm nay. Mẫu hậu cũng không giật mình lắm. Kể từ sau chuyện Mậu Nhi, mẫu hậu dường như đã bị đá kích quá mức. Hiện giờ tình lực của người không bằng lúc trước, cho dù muốn giúp ta thì sức lực cũng chỉ có hạn.

Ta an ủi mẫu hậu: “Không có chuyện gì.”

Mẫu hậu chỉ thờ dài nói: “Con đối với chuyện nữ nhân luôn là mệnh khổ, sớm đề ta giết Đặng Hương thì đã không có chuyện ngày hôm nay. Nếu Sở Hiền phi không thể giúp con nữa, sau khi ta chết, trong hậu cung này con sẽ lại trở thành một người cô đơn.”

Chỉ một câu nói này liền khiến cho ta cảm thấy khoe mũi cay cay, có cảm giác muốn rơi lệ.

Ta theo lệ thường hạ lệnh phái người đi tìm Đặng Hương, dĩ nhiên ta cũng biết, ta không thể tìm được hắn. Hai huynh đệ bọn họ hiện giờ đều rất bận rộn.

Ta cũng phái người đi thăm hỏi Phùng Mai, nhưng ta cũng biết rõ, điều này cũng không có ích gì. Phùng Mai là quyết tâm trốn tránh kỳ thi mùa xuân năm nay, chờ ta ban thưởng cho hắn một chức quan.

Trong lòng ta bây giờ chỉ có hai chuyện, một là điều tám doanh phía nam lên tây bắc, hai là tìm ra Lý Dật. Ta không biết Lý Dật có thể dùng tên giả để lẫn vào trong các sĩ tử dự thi hay không, nhưng một khi các sĩ tử vào trường thi, ta lục soát hắn cũng dễ dàng hơn một chút.

Còn có A Nam, ta nên làm thế nào với nàng bây giờ? Lúc này sắc trời đã sáng sủa hơn, bởi vì chuyện ngày hôm nay, trong cung canh giữ cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng ta vẫn còn sợ có chỗ sơ suất. Cho dù trong đầu ta lúc này đều là A Nam thì ta cũng chỉ có thể ngồi yên không nhúc nhích ở đây.

Trên mặt đất, vết máu A Nam để lại đã được cung nhân lau dọn sạch sẽ, nhưng mắt ta vẫn không dám nhìn xuống đất. Ta giống như một kẻ ngốc, mắt nhìn thấy tất cả mọi người xung quanh đều diễn kịch, thế nhưng ta lại chỉ có thể đứng nhìn từ bên ngoài.

Ta chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào sự lương thiện của A Nam, hy vọng cuối cùng rồi nàng sẽ tha thứ cho ta. Chờ cho mọi chuyện đều qua đi, ta và nàng lại có thể bắt đầu lần nữa. Hiện giờ ta chỉ có thể tự nhủ trong lòng, nếu kiếp trước A Nam cuối cùng vẫn xuất hiện trước mặt ta, vậy thì ở kiếp này nàng nhất định sẽ trở lại trong vòng tay ta.

Mấy trinh thám ta điều đi bây giờ đã có người trở lại, báo cáo nhiệm vụ của mình. Ta mơ hồ đáp lại, không có cảm giác vui mừng như lúc trước vẫn nghĩ. A Nam vì những kết hoạch này của ta mà đã phải trả giá quá nhiều, nếu như vậy vẫn không thể một lưới tóm gọn bè cánh Phùng thị, ta nhất định sẽ hoài nghi tất cả những thứ này rốt cuộc có đáng giá hay không.

Chiều dần ngả về tây, Như Ý từ bên ngoài trở về. Ánh mắt của ta không có chỗ đặt liền rơi trên người hắn.

Tiểu tử này đưa mắt quét nhanh khắp mặt đất một lượt, nhìn thấy vết máu đã được dọn sạch rồi mới đi đến trước mặt ta: “Sở Hiền phi từ chối, không cho Hoa thái y chẩn bệnh.” Như Ý báo lại với ta.

Ta dường như nghe không hiểu, ánh mắt nhìn chằm chằm Như Ý. Đứa nhỏ này bình thường đều giả bộ ông cụ non, đến lúc này rốt cuộc cũng lộ ra một chút vẻ trẻ con đúng tuổi. Hắn cẩn thận đứng ở trước bàn nhìn ta, do dự: “Cung nhân của cung Trường Tín chặn tất cả đại phu của Thái y viện ở ngoài cửa, nói rằng hoàng thượng có lệnh, không cho liên hệ với người bên ngoài.” Giọng của Như Ý nhỏ dần, mang theo chút nức nở: “Hiền phi chảy thật nhiều máu, hoàng thượng vừa rồi cũng đã nhìn thấy, nếu không được chẩn bệnh thì Hiền phi sẽ chết.”

Ta phục hồi tinh thần lại: “Người đi cả nửa ngày, đều là ở trong cung Trường Tín sao?”

Như Ý gật đầu, lại lập tức lắc đầu.

Ta thờ dài một tiếng: “Trong cung gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ mới thấy người để ý đến.” Ta nói với hắn như vậy: “Chẳng lẽ bởi vì người cũng là người miền nam sao?”

Thiếu niên mười ba mười bốn tuổi quả nhiên là dễ bị kích động, Như Ý quỳ xuống, nhìn qua có vẻ hoảng sợ.

Ta cười một tiếng, cố ý nói nhẹ nhàng băng quơ: “Đứng lên đi, trẫm biết là người từ ngàn dặm xa xôi đến thành Lạc Kinh, gặp được đồng hương thì tất

nhien sẽ quý trọng.” Hiện tại ta cảm thấy ta hiểu rất rõ cảm giác này. A Nam vốn là công chúa thánh khiết trong lòng bọn họ, những người miền nam này sợ là đến chết cũng không quên được.

Như Ý không phủ nhận, nhưng hắn lại nói: “Nô tài chủ yếu là nhìn ra được hoàng thượng rất thích Sở Hiền phi. Nô tài sợ chính là hoàng thượng quá mức đau lòng.”

Ta sùng sốt.

Như Ý càng cúi đầu thấp hơn: “Nô tài không biết vì sao mấy ngày qua hoàng thượng lại xa lánh Sở Hiền phi. Nhưng mỗi ngày nô tài đều giúp hoàng thượng thay quần áo, lại phát hiện ra từ sau khi hoàng thượng xa lánh Sở Hiền phi thì thân thể càng ngày càng gầy, đai lưng càng ngày càng gài chặt hơn, y phục cũng càng ngày càng rộng. Hoàng thượng không tự mình soi gương, nếu người có soi, nhất định chính người cũng có thể nhìn ra, mấy ngày qua hai má người cũng đã lõm xuống. Nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ vui sướng.”

Ta ngo ngác đưa tay lên sờ sờ gò má của mình, thật sự rõ ràng như vậy sao?

“Còn có ánh mắt của hoàng thượng.” Như Ý nhìn ta một cái, lại nhanh chóng cúi đầu xuống: “Lúc không nhìn thấy Sở Hiền phi, trong mắt hoàng thượng đều không có sức sống. Hoàng thượng hốt hốt, mặt ửng mầu. Nô tài nói không ra, chỉ cảm thấy hoàng thượng vừa khiến Sở Hiền phi đau lòng, lại vừa khiến bản thân phiền muộn.”

Ta nghe Như Ý nói xong thì im lặng. Trước kia ta chỉ nhớ đứa nhỏ này trung hậu đến mức có thể theo ta đi chịu chết. Hôm nay mới thấy rõ thật ra thì hắn cũng có chút vẻ giảo hoạt. Mấy ngày này hắn đi theo ta, lại có thể nhìn thấu ta.

Trình thám của ta lại đến báo cáo. Lúc này không cần mở miệng, chỉ cần một ánh mắt, chuyện gì ta cũng đã hiểu ra.

Ta đứng lên, hạ lệnh cho Như Ý: “Thay y phục!” Suy nghĩ một chút: “Hôm nay ta không mặc đồ tối màu.”

Cho dù như thế nào đi nữa, A Nam cũng đã vì ta mà trải sẵn đường đi, nếu ta không bước lên, chính là đã phụ lòng nàng.

▲▲▲

Loại địa điểm như kỹ viện Trường Xuân này, thực sự không thích hợp để mặc đồ đen, bởi vì đến nơi này tuyệt đối đều là mấy kẻ tầm thường nông cạn thích tiêu tiền. Những người đó đều không tiếc tiền sắm quần áo đẹp, gọi món ăn ngon, tỏ vẻ phong lưu.

Ngày mai là ngày đến trường thi, phần lớn mấy người ở trong kỹ viện Trường Xuân cũng đều thu liễm một chút, đóng cửa phòng lại tạm thời ôn bài, làm loại chuyện nước đến chân mới nhảy. Đối với những sĩ tử chọn kỹ viện làm nơi ở trọ này, ta đều nhìn không vừa mắt, phàm là người bình thường, không phải là đến chùa chiền tìm nơi ngụ trọ sao? Những nơi đó mới là chốn thanh tịnh để học bài.

Lý phu nhân không biết ta, đây là ưu thế của ta.

“Ồi! Người đến là một vị công tử tuần tú. Các cô nương mau tới đón tiếp.”

Chân của ta vừa bước vào phường Trường Xuân, liền có một âm thanh mềm mại tới hoan nghênh ta.

Ta ngẩng đầu về phía phát ra âm thanh, chỉ liếc mắt một cái là có thể xác định nữ nhân trước mắt này chính là người ta muốn tìm. Ta không có cách nào hình dung được dáng vẻ của nữ nhân này, tóc mây búi cao, môi mọng ngọt ngào, vòng eo nhỏ nhắn, toàn thân không có nơi nào là không trang điểm. Nhưng rất kỳ quái, cảm giác mà nàng ta cho ta không phải là xinh đẹp mà là kinh hãi. Ta vừa nhìn thấy nữ nhân này, cả người đều giống như là bị gai đâm.

Trong lòng ta rất rõ ràng, tuổi tác của nàng ta cũng không chênh lệch bao nhiêu so với mẫu hậu, cho dù nhỏ hơn thì cũng không kém mấy tuổi. Mẫu hậu nhìn qua đã có chút già yếu, nhưng trên người nữ nhân này không hề lưu lại dấu vết của tháng năm.

Đẹp mà quý dị, nhìn qua thật sự có chút dọa người. Lúc nàng ta đến gần ta, thậm chí ta có thể cảm giác được sự hấp dẫn người khác phái rất đặc biệt.

Mặc dù Lý phu nhân gọi các cô nương lên nghênh đón ta, nhưng trên thực tế căn bản là không có cô nương nào xuất hiện. Hiện giờ các nàng đều đang bận rộn đối phó với mấy sĩ tử cuối cùng đang cuồng loạn ở đây.

Lý phu nhân tự mình ra trận: “Thật là tuần tú, càng đến gần càng tuần tú.” Nàng ta vừa cười vừa dán sát lại gần ta, gần như muốn đặt toàn bộ sức nặng cơ thể lên người ta: “Hơn nữa một thân y phục màu đỏ như thế này, tướng mạo và vóc dáng của công tử đều không thể hiện được hết phong độ của công tử.” Nàng ta đưa bàn tay với những móng tay dài màu đỏ tươi quệt qua ngực ta. Ngực ta giống như bị một trận rét lạnh đâm xuyên qua.

Ở khoảng cách rất gần, ta phát hiện ra vị Lý phu nhân này cười lên còn có lúm đồng tiền.

Tay của nàng ta dừng trên ngực ta: “Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua vị công tử đây, chắc hẳn không phải là người Lạc Kinh.” Âm thanh mỉa mai, giả bộ như là thiếu nữ.

Ta mở trừng hai mắt, cố bắt chước khẩu âm phương bắc: “Từ Đại Quận tới. Định tới Lạc Kinh buôn bán một chút.”

Lý phu nhân cười, lúm đồng tiền càng sâu hơn: “Lúc này tới Lạc Kinh thật là không đúng lúc, sợ là ngay cả chỗ trọ cũng không tìm được. Huống chi còn



là người từ Đại Quận tới.” Mặt của nàng ta càng lúc càng gần ta, gần đến nỗi ta có thể thấy rõ từng lỗ chân lông trên khuôn mặt nàng ta, da của nàng ta quả thực không tẻ, mịn màng trơn mịn, hơn nữa bởi vì nữ nhân này đang mặc một thân áo đen nên càng tôn thêm làn da trắng nõn. Ta âm thầm cảm thấy may mắn vì hiện giờ ta không mặc đồ đen, dù sao đi nữa thì ta cũng không thể mặc thành dáng vẻ yêu mị như nữ nhân này.

“Công tử là tới bằng cách nào? Mấy ngày qua nghe nói ngay cả sĩ tử từ Đại Quận vào kinh thành dự thi cũng bị kiểm tra nghiêm ngặt. Công tử đi đường không gặp phải người kiểm tra sao?” Nữ nhân này nhìn qua giống như đang hỏi thăm, kỳ thực là đang thử dò xét ta: “Trong kinh thành đã bốn, năm ngày nay không thấy khách buôn từ Đại Quận tới rồi.”

“Đúng là kiểm tra rất chặt. Chẳng qua tự ta có biện pháp.” Ta tiếp tục cười ha ha, cũng nghĩ thấy trên người nữ nhân này có thứ mùi giống như trên người Phùng Yên Nhi, là mùi hoa đào lộ! Ta nhớ A Nam từng nói qua, loại thuốc này giúp giữ nhan sắc.

“Quả nhiên là có biện pháp! Ta sai người đưa phân hoa từ Đại Quận đến cũng bị giữ lại ở giữa đường, công tử đáng vẻ mạnh mẽ bước đi hùng dũng như vậy cũng có thể qua được vòng kiểm tra nghiêm ngặt để vào thẳng thành Lạc Kinh.” Giọng điệu Lý phu nhân kỳ quái. Tay của nàng ta cũng không chịu yên phận, sờ loạn trên dưới người ta, nhìn như trêu đùa, kỳ thực là đang kiểm tra xem trên người ta giấu thứ gì. Có lẽ là văn thư, cũng có thể là ám khí. Nữ nhân này tuyệt đối không phải là loại người dễ bị lừa gạt.

Ta đẩy nữ nhân này ra, nhìn quanh khắp nơi một vòng: “Là sao? Có lẽ chính là ta may mắn thôi.” Ta cười ha ha: “Đây là lần đầu tiên ta tới đây buôn bán, cũng không biết mấy chuyện ma ma nói.”

Nữ nhân kia cười, lại dẫn người lên chạm vào mặt ta: “Quả nhiên là may mắn, hiện giờ đối với khách buôn thường xuyên qua lại thì kiểm tra nghiêm ngặt hơn một chút. Lại nói người có khuôn mặt tuấn tú như công tử đây có thể vượt qua vòng kiểm tra, có phải bởi vì công tử người trong giọng Đại Quận còn xen lẫn một chút khẩu âm Lạc Kinh hay không?”

Thật sự là một nữ nhân lợi hại! Chuyện gì cũng không gạt được nàng ta.

Ta cười khà khà, cầm lấy bàn tay không an phận của nữ nhân này: “Có lẽ là vậy, ta vốn là lớn lên ở Lạc Kinh. Ma ma nhắc nhở như vậy ta mới nghĩ đến, ta cũng không thể bỏ lỡ lần may mắn này. Thủ hạ của ma ma có cô nương kinh thành nào trẻ tuổi xinh đẹp lại ít trang điểm thì kêu tới một người. Tiểu sinh đói khát đã lâu, sợ là khó nhịn.” Tay của nàng ta lạnh lẽo, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Trong nháy mắt đó, ta cảm giác được nữ nhân đối diện kia đột nhiên lộ ra tuổi tác thực tế của nàng ta, vẻ già nua đó, vẻ tang thương đó, lại thêm tuyệt vọng không che giấu được đó. Xem ra, mấy câu nói của ta đã đâm trúng chỗ đau của nàng ta.

Nhưng nàng ta lại nhanh chóng lấy lại tinh thần, đứng lên cách xa ta một chút: “Để ta nhìn qua một chút đã.” Giọng nói của nàng ta lạnh nhạt: “Có lẽ còn có thể tìm giúp công tử một tiểu cô nương rảnh rỗi đến tán gẫu. Chỉ là ta cũng không dám đảm bảo. Hiện giờ là việc làm ăn tìm tới ta, không phải là ta tìm việc làm ăn.” Nữ nhân kia vô cùng cao ngạo nói với ta: “Cô nương trẻ tuổi ít trang điểm vốn hiếm thấy, người giành giật lại nhiều, chưa chắc còn có thể nhận rồi.” Nàng ta cố ý mở rộng cổ áo bằng gấm đen, để lộ phần nửa ngực. Đáng vẻ quyến rũ người, có lẽ nàng ta cho rằng đáng vẻ như vậy rất hấp dẫn người khác.

Ta quét mắt qua thân thể nàng ta, nhưng cũng không dừng lại: “Ta chính là không thiếu ngân lượng.” Ta nói.

Lý phu nhân cảm giận cười một tiếng: “Đã biết khẩu vị của công tử. Cô nương trẻ tuổi phải không, lúc nào cũng không thiếu. Trước hết công tử đến một căn phòng trang nhã nghỉ ngơi một lát, ta sẽ cho người đi mời cô nương tới.”

Nàng ta đưa mắt nhìn Quân Nô bên cạnh: “Đưa vị khách quan này đến trong sảnh Cúc Hoa ngồi tạm. Chờ lát nữa Bạch Thược cô nương tới, hãy trực tiếp dẫn đến sảnh Cúc Hoa đi.” Nói xong còn đặc biệt liếc ta một cái.

Trong lòng ta cuồng loạn, A Nam sắp tới!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 121: Chương 115

Chưa hết một ly trà, bên ngoài Trường Xuân phường đã có chút động tĩnh. Tai của ta rất thính, biết là có người tới đây. Ta không đổi nét mặt, chỉ từ từ thưởng thức trà bánh.

Tự xưng mình đến từ Đại Quận, ta biết ngay là đã khiến cho Lý phu nhân chú ý đến. Ta điều quân Kỳ Sơn không chế con đường từ Tây Bắc vào đến kinh thành, lúc này đã thấy hiệu quả. Hai ngày nay người bình thường ở bên kia Đại Quận rất khó vào kinh thành. Lúc này ngay cả phụ thân của Tiễn Bảo Bảo cũng còn đang dây dưa trên đường.

Như Ý có chút khẩn trương, hẳn còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này nghĩ rằng chỉ mình hẳn đi theo ta, liền có chút hăng hái muốn liều mạng, ở phía sau ta không ngừng đi qua đi lại. Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn mới yên tĩnh lại.

Chỉ mới qua một lúc, ta liền nghe thấy Quy Nô đang nói: “Trước hết mời Bạch cô nương tới bên này, Viện phu nhân đã căn dặn là hôm nay cô nương tới, cô nương uống trước chén trà chờ đợi một lát, Viện phu nhân lập tức tới ngay.”

Tay của ta liền siết chặt, bắt giác cảm lấy mép y phục của mình, lau đi mồ hôi trong lòng bàn tay.

Chưa được một giây, bước chân đã tới gần, đi thẳng đến cửa, rồi ngừng lại.

“Bên trong phòng này đã có người sao?” Âm thanh quen thuộc vang lên bên ngoài. Ta nín thở, có chút thấp thỏm.

Tiếng nói của Quy Nô không có ý tốt: “Có vị khách nam, có thể cô nương có quen biết.”

Bên ngoài yên tĩnh một lúc lâu: “Người ta quen biết rất ít. Trừ phi trên tay vị khách nam này có vật mà ta muốn.” Giọng nói của cô nương hết sức kiên định. Đường như ngoại trừ thứ nàng muốn, đối với những thứ khác hoàn toàn không có hứng thú: “Không phải đã nói hôm nay ta có thể lấy vật mà ta muốn sao?”

“A, cô nương thật là thiếu kiên nhẫn.” Xen lẫn tiếng cười khanh khách, là âm thanh quyến rũ đến tận xương của Lý phu nhân vang lên, từ xa lại gần: “Cô nương yên tâm, ta đã nhận được tin, chuyện đã đồng ý với cô nương tự nhiên sẽ không nuốt lời.” Cửa bị đẩy ra: “Cô nương đi vào ngồi một chút, ta còn có chuyện muốn hỏi cô nương.”

Có người từ từ tiến vào.

Trong mắt của ta nhìn thấy dĩ nhiên là Bạch Thục cô nương, nhưng trong lòng ta rõ ràng lại thấy là A Nam của ta. Khi nữ nhân trước mắt bước vào phòng, nhịp tim của ta như ngừng lại.

Ở hậu cung Bạch Thục không tính là nữ tử xinh đẹp, lấy tính cách của Tiễn Bảo Bảo, cũng sẽ không để một nữ nhân xinh đẹp ở lại bên cạnh ta. Chẳng lẽ một người có tướng mạo không có gì đặc biệt như vậy, mà một khi thay đổi linh hồn lại có thể lộ ra vẻ đẹp khác biệt đến thế. Giống như một cây thực được bình thường lại nở ra bông hoa mẫu đơn thướt tha ư.

Nhìn không ra vết thương trên mặt nàng, nếu vậy, nàng nhất định là dùng mặt nạ dịch dung. Hiện tại gương mặt này căn bản cũng không phải là diện mạo vốn có của nàng.

Ta phải thừa nhận, dù sao ta cũng là nam tử, một nữ nhân đáng vẻ thù mị bình thường ở hậu cung rất khó khiến ta chú ý. Ở trong trí nhớ của ta, ngay cả dáng vẻ thật sự của Bạch Thục cũng có chút mơ hồ. Nhưng hôm nay Bạch Thục này không giống như vậy, đối với ta mà nói, hôm nay Bạch Thục này chỉ dùng đôi mắt cũng có thể đánh nát linh hồn của ta. Tất cả mọi thứ gom góp lại chỉ trong một đôi mắt, cặp mắt sắc sảo, chứa đựng tất cả những nét tao nhã đẹp nhất trong thiên hạ.

Lúc này, khi cặp mắt đẹp nhất thiên hạ kia cùng ánh mắt của ta gặp nhau thì ta lại làm kẻ chạy trốn.

Ta đưa mắt nhìn loạn khắp nơi, chính là vì không dám cùng A Nam giao tiếp.

Nhưng ta biết lúc này A Nam chắc chắn là giết mình. Nàng nhất định không nghĩ rằng nàng sẽ gặp phải ta, hơn nữa còn gặp dưới tình huống này. Ánh mắt của nàng dính vào trên người ta. Sau khi kinh ngạc là giận, là oán, là căm hận.

Ta cúi đầu, để mặc cho A Nam dùng ánh mắt đâm lên ta trăm ngàn vết thương.

“Thế nào, có đúng là Bạch Thục cô nương quen biết vị công tử này không?” Lý phu nhân tựa dáng người diêm dúa lờ lợt trên cánh cửa phía sau A Nam.

A Nam nhanh chóng bình tĩnh lại: “Không biết, Bạch Thục vẫn luôn sống ở trong cung, gặp rất ít người.”

“Nhưng vị công tử này cũng đến từ Đại Quận đấy.”

“A.” A Nam thu lại sự kinh ngạc ban đầu của nàng, nét mặt trở nên không chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng quét qua người ta: “Chủ tử của ta đã lâu không liên lạc với Đại Quận rồi.” Nàng thoải mái đi tới ngồi xuống chỗ đối diện ta: “Ta tìm phu nhân không phải là muốn tìm người ôn chuyện.” Nàng cố gắng giả bộ dáng vẻ cẩn thận của cung nữ trong cung: “Ta tới, là bởi vì vị bằng hữu kia ở trong cung nói rằng phu nhân có thể cho ta thứ ta muốn.”

Lý phu nhân gật đầu, đưa tay về phía A Nam.

A Nam vội vàng đặt một chuỗi hạt châu vào lòng bàn tay Lý phu nhân. Đây chính là tín vật nàng lấy từ chỗ Lục Kiều.

Lý phu nhân chỉ tùy ý liếc mắt một cái, liền trả lại vật kia cho A Nam. Chính nàng cũng đi tới phía cuối bàn ngồi xuống. Lại dùng một đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn ta.

“Như vậy vị công tử này có biết cô nương này không? Nàng cũng từ trong cung ra.”

Ta cũng lắc đầu: “Nếu là người thế hệ trước ở trong cung, tại hạ có lẽ còn biết vài người, nhưng chưa từng thấy qua vị cô nương này.”

Mí mắt Lý phu nhân co rút lại, trong ánh mắt liền có chút hung dữ: “Thật thú vị, nhưng vị Bạch Thục cô nương này chính là nha đầu thân cận của tiểu

thư Tiễn phủ. Công tử thật sự không biết sao?”

“Tiễn phủ nào?” Ta giả vờ vô tội, ở trước mặt A Nam giành phần hỏi ngược lại.

“Từ Đại Quận đến đây mà quân gia có thể không biết Tiễn phủ?” Chẳng biết từ lúc nào, vị Lý phu nhân này đã ngồi gần sát lại một chỗ với ta, thân thể của nàng ta cũng nửa tựa trên người ta. Cả người là mùi hương hoa đào ngọt đến phát ngán gần như khiến ta hít thở không thông. Ta muốn đẩy nàng ta ra, nhưng lại không thể lập tức xuống tay.

Tay của Lý phu nhân bóp một cái trên ngực ta, cười khanh khách: “Vị công tử này cũng đừng lừa gạt người, thân thể như vậy, nếu không phải quan quân thì chính là người hầu cận của nhà quyền quý. Lão nương vào nam ra bắc, quen biết nhiều người, đừng mơ tưởng có thể giả mạo làm thương nhân ở trước mặt lão nương.”

Ta hiểu được, nữ nhân này đang hoài nghi ta.

Ta cười một tiếng với nữ nhân này, cánh tay xoay một cái, cũng nhéo một cái trên mông nữ nhân này.

Đổi lại là nữ nhân này thét lên một tiếng.

A Nam hạ mí mắt coi như không nghe thấy.

“Ta không phải là từ Tiễn phủ đi ra.” Ta cố ra vẻ thần bí đưa tay làm một dấu “cửu”(九): “Phu nhân đừng vội nhận nhầm.”

Nữ nhân kia sững sờ, đẩy cánh tay của ta đang chống trên thân thể của nàng ta, đôi mắt phượng nhìn ta dần dần híp lại.

“Đã rất lâu rồi bên kia không có người đi ra.” Nàng ta nói.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, bọn họ và Lão Cửu vẫn luôn giữ liên lạc, đã sớm kết thành một thể. Sau sự việc của Quách Hưng An, quân Kiến Chương lại gặp chuyện không may, trong những sự kiện đó luôn có bóng dáng của Lão Cửu. Dù sao khi phụ hoàng còn sống, Lão Cửu thật sự đã từng dẫn dắt quân Kiến Chương. Mà Phùng Ký lại không có bao nhiêu công trạng, hẳn có thể có bao nhiêu thực lực để kêu gọi chứ.

“Ngươi ra ngoài như thế nào?” Lý phu nhân cũng không yên tâm.

Ta không dám chậm trễ, cũng cuống quýt móc từ trong lồng ngực ra một vật, giao cho Lý phu nhân. Đây là chiếc vòng tay trong cái bọc lúc trước của Lý tu nghi, ta cũng không biết lúc này có tác dụng hay không.

“Gần đây Tiễn đại nhân bởi vì chuyện bị triệu tập vào kinh thành nhất xác nữ nhi mà đã sợ phát run, cho nên không để ý tới chuyện khác nữa rồi.” Ta gấp gấp chấp tay về phía A Nam một cái.

Lý phu nhân nhận lấy đồ của ta rồi liếc mắt nhìn, suy nghĩ chốc lát: “Nói vậy bây giờ chúng ta đều là người một nhà rồi.” Lúm đồng tiền của nàng ta hiện ra, rồi lại thu vào rất nhanh, đứng lên: “Cũng khó trách hai người các ngươi không quen biết nhau, để ta giới thiệu một chút, vị này là Bạch Thước cô nương, là người trong cung, vẫn đi theo Tiễn phi. Còn vị này là thuộc hạ của Cửu vương gia.”

Ta đoán là nàng ta sẽ không tin tưởng ta dễ dàng như vậy, chẳng lẽ nàng ta không cần để Lý Dật tới nhận biết ta một chút sao?

Lý Dật đã từng là thích khách của Lão Cửu, hẳn biết thủ hạ của Lão Cửu. Hôm nay ta ra ngoài gặp mặt Lý phu nhân này, thật ra thì chính là muốn tự mình tới điều tra Lý Dật. Dù sao ta cũng cảm thấy A Nam ra ngoài là quá mức mạo hiểm.

A Nam ngay cả nhìn cũng không nhìn ta một cái: “Ta cầm vật này đi trước.”

“Cô nương chớ vội.” Lý phu nhân cười đến mức trong đôi mắt phượng đều là hoa đào: “Nóng này luôn khiến mọi việc khó thành, chủ nhân của ngươi chính là tấm gương trước mắt. Sao cô nương lại không tiếp thu kinh nghiệm vậy?”

A Nam cúi đầu trầm mặc, dáng vẻ cúi đầu buồn bực có chút giống một cung nữ không có chủ ý gì.

“Ta nghe nói sáng sớm hôm nay trong cung xảy ra đại sự?” Lý phu nhân xấu bụng thử thăm dò: “Cô nương ghen ghét làm người nọ bị thương đã bị giam lại rồi phải không?” Trong ánh mắt Lý phu nhân rõ ràng là đang tìm tòi nghiên cứu: “Thương tích của người kia rất nặng sao?”

A Nam vẫn là dáng vẻ rầu rĩ như cũ: “Ta không biết, lúc này hai vị nương nương đều bị giam lỏng trong cung, ta cũng không tiếp xúc được với họ.” Giọng nói của nàng thật sự giống như có chút buồn bực. Giống như thật sự có chuyện như vậy. Hôm nay vừa xảy ra chuyện này, không chỉ có A Nam tránh được tai mắt trong cung, ngay cả Phùng Yên Nhi cũng có thể liên lạc với người bên ngoài một lần nữa.

Lý phu nhân gật đầu một cái: “Như vậy cô nương còn gặp cái gì, bây giờ ngay cả bọn họ ngươi cũng không tiếp cận được, thì sao có thể xuống tay.”

A Nam mím chặt miệng, đôi mắt lại lấp lánh nhìn Lý phu nhân. Thấy vậy Lý phu nhân cũng bắt đầu không được tự nhiên.

A Nam rót cuộc mờ miệng: “Phu nhân không có nghe nói sao? Bây giờ trong cung đồn đãi là hoàng thượng muốn phong sát hai cung cùng một lúc. Hoàng thượng đã thương lượng cùng Thái hậu tuyển một phi tần mới khác vào cung rồi.” Nàng cười lạnh một tiếng kỳ quái, có chút bất chúc phong cách của Tiễn Bảo Bảo kia: “Hoàng thượng muốn vứt bỏ người cũ đón người mới. Lý phu nhân còn trông cậy vào vị nương nương kia cũng vô dụng.”

Ta nhân cơ hội này vội vàng chen vào một câu: “Nguyên Quân Diệu vốn là người thiếu tình nghĩa, chuyện này cũng không khó hiểu.”

Lý phu nhân lập tức cười quỵn rũ với ta, lại dòi chỗ ngồi của nàng ta lại gần ta một chút, vừa nhấc cánh tay liền đặt tay của nàng ta ở trên đầu gối ta: “Công tử nói rất đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 122: Chương 116

Với tính khí của ta, đến nước này, dù trên thực tế nhất như chuột thì lúc này cũng phải cứng rắn ra vẻ hảo hán, nói một chữ “dám”.

Cho nên ta cho là A Nam sẽ thoải mái đồng ý đến bất cứ chỗ quỷ bí nào để nhận độc câu hôn.

Nhưng A Nam chính là A Nam, nàng vĩnh viễn sẽ không thuận theo lẽ thông thường: “Ta vốn nhất gan, phu nhân đừng dọa ta.” Nàng nói: “Mấy chỗ lộn xộn ta đều không dám đi. Hơn nữa ta cũng không thể đến mấy nơi cách hoàng cung quá xa. Lỡ may bị người trong cung phát hiện ra thì không phải là chuyện đùa.” Nàng có vẻ hết sức cẩn thận, giống như dáng vẻ thường thấy của một cung nữ trong cung. Đây rõ ràng là thái độ mà Bạch Thược nên có.

Lý phu nhân đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại không nhịn được mà cười lên: “Cô nương ở trong cung cũng coi là vật trong tay người khác, làm sao lại sợ phải gánh trách nhiệm như thế này.”

“Bằng không đề ta đi.” Ta vội vàng giành lấy chuyện này vào người: “Ta cũng không nhịn được có hứng thú với kế hoạch của cô nương này, có lẽ có thể giúp một tay.”

Lý phu nhân nằm trong ngực ta, dường như rất thoải mái, nàng ta nheo nửa mắt, giống như đang ắn nấp, lại cũng giống như đang dương dương tự đắc: “Công tử thật sự là rất nhiệt tình.” Nàng ta dường như có chút giễu cợt: “Chỉ là, Bạch Thược cô nương không muốn gánh trách nhiệm, ta cũng không muốn. Nếu lúc này ta nói cho cô nương biết đến chỗ nào để lấy độc câu hôn, ai biết cô nương có lập bày hại ta hay không.”

“Vậy người muốn như thế nào?” A Nam hết sức đề phòng.

Lý phu nhân ở trong ngực ta trầm tư chốc lát, cố ý cọ tới cọ lui. Điều này càng làm cho ta không chịu nổi. Ta nhìn A Nam bằng ánh mắt cầu cứu, A Nam lạnh nhạt nhìn lại, không hề có ý đồng tình.

Nhìn qua thì là để cho ta tự làm tự chịu.

Lý phu nhân lại cười khanh khách: “Như vậy đi, ngày mai cô nương hãy đến cửa trường thi. Nhắm vào lúc bắt đầu mở kỳ thi, ở cửa chắc chắn có rất nhiều người. Cô nương không cần sợ, người của ta cũng dễ dàng ắn nấp. Ta chỉ có một yêu cầu nhỏ nhỏ đối với cô nương, cô nương nhớ cầm một đóa hoa thược được màu trắng lên trâm cài tóc là được.”

“Hoa thược được màu trắng?”

“Đúng vậy, đây không phải là tên do Sầm Tiểu Ngọc ban thưởng cho người sau khi người vào cung sao?” Lý phu nhân cười càng lợi hại hơn, có lẽ là bởi vì nàng ta nói ra khuê danh của mẫu hậu.

“Đây chỉ là cái tên mà thôi. Kiểm đâu ra hoa thược được màu trắng chứ!” A Nam tỏ vẻ bất mãn.

“Nghe nói nữ nhân Sầm Tiểu Ngọc kia hiện giờ ở trong cung rất đặc ý, chuyên thích mấy thứ đồ nhiều màu sắc.” Lý phu nhân dường như là nặn ra từng chữ từ kẽ răng: “Ngay cả một đám mèo cũng đều nhuộm màu, phẩm vị của nàng ta còn tục hơn cả ngày xưa rồi. Trong sân của nàng ta có trồng một bụi thược được trắng, mấy ngày nay đang nở hoa.”

Trong lòng ta rét lạnh, ngay cả những chuyện vụn vặt trong cung mà nữ nhân này cũng biết, nhìn qua thì nàng ta vẫn đang chú ý đến động tĩnh trong cung, thậm chí là rất đề ý đến mẫu hậu. Chuyện đã hai mươi mấy năm rồi, có thể có bao nhiêu thù hận chứ, chuyện này thật sự làm cho người ta lạnh cả sống lưng.

“Người đến chỗ Sầm Tiểu Ngọc hái một bông thược được màu trắng mang đến, ta sẽ lập tức tin rằng người không lừa gạt ta. Đây cũng là cách người bày tỏ thành ý.” Lúc này Lý phu nhân nói chuyện tuyệt không cười tiếng nào.

A Nam trầm mặc. Ta vội vàng nháy mắt với nàng, ta có thể giúp nàng đi hái thược được trắng.

“Ta gài trâm gắn thược được trắng chờ ở đó là có thể lấy được thuốc sao?” A Nam có chút không tin.

“Chỉ cần đứng ở đó là được.”

A Nam vừa suy nghĩ vừa gật đầu: “Ta chỉ đứng một lúc.” A Nam đồng ý với nữ nhân kia.

Ta nghĩ ngày đó ta cũng có thể đi, một là để bảo vệ A Nam, hai là truy tìm tung tích người có độc câu hôn đó.

“Vị công tử này.” Lý phu nhân ở trong ngực ta xoay người, trở thành nằm trong lòng ta, nàng ta giữa đầu nhìn ta, hình như còn có chút đáng vẻ giống hệt thiếu nữ đang ngượng ngùng. Nhưng ta lại một lần nữa phát hiện ra rốt cuộc thì năm tháng không tha cho ai cả, tư thế nàng ta giãy dụa đã không còn mềm mại, vòng eo cũng không đủ linh hoạt, sự già nua của năm tháng trên mặt nàng ta bị một lớp da xinh đẹp che đậy, vừa nghĩ đến đây ta liền có cảm giác sống lưng tê dại.

“Công tử đến kinh thành là để chấp hành sứ mệnh sao?” Nàng ta nhìn mặt ta chằm chằm rồi hỏi ta.

Ta nhấp miệng cười, cổ tỏ vẻ thần bí.

“Ta muốn cầu xin công tử một chuyện.” Bàn tay của nữ nhân này cứ như vậy mà lau mặt ta.

Ta quýnh lên, vội nhìn A Nam. Lại thấy A Nam đã đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Chuyện gì?” Ta đưa mắt nhìn bóng lưng A Nam.

“Ngày mai ta đặt một chỗ ngồi ở Phong Vũ Các đối diện cửa chính vào trường thi.” Lý phu nhân nói, móng tay của nàng ta xẹt qua trên mặt ta, lại có chút cảm giác đau nhói, ta lập tức tỉnh táo, nhìn nữ nhân trong ngực một chút.

A Nam vén rèm đi ra ngoài.

“Được!” Ta sáng khoái đồng ý một tiếng, mặc kệ nữ nhân này muốn làm gì, dù sao ta cũng không cần liều mạng, trước tiên đồng ý với nàng ta là được rồi: “Ngày mai ở đối diện trường thi sao? Ta cũng vừa hay muốn gặp gỡ một vị bằng hữu ở kinh thành, vậy thì hẹn ở đối diện trường thi cũng tốt.” Ta nói, vội vàng đẩy Lý phu nhân ra: “Ta cũng phải đi đây.” Ta nói.

Thân thể Lý phu nhân bị lệch đi một chút, cố gắng lấy lại thăng bằng, tay nàng ta đưa ra, còn muốn kéo ta nhưng Như Ý lại đi tới chặn nàng ta lại: “Công tử, vị Bạch cô nương kia đã đi rồi.” Như Ý thúc giục ta.

“Chúng ta đuổi theo nàng!” Ta nói, không hề kiêng dè Lý phu nhân.

Tiếng bước chân của A Nam đã khá xa, ta cũng không muốn vì một kẻ hóa trang thành trẻ tuổi mà khiến cho A Nam có dù chỉ một chút xui xẻo.

“Ta vẫn chưa biết công tử họ gì.” Lúc ta đã đi ra đến cửa phòng, phía sau truyền đến tiếng kêu của Lý phu nhân.

“Sở.” Ta lớn tiếng trả lời nàng ta.

Đi ra bên ngoài, ta mới phát hiện ra trời đã tối. Lúc này vừa mới lên đèn, đầu đường chỉ có vài người ra ngoài đường giải sầu sớm. Ta biết lúc này có không ít người nhìn chằm chằm A Nam và ta, cho nên ta không thể vừa ra khỏi phòng Trường Xuân liền nhanh chóng nép vào trong bóng tối.

A Nam cũng không quay đầu lại, đi về phía hoàng cung, nàng hoàn toàn không có ý đợi ta. Đại khái là nàng thật sự cảm thấy không cần ta. Đáng vẻ nàng lui thủ đi trên đường một mình không khiến lòng ta chua xót.

Ta cũng không đi theo A Nam, ta chỉ lặng lẽ ra hiệu, thân vệ của ta sẽ hiểu, bọn họ quan sát A Nam từ xa là được. Ta vừa đi vừa lột bộ y phục đỏ trên người, cầm thành một cục trên tay. Lúc này trên người ta lại là y phục đen mà ta mặc trước đó, giúp ta hoàn toàn ẩn mình trong bóng tối.

Ta dẫn theo Như Ý rẽ bầy, tám lần, đi đến đường Đồng Tước, trước phủ Dịch Môn tướng quân.

Ta nghe được trong phủ tướng quân có tiếng đàn sáo, trong đầu liền biết tiểu tử Đặng Vân này lại đang tiếp khách. Từ sau khi tới phía bắc, tiểu tử này vẫn một lòng kết giao bằng hữu rộng rãi, dần dần đã hòa mình vào cuộc sống ở Lạc Kinh, cũng vì A Nam và những người miền nam khác ở thành Lạc Kinh mà tạo dựng một bầu không khí thật tốt. Tiểu tử này thông minh linh hoạt, nhất định là sẽ tiền đồ rộng mở.

Ta đánh mắt về phía Như Ý. Như Ý hiểu, một mình đi lên trước thông báo. Ta tìm một chỗ tối để đứng.

Không bao lâu, Đặng Vân đi theo sau lưng Như Ý vội vã đi ra. Hắn đi tới trước mặt ta, trên mặt không có biểu cảm gì, rầu rĩ đứng lại. Không thi lễ, cũng không vấn an.

“Đặng công tử thật là nhân hạ thoải mái!” Ta không hề khách khí: “Đến lúc này rồi mà ngươi vẫn còn có tâm tình tiệc tùng ăn uống sao?” Hắn đối với chuyện của A Nam biết được bao nhiêu?

Đặng Vân liếc mắt nhìn ta: “Trong nhà ta hiện tại mời mấy văn sĩ nổi tiếng ở phía nam, ngày mai bọn họ sẽ phải vào trường thi, ta làm tiệc để cổ vũ bọn họ.” Hắn nhìn ta một cái: “Lúc này có vẻ như không thể mời hoàng thượng vào trong.”

Ta gật đầu, điểm tên từng người một: “Thi tốt thật thì thôi, nếu thi không tốt hoặc có người bị người khác chỉ ra là phẩm hạnh không đủ tư cách thì ngươi hãy nói cho bọn hắn biết, sau này vĩnh viễn không cần thi lại.”

Đặng Vân sững sốt, dường như bị ta dọa cho sợ hết hồn. Không sai, ta biết thượng khách của hân lúc này là những ai.

“Mấy ngày nay người nào đến nhà ai ăn cơm, người nào đến nhà ai chào hỏi, trăm đều biết hết.” Ta gật đầu một cái: “Thậm chí ta còn biết chuyện hôm trước Phùng gia cầu thân với người.”

Sắc mặt Đặng Vân buồn bã: “Thần không có ý kết thân với Phùng gia, đã cự tuyệt rồi.”

Ta đột nhiên cảm thấy trong vòng vây thán này, tiểu tử này đã thành thực hơn không ít.

Ta không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với hân, liền ném bộ thường phục màu đỏ trong tay cho hân: “Ngày mai để cho ca ca của người mặc bộ y phục này, đến quán trà Phong Vũ Các đối diện trường thi uống trà.”

Đặng Vân ngạc nhiên, nhìn chăm chăm bộ y phục trong tay ta đến ngẩn người.

“Chuyện này không được phép nói cho bất kỳ ai khác nữa. Chỉ hai huynh đệ người biết là được. Ngày mai làm việc phải hết sức cẩn thận, lấy an toàn của A Nam làm nhiệm vụ hàng đầu.”

Ta nói xong liền xoay người rời đi, để cho Đặng Vân một mình suy nghĩ. Lúc này ta không có thời gian giải thích cặn kẽ cho hân, ta phải hồi cung, còn có chuyện quan trọng hơn cả sống chết cần phải giải quyết nữa.

~~~~~

Ta vừa về tới cung thì cung nhân nói cho ta biết, hôm nay Liễu tu viện có đến mấy lần, hình như là vì Mậu Nhi ở chỗ nàng ta có chút giống như bị sốt. Bởi vì không tìm được ta nên nàng ta gửi lời lại, nàng ta sợ không kham nổi trách nhiệm nuôi dưỡng Mậu Nhi, thỉnh cầu ta mời người tài giỏi khác.

Ta cho người mang chút quả ban thưởng để trấn an Liễu tu viện. Trong lòng lại càng lúc càng cảm thấy khó chịu. Còn nghĩ đến A Nam, trong lòng cũng không tránh được càng thêm hối hận. Thật ra thì, ở trong cung, người có thể thật sự chia sẻ phiền muộn với ta cũng chỉ có A Nam.

Đến lúc ta lặng lẽ đi đến cửa cung Trường Tín, cảm giác này lại càng rõ ràng hơn.

“Đi gõ cửa.” Ta ra lệnh cho Như Ý. Cung Trường Tín ở chỗ khuất, thường ngày vốn đã ít người qua lại, lúc này cửa cung lại đóng chặt, càng lộ vẻ tường cao sơn sâu ngăn cách với đời. Dưới ánh trăng chỉ có cây tường vi trên tường không sợ tịch tịch, từng tầng từng tầng lớn sinh sôi, phủ kín khắp mặt tường.

Như Ý tiến lên, nhẹ nhàng gõ vòng cửa.

Cửa mở ra một khe nhỏ, Như Ý và người bên trong nhỏ giọng nói chuyện gì đó.

Ngay sau đó, cửa lớn liền mở ra một cánh.

Ta làm bộ thông dong cất bước đi vào.

Bên trong cửa là tiểu hoạn quan Hi Nhạc bên người A Nam vốn có quan hệ tốt với Như Ý. Ta vừa vào cửa, hân liền vội vàng đóng kỹ cửa lại: “Hoàng thượng chờ một chút, nô tài phải đi thông báo cho Hiền phi nương nương.” Đứa nhỏ này xấp xỉ tuổi Như Ý, cũng chỉ là một đứa bé choai choai chưa trở mã, lúc nói chuyện có chút rụt rè. Hân cẩn thận nhìn ta một cái, lại nói thêm: “Tâm tình của Hiền phi không tốt, cũng chưa chắc đã bằng lòng gặp...”

Hân còn chưa nói hết, bên thềm cửa liền có một bóng dáng nhỏ nhợt ra: “Là ai đang nói chuyện?” Ngay sau đó, ta nghe được tiếng dây cung vang lên: “Muốn gặp Sở Hiền phi, trước hết phải qua ải của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 117

Đứa bé dù sao cũng chỉ là đứa bé, Huyền Từ mới chỉ mười một tuổi. Cho dù ngày thường hân già bộ ông cụ non như thế nào đi chăng nữa thì lúc này cũng là người thiếu niên nhẵn nhụi.

Ta nghe tiếng dây cung vang lên, nhưng không nhìn thấy tên bắn tới. Huyền Từ chẳng qua chỉ là kéo dây cung một cái mà thôi. Ta không biết là bởi vì ta là hoàng đế cho nên hân không dám, hay là bởi vì tỷ tỷ của hân.

“Nếu không phải tỷ tỷ ngăn cản, trên cây cung của ta vốn đã có mũi tên rồi.” Dưới hiên nhà truyền đến giọng nói có phần nức nở của Huyền Từ.

Ta bước nhanh về phía trước: “Tỷ tỷ của người đâu?”

Huyền Từ không lên tiếng, đôi mắt giống hệt tỷ tỷ của hắn buông xuống. Bàn tay nắm chặt cây cung không nói lời nào.

Ta suy nghĩ một chút, tiến lên ôm lấy đứa nhỏ này vào trong ngực: “Đã trẻ thế này rồi, nên đi ngủ thôi. Đừng lo lắng cho tỷ tỷ người, chuyện của tỷ tỷ người, ta sẽ xử lý ổn thỏa.”

“Oa” một tiếng, Huyền Từ lại đột nhiên cao giọng: “Người còn tới tìm tỷ tỷ làm gì!” Đứa nhỏ này nắm chặt đai lưng của ta, khóc bù lu bù loa: “Hoàng thượng cũng không thương tỷ tỷ, còn tới đây làm gì?”

Ta thở dài một hơi: “Người nghe ai nói? Tại sao ta lại không thương tỷ tỷ của người chứ.” Ta sờ sờ lồng ngực của mình, nơi đó hình như có chút đau đớn.

“Sau này tỷ tỷ phải làm sao đây?” Huyền Từ vừa khóc vừa chất vấn ta: “Sau này làm sao tỷ tỷ có thể gặp người khác đây? Cả ngày hôm nay tỷ tỷ khóa trái cửa nhốt mình trong phòng, ngay cả ta cũng không được vào. Đẳng tướng quân tới cũng chỉ có thể đứng nói chuyện ngoài cửa.”

Ta cười khổ, nhìn qua thì có vẻ như Huyền Từ không hề biết chuyện gì. Dĩ nhiên, Huyền Từ còn quá nhỏ, có nói thì chưa chắc hắn đã hiểu.

“Ngay bây giờ ta sẽ đi xem tỷ tỷ người một chút.” Ta an ủi Huyền Từ: “Tỷ tỷ của người không sao cả. Yên tâm đi, cho dù tỷ tỷ người như thế nào thì ta cũng sẽ không chán ghét nàng.”

A Qua từ trong cửa đi ra: “Hiền phi bảo Huyền Từ đi ngủ sớm một chút.” Nàng ta vừa dứt lời, Hi Nhạc và Như Ý đều vội đi lên khuyên Huyền Từ. Bọn họ vừa dỗ vừa khuyên, kéo Huyền Từ ra khỏi người ta, đưa hắn trở về phòng.

Huyền Từ mở đôi mắt to úy khuất nhìn ta, hết sức không cam lòng.

“Đi ngủ đi!” Ta nói: “Tỷ tỷ của người sẽ ổn thôi.”

A Qua đứng yên, chờ Huyền Từ đi rồi mới không nhanh không chậm cất tiếng: “Hiền phi nói, mời hoàng thượng cũng trở về đi. Không có chuyện gì để nói, có đến cũng vô ích.”

Ta không để ý đến nàng, nàng còn phải một cung nữ nho nhỏ ra chặn ta lại sao?

Ta tiến lên mấy bước, tiện tay đẩy một cái, A Qua bị đẩy đi một đoạn.

“Hoàng, hoàng thượng!” A Qua sợ hãi kêu lên, còn muốn đi lên kéo ta lại, nhưng nàng ta nào dám thật sự ra tay.

Ở ngoài cửa phòng ngủ của A Nam còn có Hồng Anh đang canh giữ, nàng ta thấy ta thì không ngăn cản, chỉ là lớn tiếng nói: “Cung nghênh hoàng thượng.” Ngoài miệng thì nói là cung nghênh, nhưng cả người lại quý xuống ở ngay chính giữa cửa.

Ta ở phía ngoài cửa kêu: “A Nam! Ngay cả ta cũng không thể gặp sao?”

Bên trong không có tiếng trả lời.

Hồng Anh nhìn ta một chút, lại đưa mắt hướng vào trong phòng: “Bẩm báo hoàng thượng, Hiền phi trong người không thoải mái, có lẽ đã ngủ rồi.” Trong miệng nói lời từ chối tiếp khách, thân thể nàng ta lại lặng lẽ dịch sang bên cạnh một chút.

“Không thoải mái sao? Vậy ta lại càng muốn nhìn một chút.” Ta nói, cất bước ngang qua người Hồng Anh.

Hồng Anh vội vàng kêu một tiếng vụng về, trốn sang bên cạnh.

Trong phòng A Nam chỉ đốt một chiếc đèn Thanh Dương bằng đồng, đặt ở trên bệ cửa sổ. Mà trên giường của A Nam là một mảnh mờ tối, ta chỉ có thể nhìn thấy thân thể gầy mảnh của A Nam co rúc trên giường.

“Vừa rồi thái hậu mới phái người tới.” Hồng Anh nhẹ giọng nói sau lưng ta: “Cho một chai thuốc mỡ, khuyên Hiền phi để cho người của Thái y viện vào cửa xem một chút.”

Ta nhắc lấy chiếc đèn trên bệ cửa sổ, đi thẳng đến mép giường của A Nam, đặt đèn ở đầu giường.

A Nam cong người đưa lưng về phía ta, chôn mặt trong khuỷu tay của mình mà ngủ.

“Tất cả các người đều lui ra ngoài đi!” Ta nói: “Hôm nay trầm qua đêm ở cung Trường Tín, không cho phép người khác quấy rầy.”

Hồng Anh yên lặng lui xuống. Lúc ra ngoài còn tiện tay đóng cửa lại.

Ta lại đứng ngăn người sau lưng A Nam một lúc, nhìn bóng lưng của nàng, thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Đã rất lâu rồi chúng ta không nói chuyện nhiều với nhau.

Ta biết A Nam vẫn chưa ngủ, sự trầm mặc của nàng chẳng qua chỉ là đang biểu hiện sự thất vọng của nàng đối với ta.

Ta định bắt đầu cời y phục, lột áo khoác ngoài xuống, chỉ chừa áo trong, liền bò lên giường, từ phía sau ôm lấy A Nam.

A Nam vẫn không động đậy, nàng chỉ càng co người chặt hơn.

Ta nhớ lại đêm đầu tiên chúng ta ở cùng nhau, khi đó nàng cũng là co người như thế này, tránh né sự vuốt ve của ta. Ngày đó ngoài cửa sổ đổ mưa, không có ánh trăng sáng tỏ như hôm nay.

“Đề ta nhìn mặt của nàng một chút.” Ta nói, cố gắng xoay người A Nam.

A Nam co chặt người như con tôm.

Ta nhào tới, ôm toàn bộ con tôm khổng lồ này vào trong ngực.

“Mũi kiếm của ta rốt cuộc có chạm được vào nàng hay không?” Môi ta chạm lên vành tai A Nam, dùng đầu lưỡi liếm tai nàng: “Không đề cho ta nhìn thấy thì ta sẽ không yên lòng.” Ta muốn đưa tay sờ vào mặt nàng, lại chẳng biết tại sao vẫn không dám dùng sức.

Thật ra thì, tự ta cũng biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, vào khoảnh khắc cảnh tượng quen thuộc kia xuất hiện ở trước mặt ta, trong tích tắc ta dường như mất hết lý trí, cảm thấy ta đang tiến vào cái vòng luẩn quẩn, không cách nào chạy trốn được vận mệnh mà ông trời đã xếp đặt cho ta. Khi đó, tay của ta cùng với cây kiếm đã không còn nghe lời ta, nếu như ta không làm động tác vung kiếm lên như thế, trong lòng ta sẽ không thể nào an tĩnh trở lại.

Ta muốn giết Phùng Yên Nhi. Ta vẫn luôn muốn giết nàng ta.

Nhưng cuối cùng ta không làm như vậy. Ta biết rõ Phùng Yên Nhi cũng chỉ là quân cờ trong tay người khác mà thôi, ta giết nàng ta thì cũng không nhỏ được gốc rễ mối hận của ta.

Ta vung kiếm lên, lúc đó A Nam sợ hãi kêu lên một tiếng.

Từ đó về sau, đầu óc của ta liền rối loạn, không biết rốt cuộc là mình muốn làm cái gì nữa. Ta thấy A Nam chảy máu, cả người ta liền trở thành kẻ điên loạn.

Có lẽ ta đã thật sự làm A Nam bị thương, nếu như đây là số mệnh, ta sẽ chấp nhận số mệnh này. Chỉ cần A Nam vẫn còn sống, trên mặt có vết thương thì cũng không sao cả.

“A Nam ngoan, đề cho ta nhìn mặt nàng một chút.”

Tay của ta đưa đến trong khuỷu tay của A Nam, lần sờ lên mặt nàng.

Đầu ngón tay ta dính phải một lớp chất lỏng nóng hổi. Ta sợ hết hồn, vội vàng thu tay lại, dùng đầu lưỡi nếm thử, vừa có mùi thuốc vừa có vị mặn.

“A Nam, không cần khóc, trên mặt có vết thương, nếu nàng khóc sẽ khiến nước mắt làm trôi hết thuốc.” Ta nắm chặt khuỷu tay, càng ôm chặt A Nam đang thương tâm vào trong ngực: “A Nam đừng khóc.”

A Nam khóc không phát ra tiếng.

“Ta không cố ý.” Ta nói. Thật là kỳ lạ, cuối cùng ta vẫn cảm thấy lúc ấy mũi kiếm của ta vẫn còn cách A Nam rất xa, có lẽ phải đến vài tấc, làm thế nào lại có thể khiến nàng bị thương được đây? Thật sự là số mệnh định sẵn sao? Lúc ấy ta điên cuồng như thế bị quỷ nhập, lửa giận nổi lên, nếu thật sự vung kiếm lên chạm vào nàng thì nàng chắc chắn không thể vẫn yên ổn.

Rốt cuộc là như thế nào? Ta vốn rất có lòng tin đối với kiếm pháp của mình.

Ngọc bài! Tất cả mọi chuyện đều là vì khối ngọc bài kia!

Tay của ta bắt đầu không thành thật, sờ loạn trong ngực A Nam.

Ngực của ta đột nhiên khó chịu, hơi thở gấp gáp dồn lên. A Nam ra tay không hề báo trước, cùi chỏ đưa về phía sau, nặng nề dội vào ngực ta một cú.

“A Nam!” Chờ đến lúc ta có thể hô hấp bình thường trở lại, A Nam đã sớm tránh thoát cái ôm của ta, từ bên kia giường nhảy xuống khỏi giường. Nàng đứng ở xa xa, dùng đôi mắt oán giận nhìn ta.

Ta ở trong giường co rút thành một cục, khoa trương kêu đau. Trộm liếc mắt nhìn bóng dáng A Nam đứng bên ngoài. Đối diện với sự đau đớn của ta, nàng không hề nhúc nhích, trên khuôn mặt lộ vẻ nghiêm túc. Trên khuôn mặt có một vết đen sì to, đó là dấu vết thuốc mỡ bôi loạn lên. Chỉ là nàng cũng không bằng lại.

Ta không kêu nữa, chỉ từ từ ngồi nửa người dậy: “A Nam, thật sự là bị thương rất nặng sao?” Ta đưa tay ra về phía A Nam.

Hoa đèn nhảy lên, A Nam ở nơi nửa sáng nửa tối, một nửa khuôn mặt đen thui.

“Lúc này không phải là hoàng thượng nên ở Trích Tinh Các sao?” Giọng của A Nam lạnh như băng.

Ta lẳng lẳng nhìn A Nam, lúc nàng giả dạng làm Bạch Thược, trên mặt không có chút nào không đúng, cho nên rốt cuộc ta cũng yên lòng, cảm thấy chắc chắn là A Nam không sao. Nhưng lúc này nàng lại thoa đầy thuốc mỡ trên mặt, khiến cho lòng ta lại thấp thỏm lo lắng. Rốt cuộc là có chuyện gì? Chỉ nhìn qua vẻ mặt A Nam thì không nhìn ra được cái gì. Khoong phải là...

“Ta đã nói với nàng, muốn nàng cùng ta diễn kịch mà thôi.” Chính ta lại lần một vòng trên giường, nằm thoải mái một chút: “Trên mặt nàng còn đau không?”

“Diễn cái gì?” Giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Phùng Yên Nhi có cất giấu một bí mật mà ta muốn biết.” Ta nói: “Ta không biết phải làm sao thì nàng ta mới bằng lòng phun ra, cho nên phải lừa gạt nàng ta.” Ta lại nhìn thấy khoe mặt tiểu bảo bối kia khinh bỉ nhìn ta. Nàng thật đúng là nghiêm túc đến dọa người: “A Nam chảy nhiều máu như vậy, tại sao mặt không sưng lên?”

A Nam cắn môi một cái: “Như vậy, Lý phu nhân kia là người nào? Vì sao nàng ta lại quen biết Phùng Yên Nhi? Vì sao hoàng thượng lại cảm thấy có hứng thú với Lý phu nhân kia như vậy?”

Ngọc bài của A Nam không để cho ta tìm được, chuyện của nàng và Đặng Hương cũng không cho ta một câu trả lời thỏa đáng. Lúc này ngược lại nàng lại đi chất vấn ta trước.

Ta nằm ở trên giường, hai mắt nhìn những đóa hoa đầy ý xuân thêu trên màn: “Nói ra rất dài dòng.” Ta nói: “Có lẽ phải nói từ lúc ta sinh ra. A Nam, để cho ta nhìn qua vết thương của nàng đi. Nếu nàng để cho ta nhìn, ta sẽ nói cho nàng biết tất cả mọi chuyện.

Trả lời ta là một hồi trầm mặc rất lâu.

“Ta đã thấy đáng vẻ của nàng khi trên mặt có vết sẹo.” Ta đột nhiên nói. Tim liền đau xót, đó là chuyện của kiếp trước, chỉ mong chỉ là chuyện của kiếp trước. Có lẽ cho dù ta muốn coi những chuyện đó như chuyện xưa mà cười chê thì cũng không tránh khỏi cảm thấy khuất nhục: “Ta không thể nào lại thích Phùng Yên Nhi lần nữa.” Ta nói: “A Nam, nàng nên biết, nàng mới là người ta yêu nhất kiếp này.”

Bây giờ đã cảm thấy thân thể của mẫu hậu không còn tốt nữa, có lẽ cuối cùng vẫn không tránh thoát được số mệnh như kiếp trước, sẽ sớm rời khỏi ta. Đối với A Nam, ta lại hy vọng vận mệnh của ta có thể thay đổi. Ta có thể có một người cùng ta sánh vai đi qua cuộc đời này. Mà người kia chỉ có thể là A Nam.

“Thực phi xinh đẹp dị thường, là nam nhân chẳng lẽ lại có thể buông tha một nữ nhân như vậy sao? Còn có vị Lý phu nhân kia, ta thấy nàng ta còn xinh đẹp hơn cả mẫu thân của ta năm đó.” Giọng nói của A Nam đầy giễu cợt cùng bi ai.

Ta ngồi dậy: “Nói vậy, vị Lý phu nhân kia làm sao có thể so được với mẫu hậu. A Nam chẳng lẽ không phát hiện ra sao? Bên dưới lớp da xinh đẹp của nàng ta là ánh mắt đã già nua.” Ta trầm ngâm nhìn khuôn mặt A Nam, ánh mắt của A Nam còn rất trẻ trung, vĩnh viễn tràn đầy hy vọng như màu xuân.

“Ta đã nhìn thấy A Nam lúc trên mặt có vết thương.” Khó sở trần ra từ khoe miệng ta: “Ồ trong một giấc mộng rất dài của ta, A Nam xinh đẹp cho dù có vết sẹo trên mặt thì cũng xinh đẹp hơn bất kỳ nữ nhân nào khác trên đời này.”

A Nam là mỹ nhân đáng yêu nhất ta đã thấy, bất kể có sẹo hay không thì cũng là mỹ nhân đáng yêu nhất của ta.

A Nam lại cắn môi, nàng đương nhiên không tin được lời của ta. Nhưng nàng vẫn cúi đầu, tránh nhìn thẳng vào đôi mắt của ta. Chỉ là phía sau hàng lông mi dài, ánh sáng chột lóe chột tắt đã bán đứng nàng.

Ta đột nhiên vươn người lên về phía nàng. Nhân lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì dùng một cánh tay ôm chặt nàng vào trong ngực, một tay khác liền lau đi thuốc mỡ trên mặt nàng: “A Nam! Để cho ta nhìn vết thương của nàng một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Chương 118

Ta không ngờ A Nam lại kịch liệt phản kháng, ta cũng chỉ là ôm nàng một chút, muốn sờ mặt nàng mà thôi. Trước kia ta đùa chọc như vậy A Nam đều để cho ta tùy ý.

Tay của ta dính một ít thuốc mỡ. Hàm răng nhỏ sắc bén của nàng không hề chần chừ, cắn xuống cánh tay ta.

Ta kêu to một tiếng, sợ là tiếng hét chói tai đến mức có thể xóc cả mái nhà, khiến cả hoàng cung đều tỉnh giấc.

Cũng may, ta vừa kêu thì A Nam liền nhả ra, lùi về sau mấy bước, cảnh giác nhìn ta.

Như Ý và A Qua vọt vào.

Ta vẩy tay giậm chân: “Đưa cho ta chiếc khăn.” Ta hô to.

Như Ý nhanh nhẹn, lấy ra một chiếc khăn sạch sẽ, đi lên kéo tay ta, muốn nhìn xem tay ta rốt cuộc như thế nào. Ta dùng một tay vội vàng đoạt lấy khăn.

Đuổi hai đứa nhóc không rõ sự tình đi, ta kéo A Nam đang trốn trong góc tường ra ngoài.

“Đừng nhìn ta như vậy.” Ta nói: “Lại ôm A Nam vào trong ngực lần nữa, nằng trốn không thoát đâu!” Ta bắt chắp A Nam giữa ngực ta, vững vàng ôm chặt khuôn mặt nằng trong ngực ta: “Bây giờ để cho ta nhìn một chút, vết thương chảy nhiều máu như vậy rốt cuộc là có dạng gì.” Ta dùng khăn nhẹ nhàng lau thuốc mỡ trên mặt A Nam, thứ thuốc có mùi khó ngửi như vậy mà A Nam cũng có thể bôi lên mặt được.

A Nam vẫn giùng giàng, cọ rất nhiều thuốc mỡ lên vạt áo ta. Nhưng thân thể gầy teo của nằng làm sao có thể là đối thủ của ta. Tay của ta đi qua nơi nào đều lau sạch thuốc mỡ nơi đó, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của A Nam.

Ta rút khăn đi, lùi về phía sau mấy bước, nhìn kỹ mặt A Nam.

A Nam trừng to mắt nhìn ta chằm chằm.

Trên mặt A Nam không hề nhìn ra vết thương, vẫn tròn mìn hết như trước kia. Thế nhưng ta vẫn không yên lòng, xoay người định đi đến đầu giường lấy đèn, nhìn kỹ mặt nằng một lần nữa.

A Nam ở phía sau lưng ta đột nhiên đẩy một cái, khiến ta ngã thẳng xuống giường: “Ta không bị thương!” Nằng lớn tiếng nói: “Ta lừa gạt ngươi!” Nói xong thì tức giận, xoay người muốn rời đi.

Ta dứt khoát nằm trên giường cười: “Đừng ra ngoài, đi ra ngoài thì mọi người liền đều biết nằng không hề bị thương.”

A Nam dừng lại, oán giận nhìn ta chằm chằm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng đỏ ửng, không biết do vừa rồi ta lau hay là do tức giận.

“Ta đã nói rồi, rõ ràng ta cảm thấy mũi kiếm vẫn còn cách khá xa mặt nằng.” Ta có chút đắc ý: “Võ công của ta mặc dù không phải là kiệt xuất trong thiên hạ, thế nhưng cũng không đến nỗi kém như vậy.” Ta suy nghĩ một chút: “Vây máu khi đó là như thế nào?”

Ánh mắt A Nam phản chiếu lại ánh đèn: “Nước ép lựu.” Lừa gạt ta, hại ta ăn năn day dứt lâu như vậy, nằng cũng không hề ngưng ngừng chút nào mà hoàn toàn ngược lại, còn có chút đắc ý. Mỗi lần như thế này, A Nam luôn có dáng vẻ giảo hoạt lại đắc ý, ta vừa yêu vừa hận.

“Nằng lại có thể chuẩn bị thứ này đến gặp ta!” Ta đột nhiên nhớ tới, hỏi: “Nằng đã biết trước Phùng Yên Nhi muốn làm gì sao?”

A Nam nâng cằm, cười nhạt một tiếng: “Vị Thục phi kia của hoàng thượng cũng không phải là lần đầu tiên muốn hại ta. Đừng quên hiện tại ta chính là người quản lý mọi chuyện trong cung, Phùng gia phái người vào cung, làm sao ta có thể không biết. Bất kể họ Phùng kia muốn làm gì, ta đã sớm nghĩ xong, lần này không thấy máu thì sẽ không bỏ qua.” Sắc mặt A Nam âm trầm: “Chỉ là ta không nghĩ tới, người ra tay với ta lại là hoàng thượng.” Giọng của nằng cũng nhỏ dần, sau đó lại thêm phần khổ sở, dần biến thành lầm bầm một mình: “Thật ra thì ta nên sớm nghĩ tới, hoàng thượng có thể ra tay một lần, sớm muộn cũng sẽ có lần thứ hai.”

“Không phải như thế!” Ta lập tức nhảy lên, liếc mắt nhìn cái trán của A Nam, lại rút người trở lại: “A Nam nghĩ đi đâu vậy, ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện làm tổn thương nằng.”

Thật sự là cho tới bây giờ ta chưa từng muốn làm A Nam bị thương, đối với ta mà nói, chuyện đáng hối hận nhất ở kiếp trước chính là không đối xử tốt với A Nam, không nhận ra A Nam là một nữ nhân tốt. Đời này, có lẽ ta cũng không làm tốt được nhiều việc, nhưng ít nhất ta vẫn luôn nhắc nhở bản thân mình, cho dù mắc ngàn lỗi vạn lỗi thì có một việc ta cũng không được sai lầm lần nữa, đó chính là không thể có lỗi với A Nam. Ta không thể để cho nữ nhân đã đưa cánh tay gầy teo ra đẩy chiếc xe chở thi thể của ta trong bão tuyết phải thất vọng.

“A Nam?” Ta thử thăm dò gọi nằng: “Nằng sẽ không cho là ta thay lòng chứ?” Ta cẩn thận quan sát sắc mặt A Nam: “A Nam?”

Sắc mặt A Nam vẫn không hề thay đổi, nằng cũng đứng im nhìn ta.

“Hoàng thượng muốn lấy được cái gì từ chỗ Thục phi?” Nằng hỏi. Giọng điệu là bàn chính sự, ta không nghe ra cảm xúc của nằng.

Ta âm thầm thở ra một hơi: “Một người.” Ta nói: “Ta vẫn muốn truy tìm tung tích một người từ chỗ nằng ta.”

“Ta có biết không?”

Ta đầu tiên là lắc đầu, sau đó lại vội vàng gật đầu: “Nằng đã từng gặp.”

A Nam nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu: “Vị Lý phu nhân kia rốt cuộc là như thế nào? Tại sao hoàng thượng vẫn rất đề ý đến nữ nhân kia? Hoàng thượng có vẻ rất hứng thú với nàng ta thì phải! Đặng Hương từng đi thăm dò tin tức của nữ nhân kia, nói rằng nàng ta vốn là người Lạc Kinh. Ít nhất thì hiện tại nàng ta nói với người khác như vậy. Trước kia lúc nàng ta còn ở bên cạnh phục dịch cho mẫu hậu ta, ta chỉ biết nàng ta là người phương bắc. Nữ nhân kia từng đắc tội với hoàng thượng sao?”

Ta cười, A Nam đã đoán sai: “Ta đối với một nữ nhân lấy sắc mê người thì có thể có hứng thú gì.” Ta lắc đầu: “Thân là đế vương, thứ thật sự có thể khiến ta chú ý, ít nhất cũng phải là giang sơn thiên hạ.”

A Nam đi tới, ngồi xuống mép giường cách ta một đoạn, nàng không nói lời nào, chỉ mở đôi mắt to nhìn ta, tỏ vẻ đang rửa tai lắng nghe.

Ta tiến tới bên cạnh nàng, ngồi bên cạnh nàng: “Đây không phải là chuyện nam nữ.” Ta nói: “Ta thật sự nói cho nàng biết vậy, vị Lý phu nhân kia là người do phụ hoàng phái đến Nam Sở, ở bên cạnh phụ thân nàng.”

A Nam nghiêng đầu, trong mắt đều là ngạc nhiên.

Ta kể lại những chuyện mà mẫu hậu từng nói cho ta biết, tất cả đều nói rõ ràng cho A Nam nghe, cuối cùng tổng kết lại: “Nữ nhân kia vốn là từ hoàng cung này đi ra.” Ta chỉ chỉ dưới chân: “Nàng ta từng là nữ nhân của phụ hoàng ta.”

A Nam này giờ vẫn trầm mặc lúc này lại kinh ngạc thốt lên.

“Không sai, nói cho cùng thì thật ra nàng ta đã hầu hạ qua ba vị hoàng đế.” Ta cười lên: “Nữ nhân này cũng coi như là hiếm thấy, từng trải qua ba đời hoàng đế cũng coi như thành công nhất thời. Chính là như vậy nhưng nàng ta vẫn chưa từ bỏ ý định, ta xem đáng về kia của nàng ta hiện giờ, dường như còn có ý định hầu hạ vị hoàng đế thứ tư.”

Nàng ta từng hầu hạ qua ba hoàng đế là sự thật, nhưng nàng ta chưa từng lần nào có thể đến nơi đến chốn. Thật ra thì chính điều này cũng khiến nữ nhân kia bí ai.

A Nam đảo mắt nhìn ta về oán trách.

Ta vội khoát tay: “Đừng nhìn ta, vị hoàng đế thứ tư đương nhiên không phải ta, nàng ta có mưu đồ khác. Đây mới chính là nguyên nhân ta đề ý tới nàng ta.”

Con người của A Nam bắt đầu xoay loạn, đảo tròn một lúc lâu: “Người cảm thấy hài tử kia của Lý phu nhân có phải là Lão Cửu không?”

Ta cười một tiếng: “Lão Cửu là con của Thẩm Đức phi, Lý phu nhân là thị thiếp của Thẩm Đức phi. Chính nàng ta có một đứa con trai, không được tính là con cháu hoàng gia, chính là lần trước ta sai Đặng Hương giúp ta hỏi thăm.”

A Nam trầm mặc, dường như đang tính toán gì đó. Nàng nhíu chặt mày, nghiêng đầu rất đáng yêu.

Ta cười, dùng ngón cái lau lên chỗ thuốc mỡ trên mặt nàng mà lúc này ta chưa lau khô. Nàng không nhúc nhích, lần này không né tránh, dường như là đang ngăn người.

Ngón tay của ta chạm nhẹ lên da thịt nàng, lại một lần nữa cảm thấy hài lòng, ta không cần áy náy hối hận nữa, ta đã không lần nữa phạm sai lầm. Tất cả những chuyện này đều thật tốt. Hôm nay mọi chuyện rất tốt!

A Nam không sao, đây là chuyện tốt hơn hết thấy.

Nhưng vào đúng lúc này thì bụng ta ọc ọc mấy tiếng.

Lúc này ta mới nhớ ra, hôm nay ta vẫn mắt hờn mắt vía, không nghĩ đến chuyện ăn cơm, giờ mới cảm thấy đói bụng. Bụng kêu thành tiếng to như vậy thật sự là rất mất mặt, chỉ là hiện giờ đang đứng trước mặt A Nam, cho nên cũng không sao cả. Đôi mắt ta ngó quanh quất khắp phòng, tìm cái lò đất nhỏ của nàng.

A Nam nhìn ta một cái, đứng dậy, bưng cái vạc đồng đặt ở trên bàn lên.

Vạc đồng khá nặng, ta vội vàng đi lên giúp nàng.

A Nam lại ngồi trở lại trên giường, lần này nàng định lên giường, dừng dừng ngồi xếp bằng.

“Đó là khách quý mà Phùng gia tiếp đãi sao?”

“A Nam thật thông minh!” Ta khen nàng, cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, vạc đồng để trên đầu gối ta, ta mở nắp ra xem bên trong một chút xem có cái gì ăn được không.

Bên trong có mấy hộp gỗ nhỏ, ta mở ra một cái, bên trong có một ít trứng lòng đào mà ta thích ăn, đã cắt thành miếng. Ta vội vàng dùng tay bốc cho vào miệng: “Ta cũng đoán như vậy.” Miệng bị thức ăn lấp đầy, lời nói của ta liền có chút không rõ ràng: “Người kia hẳn là con trai của nàng ta.”

A Nam cười lạnh: “Lại còn có chuyện như vậy. Lần trước nghe hoàng thượng và Minh Hương tiên sinh nói đến, ta còn tưởng rằng các người là đang nói

đến một đôi tình nhân đấy.”

Ta cười khà khà hai tiếng.

“Cho nên, thật ra thì hoàng thượng là đang tìm một vị huynh đệ sao?” A Nam dường như có chút không tin, nàng biết huynh đệ của ta nhiều, đã đủ phiên toái, không thiếu một người như vậy.

Ta vội vàng nuốt thức ăn xuống: “Không, không phải là huynh đệ gì, cho tới bây giờ cũng chưa từng là huynh đệ.” Ta nghiêm túc phản bác lời nói của A Nam: “Thật ra thì người ta tìm là một đối thủ.” Suy nghĩ một chút lại nói: “A Nam còn nhớ thích khách trên thuyền hoa ở Giang Nam chứ?” Ta hỏi nàng: “Ta nghi ngờ con trai của Lý phu nhân chính là thích khách đó. Tên của hắn hình như là Lý Dật.” Lại suy nghĩ thêm chút nữa: “Hắn vẫn luôn muốn giết ta, chẳng qua là ta không biết làm sao để bắt hắn.”

Ở kiếp trước người nọ là nội ứng trong cung của Phùng Ký, là người mở cửa cung cho phản tặc, cất đầu ta treo lên. Đối với người này, ta sao dám quên được. Có lúc ban đêm ta sẽ nằm mơ thấy hắn. Hắn và Phùng Yên Nhi đứng cùng một chỗ, hướng mắt nhìn xuống thi thể của ta, trên mặt không hề có nụ cười.

Nam nhân âm trầm không cảm xúc kia, đời này đối với ta mà nói vẫn là âm hồn bất tán, thỉnh thoảng hiện ra trong đầu ta. Mỗi lần như vậy ta đều không cách nào cảm thấy vui vẻ được.

Ta sờ sờ cổ của mình, chỗ kia lại bắt đầu có cảm giác đau đớn mơ hồ. Chỗ mà A Nam đã từng khâu lại cho ta, đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ.

“Sao hoàng thượng lại không ăn nữa?” A Nam tò mò nhìn ta chăm chăm, có lẽ là đáng về không chớp mắt của ta khiến nàng nghi ngờ: “Hoàng thượng có muốn uống một chút rượu không? Ta còn cất giấu một bình rượu ủ từ lựu được một năm rồi đấy.”

“Không, không uống!” Ta quả quyết nói: “Chờ ta tìm được người kia, cất được đầu của hắn xuống rồi hẵng uống. Khi đó chính là ta uống rượu mừng thành công, đến lúc đó người đầu tiên nên được ban thưởng chính là A Nam.” Lúc này ta đã hạ quyết tâm, thứ ta nên cho A Nam tuyệt đối không thể tầm thường, A Nam trời sinh nên ngồi ở vị trí đó. Bắc đế Nam hậu, không chỉ là sẽ không có người lên án, mà còn sẽ nhận được sự đồng tình của toàn thiên hạ. Tương lai Đại Triệu muốn lâu dài bền vững thì phải nam bắc hai miền chung lòng sát cánh. Phụ hoàng từng nói, cưới A Nam chính là tương lai của Đại Triệu, hiện giờ ta đã hiểu được.

Nghĩ đến đây một chút, ta không uống rượu cũng cảm thấy trên mặt nóng lên, không nhịn được nắm chặt đôi tay của A Nam: “A Nam, đến lúc đó nàng đã chờ đợi được thứ nàng muốn rồi, ta sẽ không để nàng chịu thiệt thòi.”

Khác với ta đang kích động, A Nam lạnh nhạt liếc ta một cái, nàng vẫn đang suy nghĩ đến đề tài vừa rồi: “Ta vẫn không hiểu, hoàng thượng phải tìm là Lý Dật nào đó. Vậy Thục phi và Lý Dật có quan hệ gì? Hoàng thượng muốn thiếp diễn kịch với người, còn nói Thục phi sẽ dẫn người mà hoàng thượng tìm tới trước mặt hoàng thượng. Làm sao hoàng thượng lại có thể cho là như vậy, tại sao Thục phi lại phải dẫn Lý Dật kia đến bên cạnh hoàng thượng? Chẳng lẽ thiên kim của Phùng Đại Tư Mã này lại có thể có quan hệ gì đó với con riêng của hoàng thất sao?”

Ta ngây người, cũng quên cả nuốt thức ăn trong miệng. Rốt cuộc vẫn phải nói đến chuyện này, nhưng ta phải nói với A Nam như thế nào đây? Nếu không, hay là ta nói với A Nam rằng tất cả những chuyện này đều là ta nhìn thấy trong mộng? Cũng không thể nói với A Nam rằng ta chết mà hoàn hồn được. Mà cho dù ta nói, cũng chưa chắc nàng đã tin được chuyện này!

Ta lập tức bị rơi vào hoàn cảnh cười lên lưng hổ thì khó xuống, không biết nên giải thích với A Nam như thế nào.

Cũng may A Nam không hỏi nữa, nàng đứng lên: “Thiếp hiểu, tóm lại là bọn họ có quan hệ gì đó.” Trong mắt của nàng tràn đầy giễu cợt: “Hoàng thượng rộng lượng, đối với chuyện của vài người, biết cũng có thể giả vờ như không biết, hơn nữa sẽ không nói với người khác.”

Trong giọng điệu này, ý châm chọc cũng quá rõ ràng! Mà lúc này ta lại hết sức vụng về.

“Như vậy thiếp cũng có một yêu cầu quá đáng, hoàng thượng đừng truy cứu chuyện khỏi ngọc bài kia nữa được không? Dù sao thì thiếp và Đặng Hương cũng không có quan hệ gì không bình thường, cùng lắm cũng chỉ là bạn cũ. Cùng lưu lạc ở xứ người thì cũng chỉ là vì tình nghĩa mà giúp đỡ nhau mà thôi. Nói thẳng ra, thiếp sợ rằng đánh mất phần tình nghĩa này, thiếp cũng mất luôn đường lui của mình. Tính tình của Sở Tư Nam ta vốn là như vậy, cho dù như thế nào thì cũng phải cố tìm đường tiếp tục sống. Không thể tự ép bản thân đến đường cùng.”

Vạc đồng dọc theo chân ta từ từ tuột xuống. Ta vội vàng vươn tay ra bắt trở lại.

Khỏi ngọc bài kia, cuối cùng vẫn là chướng ngại giữa ta và A Nam, cho dù ta cẩn thận tránh né, quay đầu lại vẫn là không thể tránh khỏi.

“Tại sao A Nam lại muốn lấy lại khỏi ngọc bài kia? Chẳng lẽ không có ngọc bài thì sẽ không có tình nghĩa gì nữa sao?” Rốt cuộc ta vẫn phải cất tiếng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Chương 119

Mỗi lần nhớ tới Đặng Hương, thật ra thì trong lòng ta cũng không rộng lượng như vẫn thể hiện bên ngoài. Hiện tại, ngay cả tỏ vẻ rộng lượng ta cũng không làm. Ta nghĩ cho dù ta sống bao nhiêu kiếp thì đối với chuyện nam nữ ta vẫn sẽ không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó. Yêu, luôn là ích kỷ, ta thích A Nam thì liền không thể buông tay để cho nàng tùy ý qua lại với nam nhân khác. Ta tình nguyện nghe A Nam khách khí gọi Đặng Hương là Minh Hương tiên sinh, cũng không muốn nàng nói với ta chuyện tình nghĩa gì đó với Đặng Hương.

Lại nói Đặng Hương cũng không thể so với Đặng Văn, ít nhiều gì thì Đặng Văn cũng chỉ là một tiểu tử ngốc không tim không phổi. Đặng Hương là người có lòng, nếu hắn không yêu A Nam thì tuyệt đối sẽ không xa không rời A Nam như bây giờ. Ta cũng là nam nhân, làm sao có thể không nhìn ra điểm này.

“Không có ngọc bài.” A Nam nói. Giọng nói rất nhỏ. Xem ra chính nàng cũng biết nói mò thì chẳng thể hùng hồn cây ngay không sợ chết đứng.

Ta chỉ nhìn nàng chằm chằm, không lên tiếng.

Dưới ánh mắt của ta, A Nam cũng biết ngượng ngùng, nhấn nhá một lát: “Được rồi, ta thật sự giữ ngọc bài của Minh Hương tiên sinh.” A Nam lấy hơi: “Nhưng chuyện này không có quan hệ gì với hoàng thượng. Cũng không phải là như những gì hoàng thượng đang nghĩ.” Nàng đang né tránh khỏi ánh mắt của ta: “Ta và Minh Hương tiên sinh không phải là loại quan hệ mà hoàng thượng đang nghĩ đến.”

Ta tin tưởng, lấy tính tình của A Nam mà nói, hạ mình bước xuống một bước kia thật sự không dễ dàng, nhưng một khi nàng đã muốn rời đi, muốn kéo giữ nàng trở lại càng khó. Mà ta làm sao có thể để mặc cho nàng bước một bước kia.

“Đối với khối ngọc bài kia, ta rất đề tâm.” Lời này của ta là nói thật, hy vọng A Nam hiểu được tâm tình của ta. Nếu như lúc này ta vẫn một mình ôm tâm tình này mà rối rắm, vậy thì chỉ có thể ngồi nhìn tình yêu của mình dần đi về phía vực sâu.

Ta không thể không có hành động, phòng ngừa loại chuyện đó sẽ xảy ra.

“Ta sẽ không phạm vào sai lầm trước kia. Nhưng ta cũng sẽ không cho phép xảy ra chuyện gì khác.” Lúc nói lời này thì ta có chút đau lòng, ta thật sự rất sợ sẽ giống như kiếp trước, ta cưỡng ép quá mức, khối ngọc bài này sẽ trở thành cọng rơm cuối cùng làm đoạn tuyệt quan hệ giữa ta và A Nam lần nữa. Ta nghĩ ta không thể gấp gáp nóng vội, nhất là đối với A Nam.

Ta nghiêm mặt gật đầu với A Nam: “Ta tin tưởng nàng, ta vẫn sẽ tiếp tục coi Đặng Hương là bằng hữu như trước.” Lúc này, ta không tự chủ được, cả người đều trở nên âm trầm: “Ngày mai nàng đến gặp người có độc câu hôn kia, ta đã cử Đặng Hương đi bảo vệ nàng rồi.”

Bởi vì vừa rồi mới lừa gạt được ta nên A Nam có chút ít đắc ý, lập tức không còn bóng dáng: “Sao hoàng thượng nhận ra Bạch Thược chính là ta?” Lúc này nàng có chút chột dạ.

“Lấy thêm tô* làm mặt nạ phải không? Lấy nước lựu làm máu phải không?” Ta gật đầu một cái: “Còn có biện pháp nào khác có thể khiến khuôn mặt mình thay hình đổi dạng thành một người khác nữa không? Ta lại quên mất, A Nam vốn là một cao thủ dịch dung. Gã cho ta đã ba năm lại có thể giấu tài, ngay cả ta cũng bị nàng lừa gạt.”

*thiem to: một loại độc tố tuyến biểu bì do cóc tiết ra

A Nam lập tức lúng túng, đôi mắt đảo loạn, đôi môi hé mở dường như muốn hỏi ta cái gì nhưng rồi lại không dám hỏi. A Nam cẩn thận thăm dò sắc mặt ta: “Ta không dùng thuật dịch dung để thay đổi diện mạo, lần này cũng chỉ là thử chơi.”

“Bản lĩnh cũng lớn như Lý Dật.”

“Đó là đương nhiên.” Con người của A Nam lại xoay chuyển: “Hoàng thượng, thật ra thì... Không cần để cho Minh Hương tiên sinh đi.”

“Ta để hắn mặc đồ đỏ, giả trang thành dáng vẻ của ta. Y phục đỏ bắt mắt, nhưng cũng rất tôn dáng. Nàng yên tâm, Đặng Hương mặc đồ đỏ chưa chắc đã xấu hơn lúc mặc đồ trắng. Tiểu tử kia đáng đáp phong lưu, nhất định khiến cho người ta chú ý.” Ta trợn mắt với A Nam: “Mặc dù Lý Dật không biết ta, nhưng ta là hoàng đế, không thể tự mình mạo hiểm.”

“Người không thể làm vậy.” Giọng nói của A Nam cao vút: “Hoàng thượng như thế này là đang để Minh Hương tiên sinh phải mạo hiểm sao?”

Ta nhìn nàng, khẳng định chắc nịch: “Không sai!”

A Nam há miệng ra, lại nhanh chóng khép lại. Trong mắt nàng có chút không cam lòng, ta cảm thấy lúc nàng khẽ run khóe môi đã để lộ ra mấy chữ “mượn đao giết người” nhưng lại không dám nói thành tiếng.

Ta đứng lên, đi đến trước mặt A Nam đang căng thẳng, lấy tay vuốt lại mấy sợi tóc rơi loạn của nàng: “Chỉ cần A Nam không sao là được.” Ta nói với nàng: “Hiện tại điều ta lo lắng nhất chính là nàng, ngày mai nàng không cần nhiều chuyện, nếu có nhìn thấy cái gì cũng làm như không thấy. Tất cả mọi chuyện đều đã có chúng ta bảo vệ cho nàng.”

Ta có chút nghi ngờ, lấy tay phủ lên vết sẹo màu hồng trên trán A Nam. A Nam chuẩn bị nước lựu đến lừa gạt ta, có lẽ là thật sự cố ý gây ra tranh chấp với Phùng Yên Nhi, nhưng nguyên nhân phần lớn sợ là vì muốn đề phòng ta. Ta từng làm nàng tổn thương, nàng liền nghĩ đến lợi dụng điều này. Nàng biết

một khi xảy ra chuyện không may, trong cung sẽ giam lỏng, cho dù là nàng hay Phùng Yên Nhi đều rời khỏi mắt mọi người. Nàng liền muốn nhân cơ hội như vậy để chuyển tâm làm việc của mình, đồng thời cũng thuận lợi cho nàng làm khó dễ Phùng Yên Nhi.

“Đáp ứng ta, trước hết A Nam chớ chọc vào họ Phùng kia, chờ một thời gian nữa đã.” Lúc này A Nam tìm được chứng cứ phạm tội của Phùng Yên Nhi, sợ là sẽ không bỏ qua cho Phùng Yên Nhi.

Tay của ta phủ lên trán của nàng, nàng mở to hai mắt nhìn ta: “Ngày mai ta sẽ giúp hoàng thượng gặp người kia, tra ra nguồn gốc độc câu hôn trong bụng hoàng thượng. Nói như vậy, tiếp theo hoàng thượng không phải là đã có thể để cho ta đi tìm Thực phi tính sổ rồi sao? Ta nghĩ, chỉ cần hoàng thượng cho phép, thậm chí A Qua còn có thể nhận ra cặp giày thêu trên chân của người đánh lén chúng ta ngày đó.”

Quả nhiên! Ta sờ sờ đầu của nàng: “Dĩ nhiên, nếu thật sự mọi thứ đều đã sẵn sàng thì không cần nàng ra tay, tự ta cũng sẽ ra tay.”

A Nam không vui mừng lắm, dường như nàng cũng không mấy tin tưởng lời nói của ta.

Nàng nghi hoặc nhìn ta: “Đến lúc đó hoàng thượng cũng đừng không bỏ được.” Hơn nữa nghi hoặc của nàng rất nhanh chóng biến thành kinh ngạc: “Hoàng thượng, người đang làm gì đấy?”

Ta vừa cời y phục vừa nói: “Còn có thể làm gì, dĩ nhiên là muốn nàng.”

“Không!” Nàng lui về phía sau.

“Ta là hoàng đế”

“Ta không muốn.” Nàng chạy trốn tới đầu giường.

“Chúng ta đã rất lâu rồi không ở cung nhau.”

“Là chính hoàng thượng tự mình đến Trích Tinh Các.”

“Ta cũng không làm gì ở Trích Tinh Các.”

Ta cời y phục, quay đầu lại nhìn A Nam, A Nam đã sớm chạy trốn tới góc tường, trừng mắt nhìn ta giận dữ.

“A Nam tới đây.” Ta đưa tay về phía nàng. Ta cảm thấy hiện tại ta và A Nam làm chuyện kia đã là lẽ đương nhiên. Là chính nàng lựa chọn giao mình cho ta. Ta thậm chí còn muốn A Nam sinh con cho ta. Mậu Nhi đã không ổn, ta cũng coi như là vẫn không có con trai nối dõi. Không trông cậy vào A Nam thì ta còn có thể trông cậy vào ai! Lại nói, vất vả lắm mới có thể giam lỏng Phùng Yên Nhi, ta cũng không nhịn được.

Trong ánh mắt A Nam nhìn qua rất phức tạp.

“Thế nào, A Nam.” Ta ép đến. A Nam bị ta lôi từ trong chăn ra, lúc này chỉ mặc một chiếc áo. Nàng đứng sát tường, răng cắn chặt đôi môi. Ta và nàng đã rất quen thuộc, trong lúc này cũng không quan tâm đến ý tứ trong ánh mắt nàng, cả người liền kề sát vào, bàn tay tùy ý đặt lên ngực nàng. Thứ mềm mại kia nằm trong lòng bàn tay ta, làm tay ta nóng lên. “A Nam đã đồng ý sinh cho ta thật nhiều con.” Ta nói, vừa nói vừa hôn lên mặt nàng.

A Nam giống như bị bỏng, ra sức giãy giụa: “Không!”

Ta sừng sốt, A Nam là đang đòi ý sao? Nàng đã là người của ta rồi, làm sao ta có thể để cho nàng đòi ý.

“Không!” A Nam lại nói lớn tiếng một lần nữa, đáng vẻ rất hung dữ, mặt trừng lớn khiến cho đôi môi nàng chỉ cách ta trong gang tấc nhưng ta cũng không thể hôn xuống được. Ta ngơ ngác nhìn A Nam: “A Nam, nàng không thể cự tuyệt ta.”

Nàng đại khái quên mất ta là người như thế nào.

Cánh tay ta đau đớn một hồi. Ngay trong lúc ta không hề phòng bị, lần này A Nam ôm lấy cánh tay không an phận của ta cắn lên.

Lần này còn đau đớn hơn vết cắn lúc nãy, ta cảm thấy như thể A Nam đang coi cánh tay của ta như cục xương rồi. Ta đã sớm thả tay ra, bàn tay không thể đặt ở trên ngực của A Nam nữa. Nhưng ta không kêu đau, chỉ ngơ ngác nhìn vào ngực tiểu nữ tử đang vui đùa đầu đuôi sức kia.

Ta đã sớm quên đi đau đớn, chỉ cảm thấy sự oán giận cùng ủy khuất truyền đến từ trên cánh tay. Nàng đem tất cả tâm tư tình cảm dồn hết vào trong vết cắn này.

Từ lúc nào thì nàng học được chiêu này? Nếu như nàng nhất định phải dùng chiêu này để biểu đạt tâm tình của bản thân thì dù có đau hơn nữa ta cũng nhịn được.

A Nam rất ít khóc, nàng cũng không có mồm miệng lợi hại như nữ nhân khác. Nàng luôn một mình chịu đựng tất cả, cố gắng làm tốt nhất có thể. Chẳng lẽ bởi vì sự kiên định của nàng mà ta đã bỏ lỡ thứ gì rồi sao?

Hàm răng của A Nam từ từ buông lỏng ra, trên cánh tay ta dường như có một dòng chất lỏng nóng hổi đang lan rộng. Máu nóng chảy xuống, lần này là máu thật, cũng tốt, ta sớm nên vì A Nam mà chảy một chút máu. Ta không động đậy, A Nam vẫn cúi đầu ôm cánh tay của ta, khiến ta nhìn không thấy

nét mặt của nàng, nhưng ta lại có thể cảm giác được ủy khuất cùng cực tuyệt của nàng. Dĩ nhiên, có thể còn có chút bị máu của ta dọa cho ngây người.

Chỉ là nàng không tránh né, cũng không sợ hãi nữa. A Nam chính là người luôn tình nguyện chịu đựng tất cả mọi hậu quả. Nhưng ta cũng không thể nổi giận với nàng. Đối với ta, nàng làm cái gì cũng đúng. Cái mạng này của ta cũng là do nàng kéo về.

Thân thể gầy mảnh của A Nam run rẩy trong ngực ta, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Đúng rồi, nhất định là con chó con mà mẫu hậu đưa cho Huyền Từ đã dạy A Nam cắn ta. Nàng đánh không lại ta, không có cách khác phát tiết cảm giác ủy khuất của nàng.

Rốt cuộc vẫn là ta lên tiếng trước, dùng cánh tay không bị thương kia sờ sờ đầu A Nam: “Không sao, nàng thật sự không muốn thì thôi. Chúng ta còn có nhiều thời gian.” Ánh mắt ta ươn ướt.

Ta xoay người rời đi, không muốn để cho A Nam nhìn thấy ta chảy máu, càng không muốn để cho nàng nhìn thấy ta rơi lệ.

~~~~~

Ta không ngờ ngày mở đầu của kỳ thi trời lại đổ mưa, thời tiết Lạc Kinh có chút giống Giang Nam, là nơi ba con sông hội tụ, luôn không thiếu mưa.

Mưa xuân nhẹ rơi xuống như lông chim mềm mại. Ở cửa trường thi vô cùng náo nhiệt, các sĩ tử chỉ nóng lòng công danh, không màng đến chút mưa gió này. Vì mở khoa thi đặc biệt này nên ta đã sớm cho người xây trường thi rộng hơn, bên trong lát gỗ, nhưng cho dù như thế thì gần mười ngàn người dự thi vẫn không đủ chỗ. Chỉ riêng soát người ở cửa trường thi cũng đã mất hơn nửa ngày.

Cộng thêm những người đến xem náo nhiệt, trên đường đều là cảnh chen lấn.

Đại kiệu của ta cũng không cần khách khí, sớm đã dừng ở trước cửa trường thi. Rất nhiều người cho rằng đây là kiệu của bộ Lễ, không nghĩ tới chuyện gặp được hoàng thượng ngay tại trường thi. Lúc này bên người ta có hai khối ngọc, một khối viết đề thi văn, một khối viết kinh lược cần nghiên cứu dành cho thi võ.

Mấy cái đề này ta vẫn luôn giấu trong lòng, hôm nay mới viết ra. Như vậy bọn họ cũng không thể ăn gian trước.

Ta núp ở sau màn kiệu, ánh mắt không dám nghỉ ngơi. Ta vẫn luôn lặng lẽ quan sát mọi góc ngách. Người của ta, người của Đặng Vân, còn có người của Phùng gia, dường như ta đều có thể nhìn ra.

Chẳng qua là những người mà ta cảm thấy là quan trọng, ta lại không nhìn thấy một ai.

Rốt cuộc, ta nhìn thấy chỗ ngồi trước cửa sổ trên Phong Vũ Các xuất hiện một bóng dáng màu đỏ. Phong thái lồi lạc, tựa như mây khói rục rở giữa màn mưa lạnh.

Ta cười, chuyện liên quan đến A Nam, quả nhiên là Đặng Hương sẽ không thể không đến. Hơn nữa đáng về hấn mặc đồ đỏ tuyệt đối không thua kém lúc hấn mặc đồ trắng, công tử như ngọc, cho dù ở nơi nào cũng là ngọc đẹp. Chỉ là nghĩ lại, trong lòng ta lại thấy không ổn. Màu đỏ thực sự quá bắt mắt, trên đường đã có không ít người ngẩng đầu nhìn lên chỗ Đặng Hương rồi.

Ta tuyệt không hề lo lắng cho Đặng Hương, hấn rất có bản lĩnh, sẽ không có gì nguy hiểm. Ta chỉ hiếu kỳ, Lý phu nhân sẽ phái ai tới gặp người của Lão Cửu. Là người của Phùng gia hay là ai khác. Chẳng qua ta đã sắp xếp một nội vệ của ta sẽ cùng với Đặng Hương gặp mặt, giả bộ là người của Lão Cửu đang cùng nội vệ hoàng cung mưu đồ bí mật gì đó. Lúc khẩn cấp cũng có thể giúp Đặng Hương một tay. Bất kể là người nào lộ mặt cũng không thể để dàng bỏ qua.

Ánh mắt của ta xoay chuyển, không còn nhìn thấy người ta muốn gặp nhất nữa. Trước cửa trường thi sĩ tử đứng xếp hàng chờ vào bên trong, ta không nhìn thấy khuôn mặt tương tự như người trong lòng ta. Mưa vẫn rơi xuống, bọn họ có chút chật vật nhếch nhác, cầm đủ loại đồ đạc để che đầu, khiến cho kế hoạch phát hiện ra người kia của ta không thành.

Đúng lúc này, ta thấy được cây dù có vẽ nhánh mai hồng đang không nhanh không chậm dần tiến về phía ta, đóa thược được trắng cài bên tóc mai làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn. Tướng mạo bình thường, đôi mắt cơ trí dưới tán dù đang quan sát cảnh tượng náo nhiệt trước mắt.

A Nam đến rồi!

Ta càng thêm cảnh giác, vội vàng dùng ánh mắt tìm kiếm người có khả năng sẽ xuất hiện bên cạnh A Nam.

A Nam đi không nhanh, nhìn qua thì nàng có vẻ cực kỳ thông dong. Một tay che dù, tay còn lại cầm một cái rổ, giống như là khuê nữ nhà bình thường vừa mới ra ngoài giúp người nhà mua đồ gì đó, thuận đường đi qua nơi này. Nàng đi thẳng đến cổng trường thi, không để ý đến những người đang trú mưa, đứng ở giữa đám người xem náo nhiệt, cùng nhau hướng vào cổng trường thi nhìn ngó.

Ta biết, lúc này cũng có vô số ánh mắt đang nhìn A Nam. Bao gồm cả người mặc bộ đồ đỏ trên Phong Vũ các.

A Nam đáp ứng với Lý phu nhân sẽ hạ độc ta. Nhưng chúng ta cũng không biết đối phương có tin tưởng nàng hay không. Nếu như đối phương thật sự có gan muốn thử một lần, hôm nay sẽ lộ diện giữa ban ngày ban mặt.

## Chương 126: Chương 120

Mưa rơi xuống nhẹ nhẹ, tí tách tí tách làm người ta tâm hoảng ý loạn.

Hoàn toàn ngược lại, trường thi phía trước chỉ vội mà không loạn, ta nhìn thấy được bóng dáng nhị ca đi xuất hiện một cái rồi lại biến mất. Hắn rất tận trách, tuần tra kỹ lưỡng cả trong lẫn ngoài, dáng dấp của nhị ca vốn rất oai phong, cho dù biết hay không biết hắn thì chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ của hắn, những người có ý định giúp cho các sĩ tử bên trong cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu còn nghe đến uy danh trước kia của hắn trên chiến trường, càng không có người nào không ngoan ngoãn vâng lời.

Trước mắt, tiến hành kỳ thi mùa xuân một cách thuận lợi là việc quan trọng nhất.

Nhưng ta vẫn lo lắng, sợ rằng hôm nay sẽ xảy ra chuyện.

A Nam lẫn trong đám người, nàng cũng đang quan sát, đôi mắt nhạy bén dị thường.

Ta biết rõ A Nam sẽ không chờ lâu, nàng diễn vai Bạch Thược rất nghiêm túc. Một cung nữ cẩn thận dè dặt chắc chắn sẽ không nán lại lâu ở bên ngoài cung.

Nhưng kỳ lạ là, ta không thấy có người của Lý phu nhân đến gần A Nam. Căn bản là không có ai đến gần A Nam.

Thân vệ của ta lên Phong Vũ Các, ngồi xuống đối diện Đặng Hương. Hai người nói qua nói lại, chắc chắn là Đặng Hương không biết đang xảy ra chuyện gì, lúc này vẫn đang mơ hồ.

Nhưng vào lúc này, một tiếng chiêng vang lên, một đội hộ vệ từ bên trong trường thi đi ra. Đám sĩ tử đang ngó nghiêng trước cửa trường thi lập tức bị đẩy tán loạn ra bên ngoài, lui tới mặt đường gần chỗ A Nam đang đứng, khiến A Nam bị lẫn vào trong đó. Trong nháy mắt A Nam biến mất khỏi tầm mắt ta.

Trong lòng ta hoảng hốt, gần như muốn nhảy ra khỏi kiệu. Nghe được tiếng Như Ý đang giả trang thành gã sai vặt ho khan hai tiếng, ta mới tạm thời nhịn xuống được. Ta đã sắp xếp rất nhiều hộ vệ, bọn họ sẽ giúp ta bảo vệ cho A Nam.

Hai vị chủ khảo Tường Tiệp và Võ Hiếu Giai lúc này đang đi ra. Bọn họ cung kính đứng thẳng ở bên cạnh cổng. Đã sắp đến giờ lành rồi, bọn họ là tới chờ để lấy ngọc bài có đề thi của ta. Theo lẽ thường, hai phiến ngọc này nên là do bộ Lễ đưa đến trường thi. Nhưng hôm nay đích thân ta đến đây, bọn Tường Tiệp tuyệt đối không ngại đến.

Đi theo phía sau lưng bọn họ là nhị ca đang xách đao. Đôi mắt phía sau bộ râu quai nón của nhị ca lúc này đang quét khắp nơi, nhìn có vẻ rất hồi hộp. Kể từ một tháng trước, lúc ta giao chuyện giám sát kỳ thi mùa xuân năm nay cho nhị ca, hắn vẫn luôn rất cẩn trọng. Có hắn, thành Lạc Kinh an bình hơn rất nhiều.

Ở cửa trường thi có một sĩ tử hình như có chút vấn đề, hắn bị thủ hạ của nhị ca ngăn lại, không biết tại sao qua lại vài ba câu, hắn lại bắt đầu ồn ào.

Ta nhìn kỹ người nọ, là dáng vẻ thư sinh nho nhã yếu đuối, bộ đồ cũ trên người nhìn giống như học trò nghèo, lưng có chút gù do dựa vào bàn trong thời gian dài. Ta nhìn hắn không giống Lý Dật lắm, có lẽ là người do Lý Dật phái ra. Ta không khỏi cảnh giác.

Ta chỉ thất thần một giây ngắn ngủi, trên Phong Vũ Lâu lại có biến.

Một tiếng gào to hấp dẫn ánh mắt mọi người nhìn lên Phong Vũ Lâu. Lúc này trên Phong Vũ Lâu đã không còn gió êm sóng lặng nữa. Ở một góc cửa sổ, ta nhìn thấy được một người đang giương cung lắp tên, từ trên cao nhìn xuống, nhắm thẳng vào hai vị chủ khảo phía dưới lầu. Mặc dù người nọ che mặt nhưng vừa nhìn đã biết là kẻ luyện võ.

Thân vệ của ta vốn đang ngồi đối diện Đặng Hương, lúc này vươn người đứng dậy, chạy thẳng tới vị thích khách kia.

Mũi tên bay nhanh, nhắm thẳng Võ Hiếu Giai: “Nam man tử\*!” Tên thích khách trên cửa sổ mắng một tiếng. Nhưng mũi tên của hắn lại bắn không trúng ám vệ của ta trên Phong Vũ Lâu đã sớm ra tay, một phát được việc, người nọ không thể không rời khỏi cửa sổ.

\*nam man tử: tên mọi rợ miền nam

Ta biết rõ, trên Phong Vũ Lâu chắc chắn xảy ra vấn đề. Chỉ là dưới góc nhìn của ta không nhìn ra được rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nhưng trên Phong Vũ Lâu ta cũng có sắp xếp, sẽ không để xảy ra chuyện lớn.

Quả nhiên, nghe được từ phía trên có âm thanh truyền đến.



Bóng dáng màu đỏ bên cửa sổ không nhúc nhích. Toàn bộ lực chú ý của Đặng Hương vẫn đặt ở dưới lầu, trên người A Nam.

Cửa sổ cái đó bóng dáng màu đỏ động cũng không động. Đặng Hương chú ý của lực, vẫn tất cả đều là lầu dưới, ở A Nam trên người.

Một chiếc lông chim bay lướt qua gò má hần, nhẹ rơi vào trong đám người dưới lầu.

“Đó không phải là Đặng Hương ở Nam Sở sao?” Dưới lầu có người kêu to. Chiếc kiệu nhỏ mới đến còn chưa dừng hẳn, Phùng Mai mà ta vốn tưởng rằng sẽ không lộ diện đã nhảy vội ra ngoài. Hần tới thật là đúng lúc!

“Mau! Bắt tên nghịch tặc mặc đang mặc bộ đồ đỏ đó cho ta.” Phùng Mai giậm chân kêu lớn tiếng. Ta nhìn không ra hần bị thương ở đâu.

Những gia đình kia của Phùng gia cũng như sỏi như hổ bỏ nhào lên Phong Vũ Lâu. Quả nhiên là vừa có kịch hay, quả nhiên là phái Phùng Mai tới gặp mặt. Bọn họ làm việc rất cẩn thận, đáng tiếc, ta căn bản không quan tâm bọn họ đang nghĩ cái gì.

Đặng Vân không biết từ đâu chui ra lập tức ngăn cản Phùng Mai: “Phùng huynh, làm cái gì vậy?”

Ta cảm thấy đôi mắt của ta đã không đủ dùng.

Bên kia vẫn chưa nhìn ra đầu mối từ chỗ A Nam, ta chỉ có thể nhìn thấy tán dù hoa của A Nam thỉnh thoảng lộ ra một góc trong đám người. Lại phát hiện ra bên kia còn loạn hơn, một đám thư sinh nhìn thấy quan chủ khảo bị thích khách ám sát, trong lúc nhất thời cũng tán loạn. Người đứng xem nào nhiệt có, người ôm đầu thủ nhẩy lên cũng có, còn có người muốn thừa dịp hỗn loạn mà lẫn vào bên trong.

Nhưng tán dù hoa của A Nam vẫn lù lù bất động, không còn di chuyển theo đám người nữa. Nàng giống như là Định hải thần châm\* giữa sóng lớn, có nàng ở đây, ta luôn có thể tìm được phương hướng. Điều này khiến ta yên tâm hơn không ít. Chỉ là tình cảnh trước mắt quá loạn, nếu còn tiếp tục như vậy, không biết chừng còn có thể quấy rối kỳ thi mùa xuân năm nay của ta. Nếu quả thật là như vậy, ta cũng không cần làm hoàng đế nữa.

\*Định hải thần châm: Cây gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không

Rất may là vào lúc này, nhị ca đứng dậy, hần quát một tiếng: “Người nào còn lộn xộn nữa thì liền chặt đầu người đó!” Tiếng nói như sư tử gầm, dường như ngay cả mưa bụi cũng run sợ.

Tất cả mọi người bình tĩnh lại, ngay cả Phùng Mai đang dây dưa với Đặng Vân cũng kinh ngạc nhìn nhị ca, hần ngay cả động đậy cũng không dám nữa rồi.

Đáng vẻ nhị ca thô kệch, trải qua sát khí trên chiến trường gió tanh mưa máu, đối với mấy vị công tử như hần mà nói thì rất có sức uy hiếp.

Lúc này tiếng đánh nhau trên Phong Vũ Lâu cũng yên tĩnh trở lại, có binh lính kéo một người tới cửa sổ, cũng đẩy đầu hần ra bên ngoài cửa sổ.

Nhị ca liếc mắt nhìn, gật đầu một cái: “Áp giải xuống đây, đừng để cho hần tự vẫn.”

Ta cũng nhìn sang, không phải là Lý Dật!

Nhưng vào lúc này, Đặng Hương vốn vẫn hừng hờ không thèm đếm xỉa đến tình hình đột nhiên từ bên cửa sổ đứng lên, trong lúc ta còn chưa nhìn rõ, một thân áo đỏ kia đã phi xuống từ cửa sổ. Bóng dáng kia bay vọt vào giữa đám người.

Ta cả kinh, ánh mắt lại cuống quýt tìm kiếm A Nam, lần này, ta phát hiện ra không thấy A Nam đâu!

Bởi vì tiếng rống to kia của nhị ca nên trước cửa trường thi đều khôi phục lại về bình tĩnh, đám người hỗn loạn dần dần tản ra, chỗ A Nam vốn đang đứng lại trở thành trống không.

Nơi đó không có dù hoa cũng không thấy bông thược dược trắng. Thậm chí ngay cả bóng dáng đỏ rực vừa nhảy xuống kia cũng không còn tung tích.

Ta lập tức hốt hoảng, căn bản không còn kịp nghĩ ngợi gì nữa, vén màn kiệu lên liền xông ra ngoài.

Trên cõi đời này, chuyện gì cũng không đáng sợ bằng chuyện ta bị mất A Nam.

Ta đã quên thân phận của ta, cũng quên mất hoàn cảnh lúc này. Ta chỉ một lòng lo lắng A Nam có thể gặp chuyện gì ngoài ý muốn hay không. Ta giống như bị điên rồi, xông vào giữa đám người, muốn tìm ra bóng dáng gầy mảnh của A Nam trong đó.

Lúc này một đóa thược dược trắng rơi xuống giữa vũng bùn, vẻ thuần khiết đọng lại trong đất cặn.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Dưới sự chỉ dẫn của nhị ca cùng Trương Tiếp và Võ Hiếu Giai, tiếng hô vạn tuế không ngừng vang lên bên tai. Đám người trước mặt lục tục quỳ xuống đầy đất.

Bây giờ ta mới ý thức tới việc ta là hoàng đế, vốn dĩ không nên xuất hiện ở đây lúc này.

Ta đứng ngây người giữa mưa.

Mưa tí tách rơi xuống đất, ta không thể không nghiêng mặt, tỏ ra vẻ uy nghiêm mà bậc đế vương nên có.

Như Ý thông minh dùng mâm vàng bưng hai phiến ngọc, chậm chậm chạy đến bên người ta: “Nguyên Quân Thịnh, Trương Tiệp, Võ Hiếu Giai, nghe chỉ!” Hắn lớn tiếng nói.

Ta bị mất A Nam, cảm giác giống như mất đi tim của mình.

Với sự hợp tác của Như Ý, phiến ngọc có đề thi được phát xuống. Sau khi vái tay rồi dập đầu, bọn Trương Tiệp cung kính đón lấy phiến ngọc đưa vào trường thi.

Ở cửa trường thi đã khôi phục lại trật tự, các sĩ tử lại đi vào trường thi như thường, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Bên cạnh ta lúc này là Phùng Mai và Đặng Văn. Hai người đứng trước mặt ta giả mù sa mưa biểu diễn vở kịch bắt tay nói chuyện vui vẻ.

Nhị ca vẫn xách cây đao đi đi lại lại như cũ.

Bọn họ đều giống như chưa hề xảy ra chuyện gì. Không có ai chú ý tới trên đường thiếu mất một người.

Có lẽ chỉ có ta hiểu ta vừa bị mất cái gì.

Hiện tại ta gửi gắm toàn bộ hy vọng vào Đặng Hương, trong mắt tiểu tử này chỉ có A Nam, có lẽ hắn biết A Nam đi đến nơi nào.

Phùng Mai nhận ra Đặng Hương, cũng có nghĩa là việc làm ngày hôm qua của ta đã bị bại lộ, cho dù lúc này Lý phu nhân và Lý Dật không có mặt ở hiện trường cũng sẽ nhanh chóng biết được người đến phường Trường Xuân ngày hôm qua không phải là Đặng Hương, nói không chừng bọn họ còn có thể lập tức đoán ra người đó là ta.

Bọn họ nhất định sẽ cảnh giác hơn, chỉ mong rằng sẽ không vì vậy mà mang đến phiền toái cho A Nam. Nếu như bọn họ nhận ra A Nam, A Nam sẽ lập tức gặp nguy hiểm.

Trên người ta đổ mồ hôi lạnh, cộng thêm đứng giữa mưa, chỉ chốc lát đã ướt hết y phục, ta cảm thấy cả người đều không thoải mái.

“Hoàng thượng nên trở về cung rồi chứ?” Đặng Văn hỏi, thật ra thì hắn cũng có chút lo lắng, biểu hiện còn rõ ràng hơn cả ta. Nhưng hắn nhìn đến một đám cung nhân đang xúm lại bên cạnh ta, cũng biết là ta nên trở về cung rồi. Có lúc ta chính là thân bất do dĩ, lúc này trong đầu đều hết sức mơ hồ.

“Phùng huynh thì sao? Đây là có ý muốn kết quả cuối cùng của cuộc thi sao?” Đặng Văn lại hỏi Phùng Mai.

Trên mặt Phùng Mai lập tức hiện ra vẻ đau đớn: “Ta vốn định gắng sức dự thi, chỉ bất đắc dĩ là trên người bị thương nặng...”

“Mai Nhi mau trở về nghỉ ngơi đi.” Ta lập tức nói: “Đã bị thương, cũng không cần phải miễn cưỡng bản thân.”

Đặng Văn lập tức tiếp lời: “Ta còn có chút chuyện.” Hắn cười: “Không thể đi theo hoàng thượng làm tùy tùng, cũng không thể uống rượu cùng Phùng nhị công tử.” Đầu của hắn đã quay ngược quay xuôi: “Ta còn phải đi tìm người.”

Ta cố nén nỗi hoảng sợ trong lòng xuống: “Văn ca cũng mau đi đi, các người cũng nên làm việc mình định làm đi. Đúng rồi, mấy ngày nay Văn ca đừng quên chạy đến quân Kiến Chương nhiều một chút, ta thấy người vừa rồi trên Phong Vũ Lâu có chút quen mặt.”

Ta nói xong liền xoay người rời đi, cố gắng che giấu nỗi thấp thòm trong lòng. Như thế này không được! Ta phải lập tức đi tìm A Nam. Cho dù là như thế nào đi chăng nữa, ta cũng không thể để mặc cho người khác chăm sóc A Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 127: Chương 121

Trình thám ta phái đến Phùng phủ, trình thám ta phái đến phường Trường Xuân, trình thám phái đến mọi xó xỉnh trong thành Lạc Kinh đều không thu được bất kỳ tin tức nào của A Nam. Giống như là A Nam đã biến mất giữa kinh thành rộng lớn này.

Ta nghiêm lệnh tiếp tục theo dõi những nơi này, không hề buông lỏng chút nào. Đồng thời lại cảm thấy chuyện càng ngày càng mong manh.

Thật ra thì, A Nam không phải là loại người dễ bị người khác bắt cóc hay lừa gạt đi. A Nam thông minh, hơn nữa, mặc dù nàng không biết võ công nhưng trên người luôn mang theo một chút thuốc. Lúc nàng không có biểu cảm gì cũng có thể là chuẩn bị xuống tay với kẻ địch.

Người muốn đánh A Nam nhất định phải có năng lực và bản lĩnh cao cường mới được! Ta thấy Phùng Ký không có bản lĩnh này, Lý Dật cũng còn kém

xa.

Huống hồ, hôm nay ta đã sắp xếp nhiều người ở cửa trường thi như vậy, tầng tầng phòng vệ, còn có người của Đặng Vân và thế lực của Đặng Hương tham gia. Dưới mắt nhiều người như vậy, kẻ địch rất khó động đến A Nam

Trong lòng ta gấp gáp, mang theo một chút mong đợi, cuối cùng ta vẫn cảm thấy chính bản thân A Nam có liên quan đến chuyện này.

Trở lại cung, ta chạy thẳng tới cung Trường Tín.

Bởi vì trời mưa, hoa và cây cảnh trong cung Trường Tín đập vào mắt đều là màu xanh um. Hoa cỏ um tùm, muôn hồng nghìn tía, trước mắt đều là vẻ tràn đầy sức sống, không còn là cảnh tượng hoang tàn như giữa mùa đông nữa.

Lòng ta nghi ngờ A Nam bướng bỉnh, trốn giữa đám hoa cỏ, vừa vào cửa liền đưa mắt nhìn khắp xung quanh.

Ra ngoài đón ta là Hồng Anh, thấy là ta thì dường như có chút kỳ quái, nhưng nàng ta vẫn cung kính hành lễ với ta trước.

Ta suy nghĩ một chút mới nói: “Hiền phi đâu?”

“Hiền phi không ra ngoài cùng hoàng thượng sao?” Hồng Anh thuận miệng nói, nói xong thì khuôn mặt biến sắc: “Buổi sáng Hiền phi đã đi ra ngoài, bảo là muốn đi gặp hoàng thượng.”

Ta biết từ chỗ cung Trường Tín là không có hy vọng gì. Nhìn qua thì Hồng Anh cũng không biết chuyện.

“Gọi A Qua tới.” Ta nói. Thường ngày A Nam ra cửa luôn mang theo A Qua, lúc này chỉ là bởi vì chuyện đặc biệt nên mới không mang theo, nhưng chắc vẫn cho phép A Qua biết một chút.

Sắc mặt Hồng Anh chuyển sang xanh xao, ánh mắt nàng ta nhìn ta đều là sợ hãi, lúc nói tiếp thì giọng đã run lên: “Sáng sớm hôm nay A Qua và Sờ tiểu công tử đã cùng nhau trở về phủ công chúa, nói là vì trời mưa, sợ trong phủ công chúa lại bị ngập, cho nên đặc biệt trở về xem một chút.”

Ta đã kinh sợ đến không nói nên lời, lúc này những người kia đều không có ở đây, nhìn qua là đã sớm có sắp xếp. A Nam có thể tính trước được thời tiết, ngay cả lấy cớ cũng hợp lý.

Ta không nói lời nào, xông thẳng vào bên trong. Bên trong mọi thứ đều chỉnh tề, phía ngoài màn che là cây đàn, phía trong màn che là giường ngủ. Tất cả đều giống hệt như lúc trước, không hề có dấu vết hỗn loạn. Nhưng ta biết, như thế này chắc chắn là có cái gì đó không đúng. A Nam vốn là người không mang theo vật gì dư thừa, chính nàng cũng không để ý đến điều này. Nàng thà mặc y phục trắng đơn giản chứ không thích những thứ cung trang rườm rà mà ta mua tặng nàng. Thường phục của nàng từng bị ta đốt hết, nhưng sau đó nàng lại âm thầm tự may lại. Nhìn qua những thứ này là không nhìn ra cái gì.

Ta phát điên lên tìm kiếm khắp trong phòng, không thấy cái gì!

Một chậu nước đá từ trên đầu trút xuống, ta chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Huyền Từ chắc chắn cũng mang cây cung bằng đồng của hấn đi.

Ta mới đầu còn lo lắng A Nam xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lúc này ta lại biết A Nam là có kế hoạch rồi đi, nàng đi rất lưu loát, rất sạch sẽ, không có chút nào lưu luyến.

Ta ngã ngồi trên ghế, ngơ ngác, không biết mình còn có thể làm cái gì.

A Nam đi thật rồi, ta vốn cảm thấy vẫn còn chút may mắn, biết rõ mặc dù A Nam trầm mặc ít nói nhưng tính tình lại rắn rỏi khí khái. Ta cũng đã sớm biết nàng nói sẽ bỏ ta mà đi, nhưng không nghĩ đến nàng sẽ quyết tuyệt đến không chào mà đi như thế, chẳng lẽ ngay cả một chút lưu luyến đối với ta cũng không có sao?

Hồng Anh đã biết chuyện không ổn, trên tay nàng ta còn ôm một con chó con đi vào, con chó được nuôi tròn xoe, vẫn không biết sủa, chỉ có thể ăng ăng mấy tiếng. Ngay lập tức nó liền cắn ống tay áo của Hồng Anh. “Lúc Sờ tiểu công tử đi còn đặc biệt đưa con chó nhỏ của hấn giao phó cho nô tỳ, còn nói rằng sợ ôm đi thì thái hậu đau lòng, muốn nô tỳ chăm sóc nó thật tốt.” Hồng Anh bị dọa sợ quá mức, muốn khóc lại không dám khóc, chỉ có thể run run: “Nô tỳ quá ngốc nghếch, hoàn toàn không nghĩ tới...”

Ta ngơ ngác nhìn con chó nhỏ cắn tới cắn lui, chỗ bị A Nam cắn trên cánh tay ngày hôm qua chợt nổi lên con đau mơ hồ. Thật lâu sau ta mới bình ổn tinh thần, bọn họ đều đã rời đi rồi.

Ta phát tay một cái, chuyện này không trách được đám nô tài, chuyện này ngay cả ta cũng không nghĩ tới, A Nam quyết tuyệt như vậy, người nào cũng không nghĩ ra.

“Hoàng thượng, có thể nào là Hiền phi trở về phủ công chúa hay không?” Hồng Anh thử thăm dò.

Ta nhảy dựng lên, biết rõ chuyện này không thể chỉ đơn giản như vậy, nhưng vẫn lớn tiếng truyền lời: “Mau phái người tới phủ công chúa xem một chút.” Ta suy nghĩ một chút: “Truyền Đặng Vân vào cung.”

Lúc này trong đầu ta hoàn toàn rối loạn, trừ Đặng Vân, ta tạm thời nhớ không ra còn có nơi nào hay người nào có thể cho A Nam nương mình.

Nhưng Đặng Vân giống như đã dự liệu được, không cần ta đi tìm hấn, tự hấn đã đi đến cửa cung.

Người của ta mới phải ra được một lúc đã thấy Đặng Vân lớn tiếng gọi “hoàng thượng” rồi vội vã đi vào.

“Nhị ca cho ta một tin.” Đặng Vân vừa tiến vào liền lớn tiếng nói với ta, quay người về phía ta vái chào: “Nhị ca hôm nay phải trở về trong núi. Nếu hoàng thượng muốn gặp hấn, phiền hoàng thượng tự mình đi một chuyến, đến ngoài Đoan Môn, dưới đài Đồng Tước, bên cạnh Lạc Thủy, một quán rượu nhỏ tên là Chữ Vũ.”

Sắc mặt của ta rốt cuộc khó coi đến mức nào chính ta cũng không biết. Nhưng tiểu tử Đặng Vân này vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc mặt ta liền lùi về phía sau mấy bước: “Hoàng thượng, người bị bệnh sao?”

Ta nhìn hấn chằm chằm.

Tiểu tử này thức thời, mắt nháy nháy, lộ ra dáng vẻ hiểu rõ mọi chuyện: “Hoàng thượng chớ nóng vội.” Hấn moi một tờ giấy từ trong ngực ra: “Đây là nhị ca âm thầm đề phòng chuẩn bị cho chúng ta. Là bút tích của nhị ca sẽ không sai. Tiểu tử canh cửa thành hôm nay nói, nhị ca một mình cưỡi con ngựa trắng của hấn, chậm rãi đi theo đường cái về phía nam.” Hấn suy nghĩ một chút: “Nhị ca còn nói, hấn sẽ không chờ lâu, phải vào núi trước khi trời tối.”

Ta không nhận tờ giấy kia, chỉ là tự mình âm thầm tính toán: Đặng Vân biết nhị ca của hấn có liên quan đến chuyện của A Nam, hiển nhiên hấn cho là nhị ca của hấn không có làm gì. Nếu Đặng Hường đi ra khỏi cửa thành một mình, có nghĩa là A Nam cũng không đi cùng với hấn. Đặng Hường ở trên quán rượu nhìn thấy cái gì mà nhảy từ trên lầu xuống. A Nam rời đi, hấn nhất định sẽ đuổi theo. Hấn tìm A Nam được kết quả gì? Nếu như đuổi kịp, tại sao hấn không ở cùng A Nam, nếu như không đuổi kịp, làm sao hấn có thể yên tâm trở về một mình.

Ta lập tức đứng lên.

Ta đi rất vội, trong miệng hô to chuẩn bị ngựa.

Đặng Vân cũng không ngại người nữa, hấn đi sau lưng ta, trong miệng lầm nhảm: “A Nam thật là! Ta cũng bị nàng lừa gạt, ta tuyệt không nghĩ tới nàng sẽ chọn chuồn mất vào đúng ngày hôm nay.”

Lúc này ta không có tâm tư truy cứu cùng tiểu tử này, nhìn qua là biết hấn đã sớm biết A Nam muốn rời khỏi ta, chẳng qua là không nghĩ rằng sẽ là hôm nay mà thôi. Sau này có thời gian, ta nhất định sẽ tìm hấn tính sổ.

“Đặng Dịch Môn vẫn nên nhanh chóng đến quân Kiến Chương đi, trăm cảm thấy gần đây không yên ổn, người nên đề mất một chút.” Ta phân phó Đặng Vân. Cho dù như thế nào đi chăng nữa, ngoài chuyện trong nhà thì hoàng đế vẫn còn phải bận rộn chuyện thiên hạ.

Như Ý chạy chậm đuổi theo sau ta: “Hoàng thượng, người còn đang mặc cảm phục thù hoa đấy.”

Ta cúi đầu nhìn, vội quay lại về phía cửa cung.

Ngay sau đó, ta đã thay một bộ y phục màu đen, tùy ý dùng trâm xanh vấn tóc. Khoác áo choàng, đội nón, trở thành dáng vẻ cậu ấm nhà giàu bình thường. Tào Lưu đã sớm chờ ta ở cửa. Ta cũng không kịp để ý đến mưa đang rơi, phi thân lên ngựa, phóng ngựa chạy một mạch.

Tào Lưu phi nhanh như chớp, phá vỡ màn mưa, vó ngựa làm nước bắn tung tóe, tiếng vang phá vỡ sự yên lặng của thành Lạc Kinh trong cơn mưa.

Không ngoài dự liệu của ta, Đặng Hường đang chờ ta.

Lúc này bởi vì trời mưa nên không nhìn ra sắc trời, cũng không biết bây giờ là giờ nào khắc nào, chỉ cảm thấy bầu trời xanh đen, vạn vật nửa sáng nửa tối dưới màn mưa dầm dề.

Mái hiên quán rượu nhỏ ở cách phía nam cửa thành không xa. Ra khỏi Đoan Môn xuống cầu, vừa nhìn đã có thể thấy nó được dựng lên đơn sơ bên sông. Nước mưa theo cỏ tranh nhỏ xuống phía dưới, tạo thành một vũng nước mưa, phía sau là một khối ván gỗ, bên trên viết hai chữ “Chữ Vũ”.

Từ xa ta đã nhìn thấy Đặng Hường ngồi một mình trước cửa sổ, hấn đã sớm đổi thành y phục trắng thường ngày, dáng người cao gầy thanh tú có vẻ hết sức cao ngạo. Hình ảnh kia ở trước mắt ta cũng hết sức nổi bật.

Ta nhẹ nhàng nhảy một cái, từng bước nhảy vào trong quán rượu. Trong quán rượu nhỏ vắng ngắt, Đặng Hường là vị khách duy nhất.

Không đợi ta tới, Đặng Hường đã tự uống một mình. Trước mặt hấn đã bày ra vô số chai rượu nhỏ. Ta đến ngồi xuống đối diện hấn, hấn cũng không ngẩng đầu nhìn ta, chỉ nhìn về khoảng không vắng lặng nơi bên tàu giữa màn mưa bụi phía xa.

Đặng Hường luôn là vẻ mặt nhạt nhẽo như vậy, mà ta cũng không tin hấn có thể buông xuống phần chờ mong trong lòng hấn. Người với người có thể thua kém nhau bao nhiêu chứ? Ta thừa nhận ta không phải là người bình tĩnh, yêu cũng được, hận cũng tốt, ta đều để ở trong lòng, tuyệt đối sẽ không quên. Đặng Hường lại thật sự có thể bình tĩnh như hấn biểu hiện ra ngoài sao? Ta nghĩ cũng chưa chắc, chuyện yêu ghét, trong lòng ai cũng có, Đặng Hường chỉ là bất đắc dĩ thôi.

Không cần hẳn xin, ta đã gọi tiểu nhị thêm chén nữa cho ta trước, tự châm rượu cho mình.

“Trẫm tới, người biết tại sao rồi!” Ta nói.

Ta thử uống một hớp rượu trong chén, mùi hương nồng rất nguyên chất, không thể so với thứ rượu cất kém cỏi trong cung. Ta vội vàng rót đầy ly rượu trước mặt.

Đặng Hương quét mắt nhìn ta một cái: “Ta biết hoàng thượng sẽ đến, còn đến rất nhanh.” Ánh mắt của hắn và ta chạm nhau, hai người đều cảm thấy tia lửa.

“Ta đã sớm nói có thể ban thưởng phủ đệ cho người.” Ta lập tức nói: “Người cũng không cần phải mỗi ngày đều ra khỏi thành.”

Đặng Hương cười một cái, có chút ý trào phúng, hình như là cười nhạo ta coi thường hắn.

Chúng ta đều trầm mặc, Đặng Hương không phải là Vô Hiếu Giai, hắn vẫn luôn không có ý định ra làm quan. Mà ở trong mắt hắn, ta bao dung độ lượng cũng không phải là đáng tin.

Ta cũng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời mưa đã nhỏ hạt hơn một chút, sắc trời cũng dần sáng lên, đôi mắt nhìn về phía xa còn có thể nhìn thấy bờ sông Lạc Thủy bên kia thành Lạc Kinh.

“Đời này của ta, thật ra thì cái gì ta cũng không muốn.” Đặng Hương nói, nói xong chính là cười khổ.

Lòng của ta lại cảm thấy nặng trĩu, trên đời này, khó đối phó nhất chính là kiểu người cái gì cũng không muốn, cái gọi là vô dục tắc cương\* chính là người như Đặng Hương. Toàn bộ vinh hoa phú quý đều không để ở trong lòng, trên đời này còn có thể có cái gì đánh ngã hắn đây?

\* vô dục tắc cương: không cưỡng cầu điều gì thì mới có thể vui vẻ hạnh phúc

“A Nam thì sao? Người có muốn có A Nam không?” Ta không nhịn được thốt lên. Nói xong lập tức thấy hối hận.

Tại sao ta lại có thể hỏi hắn có muốn A Nam hay không?! A Nam rõ ràng là của ta.

Đặng Hương có lẽ đã uống nhiều rượu, hắn đối với vấn đề không thỏa đáng của ta cũng không tỏ vẻ gì bất mãn. Hoàn toàn ngược lại, hắn nở nụ cười: “A Nam? Ta muốn thì có ích gì?” Hắn lại bắt đầu uống rượu, hơn nữa còn uống liền mấy chén.

Ta ngây người ngồi yên, nhìn mái hiên trước quán rượu nhỏ, nước rơi xuống như hạt châu.

“Ta vô cùng yêu A Nam” Trong miệng ta đột nhiên nhả ra mấy chữ này.

Mấy chữ này, thậm chí ta cũng chưa từng nói qua với A Nam. Ta trùng sinh, vốn tưởng rằng ta sẽ không bao giờ yêu bất kỳ người nào nữa. Nhưng trời cao lại hết lần này đến lần khác để ta gặp được A Nam.

Trời mới biết tại sao ta lại cứ như vậy đột nhiên nói ra lòng mình với người khác. Hơn nữa càng kỳ quái hơn chính là: người này là một nam nhân, còn là một nam nhân cũng yêu A Nam như ta.

Ta còn chưa bắt đầu uống rượu nhưng trong đầu đã không còn tỉnh táo nữa.

Đặng Hương kỳ quái nhìn ta một cái: “Ta biết!” Hắn nói, sau đó liền cười: “Nếu không ta cần gì gọi người tới.” Nói xong hắn lại quay mặt ra nhìn phía ngoài cửa sổ.

Tiểu tử này gọi ta tới rồi lại ập a ập ứng, không biết đang tính toán cái gì.

Ta một hơi uống cạn sạch ly rượu trước mặt: “A Nam đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 128: Chương 122

Ta một hơi uống cạn sạch ly rượu trước mặt: “A Nam đang ở đâu?”

Đặng Hương nhìn ta một hồi, giống như trên mặt ta có thứ gì rất đẹp, khiến ta không được tự nhiên. Cũng may hắn lại nhanh chóng quay mặt đi.

“Hoàng thượng quả thật là nôn nóng.” Đặng Hương nhìn ra bên ngoài cửa sổ lâm bẩm.

Điều này, ta không thể không thừa nhận: “Trước kia tính tình ta còn dễ kích động hơn bây giờ, gần đây đã nhẫn nại hơn nhiều.” Trong lời của ta đều có ý thúc giục Đặng Hương nhanh nói ra chuyện hẩn biết.

Đặng Hương không còn tranh cãi nữa, hẩn lặng lẽ lấy ra một món đồ từ trong ngực, đặt ở trên bàn: “Đây chính là thứ hoàng thượng thấy hứng thú.”

Ta đưa tay ra muốn bắt lấy bình sứ kia, Đặng Hương lại thu tay về.

“Hoàng thượng biết trong này là thứ gì không?” Hẩn cẩn thận nắm bình sứ kia.

“Câu hôn.” Ta cười lạnh một tiếng: “Nếu như lời của ngươi không phải là giả dối.”

Đặng Hương nhìn nhìn ta, lại thả chiếc bình kia xuống bàn: “Không phải là giả.” Hẩn gật đầu một cái: “Ta vốn tưởng rằng ở trong cung khó thấy được thứ này.” Mắt hẩn nhìn ta, dường như có chút hiếu kỳ đối với ta. Nhìn qua thì hẩn là A Nam không nói cho hẩn biết chuyện ta trúng độc câu hôn.

Ta nắm lấy chiếc bình nhỏ lên tay, không tự chủ được đưa một tay khác sờ sờ lên bụng mình. Cảm giác quặn đau thỉnh thoảng xuất hiện ngày hôm nay chẳng qua chỉ là tưởng tượng của ta. So với sự đau đớn thì cảm giác tuyệt vọng trong lòng còn đáng sợ hơn. Tay ta cầm bình sứ không tự chủ mà nắm chặt hơn.

Cũng may, về độc câu hôn, trí nhớ của ta cũng không hoàn toàn hỏng hết. Ít nhất ta vẫn nhớ A Nam, ở Giang Nam nàng đã từng vì thân thể này mà chịu khổ một ngày một đêm.

Cái túi da heo kia giúp ta ấm lên, cái vẻ sốt ruột vội vội vàng vàng bỏ đủ các loại thuốc vào miệng ta, tất cả đều là những thứ tốt đẹp trong trí nhớ của ta.

Nàng bỏ vào miệng ta những thứ thuốc kia, cuối cùng loại bỏ hết độc câu hôn trong thân thể ta.

“Nàng thật sự là có thể lấy được!” Ta thở dài một cái.

“Là có người nhét vào trong rỏ nàng.” Đặng Hương nói: “Lúc người kia đến gần A Nam, còn tưởng rằng không có ai chú ý, thật ra thì A Nam vẫn chú ý, còn có ta cũng chú ý.”

Đôi mắt của ta không khỏi sáng lên: “Vậy là ai? Minh Hương tiên sinh có thấy rõ không?”

Đặng Hương nhìn ta, trong mắt lại có tia giễu cợt.

“Được rồi, trước hết ngươi nói cho ta biết A Nam đang ở đâu, ta biết nàng không xảy ra chuyện gì.” Hiện tại ta cảm thấy chắc chắn là Đặng Hương đã giết A Nam đi.

Đặng Hương lắc đầu một cái: “Hoàng thượng, ngươi quan tâm quá nhiều chuyện.”

Ta không phản bác được.

Hôm nay tình cảnh của ta nguy cấp, còn mất A Nam, thật sự là quá nhiều chuyện. Quan trọng hơn là, dường như A Nam cũng không có lòng tin đối với ta. Nếu như ta cứ thất bại như vậy, A Nam còn có thể tới nhất xác cho ta sao? Hiện tại mọi thứ đều đã thay đổi, nhưng lại dường như không có gì thay đổi. Cách thức đối mặt của ta đã khác, nhưng nội tâm của ta lại vẫn chưa thay đổi. Ta vẫn bất đắc dĩ và hốt hoảng như kiếp trước, ta cần thân thể gầy mảnh của A Nam để chống đỡ cho nội tâm của ta.

A Nam, nàng đang ở đâu? Tha thứ cho ta có được không? Chẳng lẽ nàng không biết, nàng chính là phương hướng của cuộc đời ta, không có nàng, trong lòng ta không nắm chắc.

“Ta không biết A Nam đã đi đâu.” Khóe miệng Đặng Hương nhếch lên: “Cho dù có biết thì ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết. Hoàng thượng nên biết, A Nam có rất nhiều cách gạt người, nàng rời đi chưa được mấy bước đã đến căn phòng mà nàng chuẩn bị xông xuôi từ trước, chúng ta gặp nhau ở đâu, nàng dẫn dò ta về cái bình này xong liền làm ta hôn mê. Từ đầu A Nam đã không có ý định để cho ta biết hành tung của nàng, nàng đã sớm có chuẩn bị, mặc dù ta có một chút xú y thuật nhưng cũng không phải là đối thủ của A Nam.”

Ta và Đặng Hương hai mặt nhìn nhau, phát hiện ra ai trong chúng ta cũng không thể nói là mình hiểu rõ A Nam.

Ta nhớ tới trước đây ta cũng từng bị A Nam bỏ thuốc, chỉ vì đi hỏi thăm tung tích của Huyền Từ. Tiểu bảo bối này căn bản không biết sợ, nàng cũng không để ý tâm tình của chúng ta.

Ta cười khổ, lắc đầu: “A Nam vốn không cần đi.”

Đặng Hương xì mũi coi thường: “Đừng quên A Nam là công chúa Nam triều, nàng từ hoàng cung nước nam bước ra, sớm đã thấy rõ sự bẩn thỉu của hoàng cung. Hoàng thượng ở trước mặt nàng bày những trò kia, thật sự cho rằng A Nam không nhìn ra sao?” Đặng Hương giễu cợt nói.

“Đã nhìn ra, tại sao nàng vẫn còn rời đi?”

“Bất kỳ một sự do dự nào của hoàng thượng cũng có thể khiến A Nam nhìn ra hoàng thượng không kiên định. Hoàng thượng ngươi nói thật đi, có phải

ngươi vẫn còn một chút hy vọng đối với Phùng gia hay không, hy vọng rằng đối tốt với bọn họ thì có thể đề phòng rắc rối xuất hiện. Cuối cùng cái gì cũng sẽ không xảy ra, thu bình làm hòa?”

Ta ngẩng đầu nhìn Đặng Hương, cảm thấy dường như hắn đã nói đúng. Ta thực sự không muốn đến cuối cùng sự việc phát triển đến mức xảy ra xung đột. Có lẽ thật sự có thể không đánh mà thắng, giải quyết được tất cả mọi chuyện. Đây chính là sự không kiên định mà A Nam nhìn ra được sao? Nếu quả thật là như vậy, có phải có nghĩa là ta sẽ đàm phán hòa bình không? Dường như là sẽ không, kiếp này, nhìn qua có vẻ như Phùng gia chỉ là có dã tâm mà thôi, ta nên tha cho bọn họ một con đường sống. Nhưng ở kiếp trước, bọn họ thật sự đã chặt đầu của ta xuống. Làm sao ta có thể bỏ qua cho bọn họ. Có một số việc, A Nam và Đặng Hương không biết. Bọn họ không biết ở kiếp trước ta và Phùng gia đã kết thù sâu tựa biển, bọn họ lại cho rằng là ta đang mềm lòng.

“Mình Hương tiên sinh không nên trở về trong núi lúc này.” Ta nói: “Ta cũng không tin ngươi chịu đi. Không bằng ngươi dùng lực lượng ngầm mà ngươi bố trí trong thành giúp ta mấy việc, một là giúp ta tìm được A Nam, hai là giúp ta theo dõi Phùng gia.” Ta ngắm nghía cái bình đựng độc câu hôn mà A Nam đã lấy được.

Đặng Hương hé mắt nhìn ta, dường như đang khinh bỉ ý nghĩ kỳ lạ của ta.

“Hôm nay huynh đệ Đặng gia các người rõ ràng đã đứng về phía ta, ngươi cho là bọn họ sẽ bỏ qua cho huynh đệ các người sao? Còn có A Nam, một khi bị những người đó phát hiện ra đầu mối trước, A Nam cũng sẽ gặp nguy hiểm. Hôm nay ta phải đi tuần tra, tám doanh phía nam bên kia cũng có hành động không ổn. Mà nhị ca còn phải chủ trì kỳ thi mùa xuân, có người cho rằng không có nhị ca, điều động tám doanh phía nam là một cơ hội.” Ta cười xấu xa với Đặng Hương: “Bọn họ thật sự điều tám doanh phía nam, xảy ra xung đột với miền nam thì phải làm sao? Đối với ta mà nói, người đã bỏ bình câu hôn vào rổ của A Nam cũng rất quan trọng.” Ta thực sự có rất nhiều chuyện.

Đặng Hương hiểu ý của ta, hắn trừng mắt nhìn ta một cái: “Điều động tám doanh phía nam thế nào là do hoàng thượng không chế quản lý. Về phần người đã bỏ bình thuốc độc vào trong rổ của A Nam... Hắn cũng chỉ là kẻ thù của hoàng thượng mà thôi, không phải kẻ thù của ta.”

“Dáng vẻ người này thế nào? Lúc này hắn ta có thể đang ở đâu?” Ta ép hỏi.

Đặng Hương lại bắt đầu uống rượu.

Ta nhắc nhở hắn: “Ta biết ngươi đã đưa ngọc bài đính hôn năm đó cho A Nam. Ta đối với chuyện lần này rất để ý. Nhưng ta thà đi hỏi A Nam cũng không muốn hỏi ngươi việc này. Bởi vì ta biết ngươi có quyền tranh đoạt nữ nhân mà ngươi muốn. Ta nói như vậy, chính là đang dùng tư cách nam nhân nói chuyện với ngươi, chứ không phải là tư cách của hoàng đế. Nếu như không phải là ta thấy ngươi đối xử tốt với A Nam, ta sẽ không như thế.”

Đặng Hương dường như là bị ta chọc trúng chỗ đau: “Ta biết A Nam đã rất lâu rồi.”

“Chuyện này không liên quan tới với quen biết A Nam bao lâu.”

“Bởi vì ngươi, ta không thể cùng A Nam nữa.” Đặng Hương chậm rãi uống rượu, thoát nhìn hắn cũng không có vẻ đau lòng, hoàn toàn ngược lại, là một loại thoải mái đến kỳ lạ: “Lòng của A Nam càng ngày càng xa ta, nếu không A Nam cần gì phải dùng thuốc để làm ta hôn mê? Cái này, ta sớm đã hiểu rõ, cho dù ngươi như thế nào, A Nam cũng sẽ không lựa chọn ta. Ta...”

Ta gật đầu. Ta đồng ý với lời của Đặng Hương.

Trong lòng ta lại có chút đồng tình với Đặng Hương. Dù sao thì A Nam cũng đã giúp ta tìm được độc câu hôn, còn có người có độc câu hôn kia. Chỉ bằng điểm này, ta cũng sẽ không cần tuyệt vọng. Huống chi ta còn yêu A Nam. Nói đến đây, ít nhất thì A Nam cũng yêu ta, năng mới đối xử tốt với ta như vậy!

Đặng Hương có ý thông thả ung dung vừa uống vừa nói: “Người nọ vóc dáng không thấp, có thể sánh ngang với hoàng thượng. Khuôn mặt sáng sủa, đeo một cái tráp nhỏ đựng sách, ăn mặc bình thường, cố ý che giấu những điểm khác biệt.” Đặng Hương ngừng lại: “Hoàng thượng phải cảm ơn A Nam thật nhiều, năng biết ngươi muốn tìm người này, cho nên A Nam cố ý động chân động tay trên thân người kia, để ta dễ dàng chú ý đến hắn.”

Ánh mắt ta sáng lên, vội nói: “Đây rất giống người ta muốn tìm, Minh Hương tiên sinh mau nói xem, sau đó thì người kia như thế nào rồi?” Muốn cảm ơn A Nam cũng là chuyện của ta và A Nam. Đặng Hương dùng hông nhúng tay vào. Ta vốn là người hẹp hòi, ở phương diện này lại càng hẹp hòi hơn.

“Sau khi bỏ bình thuốc độc vào rổ A Nam, người nọ còn tưởng rằng A Nam không chú ý tới hắn, còn ngênh ngang rời đi, lại bị A Nam cố ý dùng cán dù chạm vào đầu hắn, khiến chiếc khăn trên đầu hắn bị nhuộm một khối đỏ thẫm. Cứ như vậy, đám người càng chen chúc, A Nam và ta cũng có thể dễ dàng truy tìm bóng dáng của người nọ. Trên cán dù của A Nam vốn là bôi thuốc nhuộm màu đỏ.” Đặng Hương dừng lại đúng điểm mấu chốt, lại bắt đầu tự rót rượu ra uống.

Ta gấp gáp: “Sau đó thì người nọ đi đâu? Hắn có đi vào trong trường thi không? Hay là hắn đi chỗ khác?”

Đặng Hương không vội, hắn uống rượu, ăn một chút đồ ăn, lúc này mới tiếp tục: “Sau khi ta thấy hắn và A Nam lướt qua nhau liền chạy thẳng tới kiểm tra một chút, Phùng Mai và Vân đệ dây dưa bên cạnh, hấp dẫn sự chú ý của quan coi cửa, người nọ rất nhanh chóng đi vào trong trường thi.” Đặng Hương nói, dừng một chút lại bổ sung: “Nói người này đi đến cửa vào trường thi khoa võ, chắc chắn là một sĩ tử thi võ. Trong lòng ta nghi ngờ hắn là mạo danh, sợ quan coi cửa soát kỹ sẽ nghi ngờ hắn.”

Ta uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau đó đứng lên, cất kỹ bình câu hôn kia.

“Hoàng thượng như thế này là muốn đi rồi sao?” Đặng Hương cười hỏi: “Quả nhiên là qua cầu rút ván, khó trách A Nam không tin người.”

Ta không hiểu, nhìn hần.

Ánh mắt Đặng Hương chuyển ra phía ngoài cửa sổ, cũng không nói thêm lời nào.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, hết một ngày mưa, thành Lạc Kinh cuối cùng cũng thấy được trời trong xanh. Một vầng mây tỏa ánh sáng óng ánh phía cuối chân trời, nhuộm vàng cảnh vật hai bên bờ Lạc Thủy. Trong không khí mang theo hơi nước khiến người ta cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Đáng tiếc, từ phía xa xa, một đội người ngựa từ trong thành vội vã vọt ra, phá vỡ bức họa yên tĩnh đẹp đẽ này. Bọn họ ăn mặc giống nhau, cưỡi ngựa lao vút, vừa nhìn từ xa đã biết không phải là thương nhân bình thường.

Những người đó dừng lại trước cửa quán rượu, có người kêu lên: “Ra khỏi thành cũng không có quán nào nữa, chỉ bằng nghỉ chân ở đây một chút.”

“Thật là vô cùng vội vàng.” Đặng Hương thân nhiên cười. Ánh mắt của hần quét qua mấy người ăn mặc kỳ lạ này, lộ ra một nụ cười: “Đều không phải là người tốt lành gì.”

“Phùng gia.” Tay của ta chạm lên chuỗi kiếm. Bởi vì ta không hạ lệnh cho người nào đi về phía nam, cho nên những người này chắc chắn là thủ hạ của Phùng Ký được điều đến Y Khuyết. Bọn họ hẳn là chạy thẳng tới phía nam. Không phải là xông tới tám doanh phía nam thì còn có thể là đi đâu? Ta đã sớm biết Phùng Ký nhất định sẽ điều người đi, chỉ không nghĩ tới hần sẽ hành động nhanh chóng như vậy.

Đặng Hương chậm rãi uống rượu của hần: “Bọn họ là muốn ở đây chờ trời tối, hẳn là thừa dịp trời tối mò đến cửa Y Khuyết.”

“Chỉ bằng mấy người này sao?” Ta cười giễu một tiếng.

“Nếu như bên kia không chuẩn bị trước, hẳn là có thể.” Đặng Hương nhắc nhở ta.

Những người kia vội vàng xuống ngựa, chỉ là mười mấy người, hiện tại ta có thể lập tức giải quyết bọn họ, cũng tránh cho bọn họ đi đến phía nam gây chuyện. Ta nóng lòng muốn thử.

Đặng Hương ngay cả nghiêng mắt cũng không nghiêng, nhìn bọn họ: “Nguyên huynh không phải là còn có việc trong thành sao? Phong cảnh đẹp như vậy mà nhuộm máu thì không tốt. Dù sao ở cửa Y Khuyết cũng đã sớm sắp xếp người kiểm tra. Nguyên huynh vẫn nên lo chuyện của chính mình đi.”

Lời này của hần đã nhắc nhở ta, ta sớm đã sắp xếp người canh giữ ở cửa Y Khuyết. Kể từ khi ta đứng trước Đại Phật ở Long Môn, giả bộ nhận được tin gấp từ tám doanh phía nam trước mặt Phùng Yên Nhi, trong hai tháng này, ta ghi chép rõ tên tuổi từng người của Phùng Ký ở tám doanh phía nam vào sổ, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, những người này đều có thể rút đầu bất cứ lúc nào. Ta bây giờ còn gấp cái gì!

Tay ta buông lỏng chuỗi kiếm, thật ra ta là một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng. Ta cũng không khỏi tự cười chính mình.

“Ta vẫn là đi tìm A Nam trước.” Ta nói, vòng người đi ra bên ngoài: “Người cũng để ý chuyện này giúp ta.” Ta không có chút khách khí nào đối với Đặng Hương: “Ta sẽ phái người theo dõi nhất cử nhất động của người, nếu người tìm được A Nam trước, đừng hòng che giấu.”

Ta đi được vài bước, lại quay đầu lại: “Ta biết người cũng yêu A Nam, nhưng người không cần mơ tưởng nữa, A Nam là của ta, vĩnh viễn cũng là của ta!”

Đặng Hương ở phía sau ta mắng một câu thô tục. Cái người nhìn qua thì nho nhã này thì ra cũng biết phát cáu!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 129: Chương 123

Dọc đường hồi cung, ta thuận đường đi qua phủ Dịch Môn tướng quân của Đặng Vân, sau đó lại vòng qua bộ Binh, trước mặt Tào Định ra mệnh lệnh. Tào Định và huynh đệ Đặng gia quan hệ tốt, có lẽ trong lòng đã sớm có chuẩn bị, vừa nhận được mệnh lệnh của ta liền chạy như bay đi thi hành.

Đến lúc này, ta thấy sắc trời đã tối, đã đến lúc trong thành Lạc Kinh tỏa khói bếp, ta mới không nhanh không chậm đi vào cung. Người ta phái ra ngoài dò xét liên tục đưa tin về, nhưng lại không có chút tin tức nào của A Nam. Phủ công chúa bên kia yên tĩnh, cho dù là A Nam hay Huyền Từ, A Qua đều không thấy mặt mũi. A Nam có thể đến nơi nào, ta không có chút manh mối. Nhưng cuối cùng ta lại có một cảm giác, A Nam không cách ta quá xa, nàng nhất định ở một nơi nào đó mà ta sơ suất để lạng lẹ quan sát ta.

Giống như kiếp trước vậy, nàng một mình ở lại cung Trường Tín, vào lúc ta không chú ý, lặng lẽ dõi theo ta. Ta hoang đường, ta ngu xuẩn, cho đến khi ta thất bại, nàng đều nhìn rõ mồn một.



Nói thật, bây giờ ta nhớ lại rất nhiều tình cảnh của kiếp trước, phát hiện ra có lẽ từ kiếp trước ta đã yêu A Nam rồi. Đối với tiểu nữ nhân này, kiếp trước ta luôn giận dữ, vẫn không muốn thừa nhận một sự thật - cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng dùng lòng mình chân chính đối diện với nàng. Kiếp trước, ở trước mặt A Nam ta nhiều lần phạm sai lầm, cho nên ta không muốn thừa nhận nàng. Nhưng nhìn từ mặt khác lại thấy, ta đối với nàng thật sự rất để ý.

Hiện tại ta cần A Nam, đã sớm vượt ra khỏi tình cảm nam nữ, ta càng cần sự giúp sức và ủng hộ của nàng. Càng nhìn thẳng vào bản thân ta lại càng nhận ra mình yêu A Nam đến chừng nào.

A Nam nhất định sẽ không đi xa, hiện giờ tám doanh phía nam điều đi đâu còn chưa xác định, việc giao thương nam bắc cũng chưa được triển khai đồng bộ, A Nam từng là công chúa Nam Sở, nàng vẫn luôn cảm thấy sự yên ổn của hàng nghìn hàng vạn người dân phía nam là trách nhiệm của nàng, làm sao nàng có thể thật sự buông xuống tất cả mà rời đi?

Phùng Ký chờ ta ở ngự thư phòng. Ta cũng không ngờ tới điều này.

Hắn đã bắt đầu hành động ở tám doanh phía nam, vậy mà lại dám đơn độc đến gặp ta. Người này ngược lại lại có chút can đảm.

“Phùng ái khanh!” Ta cố tỏ vẻ giật mình, kêu một tiếng: “Sao lại tới tìm ta?”

Phùng Ký vốn đang ngồi yên ở chỗ ngồi của khách vội vàng đứng lên hành lễ với ta. Hắn vốn được hưởng đặc ân, nhìn thấy ta không cần ba lạy chín dập đầu, lúc này đương nhiên hành lễ cũng rất đơn giản. Nhưng hôm nay hắn không hô vạn tuế khiến ta cực kỳ không được tự nhiên.

Ta sai bước đi đến ngồi xuống sau bàn đọc sách của ta: “Phùng ái khanh tới lâu chưa? Chắc đã chờ sốt ruột rồi?” Ta cười.

“Không bao lâu... Mới vừa tới.” Phùng Ký nói quanh co, lại nhìn ta một cái: “Nghe khuyên từ Phùng Mai nói, hôm nay hắn gặp hoàng thượng.” Phùng Ký quan sát sắc mặt ta: “Cho nên thần tới đây...”

“Đừng vậy, có gặp.” Ta lạnh lùng gật đầu một cái: “Mai Nhi bị thương cũng không nặng lắm!”

Sắc mặt Phùng Ký lập tức sầm xuống, một tia bất an xuất hiện trên khuôn mặt vẫn cổ già vờ bình tĩnh: “Hôm nay thần tới chính là để nói chuyện này. Nghe nói tiểu nữ ở trong cung bị hoàng thượng phạt, có liên quan tới chuyện Mai Nhi.”

Tay của ta sờ vào trong ngực, cái bình đựng độc câu hôn vẫn còn ở đây. Vốn là ta cũng nổi lên ý định, muốn cả đêm xét cho ra người đã đưa độc câu hôn cho A Nam, nhưng sau đó suy tính lại kỹ càng lại thôi. Sĩ tử tham gia thi võ có tới hơn ngàn người, mà ngàn người này cũng là tinh anh gần mười năm nay của Đại Triệu. Ta không muốn vì một Lý Dật nho nhỏ mà làm hỏng kỳ thi trọng đại này. Dù sao Lý Dật cũng đã vào trong trường thi, hắn cũng không trốn thoát được.

“Phùng ái khanh không cần để chuyện này trong lòng. Mấy ngày trước Yên Nhi và Thục phi tranh chấp mấy câu, chẳng qua chỉ là phụ nữ bọn họ không hợp nhau. Hôm nay chuyện đã qua, chỉ là giam lỏng hai cung mà thôi. Đây là chuyện nhỏ của trẫm, ái khanh có lòng quan tâm trẫm hiểu được, nhưng phạt các nàng cũng chỉ là có ý làm gương cho người khác mà thôi.”

Phùng Ký vẫn còn đang tính toán ý nghĩ của ta, cặp mắt gian tà của hắn không ngừng lóe lên. Ban đầu người này nói năng thận trọng, ta vẫn cho rằng hắn là người âm trầm mà chừng chặc. Thậm chí trong lòng còn từng âm thầm sợ hãi hắn. Nhưng hiện giờ ta cẩn thận quan sát ánh mắt người này, lại nhìn ra hắn chẳng qua chỉ là kẻ nhát gan yếu đuối.

“Thần chỉ muốn hỏi thăm hoàng thượng một chút, hai ngày nay Yên Nhi vẫn khỏe chứ? Sao thần lại nghe được người ta nói, hoàng thượng tức giận, muốn giết Yên Nhi nhà ta? Hơn nữa, vừa rồi thần không nhìn thấy hoàng thượng ở đây, vốn muốn cầu kiến thái hậu, cung nhân lại nói thái hậu bị bệnh, không thể gặp người khác.” Phùng Ký lộ vẻ chột dạ.

Hai ngày nay, Trích Tinh Các và cung Trường Tín đều đóng chặt cửa, không để lọt chút tin tức nào ra ngoài. Người trong hai cung này dám đi đi lại lại đều bị ta ngăn lại bắt giữ. Phùng Ký không nhận được tin tức trong cung, cũng không đoán ra được ta đang sắp xếp cái gì. Huống hồ, bây giờ bọn họ biết ta từng đến phường Trường Xuân của Lý phu nhân, chỉ sợ càng thêm chột dạ.

Ngay cả mẫu hậu tính tình ôn hòa cũng từ chối gặp hắn, Phùng Ký có chút không yên lòng.

Ta bình tĩnh nói cho hắn biết: “Yên Nhi lần này gây chuyện không nhỏ, Hiền phi bị thương, đã gây ra sóng to gió lớn trong cung. Nếu như truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến thiên hạ ồn ào. Nếu chuyện đã nháo thành như vậy, trẫm nhất định sẽ truy xét kỹ càng. Nếu trẫm không quản tốt chuyện của mình, không quản tốt chuyện trong cung, vậy thì cũng không thể xử lý chuyện thiên hạ được.” Ta đây là đang khẳng định: lần này Phùng Yên Nhi trốn không thoát.

“Hoàng thượng!” Phùng Ký quát to một tiếng, trong ánh mắt lộ vẻ hung ác. Có lẽ là đã nghe ra được ý tứ không bỏ qua cho Phùng Yên Nhi từ trong lời của ta.

Ta lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, không có ý nhượng bộ. Ta đã xử lý xong chuyện Lão Cửu gài người trong quân Kiến Chương, lại không chế được quân Kỳ Sơn, nắm chặt một dải Tây Bắc trong tay. Hai phần ba quân đội Đại Triệu đã bị ta vững vàng khống chế. Hiện giờ chỉ còn lại tám doanh phía nam, ta cũng đã sắp xếp ổn thỏa, còn có nhị ca ở phía sau ủng hộ ta. Mặc dù ta luôn cẩn thận chặt chẽ, nhưng đến lúc nguy cấp cũng không sợ trở mặt với người trước mắt này. Cùng lắm thì là dùng toàn lực liều mạng mà thôi.

Dù gì ta cũng đã từng nhiều lần ra chiến trường giết địch, chẳng lẽ còn sợ kẻ ra trận rụt đầu này sao?

Phùng Ký lại còn dám vì chuyện của con gái hấn mà tới hỏi ta, có thể thấy được thường ngày hấn ngang ngược kiêu ngạo đến mức nào!

Phùng Ký có lẽ đã cảm nhận được sự kiên định của ta. Cũng biết hiện tại hấn chỉ có một thân một mình trong cung, cũng liền hạ ánh mắt xuống: “Hoàng thượng anh minh!” Hấn nói. Lần đầu tiên hấn nói chuyện hòa nhã với ta như vậy: “Thần đã làm hư tiểu nữ nhà mình, có thể có chút không biết trời cao đất rộng. Còn cần hoàng thượng trách phạt thật nghiêm, để tiểu nữ hiểu chuyện hơn một chút.” Suy nghĩ một chút, lại giả vờ quan tâm: “Vết thương của Hiền phi cũng không nặng quá chứ?”

Ta không để ý đến hấn, lấy ra khối ngọc bài giả lần trước Phùng Yên Nhi đưa ra kia, đập vào trên bàn một cái: “Phùng Yên Nhi lần này là tội khi quân, nghe nói đạo cụ là do người nhà Phùng gia người đưa vào trong cung. Ta vẫn luôn rất coi trọng ái khanh, nhưng lần này lại làm chuyện gài tang vật hãm hại người như vậy, trăm cũng không thể dễ dàng với ái khanh được nữa. Hôm nay Phùng khanh tới thật đúng lúc, nói một chút đi, rốt cuộc lúc này Phùng khanh muốn như thế nào?”

“Chuyện này...” Phùng Ký nhìn khối ngọc bài trên bàn: “Thần thực sự không biết chuyện này, có lẽ là bọn nhỏ bày trò.” Hấn phải sạch chuyện này: “Không phải Yên Nhi thì chính là Mại Nhi, tính tình bọn nhỏ... Nhưng Mại Nhi nhà ta bị đánh là thật, trên người thực sự có thương tích! Xin hoàng thượng minh giám.”

Ta nhìn Phùng Ký bằng ánh mắt hoài nghi.

Người này thấy ta không tin liền quỳ xuống nghiêm túc dập đầu với ta, lại ngẩng đầu lên nói một lần nữa: “Xin hoàng thượng minh giám, buổi chiều hôm đó Mại Nhi đi uống rượu với người khác về, đúng là bị người khác tập kích ở cửa nhà, người đánh hấn còn đoạt mất giấy tờ để vào trường thi của hấn. Phải biết là, để có được những giấy tờ này phải mất rất nhiều công sức. Dĩ nhiên, lấy năng lực của thần, chuyện này không thành vấn đề. Nhưng mà, tóm lại chuyện này không phải là giả. Nếu hoàng thượng còn không tin thì có thể phái người tra xét vết thương trên cánh tay Mại Nhi. Đúng rồi, người nọ còn nắn một câu: “Trạng nguyên được quyết định nội bộ phải không?””

Ý nghĩ đột nhiên koe lên trong đầu ta, có phần hiểu ra chuyện, vội vàng hỏi Phùng Ký: “Trẫm nghe nói ngày đó có người cứu Phùng Mại?” Lúc hỏi như vậy, cả người ta cũng dựa vào bàn.

“Đúng vậy. Hoàng thượng cũng có thể tìm người nọ làm chứng cho Mại Nhi.” Lời kia vừa thốt ra, Phùng Ký liền đột nhiên thay đổi sắc mặt: “A! Người nọ cũng đã vào trường thi, không có cách nào, không có cách nào.” Nói xong, nét mặt già nua dường như bị nghẹn lại thành một màu tím.

Ta nhìn Phùng Ký, chuyện gì cũng không cần hỏi nữa. Phùng gia trước đó tự mình đắc ý, đã sớm tung ra tin tức Phùng Mại sẽ đoạt chức trạng nguyên. Người người đều nói Phùng gia là lợi dụng thế lực gia tộc, sớm sắp xếp chức trạng nguyên cho Phùng Mại. Điều này dẫn đến có người mất hứng.

Nhưng ta đoán chừng là: Người mất hứng đó, không phải Đặng Hương, mà là một người khác.

Ta nhớ rõ ràng, kiếp trước ta từng trông mắt nhìn Phùng Ký nói với tên Lý Dật giết ta rằng: “Thiên hạ này cuối cùng là của người.”

Ta cười, nhìn Phùng Ký: “Phùng ái khanh đứng dậy đi, chuyện đến lúc này, trăm cũng không thể đảm bảo với ái khanh cái gì. Chờ trẫm điều tra xong mọi chuyện, trẫm đương nhiên sẽ cho ái khanh một câu trả lời thỏa đáng, cũng cho người trong thiên hạ một câu trả lời thỏa đáng.”

~~~~~

Tiền Phùng Ký đi, ta vội vàng tới tìm mẫu hậu, mấy ngày qua thân thể mẫu hậu không tốt, nhưng ta vẫn giao mọi chuyện trong cung cho mẫu hậu lo liệu. Hôm nay Phùng Ký lại tìm tới tận cửa để chất vấn chuyện Phùng Yên Nhi, ta sợ mẫu hậu bị giật mình.

“Thái hậu đang ở Phật đường.” Người của cung Khôn Ninh nói cho ta biết: “Còn ôm trường hoàng tử đi cùng.”

Ta lấy làm kinh hãi, vội vàng đi đến Phật đường.

Lúc này đã sẩm tối, vừa đúng lúc trăng lên cao. Lúc này mẫu hậu còn đến Phật đường làm gì?

“Mẫu hậu!” Ta thấy được bóng dáng mẫu hậu quỳ gối trước Bò Tát, thở dài nhẹ nhõm một tiếng.

Mẫu hậu không quay đầu lại, vẫn đang chuyên tâm lầm bầm cái gì đó. Ta lặng lẽ đến gần, thấy mẫu hậu đặt Mậu Nhi trên tấm đệm hương bồ ở trước đầu gối người. Đứa nhỏ vẫn ngoan như trước, chỉ lo ngủ, mẫu hậu lần tràng hạt lầm bầm một mình.

Ta thành kính hành lễ với Bò Tát, sau đó yên lặng ngồi xuống một bên.

Lại đợi một hồi, mẫu hậu đã đọc xong, ngẩng đầu nhìn ta một cái: “Đã tìm được Sở Hiền phi rồi?”

Ta lắc đầu một cái.

Mẫu hậu thở dài: “Ban đầu ta tính để Sở Hiền phi trông coi mẹ con Lâm nữ nhân, không biết chuyện có khá hơn một chút không. Có lẽ đứa nhỏ này cũng sẽ không trở thành như bây giờ.” Mẫu hậu cúi đầu nhìn Mậu Nhi đang ngây ngô ngủ trước mặt, nước mắt lại chảy xuống: “Nếu con thích Sở Hiền phi hơn một chút, nàng cũng sẽ tận tâm hơn.”

Ta không lên tiếng. Mẫu hậu không hiểu, ta chưa cho A Nam lòng tin, A Nam vẫn có chút trốn tránh. Lại nói, A Nam cũng không giống những nữ nhân khác, nàng không phải là Phùng Yên Nhi, nàng không uống hoa đào lộ khiến mình không thể sinh con; nàng cũng không giống Tiền Bảo Bảo, A Nam

xinh đẹp như hoa. A Nam sẽ vì ta mà sinh một đứa nhóc mập mạp.

“Thật vất vả mới trông chờ được một đứa cháu trai...” Mẫu hậu đau lòng: “Vị họ Liễu kia thật sự không muốn nuôi, ta liền ôm hấn về, dù gì ta cũng là bà nội của hấn, ta nuôi cũng được, hy vọng đứa nhỏ này có thể lớn lên khỏe mạnh. Cái gì cũng không bằng mạnh khỏe.”

“Mẫu hậu!”

“Vẫn muốn tìm Hiền phi sao?” Mẫu hậu hỏi ta: “Ta thấy ngay cả Huyền Từ nàng cũng mang đi rồi. Có lẽ là không có ý định quay lại.” Mẫu hậu muốn nói lại thôi.

Ta biết rõ mẫu hậu muốn khuyên ta hãy buông A Nam, nhưng mẫu hậu hiểu ta, người không dám nói ra lời này vì sợ làm ta đau lòng.

“Nàng sẽ trở lại.” Ta nói. Ta hết sức có lòng tin, ta yêu A Nam, bất kể là chân trời hay góc bể ta đều không quản, cũng không quản là có người nào ngăn trở, cuối cùng ta chắc chắn sẽ tìm được nàng. Chỉ cần ta giải quyết xong Phùng gia, vững vàng nắm thiên hạ trong tay, A Nam còn có thể trốn đi đâu?

Tĩnh tĩnh ta cũng rất cố chấp, đã nói không buông tay thì sẽ không buông tay.

Tay mẫu hậu vân vê tràng hạt: “Hôm nay phụ thân của Thục phi tới tận cửa.”

“Nhi thần đã gặp hấn.”

“Ngày mai người nhà của Tiễn Bảo Bảo cũng đến rồi.”

Ta suýt chút nữa đã quên chuyện này. Đúng vậy, ngày mai Tiễn thứ sử cũng đến, ta còn phải ứng phó với một người nữa. Thật là nhức đầu.

Mẫu hậu dường như nhìn ra được ta khó xử: “Hoàng thượng có chuyện thì cứ đi làm đi! Ngày mai người nhà Tiễn gia đến, mẫu hậu giúp ngươi ứng phó. Hôn sự năm đó là mẫu hậu giúp ngươi sắp đặt, bây giờ nhìn lại thật sự là không thích hợp. Vốn nên là mẫu hậu giúp ngươi xử lý sạch sẽ.”

“Mẫu hậu!” Làm sao ta có thể oán trách mẫu hậu, năm đó mẫu hậu cũng là vì muốn tốt cho ta.

“Lúc trước cưới Phùng Yên Nhi vào cửa cũng là mẫu hậu đầu ý, coi trọng chính là Phùng gia và ta cũng không có bất cứ quan hệ họ hàng nào, vốn là thấy nữ nhi Phùng gia rất tốt, ai ngờ nàng ta lại như bây giờ. Tóm lại, vẫn là mẫu hậu có lỗi. Khiến cho con phải đau lòng.”

“Mẫu hậu không cần như vậy.” Ta gần như muốn rơi lệ: “Bây giờ mẫu hậu cần nhất là giữ gìn sức khỏe, hiện giờ mẫu hậu vẫn còn chưa khỏi bệnh hấn, lại còn phải giúp nhi thần trông coi việc trong cung. Là nhi thần bất hiếu! Những chuyện khác không cần mẫu hậu quan tâm, chuyện triều chính nhi thần sẽ tự mình gánh vác.” Nếu ngay cả một Tiễn thứ sử cũng không giải quyết được, ngôi vị hoàng đế này cũng không cần nữa. Không phải cháu gái thừa tướng Lý Tế cũng đang hoàng đế đi xuất gia sao?

“Sớm biết như vậy, lúc đầu chi bằng cũng để cho nữ nhi Tiễn gia xuất gia rồi!” Mẫu hậu nói: “Nữ nhân hoàng gia đi xuất gia cũng là một lối thoát, thậm chí còn có thể để tóc rồi tìm người nhà. Trước kia phụ hoàng ngươi băng hà cũng để những phi tần nhỏ tuổi đến ở trong miếu, đến nay nhiều người đã lạng lẽ hoàn tục rồi. Cho dù không hoàn tục cũng có thể nương nhờ cửa Phật, không cần chịu sự coi thường của người đời.”

Trong khoảnh khắc đó, ta có chút hoảng hốt, dưới ánh đèn nơi cửa Phật, dường như có một vầng ánh sáng trong trẻo như vậy. Quảng sáng kia chiếu thẳng vào nội tâm của ta, ta lập tức hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Chương 124

Ta gần như cả đêm không ngủ, chỉ vì bày bố cục trận phía nam, lần này, ngay cả quân Kiến Chương cũng không thể không động, dù sao cũng là đội quân trọng yếu bảo vệ kinh sư, lúc này không dùng đến thì còn đợi lúc nào mới là hợp thời? Ngay cả Đặng Văn cũng bị ta sai đi ra ngoài để phòng bất trắc. Đối với tiêu tử này mà nói, làm bồi thân cho A Nam cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Trời sắp sáng, ta nằm trên giường thiếp đi được một lát. Trình sát dưới tay ta trở lại báo cáo, bọn họ lục soát khắp các chùa miếu trong thành Lạc Kinh cả một đêm, chỉ có chùa Vĩnh Ninh là có khách vào ở trong ngày hôm qua.

Mắt của ta sáng lên, lật người ngồi dậy: “Như Ý!”

Như Ý từ ngoài đi vào phòng, quỳ bên giường của ta.

“Ra ngoài thành, đến chùa Vĩnh Ninh!”

Như Ý lại có chút chần chừ: “Bên ngoài trời vẫn còn tối đen.” Hấn nói cho ta biết.

“Còn tối lại càng tốt.”

Dưới sự hầu hạ của Như Ý, ta nhanh chóng rửa mặt, dẫn người chạy thẳng tới chùa Vĩnh Ninh.

Chùa Vĩnh Ninh là chùa của hoàng gia, ta không biết A Nam có thể tới ẩn thân trong chùa Vĩnh Ninh thật hay không, lấy tính tình của nàng ra mà nói, tuyệt đối không phải là một người sẽ xuất gia tinh tâm. Nhưng sự đời khó lường, lúc A Nam đau lòng có thể làm ra những chuyện gì, ngay cả ta cũng đoán không được.

Nhưng lời của mẫu hậu ngày hôm qua đã nhắc nhở ta, nếu A Nam vẫn còn ở Lạc Kinh, như vậy đối với nàng mà nói, chỗ ẩn thân tốt nhất chính là chùa chiền. Ở những nơi này, một nữ nhân xinh đẹp đơn độc mang theo một đệ đệ mới không khiến người ta để ý. Huống hồ, sau khi A Nam theo mẫu hậu đến Phật đường niệm kinh mấy ngày thì đối với Bồ Tát đã thành kính hơn rất nhiều. Lần trước nàng nghe nhị ca kể chuyện về Phật cũng rất có hứng thú. Xưa đâu bằng nay, khả năng nàng nương nhờ cửa Phật càng lúc càng lớn.

Lúc này trong lòng ta thấp thỏm, hy vọng có thể tìm được A Nam trong chùa Vĩnh Ninh.

Việc ta dẫn theo một đội nhân mã đến chùa Vĩnh Ninh tìm tề tử bỏ trốn đã dọa sợ mấy hòa thượng trong chùa. Sắc trời còn chưa sáng rõ, các hòa thượng vừa mới rời giường, còn chưa chuẩn bị cho giờ tụng kinh buổi sáng đã thấy nhiều quan quân xông vào như vậy, các hòa thượng vốn đang cầm bát chuẩn bị ăn sáng cũng bị hoảng sợ đến nhảy dựng lên.

Thật là tội lỗi!

Thủ hạ của ta lớn tiếng gọi: “Gọi chủ trì của các ngươì ra ngoài!”

Quy mô chùa Vĩnh Ninh không nhỏ, hành lang dài quanh co, phía sau có rất nhiều đình viện lớn nhỏ. Nói thật, nếu để cho ta lục soát, thật sự cũng không biết là phải lục soát tới lúc nào.

Nếu trình sát của ta đã tra ra hôm qua chùa Vĩnh Ninh có thu nhận người thì hãy để chính bọn họ giao người ra đây cho thỏa đáng.

Ta đứng ở trong sân trước chờ đợi, chờ một lúc lâu mới thấy có người từ phía xa xa đi tới. Không giống chủ trì chùa Vĩnh Ninh, nhìn giống như một nữ nhân, không, không đúng, phải nói là một vị ni cô. Áo cà sa màu xám không che giấu được điểm đặc thù của phái nữ.

Trên đầu vị ni cô này đã sớm cạo sạch tóc, trên mặt lại treo một cái khăn, che hơn nửa gương mặt.

Như Ý rất lo lắng, ở bên cạnh “à” một tiếng.

Vị ni cô kia đứng cách ta rất xa, hai tay chấp trước ngực khom người về phía ta.

“Lý Uyển Ninh!” Ta thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Nữ nhân này cho dù khoác áo cà sa, cạo tóc trên đầu thì ta cũng có thể nhận ra nàng ta là Lý Uyển Ninh. Suýt chút nữa ta đã quên mất, ba tháng trước nàng ta xuất gia ở chùa Vĩnh Ninh, hơn nữa còn là do A Nam sắp xếp.

“A di Đà Phật, vị sư chủ này, bản ni chưa từng gặp qua sư chủ.”

“Bớt lời đi!” Ta nhanh miệng, đồng thời cười nhạt coi thường: “Là người đã giấu A Nam đi?”

Ta là một kẻ phạm tặc, không thể giả bộ được về thành kính. Huống hồ nàng ta gặp ta cũng che giấu hết mặt, ta đối với nàng ta sớm đã không có tình cảm gì, nàng ta như thể nào cũng không liên quan gì đến ta.

Lý Uyển Ninh vẫn chấp hai tay trước ngực như trước: “Không trách mắng không giận dữ, đây mới là bản lĩnh cao cường.”

Quả nhiên Lý Uyển Ninh vốn dĩ không thích hợp với ta. Nói chuyện với ta như vậy, làm sao ta có thể hiểu được?

Ta nghĩ: “Lão già chủ trì kia lại dám trốn đi không ra gặp ta, chùa Vĩnh Ninh dám che giấu người của ta không chịu giao ra, có tin ta có thể hủy chùa Vĩnh Ninh này thành mảnh vụn hay không?” Ta không chỉ là một kẻ phạm tặc, mà còn là một kẻ độc ác đầy.

Hiện tại Lý Uyển Ninh có bản lĩnh hơn nhiều so với lúc ở bên cạnh ta, nghe ta nói chuyện như vậy nhưng cũng không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

“A di Đà Phật, tội lỗi.” Nàng nói.

“Lý Uyển Ninh, người tránh qua một bên đi.” Ta nói, “Hoặc là giao A Nam ra, hoặc là gọi Diệu Thông ra, ta không nói chuyện với người.”

“Yêu ghét không dễ dàng buông bỏ, tình cảm là nguồn gốc sâu xa của mọi thứ trên đời.”

Ta nghe không hiểu, cũng không nhịn thêm được nữa, ta đã bỏ qua cho Lý Uyển Ninh, nàng ta vẫn còn chưa rõ ràng sao? Ta bỏ qua cho nàng, là bởi vì ta yêu A Nam, ai cần nàng ta nhiều chuyện làm gì.

Ta phát tay một cái, mấy hộ vệ ta dẫn theo như sói như hổ liền xắn tay áo lên chuẩn bị xông tới, định lật tung toàn bộ ngôi chùa Vĩnh Ninh này. Vừa nhìn đã thấy ta muốn phá hoại mảnh đất thanh tịnh này.

“Chờ một chút! Hoàng thượng muốn tìm tỷ tỷ phải không?” Xa xa truyền tới một giọng nói trẻ con. Chỉ trong chốc lát, bóng dáng nho nhỏ của Huyền Từ từ dưới mái hiên chạy ra: “Hoàng thượng muốn tìm tỷ tỷ, cần gì làm khó mấy người xuất gia này.”

Ta thấy A Qua vốn ngờ nghệch chậm hiểu cũng xuất hiện phía sau Huyền Từ.

Huyền Từ nhỏ người nhưng nhanh trí, thấy ta chú ý tới hấn, hấn liền xách cây cung nhỏ đi từng bước thong thả, không nhanh không chậm tiến tới trước mặt ta.

Lý Uyển Ninh vừa chấp tay trước ngực, vừa niệm một tiếng: “A di đà Phật.”

Ta tóm Huyền Từ bằng một tay, kéo đến trước mặt: “Rốt cuộc cũng tìm được các người rồi, tỷ tỷ của người đâu?” Tiểu nữ tử A Nam này, quả nhiên là tìm tới nương nhờ cửa Phật.

Ánh mắt của Huyền Từ lóe lên: “Tỷ tỷ không ở đây.” Nói xong thì cái miệng nhỏ mím chặt, thể hiện rằng hấn sẽ không nói thêm cái gì nữa.

Ta nhìn A Qua một chút, A Qua cũng chỉ lo cúi đầu.

Ta suy nghĩ một chút: “Có tin ta thật sự sẽ phá bỏ chùa Vĩnh Ninh hay không?”

“Chùa Vĩnh Ninh có tội tình gì sao? Dĩ vô đạo phạt hữu đạo*, chắc chắn sẽ để mất lòng dân, về sau còn có thể trách ai?” Con mắt Huyền Từ đảo một vòng.

* Lấy cái vô lý để chen ép cái có lý

Trong lúc nhất thời ta á khẩu không trả lời được, đồng thời cũng cảm thấy tức giận. Những thứ này vốn là ta dạy Huyền Từ, lúc này lại để hấn đến giáo huấn ta!

Lý Uyển Ninh đứng một bên, lại một hồi “a di đà Phật”.

Ta cắn răng một cái: “Vây hai người các người theo ta hồi cung trước.” Ta có thể không phá chùa Vĩnh Ninh, dù sao thì ta dẫn Huyền Từ đi, A Nam chắc chắn sẽ không thể không xuất hiện. Huyền Từ chính là sinh mạng của nàng, cho dù thế nào A Nam cũng sẽ không bỏ lại đệ đệ bảo bối này.

Huyền Từ vừa nghe ta nói như vậy, đột nhiên từ trước mặt ta lùi về sau mấy bước: “Không đi!” Đồng thời nắm chặt cây cung nhỏ của hấn.

Ta vừa bực mình vừa buồn cười, Huyền Từ chỉ là một thằng nhóc mới lớn, công phu được bao nhiêu cơ chứ, cho dù có rèn luyện thêm một thời gian nữa cũng không bằng một phần mười của ta, hiện giờ lại muốn chống lại ta, thật là tính khí ngang bướng như tỷ tỷ của hấn.

Ta dùng một tay kéo tên tiểu tử này trở lại, bắt chập hấn giãy giụa như thế nào: “Uổng công ta đối tốt với người.” Ta nói: “Dạy người học binh thư, dạy người dùng kiếm, đều là uổng công dạy dỗ rồi.” Ta gầm nhẹ với tên tiểu tử này, nói hấn là em vợ của ta, nhưng ta đối với hấn không kém gì đệ đệ ruột của mình, thậm chí còn tốt hơn cả đệ đệ ruột, lúc trước ta cũng chưa từng dạy đệ đệ của mình đọc sách.

Những lời này, Huyền Từ chắc chắn hiểu được, hấn nhăn mặt: “Hoàng thượng phải đối xử tốt với tỷ tỷ mới được.”

Hấn lại đâm trúng chỗ đau của ta, ta lập tức hoàn toàn yên lặng. Ta không muốn tiếp tục dây dưa với một đứa bé như vậy nữa, chỉ nhẹ nhàng ném hấn cho thân vệ của ta: “Chăm sóc tiểu tử này cho tốt.” Ta ra lệnh, chuẩn bị tự mình ra tay lục soát chùa Vĩnh Ninh.

“Hiện phi thật sự không có ở đây.” A Qua vẫn luôn yên lặng rồi đột nhiên lên tiếng: “Hiện phi để cho chúng nô tỳ đến nương nhờ các nhà sư, còn chính Hiện phi không biết đã đi nơi nào. Hiện giờ nô tỳ cũng rất lo cho Hiện phi.” A Qua nói đầu ra đấy: “Hiện phi nói, nàng có một chuyện không rõ, muốn đi điều tra.”

Trong nháy mắt, ta lập tức mờ mịt, nhìn dáng vẻ A Qua không giống như đang nói đùa. Hơn nữa ta cũng biết nàng ta là người đảng hoàng, chắc chắn sẽ không nói đùa. Nhìn qua tình hình này thì A Nam thật sự không ở trong chùa Vĩnh Ninh. Vậy thì nàng đang ở nơi nào mới được?

“Hình như có liên quan đến chuyện lần trước trong rừng mai. Nô tỳ nghe Hiện phi nói không thể để bị nữ nhân kia đánh một cách vô ích.” A Qua quả nhiên không phải là ngu ngốc, nàng ta chẳng qua là thật thà mà thôi.

Vừa nghe A Qua nói như vậy, ta đột nhiên tỉnh táo, A Nam quả nhiên là chưa từng an phận, nàng thật sự có chuyện, cũng không phải chỉ là muốn tránh ta. Nhưng nàng đang bận chuyện gì chứ? Nàng có biết hiện giờ bất kể nàng làm gì cũng rất nguy hiểm hay không?

Lúc này không biết Như Ý từ đâu chui ra, đảo quanh một vòng rồi quay trở lại, ta cẩn thận quan sát ánh mắt của hấn. Vội vàng nháy mắt ra hiệu cho hấn nói.

Như Ý ghé sát vào bên lỗ tai ta: “Mính Hương tiên sinh đuổi theo đến chùa Vĩnh Ninh xin gặp.”

“Mau truyền tới!”

Ta bỏ lại Lý Uyển Ninh, lập tức xoay người đi ra bên ngoài. Đặng Hương vốn là người không có chuyện chắc chắn sẽ không tìm đến, nhất định là hắn đã có tin tức gì đó của A Nam.

Đặng Hương vẫn như cũ, dắt theo ngựa của hắn, không nhanh không chậm đi vào trong chùa Vĩnh Ninh.

Ta nghênh đón, không chút khách khí: “Người tìm được A Nam rồi sao?”

Đặng Hương nhìn quanh một chút: “Chỗ này không tệ. Sao hoàng thượng lại tìm đến đây? Chẳng lẽ là đột nhiên nổi lòng hướng Phật?”

“Bớt vòng vo đi!” Ta biết hắn không buông tha bất cứ cơ hội vào để châm chọc ta.

Đặng Hương cười: “Nếu như A Nam đã xuống tóc, hoàng thượng định làm gì?”

“Không sao cả, vẫn sẽ bị ta bắt hồi cung, để cho nàng dâng hoàng nuôi lại mái tóc dài.” Ta hết sức ngang ngược.

Chỉ cần A Nam vẫn còn sống, cho dù nàng có xuất gia hay không, cho dù là bị bệnh, bị thương, tàn tật, đối với ta mà nói cũng không có gì thay đổi. Chỉ cần tìm được nàng, ta chắc chắn sẽ giữ nàng thật chặt, nàng đừng hòng rời đi lần nữa. Chỉ là xuất gia thì làm sao có thể làm khó ta?

Đặng Hương lắc đầu, cười một tiếng quái dị: “Quả nhiên là bậc đế vương thiên hạ, quả nhiên là có khí phách!” Trong lời ca tụng của hắn còn kèm theo cả ý châm chọc: “Vậy hoàng thượng hãy mau đi đi, A Nam lại muốn gây chuyện rồi. Hiện giờ cục diện giằng co, nếu hoàng thượng còn không đi, lỡ may kinh động đến Phùng gia thì chắc chắn sẽ nháo thành chuyện lớn.”

Ta sợ hết hồn: “A Nam đang ở đâu?”

“Đi theo ta!” Đặng Hương nói, quay người leo lên lưng ngựa, lại quay đầu nhìn ta hơi có ý cười.

Ta chỉ hơi lưỡng lự, không hề chậm trễ sai người dắt ngựa đến. Chỉ cần là chuyện của A Nam, làm sao ta có thể trì hoãn.

Ta dẫn theo cả người lẫn ngựa đi theo Đặng Hương, một mạch đi về hướng trở về hoàng thành. Trong lòng ta nghi ngờ, chẳng lẽ A Nam vẫn ở loanh quanh gần hoàng thành? Tại sao ta tìm khắp cả thành suốt một đêm cũng tìm không thấy?

Đặng Hương dừng ở một ngõ hẻm cách hoàng thành không xa, hắn ra dấu với ta, dẫn đầu xuống ngựa.

Ta vội vàng xuống ngựa theo hắn, đồng thời ra hiệu cho toàn bộ tùy tùng của ta án binh bất động.

Đây là một ngõ nhỏ bình thường, nhưng lại gần với Lạc Thủy. Chỗ này có chút giống với chỗ bên sông Tần Hoài của thành Kim Lăng, ban ngày càng bình thường thì ban đêm càng náo nhiệt. Ta giương mắt lên, nhìn thấy trước cửa một hộ gia đình có treo một chiếc đèn lồng liên biết đây là nơi nào. Lúc này vẫn còn quá sớm, không phải là thời gian làm ăn, trong ngõ nhỏ nhà nào cũng đóng chặt cửa. Xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng.

Đặng Hương dẫn ta đi sâu vào trong ngõ nhỏ, đi thẳng tới trước mặt một cánh cổng lớn. Hắn đứng lại, hướng về phía trước lăm bắm cái gì đó.

Ta nhìn quanh, đây cũng là một ngôi nhà đẹp đẽ, mặc dù không rộng lớn như phùng Trường Xuân nhưng cũng không phải là quá đơn sơ mộc mạc. Hiện giờ ngôi nhà này cũng đóng chặt cửa y như những ngôi nhà khác xung quanh, nhưng ở phía trước cổng có một cỗ xe lừa nho nhỏ đậu lại. Tuy rằng cỗ xe nhỏ nhưng được trang trí bằng lụa vàng óng ánh, vừa nhìn đã biết không phải xe nhà bình thường. Mái che bên ngoài có treo một cái đèn lồng giấy màu trắng, phía trên viết chữ màu đen: Trường Xuân.

Phùng Trường Xuân sao? Ta nhất thời nghi ngờ, không hiểu chuyện này có quan hệ gì với A Nam. Lại thấy Đặng Hương đi thẳng tới trước cỗ xe lừa, nhìn khắp cảnh vật vắng lặng xung quanh, lặng lẽ vén rèm che lên, nhìn mũi, ý bảo ta và hắn cùng ngửi thử.

Ta ngửi được thứ mùi này, giống như nghe ra có chuyện gì. Quả nhiên tiểu yêu nữ A Nam này lại giờ trò rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Chương 125

Kỹ nữ trong thành Lạc Kinh có đến cả ngàn người, tú bà của kỹ viện này đến kỹ viện khác cũng không phải là chuyện lạ. Dù sao bọn họ cũng là người làm cùng nghề, thường xuyên liên lạc trao đổi với nhau cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng nếu như vị tú bà này là mặt dày đến đòi người thì có chút kỳ quái.

Lúc Đặng Hương dẫn ta vào phòng khách thì tình cảnh mà chúng ta nhìn thấy suýt chút nữa đã khiến cho ta và Đặng Hương sợ hãi kêu lên.

Ta và Đặng Hương kiên nhẫn gõ cửa, tiếng gõ lớn đến mức giống như là nếu đối phương không ra mở cửa, chúng ta sẽ phá cửa đi vào. Người gác cửa vừa mở hé cánh cửa vừa liên tục kêu khổ: “Các cô nương cũng vừa mới ngủ thôi. Hôm nay là chuyện gì đây, nhà chúng ta cũng chỉ là một gánh hát, cũng phải có thời gian nghỉ ngơi, chứ vị đại thần cũng không thể làm phiền chúng ta như thế.”

Tay Đặng Hương phẩy phẩy, đẩy người mở cửa rồi bước vào: “Chúng ta tìm tú bà phường Trường Xuân.” Vừa nói vừa xông vào. Trên mặt hân hoan cười, người cũng nho nhã, nhưng khí thế kia chính là không chịu giải thích cho người ta.

Tuy ta có chút ngượng ngùng nhưng vẫn phối hợp với Đặng Hương chen vào trong.

Trên mặt người gác cửa gần như muốn rơi lệ: “Chẳng biết tại sao hôm nay Lý ma ma của phường Trường Xuân lại tới cửa, vị Bồ Tát sống khó đối phó này còn chưa đủ, lại còn kéo thêm hai vị công tử tới giúp đỡ sao? Chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo không chiều đãi nổi chư vị đại thần.”

Tên gác cửa này thật ồn ào, ta dùng một tay đẩy hân ra, liền xông thẳng vào trong phòng khách. Động tác thô lỗ hơn nhiều so với Đặng Hương. Tên gác cửa bị ta đẩy suýt ngã.

Đến lúc ta xông vào trong phòng khách, thứ đầu tiên ta nhìn thấy chính là A Nam mà ta không thể tưởng tượng nổi, không, không đúng, thật ra thì ta nhìn thấy là Lý phu nhân đang mất hồn mất vía.

Ta và Đặng Hương đều bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Ngồi ở vị trí chủ tọa giữa sảnh chính là một nữ nhân, tuổi tác không rõ, trang điểm rực rỡ, lộ nửa ngực, quyền rũ như không có xương. Lấy ánh mắt của ta khi vừa nhìn thấy thì có thể khẳng định, kia chính là Lý phu nhân yêu hình quái trạng của phường Trường Xuân.

Cũng may trước đó Đặng Hương đã đề ta ngửi thấy mùi ngoài chiếc xe lừa kia, mùi trong xe không phải là mùi hoa đào ngọt ngào mà là mùi lan đặc biệt của A Nam. Ta ở cùng A Nam đã lâu, đã rất quen thuộc với mùi vị trên người A Nam. Lý phu nhân giống như Phùng Yên Nhi, uống hoa đào lộ giữ gìn nhan sắc, trên người đều là mùi hoa đào từ xa đã có thể ngửi thấy.

Mà lúc này, ta cũng không ngửi thấy thứ mùi khiến người ta chán ghét kia, nếu như không cẩn thận phân biệt thì gần như cũng không thể ngửi thấy mùi lan trên người A Nam. A Nam ở trước mắt, giống như là đã bọc vào người lớp da quái vật của Lý phu nhân, cũng khó trách ta cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Thật ra thì, nếu như nhìn kỹ cũng có thể nhìn ra được Lý phu nhân là do A Nam giả trang. Bởi vì khi ánh mắt A Nam lướt qua, vẻ sắc bén trong ánh mắt kia không cách nào che giấu được. Lúc này A Nam nhìn thấy ta và Đặng Hương đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng, nàng lập tức nháy mắt một cái, lát sau trợn mắt lên, lại vung về liếc mắt lần nữa.

Ta len lén cười.

Về già nua của Lý phu nhân hiện rõ trong ánh mắt, nhưng ánh mắt của A Nam tuyệt đối không già.

Cuối cùng, A Nam hung hăng trợn mắt nhìn Đặng Hương một cái. Đương nhiên là oán giận Đặng Hương vì đã dẫn ta tới đây.

Đặng Hương giả bộ như không nhìn thấy A Nam trợn mắt. Hắn lịch sự khom người về phía A Nam, bày ra dáng vẻ nghiêm trang: “Ma ma, theo chúng ta trở về đi thôi, trong phường Tiểu Đào Hồng đột nhiên bệnh nặng, xin ma ma trở về xem xét một chút.”

“Ta cũng không phải là đại phu, nàng ta bị bệnh thì tìm ta trở về có ích gì?” A Nam tức giận, ánh mắt xinh đẹp đưa qua đưa lại giữa ta và Đặng Hương: “Ai cho phép hai người các ngươi tới đây nhiều chuyện, Tiểu Đào Hồng bị bệnh thì mời đại phu, chết thì kéo ra ngoài chôn. Chỉ có chút chuyện còn con này cũng tới tìm ta!” Vừa nói còn vừa học dáng vẻ của Lý phu nhân liếc mắt đưa tình với hai người đàn ông chúng ta.

Lại khiến ta tức giận. Liếc mắt đưa tình với ta thì thôi, lại còn làm vậy với Đặng Hương! Lại dám như thế nữa!

Lúc này ánh mắt của ta đã sớm dừng trên ngực A Nam, thế mà nàng lại dám! ... Lại dám học theo Lý phu nhân kia, cố ý mở nửa vạt áo, lộ ra một đoạn ngực tuyết trắng! Như vậy chẳng phải đều bị người ta nhìn thấy hết hay sao! Lại dám như vậy!

Dường như A Nam cảm nhận được ánh mắt của ta, nàng cúi thấp đầu, lập tức hiểu ra, oán giận trừng ta một cái, ngồi thẳng lên một chút, lại dùng tay che vạt: “Vị công tử này, ngươi là ai, ta không quen biết ngươi!” Rõ ràng trong mắt A Nam đều là vẻ bất mãn đối với ta, nhưng trên mặt nàng lại nặn ra một nụ cười hơi hột y như Lý phu nhân, nàng giả bộ vuốt vuốt bộ móng tay dài, nhìn ta hỏi: “Chẳng lẽ ngươi cũng là một con rùa đen* giống như vị công tử tuần tú này, tìm đến phường Trường Xuân của ta?”

* rùa đen: chỉ những người đàn ông bị cấm sùng

A Nam mắng Đặng Hương lại mắng sang cả ta. Suy nghĩ một chút thì ta chính là phu quân của nàng, nàng lại còn dám như vậy!

Mà đến lúc này ta mới phát hiện ra mình ăn nói vụng về: “Ta...” Hiển nhiên là không biết đáp lại như thế nào.

“Ma ma đừng vội nói đùa.” Ngược lại Đặng Hương lại kiềm chế rất tốt, tiểu tử này trước giờ vẫn luôn ôn tồn nho nhã, lúc này đương nhiên vẫn giữ được bình tĩnh, dáng vẻ giống như là không hề tức giận chút nào: “Nguyên công tử đây là khách của Mạc ma ma, cũng rất có hứng thú với mấy cô nương xinh

đẹp của ma ma, ma ma phải tiếp đãi thật tốt đấy. Cho nên, Lý ma ma tốt nhất là nên theo chúng ta trở về đi thôi.”

Đặng Hương nhanh mồm nhanh miệng cũng không phải là tốt lành gì. Uống cho hần là một văn nhân nho nhã.

“Không được!” A Nam dứt khoát cự tuyệt: “Ta phải ở đây chờ ma ma trở về cho ta một câu trả lời thỏa đáng mới có thể rời đi.” A Nam kiên định ngồi ở trên ghế, không hề có ý định rời đi.

Trong đầu ta không khỏi nghĩ đến, có nên kiên quyết kéo tiểu bảo bối này trở về hay không.

Nhìn Đặng Hương một chút, dường như hần không có ý định phối hợp với ta, chỉ nhìn A Nam, dường như có tâm sự gì, ta cũng không thể một mình tự quyết được.

“Lý ma ma, ta cũng đã nói với người rất nhiều lần, người nói xem, coi như năm xưa đứa bé kia là gửi nuôi ở nơi này thì cửa hàng này cũng đã đổi chủ nhiều lần. Chuyện hơn hai mươi năm trước, gọi một người mới như ta đến hỏi chuyện thì làm sao có thể rõ ràng được! Ta không có cách gì để cho người một câu trả lời xác đáng, người cứ hỏi đi hỏi lại như vậy để làm gì?”

Một người phụ nữ trung niên từ phía sau đi vòng ra ngoài, trên người mang theo một mùi thơm kỳ quái, hoàn toàn che lấp mùi hoa lan nhàn nhạt trên người A Nam. Hiện nhiên là nàng ta đã nấp ở đằng sau quan sát được một lúc rồi.

Cách tô son điểm phấn của nữ nhân này có chút giống Lý phu nhân, đáng tiếc là khuôn mặt khác biệt hoàn toàn, nếp nhăn trên mặt không nói làm gì, ngay cả những vết lõm đốm cũng không che giấu được.

Ta giật mình, nhìn tuổi của nữ nhân này, chuyện hơn hai mươi năm trước sao? Dường như nàng ta có biết. Ít nhất thì A Nam vừa nói như vậy tức là trước đây Lý phu nhân đã từng tới nơi này hỏi chuyện, chẳng lẽ nơi này chính là kỹ viện mà trước đây Lý phu nhân gửi con trai nhờ nuôi giúp? Hiện giờ chẳng phải là mẹ con Lý Dật đã sớm đoàn tụ, A Nam còn tới đây làm gì?

A Nam trừng mắt: “Ai hỏi người chuyện hơn hai mươi năm trước? Bây giờ ta tới là để hỏi chuyện bảy năm trước.” Mắt của nàng nhìn thẳng về phía trước, đương nhiên cũng bắt chước ánh mắt yêu mị của Lý phu nhân: “Bảy năm trước, cô nương chủ bài ở nơi này của các người là Doanh Yến Nhi, một ngày trước sơ long* thì đột nhiên bị người ta chuộc thân. Hôm nay ta tới là để hỏi, người chuộc thân cho nàng ta là ai?”

* Vào thời xa xưa, các kỹ viện sẽ nuôi các cô gái trẻ từ khi còn nhỏ, những cô gái này lớn lên sẽ được công bố ra trước khi “tiếp khách” lần đầu tiên. Việc lựa chọn khách làng chơi cho lần đầu tiên của cô gái này được gọi là “sơ long”

Chỉ trong nháy mắt đó, suy nghĩ của ta có chút hỗn loạn, dường như thấy được một tia sáng yếu ớt giữa mây mù. Ta dường như đã hiểu ra cái gì, rồi lại giống như càng mơ hồ hơn, mây mù càng lúc càng che lấp suy nghĩ của ta.

Tú bà kia còn chưa mở miệng.

A Nam lại cười lạnh, ác ý gây gây bộ móng tay sắc nhọn kia: “Ta khuyên ma ma chớ mượn cớ này nọ trước mặt ta. Ta đã sớm nghe qua, bảy năm trước bán Doanh Yến Nhi kia đi là nơi này của người! Người lại còn đánh bạc được rất nhiều tiền, mua được tiểu viện này, còn có thể phát triển nó thành quy mô rộng lớn như ngày hôm nay. Nghe nói Doanh Yến Nhi của nhà người đáng về thướt tha nhẹ nhàng như chim én, giỏi ca múa, đặc biệt là kỹ năng múa được xưng là độc bộ thiên hạ. Vì để kiếm khách sơ long cho nàng ta, người gửi thư từ khắp thành Lạc Kinh, hết sức khoe khoang kỹ năng múa của nàng ta. Nhưng chuyện ập lên đầu, mấy kẻ lằng tởn vốn theo đuổi nàng ta như ong bướm lại bị hút một vố. Vì cô nương Doanh Yến Nhi kia bị người ta mua đi ngay trước ngày nàng ta chính thức tiếp khách. Vì thế, người đứng ở vị trí chủ nhà, buộc phải đứng ra tạ lỗi với khách làng chơi.”

Chuyện bảy năm trước cách hiện tại cũng không lâu lắm. Năm đó ta mười bảy mười tám tuổi, chính là bằng với độ tuổi của Đặng Vân bây giờ. Chính là vào năm đó, ta quen Phùng Yến Nhi đang tuổi cập kê. Không tới một năm sau, ta thành thân với nàng ta.

Ta đã biết A Nam đang hỏi cái gì.

Vị tú bà kia lúng túng cười khan hai tiếng, nhưng cũng không phủ nhận: “Lý ma ma người thăm dò cũng kỹ càng thật.” Nàng ta nói: “Đúng là như thế, ta còn có thể nói gì đây? Ta cũng giống người, cũng chỉ là lăn lộn giữa khói hoa mà kiếm cơm ăn, chuyện như vậy, đã làm rồi thì coi như là chuyện cũ mà bỏ qua. Đừng nói tới năm đó ta không hỏi thăm lai lịch của vị khách quan kia, cho dù ta có biết thì bây giờ ta cũng tuyệt không dám lải nhải. Quy củ trong nghề thế nào, Lý ma ma đương nhiên còn rõ ràng hơn ta, chuyện ta làm vốn chỉ là chút mảnh khốc, biết nhiều cũng không tốt.”

Trong lời nói của người này có ý ca tụng, lại cũng có ý uy hiếp.

A Nam vẫn biếng nhác dựa người vào ghế như cũ, móng tay dài gõ lên mặt ghế, trên mặt như cười như không nhìn vào tú bà kia. Nụ cười như thế của Lý phu nhân, thoạt nhìn đã thấy có chút đáng về ma mị, A Nam bắt chước có tới năm phần giống.

Vị tú bà kia xem ra hết sức chột dạ: “Lão thân hiểu.” Nàng ta nói: “Đúng vậy! Đứa bé trai mà lúc trước người từng tìm đúng là có quan hệ rất tốt với Doanh Yến Nhi, nhưng đó cũng chỉ là chuyện lúc còn nhỏ, không thể coi như thật. Huống hồ đã qua mấy năm rồi...” Nàng ta nhìn A Nam một cái: “Lý ma ma là vì đứa bé kia mà tới đây tỏ vẻ bất bình sao? Nhưng bọn họ đều là ta tổn tiền nuôi lớn, ta muốn làm sao với bọn họ thì làm, đây cũng không phải lỗi của ta.”

Ngón tay A Nam khẽ nhúc nhích, một bức tranh nhỏ trong tay nàng đột nhiên được mở ra: “Đây chính là Doanh Yến Nhi phải không?”

A Nam hỏi rất đột ngột, ngay cả ta cũng có chút ngạc nhiên.

Ta cũng thừa cơ liếc mắt nhìn một cái, dường như cũng không giật mình lắm, người trong bức tranh chính là Phùng Yên Nhi. Nói thật, đến lúc này, cho dù là xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Vị tú bà kia híp mắt tiến lại gần, liếc mắt nhìn, chỉ là yên lặng cười, rõ ràng là thừa nhận.

A Nam thu lại bức họa về Phùng Yên Nhi rồi đứng lên, sửa sang lại y phục: “Ma ma sớm thắng thắn như vậy là tốt, cũng không uống công ta ngồi đây chờ lâu như vậy. Vậy ta cũng không quấy rầy ma ma nữa.” Nàng nói, đồng thời liếc ta một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ chế giễu: “Hôm nay coi như ta được mở rộng tầm mắt, nữ nhi của ma ma thật là tốt! Ta thật là lấy làm xấu hổ. Có lẽ phường Trường Xuân kia của ta cũng không cần mở tiếp nữa.” Nàng nói.

Nói xong thì người cũng muốn rời đi.

Trong lòng ta âm thầm thở ra một hơi, thật tốt, chỉ cần A Nam có thể toàn thân rời đi là tốt rồi, phải biết A Nam ở đây giả mạo Lý phu nhân cũng không phải là chuyện đùa, nếu như bị Lý phu nhân thật sự biết, sợ là sẽ gây ra một trận sóng to gió lớn. Ta còn chưa có tin tức từ phía nam, lúc này chưa muốn cùng người ta trở mặt.

“Lý ma ma xin dừng bước.” Lúc này vị tú bà kia lại không để cho A Nam dễ dàng thoát thân.

“Hôm nay Lý ma ma tới đây rất kỳ lạ, lão thân không thể không hỏi kỹ một chút.” Nữ nhân kia cười khan, nói: “Trước kia Lý ma ma năm lần bảy lượt tới đây hỏi thăm một gã sai vặt cũng đã kinh động đến một vị khách quyền quý mà lão thân không rõ lắm, hôm nay lại tới hỏi chuyện bí mật bảy năm trước, lão thân không thể không đặc tội.” Nói xong, tú bà kia vỗ tay một cái, cao giọng hướng ra bên ngoài kêu: “Giữ Lý ma ma ở lại dùng trà.”

Trong lòng ta trầm xuống, nhìn qua thì chuyện không ổn rồi. Nhìn sang Đặng Hương, Đặng Hương cũng dùng ánh mắt đề phòng nhìn khắp nơi.

Ta cẩn thận lắng nghe, dường như nghe được tiếng bước chân ngoài hành lang. Không phải là một hai người mà là tới tận hơn mười người. Chuyện đã bại lộ, chúng ta cũng không che giấu được nữa.

Ta liếc mắt nhìn A Nam một cái, nhìn thấy A Nam nắm chặt tay thành nắm đấm, giấu trong tay áo. Ánh mắt quật cường của nàng như thể muốn nói: Ta gây chuyện thì ta giải quyết.

Tiểu bảo bối này vĩnh viễn không hiểu trời cao đất rộng là gì, cũng không hiểu phải tránh nguy hiểm, nàng biết chuyện nàng sắp đối mặt là chuyện liên quan đến máu người sao? Những tên kia ngay cả đầu ta cũng dám chặt, diệt một nhà Nguyên gia chúng ta cũng dám, còn có chuyện gì là không làm được?

Ta hung hăng trừng mắt với A Nam một cái, lại nói A Nam mềm lòng, chưa bao giờ thật sự giết người, mà dùng độc được ở đây, sớm muộn gì cũng lộ ra người lần trước liên lạc lấy độc có liên quan đến cung Trường Tín. Huống hồ ta và Đặng Hương không dịch dung, cho dù đối mặt với những người đó cũng không thể đánh.

Ta nhìn Đặng Hương một chút, Đặng Hương cũng nhìn ta, lúc này ở đây, chỉ có một cách có thể hoàn toàn thoát thân, ta nghĩ tới, Đặng Hương cũng nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Chương 126

Ta đoán có lẽ rất nhiều năm trước, lúc Phùng Ký đưa một đứa “con gái” Phùng Yên Nhi đến bên cạnh ta thì đã sớm nghĩ tới có thể sẽ có ngày hôm nay, hẳn không thể nào hoàn toàn không đề phòng. Hôm nay hành động của A Nam giống như đã khởi động một cái chốt mở, khiến cho từng chuyện từng chuyện cũ trong quá khứ lần lượt lộ ra.

Âm thanh ngoài cửa đã nói rõ tất cả, cho dù như thế nào thì đối phương cũng là có chuẩn bị mà đến, bọn họ chuẩn bị giết người diệt khẩu. Cũng may hiện tại bọn họ còn chưa biết thân phận thực sự của A Nam, cho dù đoán rách đầu thì bọn họ cũng không thể nào nghĩ đến Hiền phi Sở Tư Nam vốn đang bị giam lỏng dưỡng thương trong cung sẽ xuất hiện ở nơi này. Không chỉ như vậy mà còn hóa thành đáng yêu dễ dãi này, hóa thân thành Lý phu nhân ra ngoài lừa gạt người khác.

Ta chỉ có thể đánh cuộc rằng lúc này bọn họ mới chỉ nghi thần nghi quỷ, không đến nỗi làm to chuyện, đến nơi này làm liều cá chết lưới rách. Mà lần này ta dẫn theo người ngựa tới vốn là để đòi vợ, lúc này xem ra không thể không biến thành một cuộc chém giết.

Muốn giết thì hãy giết cho sạch sẽ, đừng để bất cứ ai sống sót. Ta chỉ cần thêm mấy ngày, chờ tin tức từ phía nam truyền tới.

Hiển nhiên Đặng Hương cũng muốn cùng ta cùng đến cùng đi. Hắn không đổi sắc mặt đến gần A Nam, dường như cùng với ta tạo thành tư thế kèm hai bên người A Nam.

A Nam lập tức cảm giác được sự khác thường, nằng cơ trí nhìn ta một cái, lại nhìn Đặng Hương, chân mày cau lại.

Ta móc từ trong ngực ra một chiếc khăn.

Nói thật, từ khi trùng sinh tới nay, đối với nhiều chuyện ta đã sớm có dự cảm, hôm nay A Nam đảo lên bí mật này đối với ta cũng không thể coi là đòn quyết định. Đối mặt với cái chết, loại mạo danh này, loại thủ đoạn hồ ly tinh nhỏ nhoi này cũng không tính là cái gì. Ta chỉ là cảm thấy không đáng giá.

“A Nam, chúng ta cùng chơi trò chơi trốn tìm.” Ta cố nặn ra nụ cười, đồng thời phát phát chiếc khăn về phía A Nam. Tự ta cũng biết, hành động như ta bây giờ rất đáng ngờ. Cái gì mà chơi trốn tìm chứ! Cũng không phải là con nít, ngay cả gạt người ta cũng rất vụng về.

Đặng Hương không hề che giấu sự xem thường của hắn, khinh miệt lắc đầu một cái.

A Nam dứt khoát quay mặt đi.

Tiếng bước chân ngoài cửa đã đến gần, có người đã xông vào sân. Ta suy nghĩ một chút: “Chờ lát nữa, tốt nhất là A Nam đừng nhìn cái gì hết.”

A Nam nghe được lời này của ta, đôi mắt của nàng lại càng mở lớn hơn. Rất nhanh, dường như nàng đã hiểu ra cái gì, đôi mắt cũng nhìn ra ngoài cửa về cảnh giác.

Tú bà kia vẫn cho là chúng ta không chú ý tới, muốn lặng lẽ chuồn đi.

Thân thể ta bất động, cổ tay khẽ nâng, kiếm đã không tiếng động ra khỏi vỏ, bóng kiếm xẹt qua, dừng lại ngay trước mặt nữ nhân kia, nàng ta còn muốn thét lên, Đặng Hương đã vung xuống một chưởng, đánh vào ngay ót nàng ta. Người phụ nữ kia không tiếng động ngã trên mặt đất.

“Không được giết nàng ta!” A Nam khẽ gọi, trong đôi mắt to dường như có chút lo lắng. Sự lo lắng của nàng không phải là ở trên người nữ nhân kia, nàng đang quan sát ta, ánh mắt nhìn ta chột lóe lên. Dường như nàng cảm nhận được ta muốn làm gì.

Ta ra tay.

Lần này, đôi mắt của A Nam cũng đã không thể tránh khỏi hành động của ta. Ta thừa cơ nàng không biết võ công, tốc độ ra tay thật nhanh chóng, chỉ vài động tác đã dùng khăn che mắt nàng lại, hơn nữa còn buộc thật chặt.

A Nam không phản kháng, nàng ngoan ngoãn đứng im, để mặc cho ta ôm nàng đến thả vào chiếc ghế lúc này.

“Công chúa chỉ cần ngồi yên là được rồi.” Đặng Hương nói ở bên cạnh: “Chuyện sẽ nhanh chóng xong xuôi.”

A Nam yên lặng ngồi thẳng người, cũng không trả lời hắn.

Quân tử phải xa chỗ bếp núc*, A Nam không nên nhìn cảnh chúng ta chém giết, chính nàng cũng không cần nhìn.

* Quân tử viễn bào trù: ý nói người quân tử phải làm những việc lớn, không nên nhúng tay vào những việc tầm thường nhỏ nhặt

Đã có người lo đầu đi vào đại sảnh, dường như ta cảm giác người này có chút quen mắt, dù sao ta và Phùng gia cũng từng hết sức thân cận, ngay cả gia nô nhà hắn cũng cảm thấy có phần quen thuộc. Ta ngấm ngón tay vào trong miệng, thổi một tiếng báo hiệu cho lính gác. Đặng Hương còn nhanh hơn ta, chẳng biết từ lúc này trong tay đã có thêm hai thanh dao găm, bóng dáng màu trắng giống như một tia chớp, bay người lên nghênh đón.

Chiến đấu như vậy thật ra cũng không căng thẳng hồi hộp chút nào, khả năng hai bên cách nhau quá xa, chưa nói đến thân thủ của ta và Đặng Hương, chỉ nói riêng những thân vệ dưới tay ta thì phần nhiều đều là huynh đệ từng cùng nhau ra chiến trường. Lúc đầu ngay cả nhị ca cũng có chút hâm mộ những người này. Chỉ cần không lòi con mọt Lý Dật vào đây thì bọn họ chính là những chiến binh hàng đầu. Lần này chỉ là đóng cửa đánh chó, ta chiếm ưu thế. So với một Phùng Ký giết người hiền giành công lao để có chức Đại tướng quân thì chênh lệch lực lượng giữa chúng ta cũng không chỉ là một chút hai chút.

Rất nhanh, trong không khí đã ngập tràn mùi máu tanh, từng sinh mạng hóa thành hư không. Xung quanh an tĩnh một cách kỳ dị, chỉ có thể nghe được tiếng thì thào xuống đất. Trên thực tế thì đối phương còn không kịp kêu lên tiếng nào đã ngã xuống. Tổng cộng cũng không có mấy người, còn không bỏ cho ta giết. Nếu không phải bởi vì ta cần tốc chiến tốc thắng thì ta sẽ giữ lại cho bọn họ một chút máu.

Ta để cho người cuối cùng được sống. Từ khi vào cửa đến giờ, hắn chỉ nhìn thấy đồng bọn trong chớp mắt ngã xuống đất chảy máu, hoàn toàn chưa kịp có động tác gì.

Ta cũng không cần phải làm gì, thân vệ của ta đập một phát, đẩy hắn đến trước mặt ta. Hắn rút cuộc hiểu rõ chuyện trước mắt, run rẩy, bò lổm ngổm dưới chân ta.

Ta bước chân lên, đập vào đầu hắn. Ta không đổi sắc mặt, dù sao A Nam cũng đã bị ta che mắt lại, nàng không nhìn thấy được là tốt rồi. Ta không muốn để cho ánh mắt xinh đẹp của A Nam bị nhiễm bẩn.

Dưới chân ta từ từ dùng sức, gần như muốn đập đầu hắn vùi vào trong đất.

Người dưới chân cảm nhận được nguy hiểm, đầu của hắn không thể động đậy, thân thể lại bắt đầu uốn éo gãy gập, tay chân không ngừng vùng vẫy.

Ta thấy như vậy cũng đủ rồi, dưới chân buông ra một chút, để cho người kia lấy hơi.

“Hoàng thượng tha mạng, chúng ta chẳng qua chỉ là tuân lệnh chủ nhân đến đây giết người.” Người ở dưới chân ta gào khóc: “Hoàng thượng tha mạng.”

Dưới chân ta lại bắt đầu dùng sức.

“Xin tha mạng, xin tha mạng. Chủ nhân của ta là Phùng Ký.”

Đủ rồi! Ta đá văng người này ra.

Thủ hạ của ta lập tức trói hắn lại thành dáng vẽ y hệt cái bánh chưng.

Chúng ta nên rời đi ngay lập tức. Thời gian vẫn còn sớm, nhìn sắc trời thì lúc này cũng vừa mới đến giờ cơm. Chúng ta nhanh nhẹn rời đi, còn có thời gian dọn sạch chỗ này.

Ta quay đầu nhìn lại A Nam.

A Nam vẫn còn ngồi thẳng ở chỗ đó, nàng không nhúc nhích, dáng vẻ tĩnh lặng.

Trong lòng ta không thể không cảm thán, A Nam quả nhiên là một nàng công chúa quý phái, trời sinh cao quý tao nhã, những thứ chém giết bắn thiêu vốn là nên cách xa nàng, máu me hay bạo lực, tất cả đều không thể làm vậy bản A Nam của ta.

Đặng Hương ở bên cạnh hỏi ta: “Có cần tạm thời đẩy chuyện này lại hay không?” Giọng nói bình thản, giống như chuyện hắn đang nói tới không phải là chuyện giết người.

Tiểu tử này trải qua một trận chém giết nhưng toàn thân không hề dính một giọt máu. Một thân áo trắng vẫn tinh khiết sạch sẽ như cũ. Dao găm dùng để giết người cũng giấu đi không thấy nữa. Đôi tay thả lỏng bên người, ngón tay trắng nõn thon dài sạch sẽ, giống như người vừa rời dùng lưỡi dao sắc nhọn cứa vào cổ người khác, hung tàn chém giết không phải là hắn.

Trước kia ta vẫn luôn khinh thường người phía nam phong nhã và kiểu cách quá mức, đến lúc này không thể không cảm khái Minh Hương tiên sinh quả là phong lưu tiêu sái không kém lời đồn. Ngay cả một hung thần ác sát như ta, một đế vương như ta cũng không so được với hắn.

Ta nháy mắt ra hiệu cho thủ hạ, giao chuyện dọn dẹp tàn cuộc cho bọn họ. Ta tiến lên, lại ôm lấy A Nam: “Chúng ta đi thôi.”

Ta không vội cởi khăn che mắt ra cho A Nam, chỉ ôm nàng đi ra bên ngoài trước.

Đi thẳng ra đến ngoài cửa, A Nam dường như hiểu rõ nàng đã cách xa những thứ bắn thiêu mà nàng không muốn nhìn thấy: “Buông ta xuống!” Nàng đột nhiên nói.

Ta không để ý tới nàng, chân không dừng bước: “A Nam theo ta hồi cung, có một việc ta nhất định phải để cho A Nam thấy.”

“Không muốn thấy!” A Nam bắt đầu đẩy thân thể ta.

“Đi xem trăm đôi phó với Phùng Yên Nhi như thế nào.” Ta nói thẳng ra.

A Nam không đẩy ra nữa.

Nếu như không phải là A Nam bị che mắt, ta chắc chắn đã có thể nhìn thấy A Nam đang nháy mắt rồi.

“Ta biết hiện tại hoàng thượng đang nghĩ cái gì.” A Nam nhỏ giọng nói, còn cười giễu cợt: “Không có chuyện gì có thể sánh được với cảm giác bị sỉ nhục của hoàng thượng lúc này.”

Bởi vì hai tay đang ôm nàng, ta dùng cái trán đụng vào trên gáy A Nam một cái không nặng không nhẹ, để cho nàng biết cảm giác đau.

A Nam quả nhiên buồn bực hừ một tiếng.

Ai bảo nàng tùy tiện cười nhạo ta!

“Chẳng lẽ nàng không muốn biết rốt cuộc vì sao Phùng Yên Nhi lại đến bên cạnh ta sao?” Ta dùng chuyện này để hấp dẫn A Nam.

Lúc này ta đã ôm A Nam đi tới bên cạnh xe lừa. Ta không nói lời nào, đặt nàng vào trong xe. Ta tạm thời không lui ra ngoài, thân thể cứ như vậy đè ép A Nam, hai tay đặt hai bên người A Nam, mặt dán sát vào mặt nàng, cắn lỗ tai của nàng: “Nàng có muốn nhìn xem ta thăm vấn Phùng Yên Nhi thế nào không? Có muốn nhìn xem nàng ta dùng mỹ nhân kế ngu xuẩn nhất trên đời như thế nào không? Có muốn biết tại sao nàng lại bị đánh một gậy kia không?”

Ta cố ý thổi khí nóng vào trong lỗ tai nàng, nhìn nàng vì bị nhột mà co cổ lên.

A Nam ngồi yên lặng, hàm răng lại cắn chặt môi, dường như đang suy nghĩ. Ta biết cuối cùng nàng chắc chắn sẽ không bỏ được lòng hiếu kỳ, ta đã dần hiểu rõ tính cách của A Nam, sự quật cường của nàng chín nựa cũng không kéo lại được, nhưng không nhìn thấy được kết cục thì trong lòng nàng nhất định sẽ ngứa ngáy khó chịu.

Quả nhiên, A Nam không từ chối. Mặc dù nàng không đồng ý theo ta hồi cung, nhưng ít nhất là nàng đã có chút dao động.

Ta từ từ lui người ra, đưa tay cời khăn che mắt xuống cho A Nam. A Nam tròn tròn mắt nhìn ta.

“Nếu như vỡ kịch này khó coi, nàng có thể tùy ý rời đi.” Ta cố ý nghiêm mặt: “A Nam muốn đi, ai có thể ngăn được!”

Lời này là nói thật, A Nam đã muốn đi, ta có thể lấy cái gì để giữ nàng ở lại đây? Một chút manh mối ta cũng không có. Ánh mắt của ta trượt xuống phía dưới, nhìn thấy lúc này A Nam giãy giụa vì bị ta ôm nên y phục càng thêm tán loạn, trước ngực là một mảnh tuyết trắng sáng loáng khiến mắt ta gần như muốn mù.

Ta thô lỗ kéo váy A Nam, qua loa che lại, sau đó lại dùng tay tùy tiện vuốt lên. Sau đó ngẩng đầu trừng A Nam: “Sau này nàng còn mặc như vậy thì dứt khoát đừng mặc gì nữa.”

A Nam liếc mắt, dùng hai tay che lấy ngực mình.

Ánh mắt của ta dừng ở trên tay A Nam, những ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc lúc này rốt cuộc là đang che chở cái gì chứ? Cho dù là có che được thì nơi đó ta cũng đã từng vuốt ve bao nhiêu lần. Ta cười khà khà: “Ta phát hiện ra, cho dù A Nam dịch dung thành hình dạng gì thì cũng không thể gạt được ta, chỉ cần để cho ta sờ ta liền nhận ra.”

Nói xong ta lập tức lui ra ngoài, không dám nhìn về mặt tức giận của A Nam.

Đặng Hương ở sau lưng ta ho khan một tiếng: “Ta phải đi đến chỗ Vân đệ.” Hần nói, lại nhìn ta một cái: “Chỉ là đề phòng lỡ may mà thôi.”

Ta nghĩ đến chuyện ta sai Đặng Vân theo dõi chuyện trong quân Kiến Chương, vội gật đầu một cái. Có lẽ sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì, nhưng đề phòng là cần thiết. Ta bố trí cục diện lâu như vậy, chỉ mong tám doanh phía nam ở bên kia cũng có thể biến nguy thành an.

Đặng Hương lại nói với vào trong xe: “Công chúa trả ngọc bài cho ta đi, người không cần đến.”

Ta sững sờ một chút, nhìn Đặng Hương một chút, ngọc bài mà hần nói là khối ngọc bài kia sao? Là khối ngọc bài có khắc chữ Hương sao? Ở ngay trước mặt ta mà hần lại cứ tự nhiên như vậy. Đòi tin vật từ chỗ A Nam sao?

Hần làm cái gì vậy!

Mặc dù khối ngọc bài này gây ra một trận sóng to gió lớn trong cung, nhưng nói thế nào đi chăng nữa thì cũng là chuyện giữa ta và A Nam. Ta đã nói qua với Đặng Hương, chuyện này không liên quan tới hần, ta căn bản không có ý định để hần ra mặt.

Bên trong xe lửa không có động tĩnh gì.

Đặng Hương lại gọi một tiếng: “A Nam?”

Một bàn tay rất nhỏ từ bên trong xe đưa ra ngoài, A Nam không lên tiếng, chỉ mở bàn tay ra, khối ngọc bài kia cứ như vậy xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

Trước khi Đặng Hương đưa tay ra, ta giành lấy khối ngọc bài kia.

Đặng Hương cười khỏ.

Ta lần đầu tiên nhìn kỹ khối ngọc bài này, là ngọc xanh thượng đẳng, lộ ra màu sắc trong veo sáng chói. Giữa những đường vân tinh tế nổi lên một dấu triện chữ Hương tròn trịa.

Tay ta có chút run rẩy, chỉ định nhẹ nhàng dùng một chút lực...

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 127

Ta vẫn luôn rất đề ý, A Nam cất giấu khối ngọc bài này như bảo bối, kiếp trước đã như thế, kiếp này cũng vậy. Chính thứ này đã bao nhiêu lần là

chương ngại vật trong chuyện tình cảm của ta. Nhưng hôm nay nhìn nó cứ như vậy mà rơi vào trong tay ta, quả thật khiến ta có chút khó tin.

Ta vẫn cho rằng, trong khối ngọc bài này có thứ gì đó mà A Nam cực kỳ quý trọng.

Lúc này, A Nam rút cuộc cũng buông tay, mở bàn tay ra, đặt nó ở trước mặt ta, nàng biết rõ trong lòng ta rất để ý đến thứ này.

Nhưng ta không biết là nàng thật sự buông tay, hay là chỉ vì đang giận dữ người khác.

Còn có Đặng Hương, trời mới biết hắn đang nghĩ cái gì.

Đối với hai người họ, dù thế nào ta cũng không yên lòng.

Ta vừa dùng sức ở đầu ngón tay, vừa liếc mắt nhìn Đặng Hương.

Đặng Hương cũng đang nhìn ta, chân mày hơi nhíu lại. Người như hắn, chắc là không có việc gì khiến hắn căng thẳng hơn lúc này.

Về mặt như thế khiến cho ta không thể nói được lời nào!

Đầu ngón tay ta vân vê, khối ngọc bài nhỏ nhỏ bay ra ngoài, hướng thẳng tới ngực Đặng Hương. Đặng Hương nhận lấy, chỉ cười với ta một tiếng, sau đó lập tức cất bảo bối kia vào trong ngực. Ta lạnh lùng nhìn hắn, cảm thấy diện mạo tiểu tử kia cực kỳ đáng ghét, tình nghĩa kẻ vai sát cánh chiến đấu cùng ta vừa rồi lập tức phai nhạt đi rất nhiều.

“Đừng để ta nhìn thấy khối ngọc bài này lần nữa.” Ta nói.

Đặng Hương nhíu mày, sau đó cười nhạt một tiếng: “Được.” Hắn nói bằng giọng lưỡi biếng, lại nheo mắt nhìn trời một chút: “Hoàng thượng nên trở về rồi.”

Ta thực sự cần phải trở về, vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm.

Ta sờ sờ cái bình nhỏ trong ngực. Chuyện quan trọng nhất lúc này chính là đối phó với Phùng Yên Nhi đang chờ tình lang trong cung. Đến lúc này, con đường của nàng ta ở trong cung cũng nên đi đến đoạn cuối rồi. Thật ra thì, đời này, ta vẫn luôn chờ đợi một ngày này.

~~~~~

Bên trong Trích Tinh Các, Phùng Yên Nhi vẫn cười cười nhào vào lòng ta như thường ngày. Cung trang thêu hoa và bướm trắng vẫn điểm lệ như thường. Nữ nhân thật là thần kỳ, bất kỳ người nào cũng có thể giả bộ thành đáng yêu mà mình muốn.

“Hoàng thượng thật là lòng dạ độc ác!” Nữ nhân này nhắm mắt nũng nịu với ta: “Đã nhiều ngày như vậy mà không thấy hoàng thượng tới gặp ta. Ta còn cho rằng hoàng thượng đã quên ta mất rồi.”

Ta cười một cái, siết chặt cầm nữ nhân này: “Trầm sợ là không thể dễ dàng quên người như vậy.”

Lời này là nói thật lòng.

“Ta biết hoàng thượng vẫn còn tức giận với ta. Ta không nên vạch trần Sở Hiền phi như vậy, nhưng ta thật sự là có nỗi khổ tâm, cũng không phải chỉ xuất phát từ lòng ghen tỵ.”

Ta hát nữ nhân này ra, đi vài bước bên trong Trích Tinh Các: “Người không nên dối gạt ta.” Ta nói. Ta nhìn quanh một lượt, nơi này về sau chỉ có thể trở thành vô dụng. Có một số việc, cho dù có hối hận cũng không cách nào thay đổi được.

Phùng Yên Nhi cũng hiểu, nàng ta lập tức quỳ xuống: “Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, ta quả thật không lấy được ngọc bài thật, nhưng ít nhất thì chuyện này cũng đã giúp cho hoàng thượng thấy rõ quan hệ giữa Hiền phi và Đặng Hương, ta là hoàn toàn một lòng vì hoàng thượng.” Nàng ta quan sát sắc mặt ta, thấy ta không hề động đậy thì nói: “Ta sẽ không dám nữa.” Nàng ta tỏ vẻ đáng thương: “Hoàng thượng hãy tha thứ cho ta một lần đi.” Vừa nói vừa ông ẹo rơi xuống hai giọt lệ.

Ta quay đầu lại nhìn nữ nhân này, nghe nàng ta nói cứ như thể nếu ta chưa từng uống qua ly rượu độc kia thì sẽ tiếp tục bị nàng ta lừa. Nữ nhân này ngay từ lúc lịch ban đầu đã là gạt người thì những chuyện nàng ta làm còn có cái gì là thật!

Ta lại quay lại, đứng ở trước mặt Phùng Yên Nhi, thờ dài với nữ nhân này, nói: “Người đã rất may mắn rồi. Hôm đó suýt chút nữa ta đã giết người.” Ta muốn giết Phùng Yên Nhi tới mức gần như không nhận được, muốn cho nữ nhân ác độc này xuống gặp Diêm Vương sớm một chút.

“Ta có thể hiểu được tâm tình của hoàng thượng.” Ánh mắt Phùng Yên Nhi lại sáng lên, hiển nhiên là nàng ta đã hiểu sai ý.” Sở Tư Nam cũng đã bị thương rồi, cứ như vậy tất cả đều đã bị phá hủy, phụ đức phụ dung\* đều không còn, về sau làm sao có thể thu xếp cho nàng ta đây? Nếu nàng ta cũng chết giống như Tiểu Bảo Bảo, sợ là một người nhạt xác cho nàng ta cũng không có.” Nữ Nhân này đã khôi phục lại tinh thần: “Bao giờ thì hoàng thượng sẽ để cho ta ra ngoài? Nàng ta đã như vậy rồi, ta cũng nên đi thăm nàng ta một chút, dù sao cũng từng là tỷ muội, ta cũng có chút không đành lòng.”

\* tứ đức của người phụ nữ thời xưa bao gồm phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công

Ta lặng lẽ nhìn nữ nhân trước mặt, có chút chua xót thay cho A Nam. Nữ nhân này là đang cười nhạo A Nam ở phương bắc không có chỗ nương tựa sao? Nhưng ta nghĩ, ít nhất trên đời này A Nam vẫn còn có ta và Huyền Tử, nhưng ta thì chỉ là một người cô đơn cùng với A Nam nương tựa lẫn nhau. Dù thế nào cũng không phiền loại tiện nữ như nàng ta tới quan tâm.

Phùng Yên Nhi quả nhiên là vô cùng ác độc. A Nam cũng không có lỗi gì với nàng ta, trước đây nàng ta đánh vào đầu A Nam thì không nói làm gì, bây giờ còn một lòng một dạ mong cho A Nam chết.

“Sở Tư Nam ít nhất còn một người đệ đệ ruột.” Ta nói: “Là cùng một mẫu thân sinh ra.”

“A!” Phùng Yên Nhi không khỏi nhìn ta, sau đó nhanh chóng hạ mắt xuống. Doanh Yên Nhi mới thật sự là người không có người thân, chẳng lẽ nàng ta đã quên mất?

“Trẫm có thể cho ngươi tự do.” Ta chậm rãi nói: “Hiện tại sức khỏe của mẫu hậu không tốt, thân thể của Sở Hiền phi lại không thoải mái, không có ai quản lý chuyện trong cung.”

Ánh mắt Phùng Yên Nhi lại sáng ngời.

“Ý của mẫu hậu là thả ngươi ra ngoài, dù sao cũng có thể thay mẫu hậu san sẻ công việc.”

Ta nhìn vẻ mặt mong đợi của Phùng Yên Nhi: “Đến đây đi, cùng ta đến chỗ mẫu hậu. Mẫu hậu có lời muốn nói với ngươi.”

Phùng Yên Nhi lập tức nhảy dựng lên.

Ta không thay đổi sắc mặt, xoay người rời đi.

Nàng ta lập tức đi theo, đồng thời ra hiệu cho Lục Kiều, vừa đi vừa để cho Lục Kiều sửa sang lại cung trang giúp nàng ta.

Khi Phùng Yên Nhi nhìn thấy A Nam đang ở bên cạnh hầu hạ cho mẫu hậu trong cung Khôn Ninh, vẻ mặt lúc nàng ta giật mình khiến ta không cách nào hình dung được.

Lúc này cây nho trong cung Khôn Ninh đã xum xuê trở lại, hoa và cây cảnh đều tràn đầy sức sống. Chiếc giường nhỏ của mẫu hậu cũng đã được mang ra ngoài đặt ở dưới gốc nho. Hai bên hiên nhà treo đầy những lồng chim bằng tre của mẫu hậu. Mấy con chim tước đang lủi lủi lên giọng tranh cao thấp.

A Nam mặc bộ cung trang bằng lụa xanh biếc đang cầm một cái lồng tre, cho mấy con chim thêm thức ăn. Mấy con mèo đang kỳ thay lông đang lặn qua lộn lại dưới chân nàng, thỉnh thoảng bám lên chân nàng một cái.

Lúc còn đang đông, những con mèo này đều bị mẫu hậu nhuộm đủ màu sắc, giả mạo mèo quý, đã lừa gạt được không biết bao nhiêu người đến bái kiến mẫu hậu. Bây giờ bọn chúng đều thay lông, tất cả màu sắc ban đầu đều lộ ra.

Lúc này mẫu hậu đang cao giọng: “Con lão Bát màu đen là ăn nhiều nhất, cho nên đáng đáp cũng to hơn mấy con chim khác, Sở Hiền phi cho nó nhiều gạo hơn một chút.” Mẫu hậu tựa vào đầu giường thông thả dặn dò A Nam.

A Nam vui vẻ làm theo.

Con chim tước tên lão Bát màu đen kia cũng kêu: “Ăn nhiều ăn nhiều.”

Thấy những thứ này, Phùng Yên Nhi vừa rồi còn hân hoan liền biến sắc. Ngay cả hành lễ với mẫu hậu nàng ta cũng quên, chỉ ngậy người nhìn A Nam.

Trên mặt A Nam tron mịn trắng nõn, không cần trang điểm cũng vô cùng xinh đẹp.

“Ai! Hoàng thượng tới rồi!” Mẫu hậu cười, chào hỏi ta: “Có chuyện vui phải nói với hoàng thượng, vừa rồi Hiền phi đã đồng ý với ta, sau này sẽ chăm sóc cho Mậu Nhi. Như vậy ta cũng yên tâm hơn rồi, sau này cho dù ta không ở đây cũng sẽ không có ai dám động đến Mậu Nhi.”

Ta sững người một chút, quay mặt nhìn A Nam.

Mẫu hậu thích nhất là bắt mấy phi tần của ta làm chút chuyện vặt, lúc này coi như đã bắt trúng A Nam.

A Nam không quay đầu, nàng vẫn còn nghiêm túc cho chim ăn, dường như không hề để ý đến chuyện ta và Phùng Yên Nhi tới.

Ta thở dài một cái, ta biết A Nam sẽ chăm sóc tốt cho Mậu Nhi. A Nam thực sự là vô cùng lương thiện. Thật ra thì nếu không có A Nam, ngay cả một nhĩ tử yếu ớt như Mậu Nhi ta cũng sẽ không có, đối với chuyện này, trong lòng ta hết sức rõ ràng. Mặc dù Mậu Nhi si ngốc nhưng vẫn là con trai ta, ta vẫn hy vọng sẽ có người đối xử tốt với nó.

Chỉ là, ta và A Nam còn phải ra sức nhiều hơn, chúng ta còn phải sinh thêm thật nhiều đứa bé nữa.

“Cũng đã chuẩn bị tốt rồi.” Mẫu hậu nói với ta: “Hoàng thượng nhìn xem, cái chiếu này đặt ở trong phòng có được không? Hay là đặt ở bên ngoài?” Lúc mẫu hậu nói những chuyện này, mắt không hề nhìn Phùng Yên Nhi lấy một cái.

Phùng Yên Nhi dường như hoảng hốt: “Mẫu hậu!” Lúc này nàng ta mới nhớ đến phải hành lễ với mẫu hậu: “Đã quấy rầy mẫu hậu rồi...”

“Không quấy rầy.” Mẫu hậu cắt lời nàng ta: “Ta rất thích ra ngoài nhìn tiểu bối mấy người. Người già rồi, rất sợ vắng vẻ.” Mẫu hậu ra hiệu cho cung nhân đến đỡ người: “Hay là chúng ta vào phòng đi. Bên ngoài này ánh mắt trời khiến ta hơi hoa mắt rồi.”

Mấy người cung nhân đi lên, đỡ mẫu hậu đứng dậy, đi vào bên trong phòng.

Ta liếc mắt nhìn Phùng Yên Nhi, cắn răng, nữ nhân này không phải là muốn tất cả chúng ta đều chết sao? Hôm nay chính nàng ta cũng nên thưởng thức mùi vị đối mặt với cái chết rồi.

Lúc này A Nam đã cho chim tước ăn xong. Nàng để đồ trên tay xuống, cung nữ đi đến giúp nàng rửa tay.

Phùng Yên Nhi không vội vàng đuổi theo mẫu hậu, nàng ta có chút lấp bắp hỏi ta: “Mặt của Sở Hiền phi...”

“Mặt A Nam thế nào?” Ta có ý kinh ngạc hỏi: “Ta thấy hôm nay vẻ mặt nàng ấy trắng trẻo mập mạp hơn bình thường, có lẽ là tâm tình nàng ấy hôm nay rất tốt.”

Ánh mắt Phùng Yên Nhi xoay chuyển mấy lần, rốt cuộc lộ ra một chút sợ hãi, nàng ta đột nhiên lấy tay đỡ trán: “Đầu ta có chút choáng váng...”

Vừa đúng lúc này, có cung nhân từ bên trong đi ra: “Thái hậu nương nương mời hoàng thượng và Thục phi nương nương nhanh chóng vào bên trong.”

“Bạch Thược!” Lục Kiều vẫn đứng ở sau lưng Phùng Yên Nhi kêu một tiếng đầy sợ hãi. Giọng nàng ta quá lớn, khiến cho cô nương này cũng bị dọa hết hồn.

Người đứng ở đó đúng là Bạch Thược, chỉ là hôm nay nàng ta không mặc đồ trắng mà chỉ mặc y phục bình thường mà thôi. Tước mạo cô nương này bình thường, thật đúng là không dễ thu hút sự chú ý của người khác. Nếu để cho ta ngẫu nhiên gặp được, ta sẽ không thể lập tức nhận ra nàng ta.

Phùng Yên Nhi đương nhiên cũng có chút nghi ngờ, nhưng nàng ta không hỏi bất cứ câu gì, chỉ nhìn ta một chút, lại nhìn Bạch Thược một chút: “Là cung nữ bên cạnh Tiễn Bảo Bảo phải không?”

Ta không trả lời, chỉ dẫn đầu đi lên trước.

Phùng Yên Nhi lập tức đi theo, lúc nàng ta đi ngang qua Bạch Thược còn không quên nói một câu: “Người đã chết rồi, người quả thật là nên ra ngoài phục dịch hoàng thượng và Thái hậu.”

Trong lòng ta cười lạnh một tiếng.

Tốc độ bày tiệc của mẫu hậu quá nhanh, A Nam rửa tay xong quay lại, vừa mới ngồi xuống, món ăn đã được đưa lên.

Mẫu hậu lấy một vò rượu Trúc Diệp Thanh mà người đã ủ hai năm, cười nhìn chúng ta, tâm tình rất tốt: “Ai gia đã lớn tuổi, sức khỏe lại không tốt, hôm nay không thể uống, chỉ có thể nhìn mấy người trẻ tuổi các người uống rượu.” Người ra hiệu cho Bạch Thược đi lên, rót rượu cho chúng ta.

Trên bàn vô cùng yên lặng, yên lặng đến mức lúc này nếu có một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng rơi.

A Nam ngồi ở một đầu, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn Thục Yên Nhi, nhưng vẻ mặt rất thoải mái, khiến cho người ta không cách nào nhìn ra được nàng đang nghĩ cái gì.

Phùng Yên Nhi rốt cuộc cũng bị nàng nhìn đến mức chột dạ: “Muội muội đang nhìn gì vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta nở hoa sao?” Phùng Yên Nhi cười trừ: “Ngược lại nên nói muội muội, ngày đó ta thấy nhiều máu như vậy, còn tưởng rằng mặt muội muội bị thương đấy!” Nữ nhân này rốt cuộc vẫn không thể yên lòng: “Không phải là muội muội đang đùa giỡn chúng ta chứ?” Nàng ta hỏi.

Lúc này A Nam mới rời mắt khỏi nàng ta, nâng cao ly rượu trước mặt mình. Đương nhiên nàng cũng không trả lời Phùng Yên Nhi, dường như coi như người kia không tồn tại.

Chúng ta đều nâng ly rượu trước mặt mình lên. Bạch Thược rót rượu từ trong vò ra, cẩn thận thêm rượu cho từng người, rượu xanh biếc sáng sủa trong ly rượu nhìn rất đẹp mắt.

Ta không đổi sắc mặt, chỉ hỏi Bạch Thược một câu: “Người đã thêm thứ kia vào trong rượu của Thục phi chưa?”

Lục Kiều ở sau lưng Phùng Yên Nhi lại “à” một tiếng.

“Đi ra ngoài!” Ta nói.

Mấy cung nhân đi lên, không nói lời nào, kéo Lục Kiều đi ra ngoài.

“Cung nữ này cứ hét chói tai như vậy thật là phiền, trước kia sao không biết một nô tỳ lại có thể khiến người ta mất hứng đến như vậy!” Ta giận dữ mắng.

Phùng Yên Nhi xanh mặt, hẳn là không biết phải nói thế nào cho phải.

Lúc này, Bạch Thược lấy một bình sứ từ trong ngực ra, mở nắp, chậm rãi đổ chất lỏng ở trong bình vào trong ly rượu xanh trước mặt Phùng Yên Nhi. Chất lỏng không màu, nhanh chóng tan thành vô hình trong ly rượu. Bạch Thược thành thạo thu hồi chiếc bình nhỏ trong tay lại, đặt ly rượu ở trước mặt Phùng Yên Nhi. Từ đầu đến cuối, Phùng Yên Nhi không hề hoảng hốt, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu cảm nào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 134: Chương 128

Ta lừa gạt A Nam trở lại, thật ra chính là muốn để cho nàng nhìn thấy ta không hề có chút lưu luyến nào đối với Phùng Yên Nhi. Nhưng đến hiện tại, ta vẫn không nhìn ra chút tâm ý nào của A Nam. Nàng thoát nhìn vẫn trầm mặc và lạnh nhạt, đối với những chuyện ta phải làm dường như không có hứng thú lắm.

Từ khi bắt đầu bữa tiệc, A Nam đều không nhìn ta, nàng chỉ nhìn Phùng Yên Nhi, nhìn Bạch Thược rót rượu, thậm chí còn nhìn Lục Kiêu bị lôi ra ngoài. Người duy nhất nàng không nhìn đến chỉ có ta, nhân vật chính ngày hôm nay.

Điều này khiến ta cảm thấy rất mất mát.

Chẳng lẽ ta vẫn chưa đủ tốt?

Lúc này Phùng Yên Nhi đã hoàn toàn phát ngốc, hai mắt nàng ta nhìn chăm chăm ly rượu trước mặt, khuôn mặt không tránh được vẩn vơ. Ở trong phòng ánh sáng không đều, nàng ta như vậy nhìn có vẻ dữ tợn một cách lạ thường.

Thế mà ta đã từng cảm thấy khuôn mặt kia vô cùng xinh đẹp!

“Yên Nhi, đây là đồ tốt mà trẫm đặc biệt chuẩn bị cho ngươi.” Ta cố ý chủ động: “Ngươi uống vào rồi sẽ không bao giờ già đi nữa.” Ta nói. Ta cố ý đường đường chính chính ra tay với nữ nhân này, không giống như nàng ta, trước giờ đều âm thầm hại ta từ sau lưng.

Phùng Yên Nhi dường như đã không còn ngồi vững được nữa. Nàng ta cuống quýt đỡ lấy bàn.

Nhưng nữ nhân này rốt cuộc vẫn không khiến ta thất vọng. Sau một hồi run rẩy, nàng ta dường như đã điều chỉnh được tâm tình trở nên bình thường, chống cự lần cuối cùng. Nàng ta ngẩng đầu lên: “Hoàng thượng, rốt cuộc nô tỳ đã làm sai điều gì? Tại sao hoàng thượng lại đối xử với thiếp như vậy?”

“Yên Nhi đối với trẫm thế nào thì trẫm đối với Yên Nhi như vậy.” Ta cười, bụng ly rượu trước mặt lên: “Yên Nhi đã dạy trẫm rất nhiều thứ, hiện tại trẫm muốn mời Yên Nhi một chén.” Lúc nói lời này, ta rốt cuộc cũng buông được những nỗi băn khoăn day dứt trong lòng từ trước đến giờ, đột nhiên cảm thấy cả người như được buông lỏng.

Thật ra hôm nay ta làm như vậy cũng không hoàn toàn vì A Nam mà phần lớn vẫn là vì ta. Vì ta đã từng uống ly rượu độc câu hôn kia, vì bản thân ta quá mức ngu ngốc và hồ đồ.

Ta chờ đợi ngày này cũng đã lâu rồi.

Phùng Yên Nhi không dám đụng vào ly rượu kia, mắt nàng ta nhìn quanh, dường như còn muốn tìm một chỗ bầu vùi: “Hoàng thượng, thiếp đối với hoàng thượng từ trước tới giờ luôn là thật lòng.”

Ta thật là phục nữ nhân này.

Những kẻ tiểu nhân trong bóng tối kia vẫn luôn lo sợ, không dám thực sự bước đến đối mặt với ta. Bọn chúng thà dùng một nữ nhân để gạt ta uống cạn ly rượu độc, cũng không dám công khai đối diện nghênh chiến với ta. Ta thực sự là quá ngu ngốc, nhưng trước giờ đều không nhút nhát. Ta không sợ chết, chỉ là không cam lòng chết một cách không rõ ràng mà thôi.

“Thật lòng?” Ta cười hỏi nàng ta: “Trong sự thật lòng của ngươi có bao gồm thật lòng muốn cho ta một cái kim áng\*, một cái kim áng đựng rượu ngon bên trong? Sau đó lại thêm chút đồ tốt vào bên trong rượu, nói rằng sau khi trẫm uống vào sẽ không bao giờ quên.”

\* kim áng: theo phong tục thổ táng, người chết được chôn trong quan tài, sau một thời gian khi thịt đã hoàn toàn thối rữa, xương sẽ được lấy lên cho vào một cái hũ (hay còn gọi là “bốc mộ”, “lấy xương”). Hũ này được làm bằng gốm, được gọi là kim áng. Người tiền sử gọi đây là đám tang thứ hai của người chết

Phùng Yên Nhi nhìn ta chăm chăm, có lẽ nàng ta vẫn còn đang phán đoán, muốn biết được cái gì đó từ vẻ mặt của ta.

“Bạch Thược.” Ta gọi một tiếng.



Bạch Thước lập tức cung kính đi đến.

“Lui ra đi!” Ta nói: “Không có chuyện của ngươi nữa. Hôm nay ngươi biểu hiện rất tốt, ta sẽ suy xét để cho ngươi lấy công chuộc tội.”

Bạch Thước lập tức quỳ xuống dập đầu, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài.

Phùng Yên Nhi nhìn chăm chăm bóng lưng đang rời đi của Bạch Thước.

Hành động đó của Bạch Thước không những không khiến Phùng Yên Nhi yên tâm mà càng khiến nàng ta sợ hãi hơn. Khóe miệng nàng ta run run, rất lâu sau mới thốt ra một chữ “không”.

“Thì ra cũng có lúc Yên Nhi thấy sợ hãi.” Ta cười, cố ý nói ra cái tên ban đầu của nàng ta: “Nhưng mà rốt cuộc là ngươi đang sợ cái gì? Nếu như không làm việc gì trái với lương tâm..”

“Hoàng thượng đang nói cái gì thế!” Phùng Yên Nhi đột nhiên cắn chặt răng: “Thiếp nghe không hiểu chút nào. Bạch Thước cô nương này thiếp không quen thuộc lắm, hơn nữa cũng rất lâu rồi không gặp nàng ta.” Nàng ta một mực phủ nhận chuyện nàng ta gặp gỡ Bạch Thước do A Nam cải trang, là chính nàng ta đã dắt mũi cho A Nam tìm được Lý Dật. Nếu không có trí nhớ từ kiếp trước, nếu không phải ngày đó ta tận mắt nhìn thấy Lục Kiều và A Nam nói chuyện với nhau, thì với thái độ kiên quyết phủ nhận này của nàng ta, đương nhiên ta sẽ chọn tin tưởng nàng ta.

“Hoàng thượng sợ là nhẹ dạ nên tin nhầm người rồi, nhất định là có người nào đó đang cố tình hãm hại thân thiếp!” Ánh mắt Phùng Yên Nhi dõi theo A Nam tràn đầy uất ức và không cam lòng.

Phùng Yên Nhi thực sự là một đối thủ đáng gờm, nàng ta rất biết diễn kịch và giả bộ. Nhưng bây giờ ta nhìn nàng ta diễn kịch cũng chỉ cảm thấy vừa thú vị vừa buồn cười.

A Nam đã nhẹ nhàng cầm lấy ly rượu trước mặt mình, giống như đang suy nghĩ điều gì đó. Đường như nàng không hề có ý định cãi vã với Phùng Yên Nhi.

A Nam chưa từng yên tâm về ta, nàng còn muốn xem biểu hiện của ta.

“Cạn chén.” Ta nhẹ nhàng đặt cái chén trên tay A Nam một cái, tự mình uống sạch ly rượu trước. Sau đó thân mật nhìn A Nam, ta chính là muốn nói nàng hãy yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không để Phùng Yên Nhi chống chế.

Nhưng A Nam dường như đã không còn quan tâm đến chuyện này nữa, nàng vẫn không ngẩng đầu, chỉ nhìn chăm chăm ly rượu trước mặt. Trong lòng ta thậm chí nổi lên nghi ngờ, có phải A Nam đang hoài nghi ly rượu trước mặt nàng hay không, ta đùa giỡn như vậy có phải là đã làm hỏng chuyện rồi không? Nói cách khác, chẳng lẽ A Nam đã bắt đầu sinh lòng nghi ngờ đối với tất cả mọi thứ.

Một hồi lâu sau, rốt cuộc ta cũng thấy A Nam chậm rãi buông ly rượu của mình lên uống. Ánh mắt của nàng liếc xéo Phùng Yên Nhi: “Mời!” Nàng nâng lên một tay, có ý mời Phùng Yên Nhi, sau đó ngửa cổ lên, uống cạn ly rượu của mình.

Phùng Yên Nhi ngờ ngác nhìn bọn ta, rượu trong chén của chúng ta đã cạn sạch. Tất cả đều chỉ chờ động tác của nàng ta.

Một tiếng thét chói tai, cánh tay quét qua, Phùng Yên Nhi quét sạch toàn bộ mấy ly rượu trên bàn xuống.

Chén rượu rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vỡ giòn tan.

Xung quanh yên tĩnh trở lại, trong phòng chỉ có thể nghe được tiếng thờ phỉ phò của Phùng Yên Nhi.

Hiện giờ Phùng Yên Nhi rốt cuộc đã mất đi sự tinh táo mà nàng ta cố giả bộ.

“Hoàng thượng không thể đối xử với ta như vậy!” Nàng ta khóc lớn tiếng, đẩy bàn ra, lao đảo lui đến góc tường.

Mẫu hậu vẫn ngồi yên lặng bên cạnh nhìn chúng ta rốt cuộc cũng thở dài một cái: “Đến nước này rồi, Phùng Thục phi ngươi cũng đừng cố gắng gượng chống đỡ nữa. Vẫn nên thành thật nhận tội đi.” Dáng vẻ mẫu hậu mõi mệt, giống như không muốn nhìn thấy chúng ta đùa giỡn Phùng Yên Nhi như vậy.

“Lúc đầu ngươi làm như thế nào để vị kia của Hà gia hạ độc hại Lâm mỹ nhân, còn lợi dụng nàng ta để mưu tính giết hoàng thượng. Sau đó lại đánh Sở Hiền phi ở trong rừng mai, nói với ta rằng Sở Hiền phi xuất cung gặp riêng người khác, lại diễn khổ nhục kế. Đứng rồi, ngươi còn tung bài hát kia ở trong cung, nguyên rủa hoàng thượng.” Mẫu hậu nhíu chặt mi: “Còn nữa, ngươi uống cái loại trà đoạn tử tuyệt tôn kia...” Mẫu hậu than thở: “Ngươi đều nói ra hết đi. Cần gì vì người không liên quan mà gượng gượng chống đỡ. Nói ra hết đi, tránh phải chịu khổ.” Mẫu hậu như thế này cũng coi như là dùng tấm lòng để khuyên Phùng Yên Nhi, có lẽ còn có chút thương tiếc đối với nữ nhân này.

Nhưng Phùng Yên Nhi không đáp lại, ngược lại còn tròn mắt nhìn mẫu hậu với vẻ oán giận.

Mẫu hậu nhìn thấy ánh mắt của Phùng Yên Nhi.

“Chỉ là ai gia không hiểu.” Mẫu hậu đau lòng nói. Người nhìn Phùng Yên Nhi, sắc mặt hết sức buồn bã: “Khoan nói Diệu Nhi đối xử với ngươi như thế nào, riêng ai gia đối với ngươi cũng là hết mực thương yêu. Chỉ vì lúc trước ta rất thích ngươi, ngươi nói ngươi muốn gả vào danh gia vọng tộc, ta liền

đồng ý cho người vào cung. Thấy người giỏi ca múa, bề ngoài xinh đẹp, chỉ hy vọng người có thể sinh cho ai gia một đứa cháu xinh xắn khỏe mạnh, cho nên việc gì cũng ưu ái người hơn một chút. Ở trong hậu cung này, người vênh mặt hắt hủi sai khiến người khác, được nuông chiều đến mức ương ngạnh, ngay cả thái giám hay cung nữ người cũng dám tùy tiện giết chết, ta biết cũng không hề quở trách. Người thật sự là chỉ dưới một người trên vạn người, đã như vậy rồi, tại sao người còn muốn hãm hại hoàng thượng?”

Ánh mắt Phùng Yên Nhi xoay loạn, nhìn ta một chút, lại nhìn mẫu hậu một chút. Nàng ta biết tình thế đã không thể cứu vãn, nhưng lúc này lại càng chó cùng rứt giậu: “Các người không thể giết ta.” Nàng ta lớn tiếng nói: “Ta chết thì chắc chắn sẽ có người đến báo thù cho ta.” Nàng ta nhìn A Nam chăm chăm: “Lúc này chắc là phía nam đã đại loạn, đại quân tám doanh phía nam đã vượt sông, giết sạch họ Đặng, họ Tạ kia. Sau đó dân chúng sẽ nổi dậy, các người cũng đừng hòng có thể ngồi yên ở chỗ này nữa. Đến lúc đó các người muốn cầu hòa cũng phải cầu xin ta mới được.”

Ta khẽ mỉm cười, đến lúc này, tình hình phía nam như thế nào ta quả thật không biết, nhưng không hề có tin tức nào về việc quân lính nổi loạn truyền đến, có lẽ là cái bẫy mà ta bố trí đã phát huy tác dụng.

“Tại sao trầm lại phải cầu xin người?” Ta không có ý tốt, cố tình trêu chọc Phùng Yên Nhi: “Người thật sự cho rằng Doanh Yên Nhi là người nhà họ Phùng sao? Người cùng lắm cũng chỉ là món đồ Phùng gia mua về, dựa vào đâu mà cho rằng Phùng gia sẽ nghe lời người? Thay vì cầu xin người, không bằng ta bắt Phùng Mại làm con tin còn hơn.”

Phùng Yên Nhi đầu tiên là sững sốt, lát sau cười khanh khách: “Ta cũng biết, một khi hoàng thượng biết thân phận thật sự của ta thì chắc chắn sẽ không bỏ qua.” Nàng ta cũng không lo sợ vì chuyện ta đã biết lai lịch của nàng ta: “Ta sớm đã biết giấy không thể gói được lửa, đã sớm đề phòng việc chuyện này bại lộ. Nhưng trên đời này còn có người không ngần ngại thân phận của ta.” Nàng ta rất kiêu ngạo ngẩng mặt lên: “Hoàng thượng chỉ biết Phùng Tiên, cũng không biết Phùng Tiên không phải con trai lớn của Phùng gia.” Nàng ta có chút đắc ý mà cười nhạo ta: “Con trai lớn thật sự của Phùng gia là người khác, mà hần lại cùng với ta...” Vào lúc này ánh mắt nữ nhân kia lại sáng lên: “Hần có bản lĩnh cao cường, ngay cả Phùng Ký cũng phải kính sợ hần ba phần.” Lúc này nàng ta còn không quên bênh vực cho Lý Dật: “Hơn nữa hần và ta là tri kỷ, biết rõ ta đã bị bán nhưng vẫn luôn một lòng đối với ta, mà ta cũng đã tìm được người thân thật sự của hần, chỉ bằng những thứ này, đến lúc đó mấy người các người bị dồn vào đường chết còn không phải là phải đến cầu xin ta hay sao?”

Thì ra chính nữ nhân này đã giúp Lý Dật và Phùng Ký liên kết với nhau? Không! Đợi đã... Vừa rồi nàng ta mới nói cái gì? Người thân thật sự? Ý của nàng ta chẳng lẽ là, Lý Dật kia chính là con trai lớn của Phùng Ký sao?

Đúng rồi, dật giả, thất dã. Phùng Dật không phải có ý là đứa trẻ mà Phùng gia suýt đã vứt bỏ sao?

Một lần nữa ta lại cảm thấy khiếp sợ, thì ra là vị Lý phu nhân kia mang thai con của Phùng Ký mà vào cung sao? Bấm ngón tay mà tính, đây là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi? Ta đã hai mươi lăm rồi! Phùng Ký kia vì muốn đoạt thiên hạ mà bắt đầu bày binh bố trận từ hai mươi sáu năm trước sao? Khi đó hần cũng mới chỉ là một thanh niên trẻ tuổi. Hần vốn là muốn dùng thủ đoạn thay mặt đổi đào cho phụ hoàng một đứa con trai giả mạo, khi đó phụ hoàng không có nhiều con nối dõi, chỉ cần Lý phu nhân cũng hãm hại hoàng tôn, như vậy không phải là...

Sau khi Phùng Ký sắp xếp chuyện này không thành thì ngừng công kích mấy năm, rồi lại dùng mảnh khỏe cũ, lại phái nữ nhân thứ hai tới bên cạnh ta. Lần này hần đã đổi thủ đoạn, nhưng bản chất cũng không khác gì. Phùng Ký này hần là ước ao ngôi vị hoàng đế đến mức chưa chết chưa chịu thôi, trước trước sau sau đã luôn cúi hơn hai chục năm!

Khó trách ở trong trí nhớ của ta, lúc Phùng Ký ngồi trên ngai vàng của ta từng nói với Lý Dật: “Thiên hạ này rốt cuộc đã là của người.” Khó trách có người nói ngai vàng chính là vị trí nguy hiểm nhất.

Phùng Ký mua Doanh Yên Nhi về gả cho ta, lại phát hiện tri kỷ của Doanh Yên Nhi là con trai thất lạc của mình. Lý phu nhân trở lại tìm nơi nương tựa, cũng cùng lúc tìm được con trai của mình. Đây chính là mối liên hệ giữa bọn họ.

Sau khi ta hiểu rõ chuyện này, trong lòng không tránh khỏi cảm khái, bọn họ đối với ngôi vị hoàng đế này mà cố chấp đến như thế! Thật sự đã kiên trì lâu như vậy rồi.

“Ta biết tên Lý Dật đó.” Ta nói ra cái tên này, mặc dù tên hần chỉ là xuất hiện trong ký ức của kiếp trước: “Có lẽ nên gọi là Phùng Dật.” Ta không có ý tốt, cười lạnh: “Nam nhân kia có hứng thú với đầu của ta hơn là với người.” Ta thật vui vẻ mà nói như vậy.

Lúc này hình như cả mẫu hậu và A Nam đều đang ngẫm nghĩ lời của ta, bọn họ đều nhìn về phía Phùng Yên Nhi.

Phùng Yên Nhi dính sát vào bức tường sau lưng, nàng ta nhìn A Nam một chút, lại nhìn mẫu hậu, cuối cùng nhìn đến ta.

Mà mấy người chúng ta đều đáp lại nàng ta bằng ánh mắt lạnh lùng miệt thị.

“Ta giúp các người dẫn người của Phùng gia tới.” Phùng Yên Nhi đột nhiên lên tiếng. Thấy chúng ta không có phản ứng, nàng ta lại tiếp tục: “Còn có Lý phu nhân, ta cũng có thể gọi tới.”

Chúng ta đều vẫn còn trầm mặc.

“Vây... Ta dẫn cả Lý Dật tới đây đã được chưa?” Phùng Yên Nhi khóc lên, thân thể trượt xuống theo vách tường, ngồi xoài trên mặt đất: “Nam nhân kia biết rõ ta ở trong cung lo lắng sợ hãi cũng không thêm dè dặt, ta cũng không muốn tiếp tục giúp hần nữa. Chỉ cầu xin hoàng thượng có thể giữ lại cái mạng nhỏ này của nô tỳ!”

Nữ nhân này thật sự đã bị dọa sợ. Nàng ta bò dọc theo nền gạch, đầu tiên là ôm chân ta: “Hoàng thượng tha mạng!” Sau đó lại tới ôm chân mẫu hậu:

“Thái hậu tha mạng!” Nàng ta quanh quẩn giữa chân chúng ta, thỉnh thoảng đập đầu xuống đất, chỉ vì xin được sống.

A Nam không có biểu cảm gì, đứng lên, ánh mắt trống rỗng, căn bản là không muốn nhìn thấy tình cảnh trước mắt. Nàng không nói lời nào, đẩy bàn, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 135: Chương 129

A Nam không hề vui mừng như trong tưởng tượng của ta. Phùng Yên Nhi đã thừa nhận mọi chuyện, bây giờ nàng ta chỉ cần mạng sống, không chịu uống ly rượu độc câu hôn kia. Nàng ta sợ chết, chỉ hận không thể lập tức bán cả Phùng gia cho ta.

Ta không ngờ nữ nhân này lại không chịu nổi một cú như vậy. Không giống với nữ nhân xảo trá mà ta đã nhìn thấy ở kiếp trước.

Dù sao thì nhất gan sợ chết cũng là bản năng của con người.

Ta cho là nói ra tất cả những chuyện này sẽ có thể khiến A Nam vui vẻ, nhưng A Nam lại không tỏ ra vui vẻ như ta nghĩ. Nàng đột ngột rời đi.

Trước mắt ta chỉ có thể bắt giam Phùng Yên Nhi, sau đó vội vàng đuổi theo A Nam đến cung Trường Tín. Lúc ta rời đi, mẫu hậu vẫn còn nhìn ta lắc đầu, hẳn là đứa con không có tiền đồ như ta lại khiến người thất vọng rồi. Kỳ vọng duy nhất của mẫu hậu đối với ta chính là ta sẽ sống bình an vui vẻ, có thể con cháu đầy nhà, thế nhưng ngay cả những việc này ta cũng không thể làm được.

Cũng may, người là mẫu thân của ta, luôn có thể tha thứ cho ta.

Nhưng A Nam thì sao? Trong lòng ta không rõ lắm. Gần đây, càng ngày ta càng cảm giác mình không hiểu được A Nam. Từ trước tới giờ ta chưa từng hỏi qua cảm giác của A Nam đối với vị hoàng đế như ta. Ta vẫn luôn cảm thấy, ta là hoàng đế, phải là người khác tới thăm dò suy nghĩ trong lòng ta chứ không phải là ta quan tâm đến suy nghĩ của người khác. Ta thậm chí còn không biết A Nam nghĩ sao về hậu cung của ta, nghĩ sao về những phi tần mà nàng xưng “tỷ muội”.

A Nam vốn là công chúa độc nhất, trước giờ đều không có tỷ muội, càng chưa từng gặp qua một người phụ quân đối với nàng không tốt như ta. Bất năng phải thích ứng với ta không phải là đã làm khó nàng rồi sao?

Tường vi trên tường bao quanh cung Trường Tín tươi tốt, từng đóa hoa đỏ rực như lửa.

Cảnh tượng trong cung Trường Tín cũng vô cùng náo nhiệt, Hồng Anh dẫn một đoàn cung nữ cùng hong sách và xiêm y. Những cung nữ này vừa làm vừa vui đùa, líu ra líu ríu. Mấy rương sách để đầy đất, trên giá sách đều là màu trắng chói lóa. Gió xuân thổi qua, mấy trang sách bị lật qua lật lại kêu lạo xạo.

Ta dừng chân bên cạnh gốc tường vi, đưa mắt tìm A Nam.

Hồng Anh thấy ta trước, vội vàng dẫn cung nữ tiến lên hành lễ, nàng ta nháy mắt với ta liên tục: “Là Thái hậu bảo chúng nô tỳ đưa đồ đạc trong cung ra hong nắng.” Hồng Anh nhìn về phía gian phòng bên trong nói tiếp: “Thái hậu nói, nếu năm nay Hiền phi muốn sinh con thì phải để ý giữ cho trong cung luôn thoáng mát sạch sẽ.” Nàng ta lại liếc mắt nhìn về phía trong. Ta theo ánh mắt nàng ta nhìn sang, thấy A Qua đang vội vàng chạy vào phòng báo tin.

“Thái hậu còn nói, thân thể Hiền phi vốn hơi yếu, không thể để ngã bệnh, ngay cả hơi khó chịu cũng không thể được, như vậy mới có thể sinh được một đứa bé mập mạp khỏe mạnh.” Hồng Anh cười một tiếng.

Mẫu hậu thật là nóng lòng.

Thật ra thì ta đã sớm nghe được tiếng đàn từ trong phòng truyền đến. A Nam đang tấu một khúc nhạc mà ta cảm giác như đã từng nghe qua. Ta không nói ra được tên khúc nhạc, nhưng có thể nghe ra tâm tình A Nam hiện giờ không tốt lắm.

Tiếng đàn của A Nam ngừng lại.

Ngay lúc đó, A Qua vén rèm cửa lên, A Nam bước ra.

A Nam từ xa đã thi lễ với ta: “Thiếp bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Ta bước qua sân, đi nhanh về phía nàng, đưa tay bắt được cổ tay của nàng, kéo nàng đi vào trong.

Ta chưa hề nói tiếng nào. Ta và A Nam vốn không cần giả bộ khách khí với nhau như vậy. Lúc trước là ta diễn kịch, khiến cho chúng ta trở lại mối quan hệ xa cách trước kia, nhưng bây giờ mọi chuyện đều đã qua, tại sao A Nam lại không thể thân mật với ta như trước nữa? Có phải là ta thật sự đã làm

khó A Nam rồi hay không? Ta thật sự không hiểu được.

Nhưng A Nam cũng không giống như là thật sự tức giận, nàng chẳng qua cũng chỉ đẩy ta một cái, không làm lung lay được ta, đành phải nằm yên trong ngực ta.

“Vừa rồi A Nam tấu là khúc nhạc gì? Nghe có vẻ rất hợp với cảnh xuân lúc này.” Ta hơi đẩy nàng ra một chút, tỉ mỉ quan sát sắc mặt nàng.

A Nam lập tức lúng túng, con ngươi đảo quanh, đôi tay nhỏ bé lạng lẽ xoắn xoắn vạt váy.

“Là ‘Phượng Tê Ngô’. Khúc nhạc tý tỷ vừa tấu là ‘Phượng Tê Ngô’ đã cải biên.” Giọng của Huyền Từ truyền tới, trên tay hắn ôm một con chim nhỏ, sau lưng còn có một con chó nhỏ mập mạp bám theo.

Hắn vừa bước lên bậc thang vừa nhét con chim nhỏ xấu xí vào giữa tay ta và A Nam: “Đây là con chim hạc nở ra đầu tiên của năm nay.” Hắn nói.

Ta không thể không buông tay của A Nam ra, tránh đụng phải con chim xấu xí bẩn thỉu này.

Huyền Từ khề cong khỏe môi, đáng vẻ lúc cười có nét giống A Nam: “Ta đặt tên cho khúc hát này là ‘Phượng Tê Hòe’.” Hắn nói: “Trong cung Trường Tín không có cây ngô đồng, chỉ có một cây hòe lớn.”

“Khó trách ta cảm thấy dường như đã từng nghe qua khúc nhạc này.” Ta suy nghĩ một chút, cười cười: “Không tệ, nơi này không có cây ngô đồng cho phượng hoàng đậu lại, chỉ có một gốc hòe tỏa bóng. Phượng tê hòe, khá lắm!”

“Hoàng thượng đừng nghe Huyền Từ nói bậy!” A Nam vội nói, nhận lấy con chim hạc nhỏ kia, bỏ xuống đất: “Khúc nhạc này chính là ‘Hạc tê hòe’.” A Nam nghiêm túc, không nhìn ra có phải là đang nói đùa hay không: “Là khúc hát dành cho mấy con hạc này.”

Con hạc nhắc đôi chân nhỏ xiu lên muốn bước đi, tiếc là còn quá yếu nên cứ ngã trái ngã phải, khiến cho con chó nhỏ không ngừng sủa.

Ta kéo A Nam đi vào trong phòng: “Huyền Từ, người dẫn mấy con vật này ra chỗ khác chơi đi. Ta và tỷ tỷ người có chuyện quan trọng cần nói.” Ta nói.

Huyền Từ đáp một tiếng, dẫn con chó con rồi đi, được vài bước lại quay đầu lại, nói: “Hoàng thượng không cần lo lắng, ta sẽ không quấy rầy các người. Chỉ có hoàng thượng mới có thể tự làm hỏng chuyện của mình.” Đứa nhỏ này lại giả bộ ông cụ non.

A Nam đã âm thầm tròn mắt nhìn Huyền Từ, nhưng chưa kịp nói thêm cái gì đã bị ta kéo vào phòng.

“Hạc tê hòe?” Ta hỏi nàng. Vừa vào phòng ta liền ôm lấy A Nam vào trong lòng, đi thẳng đến bên cạnh cây đàn: “Có phải là Hạc tê hòe hay không? A Nam chịu ở lại bên cây hòe lớn này của ta, không đi nữa có phải không?” Trong lòng ta rất vui vẻ. Có lẽ ta thật sự không thể so được với một cây ngô đồng lộng lẫy tươi tốt, nhưng mà coi ta như một gốc hòe chẳng phải là bôi nhọ ta sao?

“Hoàng, hoàng thượng!” A Nam đẩy ta ra: “Thiếp có chuyện nghiêm túc muốn hỏi hoàng thượng.” Tay nàng nắm lại thành nắm, dấm nhẹ lên ngực ta.

Nói chuyện nghiêm túc sao, chúng ta đều có chuyện nghiêm túc cần nói, ta đã quên mất, giữa hai chúng ta quả thực còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.

Ta buông nàng ra, nhìn nàng ngồi xuống trước mặt ta, cẩn thận sửa sang lại y phục, sau đó nghiêm chỉnh ngồi xuống đối diện ta.

“Hỏi chuyện gì?” Ta nói: “Nàng biết rõ ta không thích Phùng Yên Nhi.”

“Không phải là chuyện Phùng Yên Nhi, mà là chuyện của thiếp.” A Nam dường như không dám nhìn thẳng vào mắt ta: “Hai ngày nay thiếp đã suy nghĩ rất nhiều...”

Ta gật đầu: “Đúng là nên suy xét kỹ.” Ta nói: “Lúc nàng chạy trốn, đã để lại thứ gì?” Trên mặt ta rất nghiêm túc, muốn để A Nam biết rằng ta không phải là đang nói đùa.

A Nam lạng lẽ nhìn ta một cái, lại hạ mắt xuống.

Nàng đang giả bộ hồ đồ!

Ta bực mình rút trâm cài tóc trên đầu nàng ra, nhìn mái tóc của nàng rơi xuống.

“A Nam thật là độc ác!” Ta nói: “Nàng nói bỏ đi liền bỏ đi, không hề lưu luyến chút nào. Ta hình như đã không thể giữ được nàng ở lại nơi này! Coi như gốc hòe kia có thể giữ được hạc trắng ở lại thì ta cũng không thể giữ được trái tim của A Nam.”

“Không phải như vậy, hoàng thượng đừng nghe Huyền Từ nói bậy. Thật ra, mấy con hạc đó ở lại đây là bởi vì ta cho chúng nó ăn.” A Nam vội khoa tay, nhìn qua có vẻ đang rất bối rối, không ý thức được chính mình đang nói cái gì.

Ta lấy một món đồ từ trong ngực ra, đặt lên đầu gối nàng: “Ngay cả tín vật ta tặng nàng mà nàng cũng ném đi, nếu như nàng không muốn thì lúc đầu ta tặng nó cho nàng, nàng không nên nhận.”

A Nam ngơ ngác nhìn món đồ ở trên đầu gối, một lúc lâu sau mới nói: “Đây chính là tín vật hoàng thượng tặng thiếp sao?” Trong mắt của A Nam đều là vẻ nghi ngờ: “Ta còn tưởng rằng...”

“Tưởng rằng thế nào?”

A Nam cầm cây trâm bạch ngọc trên đầu gối lên, nhìn chăm chú: “Thì ra đây là tín vật.” Nàng lẩm bẩm: “Ngay cả cách hoàng thượng đưa tín vật cũng kỳ quái như thế!”

Ta buồn bực, một hồi lâu không nói tiếng nào, nhớ tới lời vừa rồi ta nói khi ném cây trâm lên đầu gối A Nam, chính mình cũng cảm thấy có chút lúng túng.

A Nam lại nhìn cây trâm bạch ngọc kia: “A, tại sao ở đây lại có thêm một chữ?” Nàng ngẩng đầu nhìn ta kỳ quái: “Hoàng thượng mới khắc thêm chữ “Diệu” lên cây trâm này, lúc trước không có.”

Ta không dám nhìn A Nam nữa.

A Nam vẫn ngơ ngác nhìn cây trâm kia, dần dần, nàng cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 136: Chương 130

Nụ cười của A Nam còn rực rỡ hơn cả cảnh xuân. Vừa nhìn thấy A Nam cười, lòng ta cũng vui vẻ lên. Dường như mùa xuân trong lòng ta cũng đã bắt đầu, cây cỏ tươi tốt, cả người đầy sức sống.

“Người miền nam muốn kết thân với công chúa, theo quy củ không phải là khắc tên mình lên ngọc làm tín vật sao?” Ta mặt dày nói với A nam: “Tiếc là lúc trước trên cây trâm ngọc này không khắc tên của ta. Nàng cũng không thể không thừa nhận.” Ta cảm thấy hiện giờ ta nói ra lời này là vừa đúng, mùa xuân vừa đâm chồi nảy lộc, mọi thứ đều còn kịp.

A Nam nhìn ta một chút, lại nhìn xuống cây trâm, mặt ửng đỏ lên.

“Cây trâm này vốn là thứ ta vẫn mang theo bên người.” Ta vội vàng giải thích với A Nam: “Mặc dù không phải là rất quý giá, nhưng cũng không phải là một miếng ngọc tầm thường, đây là ngọc Dương Chi thượng hạng, không pha trộn tạp chất.” Ta giơ tay lên thề thốt với A Nam: “Ta đối với A Nam là thật lòng, A Nam đừng bao giờ... đừng không yên lòng về ta nữa.” Lời này của ta cũng không phải là đau buồn thương tiếc gì, ta chỉ muốn chờ đến khi đã xử lý xong mọi chuyện rồi, ta chắc chắn sẽ như hình với bóng bên cạnh A Nam, cho dù là ai cũng không thể tách hai chúng ta rời khỏi nhau. Ta nhẫn nại bao lâu nay chỉ để chờ một ngày đó.

Đáng tiếc ta nóng lòng như vậy lại không đổi được cái gật đầu đáp ứng của A Nam. Nàng chỉ cúi đầu, hoàn toàn yên lặng, nhìn cây trâm ngọc trong tay.

A Nam vẫn còn lo lắng chuyện gì sao? Trong lòng ta có chút nghi ngờ.

Một lát sau, A Nam cầm cây trâm ngọc lên cho vào tay áo, cây trâm của ta lặng lẽ biến mất trong tay áo nàng. Trong lòng ta lập tức vui mừng.

Cảm thấy cảnh vật bên ngoài dường như cũng bừng sáng lên.

Theo nghi lễ của người miền nam, công chúa tiếp nhận ngọc bài của nam nhân rồi thì sẽ lấy thân báo đáp, A Nam sẽ không hối hận chứ?

“A Nam!” Ta khẽ gọi tên nàng.

“Hoàng thượng...”

“Ừ?”

A Nam cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngước lên nhìn ta.

“Có lời nào cứ nói thẳng.” Ta khích lệ nàng. Ta muốn nghe nàng gọi tên của ta.

“Hoàng thượng định xử lý Phùng Yên Nhi như thế nào?” Nàng nhỏ giọng hỏi ta.

Ta hơi thất vọng: “A Nam vẫn đang lo lắng chuyện này sao?” Ta không hiểu: “Đối với chuyện của Phùng Yên Nhi, nàng không nhìn thấy quyết tâm của ta sao?”

A Nam vẫn còn chần chừ: “Phùng gia vốn là bọn nhất gan.” Nàng suy nghĩ một chút: “Dựa vào việc chen ép người dân phía nam mà nổi loạn cũng không thể coi là vinh dự gì. Chỉ là thiếp không hiểu, hoàng thượng...” Nàng đột nhiên ngẩng đầu: “Hoàng thượng đã từng yêu Phùng Yên Nhi?”

Ta cả kinh, lập tức có chút chột dạ, chuyện này rất rõ ràng, lúc đầu Phùng Yên Nhi ở trong hậu cung vô cùng được cưng chiều. Nhưng tại sao A Nam lại muốn hỏi chuyện này? Ta khẳng định ta đã từng yêu Phùng Yên Nhi, thậm chí còn có thể nói là mê luyến. Lòng người chính là nơi sâu nhất trên đời, chưa tới chỗ sâu nhất thì vĩnh viễn sẽ không biết trong đáy lòng của người ta giấu thứ gì. Phùng Yên Nhi từng khiến ta trầm mê, nhưng đến lúc chìm xuống lại nhận lấy kết quả là cả người đều tàn nát. Cho đến lúc đó, ta mới biết tình yêu trước kia của ta đều không có chút giá trị nào.

“Hoàng thượng yêu Phùng Yên Nhi ở điểm nào?” A Nam hỏi.

Ta lại không dám trả lời, ta biết chắc chắn sẽ có một ngày A Nam chất vấn ta, nhưng lại không nghĩ tới nàng sẽ hỏi thái độ của ta đối với Phùng Yên Nhi. Dù sao những nữ nhân khác ở bên cạnh ta đều hỏi: “Hoàng thượng yêu ta thật sao? Hoàng thượng yêu ta ở điểm gì?” Chỉ có A Nam không như vậy, nàng hỏi ta yêu một nữ nhân khác ở điểm gì. Câu hỏi này hỏi đến tận nội tâm của ta, ta không dám trả lời.

Ta biết ta yêu Phùng Yên Nhi ở điểm gì. Mỗi nam nhân, hoặc ít hoặc nhiều đều có phần nông cạn. Thật ra thì đối với nam nhân mà nói, ngoại hình của nữ nhân chỉ là thứ yếu, nữ nhân biết thuận theo ý người khác, khiến cho nam nhân cảm thấy bản thân hấn quan trọng mới là trọng điểm. Cho dù là hoàng đế như ta cũng sẽ thiếu tự tin, cho nên cũng sẽ giống như những nam nhân khác, bản chất đều là ham hư vinh.

Điểm mạnh của Phùng Yên Nhi chính là nàng ta nói láo trước mặt ta quá nhiều, khiến cho ta tự đánh giá sai bản thân. Thay vì nói ta từng yêu Phùng Yên Nhi thì nên nói rằng ta yêu sự hư vinh của chính mình.

Ta cũng chưa đến nỗi vì sự nông cạn của bản thân mà hối hận. Trên đời này, rất nhiều người nông cạn cũng vẫn sống rất tốt. Chỉ là một bậc đế vương như ta, cái giá phải trả cho sự nông cạn của mình là rất lớn. Nơi thâm cung này, bóng tối chính là lớp màn che cho sự chết chóc. Ta từng đi qua cái chết mới có thể nhìn ra chân lý của tình yêu, so với những nam nhân khác đã là rất may mắn.

Nhưng những lời này, ta cũng không thể nói cho A Nam nghe vào lúc này. Bởi vì chút hư vinh này vẫn còn giấu dưới đáy lòng ta.

A Nam không chờ được câu trả lời của ta, có chút thất vọng: “Ta biết, ta chưa đủ tốt.” A Nam cúi đầu lẩm bẩm

Điều này làm cho ta hốt hoảng. Không biết là suy nghĩ A Nam đã đi nơi nào rồi.

“Đâu có!” Ta vội nói: “A Nam là nữ nhân tốt nhất thiên hạ, vừa xinh đẹp lại vừa lương thiện...” Ta không nói được nữa, chỉ ngơ ngác nhìn A Nam, lời ngon tiếng ngọt như thể này đối với một tiểu nữ nhân như nàng thật sự không hề có chút tác dụng nào.

A Nam giống như một chiếc gương, sự chân thật của nàng phản chiếu lại sự bất lực của ta. Chỉ là bây giờ ta đã hiểu, trong lòng A Nam cũng sẽ giống như những nữ nhân khác, cần một chút ấm áp.

“A Nam là tốt nhất.” Ta sờ sờ búi tóc của nàng: “Không có sự giúp đỡ của nàng, hôm nay làm sao ta có thể còn ngồi ở đây với nàng.” Lời này của ta hoàn toàn là sự thật. Giữa ngày xuân như thế này, quanh quẩn bên mũi đều là mùi vị mát lạnh của mùa xuân, bên tai là tiếng đùa giỡn riu rít của mấy nữ hài tử, hoàn toàn trái ngược với sự im lặng của nữ nhân mà ta yêu. Lại nghĩ đến những gì mà chúng ta đã từng cùng nhau trải qua, hiểm nguy ở Giang Nam, âm mưu ở trong cung, tất cả những chuyện này, nếu không có sự giúp sức của A Nam, ta sẽ không thể đi đến ngày hôm nay.

Mà xuất phát điểm của tất cả những chuyện này cũng chính là từ khi giọt lệ nàng rơi, bắt đầu cho sinh mệnh mới của ta.

“A Nam, đến bây giờ ta mới biết, tình yêu cũng có trọng lượng, yêu không đủ thì sẽ không thể qua được sự khảo nghiệm của thời gian.” Ta nói từ đáy lòng.

Nếu yêu không đủ, đến lúc phải lựa chọn giữa được và mất, sống và chết thì sẽ dễ dàng bị sụp đổ, chỉ có tình yêu thật sự sâu sắc mới có thể chống lại sự khảo nghiệm này. Đến ngày ta chết ta mới biết A Nam, cũng đến tận ngày đó ta mới hiểu rõ chính mình.

Khi ta vừa mới trùng sinh, ta đã từng luống cuống khi phải đối mặt với những khó khăn trước mắt. Trôi sinh tính tình ta như thế, phần lớn thời điểm là trốn tránh hoặc hồ đồ, luôn cảm thấy mình không cách nào bì được với nhị ca và cửu đệ. Mà giang sơn toàn thiên hạ cũng không vì một lời ca tụng bậc đế vương nhân từ mà thống nhất và lớn mạnh. Là chính A Nam đã thôi thúc ta bước từng bước về phía trước. Cho dù chính nàng cũng là một nữ nhân lương thiện thì đến lúc gặp nguy hiểm vẫn có thể giúp ta đưa ra một phán đoán chính xác nhất.

Ta luôn hiểu rõ, A Nam đối với ta rất tốt.

Ta nhìn xuống mái tóc đã được sửa lại chính tề của A Nam, thử đưa tay ra ôm lấy hai vai nàng.

Lần này A Nam không tránh né, đặc biệt là nàng không cần ta, dường như nàng vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, không để ý đến cánh tay ta đã lặng lẽ ôm lấy nàng. Thân thể gầy mảnh của A Nam nằm trong ngực ta, cơ thể ấm áp của nàng dường như ngay sát bên tim ta.

Ta thờ hắt ra một hơi.

“A Nam, ta sẽ không bao giờ để cho nàng phải chịu thêm chút ủy khuất nào nữa.” Ta nói: “Mọi chuyện sẽ nhanh chóng kết thúc. Ta hứa với nàng, từ nay về sau, A Nam chính là duy nhất của ta, là người có địa vị cao nhất trong hậu cung này.”

“Ôi!” Có lẽ là A Nam cảm thấy không thoải mái, theo bản năng giãy giụa trong ngực ta.

Ta ôm chặt nàng, chỉ sợ nàng sẽ lại trốn thoát.

“A Nam còn nhớ rõ không?” Ta hỏi: “Ta đã từng nói qua, nếu A Nam là một cái la bàn\*, ta tình nguyện làm đá nam châm, chỉ hy vọng có thể hấp dẫn được A Nam, sẽ không bao giờ bị mất phương hướng nữa. Cho dù thiên hạ rộng lớn, A Nam sẽ luôn hướng về phía có đá nam châm.”

\* Từ Nam trong tên của A Nam có nghĩa là la bàn

Rèm cửa sổ nhẹ bay, cuốn theo chút gió xuân mập mờ.

A Nam không động đậy, dường như cứng đờ trong ngực ta. Khủy tay của ta khép lại, siết chặt vòng eo gầy của A Nam, khiến nàng càng dính chặt vào người ta. Mặc dù A Nam gầy nhưng thân thể rất dẻo dai, đem lại cho ta thứ xúc giác đặc biệt của riêng A Nam.

Hơi thở mùa xuân vẫn vút xung quanh khiến người ta khó mà không động lòng. Nụ hôn của ta rơi xuống trên đỉnh đầu A Nam, chỉ sợ chậm một chút thì A Nam sẽ phản ứng kịp rồi đẩy ta ra.

A Nam ngửa mặt lên.

Ta bắt chập tất cả, đôi môi theo bản năng mà đặt xuống trán A Nam, rồi đến đuôi mày, mí mắt, cánh mũi... Ta hôn từng chút một, mỗi một nơi đã hôn qua đều để lại một ngọt.

Rốt cuộc đến lúc này A Nam đã định thần lại, nàng hơi giãy giụa, ngoảnh mặt sang chỗ khác, cố tránh thoát công kích của ta.

“Phùng...” Nàng còn muốn nói điều gì đó.

“Đừng nhắc đến chữ Phùng kia nữa!” Ta đột nhiên trở nên thô bạo.

A Nam đã không có chỗ nào để trốn nữa, ta siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, khiến cho mỗi lần nàng giãy giụa chỉ càng gần sát cơ thể ta hơn. Nàng tránh trái tránh phải cũng không tránh thoát được cái ôm của ta, ngược lại càng kích thích sự nhiệt tình của ta. Thân thể ta căng chặt, giữa thời tiết này, thật sự rất hợp để làm chút chuyện gì đó. Một khi A Nam đã rơi vào trong vòng tay ta, ta liền không thể nhẫn nhịn được. Nhưng A Nam không biết, mỗi lần nàng chạm vào người ta, cho dù ta đã cố gắng khắc chế thì cũng vẫn là sự tiếp xúc vô cùng ấm áp.

“A Nam! A Nam!” Trong giọng của ta vừa có ý van xin vừa có ý đòi lấy bằng được. Nụ hôn cùng với sự tiếp xúc nhẹ nhàng bên ngoài đã không đủ thỏa mãn ta nữa, ta còn muốn thăm dò sâu hơn.

A Nam bắt đầu dỗi, cố gắng vùi mặt vào trong khuỷu tay ta. Nàng dường như rất ngượng ngùng, có lẽ khí trời ngày xuân vừa ấm áp vừa mập mờ khiến cho người ta dễ dàng say mê và e lệ.

Ta cảm thấy giống như mình đã động phải một con nhím nhỏ, bề ngoài nhìn qua thì mềm mại nhưng thực ra lại đầy gai nhọn, khiến cho ta không biết phải đặt môi mình lên chỗ nào.

Ta định vén tay áo của mình lên: “A Nam muốn cắn thì cứ cắn ta đi.” Ta giương mắt giả bộ mạnh mẽ.

Vết thương lần trước do A Nam cắn vẫn còn lưu lại trên tay, lúc này mới vừa kết thành vảy, hơi sưng lên một chút, phía trên là một vòng tròn trịa, có thể nhìn thấy dấu răng nhỏ nhỏ của A Nam. Vảy kết lại còn chưa chắc, vừa rồi A Nam giãy giụa lại chảy ra một chút máu.

A Nam không nhúc nhích, mở to mắt nhìn vết thương kia.

Ta biết nàng lại mềm lòng.

Trong lòng ta âm thầm bật cười, một tay nắm toàn bộ thân thể A Nam, tay còn lại khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, dùng lồng ngực vững chắc của mình để an ủi nàng: “Không sao, nếu A Nam tức giận thì cứ cắn đi. Chỉ cần nàng đừng tự làm tổn thương lòng mình là được rồi.” Ta cẩn thận ôm thân thể gầy teo vào trong ngực, để cho nàng dựa vào người ta.

“A Nam cắn cũng được, cắn cho ta tỉnh táo ra!” Ta có ý kích động nàng: “Cho nên nếu A Nam muốn cắn thì cứ cắn đi, chỉ cần là A Nam, như thế nào cũng được.” Ta mặt dày kẻ cọ lên khuôn mặt mịn màng của A Nam: “Nhưng mà hôm nay ta thật sự rất muốn A Nam.” Ta khẽ nói: “Ta nhịn đã lâu rồi.”

Người trong ngực vẫn còn đang ngẩn người, ta lại hôn nàng lần nữa, nàng vẫn không phát hiện ra.

A Nam chính là như vậy, chỉ thích mềm không thích cứng, cho dù ta hiểu rõ tính cách của nàng cũng không dám đụng vào sự sắc bén của nàng, chỉ có thể từ từ học cách dụ dỗ nàng.

“Muốn A Nam!” Ta nói như vậy, đồng thời hôn nhẹ lên khóe môi đỏ mọng của nàng.

A Nam vẫn còn ngẩn người, chưa kịp né tránh. Lúc A Nam ngẩn người chính là lúc nàng đáng yêu nhất.

“Muốn A Nam!” Ta lại rên rỉ một lần nữa ở bên tai nàng, đồng thời bắt đầu cẩn thận cời y phục của A Nam ra. Đây không phải là lỗi của ta, đây là lỗi

của cảnh xuân, ai bảo cảnh xuân làm say lòng người đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 137: Chương 131

A Nam thở dốc dưới thân ta, chân mày nhíu lại. Điều này khiến ta cảm thấy nàng không hề cự tuyệt ta, nhưng cũng không phải là cam tâm tình nguyện như trước kia.

“A Nam thế nào?” Ta cố hết sức để thả chậm tiết tấu, cả người cố gắng che chở toàn bộ thân thể gầy mảnh của A Nam. Ta đã rất quen thuộc với cơ thể của A Nam, biết rõ như thế nào là thích hợp nhất với nàng. Ta chậm rãi thăm dò đến chỗ sâu nhất của nàng, mà sự xâm nhập thăm dò giữa nam nhân và nữ nhân cũng không thể chỉ dừng lại ở việc thỏa mãn ham muốn thể xác.

Ánh mắt A Nam buông xuống, đôi mi dày giống như hàng rào nhỏ, khóa lại cửa sổ tâm hồn của nàng. Mặt ta kề sát bên A Nam, gần đến mức ta gần như có thể đếm được số lông mi của nàng. Nhưng động tác của nàng như thế lại làm cho ta có cảm giác ta bị cự tuyệt.

Ta biết chuyện này có chút không đúng, A Nam sẽ không vì xấu hổ mà tránh né ánh mắt của ta. Thậm chí lúc nàng nổi hứng đùa giỡn còn lớn gan chủ động. Nhưng hôm nay không giống như vậy, chắc chắn giữa chúng ta có vấn đề gì đó.

Tay của ta nhẹ nhàng đặt lên khoeo mảy A Nam, muốn xóa sạch sự bất an của nàng: “Rốt cuộc A Nam cảm thấy thế nào? Nàng không vui sao?”

A Nam hốt hoảng lắc đầu một cái, lại nhanh chóng gật đầu.

Ta thờ hồn hèn, thỉnh thoảng chạm nhẹ môi mình lên khuôn mặt A Nam. Trên mặt nàng đã có chút ửng đỏ, hô hấp của nàng theo tiết tấu của ta mà thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc.

“A Nam đang nghĩ đến chuyện gì? Có thể nói cho ta biết không?” Ta cố gắng vuốt ve nàng, ôm nàng thật chặt, dán sát vào người ta.

Sự lưỡng lự của A Nam vì cò xát giữa chúng ta mà biến mất.

“Phùng. . . .” Nàng mở miệng. Đáng tiếc bờ môi anh đào vừa mở ra, ta đã lập tức chặn lại.

“Đừng nói đến cái này!” Ta ra sức một cái, thở dài thỏa mãn, cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong đầu óc của ta. Cảm giác bị siết chặt thật tốt, giống như A Nam dùng sức ôm ta vậy.

A Nam kêu lên một tiếng, sau đó cuống quýt ngậm chặt miệng lại.

Ta thừa cơ động mấy cái, sau đó nhìn xuống A Nam ở phía dưới.

Tại sao A Nam vẫn còn băn khoăn về Phùng Yên Nhi, rốt cuộc nàng còn không yên lòng cái gì? Phùng Yên Nhi cũng đã trở thành tù nhân của ta, không bao giờ có thể tạo nên uy hiếp gì cho nàng nữa.

A Nam rũ mắt khiến ta cảm thấy ta lại làm sai chuyện gì đó, vừa rồi rõ ràng là ta khích lệ A Nam mở miệng, rồi lại chính ta không để cho nàng nói hết câu.

“Ta đã nói với A Nam rồi, tất cả những chuyện kia đều chỉ là diễn kịch, A Nam không nên để ở trong lòng.” Ta an ủi A Nam.

“Hoàng thượng đã rút kiếm ra!” Rốt cuộc A Nam cũng nói ra.

Đồng thời xoay mặt đi, tránh nụ hôn của ta. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, không biết là bởi vì kích động hay là bởi vì tức giận.

Ta ngăn người, không thể không tạm dừng việc thăm dò của ta: “Không phải ta đã nói ta vốn không hướng về phía A Nam sao?” Ta dán sát mặt mình vào mặt A Nam mà nói, phun hơi thở nóng rực vào trong cổ A Nam: “Ta vừa mới rút kiếm ra A Nam liền chảy máu, khiến cho ta sợ hết hồn.” Ta lấy tay nâng mặt của A Nam lên, nhìn kỹ lần nữa: “Thế mà nàng lại giả bộ bị thương lừa gạt ta, dọa ta sợ hết hồn.” Lần này, ta định hôn mí mắt A Nam, hy vọng nàng có thể mở mắt ra nhìn rõ sự chân thành của ta: “Thật ra thì lúc ấy ta không thể không rút kiếm ra, loại cảm giác đó A Nam chắc chắn không hiểu được, ta chỉ biết, nếu lúc đó ta không rút kiếm ra, sự việc kia sẽ không thể kết thúc. Ta không muốn chuyện xưa lại tái diễn.”

Ánh mắt A Nam có vẻ hoài nghi, nhưng chỉ trong chớp lát lại nhanh chóng hạ xuống.

“Chuyện xưa nào tái diễn?” Nàng hỏi.

Ta cười, không trả lời nàng.



Ta nói lời đó là thật lòng, chuyện đó là nỗi lo nơi đáy lòng ta từ kiếp trước, ta phải kết thúc nó mới được.

Cũng may tất cả những chuyện này đều đã sắp kết thúc, A Nam không vì ta mà bị thương, Phùng Yên Nhi cũng sẽ không thể cho ta một ly rượu độc kia.

Ta đẩy ngón tay A Nam đang nắm chặt tấm nệm, kéo tay nàng đặt lên cổ ta. Sau đó ta ôm chặt cơ thể nàng, lưu luyến hơi ấm của nàng: “A Nam yên tâm đi, mọi chuyện đều đã qua rồi, cũng không cần lo lắng đến bất kỳ chuyện gì có liên quan đến họ Phùng kia nữa.”

Ta không biết A Nam có thể thật sự yên tâm hay không, nhưng ta đã không thể kiềm chế được sự khát vọng của bản thân, ra sức rong ruổi trên cơ thể A Nam. A Nam không chịu nghiêm túc nhìn ta, vậy thì ta sẽ để cho nàng cảm nhận được tình yêu của ta. Ta cố gắng xâm nhập, lần lượt chạm đến nơi ẩn cảm nhất trên cơ thể nàng, khiến nàng không thể không run rẩy theo tiết tấu của ta. Ta chỉ hận không thể xỏ xuyên qua cơ thể nàng, đâm thẳng đến trái tim nàng, để cho nàng cảm nhận một cách chân thực tình yêu của ta. A Nam theo động tác của ta mà từ kinh hoàng dần trở nên ngượng ngùng, cũng may là nàng không tránh né, ta nghĩ rằng nàng vẫn tình nguyện thừa nhận ta.

Chúng ta kết hợp hài hòa đến như thế, tiếng nhạc như thủy triều, từng luồng sóng lần lượt đánh thẳng vào thân thể của chúng ta, cho đến khi ta và A Nam cùng nhau bộc phát.

Ta và A Nam nằm cạnh nhau thở dốc. Bởi vì lúc này vẫn là ban ngày, A Nam càng thận trọng hơn thường ngày, nàng kéo áo lên đắp kín người, chỉ lộ ra đôi mắt to ngơ ngác nhìn lên trần nhà.

Lúc này bên ngoài đã yên tĩnh lại, có lẽ là vì không muốn quấy rầy chúng ta nên toàn bộ cung nhân trong cung Trường Tín không biết đều đã trốn đi nơi nào. Ta nhìn xuyên qua tấm rèm đang phát phơ, có thể nhìn thấy bóng cây ngoài cửa sổ.

Ta thở dài một cái: “A Nam đoán thử xem, chuyện tốt nhất khi được làm hoàng đế là gì?”

Sau một hồi yên lặng, rốt cuộc A Nam cũng mở miệng: “Có thể tùy tiện tiêu tiền xây gác cao, còn không cho người ta có ý kiến.” Ánh mắt A Nam vẫn không rời trần nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đang ửng hồng.

Ta nghiêng nửa người, nhào qua chặn ngang người nàng: “Cái gì? Nàng lại chế nhạo ta!”

A Nam nháy mắt, mặt lại càng đỏ hơn: “Ta nói sai rồi. Chuyện tốt nhất khi làm hoàng đế chính là có thể đưa bất kỳ mỹ nữ nào vào trong phòng của mình.”

Ta đưa tay, kéo chiếc áo khoác mà nàng dùng để che mặt xuống, khẽ bóp mũi nàng, lại giờ cánh tay đã từng bị A Nam cắn ra: “Mỹ nữ biết cắn người, có điểm gì tốt!”

A Nam xoay mặt đi, không dám nhìn.

“Thật ra điểm tốt nhất khi làm hoàng đế chính là có thể đoạt lấy nữ nhân tốt nhất thiên hạ vào trong tay mình.” Ta nói, trong lòng không tránh được cảm thấy đắc ý. Nghĩ một chút, ta lại nói: “Cho dù bị cắn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng, loại cảm giác này, người khác sẽ không hiểu được.”

A Nam nhìn ta một cái, lại lặng lẽ kéo áo khoác lên che mặt mình.

Ta an ủi A Nam: “Sau này, ta sẽ để ý giúp Đặng Hương, có lẽ còn có tiểu tử Đặng Vân kia nữa, xem có khuê nữ nhà nào thích hợp, có thể gả cho bọn họ hay không.”

Ánh mắt A Nam chột lóe lên.

“Là thật!” Ta nói: “Ta sớm đã nghĩ qua, hai người bọn họ cũng phải thành thân ở Lạc Kinh mới được. Hơn nữa, Đặng Hương đã vì nàng mà lãng phí rất nhiều thời gian, ta thấy tuổi hán không còn nhỏ nữa, nếu còn không thành thân thì Đặng lão tướng quân chắc chắn rất sốt ruột.”

Đặng Hương còn chưa thành thân thì chính ta cũng không yên lòng.

Ta ngồi dậy, dọn dẹp xiêm áo của A Nam bị ta ném khắp nơi, nhặt lên từng món một, đặt vào bên cạnh A Nam. A Nam vươn tay ra khỏi áo khoác nhận lấy, núp ở sau áo khoác mặc đồ vào, ta muốn đưa tay ra giúp cũng bị nàng đẩy ra.

“Ta có mấy đường muối chưa gả đi.” Ta nói: “Đều là những nữ nhân rất tốt. Mỹ nhân của Nguyên gia có lẽ cũng không làm Đặng Hương bề mặt.”

A Nam lặng lẽ trừng ta một cái.

A Nam đã mặc xong áo trong, bắt đầu mặc áo khoác.

Nàng nắm bộ cung trang xanh biếc, nhìn tới nhìn lui.

“Hay là trước mắt hoàng thượng đừng vội suy tính chuyện làm mai mối cho người khác mà hãy tính đến chuyện lúc nào thì xuống tay với Phùng gia? Chuyện này có lẽ không nên kéo dài.” A Nam mặc đồ xong thì đứng lên: “Thế lực của Phùng gia ở trong kinh cũng không thể khinh thường, bình thường người ngoài muốn vào Phùng phủ cũng không dễ.”

A Nam là đồ ngốc, cảm áo khoác của mình nhìn hồi lâu cũng không tìm ra đâu là cổ áo đâu là tay áo. Lúc nàng còn làm công chúa đâu có như vậy, bây giờ cung trang cũng chỉ nhiều hơn mấy tầng đã làm khó nàng rồi.

Ta đưa tay ra muốn giúp nàng, nàng lại né tránh, không nói tiếng nào tiếp tục suy nghĩ.

“Còn có Lý Dật kia nữa, hoàng thượng tính xem làm sao để bắt được Lý Dật chưa?” A Nam tiếp tục hỏi ta.

Nói đến chuyện này, ta cũng có chút nhức đầu: “Ngày mai bên trường thi cũng bắt đầu giải tán.” Ta nói: “Ta vốn định phái người đứng ở cạnh cổng để tiện nhận diện. Sĩ tử thi vô hơn một ngàn người, nhận diện từng người một cũng không mất quá nhiều thời gian.”

“Hoàng thượng muốn đích thân đi nhận diện sao?”

Ta hơi nhíu mày. Đích thân ta ra mặt thì không được tốt lắm, nhưng lại không có ai khác có thể nhận diện chính xác Lý Dật, đây chính là điều khiến ta do dự. Hắn là kẻ gian trá nhưng lại hết sức cẩn thận, không dễ đối phó như thế.

“Sáng sớm hôm nay hoàng thượng giặt sạch mấy người đó, có lẽ chuyện này không thể giấu được đến ngày mai. Đối phương chờ lâu mà không thấy người trở về thì sớm muộn gì cũng sẽ sinh nghi. Hoàng thượng không thể đợi đến ngày mai mới ra tay được.” A Nam nói.

Ta gật đầu: “Ta có sắp xếp, đã âm thầm bố trí người ở trong kinh, có điểm nào khác thường sẽ biết ngay lập tức. Thật ra, ta đang lo lắng cho tám doanh phía nam.” Ta thừa nhận với A Nam: “Sau khi tiêu diệt Nam Sở, lực lượng của tám doanh phía nam chưa thể hồi phục nhanh chóng để có thể đối phó với kẻ địch mới, bọn họ lại ở phía nam, vốn là đề đối phó với biến động ở phía nam. Hơn nữa bọn họ từng theo Phùng Ký chiến đấu ở phía nam, từng có thời gian dài đóng quân phòng vệ ở ven sông Trường Giang.” Ta đỏ mặt: “Mấy năm nay bọn họ chịu sự quản lý của Phùng Ký, ta không nắm chắc bọn họ trong tay. Mấy ngày nay, Phùng Ký đã có động tĩnh đối với tám doanh phía nam, ta chỉ sợ...”

A Nam nhìn ta một chút, nhíu chặt mày: “Chẳng lẽ hoàng thượng muốn đợi cho tới khi có tin tức từ phía nam truyền tới mới hành động?”

Ta gật đầu: “Hai ngày nay ta đã để cho Đặng Vân đến quân Kiến Chương, tùy thời có thể chuẩn bị điều động quân Kiến Chương bảo vệ kinh sư.” Ta dừng một chút: “Đã tính tới tình huống xấu nhất, chính ta sẽ phải đích thân thống lĩnh toàn quân.” Kiếp trước, Phùng Ký nói người miền nam âm mưu làm phản, bao vây tấn công kinh sư, công kích từ cửa thành phía nam, ta cũng không biết thật sự là người miền nam hay tám doanh phía nam của ta. Mỗi lần nghĩ đến điều này, ta đều cảm thấy vô cùng thất vọng và đau khổ. Ta vốn là thua ngay trong tay mình, không có tư cách làm một hoàng đế tốt.

Kiếp này, ta không thể phạm phải sai lầm lần nữa, cho dù đến tình huống cá rách lưới chết thì ta cũng muốn mỗi một người lính của Đại Triệu đều chiến đấu vì hoàng đế ta, nếu không, ta thà tự mình hủy diệt toàn quân.

A Nam hiểu được: “Ta cũng cảm thấy sự tình sẽ không đến nỗi như thế. Ta đã xem qua bản đồ, tám doanh phía nam được bố trí trên một quy mô rất rộng lớn, một khi có biến, cho dù là từ hướng nam hay hướng bắc đều sẽ trở thành mối họa lớn cho hoàng thượng. Nhưng lòng người vốn là hướng thiện, hơn một năm nay, hoàng thượng có rất nhiều ưu đãi đối với phía nam, tiến hành giao thương, chú trọng phát triển giáo dục và văn hóa, lấy nhân nghĩa trị thiên hạ. Dân chúng đều có thể cảm nhận được, đương nhiên tám doanh phía nam cũng không ngoại lệ. Tám doanh phía nam đóng quân ở các cửa ngõ, bến tàu, đều là những vị trí trọng yếu, bọn họ đều có thể thấy được một năm qua những người lưu lạc đều đã trở về quê hương, đời sống dần trở nên phồn thịnh, sung túc.”

A Nam nhìn thẳng vào ta: “Những điều hoàng thượng đã làm có thể coi là lấy nhân nghĩa trị thiên hạ, hướng về lòng dân, không có sức mạnh nào địch nổi.”

Ta thừa nhận, lúc này ta có chút đắc ý, ngay cả A Nam cũng nói ta làm rất tốt, như vậy có nghĩa là ta thực sự đã làm không tệ.

Rốt cuộc A Nam cũng bỏ bộ cung trang trên tay nàng xuống, không tiếp tục nghiên cứu nữa mà nhìn ta cầu cứu. Ta đối với việc coi đồ mặc đồ của nữ nhân đã từng rất thông thạo, đây là thứ ta đã học từ kiếp trước.

Ta đắc ý cười với A Nam, không có ý tốt vờn tay ra.

“Bẩm báo hoàng thượng!” Như Ý đột nhiên gọi lớn ngoài cửa: “Mính Hương tiên sinh đến thăm.”

Ta và A Nam đều vô cùng sửng sốt.

Ngay sau đó liền nghe được tiểu nha đầu A Qua kia hét chói tai: “Mính Hương tiên sinh dừng bước, tiên sinh không thể đi vào được!”

A Nam khẽ kêu một tiếng, ngay sau đó nhảy lên, trên người còn mặc áo khoác của ta, vội đi vào bên trong phòng ngủ: “Dừng! Bảo Mính Hương tiên sinh chờ ta một lát!” Nàng lớn tiếng gọi.

Ta cũng vội đứng lên, lúc này mới để ý tới cánh cửa sổ rộng mở trong phòng A Nam, gió cuốn rèm cửa bay lên, không hề che giấu được cái gì, cả người ta trần trụi, không hề mặc cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 138: Ngoại truyện

Ta vẫn luôn cho rằng Lạc Kinh cách rất xa quê hương của ta, xa tới vạn dặm quan ải, khiến ta không tìm được đường hồi hương.

Xa giá lộc cốc đánh đồ cờ hiệu, từng bước một rời khỏi thâm cung Kim Lăng, đường dài vắng vẻ, dần dần làm hao mòn chút kiêu ngạo ít ỏi của một vị công chúa trong ta. Thứ còn ở lại chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhoi đối với tương lai.

Ta chưa từng nói với bất kỳ ai khác, bởi vì ta là đứa con hiếm muộn mà đến tuổi trung niên phụ hoàng ta khó khăn lắm mới có được, cho nên ta đã từng được phụ hoàng nuôi dạy như một đứa con trai. Phụ hoàng từng nói: “Ai nói nữ tử thì không bằng được nam tử, A Nam vốn đã được số mệnh an bài là người nắm Đại Sở trong tay.” Tên của ta là Tư Nam chính là có ý này.

Ta chưa từng chơi cùng những nữ hài tử khác, từ nhỏ đã được sắp xếp cho học cưỡi ngựa bắn cung và đạo trị quốc cùng một đám công tử thế gia của Nam Sở. Vì thế ta có thể đọc tấu chương nhưng lại không hiểu được Tú Hoa Châm pháp\*, có thể cưỡi ngựa bắn tên nhưng lại không biết điều khiển coi thời của khung cửi. Cho đến lúc lớn rồi ta vẫn không phân biệt được trầm và thoa khác nhau như thế nào, cũng không biết tự mặc những bộ cung trang cầu kỳ hoa lệ ra sao.

\*Tú Hoa Châm pháp: sách dạy thêu thùa, may vá

Thư đồng Đặng Vân từng cười nhạo ta: “Ngươi có thể đứng tiểu tiện rồi.”

Kết quả là hần bị ca ca của hần là Đặng Hương đánh vào mông.

Tất cả những chuyện này, về sau đều bị ta cẩn thận che giấu đi, chỉ cần huynh đệ Đặng gia không nói thì sẽ không có ai nhìn ra. Đương nhiên, có lẽ cái người vẫn thường gọi ta là tiểu bại hoại kia cũng biết, chỉ là hần không để ý, cho nên dù có nhìn ra chút manh mối thì cũng sẽ không đoán ra được nguyên nhân trong đó.

Từ chín tuổi ta đã giúp phụ hoàng phê tấu chương, mười hai tuổi bắt đầu theo phụ hoàng lên triều, đã từng có nhiều người nói, nếu phụ hoàng có thể chống đỡ được vài năm nữa, đợi cho ta trưởng thành thì đã có thể giao giang sơn thiên hạ vào tay ta.

Đáng tiếc, phụ hoàng qua đời quá sớm, toàn bộ những điều này đều không thể trở thành hiện thực.

Ta không thể không trở lại làm một nữ tử, bởi vì phụ hoàng qua đời quá sớm.

Phụ hoàng qua đời đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời của ta.

Ta không thể trở thành nữ hoàng. Trước khi mất phụ hoàng đã níu tay ta mà nói: “Con và Huyền Từ đều còn quá nhỏ, hy vọng duy nhất của phụ thân đối với các con chính là các con có thể tiếp tục sống tốt!”

Trong nháy mắt, trời long đất lở, tiếp tục sống sót trở thành ước nguyện duy nhất của ta. Nỗi bi ai lớn nhất đời người cùng lắm cũng chỉ đến thế mà thôi, giống như từ trên mây rơi xuống mặt đất. Như thế còn chưa tính là gì, số mệnh còn giẫm lên người thêm vài cái, vùi sâu người xuống vũng bùn.

Thức phụ (chú ruột) của ta là một hôn quân, khi phụ hoàng ta băng hà còn chưa đến một năm, hần đã khiến cho son hà Nam Sở đều chuyển dời, xã tắc rơi vào tay giặc. Mà ta lại chỉ có thể đứng nhìn dân chúng Nam Sở lâm than mà không có biện pháp nào, thực sự đã phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng.

Ta từng vô cùng lo lắng, cũng đã từng nghĩ đến lựa chọn giữa sống và chết, nhưng đệ đệ Huyền Từ mới chỉ có sáu tuổi, nghĩ đến hần, ta lại không thể lựa chọn ích kỷ cho riêng mình.

Cuộc sống chính là như vậy, vào một thời khắc nào đấy, chắc chắn sẽ gặp phải loại tình cảnh bất đắc dĩ này.

Phụ hoàng từng nói: “Dù thế nào chăng nữa thì cuối cùng A Nam chắc chắn sẽ tìm được phương hướng, ai bảo người tên là Tư Nam.” Ta biết, ta không thể phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng.

Nhưng ta dù sao cũng chỉ là nữ tử, sẽ có cái bất đắc dĩ của nữ tử.

Khi đó ta hiểu rõ, con đường duy nhất dành cho ta chính là sau này phải gả cho một nam tử mà ta vừa ý. Một nam nhân có thể giúp cho ta và Huyền Từ tiếp tục sống sót.

Một nữ tử sống như tù nhân thì làm sao còn dám chờ đợi một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Đại Triệu đánh chiếm Nam Sở đã khiến thanh danh ba người con trai của Thái Tông hoàng đế truyền xa. Ta sớm biết trong Nguyên gia, người nổi danh nhất chính là nhị hoàng tử Nguyên Quân Thịnh, anh dũng mà thiện chiến; tiếp đó là tứ hoàng tử Nguyên Quân Diệu, ôn hòa lại bao dung; nữa là cửu hoàng tử Nguyên Quân Triều lắm mưu nhiều kế. Ba người này đã sớm được xem là có khả năng sẽ trở thành quân chủ tương lai của Đại Triệu.

Kim Lăng bị đánh chiếm, thúc thúc mang theo chúng ta ra đầu hàng. Ta mặc áo trắng đi ra, ôm theo đệ đệ còn nhỏ tuổi trong lòng, khi đó là tiết đầu xuân

ở Giang Nam, khói lửa chiến tranh kéo dài đã đốt sạch sắc xanh của hoa cỏ, dưới bầu trời đầy khói bụi đều là mùi máu tanh gay mũi.

Ta chỉ muốn mang theo đệ đệ cùng sống sót.

Nhưng ta biết, ta không có bất cứ người nào để nương tựa.

Ta cẩn thận quỳ rạp xuống trước mặt người thắng trận. Trước mắt ta là tương lai khó lường, từ một chủ nhân tôn quý bỗng chốc biến thành nô bộc dưới chân người ta. Nhưng chỉ cần để ta và đệ đệ sống sót, ta sẽ hết lòng cảm kích.

Chính là ngày đó, lần đầu tiên ta nhìn thấy người sau này trở thành phu quân của ta, Nguyên Quân Diệu. Nhưng lúc ấy hắn lại không hề để ý đến ta.

Thái Tông hoàng đế của Đại Triệu dẫn theo ba người con trai đắc lực đứng trước mặt chúng ta. Dưới vó ngựa của bọn hắn, thúc thúc của ta hoảng hốt giao lại ngọc tỷ và thư xin hàng.

Ba vị hoàng tử nổi tiếng nhất của Đại Triệu đứng ngay ngắn sau lưng Thái Tông hoàng đế, tất cả mấy người họ đều trẻ tuổi anh tuấn, bắt mắt như những vị anh hùng trong truyền thuyết.

Nhị hoàng tử có phần không kiên nhẫn, con ngựa đen Đạp Tuyết dưới chân hắn cũng không ngừng giậm chân: “Phụ hoàng, nên giết sạch thôi! Nuôi bọn chúng chỉ càng tốn cơm.” Nguyên Quân Thịnh ngạo nghễ không ai bì nổi. Tướng mạo của hắn rất oai dũng, hoàn toàn là dáng vẻ của một đại tướng.

Mà người ngồi trên xe xe đẩy lại phe phẩy cái quạt lông, nở nụ cười: “Lời này của nhị ca thật là ngu ngốc, khó trách mọi người đều nói người hữu dũng vô mưu. Mấy miếng ăn của Sở gia có thể ăn mất bao nhiêu cơm của người? Chỉ bằng tạm giữ lại, ít nhất cũng lấy được cái tiếng tốt.”

Ta biết người vừa lên tiếng chính là cửu hoàng tử Nguyên Quân Triều tên tuổi lừng lẫy, hắn da trắng mày dài, nhìn qua còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ. Trái lại với dáng vẻ xinh đẹp kia, ánh mắt của hắn lại chỉ đảo quanh mấy nữ nhân trong cung của thúc thúc, giống như nhìn nhưng lại không phải là nhìn, hoàn toàn không phải là đáng về đáng tin.

Ta cúi đầu thấp hơn, mơ hồ không biết mình nên làm sao để có thể cầu xin một cơ hội sống sót.

“Trưởng công chúa của Liệt Đế có ở đây không?” Thái Tông hoàng đế đột nhiên mở miệng hỏi: “Mấy năm trước ta đã từng thấy một bài hịch do công chúa viết, nét chữ hùng hồn, rất có phong thái của nam tử, hôm nay ta rất muốn nhìn tận mặt vị công chúa này.”

Ta lấy làm kinh hãi, cho dù muốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi. Thúc thúc đã quay đầu lại, chỉ tay vào người ta, nói: “Người đeo tấm khăn lụa mỏng kia chính là cháu gái của ta.” Tiếp đó hắn lại quát ta: “Ồ trước mặt hoàng đế Đại Triệu, còn không mau tháo khăn che mặt xuống!”

Ta vẫn không nhúc nhích, chỉ cảnh giác đẩy đệ đệ ra xa một chút.

Trong nháy mắt đó, ta thừa nhận ta vô cùng sợ hãi, sợ rằng chính mình không còn đường sống. Sớm biết như vậy, thà rằng ngay từ đầu đã không gây ra tiếng tăm gì, học cách an phận và ẩn nhẫn.

“Người đó chính là trưởng nữ của ca ca ta.” Thúc thúc cười nhìn nọt hoàng đế Đại Triệu: “Diện mạo nàng ta rất xinh đẹp, nếu hoàng thượng thích thì cứ thu nạp.”

Ta ngây người quỳ ở đó, tiến lui đều không được. Có lẽ số phận đã định sẵn là kẻ tù tội, ta không thể có lựa chọn.

Không ngờ Thái Tông hoàng đế lại bày ra vẻ mặt ôn hòa: “Đừng làm công chúa hoảng sợ!” Hắn đứng xa xa nhìn ta một cái: “Thì ra công chúa cũng chỉ là một nữ hài tử còn nhỏ tuổi thế này! Ta vốn còn tưởng rằng...” Thái Tông hoàng đế cũng không nói hết câu, nở nụ cười, vẻ mặt càng trở nên hòa nhã: “Công chúa bao nhiêu tuổi rồi?”

Ta vội vàng dập đầu xuống đất, cẩn thận để tấm lụa che kín mặt mình hơn: “Khởi bẩm hoàng thượng, nô tỳ mười ba tuổi.”

Trong lòng ta hiểu rõ, độ tuổi này vừa vặn làm tù nhân, dường như ta không có lựa chọn.

Nhị hoàng tử Nguyên Quân Thịnh lớn tiếng ồn ào: “Cởi khăn lụa ra, để cho chúng ta cùng nhìn xem rốt cuộc thì công chúa xinh đẹp đến mức nào.” Ta cảm giác được hắn là cố tình đùa cợt, không phải là thực sự tò mò về ta. Giọng điệu thờ ơ không thèm để ý của hắn chẳng qua là muốn thể hiện khí thế của người thắng mà thôi.

Hai vị hoàng tử còn lại cũng không mấy để tâm mà nở nụ cười.

Ta càng thêm sợ hãi.

“Tứ ca thích nhất là mỹ nữ, để tứ ca đến giám định trước đi.” Cửu hoàng tử lên tiếng trêu chọc ta.

Nhưng vào lúc này Nguyên Quân Diệu cũng không ngăn ngại mà liếc ta một cái, trên mặt hắn vẫn đang mỉm cười, nhưng đáng về lại cực kỳ qua loa. Thực ra ta đã sớm chú ý, trước mặt phụ thân, Nguyên Quân Diệu không có dáng vẻ tự tin như hai vị huynh đệ kia, con ngựa đỏ thẫm của hắn đã lui ra phía sau nửa bước so với con ngựa Đạp Tuyết của nhị ca hắn và chiếc xe đẩy của cửu đệ hắn. Hắn cẩn thận khiêm tốn, không muốn thu hút sự chú ý của hai người kia.

Chỉ là ta cũng đã sớm chú ý tới, Nguyên Quân Diệu mới là người anh tuấn nhất trong số ba huynh đệ bọn họ. Ánh mắt của hắn, khóe môi của hắn đều vẽ ra những đường nét trong nhu có cương. Ngũ quan của hắn hài hòa tuấn tú, cánh tay dài, thân thể tráng kiện. Sắc mặt trắng nõn của hắn không có vẻ âm nhu như cừu hoàng tử, thân hình cao lớn của hắn lại không thô thiển như nhị hoàng tử. Hắn mặc đồ đen, cả người âm trầm lại cười một con ngựa đỏ, nhìn vào có một vẻ trang trọng khiến người ta lóa mắt. Ánh mắt của hắn ôn hòa, nhưng cây kiếm trên tay lại khiến hắn trở nên dũng mãnh quả cảm.

Trên người nam nhân này có một loại khí chất khiến hắn trở nên không giống người thường. Khó trách sớm đã có người nói nhìn sơ qua tướng mạo tứ hoàng tử Nguyên Quân Diệu đã thấy xứng đáng với ngôi vị hoàng đế. Nếu hắn không đứng đầu thiên hạ thì kẻ ngồi trên hắn e rằng không thể có cuộc sống yên ổn.

Khi ta nhìn thấy Nguyên Quân Diệu, không thể không thừa nhận lời của mọi người đều rất đúng.

Thái Tông hoàng đế nhíu mày: “Công chúa không cần coi khinh lựa xuống. Công chúa tôn quý, hơn nữa còn nổi danh, bất cứ ai cũng không được coi thường nàng.” Thái Tông hoàng đế liếc mắt nhìn ba người con trai: “Để trẫm suy nghĩ kỹ xem nên sắp xếp cho công chúa như thế nào.”

Lời này không rõ ràng, ba vị hoàng tử cũng không dám cười.

Ta đột nhiên ý thức được, khi đó Thái Tông hoàng đế vừa bất chợt nổi lên ý nghĩ muốn gả ta cho con trai của hắn.

Lúc này, từ xa truyền đến một chút âm thanh, ta không cần chăm chú lắng nghe cũng biết đây là âm thanh gì. Mấy ngày nay, trong thành Kim Lăng, những âm thanh này không ngừng truyền đến tai ta, cho dù ta ngu dốt cỡ nào thì cũng biết đây chẳng phải là thứ âm thanh tốt lành gì. Ta nhắm mắt lại, thậm chí còn có ý muốn bịt tai lại. Ta là công chúa, biết bách tính của mình chìm trong lầm than thì làm sao có thể an lòng.

Nhưng đúng lúc này, lần đầu tiên Nguyên Quân Diệu lên tiếng. Hắn mở miệng, không hề có ý nói đùa, trên người hắn đều là vẻ hùng dũng kiên cường: “Phụ hoàng, tại sao nhi thần lại nghe thấy tiếng nữ nhân và hài tử kêu khóc?” Hắn nhíu mày: “Có phải đám quân sĩ kia lại không tuân theo quân lệnh, lại xuống tay làm chuyện xấu?”

Thái Tông hoàng đế cũng chau mày.

Nguyên Quân Diệu nói đúng, đám quân sĩ tiến vào trong cung bắt gặp rất nhiều cung nữ, đâu còn tuân thủ quân lệnh nữa. Ngoại trừ cung Từ Lư hẻo lánh của ta ra, tất cả các cung khác đều không thoát được kiếp nạn này.

Hiện tại, ta không biết ta có thể cầu xin người thắng trận trước mặt hãy tỏ lòng thương hại, cầu xin bọn họ hãy tha cho những con người đáng thương kia hay không. Bản thân ta còn khó bảo toàn tính mạng, chuyện ta có thể làm cũng có hạn.

Nguyên Quân Diệu không đợi phụ hoàng của hắn cho phép, đã tự mình quay ngựa: “Phụ hoàng, nhi thần đi xem.” Lời còn chưa dứt, ngựa đã phóng đi như một mũi tên.

Hắn cứ như vậy mà rời đi, từ đầu đến cuối đều chưa từng có chút nào tỏ mò về ta. Hắn hoàn toàn xem nhẹ ta, nhưng ta lại bất tri bất giác mà nhớ kỹ hắn.

Từ đó về sau, ta biết rõ Nguyên Quân Diệu nhân từ không phải là một cái danh hảo. Ta đi theo thúc thúc làm tù binh, từng bước một đi về phía Lạc Kinh, tận mắt nhìn thấy Nguyên Quân Diệu và những huynh đệ khác đi theo phụ hoàng của bọn họ chiến thắng trở về, hưởng thụ vinh quang của người thắng trận. Chỉ có một mình Nguyên Quân Diệu cam tâm tình nguyện lùi về phía sau, cố gắng duy trì trật tự của đoàn quân, làm việc mà người khác không muốn làm.

Từ đó trở đi, ta cảm thấy sự âm trầm Nguyên Quân Diệu này thực sự là cố tình.

Sau đó một thời gian rất dài ta không có cơ hội nhìn thấy hắn. Gặp mặt hắn lần nữa đã là hai năm sau đó.

Hai năm sau, Thái Tông hoàng đế mời thúc thúc và ta vào cung dự tiệc.

Ta vốn còn tưởng rằng Thái Tông hoàng đế đã quên ta, thì ra hắn vẫn chưa quên.

Khi đó, vùng đất phía nam còn chưa thực sự thuận phục, chiến sự vẫn phát sinh liên miên, mà thân thể của Thái Tông hoàng đế đã không còn tốt lắm. Hắn cho người đưa thư đến cho ta, đề cho ta chọn một người con trai của hắn làm phụ quân, nói rằng đây là sứ mệnh của ta, từ nay về sau, ta không phải là công chúa nữa mà là con dâu của hắn.

Ta hiểu rõ ý tứ của hắn.

Hai năm nay trốn tránh ở trong phủ công chúa, ta đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Ta biết, ta còn có lựa chọn, trong lòng rất nhiều nam nhân, ta là một nữ tử có thể trở thành nữ hoàng, cho dù không tính đến xuất thân thì vẫn còn danh tiếng mà ta tích lũy từ nhỏ. Bên cạnh ta vẫn còn những thế lực phía nam liều chết mà lặng lẽ hoạt động, ta hiểu rõ thứ mà vài người trong số đó thực sự muốn là cái gì.

Nhưng mà ta cũng hiểu rõ, một khi ta làm như vậy thì hậu quả là như thế nào, biết rõ chiến tranh nổ ra một lần nữa chỉ càng làm dân chúng thêm lầm than.

Ta không cách nào hạ quyết tâm.

Có lẽ, ta rốt cuộc cũng chỉ là một nữ tử, ta không hạ được quyết tâm là bởi vì ta mềm lòng, cũng bởi vì ta gốc nghèo.

Đúng lúc này, Thái Tông hoàng đế nói với ta: “Người hãy chọn một người con trai của ta mà gả đi. Như vậy thiên hạ là của Nguyên gia, cũng là của Sở gia.” Hần hiểu rõ những gì ta nghĩ trong lòng.

Nhưng mười bốn vị con trai của Thái Tông hoàng đế khi đó đều đã có chính phi.

Ý tứ của Thái Tông hoàng đế cực kỳ rõ ràng, tương lai của ta hoàn toàn dựa vào bản thân ta. Hần muốn ta dùng năng lực của một nữ nhân, sống cuộc đời của một nữ nhân. Hần chưa từng nhìn thấy dung mạo thật sự của ta, nhưng đã phát hiện ra khuyết điểm của ta - ta không có đủ khí chất của một nữ nhân, nhưng kỳ thực cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 139: Chương 133: Ngoại truyện

Ta không có lựa chọn, ta biết rõ bất cứ người con nào của hoàng đế Đại Triệu cũng không thích hợp với ta. Hoặc là ta không thích hợp với bọn hắn.

Sống ở Lạc Kinh hai năm, cho dù ta có đàn độn cỡ nào thì cũng từng nghe được không ít lời đồn đãi về các vị hoàng tử. Bậc hoàng tử vương tôn trong thiên hạ đều như vậy, đối với bọn họ mà nói, nữ nhân là thứ mà chỉ cần muốn là có thể bắt vào tay, đã từng gặp gỡ nhiều người thì tự nhiên tầm mắt cũng cao hơn. Mà ta...

Ta tự ti mặc cảm.

Vốn là một công chúa, ta không nên nói như vậy.

Hơn nữa, ta cũng biết bản thân không hề xấu xí.

Khiến ta cảm thấy hổ thẹn chính là tính cách cùng với những kỹ năng nữ nhân mà ta có. Hai năm qua ta đã lên quan sát những nữ tử khác, nhờ đó mà phát hiện ra, không biết bắt đầu từ lúc nào ta đã không còn giống những nữ nhân khác. Gay go nhất chính là ta không trang điểm, không ăn diện, cũng không biết làm nũng đòi hỏi.

Cho dù gặp phải chuyện gì, ta đều sẽ cảm thấy xấu hổ nếu phải dùng đến những thủ đoạn của nữ nhân để đạt được mục đích.

Liên quan đến tính cách này của ta, Đặng Hương đã từng nói: “Công chúa, với tính tình này thì ai có thể chịu đựng được người!”

Nhưng mà cho dù trên đời này không có ai chịu đựng được tính cách của ta thì Đặng Hương chắc chắn cũng có thể chịu đựng được. Ta không hề lo lắng về điều này.

Đặng Hương lên lút theo ta tới Lạc Kinh cũng đã hai năm rồi.

Khi đó, ta biết rõ hắn thích ta.

Đặng Hương là nhị ca của Đặng Vân, cũng là công tử của Đặng gia nổi danh ở Kim Lăng. Từ nhỏ ta đã quen biết hắn, không chỉ quen biết mà còn thường xuyên chơi cùng hắn. Khi đó, ở trong mắt ta, Đặng Hương chính là bằng hữu có tính tình tốt nhất, vì vậy ta gọi hắn là Hương ca ca. Hắn hơn ta mấy tuổi, luôn luôn kiên nhẫn hơn ta.

Ta cũng mơ hồ biết rằng phụ hoàng từng có ý định ghép cho ta và hắn ở cạnh nhau.

“Nếu như tương lai A Nam đăng cơ, dù sao cũng phải có một nam tử nhân hậu khoan dung ở bên cạnh bầu bạn.” Phụ hoàng và mẫu hậu đều đã từng nói như vậy: “Mấy tên tiểu tử kia đều quá nóng tính, sợ là không cách nào sống hòa hợp với A Nam được.”

Ngay cả phụ hoàng và mẫu hậu cũng cảm thấy tính tình của ta không được tốt.

Chỉ là ta còn nhỏ tuổi, chuyện đăng cơ còn chưa quyết định, cho nên quan hệ giữa ta và Đặng Hương cũng chưa từng được nói toạc ra. Nhưng ta biết hắn rất tốt với ta. Thậm chí ngay cả lúc ta trở thành tù nhân, hắn cũng sẵn sàng buông tất cả mọi thứ, một mình theo ta tới Lạc Kinh.

Sau khi ta trốn tránh ở Lạc Kinh hai năm cũng có chút ý nghĩ muốn gả cho Đặng Hương, mặc kệ ta có yêu hắn hay không. Ta sợ rằng trên đời này không có người nào khác có thể đối tốt với ta giống như hắn.

Lâm vào hoàn cảnh này rồi, ta chỉ cần một người đối tốt với ta.

Nhưng mà không được.

Thái Tông hoàng đế nói với ta: “Ngươi gả cho con trai ta, ổn định Đại Triệu, không chỉ gắn kết con dân hai miền nam bắc mà còn có thể giữ lại tính mạng Sở gia nhà ngươi.”

Ta không ngốc, biết hấn nói vậy là có ý gì.

Hương ca ca của ta không có khả năng cứu được số mệnh của nhiều người như vậy.

Ta vẫn vì có thể tiếp tục sống sót mà cố gắng, mà Hương ca ca lại nói hấn chỉ vì một mình ta.

Ngày ta dự tiệc đó, lần đầu tiên Hương ca ca của ta uống say đến mê man. Từ đó về sau hấn tự xưng là Minh Hương tiên sinh. Coi như hấn không muốn thì cũng không thể làm gì khác.

Những kỹ năng còn lại của ta không đáng nhắc tới, ngày đó ta cải trang một khuôn mặt xấu xí đi dự tiệc, lại chạy không thoát khỏi một câu đầy miến cưỡng của Nguyên Quân Diệu: “Đề ta cưới công chúa đi.”

Ta không có sự lựa chọn, đành phải tuân theo vận mệnh khi Nguyên Quân Diệu đã chọn ta. Đối với ta mà nói thì chọn ai cũng không có gì khác nhau, ít nhất thì Nguyên Quân Diệu xem ra vẫn là người tốt.

Nhưng Thái Tông hoàng đế lại đặc biệt vui mừng: “Ta sớm đã biết Diệu Nhi đúng là người ngốc thì có phúc của người ngốc.” Hấn lại có thể nói như vậy, nhưng vẫn hy vọng ta có thể gây ảnh hưởng đến con trai của hấn: “So với những đứa con khác của ta thì Diệu Nhi hơi nhạy cảm hơn một chút, nhưng hấn sẽ trở thành một vị vua nhân từ.”

Ta không biết vì sao Nguyên Quân Diệu lại muốn lấy ta, là thương hại ta hay là vì không chịu được sự thúc giục của phụ hoàng hấn. Rõ ràng hấn đã có mỹ nhân Phùng Yên Nhi nổi danh khắp Lạc Kinh, thế nhưng lại vẫn muốn cưới ta!

Đối với chuyện này ta không hề cảm kích, bởi vì ta nhìn ra hấn đối với ta là trông mặt mà bắt hình dong, không hài lòng vì khuôn mặt không đủ xinh đẹp của ta trong yến tiệc. Đó là lần đầu tiên hấn nhìn vào mặt ta, lập tức tin là thật, nhưng vẫn vẩy tay rộng lượng nói với ta: “Mấy trăm phi của ta đều không xinh đẹp, không sao cả, ta vẫn sẽ nuôi các người.”

Chẳng lẽ hấn cho rằng nữ nhân gả cho nam nhân chỉ vì có cơm ăn sao?

Chỉ là điều này đối với ta cũng không có ảnh hưởng gì, dù sao thì chẳng phải là hoàng tử như bọn hấn đều thế thiếp đây nhà sao. Ít nhất Nguyên Quân Diệu vẫn có một ưu điểm - chính là càng nhìn gần càng có vẻ đẹp trai hơn!

Ta sợ nam nhân sẽ vì diện mạo của ta mà cưới ta, nhưng bản thân ta lại trông mặt mà bắt hình dong đối với nam nhân.

Ngay ngày đầu tiên sau khi gả cho Nguyên Quân Diệu, ta liền biết ta đâu không lại những nữ nhân bên người hấn.

Trước giờ ta không ở chung với nữ nhân, lúc nhìn thấy một đoàn nữ nhân đầy thất lung ong bên người Nguyên Quân Diệu, ta chỉ biết ngẩn người. Cả đời này nữ nhân duy nhất mà ta từng gần gũi chỉ có mẫu hậu. Mà mẫu hậu là người vợ duy nhất của phụ hoàng, người cũng chưa từng trải qua cảnh tranh giành tình cảm với nữ nhân khác.

Huống hồ ta vừa vào cửa đã chọc giận Nguyên Quân Diệu: “Ngươi không phải Nam Hương công chúa!” Hấn nói: “Ngày đó ở trong yến tiệc đáng vẻ ngươi không phải là như thế này!”

Ta không phản bác được.

Sau khi bỏ đi lớp cải trang bên ngoài, diện mạo của ta lại trở lại như trước, hấn lại càng tức giận: “Nguyên gia không xứng với Nam Hương công chúa cao quý xinh đẹp, nếu đã không muốn thì nói thẳng ra, hà tất gì phải hạ mình cầu xin!” Hấn nhìn thấu ta, cũng không thông cảm cho ta.

Lại còn có Phùng Yên Nhi ở bên cạnh nói: “Thật không nghĩ tới, Nam Hương công chúa cũng biết gạt người.”

Nguyên Quân Diệu phẩy tay áo bỏ đi.

Lòng tự trọng của hấn cứ như vậy mà bị tổn hại, quả nhiên là nhạy cảm như lời phụ hoàng của hấn nói.

Ta không cách nào gây ảnh hưởng tới hấn, bởi vì hấn đối với mọi người đều rất tốt, riêng đối với ta lại không tốt.

Hấn thích chính là nữ nhân giống như Phùng Yên Nhi, có thể làm ra dáng vẻ dịu dàng nhỏ nhẹ trước mặt hấn.

“Hoàng thượng, ta rất sợ.”, “Hoàng thượng, ta thật lo lắng.”, “Hoàng thượng...”

Ta không nói được cái giọng này, cho dù ta thật sự sợ hãi thì cũng sẽ không khóc lóc tỏ vẻ đáng thương với người khác.

Vài ngày sau, phụ hoàng của Nguyên Quân Diệu bệnh nặng, ở trên giường bệnh tuyên bố nhường ngôi hoàng đế Đại Triệu cho con trai thứ tư là Nguyên Quân Diệu.

Kỳ thật đây chính là lời hứa của Thái Tông hoàng đế với ta. Hắn đã đáp ứng về sau thiên hạ Đại Triệu sẽ là của con cháu hai nhà Nguyên, Sở. Hắn không nuốt lời.

Nhưng ta lại không có cách nào sinh con cho Nguyên Quân Diệu.

Sau khi hắn từ chỗ phụ hoàng trở về càng tức giận, rống to với ta: “Nguyên Quân Diệu ta còn phải nhờ phúc của ngươi mới trở thành hoàng đế sao!”

Ta không biết vì sao hắn lại hung dữ với ta như vậy! Vì hắn không muốn làm hoàng đế sao? Hay là hắn không muốn phải nhờ đến hào quang của ta?

Ta hoài nghi rằng hắn tức giận là do tự ti. Nhưng ta lại không biết phải khuyên giải hắn như thế nào, căn bản là hắn chưa chuẩn bị để làm một vị hoàng đế tốt. Cho dù người trong thiên hạ đã sớm ủng hộ hắn, nhưng hắn lại vẫn không đủ tự tin.

Ta ở bên cạnh yên lặng nhìn kỹ nam nhân của ta. Đây là phu quân của ta, đáng vẻ anh tuấn, thích mỹ nữ, nhưng lại vô cùng chán ghét ta.

Ta rất sợ, sợ Nguyên Quân Diệu, nhưng ta lại không vì sợ hãi mà khóc cho hắn xem.

Hắn chán ghét ta, thích Phùng Yên Nhi, thích nữ nhân nhu mì yếu đuối như Phùng Yên Nhi. Ta thật sự ngưỡng mộ Phùng Yên Nhi. Hắn ghét ta ra mặt, vừa nhìn thấy ta đã muốn buông lời trách cứ ta, cho dù chỉ vì một việc nhỏ nhặt.

Nếu có thể chạy trốn thì đã tốt rồi, nhưng mà ta lại không thể trốn đi. Thiên hạ là của Nguyên Quân Diệu, cho dù ta trốn đến nơi nào cũng phải nhìn sự chán ghét của hắn đối với ta.

Không bao lâu sau đó, hắn đưa tiểu đệ của ta sung quân đến phương bắc. Đệ đệ của ta mới chín tuổi, đều là bị thúc thúc Quy Mệnh hầu của ta làm hại. Nguyên Quân Diệu muốn giết tất cả nam nhân trong Sở gia, nhưng lúc này hắn lại mềm lòng. Ta đã mở miệng cầu xin hắn, hắn thề mà lại đáp ứng, cuối cùng hắn chỉ giết hai đứa con trai của Quy Mệnh hầu, những nam nhân khác của Sở gia đều sung quân.

Lần đầu tiên ta cảm thấy việc ta gả cho Nguyên Quân Diệu là đáng giá. Ít nhất là trong vương triều mới, ta và đệ đệ lại tránh được một kiếp nạn.

Ta phát hiện ra Nguyên Quân Diệu thích ăn mềm không ăn cứng. Nếu như muốn cầu xin hắn thì chỉ cần khóc lóc đáng thương, chắc chắn sẽ có tác dụng.

Nhưng mà ta vẫn không thể khóc lóc, giống như trời sinh đã thiếu mất giọt nước mắt của nữ nhân.

Người biết khóc lóc là Phùng Yên Nhi.

“Hoàng thượng, người người đều nói Phùng gia nhà ta không có công mà hưởng lộc, cho dù ta chỉ là một Thục phi cũng bị nhiều người phản đối như vậy...”

Chiến sự cứ như vậy mà sắp nổi lên khiến cho ta trở nên gấp gáp. Cho dù ta vất vả can gián thế nào cũng không thể lay động tên ngọc Nguyên Quân Diệu kia. Hắn càng trở nên thẹn quá hóa giận, bày ra dáng vẻ muốn đại sát tứ phương.

Ta thật sự chỉ ước gì có thể bắt chước dáng vẻ khóc lóc của Phùng Yên Nhi. Hơn nữa Nguyên Quân Diệu còn nổi giận nói: “Các ngươi đều ở đây chỉ trích ta, ai cũng cảm thấy ta làm sai. Nếu đã như vậy, các ngươi đến đoạt ngôi vị hoàng đế của ta đi!” Khi đó hắn thật sự khiến cho người ta ghét.

Tên ngọc này lại nổi điên rồi! Đúng là chết cũng không chịu nhận sai, nhất định phải sai tới cùng.

Lúc miếng ngọc chặn giấy của hắn bay về phía ta, ta thực sự đã hoàn toàn thất vọng đối với hắn.

Kỳ thật ta cũng muốn học theo Phùng Yên Nhi uốn lưỡi ngọt ngào gọi hắn một tiếng “phu quân”, cũng muốn cầm một góc khăn đứng dưới góc anh đào trước cửa thư phòng nói với hắn: “Hoàng thượng, hôm qua người không đến chỗ ta.”

Nhưng mà, có trời mới biết! Ta vừa mở miệng, âm thanh phát ra chính là một tiếng “hoàng thượng” vô cùng miễn cưỡng. Ngay cả tự xưng là thiếp, ta cũng phải mất thời gian dài mới có thể miễn cưỡng thích ứng được.

Ta lúc nào cũng chỉ nhìn thấy hoa nở, rất ít chú ý đến hoa rơi. Nhìn thấy hoa rơi đầy đất, cùng lắm cũng chỉ nghĩ đến chuyện cung nhân phải tốn bao nhiêu thời gian mới dọn sạch được.

Tính cách của ta giống như một khối ngọc thô chưa qua mài giũa, nhìn thứ gì cũng chỉ nhìn thấy khía cạnh xấu của nó.

Ngay cả ta cũng thất vọng với bản thân.

Ta đã trúng miếng ngọc chặn giấy của Nguyên Quân Diệu, rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là nản lòng thoái chí. Ta không cách nào thay đổi được nam nhân này, cũng không có cách nào thay đổi được chính mình. Ta không có khả năng trở thành một phần của nam nhân, càng đừng nói đến cùng hắn chung một thiên hạ! Ta quá khờ dại, rõ ràng biết mình đang không biết lượng sức nhưng vẫn không biết hối cải.

Vốn dĩ ta còn nghĩ là để qua mấy năm nữa, ta sẽ cầu xin Nguyên Quân Diệu để cho đệ đệ ta trở về. Nhưng đến lúc này ta đã biết hy vọng của ta quá xa vời. Hắn luôn luôn giận dữ với ta, không biết ở đâu nổi lên ngọn lửa không tên.

Ta vừa mở miệng đều là nói sai thì còn có thể nói cái gì?



Ta biết Đặng Hương ở bên ngoài cũng đang nghĩ cách, hẳn đã sớm biết tình cảnh của ta, ta cũng không có ý định giấu diếm hẳn. Đến thời điểm này, Đặng Hương đã tính toán dùng hết sức mình để đi tìm Huyền Từ, sau đó sẽ đến cứu ta. Nhưng ta biết chuyện này quá xa vời, thật sự là làm khó Đặng Hương.

Lúc đó, ta khuyên Đặng Hương hãy rời đi. Cuộc sống của ta đã bị phá hủy, ta không muốn liên lụy tới hẳn.

Đặng Hương trả lời rằng: “Đến lúc nào nhìn thấy người hạnh phúc, tự ta sẽ rời đi.”

Ta khóc, vì bản thân mình, cũng vì tình yêu vốn dễ như trở bàn tay của mình. Có lẽ trên đời này, yêu một nữ nhân như ta thực sự rất khó sở. Ngày đó, ta đối mặt với bức tường, khóc đến khi trời tối mịt. Nước mắt nhiều như thế có thể làm lung lay chân tường trong cung Trường Tín.

Vận mệnh chính là vô thường như vậy, nước mắt của ta chảy xuống lúc ta không nên rơi nước mắt, là một nữ nhân, ta tự khóc cho chính mình. Ngày đó, ta tự nói với chính mình: “A Nam sẽ không bao giờ khóc nữa, A Nam phải kiên trì.” Ta không trở thành nữ hoàng, vận mệnh cũng từ bỏ ta, ta cũng hoàn toàn không thể tiếp tục trong cây vào Nguyên Quân Diệu nữa. Kỳ thật thì cái gì ta cũng không làm được, ta chỉ là một nữ nhân bình thường, nhưng lại không có cốt cách của một nữ nhất. Ngay cả Đặng Hương hiểu ta nhất cũng cảm thấy khả năng ta có được hạnh phúc là rất mong manh.

Nhưng ta phải kiên trì, kiên trì cho đến khi đoàn tụ với đệ đệ, kiên trì cho đến ngày được tự do. Ta sẽ không làm nũng, sẽ không cầu xin sự thương hại, nhưng ta có đủ kiên cường để đợi đến ngày đó.

Vào đúng lúc ta đã suy nghĩ rõ ràng tất cả mọi chuyện, quyết định sẽ không ôm hy vọng nữ, nam nhân kia lại xuất hiện. Hẳn đây cửa chính cũ kỹ của cung Trường Tín, đập lá khô xào xạc, đi đến trước mặt ta, vurun cánh tay ra ôm lấy ta, mở miệng gọi ta: “A Nam”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 140: Chương 134

Ta đứng ở bên cửa sổ thò đầu ra hô to với Đặng Hương đang đứng ở cửa: “Mính Hương tiên sinh chờ một lát.”

Đặng Hương vốn đang ngờ ngàng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ta, ngược lại càng có vẻ ngượng ngùng hơn. Hẳn lùi lại mấy bước, định trốn bên ngoài bụi hoa đầy màu sắc.

Ta cười đắc ý, biết rõ tên học giả Đặng Hương này đã nhìn hết cả người ta rồi. Ngược lại thì ta không sao cả, thậm chí còn chỉ mong hẳn nhìn thấy. Lần này chắc là hẳn đã biết hẳn và A Nam không còn hy vọng gì nữa rồi?

Ta lui trở về phòng, nhỏ giọng gọi A Nam: “Mau trả áo choàng lại cho ta! Mính Hương tiên sinh tới rồi, chắc chắn là có chuyện khẩn cấp.”

“Ừm” một tiếng, đồng thời áo choàng của ta bị A Nam ném ra từ bên trong phòng.

A Qua và Như Ý dẫn theo cung nhân đã sớm chạy vào dọn dẹp phòng, tay chân luống cuống một hồi, rốt cuộc gian phòng đã trở lại chỉnh tề như cũ. Ta cũng đã mặc xong xiêm y.

“A Nam đã xong chưa?” Ta cất giọng hỏi người bên trong.

Lúc này A Qua ở bên trong đáp lại ta: “Khởi bẩm hoàng thượng, Hiền phi nương nương đã trang điểm xong.”

“Vậy ta gọi Mính Hương tiên sinh vào.”

Không có ai đáp lại.

Trong lòng ta âm thầm buồn cười, lớn tiếng gọi Đặng Hương.

Khi Đặng Hương tiến vào, ta đã chuẩn bị xong tư thế, tùy ý tựa vào trên nệm của A Nam, để cho Như Ý chải tóc giúp ta.

Trên mặt Đặng Hương vẫn còn chút sắc hồng, nhưng vẻ mặt hẳn bình tĩnh, ánh mắt cũng không nhìn lung tung, thấy dáng vẻ này của ta thì cũng chỉ chấp tay hành lễ.

“Người có tin tức gì sao?” Ta hỏi thẳng Đặng Hương, đồng thời lải nhải mấy câu với hẳn, ý bảo hẳn tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống: “Trẫm còn chưa nhận được chút tin tức hồi âm nào đây.”

Ta đã tính toán qua, tám doanh phía nam bên kia không thể nhanh như vậy, Phùng gia bị ta theo dõi rất sát sao, hiện giờ cũng vẫn đang chờ tin tức, trường thi bên kia cũng hoàn toàn yên ắng.

Đặng Hương ngồi xếp bằng trên một đầu khác của tấm nệm, xem ra hần cũng không hết hoảng. Quả nhiên không phải là việc gấp. Nhưng đây dường như là lần đầu tiên hần tới cung Trường Tín của A Nam, nếu không phải là chuyện quan trọng thì hần sẽ không tới.

Ta kiên nhẫn chờ hần nói cho ta biết.

“Chắc không phải là Quy Mệnh hầu lại phạm phải chuyện gì chứ?” Trong phòng truyền đến giọng nói của A Nam. Nàng xấu hổ ở trong phòng không chịu ra ngoài, rốt cuộc lúc này không kìm nén được tò mò nữa.

“Đúng là chuyện của Quy Mệnh hầu.” Đặng Hương theo tiếng nói mà nhìn về phía rèm cửa: “Ta vừa nghe nói Quy Mệnh hầu đột nhiên muốn bày tiệc mời khách.”

“Mời khách?” A Nam từ trong phòng đi ra: “Lúc này hần mời ai? Không phải là mời thân thích Sở gia chứ?”

A Nam đã thay đổi một bộ cung trang khác màu xanh biếc, kết hợp với khuôn mặt còn chút đỏ ửng, nhìn qua vô cùng đáng yêu, khiến cho ta có cảm giác ngứa ngáy trong người.

Ta hiểu rõ A Nam cực kỳ cảnh giác đối với chuyện này. Phải biết rằng, lúc trước Quy Mệnh hầu đầu hàng ở thành Lạc Kinh, đi theo hần còn có mấy trăm nhân khẩu lớn nhỏ của Sở gia, lại còn gia đình của mấy vị quan cũng xin hàng của Nam Sở, tổng cộng là hơn một ngàn tù binh. Địa vị của những người này ở Lạc Kinh ngày càng sa sút, bình thường thì phục dịch cho quan phủ của Đại Triệu.

A Nam vẫn luôn cho rằng bản thân có trách nhiệm đối với những người này, nàng lo lắng Quy Mệnh hầu sẽ lợi dụng bọn họ.

Ta cũng quay sang nhìn Đặng Hương, bởi vì việc Quy Mệnh hầu mời khách vào lúc này quả thực là rất bất thường. Chuyện hai đứa con của hần tạo phản lần trước còn chưa dẹp yên sóng gió nữa kia.

Đặng Hương gật đầu: “Không chỉ mời những người này.” Hần nói, nhìn có vẻ đầy lo lắng: “Hần còn mời mấy vị đại thần trong triều, mặc dù không phải là trọng thần nhưng quan hệ của những người này với Phùng gia không được rõ ràng lắm.” Nghĩ ngợi một chút, hần lại bổ sung: “Hần còn mời Văn đế.”

“Vi sao lại mời khách?” A Nam gặng hỏi.

“Đầy tuổi Lân Nhi!”

“Cái gì!” Ta và A Nam gần như đồng thanh: “Từ lúc nào thì Quy Mệnh hầu đã có thêm một đứa con?” Ta ức chế không kìm được cơn giận, đưa tay đẩy Như Ý đang giúp ta đội mũ: “Nói vậy con trai của Quy Mệnh hầu đã tròn một tuổi? Hần không muốn sống nữa sao? Đừng nói hần căn bản là không sinh con, cho dù thật sự sinh con thì cũng nên báo với triều đình một tiếng mới đúng, làm sao lại có chuyện con trai được một tuổi rồi mà triều đình không biết chuyện?”

Đặng Hương cười lạnh một tiếng: “Hần công bố đứa con này là người trong Sở gia, hần chỉ muốn nhận làm con thừa tự mà thôi. Cho nên ta tới hỏi hoàng thượng một tiếng, hoàng thượng có từng biết đến chuyện này không?”

Đương nhiên là ta không biết, ta cũng không biết Quy Mệnh hầu đang muốn làm cái gì. Vào thời điểm này còn muốn nhận con thừa tự, rõ ràng là hần có mưu đồ.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, người như Quy Mệnh hầu, không có con nối dõi mới đáng.

A Nam nhú chặt hai hàng lông mày, ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh cửa sổ: “Sở gia làm gì có đứa trẻ nào tròn một tuổi!” Nàng nhìn Đặng Hương.

Đặng Hương lập tức khẳng định chắc chắn: “Theo ta biết thì không có!”

Con mắt của A Nam xoay tròn.

Ta cũng nhú mày: “Quy Mệnh hầu lại còn mời cả quan trong triều, chuyện này thật là quái lạ.”

Sau khi Quy Mệnh hầu đầu hàng Đại Triệu, phụ hoàng cho hần một cái tước hầu. Tuy có danh vị nhưng thật ra lại giống như kẻ tù tội, lúc nào cũng có người theo dõi nhất cử nhất động của hần. Chính hần cũng biết điều này, mặc dù thường xuyên làm ra chuyện khiến người ta bàn luận nhưng cũng không làm chuyện gì vượt phép. Trong thành Lạc Kinh, bình thường hần ra sức tránh qua lại với quan trong triều, cùng lắm cũng chỉ lộ mặt trong mấy bữa tiệc xã giao của mấy kẻ học đòi văn vẻ.

Lần này, hần lại giống trống khua chiêng làm tiệc chấn tuổi cho con thừa tự!

“Không ổn rồi!” Ta đột nhiên vỗ xuống nệm gấm: “Hà gia! Hà gia còn một đứa con bị thất lạc vẫn chưa tìm được!” Ta nhảy dựng lên: “Đây là có người lợi dụng đứa bé của Hà gia để dựng chuyện.”

A Nam ngạc nhiên: “Không phải đã tra xét toàn bộ người Hà gia sao?”

“A Nam không hiểu chuyện này rồi!” Ta giậm chân: “Vụ án của Hà gia, bắt đầu từ Hà Kỳ Nhất, cho đến giờ còn chưa lấy khẩu cung của nữ nhân và hài tử trong nhà hần.” Ta chỉnh lại y phục rồi đứng lên: “Quy Mệnh hầu lại giúp Phùng gia, hần muốn lợi dụng sự đồng tình của quan trong triều. Đứa bé kia chính là đứa bé mà lúc trước bọn họ dùng để uy hiếp Hà gia.” Ta có phần tức giận thái quá. Phùng gia như thế này là thật sự muốn làm phản, đã bắt đầu

không chế quan trọng triều. Một khi những đại thần kia thật sự đi dự tiệc, bất kể là có đồng tình với Hà gia hay không, ít nhất bọn họ đều phản đối ta.

“Hoàng thượng muốn làm gì?” A Nam hỏi.

“Đi cướp đứa bé kia, ta đã tìm đứa bé kia rất lâu rồi. Có hấn, tất cả mấy kẻ ngoan cố của Hà gia đều sẽ phải nhận tội.”

“Cướp người giữa thanh thiên bạch nhật sao?” A Nam hỏi ta.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Ta hỏi lại. Chém giết thật sự là rất khó coi, nhưng ta mặc kệ, ta là hoàng đế, không thể để bị người khác uy hiếp.

Ánh mắt A Nam lại xoay tròn: “Giả sử đó đúng là đứa trẻ của Hà gia...” Nàng đứng lên, phui váy của mình: “Ta muốn đi gặp Phùng Yên Nhi.” Nàng nhìn ta: “Lúc trước Hà Tử Ngư nghe lời nàng ta không phải là vì muốn bảo vệ người đệ đệ này sao? Phùng Yên Nhi chắc chắn sẽ có cách đưa đứa bé này về.” Nàng nói chắc nịch.

Đặng Hương lập tức gật đầu: “Cho dù là đã xảy ra chuyện gì thì chắc chắn là Quy Mệnh hầu có liên quan tới Phùng gia. Bọn họ vốn vẫn luôn âm thầm qua lại với nhau. Tốt nhất là có thể yên ắng ngăn cản việc này. Đừng để cho người của Phùng gia có cơ hội uy hiếp hoàng thượng, để truyền ra ngoài sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với chuyện hoàng thượng bình ổn thiên hạ.”

Ta nhìn A Nam.

Trên mặt A Nam vốn chưa hết ửng đỏ giờ lại càng đỏ hơn: “Thiếp đã tò mò về Phùng Yên Nhi từ lâu rồi.” Nàng nói: “Để thiếp gặp nàng ta một lát thôi, thiếp có mấy lời muốn hỏi nàng ta.”

Đặng Hương nhấp miệng, nở nụ cười.

Ta nghĩ ngợi một hồi rồi cũng gật đầu với A Nam.

Thật ra ta luôn cho rằng A Nam không thích nói chuyện với mấy phi tần của ta. Có người trong số họ công kích nàng thì nàng cũng không cãi lại. Ta vẫn cảm thấy giữa những nữ nhân kia thì A Nam có một vẻ cao ngạo đặc biệt. Dường như nàng khinh thường đối với việc ngồi ngang hàng với bọn họ, đặc biệt là với Phùng Yên Nhi. Gần như A Nam và Phùng Yên Nhi không có cơ hội trực tiếp đối mặt nhau. Lúc trước ta lợi dụng A Nam để làm Phùng Yên Nhi ghen tuông, tặng cho A Nam một cái vẩy, Phùng Yên Nhi đã mấy lần tìm A Nam tra hỏi đều bị A Nam tránh đi.

Về sau A Nam bị Phùng Yên Nhi gài bẫy, bị đánh cho văng đầu, phải đưa về phủ công chúa ở bên cạnh Đặng Hương, thanh danh của A Nam bị bôi nhọ, A Nam cũng không tìm Phùng Yên Nhi tính sổ.

Rốt cuộc bây giờ A Nam đã có ý định trực tiếp đối mặt với Phùng Yên Nhi. Ta đoán có lẽ là A Nam muốn tính sổ rõ ràng với Phùng Yên Nhi mà thôi.

Đương nhiên là ta để cho A Nam được như ý.

~~~~~

Vội bước theo nắm lấy tay A Nam, lúc sắp đến cửa phủ Tông Nhân ta nhắc nhở nàng: “Hiện giờ Phùng Yên Nhi cũng không khác kẻ điên là mấy.”

A Nam lẳng lặng đi sau lưng ta, mặc cho ta nắm tay nàng, nhìn về phía phòng giam thấp bé của phủ Tông Nhân có vẻ tò mò: “Thiếp vốn cho là người đến ở nơi này sẽ là thiếp.”

Thật tốt, cảnh xuân rực rỡ, nàng nói như vậy! Ta ra sức nắm chặt tay nàng.

A Nam lập tức biết mình đã nói sai, lặng lẽ che miệng lại. Trong ánh mắt lại lộ ý cười.

Phòng giam trong phủ Tông Nhân thấp bé, bên trong tối om và ẩm ướt đến mức nếu như không cảm đèn thì gần như không nhìn thấy đường đi.

Thấy hoàng thượng tới, thái giám trông coi phủ Tông Nhân lập tức cầm đèn mở cửa phòng giam ra.

A Nam liếc ta, kiên quyết rút tay ra khỏi bàn tay ta: “Ta muốn một mình đi gặp nàng ta.”

“Nữ nhân kia nổi điên rồi.” Ta nhắc nhở A Nam, nhưng nhìn thấy sắc mặt của A Nam, ta lập tức sửa lời: “Vậy A Nam tự mình đi đi, ta sẽ ở đây chờ nàng. Cần thận nữ nhân kia ăn nói hàm hồ.”

A Nam gật đầu, xoay người đi theo hướng của thái giám coi phủ.

Ta đứng ở ngoài cửa nhìn A Nam đi vào trong nhà giam.

Ngọn đèn của thái giám coi phủ cũng theo bóng dáng A Nam đi vào sâu bên trong.

Chỉ chốc lát sau, A Nam đã đi tới chỗ trong cùng của nhà giam, nàng dừng bước, đứng trước một phòng giam: “Doanh Yên Nhi.” Nàng gọi.

Bên trong có tiếng xích sắt vang lên.

Bóng dáng gầy gầy của A Nam lại tiến lên trước mấy bước, theo thói quen đứng thẳng tắp: “Ngươi không cần khóc, ta cũng là nữ nhân, nước mắt của ngươi đối với ta cũng vô dụng mà thôi.”

Trong phòng giam truyền đến tiếng cười của Phùng Yên Nhi: “Nam Hương công chúa nói rất đúng, nữ nhân đối với nữ nhân đúng là không cần dùng tới những thủ đoạn này.”

“Đệ đệ của Hà Từ Ngư ở đâu?” A Nam nói thẳng, trước giờ nàng đều không thích nói chuyện vòng vo.

Phùng Yên Nhi lại cười khanh khách: “Sở Từ Nam thần thông quảng đại, tại sao lại phải hỏi ta chuyện này?”

“Hà Từ Ngư vì ngươi mà chết, không hỏi ngươi thì hỏi ai? Không phải đứa bé kia vẫn nằm trong tay ngươi sao?”

Phùng Yên Nhi không lên tiếng nữa. Ta cảm giác nàng ta đang suy nghĩ. Thì ra nữ nhân này không điên. Thái độ của nàng ta lúc đối diện với ta và lúc đối diện với A Nam không giống nhau. Đây cũng là điểm thông minh của nữ nhân, biết rõ những thủ đoạn nữ nhân dùng trước mặt nam nhân không có tác dụng với A Nam. Nàng ta biết tận dụng những ưu thế nữ nhân của mình, biết phải ứng xử như thế nào đối với nam nhân và nữ nhân.

Một hồi lâu sau, Phùng Yên Nhi cò kè mặc cả hỏi A Nam: “Nếu ta nói cho ngươi biết, ngươi có thể đứng trước mặt hoàng thượng bảo đảm cho ta được sống không?”

Lần này đến lượt A Nam yên lặng. Thân thể gầy mảnh của nàng đứng thẳng, đối diện với Phùng Yên Nhi qua chần song của phòng giam

Tiếng cười của Phùng Yên Nhi lại truyền đến: “Ta biết như vậy là làm khó ngươi, sự sùng ái của hoàng thượng đối với ngươi không hề đáng tin, đến lúc đó lời nói của ngươi trước mặt hoàng thượng có trọng lượng hay không còn khó nói.”

Ta giận dữ, đến lúc này rồi mà nữ nhân này còn muốn châm ngòi phá hỏng mối quan hệ giữa ta và A Nam, mà A Nam lại không phản bác lại nàng ta. Ta đã định tiến lên rồi.

“Ngươi nhất định phải chết.” A Nam chậm chạp mở miệng: “Phùng gia thiếu dân chúng phía nam quá nhiều mạng người rồi. Không có lý do gì mà tiến quân đánh phía nam, tử vong vài vạn người, món nợ này nhất định phải tính!” A Nam trả lời cực kỳ kiên quyết.

Ta dừng bước.

A Nam nghĩ ngợi đến đại cục, so với tầm nhìn của một nam nhân như ta vẫn còn xa rộng hơn.

“Chỉ là, nếu như ngươi có thể cho ta một bằng chứng, để ta có thể thuận lợi đưa đứa bé kia trở về, ta đáp ứng cho ngươi được chết nhanh một chút, tránh cho bị ngàn đao phanh thây.” A Nam lại nói thêm như vậy. Lần này, giọng nói của nàng không có ý tốt.

Phùng Yên Nhi ở bên trong thét lên một tiếng chói tai: “Chuyện tiến quân đánh phía nam tại sao lại có thể tính lên đầu ta? Cùng lắm ta cũng chỉ là một nữ tử trong cung bị người ta lợi dụng mà thôi, ngươi cũng biết ta chỉ là Doanh Yên Nhi, vì sao còn tính chuyện đại sự quốc gia lên đầu ta? Đều là nữ nhân, chẳng lẽ ngươi không biết rằng nữ nhân làm chuyện gì cũng chỉ có thể dựa vào nam nhân sao?”

A Nam không hề bị lời nói của Phùng Yên Nhi làm cho dao động: “Lúc ngươi ở trong cung giả khóc giả cười nên sớm tính đến hậu quả ngày hôm nay, dụng chuyện gièm pha bôi nhọ trước mặt hoàng thượng vốn là tội đáng chết vạn lần.”

Ta bắt đầu chảy mồ hôi, trước giờ nữ nhân đều là dựa vào nam nhân mà ảnh hưởng tới bên ngoài, Phùng Yên Nhi là dựa vào ta mà ảnh hưởng đến Đại Triệu. Cho dù A Nam không nói rõ ra thì ta cũng hiểu rõ, mấy vạn sinh mệnh dân chúng phía nam kia, trách Phùng gia, trách Phùng Yên Nhi, lại càng nên trách ta mới đúng.

Ta lau đi mồ hôi lạnh đang chảy trên trán.

A Nam lại tiếp tục mở miệng: “Như vậy đi, ta có vài điều kiện, một là ngươi cho ta danh tính của vị tình lang đã vào trường thi của ngươi, hai là nghĩ cách để ta đưa đứa bé của Hà gia trở về. Mà ta cũng đáp ứng cho ngươi một cơ hội gặp mặt hoàng thượng. Cho ngươi một cơ hội được khóc được cười trước mặt hắn lần nữa.” Giọng điệu của A Nam đúng là đầy ý tứ: “Ngươi đã cảm thấy ngươi chỉ có thể dựa dẫm vào nam nhân, vậy để cho chúng ta nhìn xem hoàng thượng sẽ xử lý ngươi như thế nào, nếu hoàng thượng lại vì nước mắt của ngươi mà xiêu lòng lần nữa, như thế thì thật sự là số phận của ngươi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Chương 135

Trời mới biết trong đầu A Nam đang suy nghĩ cái gì, lúc ta đi theo phía sau A Nam, nhìn bóng lưng không ngừng dao động của nàng, trong lòng có chút

giận dữ.

Tại sao ta gặp Phùng Yên Nhi hay không lại là do Sở Tư Nam nàng quyết định? Nàng cũng chỉ là y vào việc ta thích nàng.

Đúng là ta thích nàng, nhìn thấy nàng vui vẻ, trong lòng cũng giống như được rót mật ngọt.

“Ta không biết đến lúc ta gặp Phùng Yên Nhi thì sẽ nói gì.” Ta nhìn bóng lưng của nàng, lên tiếng cảnh cáo: “Nói không chừng ta thật sự mềm lòng lại tha sống cho nàng ta.” Đây là sự uy hiếp của ta đối với A Nam: “Đến lúc đó A Nam đừng hối hận vì quyết định này.”

A Nam không quay đầu lại, nàng vẫn ra về đi đứng nghiêm trang, nhưng nhịp chân chậm lại của nàng không che giấu được: “Quyết định của hoàng thượng là mệnh vàng lời ngọc, đến lúc đó lời nói đương nhiên có giá trị, ta làm gì có chuyện hối hận hay không.” Nàng đưa lưng về phía ta, vung quả đấm nhỏ về phía ta.

Tờ giấy Phùng Yên Nhi đưa cho nàng lúc này đang ở trong nắm đấm của nàng.

Ta chỉ hận không thể tách nắm tay nhỏ của A Nam ra để nhìn xem trong tờ giấy viết cái gì. A Nam định một mình ôm hết chuyện Quy Mệnh hầu rồi. Nàng không cho ta can dự vào việc này. Nàng sợ ta làm to chuyện thì ý kiến và thái độ của dân chúng sẽ bất lợi đối với người miền nam.

Hiện giờ A Nam ngày càng trở nên kỳ quái, vừa rồi, yêu cầu cuối cùng của nàng đối với Phùng Yên Nhi chính là: “Người cầu xin ta đi, nếu như người khóc lóc có thể làm ta dao động thì ta sẽ sắp xếp cho người gặp gỡ hoàng thượng.” Nàng đứng ở ngoài cửa phòng giam nói với Phùng Yên Nhi như vậy.

Sau đó nàng liền mở to mắt, chờ Phùng Yên Nhi khóc lóc trước mặt nàng.

Lúc ấy ta gần như cười thành tiếng, cho rằng nàng muốn nhìn dáng vẻ chật vật của Phùng Yên Nhi.

Phùng Yên Nhi thật sự đã khóc. Nữ nhân này quả thật là dễ dàng rơi nước mắt. Nàng ta nhào vào chấn song nhà giam kêu trời gọi đất, cầu xin A Nam nói tốt vài câu trước mặt ta. Nàng ta dùng hết mọi lời hèn mọn trong thiên hạ để diễn hết một lần trước mặt A Nam. Nữ nhân này thật là bản lĩnh, có thể giả bộ đáng thương đến như vậy.

Nhưng A Nam cũng không vì vậy mà thấy vui vẻ, nàng chỉ nhìn rất chăm chú, lắng nghe toàn bộ những lời Phùng Yên Nhi nói. Về sau, chính Phùng Yên Nhi cũng cảm thấy mệt mỏi: “Người còn muốn như thế nào nữa?” Nàng ta hỏi A Nam.

Ta không hiểu hai nữ nhân này trao đổi gì với nhau.

A Nam cau mày lui ra ngoài, không biết trong miệng còn lẩm bẩm cái gì.

Ta coi như là phục A Nam.

“Nàng chỉ cần nói cho ta biết cái tên mà Lý Dật dùng ở trong trường thi là được.” Ta nói với bóng lưng A Nam.

“Phùng Yên Nhi không chịu nói cho ta biết cái đó, nàng ta giữ lại để giao dịch với hoàng thượng đấy.” A Nam gật gù đắc ý ở đằng trước: “Hiện giờ phải nhìn xem hoàng thượng đối phó với mảnh khỏe của nữ nhân như thế nào rồi. Ta đi dẫn đứa bé của Hà gia về.” Nàng vừa nói vừa lắc lắc quả đấm với ta.

Xem ra Phùng Yên Nhi đã thật sự đạt được giao dịch với A Nam, mà ta cứ như vậy bị A Nam bán đi.

“Ta không muốn nhìn mặt Phùng Yên Nhi nữa.” Ta nói.

“Vậy hoàng thượng cũng không muốn bắt Lý Dật nữa sao?”

A Nam đi rồi.

Ném ta lại cho Phùng Yên Nhi.

Ta thờ dài một cái, có lẽ A Nam nói đúng, nếu ta biết danh tính của Lý Dật trong trường thi, việc tìm hấn chắc chắn sẽ đơn giản hơn rất nhiều, nhưng ta lại không muốn làm bất cứ giao dịch gì với Phùng Yên Nhi. Lại nói, thế mà A Nam không theo ta mà lại đi sắp xếp người bắt nạt đánh vào phủ Quy Mệnh hầu. Chuyện này ta thực sự là phải trông cậy vào nàng, dù sao nàng cũng là Nam Hương công chúa, nàng ở trước mặt những tù binh phương nam kia nói chuyện thực sự là thích hợp hơn bất kỳ ai khác.

Mà ta đành phải để mặc cho A Nam sắp xếp mọi chuyện.

Phùng Yên Nhi đã bị người ta dẫn đến một chỗ khác, nàng ta đang quỳ gối chờ ta.

Ta không biết lúc này trong đầu nữ nhân kia đang nghĩ cái gì. Dù sao thì lúc ta vừa mới bước vào bên trong thì ánh mắt nàng ta liền sáng lên.

“Hoàng thượng!” Một tiếng gọi này bỗng dưng làm ta nhớ tới chuyện vở kịch ở Giang Nam lần trước. Thì ra người ta có thể diễn khoa trương y như trong vở kịch.

Hiện giờ Phùng Yên Nhi không thể so với trước kia, trên người không mặc cung trang lộng lẫy, trên mặt cũng không trang điểm, nhìn có vẻ tiêu tụy hơn

trước rất nhiều. Trước kia về mặt nàng ta luôn là kiều ngạo hất cằm sai khiến người khác, hiện giờ lại là sắc mặt nhợt nhạt lấy lòng.

“Hoàng thượng!” Nữ nhân này lại chảy nước mắt, quỳ gối bỏ nhào về phía ta. Nàng ta mang theo một cái gông nặng trĩu, cử động không hề dễ dàng.

Nếu như là trước kia, ta thật sự không nở nhìn thấy đáng về nhu nhược của nữ nhân này đến mức nào.

Nhưng đổi lại là bây giờ, ta thậm chí còn lùi lại mấy bước: “Ta muốn biết danh tính Lý Dật dùng trong trường thi.” Ta gọn gàng dứt khoát. Nhưng đáng về này cũng có phần giống như là ta sợ nàng ta.

May mà nữ nhân kia yếu hơn ta rất nhiều. Nữ nhân kia nhìn qua có vẻ rất yếu ớt, ngay cả mang gông cũng không chịu nổi, thân thể có chút ngã nghiêng dưới chân ta. Nàng ta ngo ngậy dưới mặt đất, nhìn ta bằng ánh mắt tội nghiệp: “Một nữ nhân yếu đuối như ta, ngay cả vùng đao cũng không nổi, nhưng bọn họ vẫn mang thứ này vào người ta. Ta...”

Đáng về yếu ớt không có sức lực của nàng ta thật sự không phải là giả bộ, Phùng Yên Nhi vốn rất mạnh mẽ yếu đuối, lại còn uống hoa đào lộ, càng ngày càng trở nên nhu nhược hơn.

Ta vẫy tay, để cho người ta tụt tháo gông ra khỏi người nàng ta. Phùng Yên Nhi chỉ là một nữ nhân, tuy nói là âm hiểm nhưng với tình cảnh hiện tại thì nàng ta quả thật không có chút uy hiếp nào đối với ta.

Sau khi nữ nhân kia được tháo gông ra, lập tức cúi xuống dập đầu mấy cái dưới chân ta.

“Ta biết ta sai rồi.” Nàng ta nói: “Ta cũng không dám nữa. Trước kia ta bị Phùng công nhận làm con gái nuôi, vì ham phú quý mà gả cho hoàng thượng, là ta không biết trời cao đất rộng. Ta ghen tỵ với Sở Hiền phi, ta ghen tỵ với Lâm mỹ nhân, những chuyện này ta đều thừa nhận, nhưng tâm lòng của ta đối với hoàng thượng...”

Ta có cảm giác kỳ quái, giống như vừa qua một lát, nữ nhân này đã lập tức thay đổi đáng về rồi.

“Đợi một lát!” Ta nói: “Khoi nói đến những việc không liên quan này, trầm chỉ muốn hỏi tại sao ngươi lại hết lần này đến lần khác muốn dùng độc câu hôn để hại trẫm?”

Nữ nhân này cho rằng ta đã quên chuyện nàng ta cho ta uống rượu độc câu hôn sao? Không kể đến kiếp trước, kiếp này nàng ta cũng đã năm lần bảy lượt muốn hại ta rồi. Mặc dù hơn phân nửa là mượn đao giết người nhưng tóm lại là chuyện này không thể chống chế được. Cho dù ta hồ đồ thì cũng biết phân biệt rõ ràng giữa sống và chết.

Phùng Yên Nhi lại bắt đầu khóc, bỏ đến bên cạnh chân ta, hôn lên giày ta: “Ta không có cách nào, hoàng thượng! Hoàng thượng đã biết rồi, ta cũng chỉ là một nữ tử mà bọn hần bỏ tiền ra mua về, tất cả những chuyện này đều là bị bọn hần bức ép! Nếu như ta tố cáo những chuyện này là do bọn hần làm, bọn hần sẽ vạch trần thân phận của ta, đến lúc đó ta sẽ phải chết. Ta rất sợ chết. Ta chỉ là một nữ nhân, làm sao có thể chịu đựng được sự uy hiếp của bọn hần. Thiếp thực sự cũng không làm gì, chỉ dùng đến vài mảnh khố nữ nhân, nói thêm mấy câu, lừa gạt vài lần, chuyện nữ nhân tranh giành tình cảm cũng là chuyện thường tình, làm sao có thể làm ảnh hưởng đến uy nghiêm của hoàng thượng.”

Ánh mắt ta lo sợ nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa, chỉ hy vọng nhìn thấy A Nam đi đến. Những lời Phùng Yên Nhi nói quả thực là có lý, nàng ta cũng chỉ là một nữ tử lầu xanh, không biết vì sao mình lại bị cuốn vào vòng tranh đấu quyền lực này, một nữ nhân như nàng ta không quyết định được vận mệnh của người khác, cũng không định đoạt được vận mệnh của chính mình. Huống hồ lúc này nàng ta khóc đến không kịp thở, son phấn trên mặt đã bị nước mắt chảy xuống làm cho bơ vơ loang lổ. Ta chưa từng nhìn qua đáng về này của Phùng Yên Nhi.

“Hoàng thượng xin hãy thương xót ta.” Phùng Yên Nhi vẫn còn run rẩy dưới chân ta: “Ta không cần làm Thục phi, cũng không cần Trích Tinh Các. Ta chỉ cần có thể hầu hạ hoàng thượng, dù chỉ là làm trâu làm ngựa cũng không than vãn.”

A Nam? Dựa vào cái gì mà nàng lại ném ta cho Phùng Yên Nhi như vậy, nàng thật sự không lo sợ rằng về yếu đuối của Phùng Yên Nhi sẽ làm ta động lòng lần nữa sao? Dựa vào cái gì mà nàng có thể yên tâm về ta như vậy? Làm sao nàng biết ta nhất định có thể thông qua khảo nghiệm này? Nếu như A Nam thật sự để ý đến ta, lúc này nàng nên xuất hiện trước mặt ta, ta không muốn bị nàng ném cho Phùng Yên Nhi như thế này, ta chỉ cần nàng cười với ta một cái.

Phùng Yên Nhi ngẩng mặt nhìn ta: “Hoàng thượng, ta thật sự rất sợ...” Nàng ta lặng lẽ tiến lên, ôm lấy chân ta. Lúc nàng ta thấy vẻ lo lắng trong mắt ta thì ánh mắt ta dường như sáng lên.

Không có A Nam ở đây, ta cũng rất sợ. Mặc dù độc câu hôn trong người ta đã được thanh lọc hết nhưng cơn đau thỉnh thoảng phát tác kia vẫn còn in rõ trong trí nhớ của ta. Phùng Yên Nhi không nên ngẩng đầu, cái ngẩng đầu này của nàng ta đã để cho ta nhìn thấy ánh mắt toan tính phía sau hàng nước mắt của nàng ta. Nàng ta lại đang tính toán cái gì? Có phải đang tính toán bắt ta một lần nữa?

Ta từng chết một lần, điều duy nhất học được chính là: nước mắt dễ dàng chảy ra đều không đáng giá.

Ta đã hiểu được đôi chút ý tứ của A Nam, nàng chính là muốn nhìn xem nước mắt của Phùng Yên Nhi này có bao nhiêu sức ảnh hưởng đối với ta. A Nam đang lo lắng về ta. Nàng biết có lúc ta không kiềm được mà mềm lòng trước mỹ nhân, ví dụ như hiện tại, ta thực sự lại mềm lòng rồi. Chắc chắn nàng đã sớm đoán được điều này.

Ta nghiêng đầu, nghe nhịp tim của chính mình. Dường như ta nghe được nhịp tim trầm ổn của mình. Từ khi ta nhìn thấy A Nam vì ta mà rơi nước mắt, trái tim được sống lại lần nữa này đã không có bất kỳ tiết tấu nào khác nữa rồi.

“Tên mà Lý Dật dùng trong trường thi!” Ta lạnh lùng nói với nữ nhân dưới chân.

Ta lại nhắc nhở nữ nhân này một lần nữa, nàng ta còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của ta. Nàng ta còn hy vọng có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của ta lần nữa.

Có lẽ Phùng Yên Nhi vĩnh viễn vẫn là cao thủ tránh nặng tìm nhẹ: “Ta rất sợ.” Nữ nhân này vẫn đang già mồm cãi láo. Nàng biến chuyện duy nhất mà ta quan tâm trở thành thứ dễ cò kè mặc cả. Hơn nữa, nàng ta còn rất có bản lĩnh mặc cả.

Ta thở dài một hơi, đứng lên: “Xem ra trăm không có cách nào khiến ngươi nói ra tình hình thực tế rồi.”

Ta không ngại, dù sao ta cũng không có ý định đổi chác gì với nữ nhân này.

Ta nhìn thấy nàng ta hoảng lên: “Hoàng thượng, tính mạng nhỏ nhoi này của ta cho dù có giữ được thì ta cũng chỉ sống vì hoàng thượng, chẳng lẽ hoàng thượng đã quên ta đã bao nhiêu lần vì một mình hoàng thượng mà khiêu vũ, vì một mình hoàng thượng mà ca hát, vì một mình hoàng thượng mà...”

Ta rút chân ra khỏi nữ nhân này: “Lý Dật cũng được, ngươi cũng được, đều không thể không chết.” Ta nói ngắn gọn: “Ngươi nói hay không nói cũng vậy thôi.”

Dù sao thì ta cũng có cách khác để tìm ra tình lang của Phùng Yên Nhi, dùng cách khác thì ta sẽ không cần phải đổi chác gì với nữ nhân này. A Nam nói đúng, nàng ta đã hại chết bao nhiêu người, ở xa không nói, chỉ riêng trong hậu cung nhỏ nhỏ này đã có bao nhiêu người vì nàng ta mà chết oan. Coi như nàng ta đáng thương, xuất thân từ lâu xanh không phải lỗi của nàng ta, bị người ta lợi dụng uy hiếp không phải lỗi của nàng ta, tỏ vẻ yếu đuối để lợi dụng tình cảm của người khác không phải lỗi của nàng ta, vậy thì những người kia có lỗi sao? Lại nói đến Mậu Nhi còn ở trong nôi của ta thì có lỗi gì sao?

Ta thực sự là ngu xuẩn, lại có thể từng nghĩ tới muốn đổi chác với nàng ta, đúng là âm mưu sâu không thấy đáy! Rõ ràng là tự đan lòng nhót mình.

Ta hiểu rồi!

“Không phải chỉ là tên của Lý Dật thôi sao? Ta nói cho hoàng thượng, ta nói cho hoàng thượng còn không được sao?” Phùng Yên Nhi nhìn thấy ta chuẩn bị rời đi liền hét lên.

Ta đá Phùng Yên Nhi một cái, nhanh chóng đi ra ngoài.

A Nam! A Nam đứng ở bên ngoài, ánh sáng âm áp của mùa xuân chiếu lên mặt nàng, khiến cho vẻ mặt nàng vừa điềm tĩnh lại vừa dịu dàng. Trong ngực nàng ôm một cái bọc, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ, đứa bé nằm yên trong bọc.

A Nam đứng dưới ánh mặt trời nheo mắt nhìn ta, đáng vẻ có chút đăm chiêu.

Ta đi đến.

“Là Mậu Nhi.” A Nam nhẹ nhàng ôm đứa bé đến trước mặt cho ta nhìn.

Mậu Nhi chỉ biết ngủ, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Ta sờ sờ mặt đứa bé này.

“Bên Quy Mệnh hầu ta đã nhờ Minh Hương tiên sinh rồi. Có thư tay của Phùng Yên Nhi, còn có thân phận Nam Hương công chúa của ta, hẳn đừng mơ lấy đứa bé của Hà gia làm con thừa tự của mình.”

Ta gật gật đầu: “Ta ở đây không hỏi được cái gì.” Ta nói ngắn gọn với A Nam: “Ta không thích nhìn thấy nữ nhân kia khóc.”

A Nam cũng gật gật đầu.

“A Nam không có gì muốn nói sao?” Ta hỏi, lại nhìn đứa bé trong lòng A Nam.

Hắn là A Nam vẫn sợ ta sẽ thay lòng đổi dạ, cho nên nàng mới ôm cả Mậu Nhi đến đây. Ta có thể không đáng tin đến mức đó sao? A Nam thật sự là một nữ nhân gốc gác nghiệt!

A Nam nghĩ nghĩ: “Thật ra, ta cảm thấy dù là bất kỳ ai thì lúc khóc cũng rất khó coi.” Nàng thế mà lại nói rất nghiêm túc: “Ngay cả mỹ nhân xinh đẹp cũng không qua được khảo nghiệm khóc lóc này, cái gì mà hoa lê đầm mưa*, cái gì mà liên thanh hàm lộ*, tất cả đều là lừa người!”

* hoa lê đầm mưa (hoa lê đầm mưa), liên thanh hàm lộ (bông sen hé nụ) - các thành ngữ miêu tả dáng vẻ xinh đẹp động lòng người của các cô gái khi rơi nước mắt

Ta dở khóc dở cười, đây chính là kết luận của nàng sau khi nhìn Phùng Yên Nhi khóc một hồi lâu! Cho nên nàng liền muốn thử ta! Nàng thực sự cho rằng trước kia ta chính là thích dáng vẻ Phùng Yên Nhi khóc lóc đầm đìa sao? A Nam gốc gác nghiệt này!

Ta vỗ nhẹ lên đầu nàng một cái, lại bóp cái mũi nhỏ xinh xắn của nàng: “Đúng là ta dễ mềm lòng.” Ta nói: “Ta thừa nhận, nhưng ta không vì dáng vẻ khóc lóc của người khác mà mềm lòng. Ta chỉ vì cảm thấy đối phương mềm lòng thì ta mới mềm lòng. A Nam à, thỉnh thoảng nàng bày ra dáng vẻ dịu dàng yếu đuối trước mặt ta không được sao?” Ta nói: “Nàng thử tỏ vẻ yếu đuối trước mặt nam nhân của mình một lần xem, để ta có cơ hội cung chiêu, yêu

thương nàng, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 136

Tính cách A Nam trời sinh đã có trách nhiệm và dũng cảm, cho nên nàng không biết cái gì gọi là dịu dàng, yếu đuối.

Khi ta nói với nàng rằng ta muốn nàng tỏ vẻ yếu đuối, nàng liền mở to mắt nhìn ta.

“Hoàng thượng cảm thấy tính tình Phùng Yên Nhi dịu dàng yếu đuối sao? Hay là cảm thấy tính tình Lý Uyển Ninh dịu dàng?” Cái mũi nhỏ của nàng lại khê nhần, làm mặt quỷ với ta: “Thiếp thật sự đã nhìn rất kỹ, lúc Phùng Yên Nhi khóc không chỉ khó coi mà còn có chút hung ác. Yếu điệu dịu dàng chỉ là lớp bọc bên ngoài, phía sau lớp mặt nạ này đều là trái tim cứng rắn của nữ nhân.” A Nam ôm chặt Mậu Nhi, quần lại lớp chăn bên ngoài kín hơn: “Nếu nữ nhân kia được coi là dịu dàng yếu đuối thì đã không hại Mậu Nhi thành dạng này. Lâm mỹ nhân dịu dàng yếu đuối sao? Nhưng lúc trước nàng ta vì đứa nhỏ này mà gần như biến thành một con cọp mẹ rồi.”

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy lời A Nam nói quả thực là có lý: “Thật sự nữ nhân còn cứng rắn kiên quyết hơn cả nam nhân.” Ta thừa nhận: “Nhưng ta vẫn hy vọng A Nam có thể nhường nịu với ta một chút. Chỉ cần một chút thôi cũng được.”

Nữ nhân phong tình vạn chủng, một khi đã nổi giận thì có thể nghiền nát cả nam nhân, đôi khi còn lợi hại hơn cả độc câu hồn.

Ta nâng mặt A Nam lên, nghiêm túc nói với nàng: “Chỉ cần A Nam có thể nghĩ rằng thực ra nàng có thể dựa dẫm vào ta thì ta sẽ rất vui mừng.” Ví dụ như vừa rồi nàng để Đặng Hương đến chỗ Quy Mệnh hầu, vốn dĩ việc này nàng có thể thương lượng với ta. A Nam không cần chuyện gì cũng tự mình xông lên trước, chưa tính đến việc gặp nguy hiểm, nàng làm thế khiến ta cảm thấy rất hổ thẹn.

May mà đây là ta của kiếp này, đã từng trải qua một kiếp, đã nhìn thấu một số việc, biết rõ tính tình A Nam trời sinh đã là như vậy. Ta có đủ kiên nhẫn với nữ nhân không chịu phục tùng này. Nàng là tâm can của ta, ta muốn biến trái tim cứng rắn của nàng trở thành sợi chỉ mềm trong tay ta.

Ta đi qua hôn nhẹ lên mặt A Nam.

A Nam e lệ, nhẹ nhàng đẩy ta: “Đừng đụng đến đứa bé.”

Ta đắc ý cười lên, đúng là ta cố ý, lúc này A Nam trông thật đáng yêu.

Sau khi Đặng Hương từ chỗ Quy Mệnh hầu trở về thì nói cho ta biết đứa bé kia đã được đưa về, ta sắp xếp người đưa đứa bé kia đến bộ Hình, để cho bọn họ chuẩn bị tra khảo cung của Hà gia ngay trong đêm. Ta biết mấy người miền nam ở Lạc Kinh có cách thức xử sự riêng của bọn họ, đoán chừng là ta không thể can thiệp được. Lại nói, đến thời điểm này, dường như A Nam không hề có ý định thương lượng với ta.

Đối với chuyện này ta thật sự là hết cách. Chỉ là ta còn có thể sắp xếp một chút cho Quy Mệnh hầu, đối với người như hắn, lúc này ta cũng không thể dễ dàng buông tha được.

Lúc trước ta không có mọi lấy tin tức của Lý Dật từ chỗ Phùng Yên Nhi, chuyện này ít nhiều khiến ta tiếc nuối. Nhưng mà ta vẫn không hối hận. Trong lòng ta hiểu rõ, ta không thể lấy tình cảm của ta ra để đổi chác với kẻ địch. Về điểm này, dù thế nào đi chăng nữa ta cũng không thể nhượng bộ. Ngày mai sẽ mở cửa trường thi thả người, ta đành phải tự mình ra nhận mặt thôi.

Nghĩ đến chuyện này, ta cũng không còn cảm thấy vội vàng gấp gáp nữa.

Sáng sớm hôm sau, ta dậy sớm chải đầu, vốn muốn nhẹ nhàng một chút để không đánh thức A Nam đang ngủ say bên cạnh, nhưng ta vừa thả lỏng cánh tay đang ôm A Nam, nàng liền xoay người trong lòng ta.

Ta cười khò, hôn nhẹ lên gáy nàng. Một đêm này, nàng đưa lưng về phía ta mà ngủ, không nằm trong ngực ta, nắm chặt vạt áo của ta như trước nữa.

“Sao A Nam không ngủ nữa?” Ta hỏi nàng.

A Nam trở người, quay đầu lại nhìn ta: “Bên bộ Hình đã lấy được khẩu cung rồi sao?”

Ta sờ lên ngực nàng treu đùa: “A Nam có phát hiện ra không, so với đêm đầu tiên chúng ta ngủ cùng nhau, A Nam đã mập hơn một chút rồi.” Tay của ta chạm đến một điểm mềm nhũn, ngả ngón đùa cợt.

A Nam đỏ mặt chụp lấy tay của ta: “Hoàng thượng, thiếp đang nói chuyện đứng đắn đấy!”

“Chuyện đứng đắn chính là A Nam nhanh chóng sinh một đứa bé đi.” Ta nói thật: “Nàng nhìn Mậu Nhi đi, mặc dù mang bệnh nhưng khuôn mặt vẫn rất

xinh xắn. Lại nhìn A Ô A Mễ mà xem, đều là những nàng công chúa xinh đẹp. A Nam cố gắng một chút, con của nàng chắc chắn sẽ là đứa bé xinh đẹp nhất.”

A Nam ra sức che lại vạt áo đang rơi ra của nàng, nhưng tay ta không có ý định rời đi. Ta vừa bóp nặn A Nam đến mức mềm nhũn vừa tiện tay giữ chặt lấy thân thể nàng.

“Đã lúc nào rồi mà hoàng thượng vẫn còn làm thế này...” A Nam cũng không nói hết câu, chiều hôm qua ta lăn qua lăn lại trên người nàng, lúc này trên ngực nàng vẫn còn lưu lại dấu vết.

Ta rướn người lên cười với A Nam: “Dậy không nổi thì cũng không cần dậy, ta chỉ đi đến trường thi nhìn một vòng thôi.” Ta nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng vẫn chưa nắm chắc. Lý Dật kia âm trầm ít nói nhưng lại khiến cho người ta khó nắm bắt. Ta cũng lo sợ xảy ra chuyện gì bất trắc thì không biết phải thu thập như thế nào. Quan trọng hơn là Lý Dật này lúc nào cũng dùng mặt nạ, rất ít khi trực tiếp đối mặt với người khác. Trên đời này, người có thể nhận ra hắn chỉ có mình ta.

Ta đứng lên, cho dù lưu luyến A Nam thì ta cũng không thể bỏ qua cơ hội bắt được Lý Dật.

“Ta đi cùng hoàng thượng!” A Nam cũng đứng dậy theo ta: “Ta muốn nhìn diện mạo thật của kẻ khiến hoàng thượng tâm tâm niệm niệm không quên được kia.”

Ta và A Nam ngồi xe đến cửa trường thi, thời gian vẫn còn sớm, cửa trường thi còn chưa mở.

“Hoàng thượng chắc chắn hoàng thượng có thể nhận ra người kia chứ?” A Nam hỏi ta: “Mặc dù thiếp đã từng gặp qua người nọ nhưng cũng không có ấn tượng gì. Ngày đó trên mặt người kia đeo mặt nạ, mãi đến lúc rơi xuống nước mới để lộ mặt thật, thiếp lại không nhìn rõ.” A Nam có chút hoài nghi đối với ta.

Ta cười khan một tiếng, đương nhiên ta có thể nhận ra người kia, khi đó hắn là tổng quản thị vệ của ta, theo ta nhiều năm.

Lúc này, từ trong trường thi truyền ra tiếng chiêng đồng, A Nam nghe được liền bị hấp dẫn, duỗi cổ nhìn quanh: “Cửa mở rồi!”

Chỉ trong chốc lát, ta thấy nhị ca dẫn người canh giữ lối ra, nhị ca lại lớn tiếng hét lên, để cho người bên trong không chen lấn.

Hô hấp của ta ngừng lại.

Cửa trường thi mở ra, các sĩ tử chen lên.

Ta có chút hối hận vì đã không đứng vào trong đội ngũ soát người. Ta đã đánh giá thấp mấy tên sĩ tử trẻ tuổi vai dài sức rộng này. Cũng chỉ ở trong trường thi đóng kín hai ngày mà giống như là tội phạm lâu ngày mới nhìn thấy mặt trời, bọn họ xông ra ngoài như kẻ điên, chen lấn xô đẩy nhau như thể đi đầu thai, còn lớn tiếng hện nhau đi ăn uống chơi bời. Bọn họ xông ra kéo theo một màn bụi mịt mù, sau đó nhanh chóng tán dần ra hai đầu đường.

Tất cả quá trình này dường như chỉ kéo dài trong chớp mắt, ta còn chưa kịp nháy mắt mà cửa trường thi đã trở nên yên tĩnh rồi.

Một hồi lâu sau, A Nam vẫn ngồi bên cạnh cẩn thận nhìn chằm chằm ta, hỏi: “Hoàng thượng nhận ra được người kia không?”

Ta mờ mịt, chớp chớp ánh mắt khô khốc: “Không có!”

Ta đã sắp xếp rất nhiều nhân mã mai phục xung quanh, thế nhưng lúc này ta cũng không thể ra lệnh cho bọn họ làm bất cứ hành động nào. Nhìn trường thi trở nên vắng lặng chỉ trong chốc lát, mồ hôi lạnh của ta chảy xuống. Ta lại để cho Lý Dật chạy thoát rồi.

A Nam thờ dài một hơi: “Thiếp không ngờ rằng kỳ thi này lại đáng sợ như vậy. Ngày thường vốn chỉ là những sĩ tử cư xử lịch sự, lúc vào trường thi lại trở nên cuồng nhiệt xông xáo đến như vậy.”

Ta nghĩ ngợi một chút, cảm thấy không đúng: “Vừa rồi hình như trong số những sĩ tử kia không có người nọ.” Ta nói: “Mặc dù vừa rồi hỗn loạn nhưng ta vẫn có thể nhìn rõ mặt người. Nhưng ta không nhìn thấy Lý Dật.” Công phu ta đã từng rèn luyện nhiều năm, không thể không nhìn thấy rõ.

“Chẳng lẽ là ta và Minh Hương tiên sinh đã nhìn lầm rồi sao?” A Nam nghi hoặc: “Rõ ràng là ta đã nhìn thấy người kia vào trường thi.”

“Như Ý!” Ta kêu một tiếng: “Gọi Trương Vương đến đây.”

Ta đã cảm thấy được có chuyện không ổn.

Ngay lúc đó, nhị ca từ trong trường thi đi ra, hắn vừa nhìn thấy Như Ý đã biết là ta gọi hắn, mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn đi đến bên cạnh xe hành lễ. Ta khẽ vươn tay, nắm lấy cổ tay hắn kéo vào trong xe.

Nhị ca vừa vào, nhìn thấy ta và A Nam thì cúi đầu cúi người: “Thì ra là hoàng thượng, hiện giờ kỳ thi đã kết thúc thuận lợi, sĩ tử thi xong đã trật tự rồi đi rồi. Bây giờ trong trường thi còn đang thu quyển*, đã sắp có thể giao quyển cho bộ Lễ rồi.”

*quyển: bài thi của các sĩ tử trong kỳ thi thời phong kiến

“Giữa chừng có người nào rời đi rồi phải không?” Ta hỏi.

Nhị ca nhìn ta kinh ngạc.

“Rốt cuộc là có hay không?”

“Có!” Nhị ca thừa nhận: “Chạng vạng hôm qua có một sĩ tử khoa võ đột nhiên bị kiết lỵ, vừa nôn vừa đại tiện, tự mình xin rút đi. Chỉ là khi đó hắn đã viết xong quyền, ta cho người đóng quyền của hắn lại, giao cho Tướng đại nhân.”

A Nam ở bên cạnh kêu lên một tiếng kinh hãi.

Ta lại hỏi thêm chút vấn đề, trong lòng đã có suy tính, thế mà Lý Dật kia thật sự là cao thủ, lại có thể hoàn thành quyền trước thời hạn rồi rời trường thi. Hắn chỉ là muốn rời khỏi trường thi sớm hay là đã cảm giác được cái gì?

Không, hắn sẽ không, hắn ở trong trường thi, hắn là không có khả năng biết được những chuyện xảy ra bên ngoài, trừ chuyện ta giết toàn bộ người trong cái nhà đã nuôi hắn. Những tin tức khác đều đã bị ta phong tỏa không thể lọt ra ngoài được. Thậm chí hắn là hắn còn không biết tình huống lúc này đã biến chuyển. Vì sao hắn lại rời khỏi trường thi sớm?

Trong lòng ta đầy nghi hoặc.

“Người nói hắn vừa nôn vừa đại tiện sao?” Ta tò mò hỏi.

Nhị ca suy nghĩ: “Thân thể của sĩ tử này có vẻ không tốt lắm. Hắn vừa vào trường thi chưa bao lâu đã ngất đi một lúc, nhưng đến lúc tỉnh dậy cũng không chịu rời đi, một mực kiên trì ở lại trường thi.”

Con mắt A Nam xoay tròn, giống như nhớ ra cái gì. Vẻ mặt vừa giảo hoạt vừa buồn binh: “Vừa vào trường thi chưa bao lâu đã hôn mê sao? Có phải khi đó xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn hay không?”

“Không xảy ra chuyện gì lạ cả, mọi thứ đều hết sức bình thường.” Nhị ca nghiêng đầu nhớ lại: “Lúc đó tất cả các thí sinh đều đã vào lán của mình, chột gỗ đã kéo, giấy cũng được đóng dấu niêm phong xong xuôi, tên sĩ tử kia nhìn thuộc hạ của thần rồi đột nhiên ngã xuống. Lúc ấy ta cũng suy tính xem có nên tống hắn ra khỏi trường thi hay không, nhưng sau đó chính hắn xin được ở lại, nói là muốn cố gắng thi xem kết quả ra sao.”

Nhị ca đã nhìn ra ta rất coi trọng chuyện này, hắn phải người đi lấy tư liệu lai lịch của sĩ tử kia.

A Nam ở bên cạnh ta cười khanh khách: “Chính là hắn rồi!” A Nam vui vẻ: “Quả nhiên hắn vẫn còn say hồng nhan của ta.” A Nam nghiêng đầu nhìn ta: “Hoàng thượng có còn nhớ không, ở trên thuyền hoa kia ta hạ thuốc với tên thích khách, con dấu niêm phong trên giấy đều là màu đỏ của son quét tường.”

Nhị ca vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, trên mỗi tờ giấy đều có dấu niêm phong là chữ ‘Phong’ màu đỏ, hơn nữa còn cuộn thành một cuộn rất lớn. Lúc đó thuộc hạ của ta nói đó là màu son quét tường.”

A Nam cực kỳ đặc ý: “Thiếp đã sớm nói thuốc rất có hiệu quả, lần này hoàng thượng đã tin chưa?” Nàng nhất thời cao hứng, cầm lấy cánh tay của ta đóng đưa: “Có phải là ta rất có năng lực hay không?”

Ta dờ khóc dờ cười, cũng không nghĩ tới việc say hồng nhan mà trước kia A Nam nói với ta lại thú vị như vậy. A Nam rốt cuộc vẫn là một người lương thiện, không nở xuống tay hạ độc chết người. Nhưng tên Lý Dật này thật sự dính phải thứ thuốc hồng nhan kia cũng thật xui xẻo, cũng đủ khó chịu rồi. Một đại nam nhân, cho dù đồ máu cũng không muốn mất mặt.

Lý Dật như vậy hình như cũng không đáng sợ như kiếp trước.

Ta nắm bàn tay không thành thật kia của A Nam, đưa lên hôn một cái. Đây là cảm ơn A Nam đã giúp ta, cũng là biểu đạt tình nghĩa của ta đối với nàng.

Nhị ca liếc mắt một cái, vội vàng quay mặt sang hướng khác.

A Nam lại đỏ mặt, lặng lẽ rút tay lại.

Nhị ca trình lai lịch của sĩ tử kia lên.

Ta nhìn thoáng qua, bên trên có tên dự thi, nếu đây thật sự là Lý Dật mạo danh thì cái người thật sự mang cái tên này hẳn là đã gặp bất trắc rồi.

“Hoàng thượng có muốn xem quyền của sĩ tử này không? Người có thể yêu cầu Tướng đại nhân, vừa rồi toàn bộ quyền đã được thu về bộ Lễ.” Nhị ca có chút ngạc nhiên nhưng hắn vẫn nghiêm túc chờ chỉ thị của ta.

“Không cần!” Ta phát phát tay: “Nhị ca vẫn nên đưa tất cả bài thi về bộ Lễ đi. Mọi thứ vẫn tiến hành như bình thường, đảm bảo kỳ thi mùa xuân này không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.” Ta nói.

Nhị ca nhận lệnh, lui ra khỏi xe ngựa đi làm chuyện của hắn.

A Nam tròn tròn mắt nhìn ta đầy mong đợi: “Hoàng thượng nói xem bây giờ chúng ta nên làm gì?” Nàng hỏi ta, bày ra dáng vẻ khiêm tốn ngoan ngoãn chờ lệnh của ta.

Hôm qua ta bảo nàng tỏ vẻ dịu dàng yếu điệu trước mặt ta một chút, mặc dù ngoài miệng nàng không chịu nhưng rõ ràng là đã nghe lọt lời. Lúc này nàng tỏ vẻ dịu dàng một chút, không cướp quyền ra quyết định trước mặt ta.

Ta suy nghĩ cẩn thận: “Lý Dật đã sớm ra ngoài, một là thân thể không khỏe, hai là kế hoạch ban đầu của bọn họ chính là như vậy, bọn họ vốn định nhân lúc sáng sớm để tiếp nhận quân của Phùng gia. Đương nhiên, còn có tám doanh phía nam. Về lý mà nói, hẳn là bây giờ cũng nên có tin tức từ tám doanh phía nam rồi.”

“Thật sao?” A Nam kinh ngạc: “Phùng Ký sẽ giao quân của hắn cho Lý Dật sao?”

Ta cười lạnh: “Phùng Ký làm sao có thể tự mình lĩnh quân!” Nói xong bản thân ta lại cảm thấy khó xử trước, Phùng Ký đúng là được ta phong làm Đại Tư Mã tướng quân, ta nói hắn không thể lĩnh quân quả thật là chuyện buồn cười.

Chỉ là ta lấy kinh nghiệm từ kiếp trước, đừng nói là Phùng Ký, ngay cả năng lực của Lý Dật cũng có hạn, bọn họ chủ yếu lợi dụng nội ứng để làm tan rã hộ vệ của ta. Muốn lĩnh quân đánh giặc lâu dài còn phải dựa vào công lao chinh chiến và năng lực tích lũy được trên chiến trường. Mười bốn tuổi ta đã theo phụ hoàng lĩnh quân mới có thể tích lũy được một chút can đảm như vậy, nhưng so với nhị ca chỉ lớn hơn ta mấy tuổi quả thực là còn kém xa.

Trái lại A Nam không chê cười ta, nàng chỉ nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Theo như lời của hoàng thượng thì Lý Dật sẽ không rời khỏi kinh thành sao? Như vậy thì không có gì phải gấp gáp cả, chỉ cần hắn vẫn còn ở trong kinh thành thì chúng ta sẽ không sợ hắn, hay là chúng ta nghĩ cách để dụ hắn xuất hiện đi.”

“Dụ?” Ta tò mò: “Dụ như thế nào?”

A Nam nheo mắt lại, nhìn ta cười không có ý tốt: “Một con mồi thơm ngào ngạt như vậy mà hoàng thượng đã quên rồi sao? Thế mà người ta vẫn cứ muốn lao vào trong lòng hoàng thượng đấy.”

Ta lập tức hiểu được: “Lý phu nhân!”

A Nam nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Nếu Lý Dật và Phùng gia, còn có Lý phu nhân và Quy Mệnh hầu kia cấu kết nhau thì chúng ta cũng có thể lên kế hoạch tóm gọn tất cả bọn họ một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Chương 137

Lý Tế và Phùng Ký đứng trong ngừ thư phòng của ta, không cần nhìn kỹ ta cũng biết hai người bọn họ đang theo đuôi tâm tư riêng của mình.

Hôm nay thời tiết rất tốt, ta lại nổi lên lòng tốt một lần. Chỉ là ta sợ ta thiếu kiên nhẫn sẽ để lộ ra vẻ mặt lo lắng. Thật ra ta đã sớm mong chờ ngày này, vừa chờ mong vừa lo sợ.

Ta tin rằng qua ngày hôm nay thì số mệnh của ta chắc chắn sẽ thay đổi, ta sẽ không cần cố ý tránh né sườn núi nhỏ có tên Mối Sơn ở phía sau vườn hoa, mỗi lần ngủ cũng không còn thỉnh thoảng cảm thấy đau nhói trên cổ. A Ô và A Mễ sẽ trưởng thành, đến tuổi sẽ xuất giá. Các nàng sẽ có tiểu đệ tiểu muội, Đại Triệu sẽ có chủ nhân tương lai. Bản thân ta cũng có thể thản nhiên nhìn A Nam cười với ta, không cần hy vọng nàng sẽ vì ta mà rơi một giọt nước mắt nữa.

Qua ngày hôm nay, tất cả những điều này sẽ trở thành sự thật.

“Hoàng thượng muốn điều tám doanh phía nam lên tây bắc sao?” Lý Tế lo lắng hỏi ta: “Nếu hoàng thượng muốn đánh Tây Nhung thì chỉ sợ quốc khố không đủ chi trả được mấy tháng nữa.”

Lý Tế là đang lo lắng muốn kéo ta trở về hiện thực.

Lão già này cả ngày chỉ sợ ta tiêu tiền. Bất kể là ngăn cản ta làm gì thì giọng điệu của hắn cũng giống như là đang cản nhằn bên tai ta. Nhưng bình thường hắn có cản nhằn cũng chỉ vô dụng. Ngay cả lúc ta xây Trích Tinh Các hắn cũng đâu có ngăn lại được. Chỉ là hiện giờ ta chỉ có ý định nhắm vào Phùng Ký, ta gọi Lý Tế tới chỉ để làm khách, ta không thừa sức đấu võ mồm với hắn.

Sắc mặt Phùng Ký vẫn âm trầm như trước, chần chừ suy tính xem nên trả lời ta thế nào. Hắn mưu mô quá nhiều, chuyện phải lo lắng cũng nhiều, khó trách sắc mặt lúc nào cũng âm u.

“Điều động tám doanh phía nam đi tây bắc cũng không phải là vấn đề gì. Dù sao thì hiện tại tại giang sơn đã thống nhất, nam bắc đã chấm dứt cảnh binh đao, việc đóng quân phòng thủ có thể bãi bỏ được rồi.” Phùng Ký đúng là đang nói giúp ta.

Lời nói này thật sự không giống với tác phong thường ngày của hắn.

Ta trở mắt nhìn Phùng Ký.

Phùng Ký không đổi sắc mặt, nhìn còn bình tĩnh hơn ta. Ta thấy người này chính là chưa tới thời khắc cuối cùng thì chưa chịu lộ ra bộ mặt thật của mình.

Lúc này hắn cũng đang nóng lòng chờ đợi tin tức của tám doanh phía nam, nhưng hắn lại có thể giả bộ như không có việc gì. Hơn nữa hắn còn không hề liếc mắt ra ngoài cửa lấy một cái, không giống như ta, rốt cuộc vẫn không kiềm nén được mà thỉnh thoảng liếc mắt ra bên ngoài, hy vọng có tin tức từ tám doanh phía nam truyền về.

“Hoàng thượng định điều động ai thống lĩnh tám doanh phía nam? Nhị vương gia sao?” Phùng Ký hỏi ta: “Điều động đại quân không phải là việc nhỏ, người thống lĩnh đại quân phải có đủ quyền uy để duy trì kỷ luật nghiêm minh.” Hắn nói lời này với giọng điệu khinh thường, tỏ ý xem nhẹ người dưới tay ta.

Ta hiểu được đây mới là trọng điểm mà Phùng Ký muốn nói đến - ai là người lãnh binh! Nếu để cho Phùng Ký hắn lãnh binh, chẳng phải là trực tiếp giao tám doanh phía nam vào tay hắn hay sao?

Đến lúc này rồi, một chút lợi lộc hắn vẫn không chịu bỏ qua.

“Đại Tư Mã có thể tiến cử người nào không?” Ta thuận miệng nói.

Không biết hành động của A Nam ở bên kia thế nào rồi. Ta đã thương lượng kỹ càng mọi hành động với nàng, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi lo nghĩ, ta không chỉ cố sức thu phục lão tặc Phùng Ký này mà còn luôn hy vọng A Nam ở bên kia có thể hành động thuận lợi. Mặc dù ta biết tình hình A Nam thận trọng hơn ta nhưng cũng không biết vì sao mà ta luôn nghĩ ngợi rất nhiều về những chuyện liên quan đến A Nam. Có lẽ đây là dấu vết do giọt nước mắt kia của A Nam lưu lại trong lòng ta. Cảm giác chua ngọt lẫn lộn, lúc nào cũng khiến trái tim ta đập loạn.

Vừa rồi A Nam viết một bức thư cho Quy Mệnh hầu, hiếm khi nàng viết thư cho Quy Mệnh hầu, không biết bức thư lần này có tác dụng hay không.

“Nếu để cho nhị vương gia thống lĩnh tám doanh phía nam cũng tốt.” Phùng Ký cau mày tính toán, dường như hắn không hề hay biết đến tính toán của ta: “Còn có ai có lực kêu gọi quân lính hơn nhị vương gia chứ!” Phùng Ký phẫn nộ nói: “Chỉ là, cũng chính bởi vì nhị vương gia có lực kêu gọi, cho nên ta sợ đến lúc đó tướng sĩ tám doanh phía nam không biết mình rốt cuộc là người của ai, ngược lại sẽ làm rối loạn lòng quân.” Phùng Ký đây là đang bôi nhọ nhị ca, điều này cũng đủ chứng minh hắn vẫn có chút kiêng sợ nhị ca: “Ta khuyên hoàng thượng nên suy tính chuyện này cẩn thận rồi hãy quyết định.” Phùng Ký đã tự mình loại bỏ nhị ca ra khỏi lựa chọn rồi.

“Ừm!” Ta hừ một tiếng: “Nói Tương Vương làm gì chứ, Phùng Đại Tư Mã cũng từng thống lĩnh tám doanh phía nam, từng đem quân chinh chiến phía nam, đã đạt bao nhiêu công lao rồi đấy thôi!”

Đây là nỗi khổ riêng trong lòng A Nam, không biết Phùng Ký đã giết oan bao nhiêu mạng người phương nam. Trong chuyện này, ta thực sự đã làm tổn thương A Nam, thậm chí còn thấy khó chịu hơn việc gây ra vết sẹo trên trán nàng.

Chỉ riêng điểm này cũng đã đủ khiến Phùng Ký phải lấy mạng để đền tội.

Lý Tế nghe Phùng Ký nói xong thì không hề nể nang mà cười nhạo một tiếng: “Công lao thật là lớn quá đi!” Hắn cười châm chọc.

Ánh mắt Phùng Ký căn bản không nhìn đến Lý Tế, chỉ giả hoạt liếc nhìn ta: “Lúc thân thống lĩnh tám doanh phía nam, tình hình không giống với bây giờ.” Hắn chỉ nói mập mờ, tình hình không giống như thế nào hắn lại không nói rõ ra: “Lại nói, với tâm tình hiện giờ của hoàng thượng, có lẽ vẫn hy vọng mấy người trẻ tuổi có thể tông quân.”

Lời này của hắn cũng đúng. Thật sự ta cảm thấy cả triều đình lẫn dân chúng hiện giờ đều thiếu tinh thần.

Ta nói: “Trẫm gửi gắm rất nhiều hy vọng vào kỳ thi mùa xuân năm nay.”

Phùng Ký dùng ánh mắt kỳ lạ lướt nhìn ta.

Ánh mắt của ta hướng về phía Như Ý ở ngoài cửa, tiểu tử kia đứng ngây người như thế vô cùng cung kính, nhưng thực ra ta biết hắn vẫn luôn đề cao cảnh giác, có lẽ chỉ cần bên ngoài có cơn gió thổi ngọn cỏ lung lay hắn cũng có thể phát hiện ra.

“Chỉ bằng hoàng thượng thử cân nhắc Đặng Dịch Môn?” Ánh mắt Phùng Ký đột nhiên trở nên âm u: “Không phải hoàng thượng để hắn thống lĩnh quân Kiến Chương sao? Có thể lãnh đạo được quân Kiến Chương thì cũng có thể lãnh đạo được tám doanh phía nam. Hiện giờ hoàng thượng thích trọng dụng người phía nam, thân phận của Đặng Dịch Môn thích hợp hơn bất kỳ ai khác.”

Ta biết lão tặc này lại đang chế giễu ta, nhưng chỉ bằng hắn mà cũng đòi chế giễu ta sao? Thật ra Đặng Văn chưa từng chân chính thống lĩnh quân Kiến Chương, trước giờ hắn đều hành động theo lệnh của ta. Ta cũng sẽ không giao toàn quyền thống lĩnh quân đội cho người khác lần nữa.

Kẻ dối trá Tường Tiệp kia nói có phần đúng, về sau toàn bộ quân lệnh phải nên xuất phát từ triều đình, nói cụ thể hơn thì chính là xuất phát từ ta.

Nhưng ta sẽ không nói rõ điều này với Phùng Ký: “Đặng Dịch Môn! Đúng rồi, đúng hắn rồi!” Ta cười ha ha, đồng thời cố gắng để mình không nhìn ra

ngoài cửa, tại sao lúc này còn chưa có tin tức của tám doanh phía nam?

“Thật ra vốn là ta cảm thấy tiểu tử Phùng Mai kia cũng được, đáng tiếc là hắn giữa chừng bỏ võ theo văn, bây giờ ngay cả văn cũng đã bỏ rồi. Đáng tiếc, thật là đáng tiếc.” Ta úp úp mở mở với Phùng Ký.

Phùng Mai đúng là võ không thành mà văn cũng chẳng đạt. Thật ra, tính cách con cháu Phùng gia đều như thế, ngay cả Phùng Ký cũng không ngoại lệ, thể lực thì có thể không có, nhưng tính toán mưu mô lại thừa sức.

“Hoàng thượng thật sự muốn để Đặng Dịch Môn lĩnh quân đánh Tây Nhung sao?” Lý Tế ở bên cạnh nói đỡ: “Hoàng thượng, không được đâu, Đặng Dịch Môn vẫn còn nhỏ tuổi...”

Ta đột nhiên nhìn thấy động tác vận cổ như thể không mấy để ý của Như Ý. Những gì Lý Tế nói ta cũng không nghe lọt tai nữa. Ta biết, trinh sát ta phải đi phía nam đã trở về rồi, đang ở phía sau chờ gặp ta.

Ta cố gắng thả lỏng bản thân, giả bộ lắng nghe Lý Tế thao thao bất tuyệt, sau đó dùng giọng điệu hòa nhã nhất để ngắt lời hắn: “Lý ái khanh nói rất có lý.” Ta tỏ vẻ trầm ngâm: “Vây đi, người và Phùng ái khanh cùng thương lượng chuyện đem quân đánh Tây Nhung, ai có thể lãnh binh, ngân khố có đủ hay không, mấy chuyện này đều phải bàn bạc cẩn thận. Hai người văn thần võ thần các người vốn là nên đồng tâm hiệp lực, có chuyện thì cùng thương lượng.” Ta đứng dậy: “Đúng rồi, có lẽ có thể gọi Trương Tiệp tới xem hắn có thể chi một khoản tiền không.”

“Hoàng thượng định đi đâu?” Phùng Ký nhìn ra ta đang chuẩn bị rời đi.

“Ta đi xem Sở Hiền phi.” Ta nói hợp tình hợp lý: “Gần đây nàng đang dưỡng thương, hôm nay ta còn chưa đến thăm nàng.” Chắc chắn Phùng Ký biết rõ chuyện A Nam bị thương là giả, nhưng hắn là hắn còn chưa biết sự tình cụ thể thế nào.

Trái lại Lý Tế lại gạt này mình: “Sao Sở Hiền phi lại bị thương?” Hắn hoàn toàn không biết đến mấy chuyện xảy ra trong hậu cung. Từ sau khi cháu gái Lý Uyển Ninh của hắn xuất giá, hắn không còn tai mắt ở trong cung nữa.

Ta cười ha ha, nhìn thoáng qua Phùng Ký: “Sở Hiền phi không cẩn thận nên đụng phải tường thôi!” Ta nói. A Nam đúng là đụng phải tường, hoặc là nói cho đúng thì nàng đụng phải bức tường trong lòng nàng. Nàng bị thương không phải là trên người mà là ở trong lòng! Nữ nhân ngốc nghếch này!

Mặt Phùng Ký lập tức tối sầm, nhưng hắn vẫn bình tĩnh nhắc nhở ta: “Trương Tiệp hiện giờ đang ở bộ Lễ, hắn còn phải duyệt quyền của năm nay, có lẽ phải nửa tháng nữa mới xong được.”

Ta vỗ vào gáy, giả bộ như bây giờ mới nhớ ra: “Xem cái trí nhớ của ta này!” Sau đó làm ra vẻ tùy tiện cắt lời: “Vây thì gọi Phùng Tiến vào đi, không phải hắn là Thị lang bộ Hộ sao? Gọi hắn tới cũng được.” Nói xong ta liền cất bước rời đi, sợ chậm một bước thì sẽ lại bị Phùng Ký giữ lại.

Trương Tiệp ở trong trường thi đến giờ đã mười ngày, hắn còn chưa biết Phùng Tiến kia tham ô quốc khố của ta và gia sản của hắn. Đối với chuyện Phùng gia tham ô, trước kia thì ăn bớt thuế, gần đây thì Phùng Tiến can dự vào việc giao thương nam bắc, ta đều tạm thời không thèm để ý, cũng không đáng để so đo. Nhưng như vậy không có nghĩa là ta không biết những việc hắn làm. Chẳng qua ta định đợi rồi làm thịt heo mập một thể, đợi hắn nuôi cho mập rồi ta sẽ làm thịt hắn, thịt cũng không rơi vào miệng người khác.

Ta nhìn thấy vẻ mặt Phùng Ký có vẻ chán chường, nhưng ta cũng không nghĩ ngợi gì nhiều: “Người đâu, đi mời Phùng Thị lang.” Ta sai người ra ngoài.

Ta cất bước đi ra, nghe thấy Phùng Ký cao giọng nói ở phía sau: “Thật ra thần cũng cho rằng hiện giờ chưa phải lúc đem quân đánh Tây Nhung, thần chỉ là tán thành việc hoàng thượng điều tám doanh phía nam lên tây bắc. Thần và Lý Trương không có gì cần phải bàn bạc.”

“Không cần bàn bạc thì các người cũng phải đưa ra lý do không cần bàn bạc cho ta xem.” Ta ra lệnh không chút nể nang, người đã đi ra khỏi ngự thư phòng: “Các người đưa ra lý do rõ ràng cho trẫm, chớ có qua loa với trẫm.” Ta phải tìm cách giữ chân Phùng Ký.

Mà bên kia, tin tức từ tám doanh phía nam truyền về là tin buồn hay tin vui còn chưa biết.

Đúng lúc này, thế mà ta lại ngênh đón khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời của Đặng Vân. Hắn đang đi về phía ta, dáng vẻ rất vội, trên mặt lộ vẻ hồng hào đầy sức sống, sắc mặt cũng hết sức vui mừng.

Ta nhìn thấy sắc mặt này của hắn thì trong lòng liền được thả lỏng, biết chắc chắn là chuyện phía nam đã thành công rồi.

Quả nhiên, hắn vừa nhìn thấy ta liền làm mặt quỷ với ta. Sau đó miệng nhếch lên, lộ ra hàm răng sáng bóng.

Ta liếc mắt, ý bảo trong thư phòng còn có người, không tiện nói chuyện.

Hắn lập tức hiểu ý, chỉ nói: “Ta nhàn rồi không có việc gì làm nên đến gặp hoàng thượng, thuận tiện hỏi hoàng thượng một chút chuyện. Gần đây ta huấn luyện tướng sĩ quân Kiến Chương tập luyện chiến đấu, bây giờ đã có chút tiến bộ, hoàng thượng có thời gian đến kiểm tra không?”

Hắn liên tục nháy mắt với ta. Ta biết hắn là đang hỏi ta: phòng vệ mà hắn bố trí trong kinh thành có thể rút lui rồi phải không.

“Tiếp tục huấn luyện!” Ta không dám sơ suất: “Ta rảnh rồi sẽ đi kiểm tra.” Ta cũng nháy mắt ra hiệu với hắn, để hắn tiến vào ngự thư phòng của ta: “Người tới rất đúng lúc, vừa rồi Phùng đại nhân còn tiến cử người làm thống lĩnh tám doanh phía nam, người vào bàn bạc chuyện đánh Tây Nhung với hắn đi, cũng học hỏi Phùng Đại Tư Mã một chút.” Có Đặng Vân giúp ta giữ chân Phùng Ký quả thật là không còn gì tốt hơn.

Tốt nhất là ta có thể tạm thời giữ chân cả Phùng Tiến, cho dù không được thì ta cũng phải tranh thủ thời gian từ giờ đến lúc đó để tóm Lý Dật.

Ta xoa người vội vàng rồi đi: “Đúng rồi, Đặng Dịch Môn đừng để bị hai lão già kia thuyết phục cho mềm lòng, người trẻ tuổi, phải có lòng hăng hái chiến đấu mới xứng với tuổi tác của người.”

Cái bấy mà A Nam bố trí như thế nào rồi? Ta phải nhanh chóng đi xem mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chương 138

Trình sát của ta cũng đang chờ ở chỗ A Nam, nhưng A Nam lại không hề hỏi thăm hần cái gì, thấy ta tới thì lại tránh đi.

Ta hỏi thăm kỹ càng tình hình tám doanh phía nam mới biết người do ta sắp xếp lúc trước đã bắt đầu bắt người, được toàn thể binh sĩ của tám doanh phía nam hết lòng ủng hộ, đã nhanh chóng quét sạch vây cánh của Phùng Ký. Bọn họ dường như đã sớm bắt mối với người của Phùng Ký, còn có vẻ xem thường với vị thủ lĩnh không thể làm thủ lĩnh kia, thậm chí còn có người hỏi rằng có phải bọn họ sắp được điều đi trấn thủ biên cương không.

Quả nhiên quân đội không nên đóng quân ở vùng trung tâm, bảo vệ quốc gia mới là chức trách của quân đội.

Sự tình thuận lợi hơn cả dự liệu, ngay cả ta cũng không tránh khỏi mừng rỡ.

“Hần là sẽ không có cá lọt khỏi lưới.” Cuối cùng trình sát báo cáo với ta: “Lần này đã sắp xếp cẩn thận, gần đây rồi khỏi cửa Y Khuyết không có một ai trở về. Hiện giờ cửa Y Khuyết đã được hoàng thượng bố trí người canh giữ nghiêm ngặt, cho dù có người muốn thì cũng chạy đằng trời.”

Lời này có ý nói Phùng Ký tạm thời sẽ không lấy được tin tức từ phía nam, đây thực sự là chuyện tốt. Ít nhất có thể kéo dài thời gian của Phùng gia, khiến bọn hần không thể lập tức chó cùng rứt gầu.

Nói thật, nhìn lại tình hình ở kiếp trước, dựa vào tính tình cẩn thận của Phùng Ký, nếu hần không thật sự nắm chắc thì cũng sẽ không vội vã xuống tay với ta. Trừ khi hần bị ta bức đến đường cùng, nếu không hần sẽ cẩn thận chờ tin tức.

Để trình sát lui ra, ta lại đi tìm A Nam. Ta lại nhìn thấy nàng đang ngồi trước bàn trang điểm, soi gương vẽ loạn gì đó lên mặt.

Ta dừng bước nhìn nàng, phát hiện ra không phải là nàng đang tô son điểm phấn mà chỉ thấy tay nàng nhanh nhẹn vẽ thuốc màu lên mặt mình. Ngay sau đó, trên khuôn mặt trắng bóc của nàng dần hiện ra một vết sẹo dài. Càng vẽ sau, hình dáng vết sẹo càng trở nên rõ ràng, nhìn y như thật.

Dáng vẻ này của A Nam dường như rất quen thuộc, phần lớn thời gian ở kiếp trước, A Nam ở trong cung đều có vẻ mặt xuất quỷ nhập thần như vậy. Ta còn nhớ, khi gương mặt này xuất hiện lần đầu tiên ở trước mặt ta, ta liền vội vàng tránh đi. Thế nên mấy năm sau đó ta đều không gặp nàng. Ta vẫn không nói rõ được khi nhìn thấy khuôn mặt A Nam bị ta hủy diệt thì ta có tâm tình như thế nào. Nhưng chắc chắn là có bất an. Có lẽ còn có hối hận.

Thật ra lúc ấy ta không dám nhìn nàng, nếu ta thật sự không thêm để ý đến nàng thì cần gì phải tìm cách trốn tránh nàng. Ta nghĩ đến kiếp trước, mấy năm đó đối với cả ta và A Nam đều thật sự là quá gian nan. Ta hết lần này đến lần khác tổn thương nàng, đổi lại kết quả là ta không dám đối mặt với nội tâm của bản thân.

Ta thật sự đã sớm yêu nàng, chỉ là bản thân không dám thừa nhận. Giống như một đứa trẻ xấu hổ, sợ để lộ ra nội tâm của chính mình. Cho đến khi đầu ta treo trên đầu thành, ta nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mang sẹo của A Nam, trong lòng vừa hạnh phúc lại vừa áy náy biết chừng nào. Tâm tình đó đến giờ ta vẫn nhớ rõ, mỗi lần nghĩ tới đều cảm thấy rất ảm áp.

Ta nghiêng đầu nhìn A Nam trong gương.

“A Nam, ta nghĩ ta vẫn luôn rất yêu nàng.” Ta bật thốt ra.

Bàn tay đang vẽ của A Nam dừng lại, ngo ngác nhìn ta qua gương, vẻ mặt không tin tưởng lắm. Chúng ta cứ yên lặng trao đổi ánh mắt qua gương như vậy.

“Ta phải đi rồi.” A Nam đột nhiên buông bút vẽ trong tay ra, vội vàng liếc nhìn vết sẹo của mình trong gương: “Thật sự phải đi rồi.” Nàng bối rối nói.

Ta tiến lên một bước, ôm lấy nàng từ phía sau: “A Nam, nàng nói thật đi, vì sao ngày đó nàng muốn giả bộ bị thương chảy máu?”

Ta có cảm giác, ngay cả ở kiếp trước, vết thương trên mặt của A Nam cũng là giả. Ta nhớ rõ tình hình kiếp trước, khi đó ta đang trong cơn phần nộ điên cuồng, nhưng khả năng dùng kiếm chém trúng mặt A Nam cũng không cao lắm. Đừng nói đến chuyện ta không thể xuống tay với nữ nhân mà quan trọng hơn là ta biết rằng nếu như khuôn mặt A Nam không dịch dung thì cũng thật sự khiến ta yêu thích.

Khuôn mặt xinh đẹp này khiến người ta có cảm giác rất trong sáng chân thật, đó là thứ khí chất của một nữ nhân đáng yêu.

Ta dựa cằm lên vai A Nam, kề sát mặt mình bên cạnh vết sẹo hung dữ kia. Hai khuôn mặt hiện lên trong gương lại vô cùng tương xứng, ngay cả vết sẹo cũng không che được vẻ đẹp trên khuôn mặt A Nam.

Ta nở nụ cười: “Yêu A Nam, cũng yêu vết sẹo trên khuôn mặt này.”

Vết sẹo này giống hệt vết sẹo ở kiếp trước, khi A Nam ở dưới tường thành ngược mặt lên nhìn ta. Cũng là vết sẹo trên khuôn mặt A Nam lúc đỡ lấy đầu ta. Ta biết rõ, khả năng vẽ của A Nam rất tốt.

A Nam cắn răng: “Khi hoàng thượng dùng cái chận giấy vứt vào đầu ta ta đã tính toán được rồi.” A Nam trừng mắt nhìn ta trong gương: “Hoàng thượng nhìn thấy khuôn mặt khi dịch dung của ta mới một lần đã nổi giận, cảm thấy là ta cố ý lừa hoàng thượng. Đã vậy ta cũng phải tìm cơ hội để khiến mình thật sự xấu đi, xem hoàng thượng rốt cuộc có thể nổi giận đến mức nào.” A Nam liếc ta: “Trên người ta luôn mang theo nước ếp từ lựu, ngày đó khi hoàng thượng lại ra tay với ta, ta... Ta...”

Nhắc tới chuyện bị ta tổn thương, A Nam có phần không thốt nên lời. Xem ra vẻ ần ần và rộng lượng của tiểu bao bối này cũng là ngụy trang mà thôi, thật ra nàng rất dễ bị.

Ta ôm chặt A Nam, mặt kề sát mặt, nhẹ nhàng cọ nắn: “Ta hối hận, vẫn luôn vô cùng hối hận vì đã làm tổn thương A Nam.” Ta nói: “Ta cũng không biết là tại sao lại như vậy, có lẽ là cảm thấy mình không xứng với A Nam.”

Có lẽ thật sự là như vậy, A Nam không phải là Phùng Yên Nhi, trong lòng A Nam luôn luôn có một loại khí chất cao ngạo. Mà ta đã ở trong cung trải qua tranh đoạt nhiều năm như vậy nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng, có lẽ là cảm thấy bản thân thua kém các vị huynh đệ.

Bây giờ nhìn đến nhị ca lại nhắc nhở ta rất nhiều chuyện lúc trước. Hiện giờ thật ra nhị ca cũng có chút khúm núm rồi. Lúc trước đáng vẻ của hắn luôn nổi bật hơn ta, ta phòng bị hắn một thời gian dài như vậy khiến hắn cũng mất đi sự hăng hái năm đó rồi.

Đôi khi con người bị hoàn cảnh bên ngoài làm thay đổi, như là sự nổi bật của A Nam đã khiến ta mờ mắt rồi.

A Nam hừ nhẹ một tiếng: “Rõ ràng là hoàng thượng...” Nàng cắn nhẹ môi, lời nàng định nói đều bị ta nuốt gọn. Nàng lập tức đẩy ta ra, vùng vẫy thoát khỏi vòng tay ta: “Thiếp thật sự phải đi rồi, nếu như ta tính toán không sai thì Quy Mệnh hầu đã sẵn sàng gặp ta rồi.”

Ta buông tay, cười cười nhìn nàng: “Đừng quên ta vẫn luôn ở bên cạnh nàng.” Ta cười nói.

A Nam đã xông ra ngoài.

~~~~~

Một chiếc xe ngựa lặng lẽ rời khỏi cửa cung, người điều khiển xe là một nữ tử cường tráng, mặc dù bề ngoài trắng trẻo xinh đẹp nhưng vừa nhìn đã biết điều khiển xe là chuyện dễ dàng. Người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy giống như là nô tỳ để người ta sai khiến trong phòng giặt đồ trong cung.

Có lẽ bởi vì bây giờ đang là ban ngày nên chiếc xe ngựa rời khỏi cung cũng không khiến người ta chú ý.

Trong cung thường có người ra ngoài làm việc, một chiếc xe ngựa ngẫu nhiên xuất cung chẳng phải là việc lạ.

Nhưng chiếc xe ngựa này có chút khác, ngay khi vừa rời khỏi cung, xe lửa liền chạy thẳng về phía bắc, chạy thẳng đến phường Trường Xuân ở giữa kinh thành. Đến cửa phường Trường Xuân dừng lại một chút, sau đó lại chạy về hướng phủ Quy Mệnh hầu ở phía nam kinh thành.

Đi một quãng đường xa như vậy, nếu tìm hiểu và kiểm tra kỹ càng sẽ thấy rất không ổn, đến một kỹ viện trước, sau đó lại đến phủ của một quan hầu bị giáng chức, người này là muốn làm gì đây?

May mà không có ai chú ý đến việc này, cũng không có ai đuổi theo, giống như năm đó khi Phùng Yên Nhi đưa A Nam ra khỏi cung.

Phủ Quy Mệnh hầu giống như vẫn luôn đợi chiếc xe ngựa này. Xe ngựa vừa tới cửa, nữ nhân điều khiển xe nhảy xuống, vừa lấy tay đập cánh cửa son đen kia một cái, cửa phủ đã lập tức mở ra.

Ta đứng ở rất xa đợi một hồi lâu, nhìn vào cánh cửa phủ Quy Mệnh hầu, nhìn thấy cửa đóng lại lần nữa.

Trong lòng ta cũng không nóng vội. Phủ Quy Mệnh hầu ở nơi này cũng không phải là chỗ tốt, không thể so được với phủ Phùng Đại Tư Mã tướng quân. Quy Mệnh hầu vốn là hoàng đế không hợp lệ của nước Sở, lại đầu hàng Đại Triệu, trước giờ vẫn luôn bị ta không che. Ta không cho hắn được mở rộng quy mô của phủ như ý muốn, cũng không cho hắn tùy tiện mua thêm nô dịch, cho nên mặc dù tính tình hắn vốn tham lam cũng chỉ có thể sống ở nơi chật chội này giữa thành Lạc Kinh.

Chiếc xe ngựa chạy vào phủ Quy Mệnh hầu một hồi lâu, ta vẫn không thấy trong phủ có động tĩnh gì, lúc này ta mới đi đến gần, dạo một vòng quanh tường phủ, tìm một chỗ được bóng cây che khuất, nhẹ nhàng nhảy lên, xoay người đi vào phủ.

Phủ Quy Mệnh hầu không lớn, rất có cảnh sắc Giang Nam, lối đi giữa vườn hoa quanh co vòng vèo, ta đi vào phủ thì đã hoàn toàn mất dấu chiếc xe

ngựa kia.

Nhưng ta cũng không gấp gáp, phủ Quy Mệnh hầu cũng chỉ lớn đến như vậy, chỉ cần một tiếng động, cho dù đang đứng ở đâu trong phủ cũng biết âm thanh từ đâu phát ra.

Đúng lúc này, ta nghe được tiếng cười từ bên trong truyền ra, mị hoặc đến nỗi khiến người ta nổi da gà.

Ta lập tức xoay người chạy đến.

Ta nhìn thấy chiếc xe ngựa kia, lúc này nó đang dừng dưới một bóng cây. Hiện giờ trên cây đã mấy con ve kêu râm ran khiến người ta phiền não.

Một bàn tay trắng bệch đáng sợ từ trong xe ngựa duỗi ra. Những móng tay nhọn hoắt son đỏ rực mà ta có phần quen thuộc.

Quy Mệnh hầu lập tức tiến lên đỡ cánh tay kia.

“Xem xem bây giờ chúng ta đến đây lại trở thành khách quý rồi này!” Âm thanh mị hoặc ở bên trong xe cực kỳ đặc ý. “Tiểu nương tử trong kia tính tình cũng thật là khiến người ta không nói được lời nào!” Mân xe vén lên, một bàn chân đi giày đỏ tươi bước ra ngoài.

Lúc này bọn họ đứng cách ta rất xa, nhưng cho dù ở khoảng cách xa như vậy ta vẫn có thể cảm giác được một cỗ tà khí toát ra từ người Lý phu nhân.

Nhưng Quy Mệnh hầu không có vui mừng, nhìn hấn còn có vẻ lo lắng: “Vì sao lần này lại muốn tới chỗ này của ta? Lại còn liên tục viết thư cho ta. Nếu chuyện này bị người trong cung phát hiện, chắc chắn ta không có đường sống.”

Đôi giày đỏ dừng ở bên cạnh xe: “Người hồi đáp thì cũng đã hồi đáp, đến lúc này lại còn nói những lời này thì có ích gì sao?” Giọng nói trong xe vô cùng sắc bén.

Quy Mệnh hầu giật mình, giọng run run: “Không dám!”

Nữ nhân trong xe cũng hạ giọng: “Người vì nàng mà chăm sóc tốt cho đứa bé kia mấy ngày, nàng cũng rất biết ơn người. Mặc dù cuối cùng người làm hỏng chuyện nhưng vị tiểu nương tử kia vẫn cho người một cơ hội nữa. Không phải tiểu nương tử đã nói rồi sao? Phùng Trường Xuân đã bị theo dõi. Tướng quân ở bên kia cũng không được yên ổn.”

Quy Mệnh hầu vâng vâng dạ dạ.

Bàn chân còn lại cũng bước ra khỏi xe. Ngay sau đó là váy đen, áo đen. Sau cùng là khuôn mặt trang điểm đậm, khuôn ngực để lộ ra một nửa của Lý phu nhân.

“Đưa tiểu công chúa ra đi.” Lý phu nhân đứng ở cạnh xe, đưa cổ tay gạt sợi tóc mai sang một bên, dáng vẻ dương dương đắc ý: “Hắt nước lạnh cho nàng ta tỉnh lại. Nói đến chuyện này ta cũng lấy làm xấu hổ, năm đó ta còn từng làm nô bộc của nàng ta mấy ngày.” Nữ nhân này đứng dưới ánh mặt trời, mím môi cười: “Ai bảo nàng ta đắc tội với Dật Nhi của ta, đắc tội tiểu nương tử trong cung!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 145: Chương 139

Tìm ta bắt đầu đập loạn nhịp, nín thở chờ đợi.

Ta biết rõ là A Nam đang dờ dờ trò quý, nhưng không biết vì sao mà vừa nghe Lý phu nhân nói như vậy, ta vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Thật ra trước đó A Nam từng bàn bạc qua với ta, muốn diễn lại tiết mục nàng bị Phùng Yên Nhi làm cho hôn mê đưa ra khỏi cung một lần nữa. Nhưng lần này, A Nam muốn lợi dụng việc nàng bị ta gây ra thương tích để hàn gắn lại quan hệ với Quy Mệnh hầu, sau đó giúp ta dụ Lý Dật ra.

Dù sao lần trước A Nam bị Phùng Yên Nhi đưa trở lại phủ công chúa cũng chính Quy Mệnh hầu giả vờ tới cửa bắt gặp A Nam và Đặng Hương, sau đó tin đồn truyền đi khắp nơi. Có thể thấy bọn họ có liên lạc tin tức với nhau.

A Nam quyết định lợi dụng mối quan hệ này một lần.

Chỉ là ta cảm thấy cho dù là Quy Mệnh hầu hay Lý phu nhân đều là loại người tâm địa độc ác, A Nam đi cùng bọn họ không tránh khỏi khiến ta lo lắng.

Lúc này, Lý phu nhân nhú mày, lập tức có mấy nha hoàn đi lên vén rèm xe ngựa.

Chỉ chốc lát sau, ta liền nhìn thấy A Nam được bọn họ đỡ ra khỏi xe ngựa.



Dáng vẻ A Nam hôm nay vừa nhìn qua thấy giống như một nữ nhân nghèo túng. Nàng mặc y phục bình thường, trên mặt lại có một vết sẹo dài, nhìn có vẻ vô cùng thô lương. Dung mạo của nàng đã bị hủy, khí chất nổi bật của một nàng công chúa cũng không còn.

Ngay cả Lý phu nhân vẫn luôn cười đắc ý nhìn thấy dáng vẻ này của A Nam cũng bị dọa sợ.

Lúc này càng nhìn A Nam càng thấy giống với dáng vẻ của người bị người ta hạ thuốc, dường như nàng không còn chút sức lực nào, cả người dựa vào thị nữ bên cạnh, ánh mắt mê man nhìn xung quanh.

“Đây là nơi nào?” A Nam nói không rõ lời.

“Công chúa, là ta, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Lý phu nhân nói. Nàng ta không đợi Lý phu nhân có phản ứng, phát phát tay, ý bảo bọn thị nữ đỡ A Nam vào trong.

A Nam bị người ta đỡ, dường như có chút thân bất do dĩ\*. Nàng bước đi lảo đảo mấy bước, sau đó bỏ nhào vào người Lý phu nhân, bàn tay lập tức bấu lấy cánh tay Lý phu nhân: “Ta nhận ra ngươi!”

\*thân bất do dĩ: không như ý mình muốn

“Công chúa hồ đồ rồi sao?” Lý phu nhân không thể không loạng choạng, cố gắng giữ thăng bằng, không, phải nói là cố gắng giữ thăng bằng cho cả hai người, lúc này A Nam đã đặt toàn bộ sức nặng lên người Lý phu nhân rồi.

“Đương nhiên là công chúa nhận ra ta rồi, mấy ngày hôm trước không phải là chúng ta đã gặp mặt rồi sao? Công chúa còn khiển trách ta, nói rằng cái quán nhỏ của ta xúi giục mấy sĩ tử kia gây chuyện.”

“Đúng rồi!” A Nam làm như vừa mới nhớ ra: “Ngươi là Lý phu nhân!” A Nam nói, đồng thời đảo mắt nhìn quanh, nhìn đến Quy Mệnh hầu: “Ngươi là Quy Mệnh hầu!” Nàng giả bộ như tới bây giờ mới nhìn thấy Quy Mệnh hầu: “Tại sao ta lại ở cùng với các ngươi?”

Lý phu nhân đỡ A Nam, cố gắng để cả hai người đều không bị ngã: “Trước tiên công chúa vẫn nên theo chúng ta vào nhà đi.” Nàng ta nói: “Có chuyện gì thì vào phòng hẵng nói. Nhìn cái bộ dạng này của công chúa ta cũng không biết nên nói gì, thật sự là rất kỳ quái, lần trước gặp ta, công chúa vẫn còn là Hiền phi cao quý của Đại Triệu, tại sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này rồi!” Nữ nhân kia thở dài: “Cũng chỉ mới có mấy ngày mà dung mạo đã bị hủy hết, không còn là con gái cung dưới gối Liệt Đế của Nam Sở nữa rồi.” Dường như cái thở dài của nàng ta thật sự mang theo sự bi ai chua xót: “Nữ nhân ấy mà, quan trọng nhất vẫn là dung mạo.” Nàng ta nói như vậy.

Hiển nhiên, Lý phu nhân rất có hứng thú đối với vết thương trên mặt A Nam, ánh mắt của nàng ta đặt trên mặt A Nam, muốn nhìn kỹ vết thương kia hơn một chút.

“Ta nhớ ra rồi!” A Nam lập tức đẩy Lý phu nhân ra: “Là Phùng Yên Nhi!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, đồng thời bước chân loạng choạng, đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt: “Còn có Quy Mệnh hầu, các ngươi cấu kết với Phùng Yên Nhi, là nàng ta đưa ta đến chỗ này của các ngươi!”

Quy Mệnh hầu lúc này đã không còn kích động như vừa rồi nữa, ngược lại, trên mặt hần lộ ra vẻ hung ác: “Công chúa không cần oán ta, ta cũng không có cách nào khác, lại nói ta vốn là thúc thúc của công chúa, bình thường công chúa cũng đâu có coi ta là bậc trưởng bối, đến lúc này rồi công chúa cũng phải nghe ta nói một câu: Công chúa đừng tự coi mình hơn người nữa, hiện giờ cho dù là ở chỗ hoàng thượng hay là ở chỗ ta thì công chúa cũng chẳng phải là nhân vật quan trọng gì. Nói thẳng với ngươi, ta là được người khác nhờ cậy trông coi công chúa, cũng hy vọng công chúa không vì vậy mà phiền lòng.”

“Các ngươi định làm gì với ta?” A Nam hỏi, nàng lui về phía sau tới bên cạnh xe ngựa. Dường như là sợ hãi rồi.

Lý phu nhân nở nụ cười: “Thật ra cũng không phải là chuyện lớn gì.” Lúc nói chuyện giọng nàng ta vẫn mỉa mai hoặc như vậy, hoàn toàn không để ý đến chuyện A Nam cũng là nữ nhân như nàng ta, ngược lại giọng điệu giống như là đang tán tỉnh A Nam: “Quả thật là người trong cung nhờ cậy chúng ta trông giữ công chúa. Xem ý tứ của vị trong cung kia, có lẽ là nếu chúng ta có thể giết ngươi thì càng tốt, như vậy mới có thể giải mối hận trong lòng vị kia.” Lý phu nhân cười khanh khách: “Tính tình của vị trong kia quả thật có phần giống ta.”

A Nam nháy mắt mấy cái, tựa vào bên cạnh xe ngựa, gần người đuổi xe ngựa hơn một chút. Ta biết, đây là bản năng của nàng, lúc này nhìn nàng có vẻ mơ mơ màng màng như thế nhưng thật ra trong lòng đang hết sức cẩn thận. Nàng biết rõ chính mình đang đối diện với ai.

“Người ngươi nói chính là Phùng Yên Nhi sao?” Nàng làm như đang cố gắng nhớ lại: “Đúng rồi, việc này chắc chắn là do Phùng Yên Nhi làm, lần trước hẳn cũng là nàng ta.” Nói xong, nàng lại liếc nhìn Quy Mệnh hầu một cái.

Có trời mới biết thư gửi cho Quy Mệnh hầu là do chính A Nam viết. Ngày đó Phùng Yên Nhi đưa cho A Nam một tờ giấy để nàng đi ôm đứa bé của Hà gia về, A Nam liền bắt chước chữ viết kia, viết cho Quy Mệnh hầu một bức thư.

Hiện giờ Phùng Yên Nhi đang bị ta giam trong đại lao, tình hình bên ngoài đã rối loạn đến mức nào cũng không hay biết.

“Thục phi nương nương không thích công chúa!” Lý phu nhân giả vờ thờ dài tiếc nuối, nói xong liền cười: “Thứ cho ta nói không phải, nhưng công chúa ngươi cũng thật sự là không tốt, đây đã là lần thứ hai bị Thục phi nương nương đưa đến đây rồi. Theo ta thấy thì công chúa không thích hợp ở trong hậu cung đâu, chi bằng đừng quay lại đó nữa.”

A Nam giống như bị người ta nói trúng chỗ đau, nàng buông mắt xuống.

Lý phu nhân đi lên trước, móng tay nhọn hoắt của nàng ta giờ ra, nâng cằm A Nam lên: “Nhìn xem! Vốn là tiểu công chúa được bao nhiêu người yêu thương của Nam Sở, bây giờ lại thành ra cái dạng gì rồi!”

Vết sẹo do A Nam vẽ không thể không hướng về phía mặt trời.

“Tên hôn quân kia!” A Nam nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Lý phu nhân gật gật đầu: “Bây giờ thì công chúa đã biết rồi sao?” Nàng ta vừa ý, buông tay ra: “Đặng Hương của công chúa lại còn giúp tên hoàng thượng kia gài bẫy ta? Không chỉ phái người đến dò xét chỗ của ta mà còn làm loạn chỗ này của Quy Mệnh hầu.” Nàng ta hừ lạnh một tiếng.

Ta đang nấp sau hòn đá cũng cảm thán trong lòng: “Có lẽ A Nam đã sớm biết, cho nên kiếp trước nàng mới có thể nói “đáng đời” với đầu lâu của ta.”

Chỉ là ta vẫn không rõ làm sao mà Lý phu nhân có thể đoán ra người đi theo Bạch Thược vào phường Trường Xuân ngày đó chính là ta? Nàng ta liên lạc với Phùng gia như thế nào? Phùng Mai đã nói chuyện xảy ra ở cửa trường thi cho nàng ta biết sao?

A Nam cắn răng đầy oán hận, nói: “Hiện giờ ta đã nhìn rõ tên hôn quân Nguyên Quân Diệu kia rồi!”

“Cho nên thật ra thiếp thân có chút yêu cầu quá đáng đối với công chúa.” Lý phu nhân lại cười khanh khách, giống như một tiểu cô nương.

A Nam ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Lý phu nhân: “Mời phu nhân nói!”

Lý phu nhân có chút căng thẳng: “Ta muốn nhờ công chúa giúp ta tìm một cơ hội tiếp cận hoàng thượng.”

A Nam ngạc nhiên. Nàng mở to mắt nhìn Lý phu nhân, lại quay đầu nhìn Quy Mệnh hầu.

Lý phu nhân thiếu tự nhiên: “Công chúa không cần nhìn ta như vậy, ta và Quy Mệnh hầu không có vấn đề gì. Lại nói, ta cũng không có ý mà công chúa đang nghĩ kia. Công chúa nhìn ta như vậy làm ta cũng xấu hổ rồi!”

Ta suýt nữa thì sặc! Trong đầu nữ nhân này đang nghĩ cái gì đây!

A Nam đỏ mặt: “Ta cũng đã thành dạng này rồi, còn có cách gì để Lý phu nhân gặp hoàng thượng đây? Chi bằng Lý phu nhân đi tìm Thục phi đi, chỉ cần nàng ta đồng ý với phu nhân thôi.”

Lý phu nhân đã năm mươi tuổi thế mà lại thật sự đỏ mặt. Nàng ta lại hôn dỗi giậm chân một cái: “Công chúa không cần cười nhạo ta! Ta nói không phải là bản thân ta, cũng không phải là tiếp cận như ý công chúa nói!”

Trong lòng ta khẽ động, chuyện này dễ dàng như vậy sao? Lúc ta và A Nam bắt đầu bàn bạc vốn còn tính sẽ dựa vào việc A Nam lợi dụng chuyện bị thương mà lấy được sự tin tưởng của bọn họ, sau đó dụ Lý Dật ra, thế mà không ngờ rằng mọi việc còn thuận lợi hơn cả dự tính, tự Lý phu nhân đã nói ra rồi.

“Ta nghe nói công chúa có mối quan hệ rất tốt với vị chủ khảo của kỳ thi mùa xuân năm nay.” Lý phu nhân thử thăm dò.

“Đúng vậy!” A Nam lập tức thừa nhận: “Ta và Võ đại nhân từng là thầy trò, khi hần còn làm việc trong Viện Hàn lâm của Nam Sở đã từng dạy ta thập tam kinh\*.”

\* thập tam kinh: mười ba bộ kinh truyện của Nho gia bao gồm Kinh Dịch, Kinh Thư, Kinh Thi, Chu Lễ, Lễ Nghi, Lễ Ký, Xuân Thu Tả Truyện, Xuân Thu Công Dương Truyện, Xuân Thu Cốc Lương Truyện, Luận Ngữ, Hiếu Kinh, Nhĩ Nhã, Mạnh Tử

“Có thể nói chuyện với nhau không?”

“Có thể!”

“Như vậy là được rồi!” Lý phu nhân cười một tiếng: “Ta là muốn tiến cử một sĩ tử Giang Nam với Võ đại nhân... Đây là một nhân tài thực sự!”

“Ngươi đang muốn làm cái gì?” Quy Mệnh hầu ở bên cạnh đột nhiên hét lớn một tiếng: “Không phải chúng ta đã đồng ý với vị kia rồi sao?”

Lý phu nhân liếc mắt một cái, ánh mắt nhìn thoáng qua Quy Mệnh hầu: “Câm miệng! Ngươi thì biết cái gì!”

“Không phải các ngươi đã bàn bạc ổn thỏa rồi sao?” Quy Mệnh hầu châm chọc hỏi: “Đến lúc đó cha mất thì con kế vị, không phải đều là của ngươi sao? Tại sao ngươi còn đi nước cờ này? Chẳng lẽ ngươi còn muốn để cho hần đảm nhiệm quyền cao chức trọng sao? Trong trí nhớ của ta, phu nhân ngươi đúng là chưa bao giờ chịu cam tâm ở dưới chân người khác, ngươi chỉ hận ngươi không đủ sức làm một nữ hoàng mà thôi!”

Quy Mệnh hầu quả thật không uống mấy năm ở cùng Lý phu nhân, nhìn qua dường như hần rất hiểu Lý phu nhân.

Lý phu nhân lại ra lệnh cho hần im miệng: “Ngươi cho là ta không biết sao? Chính ngươi cũng muốn trở lại ngai vàng như ngày xưa. Ngai vàng của hoàng đế có kẻ nào không thèm khát, vấn đề là kẻ họ Sở như ngươi có cơ hội này sao.”

Quy Mệnh hầu lại kích động, hần nhìn quanh quất khắp nơi, đề giọng thật thấp: “Ngươi đừng vội nói vậy. Không phải chúng ta đều đã đồng ý với đại tướng quân rồi sao?”

Lý phu nhân lạnh giọng: “Trước giờ ta chưa từng đồng ý với bất cứ kẻ nào hết.” Mấy móng tay dài nhọn hoắt của nàng ta lại chìa ra, chỉ thẳng lên trên chóp mũi Quy Mệnh hầu: “Cho đến giờ mà ngươi vẫn chưa nhìn ra sao? Với cái kiểu hành động như của bên kia thì có thể có phần thắng không? Huống hồ ngoài miệng thì hần nói dễ nghe như vậy, đến lúc mấu chốt thế nào cũng không có gì đảm bảo. Vốn dĩ Thái Tông hoàng đế của Đại Triệu đã đồng ý sau khi ta sinh con trai thì sẽ để hần làm hoàng đế, nhưng sự thật thế nào?” Lý phu nhân nhìn qua có vẻ cực kỳ đau lòng, lại giậm chân như thể làm nũng: “Nam nhân các người không có ai là người tốt! Cả đại tướng quân và ngươi đều là kẻ coi thường người khác. Hần đối với con trai ruột do ta sinh ra cũng như lang như hổ, ngay từ đầu đã không chịu chứa chấp mẹ con chúng ta.”

Ta cảm thấy những lời Lý phu nhân nói là sự thật. Nếu Phùng Ký có thể chứa chấp vị Lý phu nhân này thì nàng ta cần gì phải ra ngoài mở kỹ viện. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra giữa bọn họ thì chỉ có trời mới biết! Ví dụ như chuyện Phùng Mai bị người ta đánh chằng hạn, lúc đầu thì nói là Đặng Hương, nhưng giờ ta nghe lại cảm thấy giống như là bị Lý Dật đập cho một cước. Nếu không thì sao có thể vừa khéo cứu người trước cửa Phùng phủ?

“Ta thấy chuyện này quá vội vàng rồi, sợ là không thành được!” Lý phu nhân thấp giọng: “Nể tình ta và ngươi từng là phu thê, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi đã chuẩn bị tốt đường lui cho mình chưa?”

A Nam mở to mắt trừng Lý phu nhân, nàng hoàn toàn mơ hồ khi nghe những chuyện này. Ngay cả ta cũng có chút kinh ngạc về những chuyện mà nữ nhân này biết.

Chỉ có Quy Mệnh hầu vẫn ngây người như thể không tin: “Dựa vào danh vọng hiện nay của đại tướng quân mà nói, chẳng phải chắc chắn hần sẽ thống lĩnh đại quân sao? Lại nói, nếu như lần này không thành công, ngươi muốn làm loạn cũng không làm được gì! Lúc trước ta đồng ý chứa chấp mẹ con các người, nhưng chẳng phải ngươi vẫn luôn nhìn cái miếu nhỏ này của ta không vừa mắt sao?”

Lý phu nhân nhìn hần ghét bỏ: “Ta không cần mấy kẻ nam nhân vô dụng như các người giúp đỡ, tự ta cũng có thể làm nên chuyện. Chỉ cần... Không phải là Tư Mã đại tướng quân sao? Nếu lúc này hần chết, không phải là cần tìm một vị hoàng đế mới sao? Mà con trai của ta vẫn còn trẻ! Chỉ cần một ngày nào đó hần cũng có thể... Đến lúc đó chắc chắn có thể làm tốt hơn tên họ Phùng kia!”

Ta lại có cảm giác buồn cười, nếu không phải hiện giờ không tiện thì nhất định là ta đã cười thành tiếng rồi.

Nàng ta lại quay đầu nhìn A Nam: “Công chúa, lúc ngươi còn nhỏ, ta đi theo Sở Liệt hoàng hậu, cũng từng phục vụ công chúa mấy ngày. Công chúa nói thử xem, ta đối với ngươi có tốt không?”

Trong ánh mắt của A Nam có vẻ mờ mịt, nhưng nàng vẫn gật đầu.

Ta biết, khi đó A Nam vẫn chỉ là một đứa trẻ mới sinh, nàng đâu có biết người nào đối tốt với nàng. Sở Liệt hoàng hậu là một nữ nhân có năng lực, người bên cạnh chắc chắn cũng không dám làm gì sơ suất.

Nhưng nhìn thấy A Nam gật đầu, Lý phu nhân vẫn rất vui vẻ: “Ta có một người thân cực kỳ có bản lĩnh, năng lực của hần còn hơn cả Tư Mã đại tướng quân hiện giờ. Năm nay hần tham dự kỳ thi võ, bài thi viết đã hoàn thành, hần là sẽ đậu.” Lý phu nhân đánh giá A Nam từ trên xuống dưới: “Chỉ là mấy ngày qua ở trong trường thi thân thể của hần không được khỏe lắm, ta sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Không biết công chúa có thể nói tốt với Võ đại nhân mấy câu hay không.”

Ánh mắt A Nam sáng lên, nhưng nàng vẫn cố kìm lại: “Chuyện này thì dễ thôi.” Nàng nói: “Chỉ là kỳ thi mùa xuân năm nay, hoàng thượng có vẻ rất đề ý đến chuyện nâng đỡ. Mấy ngày nay hai vị chủ khảo đều đã bị giữ ở bộ Lễ để chấm bài thi, sợ là không dễ gặp được.”

Lý phu nhân vỗ tay: “Cái này không sao, khoa võ không giống với khoa văn, không phải sau khi chấm bài thi còn có thể hiện tài nghệ sao? Đến lúc đó Võ đại nhân có thể ra ngoài xem biểu diễn võ nghệ rồi. Chỉ cần đến lúc đó Võ đại nhân có thể nhận ra người thân của ta, lúc hần thi bản cung thì cho thêm vài điểm... Dĩ nhiên, quan trọng nhất vẫn là gần đây thân thể hần có chút vấn đề, không phải là hần không có bản lĩnh.”

Ta cảm thấy tim ta đang đập loạn, lời này là có ý để A Nam gặp mặt Lý Dật sao? Rốt cuộc Lý Dật sắp lộ mặt rồi sao? Ta vẫn luôn chờ đợi một ngày này, không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Ta nhìn qua, cảm thấy A Nam dường như cũng hết sức kinh ngạc, nàng ngây người nhìn Lý phu nhân một hồi, giống như không tin nổi đây là sự thật.

Lý phu nhân cười: “Đã như vậy thì công chúa cũng không thể hối hận, chuyện này nhất định công chúa phải giúp một tay.” Nàng ta cao giọng hét lên: “Người đâu, đi mời công tử tới!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 146: Chương 140

Ta đầy hy vọng rằng rốt cuộc lần này cũng có thể nhìn thấy Lý Dật thật sự kia rồi. Người này hình như sinh cùng lúc với ta, vì ở kiếp trước hẳn nhìn thấy cái chết của ta nên ta vẫn luôn canh cánh trong lòng. Về chuyện giữa hắn và Phùng Yên Nhi thì ta không nghĩ nhiều làm gì.

Ta vẫn không rõ, kẻ cùng tuổi với ta này rốt cuộc nghĩ gì trong đầu. Kiếp trước hẳn làm trưởng thị vệ của ta, nhưng ta vẫn chưa biết rõ về hắn.

Đúng lúc tim ta đập loạn đến mức ta cho rằng trái tim đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực thì có người chạy vội vào trong phủ Quy Mệnh hầu, miệng còn hô lớn không ổn.

Quy Mệnh hầu lên tiếng trách cứ: “Hốt ha hốt hoảng làm cái gì?”

“Công tử của Phùng gia đến rồi!”

Mấy người ở đây đều sững sờ.

“Vị công tử nào của Phùng gia?” Quy Mệnh hầu hỏi.

“Hai vị công tử của Phùng gia đều tới.”

“Tới thì tới chứ sao.” Quy Mệnh hầu cũng ung dung, hắn vén vạt áo lên đi ra bên ngoài: “Cũng không phải lần đầu công tử Phùng gia tới đây.”

Đừng nói là Quy Mệnh hầu, ngay cả ta cũng không rõ chuyện này là thế nào. Hai huynh đệ Phùng gia tới đây thì tới, tại sao lại khiến cho mấy tên gia nhân này hô to gọi nhỏ như vậy. Không đúng! Ta lập tức nghĩ tới, ta đã cho người đi gọi Phùng Tiến vào cung, đáng lẽ ra lúc này hắn không nên tới đây.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta liền có chút sợ hãi, chẳng lẽ ta hành động không cẩn thận, đã bị người của Phùng gia nhìn ra rồi sao? Không nên như vậy chứ! Lúc ta làm việc vẫn luôn tỏ ra như mình là một tên hôn quân, sao có thể để lộ tin tức! Chỉ là chuyện khiến ta lo lắng nhất lúc này chính là hiện giờ A Nam vẫn còn ở trong sân, nếu lỡ như xảy ra việc gì, trước tiên phải đưa được A Nam ra ngoài.

Quy Mệnh hầu chậm chạp, hắn vẫn còn chưa kịp ra ngoài, người ta đã xông vào rồi. Cũng may động tác của ta nhanh nhẹn, khi những người kia xông tới ta đã dùng tốc độ nhanh nhất để bay lên một cây đại thụ cách ta không xa. Nhiều người như vậy, ta vẫn nên cẩn thận hơn một chút.

Vốn dĩ hai vị huynh đệ Phùng gia đến không có ý tốt. Bọn họ dẫn theo người đến.

Khi ta nhìn thấy thủ hạ của huynh đệ Phùng gia xông vào thì ta biết rõ mọi chuyện không đơn giản.

Phải biết rằng ta đã có được tin tức từ phía nam nên đã sắp xếp người lảng lẽ bao vây Phùng phủ, đương nhiên còn có những kẻ liên quan đến Phùng gia, hy vọng có thể một lưới tóm gọn toàn bộ vây cánh của Phùng gia. Nhưng hôm nay huynh đệ Phùng gia không ở nhà mà chạy ra ngoài thế này chẳng phải là khiến ta trở tay không kịp sao? Chỉ là ta vẫn không biết vì sao bọn họ lại đột nhiên hành động như vậy, chẳng lẽ là bọn hắn cũng muốn âm thầm chuẩn bị hành động?

Vừa nghĩ đến đây, ta không tránh khỏi hoảng hốt.

Sắc mặt của Lý phu nhân rất khó coi, nàng ta vừa nhìn thấy hai vị công tử Phùng gia, khuôn mặt cười giả là trước mặt A Nam lúc này lập tức không còn nữa.

“A! Hai vị công tử Phùng gia hôm nay đến thật đúng lúc!” Trong giọng nói của nữ nhân này còn có vẻ châm biếm.

A Nam vốn đang tựa vào xe ngựa giờ đã đứng lên.

Nữ nhân cường tráng đánh xe ngựa cho A Nam kia cũng không đổi sắc mặt tiến lại gần A Nam hơn một chút, gắng sức che chắn A Nam ở sau lưng.

Thật ra lúc này ta lại bắt đầu thấy khó chịu trong lòng, sớm biết như vậy thì nên để ta cải trang làm người đánh xe cho A Nam. Chính là A Nam và Đặng Hương nói ta giả trang nữ nhân không giống chút nào. Bây giờ ta nhìn lại mới thấy Đặng Hương cũng không giống nữ nhân. Một nam nhân hào hoa phong nhã nhất thiên hạ giả trang thành nữ nhân lại vẫn chỉ là một nữ nhân thô thiển. Đặng Hương cũng chỉ là da dẻ trắng một chút mà thôi, sao lúc này lại không giữ quy tắc mà dám nhận vai trò gần gũi với A Nam như vậy chứ? Tiểu tử này lộ ra dáng vẻ nam nhân thì còn đâu dáng vẻ dọa người nữa chứ?

Không sai, người đánh xe kia chính là Đặng Hương, ta là vì thật sự lo lắng cho A Nam nên đã để hắn cải trang thành nữ nhân bảo vệ cho A Nam.

Ta không nghĩ tới chính là hắn hoàn toàn sẵn lòng, không hề ngại việc giả trang thành nữ nhân.

Điều này khiến ta không khỏi cảm thấy Đặng Hương quả thật rất để ý đến A Nam. Dù là nam nhân, ta cũng có chút cảm khái đối với tấm lòng của hắn.

Ta hiểu rõ hai huynh đệ Phùng gia kia, mặc dù bọn hắn xuất thân con nhà võ nhưng lại chưa từng tập võ đàng hoàng, đứa con cả Phùng Tiến thì không cần nói, chính hắn tự yêu cầu được vào bộ Hộ, ta biết rõ hắn chọn vậy hơn phân nửa là vì tiền bạc.

Thật ra sau khi trùng sinh ta đã từng âm thầm điều tra, lúc Phùng Tiến còn trẻ tuổi đã từng vụng trộm phạm phải không ít chuyện ăn hối lộ trái pháp luật. Sở dĩ ta vẫn nhẫn nhịn là vì muốn đợi đến một ngày kia lật đổ toàn bộ Phùng gia mà thôi. Không nghĩ tới hôm nay hắn lại tự mình đưa tới cửa.

Hai huynh đệ Phùng gia vừa đến liền liên cho người bao vây bốn phía, cả cái sân nhỏ lẫn người bên trong đều bị người của bọn hắn vây lại.

“Các người, các người làm cái gì vậy?”

Xem ra Lý phu nhân còn căng thẳng hơn cả A Nam và Đặng Hương. Nàng ta kích động nhìn quanh, dường như đang cố nhìn xem có thể chuồn đi từ cái sân này không: “Lúc này các người không ở yên trong nhà đợi lệnh lại chạy tới đây phá phách làm gì?”

Có lẽ Phùng Tiến nhiều tuổi hơn một chút nên không tùy ý mở miệng, hắn chỉ cẩn thận quan sát khắp sân, cố ý giấu mình sau lưng đệ đệ.

Lúc này Quy Mệnh hậu lại đắc ý: “Thật ngại, sợ là hai vị công tử vị ta mà đến.” Hắn cười sâu xa với Lý phu nhân: “Mỗi lần ta gặp phải chuyện lớn như hôm nay đều thông báo một tiếng với Phùng gia trước.” Nói xong hắn nịnh nọt cúi người trước hai kẻ Phùng gia.

Phùng Mai cười với hắn, xem như đang khen hắn, nhưng dáng vẻ của hắn trước mặt Quy Mệnh hậu rõ ràng là kiêu căng ngạo mạn. Ta cảm thấy căn bản là tiểu tử này không thêm để Quy Mệnh hậu vào mắt.

Hắn thật sự là vì A Nam mà đến sao?

Nhưng ánh mắt của hắn cũng không nhìn đến A Nam. Thậm chí dường như cũng không phát hiện ra sự thay đổi rõ ràng như vậy trên mặt A Nam. Trong mắt hắn chỉ nhìn thấy Lý phu nhân.

“Con trai của người đâu?” Phùng Mai hỏi, đồng thời khẽ nâng cằm, không hề che giấu vẻ xem thường đối với Lý phu nhân.

Lý phu nhân kinh hãi, nàng ta thốt ra: “Không phải đã bị đại tướng quân gọi đi rồi sao?” Ngay sau đó, dường như nàng ta hiểu ra được cái gì, sắc mặt lập tức thay đổi: “Thế nào, Phùng tiểu công tử đến đây là để tìm ca ca sao?” Nàng ta lại cười rộ lên đầy quyến rũ.

Phùng Tiến này giờ vẫn không lên tiếng khạc ra một bãi đờm.

Phùng Mai lại thiếu kiên nhẫn: “Ngậm miệng!” Hắn nhú mày, lớn tiếng nói: “Ai là ca ca của ta chứ? Ta chỉ có một vị ca ca, chính là vị đại quan ngũ phẩm của bộ Hộ này.”

Nụ cười của Lý phu nhân vẫn còn nguyên trên mặt: “Phùng Dật ca ca của người hiện đang ở cùng với phụ thân của hắn.” Lý phu nhân cố ý nói, về mặt cực kỳ đắc ý: “Hình như là phụ thân của hắn có chuyện quan trọng, vì coi trọng hắn nên mới gọi hắn tới. Mặc dù nói ta là mẹ ruột của hắn nhưng ta cũng không có cách nào khác. Con trai của ta có bản lĩnh, ta làm mẹ cũng không thể phá hủy tiền đồ của hắn, đúng không?”

Hai vị cậu ấm của Phùng gia tính khí không kiên nhẫn, nghe Lý phu nhân nói câu này, cả hai người bọn họ đều đổi sắc mặt: “Có ai không, bịt miệng nữ nhân này lại!” Phùng Mai kêu to.

Thế mà thật sự có người tiến lên, trực tiếp rút một chiếc khăn tay bản thủ từ bên hông ra đưa tới trước miệng Lý phu nhân, khiến cho nàng ta sợ đến mức hét lên.

Mà Quy Mệnh hậu lại đứng ở bên cạnh cười hùa theo.

Lý phu nhân bị huynh đệ Phùng gia trối lại, tiện tay ném đến dưới gốc cây.

Đáng thương cho Lý phu nhân luôn ra sức giả bộ thiếu nữ thủy mị lại hết lòng chú trọng đến nhan sắc, đến lúc này mới biết rằng không phải lúc nào công phu mị hoặc cũng có tác dụng trước mặt nam nhân. Nàng ta lập tức khóc lên, nhưng tiếng khóc đã bị chiếc khăn tay bản thủ ngăn lại ở trong miệng. Son phấn trên mặt nữ nhân này lập tức bị nước mắt làm cho nhòe nhoẹt, lộ ra dáng vẻ chân thực thê thảm đến mức không dám nhìn.

Phùng Mai trối Lý phu nhân xong thì đưa mắt nhìn sang Quy Mệnh hậu: “Người! Nói xem Lý Dật đi đâu?”

Nụ cười của Quy Mệnh hậu trở nên cứng ngắt.

“Kỹ nữ trong cung kia làm chuyện gì cũng sẽ không giấu diếm Lý Dật, nếu nàng ta đưa người đi ra ngoài, ta không tin nàng ta sẽ không báo cho Lý Dật.” Hắn lạnh lùng quét mắt qua A Nam, nhưng cũng chỉ là quét qua mà thôi, dường như cũng không để ý đến vết sẹo trên mặt A Nam: “Người đi đâu để báo tin cho Lý Dật?”

Đây chính là Tiểu Mai trước kia vẫn thường biểu diễn màn tỷ đệ tình thâm trước mặt ta. Lúc này hắn cũng không giả bộ nữa, trực tiếp gọi Phùng Yên Nhi là kỹ nữ rồi! Trước kia hắn ở trước mặt ta gọi “tỷ tỷ” ngọt đến phát ngấy, không biết làm sao mà có thể thốt ra khỏi miệng được?

Tên Quy Mệnh hậu bỉ ổi kia lúc hại người thì không hề sợ hãi, bây giờ Phùng Mai vừa hỏi một câu như thế hắn đã sợ đến mức quỳ xuống: “Ta không biết Phùng Dật, à không... Lý Dật ở đâu! Hắn đã sớm không còn ở chỗ ban đầu rồi. Lý phu nhân nói hắn bị phụ thân của hắn, không... là phụ thân của các người gọi đi.” Người này đã nói năng lộn xộn rồi.

Phùng Mai cũng không tin hắn, chỉ cười nhạt một tiếng, đi lên đập cho Quy Mệnh hậu một cước, đá hắn ngã lăn ra đất: “Còn dám lừa ta sao! Người và bà già thối kia diễn trò hay lắm.” Tay hắn chỉ vào Lý phu nhân: “Đưa một đứa con hoang không biết sinh ở đâu ra đến Phùng gia! Tên tiểu tử kia lại còn dám cướp đoạt thể lực của huynh đệ chúng ta, muốn quân đại quân của Phùng phủ ta! Hắn cũng không thêm nghĩ đến hắn là con hoang sao?”

Ta đột nhiên hiểu ra chuyện này rồi. Đúng như ta dự đoán, Phùng Kỳ nhìn ra Lý Dật có bản lĩnh hơn hai đứa con trai ăn chơi này của hắn, cho nên muốn lợi dụng Lý Dật làm người trợ giúp, nhưng lại không nghĩ tới chuyện làm vậy đã phạm vào lợi ích của hai đứa con trai hắn. Hai tên công tử nhà giàu này

làm sao có thể chấp nhận chuyện người khác đến cướp đoạt danh vị của mình, cho nên tìm tới cửa rồi.

Đây là lục đục nội bộ Phùng gia!

Quy Mệnh hầu đã không dám nói lời nào nữa, chỉ lo ôm đầu núp trên đất. Hắn tuyệt đối không ngờ đến chuyện hôm nay sẽ thành như vậy.

Phùng Mai vô cùng tức giận: “Cho lục soát!” Hắn lớn tiếng gọi thủ hạ của mình: “Một phủ Quy Mệnh hầu nho nhỏ, ta cũng không tin rằng hắn có thể trốn! Tiểu gia ta không thể để cho hắn giết người của ta trắng trợn như vậy được!”

Ta ở trên cây lên cười, nhìn qua thì mâu thuẫn nội bộ của bọn họ có vẻ rất nghiêm trọng! Lý Dật lại còn giết người!

Ta để ý thấy ánh mắt của A Nam lại bắt đầu chuyển loạn, không biết tiểu bảo bối này đang nghĩ đến cái gì.

Phùng Tiến vẫn luôn yên lặng đột nhiên mở miệng: “Hắn sẽ không thật sự đi tìm phụ thân để tố cáo chứ?” Nói xong, hắn cũng lộ ra chút tức giận: “Gần đây phụ thân luôn miệng nói hai chúng ta vô dụng, có lẽ thật sự có ý định để cho kẻ kia...”

“Đại ca!” Phùng Mai ngắt lời Phùng Tiến: “Người thì biết cái gì! Phụ thân đã sớm biết ngày đó người làm ta bị thương chính là Lý Dật rồi.” Phùng Mai rất không cam lòng: “Kể con hoang kia còn muốn giết chết hai người chính tông Phùng thì chúng ta để bản thân thế vào vị trí đó. Chỉ cần hắn còn sống một ngày, người vốn là con cả Phùng gia người sau này sẽ phải nhận ca ca, sau đó tặng vị trí của người cho kẻ con hoang lớn tuổi hơn người kia.” Phùng Mai tức đến nổi giậm chân: “Tại sao người vẫn còn không nhìn rõ?”

Phùng Tiến không nói lời nào.

Phùng Mai hùng hổ xắn tay áo: “Hôm nay thừa dịp phụ thân vào cung, hãy kết thúc chuyện này đi!” Phùng Mai nói, tiện tay rút ra một cây kiếm mang bên người: “Phụ thân thật sự hồ đồ rồi. Người và ta không thể cùng hồ đồ. Một khi tiểu tử kia lập công, đến lúc đó làm sao ta và người có thể sống yên ổn!”

Hắn bắt an, đi lung tung khắp sân.

“Làm sao bây giờ?” Phùng Tiến lớn tuổi hơn, nhưng nhìn có vẻ như còn không có chủ ý bằng Phùng Mai: “Nếu tiểu tử kia chạy thoát, hẳn chắc chắn sẽ đến tố cáo người với phụ thân. Lỡ như phụ thân biết người thừa dịp phụ thân vắng mặt mà đi tìm giết Lý Dật, chắc chắn ta và người đều không yên được.”

Ta lắc đầu, quả nhiên là huynh đệ Phùng gia đều vô dụng, lại có thể làm ra chuyện này. Kiếp trước ta đã sống như thế nào? Lại có thể thua dưới tay mấy kẻ thế này! Hôm nay ta nhìn bọn họ thế này cũng cảm thấy tự xấu hổ cho chính mình.

Nhất là Phùng Mai, ta nhìn cách hắn cầm kiếm cũng thấy lo thay cho hắn. Bình thường hắn không dùng kiếm, nhìn hắn cầm kiếm cũng biết là hắn thật sự không quen tay. Hắn không tự giết mình đã là tốt lắm rồi. Như vậy ta cũng bớt việc.

Nhưng đúng lúc này, A Nam vẫn đứng một bên xem náo nhiệt lại chậm rãi mở miệng: “Phùng công tử không cần lo lắng.” Giọng của nàng trong trẻo, dễ nghe hơn bất kỳ ai khác: “Ta nhớ phụ thân Phùng đại tướng quân của mấy người vẫn còn phân biệt rõ được thân sơ. Dù sao các người cũng là con trai ruột lớn lên bên cạnh hắn từ nhỏ, làm sao phụ thân các người lại nỡ lòng trách phạt các người được?” Lúc đó A Nam nói chuyện có vẻ vô cùng chân thành, khuôn mặt làm như thể thật sự quan tâm đến người khác: “Chỉ bằng hai vị công tử thả Lý phu nhân ra, sau đó trở về? Nếu không lỡ như Lý phu nhân có xảy ra chuyện gì, con trai nàng ta tìm tới liều mạng với các người thì sao? Vô công của các người cũng chỉ thường thường, ngộ nhờ đánh không lại...”

Lời A Nam nói giống như đang giảng hòa sao? Sao ta lại cảm thấy nàng đang châm ngòi thổi gió?

“Dù sao cũng chưa gây ra chuyện gì lớn, Phùng đại tướng quân trở về cùng lắm cũng chỉ tức giận một chút mà thôi.” A Nam lại nói thêm.

A Nam lại bị bỏ mặc, Phùng Mai nghe nàng nói xong thì lại chuyển hướng đến Lý phu nhân. Đường như hắn nhớ ra cái gì đó, vung kiếm lên trước mặt Lý phu nhân: “Tìm không thấy con trai người thì ta sẽ giết người!” Hắn hung dữ: “Quan hệ giữa mẹ con các người người ngoài không biết, nhưng ta lại biết rõ.” Hắn cười hai tiếng kỳ quái: “Ta lấy máu người tể cò cho đại quân của Phùng gia, tên Lý Dật kia chắc chắn sẽ xuất hiện.”

Nói xong tay hắn liền ra sức.

Trên mặt Lý phu nhân lập tức chảy ra một chút máu.

Nhưng Phùng Mai không hề dừng tay, mũi kiếm của hắn tiếp tục đi xuống phía dưới, trên mặt Lý phu nhân sắp xuất hiện một vết sẹo dài giống như vết sẹo mà A Nam vẽ trên mặt rồi.

Lý phu nhân khóc hai tiếng, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Đáng thương cho A Nam, ta thấy dáng vẻ của nàng giống như rất thất vọng, nhưng không có ai để ý đến nàng.

Ngay lúc đó, ở cửa truyền đến tiếng nói lạnh lùng: “Phùng công tử, người đang làm cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 147: Chương 141

Lý Dật cứ như vậy mà xuất hiện. Hoàn toàn khác với hàng ngàn cảnh gặp lại Lý Dật mà ta đã tưởng tượng ra.

Lần này thực sự gặp được Lý Dật đang đè nén cơn giận, nhìn toàn bộ người trước mắt với ánh mắt gần như muốn nổi điên.

Mũi kiếm của Phùng Mai dừng lại trên mặt Lý phu nhân, gần đến mức chỉ cần hấn tay thì tính mạng của Lý phu nhân sẽ khó lường.

Lý Dật đứng ở cửa nhìn mẫu thân của hắn như vậy. Kinh ngạc, giận dữ cùng với thật sự lo lắng.

Ta giết mình, giống như hắn không phải là Lý Dật mà ta đã gặp ở kiếp trước. Ở kiếp trước, khi ta lết thân thể gần chết này rời khỏi vườn hoa về phía Mối Sơn, chính là người này đã lạnh lùng theo sau thân ta từng bước một, không hề bỏ qua cảnh ta tuyệt vọng đến chết.

Hắn là tổng quản thị vệ của ta, từng theo ta rất nhiều năm, ta ban thưởng cho hắn không hề thua kém người khác, nhưng đến lúc ta chờ chết, hắn lại chỉ thờ ơ đứng nhìn ta, ngoài ra không có một chút cảm tình dư thừa nào khác.

Ta còn nhớ rõ, sau khi ta uống ly rượu độc câu hôn của Phùng Yên Nhi, hắn liền xuất hiện trước mặt ta, vẻ mặt như âm hồn không tan đứng bên cạnh chờ thu hoạch thành quả của hắn. Hắn không trực tiếp đánh nhau với ta, điều duy nhất hắn muốn làm chỉ là đứng nhìn. Nhìn kẻ thù trong lòng hắn tuyệt vọng đến chết ở trước mắt hắn. Hắn không định đánh nhau với ta như những nam nhân chân chính, cái hắn muốn chỉ là cao cao tại thượng mà nhìn ta chết. Như vậy còn khiến ta nhục nhã hơn cả việc hắn tự tay giết ta.

Mà lúc đó, ngay cả việc liều mạng với hắn ta cũng không đủ sức lực.

Đây mới là nguyên nhân khiến ta âm thầm ghi hận.

Lúc này, trong sân hoàn toàn yên ắng, dường như ngay cả mấy con ve sâu cũng cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ lúc này nên đều ngừng tiếng kêu.

“Người buông mẹ ta ra.” Lý Dật phun ra từng chữ một.

Hắn nhấn mạnh mấy chữ “mẹ ta” này.

Điều này không hề buồn cười.

Ta hiểu rõ tình cảm của một đứa con đối với mẹ mình, huống hồ Lý Dật này lại là mất mà có lại.

Trên tay hắn vẫn cầm cây đao, khiến cho câu nói của hắn càng thêm uy lực.

Ta có chút bội phục sự bình tĩnh của Lý Dật, nếu đối lại là ta thì có lẽ lúc này đã hoảng lên rồi.

Trong mắt Phùng Mai có chút chế giễu, tiểu tử này không biết trời cao đất rộng, không hiểu được rằng phải kính sợ người tài giỏi hơn mình: “Con hoang thì rốt cuộc cũng chỉ là con hoang.” Tiểu tử này nói.

Trong ánh mắt Lý Dật xuất hiện sát ý.

Trước kia ta luôn cảm thấy, tổng quản thị vệ trầm ngâm ít nói của ta là một người chừng chạc thận trọng. Ít nhất hắn cũng không dễ dàng rút đao ra, từng đôi mắt đỏ rực như thể muốn liều mạng với người khác như lúc này.

Nhưng rốt cuộc Lý Dật vẫn không hành động, mẹ của hắn đang đứng dưới mũi kiếm của người khác, hắn không thể không kìm chế.

“Người muốn thế nào?” Hắn bình tĩnh hỏi Phùng Mai.

Lý Dật trước mặt cũng mặc đồ đen giống như ta, nhưng vẻ âm trầm của hắn không giống như cô làm ra vẻ mà giống như trời sinh hắn đã gắn liền với bóng tối như thế, hoặc là nói hắn không muốn nhìn thấy ánh sáng.

“Thả mẹ ta ra!” Hắn lạnh lùng lặp lại: “Thả mẹ ta ra, ta sẽ hoàn toàn buông bỏ tất cả những thứ dính dáng tới Phùng gia các người.” Hắn thật sự đang thương lượng với Phùng Mai.

Ánh mắt Phùng Mai sáng lên.

Nhưng ta biết, nếu như Phùng Mai tin lời này của Lý Dật thì hắn quá u mê rồi. Lý Dật là người không thể tin được.

Lý Dật là người chỉ cần nhìn thấy kết quả, không biết đến hai chữ “uy tín”. Thật ra điểm này có chút giống Phùng Ký.

Chỉ là hôm nay Lý Dật đứng ở trước mặt ta như vậy, lần đầu tiên ta cảm thấy thật ra đáng về của hắn cũng rất giống hai đứa con trai khác của Phùng Ký.

Ta cân nhắc tình hình hiện tại một chút, huynh đệ Phùng gia dẫn theo không biết bao nhiêu người đến, lúc này cả trong và ngoài sân đều có người của bọn hắn, còn Lý Dật chỉ có một thân một mình, còn có mẹ của hắn cần hắn phải để tâm.

Nhưng võ công của huynh đệ Phùng gia không đáng nhắc đến, còn Lý Dật, ta biết võ công của hắn gần như có thể sánh ngang với ta, là được chọn lọc trong số rất nhiều nhân tài của Đại Triệu. Người này cũng không phải là không có năng lực, không phải chỉ dựa vào mấy lời như gió thoảng bên tai ta của Phùng Yên Nhi mà làm đến chức tổng quản thị vệ. Dựa vào bản lĩnh và mưu lược của hắn thì hai huynh đệ Phùng gia căn bản không phải là đối thủ của Lý Dật.

Mà mấy người Phùng gia kia đều là bọn vô dụng, chớ nhìn bọn họ nhiều người, bởi vì bình thường cách Phùng Ký luyện binh phần lớn thời gian luôn là dùng túng, rất ít khi nghiêm khắc huấn luyện nên quân của hắn đều là mấy kẻ lão xược gây chuyện, không có năng lực, lúc đánh nhau chưa chắc đã nghe lệnh của huynh đệ Phùng gia. Bọn hắn hoàn toàn khác với binh lính do huynh đệ Nguyên gia chúng ta dẫn ra ngoài.

Mặc dù lực lượng hai bên cách xa nhau, nhưng nếu thật sự đấu đá nhau thì cũng chưa chắc đã đoán được ai thắng ai thua.

Ngược lại ta rất muốn nhìn bọn họ đánh nhau.

Chỉ là hiện giờ A Nam còn ở giữa đám người kia.

“Ta còn lâu mới đánh nhau với loại nữ nhân lăng lợ như thế này.” Phùng Mai thu kiếm của hắn lại, không ngừng nháy mắt với Phùng Tiến: “Mẹ con người hiện giờ đều đã bị người của ta bao vây, cho dù có chấp cánh cũng khó lòng thoát được. Nhưng để chứng minh cho lời người nói, hôm nay người phải để lại một cánh tay lại làm bằng chứng trước rồi mới được rời đi.”

Quân của Phùng gia đồng loạt giờ cung lên về phía Lý Dật.

Tìm ta lại bắt đầu đập thịnh thịnh, lúc này bọn họ tuyệt đối không được bắn, A Nam vẫn còn ở trong sân đấy.

Quy Mệnh hầu đánh liều bò đến bên cạnh Lý phu nhân, vỗ vào mặt Lý phu nhân cho tỉnh lại: “Người còn không mau đứng lên đi, người và con trai của người mau đi đi!” Hắn vừa nói vừa khóc nức nở: “Đừng đánh nhau ở đây! Các người đánh nhau ở đây, sau này ta còn đường sống sao?”

Ta nghĩ hắn cũng là kẻ tự biết mình, hiện giờ hắn không được ai yêu mến, cho dù là ta, là Phùng gia hay là Lý Dật đều biết rõ hắn là hạng người gì. Người như vậy không giết, chẳng lẽ còn muốn giữ lại sao? Ta đã sớm nói qua, Quy Mệnh hầu là một người đáng ghét, đáng bị tất cả mọi người ghét.

Lý phu nhân nhìn thấy con trai của mình.

Ánh mắt nữ nhân kia lập tức sáng đến mức dọa người: “Dật Nhi!” Nàng ta kêu to một tiếng, gần như là nhảy dựng lên khỏi mặt đất, chạy vội đến trong lòng con trai: “Dật Nhi, rốt cuộc con tới cứu ta rồi!” Nữ nhân này khóc lóc vô cùng yếu điệu.

Ta rùng mình một cái.

A Nam liền nhân cơ hội này mà nhanh chóng quay người chui vào trong xe ngựa.

Ta biết chắc A Nam nhanh trí, nàng dường như cũng nghĩ giống như ta, hiện giờ trong sân đầy mũi tên đang chĩa thẳng cũng không phải là đùa giỡn, trước tiên phải giấu mình mới là chuyện quan trọng. Hơn nữa A Nam trốn đi thì Đặng Hương mới có thể thoải mái hơn một chút, lúc đối phó với những người này cũng có thêm phần thắng.

Đặng Hương nhìn A Nam chui vào trong xe ngựa xong cũng lập tức nhảy lên càng xe, hắn muốn đưa A Nam lao ra khỏi cái sân đang loạn lên này.

“Không thể thả nàng ta được!” Đúng lúc này, Quy Mệnh hầu liều mạng ôm lấy càng xe ngựa chở A Nam: “Không thể để Nam Hương công chúa rời khỏi đây!” Hắn kêu to: “Nàng ta đã nghe thấy hết rồi! Nàng ta sẽ nói cho hoàng thượng biết tất cả!”

Mọi người đều nhìn về phía Quy Mệnh hầu.

“Nàng ta biết chuyện mà chúng ta đang làm.” Quy Mệnh hầu vừa lo lắng vừa sợ hãi: “Các người còn chưa hiểu sao? Chuyện đến nước này đã không thể giấu diếm được nữa rồi, vậy mà các người còn muốn ở đây đánh nhau.” Hắn tỏ vẻ van xin: “Các người ở đánh đánh nhau, một kẻ tù binh đầu hàng sắp chết như ta không nói làm gì, các người còn không ngắm lại chính mình sẽ như thế nào đi!”

Quy Mệnh hầu có lẽ là kẻ tiểu nhân bỉ ổi nhất mà ta từng gặp trong cả hai kiếp làm người.

Hắn là muốn chĩa mũi giáo về phía A Nam. A Nam là cháu ruột của hắn, thế mà hắn lại có thể không có một chút tình thân nào.

“Sở Tư Nam vốn đã có thể trở thành nữ hoàng của Nam Sở đấy! Các người đã quên rồi sao?” Quy Mệnh hầu gào lên như một kẻ tâm thần.

Đây mới là điều mà hắn để ý nhất.



Sau một hồi yên lặng, Phùng Mai lên tiếng: “Đúng, Sở Hiền phi cũng không thể đi được.” Hắn cười ác ý: “Tất cả người trong cái sân này đều không thể đi được, trừ khi...” Hắn là nói A Nam, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Lý Dật.

Phùng Mai chắc chắn muốn giết A Nam, nhưng hắn cũng không coi lời của Quy Mệnh hầu ra gì.

Không có ai để ý đến những lời Quy Mệnh hầu nói.

A Nam gả cho ta, trở thành phi tần của Đại Triệu. Cuộc sống hoàng gia của nàng không còn nữa, vì vậy mà bọn họ xem thường nàng sao? Ta cảm thấy rất xấu hổ. Cho dù là nói theo phương diện nào đi chăng nữa thì ta cũng không xứng với A Nam. Đúng là ta đã hại nàng, hoàn toàn thay đổi cuộc đời nàng, khiến cho nàng gặp phải nhiều khổ sở như vậy.

“Nam Hương công chúa?” Lý Dật lại trầm ngâm, dường như hắn rất để ý đến cái danh xưng này: “Ta đã gặp nàng ta.” Trong lòng hắn vẫn ôm Lý phu nhân đang khóc từ nãy giờ, nhẹ nhàng vuốt ve như dỗ một đứa trẻ.

Hắn là vừa rồi Lý Dật không phát hiện ra A Nam, đến bây giờ mới nhớ tới chuyện này.

Ta có chút căng thẳng, đương nhiên là Lý Dật đã từng gặp A Nam. Lần gặp trên thuyền hoa ở Kim Lăng kia chính là lần đầu tiên chúng ta giao đầu. Ta tin rằng lúc đó chúng ta đều có ấn tượng sâu sắc về đối phương.

Một nữ nhân như A Nam quả thật khiến người ta khó mà quên được nàng.

“Người sẽ không có cái chủ ý xấu xa gì chứ?” Phùng Mai cười lạnh và chế giễu: “Coi chừng tiểu kỹ nữ trong cung kia giận điên lên.”

Lý Dật không để ý đến Phùng Mai, nhưng sắc mặt hắn đã nói rõ hắn vẫn còn nhớ A Nam.

“Thì ra là nữ nhân kia!” Hắn cắn răng nói, quả nhiên là đã ghi hận đối với A Nam: “Chỉ là chuyện này cũng không quan trọng.” Lý Dật cười lạnh: “Dù sao thì cũng đều sẽ phải chết.” Hắn nói, đồng thời đẩy Lý phu nhân đang ở trong lòng ra, để nàng ta dựa vào cánh cửa phía sau.

“Mẹ, hãy nhìn xem con giết sạch đám người trong sân này như thế nào.” Hắn nói rất bình tĩnh: “Vì mẹ, con sẽ khiến bọn hắn không thể sống tới ngày mai.”

Hắn lấy một dải lụa đen từ trong ngực ra, vô cùng bình tĩnh buộc lên mắt mình: “Đến đây đi.” Hắn rút đao từ bên hông ra: “Đao của ta cũng muốn uống máu rồi.”

Trong sân im phăng phắc, lúc này ta lại chỉ hối hận vì đã phái quá ít người đến chỗ này của Quy Mệnh hầu. Trước đó ta chỉ nghĩ phủ Quy Mệnh hầu không có gì cần phải canh giữ, mà Quy Mệnh hầu và Lý phu nhân cũng đều không có công phu gì, cho nên chỉ bảo Tào Định phái mấy người tới trông chừng. Vừa rồi ta cũng không mang người tới.

Ta còn tưởng rằng nơi này không thể xảy ra chuyện gì lớn, làm sao ngờ được rằng mấy con cá lớn kia đều sẽ dòn hết lại đây.

May mà ở đây ngoài ta ra còn có Đặng Hương. Hai người chúng ta cộng lại ắt là có phần thắng rất lớn. Hiện tại ta không thể không cảm thấy may mắn vì có một vị bằng hữu như Đặng Hương. Không sai, ta đã coi hắn như bằng hữu của ta, chính A Nam đã cho chúng ta cơ hội được gặp nhau.

“Người che mắt lại làm gì?” Lúc này Phùng Mai thề mà lại không sợ hãi, đoán chừng hắn không biết cao thủ võ công trong thiên hạ là cái gì: “Người khinh thường chúng ta sao?” Phùng Mai cảm thấy bị sỉ nhục.

“Đúng vậy! Ta không muốn nhìn thấy dòng máu bản thù của các người.” Lý Dật trả lời.

Ta nhớ tới chuyện Lý Dật bị trúng thuốc hồng nhan của A Nam.

Chỉ là chuyện này không quan trọng, ta phải nghĩ lại xem phải làm thế nào để đưa A Nam ra ngoài mà không ngăn trở bọn chúng đánh nhau.

Thế mà lúc này A Nam lại thò đầu ra khỏi xe ngựa, cặp mắt đen lúng liếng của nàng đảo quanh mấy vòng: “Ta không đi.” Nàng vô cùng bình tĩnh, thế nhưng vẫn có vẻ tinh ranh: “Ta không biết võ công, ai trong số các người thắng thì ta mặc cho người đó định đoạt. Các người cứ đánh nhau đi.” Nàng nói, lại chui đầu vào bên trong xe.

Đặng Hương lập tức quay người che cửa xe lại.

Không ngờ tới chính là lúc này Quy Mệnh hầu lại càng bám chặt lấy càng xe, mục tiêu của hắn rõ ràng chính là A Nam, mà trong tay của hắn còn có một cây dao găm, chỉ thấy lóe lên một cái, dao găm đâm thẳng về phía A Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 148: Chương 142

Ta nghĩ Quy Mệnh hầu kiêu dè A Nam đã rất lâu rồi, có lẽ lúc này thù mới đề lên hận cũ đã chất đầy trong đầu hần, cuối cùng tìm được một lý do ra tay giết người.

Nhưng với bản lĩnh của hần muốn giết người cũng không xong.

Thậm chí chẳng cần đến ta hay Đặng Hương ra tay, hần vừa đi đến cạnh xe ngựa thì cả người đã ngã ra sau rồi.

A Nam sạch sẽ lưu loát, nhấc chân một cái đã đá Quy Mệnh hầu ngã xuống rồi.

Mặc dù A Nam không biết võ công nhưng nàng luôn to gan, lại còn rất bình tĩnh. Ta đã từng nhìn thấy vẻ dũng mãnh của nàng trên thuyền hoa ở Kim Lăng, đã sớm nhận định nàng là một nữ tử tài ba.

Hôm nay có lẽ là ngày xui xẻo của Quy Mệnh hầu. Cũng có lẽ là xử phạt đối với kẻ đã làm bại hoại Nam Sở. Hần dám chọn lúc này để ra tay với A Nam, lại không nghĩ đến A Nam chưa từng để người thúc thúc này vào trong mắt. Hơn nữa ngay cả Đặng Hương đứng bên cạnh A Nam cũng đã ghi hận đối với kẻ phá hoại giang sơn Nam Sở này từ lâu.

Trong sân này ngoại trừ ta thì người có võ công cao cường nhất chính là người đứng bên cạnh Quy Mệnh hầu. Hần đến lúc phải chết rồi.

Đặng Hương là ai? Làm sao hần có thể tha cho kẻ bất kính đối với A Nam? Huống hồ năm đó Quy Mệnh hầu còn bỏ mặc lão tướng quân Đặng Vũ giữa cảnh hiểm nguy không thêm để mắt tới! Đặng Hương chắc chắn sẽ không quên chuyện này.

Năm đó Đặng lão tướng quân và đứa con cả bị quân Đại Triệu vây khốn, Quy Mệnh hầu lại không cứu viện, thậm chí còn trắng trợn ra tay giết ca ca của Đặng Hương.

Cho nên Đặng Hương ra tay cũng không nằm ngoài dự đoán của ta. Ta thờ ơ nhìn Đặng Hương giơ tay chém xuống, bỏ vào người Quy Mệnh hầu đang ngã trên đất kia một đao.

Quy Mệnh hầu cứ như vậy mà chết, ngay cả đến lúc chết hần cũng không biết mình đã chết như thế nào.

Lúc này tất cả những người đứng xem đều chỉ biết há hốc mồm. Trong sân cũng chỉ là bớt đi một người, thêm một cỗ thi thể mà thôi.

Đặng Hương không đổi sắc mặt, thu lại đao của mình từ trên người Quy Mệnh hầu, lại bỏ vào dưới móng.

Thì ra hần vẫn giấu đao ở dưới cang xe. Cách hành động của Đặng Hương đôi lúc thật sự khiến người ta hâm mộ, ngay cả giết người cũng có phong độ đến như vậy.

Lúc này, xung quanh hết sức yên tĩnh, ngay cả A Nam cũng ngây người ra. Dù sao cũng từng là đế vương một thời, lại cứ như vậy mà chết đi, chết trong lúc đánh lén cháu gái mình. Sinh mạng chỉ nhỏ nhoi như một con kiến, Quy Mệnh hầu là tự mình tìm chết.

Người đầu tiên hét lên sợ hãi là Lý phu nhân. Tiếng hét sắc bén của nàng ta nếu nói là giật mình sợ hãi, chi bằng nói là cố ý làm nũng với con trai. Nàng ta cũng không chịu dàng hoảng hốt ở đằng sau làm người ngoài cuộc, dường như đã quên mất trên mặt mình đang chảy máu.

Lý Dật căn bản không dám nhìn Lý phu nhân, ngay cả một chút máu như vậy dường như cũng khiến hần cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Hần chỉ an ủi nẫu thân mình ngoài miệng, tay vẫn đẩy Lý phu nhân ra phía sau, đồng thời cách miệng vải bịt mắt hỏi Đặng Hương: “Người là ai? Tại sao lại đóng giả nữ nhân đến đây?”

Dù sao Lý Dật cũng có kinh nghiệm hơn huynh đệ ngu xuẩn của Phùng gia, ngay cả lúc bịt mắt cũng có thể nhận ra Đặng Hương là nam nhân.

Nhưng hơi thở dốc của hần đã bán đứng hần, xem ra cho dù đã bị ngăn cách bởi một tầng lụa đen thì hần cũng không tránh khỏi tác dụng của túy hồng nhan. Máu của Quy Mệnh hầu khiến hần phát bệnh rồi.

Ta đột nhiên cảm thấy A Nam hạ túy hồng nhan với hần quả thực là đã bốn cọt hần rồi. Một người tập võ gặp phải thứ gì màu đỏ cũng chịu không nổi! Trong lòng ta nghĩ ngợi A Nam là cố ý làm vậy, lúc trước nàng hạ độc đã không có ý tốt với người ta rồi. A Nam không nỡ lòng giết người, không có nghĩa là nàng sẽ không làm mấy chuyện xấu như thế này.

Đặng hương căn bản không có ý định trả lời người khác mấy chuyện này, hần chỉ ngồi thẳng lên cang xe. Hần vì A Nam mà đến đây, ngoại trừ A Nam, trong mắt hần không còn nhìn đến ai khác.

Tất cả mọi người đều nhìn xe ngựa. Ta đoán bọn hần là vừa sợ vừa nghi. Sợ rằng thân phận của A Nam đã không thể giấu diếm được nữa. Mà ta muốn lợi dụng mâu thuẫn nội bộ của bọn họ cũng không thành nữa rồi.

Giữa không gian yên ắng, A Nam ở trong xe cất tiếng cười: “Các người rốt cuộc có đánh nhau nữa không hả? Không đánh thì ta phải đi rồi.”

Ta dường như có thể nhìn thấy ánh mắt tinh ranh đang đảo quanh của A Nam. Bất cứ lúc nào A Nam cũng không hề sợ hãi.

Lý Dật mấp máy môi, cất tiếng: “Chuyện đã bại lộ, sợ là Đại Tư Mã không ổn rồi.”

Lúc hắn nói còn có vẻ đang gắng sức chống đỡ để mình không bị ngã xuống. Máu của Quy Mệnh hầu khiến túy hồng nhan trong người hắn phát tác. Ta nhìn thấy mồ hôi rỉ ra trên trán hắn, cũng nghe thấy vẻ bất đắc dĩ trong giọng nói của hắn.

Nói thật, trong lòng ta có chút sáng khoái, sáng khoái vì đối phương đã nhìn ra tình thế bất lợi.

Về sa sút của Lý Dật vừa nhìn đã thấy rõ. Hắn nhìn xe ngựa của A Nam, thờ dài một tiếng. Ta thích loại cảm giác này, dường như hắn đã biết hắn bại dưới tay ai.

Chỉ là hắn thật sự đủ thông minh, những người khác còn chưa kịp phản ứng mà hắn đã hiểu ra rồi. Hắn nhìn tình hình trước mắt cũng có thể hiểu được mối nguy. Chỉ cần ta ở bên ngoài tìm được Lý Dật, người của ta ở trong cung sẽ xuống tay với Phùng Ký.

Nhưng cho dù hắn đã hiểu ra thì cũng muộn rồi. Huống hồ huynh đệ Phùng gia kia cũng không nghe lời hắn, bọn hắn thừa dịp mọi người đang bị phân tâm bởi cái chết của Quy Mệnh hầu mà bắt đầu tấn công Lý Dật.

Chuyện xảy ra bất ngờ, ngay cả ta cũng không đoán được.

Phùng Mai phát tay một cái, đột nhiên tên bay ra như mưa giữa khoảng sân nhỏ. Những mũi tên kia đồng loạt nhắm thẳng vào hai mẹ con Lý Dật.

Phùng Mai biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, có thể thấy bình thường hắn thật sự kiêng dè Lý Dật.

Nhưng Phùng Tiến tuyệt đối là loại công tử làm hỏng chuyện.

Lý Dật là loại người thế nào, sao có thể dễ dàng bị người ta đánh lén, chỉ thấy hắn vùng đao lên một vòng, tất cả mũi tên đều đồng loạt rơi xuống trước mặt hắn.

“Ngu xuẩn!” Hắn cao giọng mắng chửi, đúng là đang mắng Phùng Tiến: “Còn không mau vào cung cứu Đại Tư Mã, phụ thân của các ngươi đã lâm vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, cho dù các ngươi có đánh thắng ta cũng không kịp cứu phụ thân các ngươi trở về, lại còn ở đây dây dưa với ta.”

Lời này của hắn quả thật không sai.

Hắn còn chưa dứt lời, cả người lẫn đao đều đã lao ra, nhưng hắn không phải là muốn giết Phùng Mai, ngược lại hắn lao thẳng về phía Đặng Hương. Đương nhiên hắn biết rõ người nào mới là đối thủ của hắn.

Kiếp này Lý Dật có lẽ không thể nào chỉ làm một người dương dương tự đắc khoanh tay đứng nhìn nữa rồi. Ta lại nhìn thấy số mệnh bị xoay chuyển lần nữa, vận mệnh vẫn mơ hồ của ta đến giờ khắc này đã trở nên vô cùng rõ ràng. Kiếp trước, trong lòng ta vẫn luôn vướng mắc, cảm thấy mình thua không rõ ràng. Đến lúc này, ta đã có thể thoải mái rồi.

Ta sẽ không nhường cơ hội giao đấu với kẻ thù lâu năm của ta ở kiếp trước cho người khác.

Nhìn thấy Đặng Hương phải chính diện nghênh địch, ta không thể mặc kệ mà đứng xem nữa. Nói cho cùng thì đây chính là chuyện của ta. Tên ác quỷ Lý Dật này rất khác so với ký ức về kiếp trước của ta. Cho tới bây giờ ta vẫn thua mà không phục.

Ta vẫn luôn mong đợi tự dựa vào sức mình mà kết thúc tất cả những chuyện này. Rốt cuộc cơ hội cũng tới rồi.

Lý Dật vừa động, ta cũng lập tức ra tay. Ta không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, theo tiếng hô từ trong miệng mà phi xuống từ trên cây, đánh vào Lý Dật.

Tiếng hô của ta là để gọi toàn bộ nhân mã xung quanh, cũng để báo cho trinh thám của ta biết nơi này có biến.

Cho dù bọn hắn có phải là thân vệ của ta hay không thì trên thực tế bọn hắn đều là quân nhân Đại Triệu, là người của Nguyên Quân Diệu ta. Ta cần phải tin tưởng bọn họ.

Thật ra hôm nay ta cũng tự giấu lại mình, kiếp trước có lẽ ta đã quá nhẹ dạ cả tin, mà kiếp này dường như ta lại không dễ tin tưởng người khác nữa.

Ta có thể một mình đối phó được với Lý Dật, nhưng lại muốn dựa vào số đông để giải quyết vây cánh của Phùng gia.

Hiện giờ tình hình của Lý Dật có thể nói là hai phía đều phải đối phó với kẻ địch, hắn không thể giành được phần thắng, nhưng Phùng gia mang theo rất nhiều người, một mình ta không thể giết hết.

Quân binh Phùng gia nhìn thấy ta thì không tránh khỏi lưỡng lự không biết nên tiến hay nên lùi. Giữa màn mưa tên, đao của ta và Lý Dật va vào nhau, phát ra tiếng kêu sắc bén.

Cả hai người chúng ta đều không thể không lùi lại mấy bước, sau khi mỗi người chặt vật chắn xong một màn mưa tên, chúng ta đều nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên chúng ta trực tiếp đối diện với nhau ở kiếp này, ta muốn hắn biết ta là ai.

Ta nghe được giọng nói cao vút của Lý phu nhân: “Ta đã từng gặp người này!”

Ta nghe thấy hai huynh đệ Phùng Mại Phùng Tiến đồng thanh hô lên: “Hoàng thượng!”

Nhưng ta chẳng rảnh mà để ý đến bọn hần, bên tai ta chỉ nghe thấy tiếng “giết” kêu vang trời. Người bên ngoài bắt đầu tấn công vào trong này, có người hô lớn: “Cứu giá, cứu giá!”

Ta nở nụ cười, khóe mắt nhìn thấy huynh đệ Phùng gia trở nên vô cùng kích động, bọn họ chỉ huy người tiến lên ngăn cản một cách bậy bạ. Chính bọn họ cũng đang tìm đường lui.

Ta không dám lơ là đối với Lý Dật, bởi vì hần cũng đang trừng mắt nhìn ta. Hai chúng ta nhìn thẳng vào đối phương, ai cũng không dám mạo muội ra tay trước.

Ta nói với Đặng Hương: “Đưa A Nam ra ngoài!”

Đặng Hương còn chưa lên tiếng, A Nam ở trong xe đã nói vọng ra: “Hoàng thượng không cần lo lắng cho ta, ta sẽ ở lại đây xem đánh nhau. Hoàng thượng nhất định sẽ thắng!”

Ta biết nàng đang lo lắng cho ta nên mới không chịu rời đi. Nhưng nơi này thật sự rất nguy hiểm, kẻ địch vây quanh ở khắp nơi như vậy.

“A Nam hãy nghe lời ta!” Ta nói.

Nhưng ta còn chưa dứt lời, Lý Dật đã tấn công rồi. Ta không thể không chuyển tâm đối phó với kẻ địch. Võ công của Lý Dật thật sự tốt như trong ký ức về kiếp trước của ta, gần như có thể sánh ngang với ta. Nhưng hôm nay, vừa qua mấy chiêu, ta liền phát hiện động tác của hần có chút cứng nhắc.

“Hoàng thượng hãy đối phó cẩn thận!” Đặng Hương khẽ cười một tiếng, đồng thời thúc ngựa: “Ta mang A Nam ra ngoài trước.” Hần nói.

Ta không đáp lại hần, ta đang tiếp một chiêu mà Lý Dật vừa đánh tới, ác mộng của kiếp trước này, hôm nay nhất định phải kết thúc ở dưới ngọn đao của ta.

Ta nghe được tiếng phản đối của A Nam. Tiểu bảo bối này thật sự là không biết sợ, nàng cho rằng nàng đang chơi trò chơi sao? Nữ nhân ngốc kia ở đây cũng không giúp được ta, ngược lại còn khiến ta phân tâm. Lúc trước nàng đã giúp ta rất nhiều rồi.

Xe ngựa của A Nam xông ra ngoài, vô số mũi tên cũng đuổi theo. Mà ta đã ép Lý Dật liên tục lui về phía sau. Tiếng thở dốc của Lý Dật càng lúc càng lớn.

Ta còn tưởng rằng hần có bao nhiêu năng lực, hóa ra cũng chỉ đến mức này.

“Trên thuyền hoa ở Kim Lăng hần là người?” Lúc này Lý Dật vẫn không quên hỏi ta: “Ồ cùng với Sở Tư Nam, còn cần một kiếm của ta.”

“Không sai, chính là trẫm!”

“Các người còn hạ độc với ta!”

“Không sai!”

Rốt cuộc ta cũng đã thấy được một chỗ sơ hở của Lý Dật, mũi đao tiến lên trước, xẹt qua trước mặt Lý Dật.

Tấm khăn đen che mắt của Lý Dật bay xuống.

Lúc này trong sân đã có quan binh vọt vào, đón xe ngựa của A Nam. Sau một hồi chém giết, trong sân đầy vết máu. Phùng Mại đã bị lính vây quanh, cả người toàn là máu.

Mất đi tấm lụa đen, Lý Dật không thể tránh khỏi phải nhìn đến vô số vết máu đỏ tươi kia. Tủy hồng nhan của A Nam quả thực quá độc. Cứ như vậy mà đã đánh ngã kinh địch cả đời của ta. Lý Dật chớp mắt, cầm đầu ngã khụy xuống trước mặt ta.

Chắc hẳn trước khi ngã xuống hần còn muốn hét lên mấy tiếng “không công bằng”, nhưng mọi chuyện trên đời vốn dĩ là không công bằng như vậy, ta có A Nam, còn hần thì không có.

Hoàn toàn trái ngược với kiếp trước.

Ta nở nụ cười, ngửa mặt lên trời cười lớn. Sự sung sướng của ta không lời nào có thể tả được.

“Hoàng thượng thắng rồi! Hoàng thượng thắng rồi!” Ta nghe được tiếng hoan hô của A Nam đang lao ra sân. Ta lập tức xoay người chạy về phía nàng. Chúng ta thật sự đã thắng rồi, đây là thắng lợi do ta và A Nam đồng tâm hiệp lực mà giành được. Ta muốn chia sẻ với nàng.

Ngay lúc này, trong ngực ta đột nhiên nhói lên một cái, cảm thấy có chút khó thở. Ta ngừng quay đầu lại, cách ta hơn năm bước, ở phía sau khối quái thạch mà lúc này ta nấp, Phùng Tiến xách một cây cung không biết nhặt được ở đâu, ánh mắt khiếp đảm nhìn ta. Vừa thấy ánh mắt của ta, hần hét lên một tiếng, quay người bỏ chạy.

Ta cúi đầu, lúc này mới nhìn đến mũi tên cắm trên lồng ngực mình. Đầu mũi tên đã cắm vào bên trong vạt áo.

Tất cả mọi thứ trước mắt ta đều biến thành màu đen, ta nhìn thấy A Nam hét lên một tiếng chói tai, chạy về phía ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 149: Chương 143: Đại Kết Cục

Ta đang chờ đợi, muốn biết nếu giống như kiếp trước, sau khi chết đi còn có thể có tri giác, như vậy lần này ta sẽ nhìn thấy A Nam như thế nào.

Nàng sẽ vì ta mà gào khóc sao?

Nàng sẽ dùng cách thức như thế nào để chôn ta một lần nữa?

Kiếp này, nàng biết rõ ta yêu nàng sao?

Ta nghĩ tới rất nhiều thứ có thể làm cùng nàng, muốn ở cạnh nàng trải qua hết một đời này. Ta muốn thấy nàng sinh cho ta thật nhiều hài tử, muốn được thấy dung nhan của nàng lúc về già.

Không phải mùa đông rét lạnh, lần này cái chết của ta không thể lương như kiếp trước. Ít nhất lần này có A Nam ở bên cạnh ta. Trong lòng ta thật sự không bỏ được A Nam. Chúng ta khó khăn lắm mới có thể bắt đầu, lại chẳng thể cùng nhau đi đến cuối cùng. Ta đi, để lại A Nam cô độc một mình trên cõi đời này.

Điều vui mừng duy nhất của ta chính là ta có thể kéo kẻ thù của ta chết cùng, còn có thể để lại huynh đệ Đặng gia cho A Nam. Đặng Hương đối xử với A Nam rất tốt, hẳn yêu A Nam không kém gì ta.

Có lẽ số mệnh của ta đã định là không chiếm được A Nam, nhưng cũng may lần này ta không cần quá mức hối hận. Ít nhất ta biết rõ mình có yêu A Nam, biết mình không gây ra tổn thương không thể bù đắp cho A Nam. Như vậy, ít nhất là trong quãng đời còn lại của A Nam, nàng có thể ngẫu nhiên nhớ đến ta, nhớ đến một người yêu nàng.

Chỉ tiếc, ta còn rất nhiều chuyện chưa kịp nói với A Nam. Chưa nói cho nàng biết ta yêu nàng đến mức nào, chưa từng cung chiều nàng. Còn có mẫu hậu và Mẫu Nhị, sợ là chỉ có thể giao lại cho A Nam rồi, ta còn chưa dặn dò nàng cẩn thận.

Trong đầu ta bắt đầu lộn xộn, ta chỉ có A Nam, người đã từng vì ta mà chảy một giọt nước mắt ở kiếp trước, người duy nhất ta có thể nhờ cậy ở kiếp này. Ta chỉ có nàng, trước giờ vẫn luôn là như vậy.

Ta muốn có thể tiếp tục nhìn thấy A Nam, cho đến khi thân xác ta bị chôn vào lòng đất. Cả hai kiếp cộng lại thì thời gian ta ở bên cạnh A Nam vẫn còn quá ít, ta vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Nhưng mà, tại sao lần này cái chết của ta lại không giống như ở kiếp trước, tại sao ta không thể nhìn thấy khuôn mặt của A Nam. Chẳng lẽ đây mới thật sự là chết sao? Xung quanh đều tăm tối, ta vô tri vô giác, ta không nhìn thấy A Nam, cũng không thấy được bản thân ta. Sự đau đớn trong lồng ngực nhắc nhở ta được sống tốt biết bao nhiêu. Ta muốn có thể tiếp tục sống đến mức nào. Ta tha bị thương, tha bị tàn phế cũng muốn được tiếp tục sống với A Nam. Ta muốn được sờ vào làn da mịn màng của A Nam, còn muốn ôm lấy A Nam để xem nàng có mập hơn chút nào không, còn muốn ngửi được mùi lan để chịu trên người A Nam.

Mùi lan... Ta cố gắng co mũi lại, vừa rồi rõ ràng ta còn ngửi được mùi hoa lan, tại sao bây giờ lại không còn nữa? Đột nhiên ta phát hiện ra ta thở không nổi, trong ngực cực kỳ khó chịu, hoàn toàn mất đi hô hấp của mình. Mũi của ta bị chặn lại, cả người cũng khó chịu. Đừng nói là mùi lan, ngay cả không khí cũng không cảm nhận được nữa... Người chết cần không khí sao? Đột nhiên ta nhớ tới vấn đề này.

Bởi vì không thể hít thở, lồng ngực của ta càng đau đớn hơn, trong đầu cũng ong ong lên. Ta gần như gãy gập theo bản năng, luồng khí trong ngực dường như muốn bùng nổ. Chẳng lẽ chết chính là cảm giác này sao?

Nhưng như thế này quá khó chịu, còn không bằng để cho ta mất hết cảm giác trước, để ta không thể suy nghĩ nữa.

Suy nghĩ... Ta lại khó chịu. Ta không thể nghĩ nhiều nữa, bởi vì trong đầu ta chỉ có A Nam. Đến thời khắc cuối cùng, dường như ta chỉ có thể nghĩ đến A Nam. Bởi vì nàng là người duy nhất, sau khi ta chết rồi vẫn sẽ nhớ đến ta.

Ta quá khó chịu, lần này hoàn toàn là bởi vì không thể hít thở mà vô cùng khổ sở. Khổ sở đến mức ta không thể nghĩ đến A Nam nữa. Mũi của ta không thể thở được, vì thế ta mở miệng ra, hô to một tiếng.

Một dòng chất lỏng theo tiếng hô của ta mà phun ra từ trong lồng ngực, ta theo đó mà lập tức ngồi dậy.

Ngực vẫn còn cảm giác đau đớn, nhưng tình cảnh trước mắt lại khiến ta hồ đồ.

Mọi thứ xung quanh cực kỳ tối, ta nhìn một hồi lâu mới mơ hồ cảm thấy mình đang nằm giữa một không gian nhỏ hẹp, bốn phía cực kỳ ồn ào huyền ảo, nhưng bên cạnh ta lại rất yên tĩnh. Đối diện với ta là đôi mắt to đang nhìn chăm chăm của A Nam, tay của nàng khựng lại giữa không trung, cách mũi ta không xa.

Một hồi lâu sau, ta ý thức được cái gì, vội vàng nhìn khắp nơi một lần, lúc này mới hiểu được ta đang ở trong xe ngựa của A Nam, chính là cỗ xe ngựa mà lúc này A Nam vừa cười. Đặng Hương vốn là đang đưa nàng lao ra khỏi vòng vây.

“A Nam, tại sao nàng không rời đi?”

Đây là phản ứng đầu tiên của ta.

A Nam trừng mắt nhìn ta, chỉ chỉ lỗ tai của mình, ý bảo muốn ta nghe. Bên ngoài rất ồn, ta phải cẩn thận phân biệt mới nhận ra là tiếng thân vệ của ta đang bắt người.

Ngoài ra, ta còn nghe được tiếng Đặng Vân đang thăm thẳm thì thì, Tào Định lớn tiếng ra lệnh, Đặng Hương lại chậm rãi nói: “Đừng giết chết, hoàng thượng còn phải tra hỏi.”

Ta thờ ra một hơi. Nhìn qua thì có vẻ như chúng ta vẫn đang ở trong phủ Quy Mệnh hầu, ta còn chưa xuống đến hoàng tuyền.

A Nam vẫn luôn nghiêng đầu nhìn ta, lúc này thừa dịp tim ta đang đập loạn, đột nhiên rướn người ra, hai tay nắm lấy mũi ta. Trong nháy mắt, ta lại bắt đầu hít thở không thông, cơn đau nơi lồng ngực lại càng rõ ràng.

Ta ngây người nhìn nàng, vội vàng hé miệng: “A Nam.” Sau một hồi hỗn hển, bây giờ cảm giác đã tốt hơn nhiều. Lần này thì ta rốt cuộc đã hiểu rõ, thì ra ta đã tỉnh lại như vậy. Tiểu bảo bối A Nam này quả thật là rất hung dữ, nàng lại có thể bóp lỗ mũi ta khiến cho ta không hít thở nổi.

Như vậy, chẳng lẽ thật sự là ta còn chưa chết sao?

Ta lẩm bẩm trong miệng, cảm thấy có chút khó tin, rõ ràng ta đã nhìn thấy một mũi tên bay đến cắm vào trong ngực ta, vì sao ta lại còn có thể nhìn thấy A Nam giữa không gian tối tăm này? Là bởi vì ta nghĩ đến nàng quá nhiều sao?

Ánh mắt A Nam long lanh, đảo đi đảo lại trong bóng tối, ta vẫn còn mơ mơ hồ hồ, không hiểu ánh mắt của A Nam có ý gì.

“A Nam, là nàng đã cứu ta sao?” Ta theo bản năng duỗi tay ra sờ lên mặt A Nam. Đây là đáp án duy nhất mà ta có thể nghĩ tới, trên mặt A Nam vẫn còn mang theo vết sẹo, y hệt như kiếp trước. Chắc chắn là vừa rồi nước mắt của nàng đã lay động trời đất, đưa ta trở về từ chỗ Diêm Vương.

Tay của ta mon trón khuôn mặt tròn mịn của A Nam, cuối cùng dừng lại ở vết sẹo kia, sẹo là giả, sờ lên không có cảm giác lắm.

“A Nam, kiếp trước Diêm Vương nợ tiền nàng sao?” Ta hỏi.

“Bốp!” A Nam đưa tay đánh lên mu bàn tay ta: “Diêm Vương là thân thích của hoàng thượng thì có!” Nàng giận dữ liếc ta một cái.

“Hoàng thượng đừng có làm chuyện không đúng đắn. Bên ngoài bắt một đồng người, ta đã bảo phải giam giữ bọn họ cẩn thận rồi, bao gồm cả tên Lý Dật kia. Hắn sẽ nhanh chóng tỉnh lại, hoàng thượng đã tính toán sẽ xử lý như thế nào chưa?”

“Ta bị thương.” Ta biểu hiện một chút rằng hiện giờ không phải lúc xử lý những chuyện phức tạp kia. Lúc này ta nhớ tới vết thương trên ngực ta, mũi tên từ khoảng cách năm bước chân đâm sâu vào bên trong, hơn nữa còn đâm thẳng vào tim, may mà ta không chết, nhưng vết thương chắc chắn rất nặng. Ta vội vàng cúi đầu nhìn ngực mình.

Vạt áo ta hơi tán loạn, nhìn qua thì đúng là A Nam đã xem qua vết thương cho ta.

Ta vội đẩy vạt áo ra nhìn một chút. Trên ngực thật sự có vết thương, nhưng miệng vết thương khác xa so với tưởng tượng của ta, chỉ thấy sưng lên một mảng, ở giữa có một vết đỏ, ở đó rỉ ra một chút máu. Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Hơn nữa, có lẽ A Nam đã bôi thuốc cho ta nên bây giờ máu đều đã kết lại, vết đỏ ở giữa kia cũng khép miệng rồi.

Ta ngây người, ngẩng đầu nhìn A Nam: “Vết thương thì sao?”

Nhìn miệng vết thương trên ngực không giống như bị tên bắn trúng từ khoảng cách năm bước chân, chỉ giống như mũi tên do đứa trẻ đùa nghịch khiến ta bị ngã mà thôi. Không, cho dù là vết thương do đứa trẻ gây ra thì cũng không thể cạn như vậy. Ví dụ như Huyền Tử, nếu hắn dùng cây cung đồng bắn ta một cái, đừng nói là cách ta năm bước, cho dù là năm mươi bước thì cái mạng của ta cũng đã sớm không còn nữa.

Không phải là Phùng Tiến còn không bằng một đứa trẻ chứ!

“A Nam, nàng đã dùng phép màu nào đó để cứu ta sao?”

Ta lại một lần nữa nghĩ rằng chắc chắn chính là A Nam, ngoại trừ A Nam thì không có người nào khác biết nấy trò vật quý thần khó lường này. A Nam biết dịch dung, A Nam biết hạ túy hồng nhan, A Nam còn giúp ta loại bỏ độc câu hồn, A Nam còn rất tốt với ta. Trong mắt ta, A Nam là vạn năng.

Đúng, chắc chắn là A Nam: “A Nam, nàng là tốt nhất.” Ta ôm chặt bả vai nàng: “Ta biết chắc chắn là nàng đã cứu ta.” Ta không để ý cái gì nữa, cúi xuống hôn nàng.

Còn sống sót khiến cho ta hết sức vui mừng, lại có thể tiếp tục ở bên cạnh A Nam, những thứ khác đều không quan trọng.

A Nam đột nhiên nhăn nhó, không chút khách khí vỗ vào người ta: “Hoàng thượng, bây giờ đã là lúc nào rồi, mọi người vẫn còn ở bên ngoài chờ lệnh của người!”

“Lệnh gì? Lý Dật đã ngã rồi, trước tiên bắt lại đã, sau này ta sẽ xét hỏi.” A Nam chắc chắn là nhìn thấy ta đã ngã xuống còn có thể đứng dậy, nàng vĩnh viễn sẽ không bỏ mặc ta.

“Còn có huynh đệ Phùng gia. Phùng Tiến bắn hoàng thượng một tên.” A Nam giãy giụa nói giữa nụ hôn của ta.

“Hành thích vua là tội chết, xét hỏi cũng không cần thiết, càng biết việc.” Ta nói.

“Phùng Ký...”

“Ta nghe thấy Đặng Vân nói chuyện ở bên ngoài.”

A Nam nghe ta nói như vậy, không khỏi thờ dài một tiếng: “Lúc này hoàng thượng lại khôn lỏi!” Đường như nàng đang nhận thua trước mặt ta: “Đặng Vân nói, lúc quân của hoàng thượng tiến vào bắt giữ Phùng Ký thì mặc dù hắn có giết mình nhưng vẫn còn cố sức chống lại một hồi, cũng làm bị thương mấy tên thủ hạ của hoàng thượng.”

“Ừm.” Trong bóng tối ta thử thăm dò thân thể gầy mảnh nhạy cảm của A Nam. Vừa rồi lúc hôn ta vẫn muốn làm việc này.

A Nam giãy giụa trong lòng ta.

Thật ra cũng không còn chuyện gì cần ta phải để ý nữa, từ sau khi dễ dàng quét sạch được vây cánh của Phùng Ký trong tám doanh phía nam, đã đã biết Phùng gia không được ủng hộ. May nhờ có triều thần vẫn luôn ra sức phản đối ta trọng dụng ngoại thích, phản đối ta trọng dụng Phùng gia nhà hắn, ta thật sự là tự mình tìm phiền toái.

“Hoàng thượng!”

“Diệu.” Ta nhắc nhở tiểu bảo bối trong ngực: “Đã sớm nói nàng gọi ta là Diệu.”

“Đừng!” Lúc này A Nam không chịu mắc lừa: “Nếu hoàng thượng muốn biết tại sao mũi tên kia của Phùng Tiến không lấy được mạng của hoàng thượng, vậy trước hết hoàng thượng phải giải thích cho thiếp biết, đây là cái gì?”

Nói xong A Nam đẩy ta ra một chút, trong tay đưa ra một món đồ.

“Chính là nó đã cản giúp hoàng thượng một mũi tên.” A Nam nói: “Phùng Tiến nhặt bừa một cái cung chẳng ra gì, hất lại hoảng loạn, kéo cung không xong. Thêm vào đó còn có món đồ này cản giúp hoàng thượng, cho nên hiện giờ hoàng thượng mới có thể không gặp nguy hiểm gì.” Lúc này trên mặt A Nam lại có chút thẹn thùng: “Chỉ là thiếp không rõ, hoàng thượng vô duyên vô cớ cất nó lại trong áo làm gì, thiếp biết tay nghề của thiếp không tốt, món đồ thiếp làm cũng không tinh xảo, hoàng thượng coi thường không muốn dùng nó. Nhưng...” A Nam cúi đầu trước mặt ta, giọng nói có phần nũng nịu: “Chẳng lẽ từ mùa thu đến giờ, cả mùa đông hoàng thượng đều mang nó mỗi ngày sao?”

A Nam vẫn luôn rất bướng bỉnh, ta chưa từng nhìn qua vẻ ngượng ngùng như vậy của nàng, cho nên nhất thời hai mắt không chớp. Một hồi lâu sau ta mới nhớ ra, liếc nhìn món đồ trên tay A Nam. Vừa nhìn thấy ta cũng bất giác bật cười. Thứ A Nam cầm trên tay là bao tay da mà nàng tặng cho ta lúc đầu.”

Cái bao tay kia là do A Nam tận dụng quần áo mùa đông mà làm cho ta. Nói thật, vị công chúa A Nam này, nàng tự mặc cung trang cho mình cũng không xong, bao tay do nàng làm như thế nào thì nghĩ thôi cũng biết.

Nhưng ta không nỡ vứt nó đi, dù sao cũng là quà A Nam tặng ta, mỗi ngày ta phải mang theo bên người mới cảm thấy hạnh phúc. Trước giờ ta vẫn luôn cất nó ở trong ngực, không ngờ rằng hôm nay nó lại cản giúp ta một mũi tên.

“A Nam.” Ta cười với A Nam: “Quả nhiên là nàng lại cứu ta một mạng.”

A Nam vẫn cúi đầu, lúc này nàng đang dùng đầu ngón tay xoa qua cái lỗ do đầu mũi tên đâm trúng: “Không thể dùng nữa rồi.”

Nàng lẩm bẩm: “Đợi đến lập thu ta sẽ làm một đôi bao tay da thật tốt cho hoàng thượng.”

Ngoài cười ra ta cũng không biết nói lời nào khác.

Bên ngoài xe ngựa có người gõ cửa, tiếng của Đặng Hương truyền vào: “Hoàng thượng, tên Lý Dật kia đã tỉnh.” Hắn chỉ nói đơn giản như vậy, khiến ta cảm thấy hắn cũng đã hiểu rõ con người ta.

\_ CHÍNH VĂN HOÀN \_

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 150: Ngoại truyện

Hai ngày nay Nguyên Quân Diệu lại khinh suất, hần mặc kệ cho mấy kẻ phạm nhân mới tóm được, ngày ngày đều chạy tới cung Trường Tín chọc tức ta.

“A Nam, không được gọi ta là hoàng thượng.” Hần miễn cưỡng ngồi trên nệm gấm trong phòng đàn của ta, trong tay là chén trà màu vàng ngọc, đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn ta: “Ta đã sớm nói A Nam có thể gọi thẳng tên của ta.” Hần niềm nở dụ dỗ ta: “Chỉ cần gọi ta là ‘Diệu’ là được rồi.” Lúc hần nói như vậy, biểu cảm trên mặt cực kỳ chân thành.

Còn lâu ta mới bị lừa!

Hần đã lừa ta mấy lần, mỗi lần ta thật sự gọi hần là “Diệu”, hần sẽ nhìn chăm chăm ta mà hỏi: “A Nam muốn làm gì? Muốn ăn? Muốn uống? Muốn mặc đồ? Muốn ôm?” Cho dù ta có đáp lại hay không thì sau đó hần cũng sẽ tặng lễ vật cho ta, vàng bạc bảo bối các loại thì không cần phải nói, khó ưa nhất chính là hần thường mượn cơ hội này, tự xem mình làm lễ vật mà dâng lên.

“Có phải A Nam muốn ta hay không?” Mỗi lần như vậy hần sẽ nhanh chóng cời sạch đồ, cũng không quản là ban ngày hay ban đêm đều không biết xấu hổ mà sấn đến bên người ta: “A Nam có muốn không? Có muốn không?” Chuyện xảy ra tiếp theo, ta thật sự khó mà mở miệng nói ra.

Ta sợ hần rồi.

Quả nhiên, bây giờ thấy ta không nói lời nào, Nguyên Quân Diệu lại càng đắc ý: “A Nam đừng xấu hổ, nàng đỏ mặt lên ta đã biết là nàng chắc chắn muốn ta rồi.” Nói xong hần ra vẻ muốn đứng dậy, cời áo đặt sang một bên như thể lại muốn nhào tới người ta.

Hừ! Da mặt thật là dày!

Ta phải chạy đi trước khi hần nhào lên.

“Ta đi xem Mậu Nhi.” Ta đứng lên, lập tức đi ra bên ngoài: “Hình như ta nghe được tiếng Mậu Nhi đang khóc.” Ta lớn tiếng nói.

Còn chưa dứt lời, ta đã chạy ra khỏi phòng đàn.

Sớm biết Nguyên Quân Diệu là người như vậy thì lúc đầu ta không nên mềm lòng mà để ý đến hần làm gì.

Nhìn qua thì Nguyên Quân Diệu giống như là người thành thật. Nhưng thật ra thì... Có trời mới biết hần khó dây dưa đến mức nào.

Kể từ ngày nào đó hần đột nhiên đến cung Trường Tín của ta, mang theo một thân đầm mồ hôi, gọi một tiếng “A Nam” thì ta vốn từ một phi tần bị lãng quên trong lãnh cung đột nhiên trở thành nhân vật có quyền có thế trong hậu cung.

Trước con mắt của mọi người trong cung, hần làm ra vẻ rất nghiêm túc: “A Nam, ta cần nàng giúp ta.” Sau đó mấy ngày thì hần nói với ta như vậy.

Trời mới biết ta có thể giúp hần cái gì! Không phải hần đang đắc ý dựa dẫm vào Phùng gia, đã sớm đoạn tuyệt với ta sao? Ta không hiểu cho lắm.

Nhưng bắt đầu từ hôm đó, sự “quái dị” của Nguyên Quân Diệu hoàn toàn biểu hiện trước mặt ta.

Nam nhân thói tha đó bắt đầu bám dính lấy ta. Ta còn chưa kịp nói lời nào, hần đã ôm ta lên long sàng của hần. Hần ôm ta ngủ như chuyện đương nhiên, cứ như thể ta và hần đã thân thiết nhiều năm.

Nhưng trước đó ngoại trừ cãi nhau ra thì chúng ta dường như chưa nói chuyện với nhau được mấy câu.

Cái này cũng chưa tính là gì, hần còn khiến ta cảm thấy như thể đầu óc của hần có vấn đề gì đó.

Ta nhớ rõ ngày đó đổ mưa rất lớn, thời tiết mùa hè vẫn còn oi bức, ta và hần cùng chen chúc trong một góc khuất sau bức màn, chen chúc đến mức đầu ta đầy mồ hôi. Thế nhưng hần lại ôm chặt ta mà ngủ, trong miệng lẩm bẩm tuyết rơi tuyết không rơi. Còn nói cái gì mà “A Nam không được không cần ta, nếu A Nam không cần ta, ta sợ là một mình ta sẽ không thể đi qua được mùa đông.”

Ta là người phương nam, sau khi đến phương bắc mới được tận mắt nhìn thấy tuyết rơi lớn. Nếu như có một cái bếp lò nhỏ, ta sẽ rất thích mùa đông.

Về sau đông sang, ta thật sự có một cái bếp lò nhỏ bằng đất sét, còn có Nguyên Quân Diệu tham ăn kia ngày ngày cứ bám dính lấy ta, hai người cùng trải qua mùa đông.



Đêm hôm đó, ta phát hiện ra Nguyên Quân Diệu cao lớn can đảm thật ra chỉ là một đứa trẻ lớn xác. Hắn cũng có tâm sự trong lòng, cũng biết sợ hãi. Đường như là hắn thật sự cần ta.

Ta là cam tâm tình nguyện theo hắn đi tuần phía nam. Ta biết rõ hắn nghĩ hắn có trách nhiệm, mà ta cũng cần cho dân chúng phía nam một câu trả lời thỏa đáng. Sở gia chúng ta mắc nợ dân chúng phía nam, ta cảm thấy ta có trách nhiệm quan tâm đến họ.

Bản thân ta luôn luôn không muốn nợ người khác tình nghĩa, đối với Nguyên Quân Diệu như vậy, đối với dân chúng cũng như thế. Ta hy vọng Nguyên Quân Diệu có thể thả đệ đệ Huyền Từ của ta ra. Cũng hy vọng hắn có thể sắp xếp ổn thỏa cho cuộc sống sau này của dân chúng phía nam.

Ta theo Nguyên Quân Diệu lên đường, trong lòng cũng biết chuyến đi này sẽ không dễ dàng. Ta rất có thể sẽ trở thành vật hy sinh vì mục đích chính trị. Nhưng ta cũng không thể chùn bước trước việc nghĩa.

Nhưng ta lại không nghĩ tới, trên đường đi Nguyên Quân Diệu sẽ bảo vệ ta như vậy, không nghĩ tới hắn có thể tin tưởng ta đến thế. Khi hắn vội vàng đưa ta vượt qua bờ sông đêm đó, lần đầu tiên ta ý thức được, có lẽ là hắn thật sự để ý đến ta. Không chỉ là để ý, hắn còn tin tưởng ta. Từ đầu đến cuối hắn đều không có chút hoài nghi đối với ta, cũng chưa từng có ý định bỏ mặc không để ý đến ta.

Ta chưa bao giờ sợ nguy hiểm, nhưng ta cũng thích cảm giác được người khác quan tâm như những nữ nhân khác.

“Theo sát ta!” Hắn lại nói như vậy với ta một lần nữa.

Cho nên về sau, ta cũng có phần không thể bỏ mặc hắn.

Ta vẫn luôn suy đoán xem lúc đó giữa hắn và Phùng Yên Nhi đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mọi thứ đều khó mà phân biệt được.

Độc câu hôn trong người Nguyên Quân Diệu khiến ta mơ hồ một thời gian dài, trong lòng ta nghi ngờ chuyện này có quan hệ với Phùng Yên Nhi. Nhưng thật ra chuyện này cũng không quan trọng, ta giúp hắn loại bỏ chất độc ra khỏi cơ thể, thuận tiện cũng không tránh khỏi nghĩ ngợi, nếu như ta hạ độc hắn...

Đương nhiên ta sẽ không làm như vậy.

Nguyên Quân Diệu này, ngoại trừ có đôi lúc tính cách lạ lùng thì thật ra là một người rất tốt. Ta biết hắn nóng tính, biết tính tình hắn trẻ con, cho nên cũng không có cách nào giận hắn được. Ta sẽ không để cho Phùng Yên Nhi khiến hắn tuyệt vọng một lần nữa.

Thật ra hắn là một nam nhân chung thủy, hắn muốn thích một người cả đời.

Ta nhớ, khi hắn phát hiện ra bí mật lớn nhất của ta cũng đã đùa dai quấy rầy ta cả đêm, để ta có thể nhờ hắn mà yên tâm. Đêm hôm đó tay hắn vòng chặt trước ngực ta, ngủ hết sức say sưa.

Thật ra đây là chuyện khiến ta xấu hổ nhất, ta biết rõ ngoài việc tính cách ta không được nữ tính thì bộ ngực ta cũng không được mềm mại như những nữ nhân khác. Chính ta cũng có đôi lúc cảm thấy rất có lỗi, mỗi lần tắm nhìn xuống bộ ngực bằng phẳng của mình đều sẽ oán giận mà tự hỏi: Sở Tư Nam người có điểm nào giống nữ nhân chứ!

Nhưng trái lại Nguyên Quân Diệu lại không hề ghét bỏ điều này. Trên thực tế, hắn rất thích sờ ta, thích sờ mặt, sờ môi của ta, thậm chí sờ hàng lông mi của ta cũng không thấy chán. Lạ nhất chính là hắn thích mò nắn nơi không hề mềm mại kia của ta. Mò trước mò sau đến khi ta tỉnh ngủ thì thôi. Tay hắn luôn nhắm vào lúc ta không có phòng bị nhất mà đặt lên nơi đó, sau đó hắn liền chẳng để ý đến gì khác mà mỉm cười.

Tay hắn rất lớn, lòng bàn tay lướt qua, rất dễ dàng nắm được toàn bộ thứ mà hắn muốn nắm, mang theo hơi ấm của hắn, thấp lửa khắp người ta. Hắn vuốt ve khắp người ta, sau đó cười thỏa mãn. Lúc nào hắn cũng làm những điều này hết sức quen thuộc, không hề có cảm giác chán. Mà hắn còn làm như thể đây là chuyện đương nhiên, vốn nên là như vậy, giống như trước kia giữa ta và hắn chưa từng có lục đục, chưa từng cãi nhau, giống như trước kia hắn chưa từng nổi giận với ta.

“Thật tốt!” Tên mặt dày kia luôn nói như vậy. Ta không biết cơ thể ta có chỗ nào tốt, nhưng nghe hắn nói như vậy ta cũng rất vui vẻ. Nguyên Quân Diệu có dáng người cao lớn khiến trên dưới Đại Triệu đều hâm mộ, hắn còn có một phi tử dáng vẻ xinh đẹp như Phùng Yên Nhi, thế nhưng không hiểu sao hắn vẫn thích cơ thể bình thường của ta: “A Nam thật tốt!” Hắn vừa vuốt ve ta vừa nói, nét mặt không giống như đang giả vờ.

Ta đột nhiên yên lòng, chỉ cần hắn thấy ta tốt là được rồi.

Ta dần hiểu rõ đây là một nam nhân rất am hiểu cách thể hiện sự yêu thích của mình đối với nữ nhân. Mặc kệ rốt cuộc ta thế nào, chỉ cần hắn thích, ta chính là tốt nhất.

Trước kia khi ta và hắn còn chưa tiếp xúc, ta còn cảm thấy tò mò, không biết khi nam nhân này đối xử tốt với người khác thì sẽ là như thế nào. Đến khi ta thật sự tiếp xúc với hắn rồi mới biết, thì ra nam nhân đối tốt với nữ nhân chính là như thế này.

“A Nam, nàng thích cây quạt này sao? Vậy thì cho nàng.” Ta chỉ liếc mắt nhìn cây quạt mà hắn đang phe phẩy, cây quạt này liền rơi vào tay ta.

“A Nam, nàng thích ăn loại bánh ngọt này sao? Vậy ta sẽ nói ngự thiện phòng làm cho nàng.” Ta chỉ là tham ăn, ăn hai miếng bánh ngọt, ngày đó cung nhân trong cung Trường Tín phải nhận không biết bao nhiêu là bánh.

Hắn giống như chỉ hận không thể đưa hết tất cả những gì hắn có cho ta, chỉ cần ta có thể thoảng để ý tới hắn một chút. Những thứ đó từng món một chạy đến cung Trường Tín, kể cả cây trầm bạch ngọc trên đầu hắn ngày đó.

Ta biết rõ Nguyên Quân Diệu đối xử với người khác rất tốt, nhưng không tránh khỏi có chút ngờ nghệch. Sự ngờ nghệch này trái lại rất xứng đôi với cái tính nôn nóng của hắn, ta có chút thích, nhưng đôi khi cũng khiến cho người khác dở khóc dở cười. Ví dụ như hắn khắc tên mình lên cây trầm bạch ngọc rồi đưa lại cho ta, còn tuyên bố coi như đây là tín vật. Mặc kệ ta có thích thật hay không, hắn luôn muốn để cho ta biết, cái gì hắn cũng sẵn lòng đưa cho ta.

Hắn đã từng gặp qua vô số nữ nhân, đối xử với ta lại rất cẩn thận. Nếu không phải ta chủ động, có lẽ hắn sẽ kiên nhẫn mà chờ đợi. Hắn chính là luôn để ý đến cảm giác của ta như vậy, khiến ta cảm thấy ta được che chở. Ta thích cảm giác này, được một người thô thiển như Nguyên Quân Diệu che chở, khiến cho ta có cảm giác hạnh phúc. Đến nỗi, ta suýt nữa đã tin là thật rồi.

Nhưng ta nhanh chóng biết được, ta không thể nhắc đến Trích Tinh Các ở trước mặt hắn, cho dù có nhắc thì hắn cũng sẽ giả vờ hồ đồ. Cho dù cái gì hắn cũng có thể cho ta thì tất cả những thứ liên quan đến Phùng Yên Nhi ta đều không được nói đến. Điều này khiến ta suy đoán trong lòng, dường như giữa hắn và Phùng Yên Nhi đã xảy ra chuyện gì không thể cứu vãn, cho nên hắn mới quay đầu để ý đến ta.

Cho đến khi ta thuận miệng nói “Trích Tinh Các để không như vậy không được tốt lắm”, hắn khó chịu ngồi yên một lúc lâu, khiến ta cũng không dám nhiều lời nữa.

Hắn có tâm sự của hắn, không phải chuyện gì cũng nói cho ta biết. Ta sẽ không hỏi hắn, bí mật của hắn thì nên giấu trong lòng hắn.

Chỉ cần ta biết rõ hắn đối tốt với ta, thật lòng yêu thương ta, không chỉ vì nhất thời nổi hứng mà làm người tuyệt cho ta, cũng không phải là lợi dụng thân phận của ta để làm an lòng dân chúng phía nam, như thế là đủ rồi. Ta càng thích Nguyên Quân Diệu ôm chặt ta trong lòng, thích Nguyên Quân Diệu bên ngoài tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng ban đêm lại đến phòng ta, chỉ đứng im bên cạnh giường nhìn ta ngủ.

Thật ra thì trong lòng ta cái gì cũng hiểu, có lúc là cố ý giả bộ hồ đồ.

“Hoàng thượng!” Ta lớn tiếng kêu: “Lần trước ta nói ta nhìn thấy một vùng nước ở trước giường, hoàng thượng còn nhớ không?” Trước khi ta đi vào phòng của Mậu Nhi thì dừng bước: “Nếu như không cho người kiểm tra lại mái nhà lần nữa, ta sẽ chuyển đến Trích Tinh Các.” Ta dọa Nguyên Quân Diệu, trong lòng lại cười thầm.

Ta có thể bỏ qua cho sự quái dị của hắn, nhưng Trích Tinh Các kia, ta phải được dùng mới vừa lòng. Cũng không phải là ta muốn ở đó, ta vẫn cảm thấy ở trong cung Trường Tín rất tốt, ta muốn Trích Tinh Các để làm việc khác. Việc này còn không phải là do Nguyên Quân Diệu hắn!

Đến khi ta vừa ôm lấy Mậu Nhi vừa nghiêng đầu nhìn xem Nguyên Quân Diệu có bám theo ta tới đây như cái đuôi không thì chỉ nghe tiếng chó sủa ầm ầm bên ngoài cửa Hạc Minh. Không chờ ta lo đầu ra nhìn, tiêu thái giám giữ cửa đã lớn tiếng thông báo vào bên trong: “Thái hậu nương nương giá lâm!”

Mẫu hậu vậy mà đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 151: Chương 145: Ngoại truyện

Mẫu hậu vậy mà đến rồi!

Ta hoảng sợ, vội ôm Mậu Nhi ra ngoài nghênh đón.

Gần đây thân thể Thái hậu vẫn không tốt, chân đi được vài bước thì đầu liền choáng váng, đã lâu không rời khỏi cung Khôn Ninh rồi. Hoa thái y nói rằng Thái hậu đã lớn tuổi, huyết mạch không thông, chỉ có thể nghỉ ngơi, không được làm việc vất vả. Ta sợ lão nhân gia người mệt, ngay cả Mậu Nhi cũng đều do ta trông nom, đưa về chăm sóc trong cung Trường Tín. Không nghĩ tới hôm nay mẫu hậu lại đến cung Trường Tín.

Động tác của Nguyên Quân Diệu nhanh hơn ta, đã sớm từ trong nhà ra nghênh đón mẫu hậu: “Mẫu hậu!” Hắn cười toe toét gọi, duỗi tay ra muốn đỡ.

Mẹ con hai người họ luôn luôn rất thoải mái với nhau, thường khiến ta nhớ tới mẹ của ta. Suy cho cùng cũng là con cái trong nhà, cho dù là hoàng thất hay dân thường, đều là tình thân sâu nặng như nhau. Đáng tiếc ta chỉ có thể đứng một bên mà nhìn, lúc trước giữa Thái hậu và ta cũng không được tốt.

Hôm nay lão nhân gia đến không có ý tốt: “Sở Hiền phi!” Thái hậu cứ thế lớn tiếng gọi, cũng không để ý tới con trai của người.

Ta vội vàng ôm Mậu Nhi ra ngoài hành lễ với Thái hậu, trong đầu lại trừ tính xem hôm nay Thái hậu tới làm gì.

Ta còn chưa kịp quỳ gối, lão nhân gia đã thờ ơ bước qua, không chỉ có một người vội đuổi theo người. Ngay dưới chân Thái hậu, ta nhìn thấy một cái giỏ, trong giỏ có mấy con mèo trắng đang chen chúc nhau kêu meo meo.

Nhìn thấy biểu tình giật mình của ta, Thái hậu trừng ta một cái: “Mấy con mèo con đó không phải đưa cho người”. Người vừa nói vừa đuổi mấy nô tài hầu hạ ra ngoài: “Mấy con mèo con đó là để cho Mậu Nhi chơi.”

Ta nháy mắt mấy cái.

Thái hậu đi tới, cũng không bảo ta đứng dậy, nhú mào nhìn Mậu Nhi đang ngủ: “Sao vẫn gầy như vậy? Hôm nay ta mang theo kẹo đường trắng tới, còn có trứng bò câu để làm bánh ngọt cho thằng bé.”

Ta cúi đầu không dám đáp lời, trong lòng lại nghĩ đến tính tình kỳ quái muốn tặng tất cả những thứ tốt nhất của mình cho người khác của Nguyên Quân Diệu kia thật ra có chút giống Thái hậu. Ta không cần mèo con làm gì, Huyền Từ và Mậu Nhi càng sẽ không đòi Thái hậu. Đây là Thái hậu tự quyết định, cho rằng Huyền Từ và Mậu Nhi sẽ thích, cứ như vậy liền mang tới. Về phần bánh ngọt, nói thật, hiện giờ ta quản lý toàn bộ hậu cung, kẹo đường trắng và trứng bò câu vẫn nên là ta hiếu kính Thái hậu người.

Nhưng ta không dám nói thêm gì, ta không muốn để cho Thái hậu mất hứng.

Mấy nô tài đưa mấy con mèo con tới trước mặt cho ta xem, trong giỏ, bốn con mèo con màu phấn to bằng đầu nắm tay Mậu Nhi đang chen chúc nhau nhìn ta.

“Chuyện này...” Ta ngập ngừng, lập tức nghĩ xem phải nuôi bốn con mèo nhỏ này ở đâu. Trong sân mấy con hạc con đã đủ náo nhiệt, giờ lại còn thêm bốn con mèo con này nữa!

Thái hậu ôm Mậu Nhi từ trong ngực ta vào lòng: “Diệu Nhi, hôm nay bên Ti Lễ Giám hỏi vấn đề tế tự dịp hạ chí năm nay sắp xếp như thế nào, người cũng nhanh trả lời bọn họ đi.”

Thái hậu vẫn không bảo ta đứng dậy, làm như không thấy ta.

Ta trừng mắt liếc Nguyên Quân Diệu, toàn bộ chuyện này đều phải trách hẩn, năm nay trong cung thiếu Phùng Yên Nhi và mấy người Hà Từ Ngự, Tiền Bảo Bảo, Lý Uyển Ninh, số lượng phi tần lại không đủ. Ta đã sớm nói hẩn mau chóng hạ chiếu thư cho bên kia được biết rõ, hẩn lại cứ lần lữa không chịu làm.

Nguyên Quân Diệu nháy mắt ra hiệu về phía ta, ý bảo tự ta đứng dậy.

Ta nào dám! Thái hậu hẩn là tới để hỏi tội. Bây giờ bên cạnh người vắng vẻ, chắc chắn là trách ta rồi.

Thái hậu ngêng ngang ôm Mậu Nhi vào trong phòng của ta: “Hiện giờ trong hậu cung phi tần từ tam phẩm trở lên cũng chỉ còn lại có một người.” Thái hậu mở miệng quở trách: “Ta cũng cảm thấy khó xử thay Ti Lễ Giám, lễ tế tự lần này có thể bỏ bớt lễ tán danh\*! Hai người có thắc mắc gì có thể nói, còn có Liễu tu viện vẫn còn mượn cớ cáo bệnh không tham gia.”

\*tán danh: đọc tên khen thưởng

Ta quỳ trên đất lén cười trộm.

Nguyên Quân Diệu nhìn mặt với ta.

Việc này nói ra ta còn mừng thầm trong lòng, có lẽ là ta không đủ hiền lương thực đức, nhưng dù sao ta cũng không hào phóng, không thích tam cung lục viện của Nguyên Quân Diệu. Nếu hẩn lại thích nữ nhân khác, ta nghĩ ta chắc chắn không có cách nào mà tiếp tục ở lại nơi thâm cung này. Trước kia hẩn và ta không gần gũi thân mật thì có thể bỏ qua, nhưng không biết vì cái gì mà hiện tại chỉ cần vừa nghĩ tới hẩn có thể thân thiết với nữ nhân khác, trong lòng ta liền tức giận. May mà bây giờ Nguyên Quân Diệu không có ý định nạp cả một hậu cung đông đúc. Hiện giờ mỗi ngày hẩn chỉ kề cận một mình ta, giống như trước kia kề cận Phùng Yên Nhi, thậm chí còn chung tình hơn so với lúc trước.

Giờ thì ta đã biết rõ Thái hậu tới để làm gì.

“Đi gọi Huyền Từ!” Ta ra lệnh cho nô tài đứng bên cạnh, chính mình cũng đứng lên, đi vào theo Thái hậu.

“Mẫu hậu không cần lo lắng, vật tế hạ chí đều do một tay thiếp sắp xếp.” Ta thoải mái nói với Thái hậu, đồng thời vén tay áo lên rửa tay trong chậu đồng, chuẩn bị châm trà: “Lễ nghi cũng do thiếp bàn bạc với Ti Lễ Giám. Thân thể mẫu hậu không tốt lại vẫn để cho mẫu hậu phải bận tâm, thiếp thật sự áy náy.” Trà của ta vẫn luôn sẵn có, lúc này đang bốc hơi nóng trên cái lò đất nhỏ, mùi hoa sen thơm ngát cả phòng. Ta rót ra chén, dâng lên cho Thái hậu.

Thái hậu hừ lạnh: “Ai gia biết Sở Hiền phi có năng lực!” Người nói nhưng cũng không nhìn ta, để mặc cho ta đặt trà lên chiếc bàn bên cạnh người, không biết lấy ra cái chuông từ đâu, tay đung đưa trước mặt Mậu Nhi. Âm thanh phát từ cái chuông ra nghe rất vui tai.

Mậu Nhi đã gần tròn năm tháng, chuyển động con mắt nhìn nơi phát ra âm thanh. Thái hậu tỏ ra vui mừng: “Nhìn này!” Người nói rất vui vẻ: “Mậu Nhi thật ra không phải là không thông minh, nó cũng có thể nghe có thể nhìn đấy.”

Nguyên Quân Diệu và ta liếc nhau một cái.

Chúng ta đều biết Mậu Nhi có thể nghe có thể nhìn, chỉ là mấy ngày nay, Hoa thái y nói thằng bé chậm lớn hơn những đứa trẻ khác rất nhiều. Nhưng dù

sao thì Mậu Nhi vẫn có tiến bộ, điều này ít nhiều làm cho người ta cảm thấy vui mừng. Đứa nhỏ này thật đáng thương, là do chúng ta không chăm sóc tốt mới khiến hần trở thành như vậy.

Đối với đứa nhỏ này ta có chút áy náy, đây cũng là nguyên nhân ta đón hần tới để chăm sóc. Nếu ban đầu ta có thể chú ý hần nhiều hơn một chút, hần cũng sẽ không trở thành như bây giờ. Thế nhưng tại thời điểm đó, bản thân ta cũng đang lo sợ nghi hoặc, tự thân khó bảo toàn, muốn chiều cổ hần cũng không được.

Ta biết Nguyên Quân Diệu và Thái hậu vì chuyện đứa nhỏ này mà đều rất khổ sở, cho nên có lúc ta cũng cảm thấy có lỗi với họ.

Ánh mắt Thái hậu nhìn tới đây, trực tiếp rơi vào bụng ta: “Đứa bé tiếp theo chắc chắn là đứa bé thông minh nhất thiên hạ.” Người nói.

Ta quýnh lên, trên mặt cảm thấy nóng tựa như bị lửa đốt.

“Mẫu hậu! Sẽ có!” Nguyên Quân Diệu thỉnh linh đặt tay lên bụng ta, vuốt vuốt: “A Nam ăn nói vụng về, nhưng trong bụng luôn luôn tốt, nhất định là sẽ có.” Hần nói một câu hai nghĩa.

Mặt ta lại càng đỏ hơn, thật không biết hần lấy lòng tin ở đâu ra.

Ta lặng lẽ dùng khuỷu tay đẩy hần, nhưng không di chuyển tên mặt dày này được chút nào.

Thái hậu nhìn vào bụng ta, ánh mắt rất nghiêm túc: “Phải nhanh lên!” Người nói: “Để cho ta còn được ẵm cháu lúc còn sống mới được!”

“Đó là đương nhiên!” Nguyên Quân Diệu cười hi hi: “Mẫu hậu nhất định sẽ sống lâu, muốn ôm mười đứa tám đứa cũng được.” Người này quả nhiên miệng lưỡi trơn tru: “Ngày nào ta cũng cố gắng.” Nguyên Quân Diệu hết sức đắc ý, định ôm lấy eo ta từ phía sau, ôm lấy cả bụng ta trong vòng tay của hần: “Chẳng phải nhi thân vì chuyện này nên mới không quan tâm đến việc tra hỏi Phùng gia sao?”

Tên bại hoại này!

Nghe xong lời này, mẫu hậu đứng là vui mừng, hai mắt toả sáng nhìn chằm chằm bụng ta tỏ ý hiểu rõ: “Trước hết vẫn nên chú ý cái này, chuyện này quan trọng hơn so với bất cứ chuyện khác. Đến lúc đó cũng để cho Phùng gia biết được, muốn ta tuyệt hậu không dễ dàng như vậy! Có cần mẫu hậu đưa cho các người chút đồ bổ không?”

Đột nhiên ta hiểu ra được tại sao Nguyên Quân Diệu lại mặt dày như vậy. Miệng lưỡi của Thái hậu quả thật là không có chừng mực.

Mẹ con họ cũng mặc kệ ta đang quần bách đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Đúng lúc này thì Huyền Từ đi vào. Mẫu hậu vừa thấy hần thì hai mắt liền sáng lên: “Huyền Từ mau tới đây.” Người vẫy tay với Huyền Từ: “Lại đọc sách tập võ sao?” Người đưa tay kéo Huyền Từ lại bên người, xoa xoa mặt của Huyền Từ: “Thật là một đứa bé xinh xắn!” Người lại nói với ta: “Sinh một đứa giống Huyền Từ đi, như vậy tướng mạo còn có thể tốt hơn cả Diệu Nhi. Chỉ là con trai thì thường giống mẹ, Diệu Nhi cũng rất giống ta! Cho nên ta cũng không ép buộc, chỉ cần giống Huyền Từ là được.”

Thái hậu quả nhiên rất tự biết rõ mình, biết con trai giống mình đây! Ngay cả cái này mà người cũng đã tính toán xong rồi, ta còn có thể nói gì nữa đây?

Nguyên Quân Diệu kia quả nhiên là chịu sự dạy dỗ của mẫu hậu, chỉ thấy Thái hậu phát tay một cái, đồ ăn được mang vào như nước chảy. Tính cả bốn con mèo kia, đều là Thái hậu thưởng cho cung Trường Tín. Người không nói là cho ta hay cho Huyền Từ, Mậu Nhi, cũng không để ý nơi này của ta có cần hay không, dù sao người cũng đã đưa đến rồi.

Thật ra mấy thứ này cũng không có cái gì đặc biệt, chỉ là mấy thứ mà Thái hậu nghĩ rằng chúng ta sẽ thích mà thôi.

Ta coi như thật sự khâm phục hai mẹ con họ rồi.

Trong số mấy thứ được đưa tới có một giỏ mơ to, từng quả vừa to vừa tròn, đặt trong giỏ trúc nhìn rất đáng yêu.

“Cho người dùng để pha trà, nấu rượu.” Thái hậu nói với ta: “Năm ngoái ta từng nhìn thấy Hiền phi đứng trong vườn nhìn mấy quả mơ, chỉ là vườn mơ kia không được ngon lắm, quả vừa nhỏ vừa lép, pha trà hay nấu rượu đều không hợp. Mơ hôm nay đưa tới là do ai gia sai người theo Lý Uyển Ninh hái từ trên cây mơ ở trong cung Minh Loan. Đây vốn là cây mơ tốt nhất trong cung.”

Ta sững sờ, năm ngoái dường như đã quá xa xôi rồi, đó là lúc ta còn ở trong lãnh cung một mình, căn bản là không có người nào để ý đến ta, tại sao Thái hậu lại biết ta vào vườn mơ?

Có lẽ thấy ta thất thần, Thái hậu đột nhiên cười đắc ý: “Ta biết rõ tám lạng bạc năm ngoái của Phùng Yên Nhi không phải thứ tốt đẹp gì, cũng biết rõ chuyện của đám người các người.” Thái hậu vỗ vạt áo đứng lên: “Ta phải đi rồi, không thể cứ ở nơi này làm phiền chuyện của đám người trẻ tuổi các người, các người cứ tiếp tục đi.” Người mỉm cười quý dī, vẫn còn không quên gọi Huyền Từ: “Huyền Từ tới đây! Ai gia dạy người cho mèo con ăn.”

Người quay đầu: “Hai người các người đừng tiến nữa, chính mình phải nắm bắt, phải nắm bắt a!” Thái hậu vừa bước qua bậc cửa vừa lớn tiếng nói.

Thế này thì làm sao ta còn mặt mũi gặp người khác nữa!

Nguyên Quân Diệu đưa mẫu hậu của hắn ra ngoài, thế mà ta lại có chút ngẩn ngơ, Thái hậu nói đến chuyện tỷ đệ Phùng gia từng hãm hại ta. Tấm lụa bạc kia là cống phẩm hai năm một lần của Giang Nam, ta nhớ rõ lần đó Thái hậu bảo ta quỳ trên đất chờ xử lý, nhưng chính mình vẫn mỉm cười nghĩ về tấm lụa kia.

Nhưng quả thật là từ đó về sau, Thái hậu đối xử với Phùng Yên Nhi không còn tốt như trước nữa, ngay cả ta cũng có thể nhận ra. Thái hậu không còn nói chuyện với Phùng Yên Nhi, còn ngăn cản ý định đi Giang Nam của Phùng Yên Nhi.

Rất nhiều chuyện ở ngoài mặt nhìn không ra liền trở nên rõ ràng. Ta đột nhiên cảm thấy, Nguyên Quân Diệu thực ra giống hệt như mẫu hậu của hắn, ngoài mặt thì ngờ nghệch nhưng trong lòng lại vô cùng khôn khéo.

Đầu óc ta miên man suy nghĩ, không biết vì sao có chút không kìm lòng được, tiến lên lấy một quả mơ cho vào miệng. Hàm răng nhẹ nhàng nhai, thịt mơ giòn xốp vỡ ra, vị chua lan khắp miệng, cảm thấy cực kì dễ chịu. Ta tham lam nuốt lấy nước chua, sớm đã quên hết lễ nghi ra sau đầu.

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy mẹ con họ vốn đã đi ra cửa đều đứng lại nhìn ta bằng ánh mắt kinh ngạc.

Gần như đồng thời, hai người cực kì ăn ý la to: “Có rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 152: Chương 146: Ngoại truyện

Lúc này tại Trích Tinh Các, mùi mực bay khắp mọi góc ngách. Ta mặc một bộ đồ trắng, tay áo kéo lên thật cao, bận rộn chỉ đạo một đám cung nhân.

“Nhanh đi lấy mực mang lên lầu phơi khô.” Ta lớn tiếng dặn dò. Lờn còn chưa dứt, hai vị tiểu công chúa A Ô A Meo đang đùa giỡn cạnh chân ta chạy vội qua. Hai tiểu công chúa gần được ba tuổi rồi, đã có thể chạy khắp nơi, cũng có chút bướng bỉnh.

“Tiểu công chúa của ta ơi!” Cung nữ Hồng Anh của ta lớn tiếng hét, đuổi theo hai đứa nhóc: “Coi chừng đụng phải Hiền phi nương nương, hiện giờ thân thể Hiền phi nương nương cao quý, nếu có sai lầm, hai tiểu công chúa các người không chịu nổi trách nhiệm đâu.” Nàng ta giống như con gà mái già giương hai cánh tay về phía hai đứa nhóc đang cười khanh khách kia, ngăn hai vị tiểu công chúa cách xa ta mấy bước.

A Qua chỉ yên lặng bảo vệ ở phía trước ta, đôi mắt nàng ta mở thật lớn, thật ra cũng hết sức căng thẳng.

Ta nở nụ cười, sờ sờ bụng của mình. Bụng của ta lúc này vẫn còn bằng phẳng, tất cả dường như không chân thực, nhưng Hoa thái y đã khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng ta đã mang long thai. Chỉ là lúc này còn quá sớm, ta lại không có triệu chứng rõ rệt, cho nên chính mình không biết mà thôi.

Thái hậu sốt ruột, ép hỏi Hoa thái y: “Là nam hay nữ?”

Hoa thái y lắc đầu: “Không biết.”

Nói xong lại quay ra phía Nguyên Quân Diệu nháy mắt.

Ta có chút nghi ngờ, bản thân ta không để ý nam hay nữ, dù sao nam hay nữ đều là hài tử của ta, năm đó mẫu hậu từng nói với ta rằng nữ tử cũng có thể không thua gì đáng mày râu, cũng có thể nắm thiên hạ ở trong tay. Ta chưa bao giờ cảm thấy nữ tử không thể sánh bằng nam tử. Nhưng ta vẫn biết, Lão Thái hậu và hoàng thượng có lẽ có suy nghĩ khác. Chắc hẳn bất đồng với ý nghĩ của ta.

“Ai da, sao Hiền phi lại tới đây, để hoàng thượng biết lại trách móc.” Liễu Tu Viện ôm một quyển sách trúc nhỏ nghênh đón: “Nơi này đã có chúng ta rồi, Hiền phi không cần phải tốn sức như vậy.” Nàng ta có chút nịnh nọt nói với ta.

“Nghe nói ra rồi hả? Ta muốn xem qua.” Ta dứt khoát hỏi.

Hiện giờ Trích Tinh Các đã trở thành hiệu sách của ta, mỗi ngày để cho phi tần trong cung ở nơi này chép sách, chạm trở để xuất bản, cảnh tượng thật bận rộn. Ta đã sớm nghĩ tới, ta muốn chuyên sùng, không thể để cho những cung tần trong cung được nhân rồi mà sinh sự. Hơn nữa việc ta muốn mở tiệm sách cũng không phải là chuyện mới chỉ ngày một ngày hai. Lúc này thời cơ vừa đến, dựa vào điều kiện hậu cung của Nguyên Quân Diệu, muốn đất có đất, muốn người có người, sao lại không lập tức động thủ chứ!

Liễu Tu viện rụt rè: “Hiền phi đã nói, người nào chép sách thì có thể viết tên mình vào phần giáp lai. Người xem...” Nàng ta giấu mặt mình sau mấy quyển sách kia.

Ta hiểu rõ ý của nàng ta, hiện giờ ta cũng đã tính toán tốt, vì để cho những cung nhân này làm việc tích cực, ta đã sớm đáp ứng các nàng có thể lưu lại tên trong sách. Người nào chép sách, người nào chạm khắc, hoặc chữ hoặc số đều có thể lưu lại làm ấn ký. Liễu Tu Viện đoán chừng là nhìn mà thèm, cũng muốn xuất ra một tay.

Nhưng ta cũng rất chán chừ, Liễu Tu Viện không giỏi văn tự lắm, ta nào dám để cho nàng đảm đương trọng trách.

“Ta có thể viết sách về âm nhạc.” Liễu Tu Viện vội vàng nói. “Cùng với ca ca của ta.”

Ta mờ to mắt, ý này của nàng ta hẳn là muốn tự mình ra ngoài.

Bản thân chuyên sùng, ta lo lắng nhất chính là Liễu Tu Viện. Ta biết nàng ta là người biết nịnh hót, lại rất cẩn thận, sẽ không cùng ta công khai giành giật. Nhưng dù sao nàng ta cũng là một trong chín phi tần, lại là mẫu thân của A Ô, ta đối với nàng ta bất cần một chút đã có thể chịu miệng lưỡi người đời. Nàng ta có thể sẵn lòng tới hỗ trợ tiệm sách của ta là ta đã rất vui mừng rồi.

Nếu nàng ta có thể từ bỏ tranh chấp mà viết sách, đối với ta ngược lại là một chuyện tốt.

“Tên sách cũng đã nghĩ xong, gọi là .” Liễu Tu Viện nói đến đây thì mắt sáng lên: “Xin nương nương ân chuẩn.”

Lúc này trong cung đều đồn đại ta sắp sửa được phong làm hoàng hậu, chiếu thư chưa ban nhưng họ đã gọi nương nương. Mà ta có chút lo sợ bọn họ miệng lưỡi không chừng mực, lúc này đương nhiên ta phải vội vội vàng vàng ngăn cản Liễu Tu Viện.

“Tỷ tỷ không cần quá lo lắng, xuất bản sách là chuyện tốt, ta đương nhiên sẽ hết lòng giúp đỡ.”

“A Nam!” Sau lưng gầm lên một tiếng: “Tại sao nàng lại tới Trích Tích Các rồi!” Trong giọng nói đều là vẻ nóng nảy.

Ta không quay đầu lại cũng biết là người kia tới đây. Nguyên Quân Diệu hiện giờ đều chỉ một mực gọi ta là A Nam, giống như trong hậu cung này hẳn chỉ nhận ra một mình ta.

Ta thở dài trong lòng. Nguyên Quân Diệu hiện tại là thần canh cửa của ta, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm cửa lớn của cung Trường Tín, đến nỗi một cái lỗ cũng không chừa lại cho ta. Hắn không thích nhất là ta tới Trích Tích Các, lại càng không muốn thấy ta đứng trên cầu thang của Trích Tích Các: “Phía trên có gì tốt! Gió lớn như vậy!” Hắn vốn là nói như vậy.

Thật sự là quá kỳ quái rồi, Phùng Yên Nhi ở trên tầng lầu Lâm Phong nhảy múa thì tại sao hắn lại không nói là gió lớn?

Liễu Tu Viện thấy Nguyên Quân Diệu thì như chuột thấy mèo, không dám nói tiếp nữa, chỉ biết đứng một bên cung kính cười.

Ta cười cười quay đầu lại, bản mặt giả vờ đón Nguyên Quân Diệu, tiến tới kéo vạt áo hắn: “Hoàng thượng, thiếp đã nghĩ kỹ, sau này sẽ đổi tên của Trích Tích Các.”

Ta nói: “Về sau nơi này sẽ đổi thành Hội Hiền Lâu. Tứ thư ngũ kinh in ở đây sẽ gọi là Hội Hiền Lâu bản. Hoàng thượng thấy thế nào?” Ta tránh nặng tìm nhẹ, không muốn tranh cãi với hoàng thượng. Một nữ tử trong hậu cung không phải là phải có cái khả năng này sao?

Nguyên Quân Diệu cũng không để ý tới ta, hắn quét mắt khắp người ta một lượt, xác định ta không có việc gì mới kéo ta ra ngoài: “Có chuyện quan trọng hơn muốn nói với nàng.” Hắn nghiêm túc.

Ta không hiểu hắn có chuyện gì nghiêm trọng, ngày nào cũng ở cùng ta, có lời cần nói cũng phải sớm nói rồi chứ. Hôm nay chỉ là không lên triều mà thôi, sao lại xảy ra chuyện? Cho nên, ta bị Nguyên Quân Diệu kéo đi có chút không tình nguyện.

Liễu Tu Viện không ngừng nhìn về phía ta nháy mắt.

Nguyên Quân Diệu vẫn lôi kéo ta về phía cung Trường Tín, vừa vào phòng, hắn liền lớn tiếng tuyên bố: “Hôm nay trên triều đình chính ta đã tuyên bố chuyện nàng mang thai.”

Ta kinh ngạc, chuyện này không phải đã có dự định sao, tại sao hắn lại gấp như vậy?

Không đợi ta mở miệng, Nguyên Quân Diệu lại lớn tiếng nói: “Các đại thần đều nói nàng phù hợp làm mẫu nghi thiên hạ, nên phong làm Hoàng hậu.”

Hắn nói xong, ta tỉnh táo lại, thì ra là như vậy! Liễu Tu Viện thật là đã đoán đúng.

Cái gọi là các đại thần nói, ta nghĩ không có khả năng, nhất định là Nguyên Quân Diệu ở trên triều nói ra.

“Không cho nàng từ chối.” Nguyên Quân Diệu giọng nói thần thái đều cực kỳ nghiêm túc: “Chuyện phong hậu này ta đã nghĩ kỹ, muốn nhanh chóng tiến hành! Thừa dịp thân thể nàng hiện tại còn thuận tiện chúng ta liền tiến hành làm lễ. Làm hoàng hậu không giống như làm Hiền phi, có một số nghi thức bắt buộc phải tiến hành, ngày đó sẽ rất mệt mỏi.”

Trong giọng nói của hắn, không có ý thương lượng với ta.

Thật ra thì ta đã biết sớm muộn gì ta cũng sẽ ngồi lên ngôi vị này, bởi vì Nguyên Quân Diệu đã suy nghĩ chuyện này mấy ngày rồi. Hiện tại ta đã mang thai, không nói đến chuyện cái thai là nam hay nữ, ta có thể sinh con chính là lý do tốt nhất để làm hoàng hậu. Chỉ cần Nguyên Quân Diệu đối với ta không phải là yêu thích nhất thời, hải tặc của ta sẽ có rất nhiều rất nhiều. Điểm này chính ta cũng rất có lòng tin.

Chỉ là...Ta cúi đầu nhìn bụng của mình.

Hai tay Nguyên Quân Diệu nắm lấy tay ta: “Làm sao vậy, A Nam, nàng không vui sao?” Thân thể cao lớn của hắn nhìn ta dò xét, tựa như nhìn ra cái gì, cẩn thận hỏi ta.

Nguyên Quân Diệu từng một lòng muốn Phùng Yên Nhi làm hoàng hậu, ta thậm chí còn biết hắn đã từng muốn cho Tiễn Bảo Bảo làm hoàng hậu. Tâm tư của hắn, ta đã sớm rõ như lòng bàn tay. Ở trong hậu cung của Nguyên Quân Diệu, phàm là có chút thân phận, dường như đều có khả năng làm hoàng hậu. Điều này làm cho ta có chút bất bình.

Chuyện này, ta đã nghĩ rất nhiều rồi.

Khi Lý Uyển Ninh bị giam cầm trong lãnh cung ta thường đi xem nàng ta, nàng ta từng nói với ta: “Hoàng gia thật ra không có ý nghĩa gì, cho rằng thứ ta cần ta cứ lấy là điều hiển nhiên. Trước đây mấy vị hoàng hậu của Thái Tông hoàng đế đều mất sớm, làm hoàng hậu phải trả giá rất nhiều để đổi lấy địa vị vững chắc. Giao cả trái tim ra thì sao có thể trường tồn.”

Ta nghĩ nàng ta nói đúng, thật ra Lý Uyển Ninh làm nhiều việc rất hợp ý ta. Mặc dù Nguyên Quân Diệu dưới con nóng giận mà phạt nàng ta rất nặng, nhưng suy cho cùng thì ta cảm thấy, cách Lý Uyển Ninh đối đãi với bằng hữu cũng chính là điều mà ta sẽ làm, thậm chí quyết định của nàng ta cũng tương tự với ta. Nếu Đặng Hưong, Đặng Vân gặp chuyện không may, ta ước chừng cũng sẽ ra tay tương trợ giống như nàng ta, bất luận có phạm vào luật trời cũng không chùn bước.

Ta vốn là không biết đến thế giới của những nữ nhân khác, nhưng Nguyên Quân Diệu bên cạnh ta lại để ý nhiều hơn.

Ta nhìn ra được, thật ra Phùng Yên Nhi không đặt hoàn toàn tâm ý vào ngôi vị hoàng hậu này. Nếu nàng ta thật sự muốn, chi cần hoa đào lộ kia là đủ khả năng rồi, nhưng nàng ta lại không thực sự để tâm.

Có thể thấy được, ngôi vị hoàng hậu kia không phải là thứ tốt.

Ta cũng không lạ gì cái ngôi vị hoàng hậu kia, nhưng... Ta nâng đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Lúc này, Nguyên Quân Diệu đang lo lắng nhìn ta, hắn không thấy sự mừng rỡ trên mặt ta, lại nghĩ có phải chính mình đã làm sai cái gì rồi không.

Hắn ở trước mặt ta lộ vẻ thấp thỏm làm ta mềm lòng.

Ta tách tay mình từ trong tay hắn ra. Hắn càng lo sợ, trong mắt đều là nghi hoặc.

Ta kiễng chân lên, lấy tay nâng mặt hắn, ngửa đầu cẩn thận quan sát. Hắn cực kỳ anh tuấn, dường như không khác lắm so với lần gặp đầu tiên ở Giang Nam. Hơn nữa, khi hắn mở to mắt ra sẽ làm cho người khác nhìn vào có cảm giác sáng sủa. Làm hoàng đế có một đôi mắt như vậy thật không dễ dàng. Đây là ánh mắt mà ta thích nhìn.

“A Nam?” Hắn kéo eo ta dán chặt vào người hắn: “Nàng không muốn làm hoàng hậu sao?” Hắn nghĩ tới đáp án này, rõ ràng trở nên không vui rồi.

Ta đùa dai ngậm chặt miệng, vẻ mặt cũng biến thành nghiêm túc, ủ rũ nhìn hắn.

“Không, thiếp nhất định muốn làm hoàng hậu của chàng.” Ta nói.

Ta thấy hắn ngây ngốc sững sờ, tiếp theo thở một hơi thật dài, mỉm cười.

Không đợi hắn cười lên, ta vội nói: “Nhưng thiếp có điều kiện.”

Lời vừa dứt, Nguyên Quân Diệu lại trở nên khấn trương: “A Nam, nàng muốn cái gì ta đều có thể đồng ý.” Hắn trả lời rất nhanh.

“Chàng phải nghĩ kĩ rồi mới đồng ý với thiếp.” Ta tránh môi hắn, đây không phải lúc vui đùa: “Chờ hài tử ra đời, cho dù là nam hay nữ, thiếp đều muốn mời Minh Hưong tiên sinh làm thầy.” Ta nhanh chóng đưa ra yêu cầu: “Cho dù ta có phải hoàng hậu hay không, cũng không thể cắt đứt quan hệ với bằng hữu trước kia.”

Việc này dường như có chút quá phận, có thể khiến Nguyên Quân Diệu cảm thấy ta hỗn láo không? Trước kia hắn từng ám chỉ ta điếm này, ta biết hắn lòng dạ hẹp hòi, lại có bệnh đa nghi.

Không nghĩ tới Nguyên Quân Diệu bây giờ còn đáp ứng nhanh hơn: “Đó là chuyện đương nhiên, ta vẫn coi huynh đệ Đặng gia là bằng hữu.” Hắn mặt dày tiến tới, hôn vào gò má ta: “Đặng Vân là đại tướng quân của ta, Đặng Hưong lại là lão sư của hoàng tử, không thể tốt hơn được.”

“Quân vô hí ngôn\*?” Ta lo lắng hỏi lại.

\* Vua không thể nói giỡn

“Quân vô hí ngôn!” Miệng của hắn công thành chiếm đất, thẳng bức tới môi ta.

“Thiếp vẫn còn một chuyện!” Ta lớn tiếng nói, né tránh công kích của hắn.

“Chuyện gì?”

“Thiếp muốn xem chàng xét xử Phùng Yên Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 153: Chương 147: Ngoại truyện

Trước giờ ta đều không thích Phùng Yên Nhi. Mặc dù ta đã sớm biết nơi hậu cung đầy âm mưu, nhưng sự ngoan độc của Phùng Yên Nhi vẫn nằm ngoài tưởng tượng của ta. Ta vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, phát hiện ra phạm là nữ nhân gần gũi với Nguyên Quân Diệu đều không có được kết cục tốt. Có khi chỉ là Nguyên Quân Diệu dùng chân nghi lại một chút cũng có thể đem tới họa sát thân cho một nữ nhân.

Ví dụ như có một lần, một vị tiểu thiếp dùng một cành hoa đào thay cho trăm cài tóc. Hoa đào nhanh tàn, cây trâm ở trên đầu chẳng được lâu, đoán chừng nữ nhân kia không chú ý nên chỉ chốc lát sau cánh hoa đã rơi xuống là tả theo mỗi bước chân nàng ta. Có lẽ là Nguyên Quân Diệu nổi lên hứng thú muốn đùa giỡn nên mới cười với nữ nhân kia một cái. Nụ cười này thật khủng khiếp, chỉ nửa tháng sau đó, Phùng Yên Nhi moi ra lỗi của nữ nhân kia, đánh tới gần chết rồi lôi ra khỏi cung. Không lâu sau thì nghe nói nàng ta đã chết trong nhà.

Ta đoán rằng cho tới bây giờ Nguyên Quân Diệu cũng không biết việc này.

Nói như vậy thì ta nên cảm thấy may mắn. Nguyên Quân Diệu không thích ta, cho nên một thời gian dài Phùng Yên Nhi vẫn luôn coi thường ta, cũng buông tha cho ta.

Nhưng rốt cuộc ta vẫn chạy không thoát khỏi con mắt của nữ nhân này, bởi vì Nguyên Quân Diệu đột nhiên lại thích ta.

Ta vẫn còn đang thử dò xét tình yêu không thể tin tưởng được này, Phùng Yên Nhi đã vô cùng nhạy bén, bắt đầu canh chừng ta. Ta vì nàng ta mà bị phạt mấy lần.

Phùng Yên Nhi mưu mô âm hiểm, nhưng trước giờ đều không nảy sinh xung đột chính diện với ta, cho đến khi xảy ra chuyện chất vấn nhau vì miếng ngọc bài kia.

Ngày thường Phùng Yên Nhi này khiến cho ngay cả ta cũng có cảm giác không rét mà run. Hơn nữa khi ta đi ngang qua người nàng ta còn ngửi được thứ mùi ngọt ngào kia.

Khi ta gần gũi với Nguyên Quân Diệu, nàng ta đã từng nói với ta rằng: “Người có tin, đối đầu với ta thì sẽ phải nhận kết cục là chết mà không có chỗ chôn không?” Khi nàng ta nói câu này với ta thì khóe môi đỏ tươi của nàng ta khẽ nhếch lên, lộ ra răng nanh sáng bóng.

Ta còn nhớ rõ, sau khi ta bắt đầu ngủ ở trong cung của Nguyên Quân Diệu không lâu, nàng ta rốt cuộc quyết tâm khiêu chiến với ta, sự ghen ghét và không cam lòng viết rõ trên mặt nàng ta. Ánh mắt nàng ta âm trầm như thể đang nhìn con mồi của mình.

Nhưng nàng ta không biết, ta chưa bao giờ sợ nàng ta.

Nàng ta càng như vậy, ta càng không cam lòng nhường Nguyên Quân Diệu cho nàng ta.

Có lẽ về những kỹ năng của nữ nhân thì ta không thể sánh được với nàng ta, nhưng nói về mặt khác, lập trường làm người của nàng ta lại không thể kiên định được bằng ta. Ít nhất là ta tin rằng nữ nhân sống trên đời này không phải chỉ có thể dựa dẫm vào nam nhân. Trong mắt ta, có một nam nhân để dựa vào đương nhiên là tốt, nhưng nếu có thể sánh vai cùng với nam nhân đó thì còn tốt hơn.

Ta tin tưởng bản thân, vĩnh viễn có niềm tin với chính mình. Mà nam nhân sánh vai cùng ta chắc chắn cũng sẽ hiểu được điều này. Chỉ cần hấn hiêu ta, ta chắc chắn sẽ không oán cũng không hối. Quan trọng hơn là, cho dù không có nam nhân, ta vẫn có thể độc lập, sẽ không vì vậy mà lo lắng. Ta có thể sống sót giữa khó khăn, Phùng Yên Nhi có thể sao?

Mất đi sự sùng ái của Nguyên Quân Diệu, Phùng Yên Nhi còn có thể tác oai tác quái ở trong cung sao? Thậm chí, ngay cả tự bảo vệ mình cũng là cả vấn đề đối với nàng ta.

~~~~~

Đó là lần đầu tiên ta tới thiên lao, nơi này chỉ giam giữ trọng phạm của triều đình, không phải ai cũng có thể vào được. Hiện giờ toàn bộ phạm nhân trong vụ án của Phùng Ký đều bị nhốt ở đây, thiên lao của Đại Triệu chẳng mấy khi được náo nhiệt thế này.

Trong thiên lao hết sức âm u, hoàn cảnh cũng không tốt. Nguyên Quân Diệu nắm tay ta, trong miệng lẩm bẩm bảo ta cẩn thận, nơi này lối đi không bằng phẳng, nơi kia cánh cửa cao, cái gì hấn cũng muốn tự mình nhắc nhở ta.

Hắn vốn không muốn để ta đến xem thẩm án (xét tội), nhưng trong lúc vô tình hắn đã lỡ miệng nói muốn gặp lại Phùng Yên Nhi và Lý Dật một lần. Điều này khiến cho ta lập tức nổi hứng.

“Tình cũ khó quên sao?” Ta đoạt lấy ly rượu trong tay, hỏi hắn.

Hắn vốn đang ở chỗ ta phê tấu chương, phê đến nửa đêm, ta làm bữa khuya cho hắn.

Hắn trở mắt nhìn ta: “Tình cũ cái gì chứ! Chỉ là rất giận mà thôi!”

“Giận cái gì? Giận Phùng Yên Nhi không thích người sao?” Ta không tha cho hắn, tay vất chéo ra sau lưng, hắn không chịu nói thật thì đừng hòng được uống trúc điệp thanh (rượu ủ từ rắn lục) do ta ủ nữa.

Không ngờ Nguyên Quân Diệu thật sự nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Có lẽ vậy!” Hắn nói, cũng không sợ ta nổi giận: “Ta thật sự không hiểu nổi tại sao trước đây ta lại từng thích nàng ta được? Một nữ nhân như vậy, dựa vào cái gì mà lại đi lừa gạt tình cảm của ta.” Hắn uể oải đưa tay chống lên má, nhìn giống như một oán phụ vậy.

Ta đẩy tay hắn một cái, trả ly rượu lại cho hắn: “Bớt giả bộ trước mặt ta đi.”

Hắn cầm lại ly rượu, mặt mày lập tức hớn hở: “Ta đã nghĩ ra rồi.” Hắn nói: “Trước kia ta luôn cho rằng bản thân ta không xứng với A Nam, cho nên chỉ dám yêu loại tiểu nữ nhân giả vờ yếu ớt Phùng Yên Nhi kia. Bây giờ thì ta biết A Nam mới đúng là tiểu nữ nhân, là tiểu nữ nhân sẽ sinh hài tử cho ta.”

Hắn vô cùng thân thiết nghiêng người về phía ta, thuận thế ôm lấy eo ta, không dám dùng lực, chỉ nhìn thoáng qua bụng ta, sau đó mới cẩn thận tiến đến gần hôn lên môi ta.

“Hoàng thượng cứ việc nói thẳng ta không phải nữ nhân là được rồi!” Ta giả bộ tức giận, hung hăng đẩy hắn xuống.

Mà hắn chỉ cười xòa, vùi đầu trong tóc ta, nhẹ nhàng ngửi.

Phùng Yên Nhi và Lý Dật cùng quỳ gối dưới chân chúng ta, chỉ là một người đông một người tây, giữa hai người cách nhau một khoảng rất xa.

Ta để ý hai người họ, đúng là hai người không hề nhìn nhau lấy một cái, cứ như thể coi như đối phương không tồn tại. Ngay từ khi Phùng Yên Nhi bán đứng Lý Dật, ta đã biết Phùng Yên Nhi không có tình cảm sâu đậm gì. Nhưng bây giờ nhìn Lý Dật kia dường như cũng chỉ xem Phùng Yên Nhi như người qua đường bình thường.

Cái này thật là thú vị, khi Phùng Yên Nhi đang lo lắng sợ hãi ở trong cung thì mấy người bên ngoài làm như thể rất thân thiết gắn bó với nàng ta. Bọn họ nắm được nhược điểm của nàng ta, để cho nàng ta hy vọng, cứ như vậy mà đẩy nàng ta đến mếp vực. Mà nữ nhân, nếu không phải là quá mức độc ác thì vẫn đáng nhận được sự thông cảm của người khác.

Nguyên Quân Diệu không gấp gáp, hắn sắp xếp chỗ ngồi cho ta xong, lại sai cung nhân đưa thảm đến che lên chân của ta, sau đó mới ngồi xuống chỗ của mình. Sau khi ngồi xuống cũng không làm gì khác, chỉ nhìn hai người một trái một phải trước mặt, cười một cái.

“Ta vốn chẳng thêm đề ý đến vụ án Phùng gia nhà các người, cứ trực tiếp đưa ra ngoài mà giết là đã giúp ta bớt bao nhiêu là việc rồi.” Hắn nói: “Nhưng mà sau đó ta lại nghĩ, có lẽ nên cho Phùng Ký thêm một cơ hội.” Hắn tỏ vẻ bí hiểm, cố ý ngừng một lát: “Nhưng cuối cùng vẫn là quyết định cho hai người các người một cơ hội.”

Lời của hắn đối với hai người quỳ ở dưới một đi không trở lại, không nhận được bất kỳ phản ứng nào. Lý Dật rất kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực, hếch cằm về phía Nguyên Quân Diệu, nhưng ánh mắt lại rũ xuống, giống như đang đếm gạch đá trên đất. Mà Phùng Yên Nhi trước sau đều chỉ sợ hãi cúi gằm, căn bản không dám nhìn chúng ta.

Lúc này ta bình tĩnh nhìn lại Phùng Yên Nhi, không thể không thừa nhận, hôm nay nàng ta để mặt mộc không trang điểm, thật ra thì cũng không kém lúc còn ở trong hậu cung. Trừ sắc mặt hơi tiêu tụy, từ vóc dáng đến khuôn mặt của nữ nhân này đều không có chỗ nào không sắc sảo, tinh tế. Quả nhiên là cực phẩm, báu vật bậc nhất trên đời.

Thấy người ta không có phản ứng, Nguyên Quân Diệu cũng không có vẻ thất vọng. Hắn nghĩ ngợi một lúc rồi cười rộ lên một cách kỳ quái. Hắn đưa tay sờ sờ cổ của mình: “Các người biết hôm nay là ngày gì không?” Hắn đột nhiên hỏi, đồng thời hướng mắt nhìn sang phía ta, giống như đang hỏi hai người đang quỳ gối phía dưới, lại giống như là đang hỏi ta.

Ta ngăn người, có chút mờ mịt. Hôm nay? Hôm nay là ngày gì? Ta nhất thời nghĩ không ra.

“Hôm nay là sinh nhật của ta.” Nguyên Quân Diệu nghiêm trang nói.

Ta và Phùng Yên Nhi đều sững sờ. Phùng Yên Nhi liền nâng đầu nhìn hắn, ngăn người.

Mặc dù Thái hậu đã ra chỉ lệnh, tất cả sinh nhật trong cung đều giản lược, nhưng chúng ta không dám không nhớ sinh nhật của Nguyên Quân Diệu, tuyệt đối không phải là hôm nay. Bây giờ mới là đầu mùa hè, bên ngoài mặt trời chiếu chói chang, theo thường lệ chính là thời điểm nhân rồi nhất trong cung. Mấy năm trước vào khoảng thời gian này mọi người đều đang nghỉ ngơi.

Ánh mắt Nguyên Quân Diệu chưa từng rời khỏi ta: “Ngày đó trời đầy tuyết, rất lạnh rất lạnh.” Hắn dường như đang nhắc nhở ta cái gì, trong ánh mắt có

về nhớ nhưng sâu sắc: “Bản thân ta uống say, mờ mắt ra nhìn khắp nơi đều là sênh ca múa hát.” Ánh mắt của hắn cong lên, cười cười nhìn ta: “Người đầu tiên ta nhìn thấy chính là A Nam.”

Đây quả thực là đang nói hươu nói vượn rồi, ta nhỏ hơn hắn bảy tuổi, làm sao mà lúc hắn ra đời lại có thể nhìn thấy ta? Lại nói, hôm ấy là đầu mùa hè thì lấy đâu ra tuyết?

Ta trừng mắt nhìn hắn.

Hắn làm mặt quỷ với ta, tiếp tục sờ cổ của mình, nhưng hắn không cười, ánh mắt của hắn lại đang quét qua quét lại hai người dưới đất kia.

“Ta thật sự tò mò đối với hai người các ngươi.” Hắn nói: “Các ngươi cùng nhau giết chết ta rồi, sau đó thì sao? Các ngươi sẽ ở cùng nhau sao?” Hắn vuốt cổ nhũn mảy.

Không ai có thể nghe hiểu lời Nguyên Quân Diệu nói.

Hắn chỉ lấy ra một cái bình sứ nhỏ: “Bên trong bình này là độc câu hồn.” Hắn rất thận trọng tuyên bố, giơ cao cái bình sứ: “Chỉ có một chai, lại đủ độc chết một người trưởng thành.” Hắn nhìn cái bình kia bằng vẻ mặt kỳ quái: “Vụ án hai người các ngươi đã sớm kết án, tội mưu phản không thể chối cãi, nói cho các ngươi biết vậy, đã quyết sẽ róc xương lóc thịt.”

Lần này, Lý Dật chợt ngừng đầu lên, trên mặt kinh hoàng chợt lóe rồi biến mất.

“Chỉ có một bình độc câu hồn.” Nguyên Quân Diệu lập tức cường điệu.

Ta hiểu, Nguyên Quân Diệu đã sớm nhìn ra, bất kể là Lý Dật hay Phùng Yên Nhi thì hai tháng này ở trong lao đã sớm phải chịu không ít tra tấn, bây giờ ngay cả chết cũng không thể chết thoải mái. Hắn là muốn dùng cái chết nhanh để hấp dẫn hai người bọn họ, muốn thử xem tình nghĩa giữa hai người ra sao.

Mà thứ hắn dùng để hấp dẫn hai người kia không phải cái gì khác, lại cố tình là độc câu hồn. Độc câu hồn, không phải là thứ chính hắn đã từng trúng qua sao?

Ta không khỏi tò mò, muốn nhìn một chút xem hai người phía dưới có phản ứng gì.

Nhưng phản ứng của hai người phía dưới không kích động như trong tưởng tượng của ta, ngược lại, cả hai đều lộ ra vẻ mặt thèm muốn.

“Hoàng thượng, niệm tình chúng ta nhiều năm ân tình, ta là bị bọn hắn đe dọa, nhất thời phạm phải sai lầm...” Phùng Yên Nhi mở miệng trước.

“Hoàng thượng, ta cái gì cũng không làm, tất cả đều là Phùng Ký và nữ nhân ở bên cạnh hoàng thượng này làm chuyện xấu.” Lý Dật cắt đứt lời Phùng Yên Nhi.

Chỉ là được chết nhanh hơn một chút, hai người bọn họ cũng cần tranh sao? Ta khó tin lắc đầu một cái.

“Trước đây trong hai người các ngươi, là ai nghĩ đến cách dùng độc?” Nguyên Quân Diệu hỏi.

Hai người kia đồng thời chỉ tay về phía đối phương.

“Rõ ràng là ngươi nói có thể dùng độc câu hồn.”

“Rõ ràng là ngươi nói dùng cách khác thì ngươi không dám xuống tay.”

Hai người gần như mở miệng cùng lúc. Hai người bọn họ vào lúc này cũng coi như ăn ý. Chỉ là tâm cơ không ngay thẳng, khó tránh khỏi làm trò cười cho thiên hạ.

Từ trên người của hai người bọn họ ta thấy được sự hèn nhát, không khỏi khinh bỉ nhìn xuống.

Con ngươi của Nguyên Quân Diệu xoay hai vòng, đưa tay ra hiệu. Như Ý lập tức đi lên, nhận lấy cái bình nhỏ từ trong tay hắn.

Nguyên Quân Diệu nháy mắt. Như Ý liền cầm bình sứ đi tới trước mặt Phùng Yên Nhi. Phùng Yên Nhi hoảng sợ mở to mắt, Như Ý trực tiếp mở nắp bình sứ, ra vẻ muốn đổ thuốc trong bình vào miệng Phùng Yên Nhi.

Ta cảm thấy ta đang xem một tuồng kịch, trong lòng dường như biết Nguyên Quân Diệu không coi chuyện này là thật.

Nhưng Phùng Yên Nhi không biết, Lý Dật cũng không biết.

Vừa rồi Phùng Yên Nhi nghe nói mình sẽ bị róc xương róc thịt liền tranh bình độc câu hồn, nhưng chuyện này ập lên đầu, nàng ta liền sợ hãi. Nàng ta thét lên, trốn ra đằng sau, đối mặt với bình sứ trên tay Như Ý, cuối cùng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Như Ý giống như rất thất vọng, xoa đôi tay thành cầu Nguyên Quân Diệu ra chỉ thị.

Là người, đôi mắt cái chết đều sẽ không thể ung dung nữa.

Ta có chút đồng tình với Phùng Yên Nhi.

Nhưng Nguyên Quân Diệu hình như chơi chưa đủ, hắt lạnh lùng nhìn qua Phùng Yên Nhi, sau đó lại chuyển ánh mắt sang Lý Dật.

Trên tay chân của Lý Dật còn có xích sắt, chỉ nhìn thấy ánh mắt của Nguyên Quân Diệu cũng đã bị dọa sợ đến mức khóa sắt trên người lộn xộn một hồi.

Không đợi Như Ý đến gần, hắn đã đập đầu xuống đất, kêu khóc: “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng!”

Ta không ngăn cản được, lại lắc lắc đầu.

Nguyên Quân Diệu nhìn Như Ý ra hiệu cho hắn lui ra.

“Khi các ngươi muốn ta chết, ta cũng không hoảng sợ như các ngươi.” Nguyên Quân Diệu khinh miệt nói: “Tự ta treo cổ dưới tàng cây ở Mối Sơn.” Ta để ý thấy tay của hắn có chút run rẩy, từ từ giơ lên, chỉ về phía dưới hai người kia: “Tại sao lại như vậy, chính là ta thà bị treo cổ cũng không muốn chết ở trong tay mấy kẻ tiểu nhân bỉ ổi, hèn nhát như các ngươi.” Hắn nói: “Nếu ngay cả chết mà các ngươi cũng không dám, vậy thì đừng trách ta phải xuống tay giúp các ngươi được chết. Ta nhất định phải một đao róc xương róc thịt các ngươi.” Hắn liền đứng lên.

Ta cũng vội đứng lên theo, sợ hắn để lại một mình ta ở trước mặt hai kẻ đang la khóc om sòm này.

Nguyên Quân Diệu cũng không quên ta, hắn đi tới trước mặt ta, duỗi tay vòng lấy eo ta, kéo ta dựa vào bên cạnh hắn. Eo của ta vẫn còn rất mảnh khảnh, chưa thể nhìn ra cái gì.

“Ta muốn làm cha.” Hắn lớn tiếng tuyên bố với hai người kia.” Ta từng nghĩ qua, ta không cần tích đức gì nữa, ta đã đủ nhân từ lương thiện đối với người khác rồi, cho nên kẻ tiểu nhân như các ngươi mới hoành hành như vậy. Lúc này ta muốn lập uy với nhi tử sắp ra đời của ta, sau mùa thu sẽ chinh phạt Tây Nhung, sẽ lấy đầu của các ngươi để tế cờ.”

Hắn kiêu ngạo ngẩng đầu lên, kéo ta đi ra khỏi ánh mắt tràn ngập ghen ghét của Phùng Yên Nhi. Chúng ta đi ra khỏi hành lang của thiên lao.

“Hoàng thượng, Mối Sơn mà ngươi nói kia, còn có chuyện treo cổ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Mặc dù trời nóng nhưng ta vẫn dựa lên người hắn mà hỏi. Mà hắn cũng rất tự nhiên ôm lấy ta, không có một chút hiềm khích nào.

Trong lòng ta có cảm giác khó tin. Về lý mà nói, chuyện như vậy căn bản là không thể xảy ra. Ta cũng không muốn nghĩ đến chuyện này theo hướng đó. Nhưng mà một năm nay, Nguyên Quân Diệu thường nói mấy lời rất kỳ quái, cộng thêm tính tình bỗng dưng thay đổi một cách khó hiểu không khiến ta không thể không hoài nghi.

Nguyên Quân Diệu lại nắm lấy tay của ta. Chúng ta chậm rãi bước đi dưới ánh mặt trời, mặc dù trên đầu có mui xe lớn che chắn nhưng ta vẫn không thể không nheo mắt lại nhìn nam nhân bên cạnh. Hắn nắm lấy tay ta mà ra sức, khiến ta có chút đau.

“A Nam, kể từ ngày đó trở đi, lòng của ta đối với nàng chưa từng thay đổi.” Hắn quay đầu nhìn vào mắt ta, lập lời thề, tựa như nóng lòng tiêu diệt nghi ngờ của ta: “Về sau cũng sẽ không bao giờ thay lòng.” Hắn cam kết, có lẽ nhìn thấy ta mơ màng: “Ngày đó chính là sinh nhật của ta. Là A Nam đã cho ta sinh mạng.”

Trước mắt ta sáng lên, nhớ ra cái gì đó: “Hoàng thượng nói đến sinh nhật có phải là ngày người đột nhiên tới cung Trường Tín không?”

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.